

Giới thiệu Ai Yêu Ai

Truyện Ai Yêu Ai của tác giả Phong Lưu Thư Ngốc là một câu chuyện ngôn tình cổ đại, trùng sinh, trạch đấu, cung đấu. Đời trước đối đãi mẹ chồng giống như mẹ ruột, mọi chuyện ngưỡng mộ kính cần nghe theo phu quân, đối với con riêng kẻ nữ đào tìm đào phôi, coi như mình sinh, Quan Tô Y tự giác không thẹn với lương tâm, lại rơi vào cái kết cực thân bại danh liệt, sung quân biệt viện, cô độc sống quãng đời còn lại. Khi gần đến giờ chết, Quan Tô Y tổng kết bi kịch của mình, chỉ một câu: Làm được quá nhiều, nói được quá ít.

Trùng sinh trở về, nàng quyết định chỉ nói không làm, bày một gương mặt hiền thê lương mẫu đối trá, kiếm một cái thanh danh hiền lương thực đức rất tốt, vui hết kẻ thù vào hồ còn muốn bọn họ mang ơn đội nghĩa, suốt đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thương Tiếc

Quan Tô Y đang ngồi ở trong lương đình bóng cây xanh biếc vờn quanh, hai nha hoàn đứng ở hai bên trái phải, thỉnh thoảng đưa một cành hoa hoặc một cây kéo. Màn trúc bị gió nhẹ thổi qua đung đưa, khắp bên ngoài là tà dương và cảnh lá héo ứa, mùa thu đến rồi.

“Phu nhân, đại công tử đến đây, hẳn muốn gặp ngài.” Tiếng bước chân dồn dập của vị vú già trung niên quấy rầy yên tĩnh nơi này.

Quan Tô Y ngẩn người, khuôn mặt điềm đạm lộ vẻ hoảng hốt, như đang cố nhớ lại “Đại công tử” trong miệng phu nhân đến cùng là ai. Một lát sau, nàng nhú mi, thông thả mà lại quyết tuyệt phun ra hai chữ, “Không gặp.”

Vú già muốn nói lại thôi, nhưng cũng biết bản tính phu nhân ngoan cố, cực có chủ trương, nói không gặp thì nhất định là không gặp. Nhưng nơi này chính là một chỗ hẻo lánh của Triệu gia, chỉ có gia nô hoặc nữ quyến phạm vào sai mới có thể bị sung quân tới đây, cuộc sống kham khổ vô cùng, làm sao so được với Yên kinh phồn hoa giàu có và đông đúc? Vú già muốn về chủ trạch lại khổ nỗi không có cửa đường, thật vất vả mới chờ được đại công tử đến đây, làm sao sẽ bỏ qua cơ hội nịnh bợ hân, ra khỏi cửa liên quang chủ trương của phu nhân ra sau đầu, cho đại công tử đi vào.

Quan Tô Y đang chuyển bình hoa đã cắm đủ những cành cúc vàng rủ xuống, ý đồ muốn tìm ra chỗ trống, chợt thấy một cành cúc vàng trong đó phấp phất quá mức sum xuê, thiếu độ sáng ý cảnh mà lại không tỏa vẻ đẹp, bèn cầm lấy chiếc kéo nhỏ tia bột.

“Mẫu thân.” Tiếng la bao hàm áy náy làm đầu ngón tay của nàng khẽ run lên, lưỡi kéo sắc bén bỏ lỡ chiếc lá dư thừa, lại cắt ngang một đóa cúc vàng đang nở cực kì xinh đẹp. Quan Tô Y vẫn không buông kéo ngay, cũng không lộ ra vẻ ảo não, thậm chí ngay cả mi tâm nhíu lại lúc này cũng dần ra. Nàng dùng mũi dao cắt lá đi, lại lấy cành hoa đã bị cắt ra ném vào giỏ trúc nhỏ trong tay, thế này mới nhìn về phía thiếu niên đứng ở ngoài đình, đầy mặt lo sợ không yên và thất bại.

Ánh mắt từ từ chuyển xuống, chạm đến quả trượng trong tay hắn và chân trái rõ ràng bị ngắt một đoạn, Quan Tô Y có chút kinh ngạc, muốn hỏi, lại chung quy không có mở miệng. Nàng sợ đi bị sung quân đến Thương Châu, không phải là vì quá nhiều hay sao?

Thiếu niên thấy ân cần trong mắt nàng, đau khổ cùng áy náy nghẹn trong lòng trong khoảnh khắc vỡ òa, khắp khiêng tiến lên vài bước, bỏ nhào vào bên chân phu nhân khóc kể. Quan Tô Y vẫn chưa trốn tránh, hai nha hoàn đã ngăn trở thiếu niên, vừa nâng lên vừa hỏi: “Đại công tử, người làm sao vậy? Là có ám ức gì sao? Chân người bị thương, trăm ngàn đừng để va chạm!” Dạng ám ức gì có thể làm cho đại công tử coi phu nhân như cừu địch lại không ngại xa ngàn dặm tìm đến Thương Châu kêu khổ, mà còn là trong tình trạng đi lại bất tiện thế này?

Hai người không hỏi, thiếu niên còn có thể ần ần, vừa hỏi câu này liền như nước vỡ bờ, nước mắt nháy mắt rơi xuống, vừa nghẹn ngào vừa đứt quãng mở miệng, “Mẫu thân, con trai thực xin lỗi người! Người xưa nay nghiêm khắc với con, con ham chơi sẽ răn dạy, phạm sai lầm sẽ trách phạt, làm tốt sẽ khích lệ. Người đối đãi con như con ruột của mình, con lại nghe tin lời gièm pha của người khác, cảm thấy người lòng dạ khó lường, trong lòng ần ần, do đó có ý gây bất hòa, ngược lại đi thân cận Diệp di nương. Con thực ngu, con sai lầm rồi!”

Quan Tô Y một tay đỡ trán, một tay bình đặt ở trên bàn đá, đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn, tựa hồ đang chuyên tâm nghe, vừa tựa hồ vẫn còn ngây người. Diệp di nương? Người nào là Diệp di nương? Ở Thương Châu đợi hai năm, chuyện ở Triệu phủ nàng có ý quên đi, mất một phen công phu mới từ trong trí nhớ phủ đầy bụi tìm ra nhân vật này.

Diệp di nương là đường muội của nguyên phối vợ cả Triệu Lục Ly, khi mình qua cửa không bao lâu lợi dụng danh nghĩa chiếu cố đưa nhỏ nạt tiến vào. Nàng ta có huyết mạch tương liên với con trai trưởng đích nữ của Triệu Lục Ly, có thể nói là nhìn bọn họ lớn lên, lại có bộ dạng tương tự mẫu thân bọn họ, hoàn toàn thỏa mãn bọn nhỏ hướng tới tình thương của mẹ. Nàng ta trên mặt nổi chỉ là một di nương, lại được lòng người hầu phủ, Triệu Lục Ly cũng thấy nàng tương tự vợ cả sáu bảy phần mà phá lệ mê luyến, hai đứa còn không cần phải nói, tất nhiên là đối đãi nàng ta như mẫu thân ruột thịt.

Trái lại Quan Tô Y, lúng ta lúng túng, nửa vờ, hai đầu không chiếm được niềm vui. Không có gia thế hiển hách, cũng không có đồ cưới dày, vì dễ sinh sống được ở môn đình cao ngất Trần Bắc hầu phủ, ngoại trừ nghiêm khắc phục lễ, tuân thủ bốn phận, nàng không có khác biện pháp. Phụng dưỡng mẹ chồng, chiếu cố phu quân, giáo dục con cái, việc nên làm, nàng đều yên lặng làm chu đáo, cuối cùng lại thân bại danh liệt, sung quân đến đây.

Không chịu nổi trí nhớ lại trở nên rõ ràng, Quan Tô Y giương nhẹ khóe miệng, tựa hồ như trào phúng chính mình lúc trước, vừa tựa như trào phúng thiếu niên đang khóc thê thảm tuyệt vọng dưới thềm.

“Chân của người làm sao vậy?” Nàng nhàn nhạt hỏi.

Lại có được quan tâm của mẫu thân xưa kia, nước mắt thiếu niên vỡ òa, xấu hổ mãnh liệt, “Chân con bị người ta đánh gãy! Là Diệp di nương mua gã sai vặt bên người con, bảo hắn dụ dỗ bố trí con so đấu với hiệp sĩ, Thái y nói sau này không thể đi lại như người bình thường nữa, xem như tàn tật rồi. Vì để cho Triệu Quảng kế thừa tước vị Trấn Bắc hầu, bà ta lại hủy cả đời con! Mẫu thân người xưa nay nghiêm khắc với con, dạy con trai đọc sách, sai con trai thủ lễ, nhưng có sai lầm nhất định trách phạt. Trái lại Diệp di nương, chỉ sùng nịnh dung túng con, khiến con trai dưới sự răn dạy càng chạy càng sa vào con đường sai lầm, thế này mới có hôm nay.”

Quan Tô Y ánh mắt sâu thẳm, vẻ mặt khó dò. Thiếu niên đã từng mở miệng là một câu “Diệp di” thân thiết như thế, tới trước chân mình lại lạnh lẽo gọi hai chữ “Phụ nhân”, chưa bao giờ gọi lên nửa tiếng “Mẫu thân”. Khi rời khỏi Triệu phủ nàng đã nghĩ: Không biết “Một nhà cốt nhục chí thân” này có thể hoà thuận vui vẻ được bao lâu, lại không đến hai năm đã đến đây rồi. Gãy chân, người tàn, Diệp Phồn quả nhiên lòng dạ độc ác.

Thiếu niên cực kỳ bi thương, không chú ý tới mẫu thân thất thần rõ rệt, vẫn còn thổ lộ, “Đến lúc này, con mới rút cuộc hiểu rõ, đối xử tốt với người chưa hẳn đã là tốt, đối xử xấu với người chưa hẳn đã là xấu.”

Quan Tô Y cười không ra tiếng, ánh mắt càng phát ra vài phần trào phúng. Cái gì gọi là đối xử tốt xấu với người? Ăn mặc ngủ nghỉ, đọc sách tập võ, thậm chí còn hôn sự tiền đồ, nàng lúc nào cũng hao tâm tổn trí mưu toan cho một nam một nữ không hề có huyết thống này, lo lắng hết lòng, thì ra ở trong lòng bọn họ, cái đó là xấu xa.

Thôi thôi thôi, gặp phải người một nhà lang tâm cầu phế như thế, rơi vào kết cục này thật là không oan. Quan Tô Y lắc đầu than nhẹ.

Thiếu niên nghe thấy thở dài, trong lòng áy náy càng tăng, chần chờ một lát cuối cùng sảm hối nói, “Mẫu thân, con năm đó sai thái quá, không nên tin lời Diệp di nương gạt đây, nói xấu người cầu kết với Hứa phu tử. Con trai đi đứng tuy rằng phế đi, nhưng Diệp di nương cũng không chiếm được chỗ tốt gì, có phụ thân ở, tước vị Trấn Bắc hầu vẫn là của con, đợi con làm thế tử, nhất định đón người về phụng dưỡng.”

Nói đến chỗ này, con mắt hắn trở nên đỏ bừng, hai mắt cũng dùng sức nắm chặt, phát ra tiếng xương cốt kêu “cùm cụp”, giống như ần ần khuất nhục cùng phần nộ rất lớn. Do dự lại do dự, do dự lại do dự, hắn cắn răng nói ra một câu, “Mẫu thân, người biết không? Mẹ con không chết!”

Mẹ người? Quan Tô Y hoảng hốt một hồi lâu mới ý thức được: mẹ Triệu Vọng Thư chính là Diệp Trần vợ chính thức của Triệu Lạc Ly. Nàng ta không chết, làm sao có thể chứ? Triệu Lạc Ly hẳn không thể đi theo phụ nhân để tiếp tục tiền duyên, nếu nàng không chết, sao hắn không đi tìm kiếm, và làm sao lại nguyện cưới người khác?

Rất nhanh, thiếu niên liền đưa ra đáp án, “Mẹ con chính là Diệp tiếp dư Diệp Trần. Bà ấy không phải tỷ muội song sinh của mẹ con, bà ấy căn bản chính là mẹ con. Vì vinh hoa phú quý bà ta bỏ chồng vứt con, thật giận là cha và tỷ tỷ biết rõ tình hình thực tế vẫn còn khắp nơi giúp đỡ bà ta, thậm chí vì thế mà hại cả cái thai trong bụng người, lại lấy tội danh thất trinh sung quân người đến Thương Châu. Bà ta đã ngã vào đầu gối ôm ấp của người khác, vì sao còn muốn giữ phụ thân không buông, vì sao phải lại cho con, lừa gạt cái thân thể không chịu nổi như vậy……”

Thiếu niên từ cúi đầu nghẹn ngào biến thành khóc rống thất thanh. Diệp di hân kính yêu thì ra lại là kẻ tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình; vong mẫu hân sùng kính thì ra là đồ tham phú quý, bỏ chồng vứt con, nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, Quan Tô Y cũng nên khóc. Nhưng nàng đề ý không phải là đoạn chuyện không thể tưởng tượng, hoang đường gièm pha này, mà là câu nói ở giữa kia.

“Ta rơi thai không phải ngoài ý muốn, mà là phụ thân và tỷ tỷ người động thủ?” Nhớ tới cái vừa có kia, một đêm khuất nhục đến cực điểm, bình thân trong lòng Quan Tô Y chợt nhắc lên sóng gió. Nói đến buồn cười, gã vào Triệu gia năm năm, Triệu Lạc Ly chưa bao giờ chạm tới nàng, một lần đó là dưới tình huống say như chết. Đến nay, nàng vẫn còn nhớ rõ mùi rượu ghê tởm trên người hắn cùng với những tiếng gọi “Diệp Trần” tràn ngập tình yêu và áy náy không ngừng quanh quẩn ở bên tai. Hắn xem nàng như vật thay thế của vong thê, mà vật thay thế này còn sắp sinh con trai trưởng, ảnh hưởng đến lợi ích của con cái với nguyên phối, đương nhiên là không chấp nhận được.

Nghĩ thông suốt tất cả, Khuôn mặt bình tĩnh của Quan Tô Y rút cuộc vỡ vụn, gần từng tiếng chậm rãi hỏi, “Ta có chỗ nào có lỗi với Triệu Lạc Ly, có lỗi với người, có lỗi với Triệu Thuần Hi? Các người vì sao phải hại ta như thế? Hay cho một Trấn Bắc hầu phủ gia phong thanh chính; Hay cho một nguyên phối vợ cả phẩm hạnh cao thượng; Hay cho một Diệp tiếp dư hiền lương thực đức, được để sủng, thì ra là nam trộm nữ kỹ, đi cùng heo chó!”

Thiếu niên vừa thẹn vừa mắc cỡ lại ần ần cảm thấy sáng khoái. Nam trộm nữ kỹ, đi cùng heo chó, chẳng thực đúng! Cũng chỉ có mẫu thân mới có tư cách nặng nề như vậy nhất. Hắn cam tâm tình nguyện quỳ xuống, vốn tưởng rằng mẫu thân chắc chắn không khồng chế được phát tiết, lại thấy nàng bỗng nhiên cười khê lác đầu, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Xảy thai có khi lại là một chuyện tốt. Quan Tô Y vuốt ve cái bụng bằng phẳng, cảm thấy áy náy cùng tiếc nuối đau khổ chôn sâu dưới đáy lòng, vào giờ khắc này biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. “Trăng thuần thê hiện lòng son, đến chết mang vào đất(?)”, Tô Y trắng noãn, phẩm hạnh thuần thiện, đây là tố phụ mong đợi ở nàng, mặc dù rơi vào vũng bùn Triệu gia này không thể giải thoát, nàng chung quy không lấy dính nửa chút dơ bẩn. Đứa nhỏ này không phải là tương lai hy vọng cùng kỳ thác, mà là tội nghiệt, không đến cũng được.

Cha không ra cha, mẹ không ra mẹ, con không ra con, Triệu gia có thể không loạn sao? Quan Tô Y sớm đoán được có hôm nay rồi, chỉ là không ngờ trong đó còn cất giấu nội tình kinh thế hãi tục như thế, thật là làm cho nàng được mở rộng tầm mắt. Nàng không hiếm lạ thiếu niên sảm hối, cũng không nguyện làm công cụ để hắn phát tiết bị phản oán hận, đang định sai người đưa hắn đi, người Triệu phủ Yên kinh lại đến đây, nàng đại công từ chân thương chưa lành lên xe ngựa nhanh chóng rời đi.

Ngoài đình ve thu kêu, chim mỗi một bay tán loạn, Quan Tở Y phát giác một lát, thế này mới lấy từng cành hoa cúc đã cắm sẵn trong bình ra, đổi thành bụi gai vụn vụn cỏ lau héo tàn. Gai nhọn bụi gai đâm vào đầu ngón tay, làm toàn tâm đau đớn một trận, nàng lại phảng phất như chưa thấy, biểu tình từ đầu tới cuối vẫn duy trì bình thản thân nhiên.

Dùng kéo sửa cành thô, Quan Tở Y cười tự giễu. Tác phẩm quái đản và thật đáng buồn, nó giống như cuộc đời nàng. Nếu lúc trước có thể cùng cách thì tốt? Biết rõ Triệu gia là một bãi biển hôi thối không nói nổi, nàng lại không thể đi, cũng không thể ở, chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình chìm xuống. Khóe mắt thoáng nhìn mấy quyển sách trên bàn ngay cạnh, nàng rút cuộc lộ ra biểu tình oán giận, quăng chúng nó vào hoả lò pha trà làm thay bó đuốc.

Nhà hoàn cả kinh hô lên, “Phu nhân, đám sách này không phải mỗi ngày người đều lật xem sao? Sao bỗng nhiên nói đốt là đốt vậy?”

“Ta nửa đời bị kịch chung nguyên là ở đây, làm sao lại không đốt đi?” Quan Tở Y nhìn chằm chằm ngọn lửa cùng khói đặc đột nhiên bốc lên, hốc mắt chua xót, lệ ý tuôn trào.

Một tên nha hoàn khác kéo tỷ muội, để nàng đừng nói thêm nữa. Nếu phu nhân sớm sinh ra 5 năm, gặp phải đàn kì ba Triệu gia kia, đã sớm cùng cách tái giá tự mình tiêu dao, làm sao sẽ có hôm nay? Nếu không phải do Từ thị lý học thịnh hành, nếu không phải các sách [nữ giới], [nội huấn] thịnh hành, phu nhân sao đến mức bị nhốt ở chỗ này không thể tự do. Nếu người cùng cách tái giá sẽ tương đương với làm hồng thanh danh tỷ muội trong tộc, các nàng ngày sau hôn sự khó khăn, cơ khổ không nơi nương tựa, vì thế chỉ có thể đánh rớt răng nanh cùng nuốt máu. Nhóm nguy quân tử thật là hại người rất nặng!

Một ngày này sau, có lẽ là cảm thấy còn sống không có hi vọng, Quan Tở Y vốn không khoẻ mạnh thân thể nhanh chóng suy kiệt, lúc đại nạn buông xuống, nàng tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng và sám hối cực kì bi thương của Triệu Lục Ly và Triệu Vọng Thư, nhưng chỉ để lại một câu “Duy nguyện lên trời xuống đất, kiếp sau kiếp sau, vĩnh viễn không còn gặp nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trùng Sinh

Quan Tở Y vốn cho rằng mình sau khi chết sẽ một lần nữa gửi hồn người sống, không ngờ mở mắt ra lại trông thấy một màn khói đen bao phủ rừng mai, bông tuyết lốm đốm phiêu đảng trong sương mù, có chút hư ảo, lại bởi vì không khí lạnh đột ngột mà trở nên chân thật như vậy. Quan Tở Y sững sờ một hồi lâu mới ý thức tới, hết thấy trước mắt sở dĩ bao phủ khói đen là bởi vì đầu mình đang đội mịch ly. Vải lụa đen dưới mịch ly bị gió lạnh thổi tung bay, mấy bông tuyết thừa cơ chui vào, rơi trên chóp mũi nàng, khiến nàng tự dưng rùng mình một cái.

“Tiểu thư, người lạnh sao? Nô tỳ trở về lấy trường lô nhé.”

Tiếng nói giòn giã làm Quan Tở Y đang bồi hồi giữa mê mang và chân thật triệt để tỉnh lại. Nàng xốc một góc lụa đen lên, thế giới mông lung lập tức trở nên rõ ràng và tươi sáng. Trí nhớ hơn người nói cho nàng biết, nơi này chính là rừng mai hậu viện Giác Âm tự, lúc Quan gia chuyển tới Yên kinh từng bồi vì sửa chữa phòng ốc mà tới ở tạm đây mấy ngày.

“Tổ phụ đâu rồi? Cha mẹ đâu rồi?”. Quan sát Minh Lan rất lâu Quan Tở Y nói thăm dò. Nàng rõ ràng, mình trở về rồi, trở lại quá khứ, trở lại lúc mới vào Yên kinh, hết thấy còn chưa bắt đầu. Làm được phán đoán này không phải là chuyện khó khăn gì, thân thể lạnh như băng không phải giả, gió lạnh y hệt đao thép cạo xương không phải giả, từ vong hít thở không thông không phải giả, mà Minh Lan vô duyên vô cớ trẻ lại rất nhiều càng không phải giả vờ.

“Lão thái gia đang tham gia hội văn ở Bồ Đề uyển. Lão gia và phu nhân thường tuyết vẽ tranh ở trên Bắc Sơn đình, có lẽ chàng vạng tối mới trở về.” Minh Lan xoa xoa tay, “Tiểu thư, chúng ta cũng đi Bồ Đề uyển xem một chút đi, ở đây lạnh quá, coi chừng đông lạnh lại.” Trong tuyết thường mai, chuyện nhả như vậy, một tiểu nha đầu như nàng không thể hiểu được.

Hội văn? Quan Tở Y hoảng hốt một lát, quay người đi Bồ Đề uyển. Mặc kệ tất cả trước mắt này là thật hay giả, hoặc là Luân Hồi kính chiết xạ ra, nàng đều nguyện ý từ thời khắc hiện tại này bắt đầu cải biến.

Trong Uyển đốt mấy chậu than cực lớn, ngọn lửa hừng hực phun ra nuốt vào nhiệt khí, làm chung quanh ôn hòa như xuân, so với bông tuyết bay tán loạn, gió lạnh lãnh liệt ở bên ngoài, ở đây hoàn toàn chính xác thoải mái dễ chịu nhiều lắm, cũng nóng nhiều lắm. Một đám nam tử tụ ở bên cạnh bàn đá bàn luận viên vông, vài tên tiểu sa di chuyên tâm pha trà, có nhạc công cúi đầu kéo dây cung, tiếng đàn réo rắt mang theo vài phần ý vị xa xăm lâu dài.

Cách bàn đá không xa có vài tên nữ tử đứng trong Thủy Các, hoặc châu đầu ghé tai, vui cười chơi đùa; hoặc dựa vào lan can nhìn ra xa trầm tư; còn có mấy người chỉ trở vào chúng nam tử, tựa hồ đang nghị luận gì đó. Hình ảnh nam nữ xen lẫn lại khiến Quan Tở Y có chút hoài niệm, lại có chút thương cảm. Sau khi Từ thị lý học hưng thịnh, loại cảnh tượng này ước chừng không còn được gặp nữa. Bọn họ bây giờ tuyệt đối không thể tưởng được, năm sáu năm về sau, chớ nói đối với nam tử xoi mói, chỉ là cơ hội bước ra hai cửa cũng không có.

“Đại môn* không ra nhị môn* không bước”, điều giới luật này vây chết nữ nhân sống sờ sờ ở hậu trạch, cũng vây chết lần lượt các cộc hôn nhân bất hạnh do nam nhân chủ đạo ở bên trong đó. “Bồ vợ” trở thành bùa đòi mạng của nữ nhân, “Nữ Tử thư” trở thành phù cầu hồn của nữ nhân, sống làm người nhà chồng chết là quỷ nhà chồng, mặc dù vào Hoàng Tuyền cũng không chiếm được nửa chút tự do.

[*đại môn: công chính; nhị môn: công phụ]

Nhớ tới đó Quan Tồ Y lạnh mặt đi, từ từ đi đến bên người tồ phụ đứng lại. Nàng đầu đội mịch ly, che khuất dung mạo đoan chính thanh nhã không tục, một thân khí chất xuất trần vẫn làm mọi người ghé mắt. Ngại phong phạm quân tử nên những người này không hỏi nhiều, chỉ không để lại dấu vết mà lờ mờ thêm vài lần rồi tiếp tục biện luận.

Lúc này địa vị nữ tử không bị hạ thấp, thậm chí còn có mấy chính trị gia, nhà sử học, cũng không thiếu hậu phi nắm giữ quyền hành quốc gia. Những nơi văn nhã thế này, chỉ cần có người dẫn đầu, vẫn có thể tiến vào đấy. Mà Quan Tồ Y sở dĩ đầu đội mịch ly che chắn dung nhan, không phải vì e ngại giới luật nữ tử, mà là thể đạo quá loạn, giặc cướp hoành hành, không thể không bao bọc giữ mình.

Lúc này chính quyền thay đổi nhiều lần, hôm nay người xưng Vương, ngày mai ta đăng cơ, từng bang quốc chinh phạt lẫn nhau, vì vậy thúc đẩy sinh trưởng một nhóm thế hệ lớn đục nước béo cò. Đợi ở trong nhà cũng có thể bị họa trời giáng, chưa nói tới di chuyển viễn trình. Quan Tồ Y từ trước đến nay chú ý cẩn thận, dung mạo của nàng không nói khuynh quốc, khuynh thành lại dư thừa, vì không muốn tăng thêm phiền toái cho người nhà, mịch ly không thể thiếu, tùy thời còn chuẩn bị sẵn một thanh trâm bạc sắc bên phòng thân, hoặc tự vẫn. Không chỉ là nàng, trong loạn thế nam nữ đều làm như thế.

Vải lụa đen bị gió thổi bay bay, nàng xoay người thò tay, đưa một ly trà nóng cho tồ phụ.

Quan lão gia từ suốt đời nghiên cứu học thuật nho gia, học thức rất uyên bác, lại khổ nổi tài ăn nói không tốt, lần này trong hội văn liên tiếp bị người ép hỏi, trong lúc nhất thời mặt đỏ tới mang tai, hình dung chật vật. Thời đại quần hùng tranh phách vừa mới đi qua, hậu duệ Cửu Lê Tộc Hoắc thị thống nhất năm nước Trung Nguyên, mỗi chí sĩ thiên hạ vì triều đình hiệu lực, mà văn nhân đọc thuộc lòng thi thư chính là chờ một cái cơ hội như vậy, vì vậy nhao nhao hưởng ứng, tụ tập ở Yên kinh.

Lúc này Chư Tử Bách gia* có tất cả chủ trương, đều muốn thực hiện khát vọng mở ra trường mới, hiện tượng giúp nhau đầu đá xa lánh vô cùng nghiêm trọng. Vì dương danh, cũng vì khiến cho tầng trên chú ý, càng thêm bác bỏ quan điểm của học phái khác, tranh thủ lớn nhất lợi ích cho sự môn, bọn họ liên tiếp tổ chức các buổi văn hội như ngày hôm nay.

Quan Tồ Y lắng lắng nghe, thỉnh thoảng vỗ sau lưng tồ phụ cảm xúc bị kích động, nhằm ông giúp ông thả lỏng. Càng về phía sau, luận điểm học giả Pháp gia càng sắc bén, dần dần khiến đám người còn lại không thể chống đỡ được. Với tư cách lực lượng trung kiên học phái Nho gia, tồ phụ nhận rất nhiều chất vấn, rõ ràng đây bụng tài học, lại lần lượt không mở miệng ra nói được.

Mất thấy tồ phụ bị buộc đến góc chết, văn sĩ đồng phái quăng đến cho ông loại ánh mắt lo lắng bất mãn, Quan Tồ Y hơi giật giật bờ môi, giống như đang châm chọc. Xuyên qua lụa đen mỏng lung, nàng nhìn chăm chăm vào nam tử trung niên ẩn trong đám người, người đó có một chòm râu dê, tướng mạo cực kỳ nho nhã tuấn tú phiêu dật. Đó là Từ Quảng Chí, ngày sau là người đại diện mở đường sáng lập Từ thị lý học, cũng được Thánh Nguyên Đế tôn là Bán Thánh nho học ở thế hệ này.

Hắn lúc này mặc dù còn chưa có tiếng tăm gì, nhưng Quan Tồ Y biết, tiếp qua một lát, đợi đến khi tồ phụ bị người ta ép hỏi đến mức thổ huyết, hắn sẽ động thân mà ra, từng bước từng bước bác bỏ tất cả học giả ở đây, từ đó dựng nên thanh danh của mình. Cụ thể cường thế như Pháp gia, ăn nói khéo léo như Tung hoành gia, cũng thua dưới cái lưỡi như lò xo của hắn. Đúng là bằng vào biểu hiện phấn khích trong văn hội lần này, hắn hành động một lần trở thành nhân vật đại biểu Nho gia, đi vào con đường làm quan, một bước lên mây.

Quan Tồ Y không cho là mình có năng lực cải biến thời đại này, cũng không muốn tranh giành cái thắng thua cao thấp cùng Từ Quảng Chí, nàng chỉ là không muốn để kẻ này giẫm lên tồ phụ để thượng vị, lại càng không nguyện nhìn thấy tồ phụ sa sút ở lần thất bại này, từ nay về sau không gương dạy nổi. Ở kiếp trước nàng cũng giống như bây giờ, ngồi dự thính ở bên người tồ phụ, muốn cãi lại vài câu cho tồ phụ, cuối cùng lại ngại cấp bậc lễ nghĩa không dám nói bừa, cho đến khi tồ phụ bỗng nhiên thổ huyết mới hối hận không kịp. Đời này cấp bậc lễ nghĩa gì đó, nữ tử không tài chính là đức gì đó, đều đi gặp quỷ đi.

Nghĩ vậy, Quan Tồ Y bỗng nhiên để lại tay trái tồ phụ đang run rẩy, từ từ mở miệng, “Nếu bàn về Chư Tử Bách gia, lúc này lấy Nho gia vi tôn.”

Hiện trường yên tĩnh một lát, Từ Quảng Chí đang chuẩn bị cất bước ra yên lặng lui về, con mắt lạnh như băng chiếu vào nữ tử đội mịch ly màu đen ý đồ dò xét.

Quan Tồ Y uống một ngụm trà nóng, không nhanh không chậm nói, “Từ xưa Thánh nhân đã tôn sùng lễ, dùng lễ đối đãi người, dùng lễ trị quốc. Cho nên, có lễ trước rồi sau đó có dòng họ, từ thôn, cho đến bang quốc. Quần hùng đều diệt, bang quốc thống nhất, mà tông pháp lễ giáo bắt diệt, tông pháp lễ giáo bắt diệt, thì dân cũng thuận theo. Đây cũng như lời thánh nhân nói ‘Không biết lễ, lấy gì để đứng vững’. Lễ nhạc không hưng thịnh, thì hình phạt không dùng được; hình phạt không dùng được, thì dân không chỗ nào hành động sai...” Nàng ngược lại nhìn về phía học giả pháp gia hùng hổ dọa người, tiếp tục nói, “Pháp gia nói là ‘bình định lộn xộn, ngăn lại tranh giành, hưng công sợ bạo’, dù loại pháp lệnh điều trần mà sáng lập, đều dùng tông pháp lễ giáo làm cơ sở, làm sao có tư cách khoa tay múa chân với Nho gia tôn theo lễ xưa, tăng thêm bài xích. Luân lý làm người chính là đạo lý cơ sở, lễ giáo chính là nền móng của Vương hóa, sở hữu tất cả học thuyết đều không trốn thoát khỏi hai vòng vây này, vì vậy, Nho gia coi trọng luân lý làm người, tuân lễ giáo chính là hoàn toàn xứng đáng học thuật Chí Tôn. Thánh nhân nói: ‘Lấy luật pháp mà hướng đạo dân, lấy hình phạt để sửa đổi dân, dân không phạm tội nhưng không biết liêm sỉ, Lấy đức để hướng đạo dân, lấy lễ để sửa đổi dân, dân biết liêm sỉ và hướng thiện’, đây mới thực sự là công giáo hóa, đạo trị dân.”

Nàng vừa dứt lời, nhóm học giả Nho gia liền nhao nhao vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Từ Quảng Chí rũ con mắt xuống nghĩ kỹ, thật không ngờ cô gái này lại có vài phần tài học, từ cơ sở của Pháp đi bác bỏ Pháp gia, quả thực sắc bén, nhưng cũng không phải là không có sơ hở. Hắn lập tức nghĩ ra vô số lỗ hổng, chỉ chờ học giả Pháp gia bức người này đến bước đường cùng lại ra hiện uy.

Quan lão gia tử thờ phào, vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay cháu gái. Ông chỉ có một đứa cháu gái ruột đây, từ nhỏ được dạy đạo quân tử, quân tử lục nghệ cũng chưa bao giờ bỏ qua, đầy bụng tài học có thể so với học giả uyên thâm đương thời. Chỉ cần nài chịu mở miệng, ứng phó loại trận này tất nhiên là dư dãi.

Nói đến nhân luân lễ giáo, học giả ở đây đều có cảm giác khó giải quyết. Chỉ là đi phản đối học thuật nho gia như thế nào, bọn họ cũng không dám nói học phái mình thoát khỏi nhân luân lễ giáo mà tồn tại, cái kia là dị đoan, thậm chí là tà phái, tất nhiên sẽ bị thế nhân dùng ngòi bút làm vũ khí.

Đám người còn đang suy nghĩ, Quan Tổ Y sờ sờ ly trà, dịu dàng khuyên giải, “Tổ phụ đừng vội, chậm rãi uống ngụm trà nóng đã. Thánh nhân cũng nói: ‘Bậc quân tử thường chậm trong lời nói nhưng hành động thì nhanh, sáng suốt’. Miệng lưỡi không trôi chảy không phải là sai lầm của người, quý ở chỗ tấm lòng.”

Nghe xong lời này, nhóm học giả Nho gia vốn có chút bất mãn với lão gia tử nhao nhao tự xét lại, mặt lộ vẻ xấu hổ. Mà Quan lão gia tử triệt để tiêu tan, vuốt râu mà cười.

Quan Tổ Y thấy sắc mặt tái nhợt của ông dần dần hồi trở lại, lúc này mới buông tâm đang treo cao, tự mình đứng lên nói ra bác bỏ học giả Pháp gia, “Quần Trọng dùng Pháp hưng Tề, hết một đời, Tề vong; Lý Khôi dùng pháp hưng Ngụy, hết một đời, Ngụy vong; Ngô Khởi dùng pháp hưng Sở, hết một đời, Sở vong; Thương Ưởng dùng pháp hưng Tần, cuối cùng cũng thống nhất Trung Nguyên thành lập sự thống trị, nhưng hết một đời, rồi sau đó quần hùng tranh giành, xã tắc sụp đổ. Các nước dùng pháp mà hưng, bạo chính mà vong, xin hỏi chư vị mọi người đây là có gì?? Pháp gia vĩnh cửu chỉ đạo ở nơi nào? Nếu là vấn đề này cũng không thể giải đáp, các người luôn mồm chăm lo việc nước, dùng pháp cường quốc, chẳng phải là chuyện cười hay sao?”

Lời này vừa nói ra toàn trường đều yên tĩnh. Nhìn chung lịch sử, biến pháp cái chế hoàn toàn chính xác trợ rất nhiều quốc gia bỗng nhiên hưng thịnh, thực sự cực nhanh đẩy tới diệt vong, cái này hoàn toàn chính xác là tai hại lớn nhất của pháp gia. Nhưng mà tề đoan này đến tốt cùng là cái gì, không có người nói được rõ ràng, cũng nghĩ mãi mà không rõ. Câu hỏi của nữ tử như một con dao đâm đâm vào trái tim, ở giữa chỗ hiểm.

Nhóm học giả Pháp gia tức cười, quần bách, mà Quan Tổ Y đã vịn tổ phụ đứng dậy, làm lễ cáo từ. Các vị học giả vội vàng đứng dậy đưa tiễn, liên tiếp thờ dài với Quan lão gia tử, tán dương nhà ông học sâu, giáo dục có phương pháp. Từ Quảng Chí vốn có rất nhiều điều muốn nói thấy đám người còn lại tất cả đều tán đi, mặc dù ngoài mặt nói cười, nhưng bên trong lại thâm hận không thôi.

Quan Tổ Y muốn đứng là hẳn có chuyện không chỗ nói, có chí không được phát, lúc này mới ném ra ngoài mấy vấn đề can thiệp triệt để văn hội. Nếu là Từ Quảng Chí muốn dương danh lập vạn bước vào con đường làm quan, cứ tìm cơ hội đi, nhưng coi tổ phụ là đá kê chân, đời này tuyệt đối sẽ không cho hắn như ý nguyện.

Một đám người đi rồi, chúng vị nữ tử cũng thấy không thú vị, tốp năm tốp ba kết bạn ly khai. Một gã nam tử dáng người to lớn, khuôn mặt cương nghị từ sau hòn non bộ đi ra, nhìn chăm chăm vào phương hướng ông cháu Quan gia ly khai như có điều suy nghĩ. Lão nhân đi bên cạnh hắn, mặt trắng không râu, tiếng nói sắc nhọn tán dương cảm thán nói, “Đều nói nữ tử Trung Nguyên mỗi người đầy bụng tài học, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngược lại không phải nói ngoa.”

Gặp nam tử khiêu mi cười trào phúng, lão nhân nói xoay chuyển, “Nhưng tầm mắt có hạn, cuối cùng vẫn hẹp.” Chủ nhân mặc dù mòi rộng danh sĩ, ý đồ thình giáo bọn họ trị quốc chỉ đạo, nhưng trong lòng sớm có chủ trương. Trên bàn của hắn bày đặt đều là điển tịch pháp gia, tôn sùng toàn là học giả pháp gia, rõ ràng coi trọng pháp gia hơn. Mà lại, thời đại Chư Tử Bách gia rất nhanh sẽ đi qua, tương lai hẳn là một con đường riêng của pháp gia, mà biến pháp cái chế lừa sém lòng mày.

Nam tử như cười như không lờm lão nhân, tiếng nói trầm thấp thuần hậu, “Phái người đi dò tra hai ông cháu vừa rồi kia.” Trong lòng thì đang suy nghĩ: đạo vĩnh cửu của pháp gia ở nơi nào? Đây thật là vấn đề.

Không khí hơi có chấn động, một lát sau, từ sĩ ả núp trong bóng tối lặng yên không một tiếng động rời đi, đi điều tra bối cảnh Quan gia.

Hết chương 2.

*Chư Tử Bách gia: Là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà tranh tiếng (“bách gia tranh minh”) này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Nổi bật là: Nho gia, Đạo gia, Mặc gia, Pháp gia, Danh gia, Âm dương gia, Tung hoành gia, Tạp gia, Nông gia, Tiểu thuyết gia, Binh gia, Y gia.

**Pháp Gia: (Giải thích của Editor): là trường phái tư tưởng nghiên cứu về pháp luật, áp dụng vào thực tiễn, đại biểu là Hàn Phi Tử, triều đại dùng đại biểu là nhà Tần (Tân Thủy Hoàng). Dùng hình phạt để cai trị.

– Các bạn muốn tìm hiểu thêm thì gõ GG, hoặc tìm các sách như về: lịch sử, văn hóa, tôn giáo, chính trị, tư tưởng, Trung Quốc phong kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Con Đường Phía Trước

Nam tử cương nghị đúng là Hoắc Thánh Triết mới xưng Đế. Phụ thân hần nguyên là thủ lĩnh Cửu Lê Tộc, bởi vì bất mãn Tần quốc bạo chính mới khởi nghĩa vũ trang, một đường tiêu diệt hoặc chiếm đoạt thế lực khắp nơi, cuối cùng trở thành bá chủ Trung Nguyên. Nhưng kiến thức và đảm lược của hần chung quy có hạn, chỉ cưỡng ép thiên tử, cho mình làm một cái chư hầu danh chính ngôn thuận, cùng hần và Tứ đại chư hầu quốc kiềm chế lẫn nhau, bình an vô sự, nhưng không ngờ nhĩ tử lại có tiền đồ, chẳng những diệt trừ chư hầu còn lại cùng mấy huynh đệ không an phận, còn tiêu diệt luôn cả tiểu Hoàng đế, sau đó thống nhất non sông, leo lên ngôi vị Hoàng đế, sửa quốc hiệu là “Ngự”, tôn hiệu là “Thánh Nguyên”, ám chỉ mình chính là một vị Thánh Quân đầu tiên khai thiên tích địa.

Bởi vậy có thể thấy được Hoắc Thánh Triết là thế hệ cuồng vọng duy ngã độc tôn tới bậc nào.

Hần tuy xuất thân man di, lại cực kỳ yêu thích văn hóa Hán tộc, trên mặt chính trị và quân sự có được thiên phú và lực lĩnh ngộ siêu quần, mặc dù chưa bao giờ thống trị qua quốc gia, cũng hiểu được với tư cách đế vương, điều quan trọng nhất không phải tự thân đi làm, mà là giới về khai quật và vận dụng nhân tài, cùng lúc đó còn phải tìm được trị quốc chi đạo chính xác.

Đã trải qua thời kì Xuân Thu Chiến quốc quần hùng tranh phách, Tần quốc thời kì bạo chính cùng chia năm xẻ bảy, cơ hồ từng kiêu hùng có ý muốn xưng Vương hoặc văn nhân hiệp sĩ có ý đồ cứu vớt muôn dân trăm họ, cũng đang lo lắng vấn đề giống nhau——trị quốc như thế nào? Bọn họ hoặc vì tư lợi cá nhân, hoặc vì lễ dân bách tính, mà học thuyết Chư Tử Bách gia cũng bởi vậy được mở rộng ra rất lớn.

Pháp gia, học phái Tịch Gia, Đạo gia, Mặc gia, Nho gia, lục tục gặt hái, cũng phái ra đệ tử dò hỏi tất cả chư hầu quốc tiến hành du thuyết, cùng đi ra thử nghiệm rất nhiều, mà trong đó thành công nhất thuộc Pháp gia không thể nghi ngờ. Hoắc Thánh Triết từ sau khi được chữ Hán, đọc quyển sách đầu tiên chính là《ngũ đố》của Hàn Phi tử, lúc ấy liền giật nảy mình, chấn động rất mạnh, lập tức vỡ vét sở hữu tất cả điển tịch Pháp gia, mặc dù chính vụ bận rộn cũng sẽ mỗi ngày rút ra hai canh giờ tiến hành nghiên cứu. Trái lại điển tịch học phái Nho gia, sớm không biết bị hần ném đến nơi nào rồi.

Nghe nói Giác Âm tự cử hành một biện luận hội Pháp gia và Nho gia, hần lập tức mạo hiểm gió tuyết vội vàng chạy đến dự thính, ý định xem xét mấy người tài có thể sử dụng.

Lão nhân mặt trắng không râu tên gọi Bạch Phúc, chính là một trong những nội thị hoàng đế tiền triều lưu lại, bởi vì năng lực xuất chúng lại giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, may mắn được Thánh Nguyên Đế nhìn trúng, đưa đến làm tùy tùng trung tâm. Thấy chủ nhân chỉ phái tử sĩ đi thăm dò hai ông cháu Quan gia, miệng không đề cập tới mấy vị học giả pháp gia mới biểu hiện ưu dị, trong lòng ông không hiểu chút nào, lại không dám hỏi nhiều. Vị chủ tử mới này tính tình cực kỳ hay thay đổi, khi thì cương liệt thẳng thắn, khi thì hung ác nham hiểm ngoan độc, khi thì rộng rãi cởi mở, khi thì nho nhả nhả nhặn, cho dù thân tử lão luyện cũng có thể bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, có thể nói thâm sâu khó lường. Muốn đoán được ý nghĩ của hần, chớ nói Bạch Phúc mới 50 tuổi, cho dù có sống thêm năm mươi năm nữa cũng không làm nên được chuyện gì.

Thánh giá vội vàng mà đến lại vội vàng mà đi, nhưng không có một người biết được, vừa mới tiến Vị Ương Cung, tử sĩ đã dâng một phong mật hàm, trong đó ghi lại tình huống năm phục nội tộc Quan gia. Hoắc Thánh Triết nhìn kỹ thật lâu, thờ dài nói, “Tài đức nhiều mặt, gia thế trong sạch, và bản tính trung trực, Quan Tề Quang này có thể trọng dụng.” Dứt lời hần nhắc bút lông, dùng chữ viết thiết họa ngân câu viết ra hai trương chiếu thư, nghĩ một lát cảm thấy vẫn chưa đủ, lại thêm vào tờ danh sách tuyền mỹ nhân ba chữ “Quan Tố Y”.

Bạch Phúc âm thầm hít một hơi, trong nội tâm trong chốc lát thì hiểu, trong chốc lát lại cảm thấy nghi hoặc càng sâu: Hoàng Thượng đây là ý định cất nhắc Quan gia không thể nghi ngờ, chẳng những mệnh hai cha con Quan gia nhập sĩ, còn nhét đích nữ Quan gia vào hậu cung, cái này càng là đại ân sủng. Nhưng mà lúc trước hần tôn sùng pháp gia vô cùng, nhưng bây giờ không hề đề cập tới, đến tột cùng muốn làm gì? Hay là có ý đồ muốn đạt được mục đích gì?

Lúc người bên ngoài vẫn phỏng đoán, Hoắc Thánh Triết đã thu hai phần chiếu thư vào hộp, lập tức bày ra một trương gấm tơ lụa, thận trọng và chậm chạp viết. Thân là tùy tùng trung tâm, Bạch Phúc có biết mấy chữ, hơi nghiêng mắt nhìn liền ngăn ngắt cả người, chỉ thấy nét mực màu đen kéo dài ra thành một câu nói như vậy——đẩy mình Không thị, ức truất Bách gia*. [Dùng, nâng đỡ Nho giáo, hạn chế Bách Gia]

Con mắt Bạch Phúc chớp chớp rất nhanh, rốt cục đã hiểu Hoàng Thượng muốn tôn sùng thi hành đạo trị quốc không phải là tư tưởng Pháp gia, mà là học thuyết Nho gia. Làm sao lại như vậy?

Lúc Bạch Phúc thăm than Thánh nguyên đế tâm tư khó lường, một gã Tiểu hoàng môn tướng mạo không gây chú ý chút nào vụng trộm tiến vào Cam Tuyền cung, bẩm báo tỉ mỉ chuyện Hoàng Thượng cải trang vi hành lại ngầm tra Quan gia cho nữ tử bên trên. Nữ tử ước chừng ba mươi tuổi, lại được bảo dưỡng vô cùng tốt, làn da non mịn, dung mạo tuyệt mỹ, sắc môi tái nhợt và mi tâm cau lại cho thấy tựa hồ thân thể nàng mắc bệnh nhẹ, giờ tay nhắc chân trần ngập gầy yếu và phong tình diễm đam đáng yêu, khiến người nhìn cảm thấy thương tiếc.

Nàng chính là phi tử Diệp Trăn mà Thánh Nguyên đế sủng ái nhất, vừa gia phong vị Tiệp dư, cách vị trí Hoàng hậu kia chỉ hai bước. Thánh Nguyên đế quanh năm chinh chiến bên ngoài, không có thời gian cũng không có tâm tư tìm nữ nhân, hôm nay tuy đã đăng vị, lại bề bộn nhiều việc chính vụ, càng thêm Thần Long thấy đầu không thấy đuôi. Tần phi hậu cung của hần tính toán đâu ra đấy cũng không quá số lượng trên bàn tay, mà có mấy người là Thái hậu tự chủ trương tuyền nạp, đến nay chưa từng gặp mặt.

Bởi vì Diệp Trăn có ân cứu mạng hần, hần đối với Diệp Trăn cũng có chỗ áy náy, cho nên thái độ đặc biệt bất đồng. Nữ nhân bên cạnh còn canh giữ ở tiềm đệ trông mòn con mắt, hần trước tiên tiếp Diệp Trăn vào Yên kinh, cho nàng địa vị cao thực quyền, ngay cả thái hậu cũng vượt qua.

Hôm nay phía trên Diệp Trăn không có Chiêu Nghi cũng không có Hoàng hậu, ngoại trừ Thái hậu Trường Nhạc cung, còn lại tất cả cung đều bị nàng chi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, sử dụng cả mấy vị Tiểu Hoàng Môn, dù vị Tiểu Hoàng Môn kia là người bên cạnh Hoàng thượng, cũng dễ như trở bàn tay. Mà tử sĩ chỉ phụ trách bảo hộ Hoàng đế an toàn, Hoàng đế không nói tra, bọn họ đương nhiên sẽ không ba ba theo sát hành tung hay giám sát một

tên hoạn quan bình thường.

“Ah? Ngươi nói Hoàng Thượng thêm tên vào phương lục đích nữ?” Diệp Trấn thoáng mở ra đôi mắt đẹp đang như nhắm như không, thân thể mềm mại lười biếng nghiêng tựa trên giường êm rất cực ngồi thẳng.

“Việc này thiên chân vạn xác thừa nương nương! Phương lục kia là nô tài tự tay giao cho Dịch đình thừa đấy, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Vốn trên danh sách không có ba chữ ‘Quan Tổ Y’, nhưng bây giờ thêm ở vị trí thứ nhất, đúng là bút tích Hoàng thượng không thể nghi ngờ được.” Tiểu Hoàng Môn chính là thân truyền đệ tử của Bạch Phúc, đương nhiên có chút phương pháp biết được những chuyện bí mật này.

Tháng tám hàng năm tuyển chọn mỹ nhân thêm vào hậu cung là quy củ tiền triều còn sót lại, Thái hậu lên tiếng muốn tiếp tục sử dụng, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không tự dung lại đây mỹ nhân ra. Bởi vì là làm việc hồi đầu, đại phu và Dịch đình thừa không dám hồ hững, khổ tìm bốn năm tháng đưa lên phương lục, nhân dịp trước năm mới tranh thủ thời gian để cho nhân vật mới vào cung, âm áp ồ chắn cho Hoàng Thượng, khai chi tán điệp.

Danh sách mười vị đầu tiên đều do Thái hậu tự mình chọn lựa quý nữ Cửu Lê Tộc, huyết thống xuất thân phải lấn át người khác, Diệp Trấn không thể phản bác, nhưng “Quan Tổ Y” này là thần thánh phương nào, lại đặt ở trên đầu phần đông quý nữ?.

Nàng đuổi Tiểu Hoàng Môn đi, trầm ngâm nói, “Vĩnh Hà, chuyển lời cho phụ thân, bảo ông điều tra cho kỹ vị Quan Tổ Y này.”

Cửu Lê Tộc toàn dân giai bình, chỉ cần cho một thanh đại đao, vô luận nam nữ già trẻ đều có thể ra trận, cho nên phần lớn nữ tử trong tộc dáng người trắng kiện, lời nói và việc làm hào phóng, không có nửa điểm thủy mị thoái mái như nữ tử Trung Nguyên. Đối diện với mấy người thô bỉ chữ to không nhìn được một cái, Diệp Trấn không hề sợ, dù nói thế nào nàng cũng là đệ nhất mỹ nữ Trung Nguyên, cũng là đệ nhất tài nữ, chỉ cần con mắt nam tử thiên hạ không mù mờ, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ mỹ ngọc mà chọn bã đậu. Còn nữa, Thánh nguyên đế rất ngưỡng mộ Hán học, trong hậu cung chỉ có nàng có thể hiểu hần đang nói cái gì, lại đang suy nghĩ gì. Hần thường thường khen nàng là giải ngữ hoa, có thể thấy được đây là ưu thế lớn nhất nàng dùng chân ở hậu cung.

Nhưng mà lão chủ chứa Thái hậu kia lại không muốn nàng độc sủng lục cung, lại đưa ra việc chọn tằm phi từ hai tộc, và các loại... Nữ tử người Hán đọc đủ thứ thi thư, đầy bụng tài học tiến đến, nàng còn có thể bảo trì phần đặc thù này sao? Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Trấn hơi bối rối, đầu ngón tay vô ý thức vuốt ve đôi má mình, lại từ từ trấn định lại.

Nàng không đủ lòng tin đối với tài học của mình, cái dang vọng “Đệ nhất tài nữ” này là từ trong quân truyền tới, những tướng sĩ Cửu Lê Tộc kia ngay cả chữ Hán cũng không nhận ra, nào biết đâu rằng cái gì gọi là chính thức học phú ngũ xe? Nhưng nếu bàn về tướng mạo, không phải Diệp Trấn khoe khoang, sống ba mươi năm, nàng còn chưa bao giờ thấy qua nữ nhân lớn lên đẹp hơn cả mình.

“Nếu như Hoàng Thượng ngay cả người cũng chứng mất, hần còn có thể vừa ý ai? Diệp Trấn đừng hoảng hốt, Hoàng Thượng nhất định sẽ thuộc về người, vị trí kia cũng định sẽ thuộc về người, người ném lại hết thấy và thừa nhận hết thấy, cuối cùng sẽ đáng giá.” Sau khi mệnh lệnh cung nữ lui ra hết, Diệp Trấn vừa thì thảo tự nói vừa đi đến bên cửa sổ ngưng mắt nhìn Tiểu Phong điện, trong mắt tràn đầy dã vọng.

Ở Giác Âm tự chừng hơn một tháng, Quan gia rốt cuộc cũng tu sửa xong xuôi phòng ốc mới mua, chọn một ngày hoàng đạo chuyển vào. Quan Tổ Y đi qua đi lại trong khuê phòng bố trí đôi mới hoàn toàn, mang trên mặt biểu lộ mê mẩn và hoài niệm.

Hơn ba mươi ngày nhiều lần nghiệm chứng, nàng dần dần xác định chuyện thực mình dĩ nhiên trùng sinh. Có lẽ ảo giác mà Luân Hồi kính sinh ra cũng có thể đạt tới tình trạng dùng giả đánh tráo, nhưng nàng không muốn bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào cải biến vận mệnh. Lúc này đây, nàng tuyệt đối sẽ không bước vào Triệu gia nửa bước, cũng không muốn gặp Triệu Lục Ly dù là một lần.

Vừa thu xếp hành lý chỉnh tề, Quan mẫu Trọng Thái Linh sai vú già đến đây gọi nàng, nói là có chuyện quan trọng thương lượng. Quan Tổ Y biết rõ bà muốn nói cái gì, trong lòng không khỏi thâm than.

Vào phòng trên, Trọng thị đưa tới mấy trương thiệp mời, “Bởi vì bà bà mất, cần phải giữ đạo hiếu ba năm, tri hoãn lần này, bắt tri bắt giác con đã mười tám rồi, dĩ nhiên làm chung thân đại sự. Ta vốn muốn chọn mỹ đệ tử đức hạnh đều đầu của phụ thân con, lại không ngờ Lão thái gia bỗng nhiên quyết định chuyển tới Yên kinh. Trước mắt chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, thật sự không có cách nào chọn được, mà con tuổi lớn dần không chậm trễ được nữa, mẫu thân chỉ có thể mang con đi thêm mấy lần tụ hội, mau chóng nhìn xem. Mấy trương thiệp mời này con lựa chọn trước, đều là trong nhà có công tử vừa độ tuổi đấy, Chu gia đích thứ tử...”

Nghe mẫu thân thao thao bất tuyệt kể lể, con mắt Quan Tổ Y rã rời, nhớ lại trước kia. Trước đó, Triệu Lục Ly trong một tràng yến hội vừa ý nàng. Vốn cho rằng gia thế Quan gia là tuyệt đối không trèo lên trên cửa cao nhà rộng Trấn Bắc hầu. Phụ mẫu và tổ phụ mới đầu cũng rất do dự, khảo sát qua Triệu Lục Ly tài học và nhân phẩm, sau đó mới vui vẻ đáp ứng. Nhưng mà đã qua cửa nàng mới biết được, Triệu Lục Ly nhìn trúng nàng chính là gia thế hèn mọn và tính tình có tri thức hiểu lễ nghĩa. Hần muốn tìm không phải thế tử, mà là một người người hầu chuyên môn chiều cổ con cái cho hần, phụng dưỡng mẫu thân, càng hèn mọn càng tài giỏi càng ân cần, tất nhiên là càng tốt.

Buồn cười là nàng làm được hết thấy các yêu cầu của hần, đôi lấy không phải thật tâm, còn là ác ý, thậm chí còn là giết hại. Hôm nay trùng sinh tới một lần, nàng không muốn báo thù, chỉ mong năm tháng mạnh khỏe. Về phần đời này phụ nhân Trấn Bắc Hầu là ai đảm đương? Ai làm gì, đâu có liên quan gì tới nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Mưu Tính

Quan Tổ Y chọn lựa trong đám thiếp mời, Trọng thị thấy nàng cầm lấy tờ nào thì sẽ giới thiệu công tử nhà nào đó, có thể thấy được sớm đã phái người nghe ngóng rồi. Bà đời này chỉ có một đứa con gái là Quan Tổ Y thôi, đối với hôn sự của con gái đương nhiên không dám coi nhẹ.

Nhưng tin tức từ bà mối hoặc hàng xóm láng giềng thăm dò được làm sao sẽ chuẩn, phần lớn là những lời khen ngợi vô cùng không thực tế. Quan Tổ Y vừa cẩn thận lắng nghe, vừa thâm than trong lòng: trong bảy tám vị nam tử vừa độ tuổi này, theo nàng biết ở kiếp trước, chỉ ít có sáu vị trong nhà thế thiếp thành đàn, hậu trạch hỗn loạn; còn có một vị chưa tới nhược quán đã chết rồi. Mà dòng dõi bọn họ tương đương với Quan gia, đã không quyền thế lại chẳng có tài, thời gian trôi qua mơ mơ hồ hồ. Nhưng mà đã như thế, từng người từng người bọn họ vẫn nạp thiếp, phăng phất như đang ganh đua so sánh cái gì đó, thực sự không phải là phu quân phó thác chung thân.

Hôm nay nữ nhân còn có chút địa vị cũng khó khăn ngăn cản được, đợi 4~5 năm về sau, Từ thị lý học hoàn toàn thịnh hành, tư tưởng “Tồn thiên lý, diệt người dục*” thúc đẩy sinh trưởng ra một nhóm lớn nguy quân tử, còn đẩy nữ nhân tới cực hạn áp bách cùng giết hại.

Quan Tổ Y thật sự trải qua một lần, nghiễm nhiên đã coi lập gia đình là việc không dám làm, sao còn dám nhảy vào trong hồ lửa nữa? Nhưng nàng không có cách nào kể rõ bất hạnh của mình cho cho mẫu thân nghe, thoáng tưởng tượng, đáp, “Mẫu thân, quan hệ thông gia vẫn nên tìm hiểu rõ người ta, miễn cho con gái già đi về sau không duyên có chịu thiệt thòi lại không có chỗ kể khổ. Tổ phụ và phụ thân có học trò khắp thiên hạ, chắc chắn sẽ có mấy đệ tử cùng đến Yên kinh, người chờ một chút xem đi. Lập gia đình dù sao cũng là chung thân đại sự, chi bằng thận trọng, con gái thà rằng lại gác lại ba năm cũng không muốn gả sai nơi.”

Trọng thị cũng không nỡ để con gái chịu khổ, ở nhà vẫn là thiên kim tiểu thư, đi ra ngoài là tiểu tước phụ, không biết bị cha mẹ chồng, phu quân âm thầm giày vò như thế nào, cùng với việc gả cho người không biết nền tảng, còn không bằng gả cho đệ tử phu quân, bởi vì cái gọi là “Một ngày là thầy cả đời là cha”, sẽ không dám bạc đãi nàng quá mức.

Sau đó Trọng thị bề bộn thu dọn thiếp mời, chuẩn bị lát nữa viết lần lượt trả lời từ chối. Bà suy nghĩ một lát, cười nói, “May mà con nhắc nhở mẹ, lúc này mẹ mới nhớ tới Từ sư huynh con mấy ngày nữa cũng vào kinh thành, gia cảnh của nó tuy túng quẫn khốn khó, nhưng tài học cùng nhân phẩm lại là số một đấy, cha mẹ nó đều là người phúc hậu, chỉ là không biết con có nguyện ý chịu nghèo khó khổ cực không.”

Nghèo khó sao lại không khổ? Quan Tổ Y lúc này cười, đang định gật đầu đáp ứng lại kịp thời ngừng. Từ sư huynh đích thật là ân huệ lang thế gian khó được, nhân phẩm đoan chính, tài học đầy bụng, toàn tâm toàn ý với thế tử, không rời không bỏ. Nếu như gả cho hắn, dù là ngày ngày ăn cám vẫn tự tại thoải mái hơn là hưởng thụ sơn trân hải vị, cầm y hoa phục ở Trấn Bắc Hầu phủ.

Nhưng vấn đề là, đời trước vợ của hắn là một người khác hoàn toàn, hai vợ chồng cảm sát cùng mình, ân ái đầu bạc, nếu như lúc này đáp ứng, sẽ giống như đánh cắp vận mệnh của người khác. Nếu như bởi vì chính mình bất hạnh mà cướp đi may mắn của người khác, Quan Tổ Y không qua được cái cửa trong lòng này. Trong trí nhớ, nam tử có thể dựa vào chung thân như Từ sư huynh thế gian ít có, lúc này bỏ qua, có lẽ lại sẽ lâm vào vùng bùn khác, Quan Tổ Y càng nghĩ, không khỏi lắc đầu thở dài, “Mẹ à, con gái không muốn lập gia đình.”

“Thân là nữ tử, sao có thể không lấy chồng chứ? Hay là Y Y then thùng?” Trọng thị an ủi con gái.

Quan Tổ Y cũng biết lời của mình có chút ngu dại, vội sửa lời, “Mẹ à, nhà Từ sư huynh nghèo khó, con gái sợ là không chịu được cái khổ kia, mẹ xem người khác vậy.” Lần tới lại tiếp tục kiếm cớ thoái thác là được, đời này nàng tình nguyện làm nữ quan cũng không muốn lấy chồng.

Trọng thị nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mềm của con gái, trong lòng thầm nghĩ: không chịu được khổ, lời chê nghèo ham giàu như thế không giống như lời Y Y nói, hay là đứa nhỏ này đã có người trong lòng lại xấu hổ không dám nói ra? Bà ba lần bốn lượt ám chỉ ta tìm đám đệ tử của phu quân, đến cùng coi trọng người nào? Không phải Tiểu Tử, chẳng lẽ là Tiểu Lục? Phải gọi hai đứa Minh Lan, Minh Phương tới hỏi mới được.

Trong lúc Trọng thị vội vàng thu xếp hôn sự cho con gái, Diệp phu nhân đưa bài tử vào cung yết kiến. Trong Cam Tuyền cung, hai mẹ con cho lui hết hai bên ngồi mặt đàm.

“Đến cùng Quan Tổ Y là thần thánh phương nào, lại khiến bề hạ quan tâm tới thế?” Trong mắt Diệp Trần tràn đầy tàn khốc.

“Cha con đã điều tra xong, Quan Tổ Y chính là cháu gái Thái Đầu Nho gia Quan Tề Quang, ngày đó ở Giác Âm tự, nó và bề hạ từng gặp mặt một lần, có lẽ khi đó vừa ý đấy.” Diệp mẫu lo nghĩ nói, “Hôm nay Hoàng Thượng đã chiếu cáo thiên hạ, sắc phong Không Minh là Không thánh, thầy thiên hạ, còn khen ngợi con đường Nho học là vương, cũng xây Không miếu ở ngoại ô kinh thành rồi, sẽ tự mình tiến tới bái tế. Hôm nay học giả Nho gia nhao nhao được trọng dụng, thân là Thái Đầu Nho gia, Quan Tề Quang tất nhiên là địa vị cao vô cùng. Cha con nhận được tin chính xác, qua hai ngày nữa, bề hạ sẽ triệu cha con Quan gia nhập sĩ, Quan Vân Kỳ sắp được tấn phong là Thái Thường khanh, Quan Tề Quang thì ghé góm rồi, được gia phong làm đệ sư, bổng lộc vạn thạch. Mà trước đây, bọn họ chỉ là thứ dân thôi, không quyền không thế.”

Dứt lời, Lưu thị biểu lộ nghiêng răng nghiêng lợi, có thể thấy được bà ta cảm thấy cực kỳ không cam lòng với việc Quan gia bỗng nhiên phú quý.

Diệp Trần cũng chấn động mạnh, cả kinh nói, “Thái Thường khanh? Đây chính là đứng đầu Cửu khanh, chương lễ nghi tông miếu, địa vị thanh quý vô cùng. Mà chức quan đề sư này càng là trước đây chưa từng có, bổng lộc vạn thạch, tôn vị có thể so với thừa tướng, chỉ bằng bọn họ một kẻ thứ dân, sao xứng?”

Lưu thị vội vàng phụ họa, “Đúng vậy, cha con còn là quốc trượng đây này, lại chỉ được phong cái Sử thừa, bổng lộc 400 thạch, ngay cả người một nhà

cũng không nuôi sống được. Quan Tô Y chưa vào cung, Hoàng Thượng đã nâng Quan gia lên cao vị như thế, chẳng lẽ là muốn sắc phong nàng làm Hoàng hậu hay sao?”

Diệp Trần lập tức bác bỏ, “Có Thái hậu ở đây, Hoàng hậu còn chưa tới phiên nữ tử người Hán làm.”

“Nhưng còn có một vị trí Chiêu Nghi, con quên rồi à?” Lưu thị lo lắng nhắc nhở.

Đúng vậy, phía trên Tiệp dư còn có Chiêu Nghi, đây chính là “Phó hậu”, đồng dạng quyền thế ngấp trời, đủ để áp đầu mình. Hoàng Thượng muốn tuyên dương Nho học, đương nhiên sẽ nâng Quan gia lên cao, một cái vị trí Chiêu Nghi, hẳn tất nhiên cho được. Lòng mảy Diệp Trần càng nhấn càng chặt, trầm ngâm nói, “Tài mạo của Quan Tô Y như thế nào?”

Mắt Lưu thị chớp sáng lên, đang định tân trang ngôn từ một chút, lại nghe con gái nghiêm nghị mệnh lệnh, “Nói tình hình thực tế đi! Nếu người tận lực làm thấp nàng, Bôn cung sẽ khinh địch, khinh địch kết cục như thế nào, người biết đấy.”

Trong hậu trạch đều là đao quang kiếm ảnh, người lừa ta gạt, hướng chỉ là nội cung ngầm chứa đầy dơ bẩn? Nếu con gái hơi không cẩn thận sẽ bị thua, mà Diệp gia tất nhiên sẽ lật úp theo đó. Vì vậy Lưu thị không dám giấu diếm, vội la lên, “Quan Tô Y từ nhỏ đi theo Quan Tề Quang tập văn học chữ. Quân tử lục nghệ Quan Tề Quang không có cái nào không tinh thông, thơ, từ, ca, phú, xưa nay có một không hai, ngay cả Thái Đầu học phái Pháp gia Hàn Tín Phương cũng tán dương hẳn chính là văn hào một thời, kỳ tài học rộng lớn rõ ràng...”

Diệp Trần đầu còn bình tĩnh mà nghe sự tích về Quan Tề Quang, đang định khoát tay đánh gãy, lại nghe mẫu thân nói xoay chuyển, “Từng có người nói, Quan Tô Y trò giỏi hơn thầy, kỳ tài học không kém Quan Tề Quang, Quan Tề Quang là người khiêm tốn cẩn thận như vậy, mà còn gạt đầu đồng ý, có thể thấy được rất coi trọng tài học của Quan Tô Y. Nương nung, về phương diện tài học này, sợ là người không so được với nàng ta.”

Diệp Trần nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên hỏi tiếp, “Vậy dung mạo thì sao?”

Thấy con gái lộ vẻ tự phụ, Lưu thị càng không dám giấu diếm, “Con còn nhớ bài thơ《thạch nhân》không? Dung mạo của Quan Tô Y, ước chừng có thể so sánh với Trang Khương.”

Diệp Trần sùng sốt một hồi lâu mới run giọng mở miệng, “Thạch nhân kỳ kỳ... Tay mềm như tranh non lên tươi; Tựa mỡ đọng trắng mượt làn da; Cổ cao lại trắng nõn nà; Hột bầu tề chỉnh răng ngà ngà trong; Trán vuông cao, ngài cong nhỏ rức; Miệng có duyên những lúc mỉm cười; Mắt xinh đen trắng sáng ngời*. Là như thế này sao? Thực sự có người trông như vậy sao?”

Lưu thị nặng nề gạt đầu, “Ta và đại tâu con đều lặng lẽ nhìn qua, thật là như thế. Con và nàng ta... Con so với nàng ta thì kém hơn một chút.”

Diệp Trần nghe ra được trong tiếng mẫu thân có ghen ghét và bất đắc dĩ, có lẽ chỉ sợ không chỉ có “Kém một chút”, mà là rất nhiều? Nàng từ trước đến nay tự xưng là mỹ mạo hơn người, thật sự không tưởng tượng ra được phong độ tư thái của nữ tử xuất chúng hơn cả mình sẽ như thế nào? Tài học không sánh bằng, dung mạo cũng không sánh bằng, hôm nay ngay cả gia thế cũng bị đè ép một đầu, đợi Quan Tô Y vào cung, làm sao nàng có thể động tay động chân đây? Những năm này nàng đã đắc tội Thái hậu và các vị cung phi mấy lần, thấy nàng thất sủng, những người này chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng, không cho lối thoát.

Trong lúc Diệp Trần sợ hãi bất an, Lưu thị nói an ủi, “Nương nung, người chớ suy nghĩ lung tung, sự tình chưa hẳn đã hỏng bét như thế đâu. Bệ hạ bây giờ còn chưa có con nối dõi, chỉ cần người sinh hạ hoàng tử đầu tiên, bằng công sinh dục cũng có thể tấn phong Chiêu Nghi. Bệ hạ độc sủng người mấy năm, tình cảm thâm hậu người bên ngoài có thể so sánh sao? Lúc này người nhất định phải bình tĩnh.”

Nói đến con nối dõi, trong mắt Diệp Trần nhanh chóng xẹt qua một vòng đắng chát, lại vội vàng dấu đi, sợ mẫu thân nhìn ra manh mối.

Lưu thị không hỏi, tiếp tục nói, “Tuy nói Trọng thị gần đây chưa kịp xem người cho Quan Tô Y, nhưng rất nhanh Thái hậu sẽ triệu mỹ nhân vào cung chọn, hôn sự này đích thị là không thành. Ta và cha con cộng lại ý định ra một chiêu rút củi dưới đáy nồi, hủy trong sạch của nàng ta trước nói sau.”

Diệp Trần trầm tư một lát rồi khoát tay, “Không thể! Bôn cung sớm chiều ở chung cùng bệ hạ ở biên quan hai năm, mặc dù cho tới bây giờ không đoán ra hẳn nghĩ gì, nhưng hoặc nhiều hoặc ít hiểu rõ thủ đoạn làm việc của hắn. Hắn đã quyết định trọng dụng phụ tử Quan gia, nhất định sẽ phái người thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm bọn họ. Nếu như trong lúc quan trọng thế này mà Quan Tô Y lại xảy ra chuyện, bệ hạ chắc chắn nghiêm tra được ngọn nguồn. Các người có nắm chắc có thể tránh thoát được tai mắt của bệ hạ sao?”

Tránh thoát tai mắt của Hoắc Thánh Triết? E rằng chỉ có quỷ thần mới dám trả lời câu này. Trong thiên hạ, chỉ có chuyện hắn không muốn, thậm chí khinh thường biết, chứ không có chuyện không thể biết.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cứ để cho Quan Tô Y thuận lợi tiến cung à?” Lưu thị nôn nóng.

“Nàng ta tuyệt đối không thể vào cung!” Diệp Trần hung hăng nhắm mắt lại, lúc mở ra vô lực khoát tay, “Người đi về trước đi, bảo cha đừng hành động thiếu suy nghĩ. Ông chỉ là một Sứ thừa nho nhỏ, có thể làm đại sự gì?”

“Thật sự là chức vị của hắn nhỏ, nhưng con tốt xấu gì cũng là Tiệp dư nương nung, chịu khó thổi gió gồi đầu Hoàng thượng, chẳng phải chúng ta sẽ lên sao?” Lưu thị còn định nói nữa, lại bị hai gã Đại cung nữ thỉnh đi ra ngoài.

Diệp Trần suy nghĩ thật lâu, rốt cục chậm rãi trải rộng ra một trương giấy Tuyên, đề bút xin một người giúp đỡ. Quan Tô Y không thể vào cung, vậy hãy để cho nàng ta lập gia đình là được. Nàng cho nàng ta một cộc hôn sự tốt thiên hạ hiếm có, nói không chừng, ngày sau nàng ta còn phải đập đầu gửi lời cảm ơn tới nàng.

Chữ cuối cùng viết xong, Diệp Trần nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hết chương 04

*Đây là bài thơ tả vẻ đẹp của Trang Khương:

Dịch nghĩa:

Tay của nàng trắng và mềm như ngọc tranh mới mọc,

Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con một gố,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hột bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tần, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

[nguồn: thivien.net]

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cố Nhân

Thành công khuyến bảo mẫu thân không nên gấp gáp xem người giúp mình, Quan Tổ Y được vài ngày nhàn nhã. Hôm nay, nàng đang ngồi trong buồng có lò sưởi luyện chữ, nha hoàn Minh Lan đi tới, cầm trong tay một kiện áo khoác bằng bông, “Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát, phu nhân ở phòng trước đợi người.”

Bởi vì Thánh Nguyên Đế đặc biệt tôn sùng nho học, đã xây xong Khổng miếu ở Mẫn Đức sơn ngoại ô phía nam, trên làm dưới theo, những ngày này người tiến đến tế bái Khổng Thánh nối liền không dứt. Thân là Thái Đầu học phái Nho gia, Quan lão gia tử và Quan phụ đương nhiên không thể tụt lùi sau người ta, sớm dặn dò Trọng thị nấu thịt chú dê nhỏ cầm đi hưởng tế. Hai người vì biểu đạt thành tâm, giờ dần một khắc đã mang theo đèn lồng đi ra ngoài, chuẩn bị từng bước một leo lên núi, để hai mẹ con ngồi xe ngựa đi phía sau.

Quan Tổ Y phủ thêm áo khoác, đi trong bông tuyết bay là tả, mặc dù bước chân thong thả chậm rãi, nhưng suy nghĩ lại không ngừng trào lên. Chỉ là một cái biến nho nhỏ, tựa hồ mọi chuyện cần thiết đều không giống với lúc trước. Ngày ấy tổ phụ không khó thờ công tâm mà ốm đau tại giường, cũng không bởi vì miệng lưỡi kém cỏi mà bị người mĩa mai đùa cợt, thậm chí thân bại danh liệt. Ông hiện tại là nhân vật lĩnh quân học phái Nho gia, được người kính ngưỡng như văn hào đương thời. Phụ thân cũng không phải ngày ngày canh giữ ở bên giường chăm bệnh, cuối cùng được cái danh hiệu “Rùa đen rút đầu”, từ đó về sau không còn mặt mũi.

Lúc này bọn họ tham gia văn hội, kết thiện duyên rộng mở, cho dù không nhập sĩ, cũng có thể cả đời sống an ổn.

Nhớ tới đời trước tổ phụ chống thân thể bệnh tật đến Trần Bắc Hầu phủ đòi lại công đạo cho mình, lại bị tức sống sờ sờ ngắt đi; nhớ tới cha mẹ kiên quyết tin rằng nàng bị người Triệu gia vu oan, liều đến đầu rơi máu chảy cũng muốn cho mình cùng cách lại thiếu chút nữa bị dòng họ xóa tên; nhớ tới ngoại tổ phụ mẫu nhận lấy chửi rủa đến biệt viện tiếp mình trở lại quê quán, trong mắt Quan Tổ Y đã tràn đầy nước mắt trong suốt.

Đời này, những thứ ức hiếp cùng tra tấn mang lại cho nàng kia ước chừng đã đi xa. Nghĩ tới đây, nàng nhanh chóng thu lại nước mắt trong mắt, đi đến chỗ Trọng thị đang đứng ở hành lang mỉm cười.

Hai mẹ con ngồi trên xe ngựa ô bông, lác lác chạy nhanh tới Mẫn Đức sơn. Tuyết rơi nhiều và vẫn còn tiếp tục rơi, nhưng bởi vì nguyên nhân Thánh Nguyên Đế mấy lần tế bái Khổng Thánh, mặt đường sớm bị thiết kỵ lui tới giẫm thành bằng phẳng, có lao dịch mỗi cách hai canh giờ quét dọn một lần, nên không khó đi. Tới chân núi, xe ngựa chậm rãi đứng ở ven đường, bên ngoài giống như có tiếng khóc của tiểu nữ hài truyền đến.

“Làm sao vậy?” Trọng thị hỏi cách màn trúc.

“Phu nhân, không biết xe ngựa nhà ai hỏng bánh xe, lúc này bị kẹt ở nửa đường không đi được, tiểu thư nhà kia bị lạnh quá khóc, đáng thương thật đấy.” Giọng xa phu lộ thương cảm.

Trọng thị xúc mản trúc lên một khe hở, thấy ngừng ở phía trước là một cỗ xe ngựa ô bông nửa mới nửa cũ, xa phu nói tới nói lui, đầy mặt lo lắng, tựa hồ hết đường xoay sở. Chủ nhà sợ lạnh công nên không dám xuống xe, nhưng tiếng khóc uất ức lúc dứt lúc nổi truyền ra, hoàn toàn khiến người ta phải lo lắng.

Trọng thị bị ảnh hưởng của cha chồng và phu quân, lúc nào cũng dùng những lời “Chớ thấy ác nhỏ mà làm, chớ thấy thiện nhỏ mà không làm” thúc giục chính mình, lúc này bèn nói, “Lý Văn, người đi qua giúp bọn họ nhìn xem có thể sửa chữa chiếc xe ngựa kia không. Đào Hồng, người đi hỏi an ủi xem, nếu như trong xe đều là nữ quyến thì mời bọn họ lại đây ngồi.”

Lúc này nam nữ đại phòng còn chưa nghiêm khắc như đời sau, nam nữ cùng cười trên một chiếc xe ngựa không phải là không có, cho nên Trọng thị mới hỏi như vậy. Quan Tổ Y dựa cằm vào bờ vai mẫu thân, từ khe hở mản trúc nhìn lại, lông mày không khỏi nhíu một cái, cảm thấy xa phu hình như đã gặp ở nơi nào, mặt rất quen thuộc.

Nha hoàn Đào Hồng của Trọng thị chạy tới, bái lễ qua cánh cửa mảnh vải, lại nói mấy câu, có một vị phụ nhân trung niên mặc xa hoa kéo một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi xuống. Tiểu cô nương mặt sáng rắng trắng tinh, mặt phấn má đào, khoe mắt ửng đỏ treo hai chuỗi nước mắt, khiến người nhìn vừa yêu vừa thương.

Trọng thị liếc cái cảm thấy yêu thích, bèn vén rèm xe lên nói, “Nhìn đứa bé này mặt đã lạnh thành cái dạng gì rồi, mau lên đây cho ấm!” Lại không hề phát hiện sắc mặt con gái lập tức tái nhợt.

Chả trách phu xe kia lại quen mặt đến thế, thì ra là cô nhân. Một nửa mà thôi, Quan Tổ Y đã thu lại dị trạng, bình tĩnh nhìn hai người lão đạo đi tới.

Phụ nhân trung niên và tiểu cô nương dưới sự nâng hạ của Đào Hồng leo lên xe ngựa, bái tạ Trọng thị trước, tiếp theo nhìn về phía Quan Tổ Y, trong mắt song song phóng xạ ra ánh sáng kinh diễm. Bọn họ đều là những người có sâu xa với Trần Bắc Hâu phủ mà Quan Tổ Y sợ tránh không kịp, một người là mẫu thân Diệp Trần Lưu thị, một người là nữ nhi của nàng ta Triệu Thuần Hi.

Mặc dù âm thầm quan sát Quan Tổ Y nhiều lần, ở khoảng cách gần, Lưu thị vẫn bị đoan trang nội liễm rồi lại thoát tục dung quang tuyệt diễm của nàng chấn nhiếp, thầm nghĩ nếu như đổi thành đại nam nhân tiến vào, lúc này sợ là hồn quăng đi rồi, khó trách bệ hạ lại ra sức cử động nâng Quan gia lên như thế, tạo thế cho nàng vào cung. Vưu vật như vậy, đúng là không thể để cho nàng đi vào, nếu không con gái sẽ không có nơi sống yên ổn.

Nghĩ vậy, Lưu thị và Triệu Thuần Hi âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó giả bộ như cảm động đến rơi nước mắt lôi kéo làm quen Trọng thị.

Quan Tổ Y kiếp trước đã xem nhạt hết thấy, đời này đương nhiên sẽ không bị người cũ chuyện xưa nhiều loạn tâm thần. Nàng vươn tay, chậm rãi rút hai ly trà nóng, dịu dàng nói nhỏ, “Nhị vị thỉnh.” Đã lên trên này rồi, nàng sẽ không tự dung đuối người xuống dưới.

Thiếu nữ mặc áo trắng thuần quần lam nhạt, váy dài vừa thoáng nhấc lên liền lộ ra một nửa cổ tay tuyết trắng rất nhỏ, trên mặt không có vàng bạc ngọc khí làm đẹp, nhưng đã đủ hoa mỹ, hoa mỹ do da thịt thấm vào cốt nhục, phảng phất giống như đào xanh hạnh thơm, rung động lòng người, khó trách thế nhân đều nói “Mỹ nhân ở xương không ở da”, thì ra là đây. Mà trong tiếng nói thanh thủy uyển chuyển của nàng hàm ẩn một tia nhu tình mật ý, lúc bình thường nói chuyện còn đỡ, cứ như tận lực phát âm nhẹ mềm, ngay cả nữ tử như Lưu thị và Triệu Thuần Hi cũng khó có thể chống đỡ. Hai người sờ lên tai tê dại, lúc này mới nâng chung trà lên nói lời cảm tạ, lúc rú con mắt xuống uống trà trong mắt chảy ra một tia lệ mạng.

Quan Tổ Y sớm đã phát giác được dị trạng trong lời nói cử chỉ của bọn họ, không khỏi âm thầm phỏng đoán ý đồ của bọn họ đến đây. Bằng quyền thế Trần Bắc Hâu phủ, làm sao sẽ để cho đích tiểu thư cười xe ngựa ô bông chuyên dụng của thứ dân? Nàng nhớ rõ Triệu Thuần Hi có một cỗ xe ngựa sơn son trang trí vàng hồng, đặc biệt khoa trương rêu rao khắp nơi, đáng vẻ hiện tại này, chỉ nói mình họ Triệu, không hề không đề cập tới ba chữ “Trần Bắc Hâu”, tựa hồ tận lực ăn tàng thân phận. Đến cùng nàng ta muốn làm gì?

Quan Tổ Y vừa đoán vừa ứng phó Triệu Thuần Hi giống như ngây thơ, kì thực đang tìm hiểu hư thật lời nói, bất tri bất giác đã đến miếu Không Thánh. Một nam tử đáng người cao to, khí chất tôn quý đã được nô bộc báo tin, bung dù đứng ở cạnh cửa chò, trên mặt tràn đầy vẻ ân cần. trông thấy xe ngựa chậm rãi dừng vững, hần tiến lên hai bước đi đỡ con gái và nhạc mẫu, cuối cùng nói lời cảm tạ Trọng thị cách mản xe.

Thấy rõ khuôn mặt nam tử tuấn mỹ vô trù, Trọng thị tỏ ra thiện ý, nói liên tục không có gì, nên phải đẩy vân vân... Quan Tổ Y sớm đã đội mịch ly lên, bình tĩnh đi theo mẫu thân xuống xe, sau đó khẽ gạt đầu với nam tử. Trong khoảng khắc gặp Triệu Thuần Hi này, nàng biết Triệu Lục Ly nhất định đã ở Không miếu. Một đôi trai gái Triệu Vọng Thư và Triệu Thuần Hi này là điểm chí mạng của Triệu Lục Ly, mất một cọng tóc cũng đau lòng rất lâu, làm sao sẽ để bọn họ một mình đi ra ngoài. Nàng và người chồng chặn gối trên danh nghĩa này chưa từng có cảm tình thâm hậu, dù là đã từng tâm động, cũng chỉ là trong nháy mắt, về sau bị đù loại hiểu lầm và làm nhục tàn phá.

Kiếp này gặp lại, Quan Tổ Y không yêu cũng không hận hấn, tất nhiên là có thể thông dong đôi mắt. Mà Trọng thị nhiệt tình cời mờ lại bắt đầu bắt chuyện cùng Triệu Lục Ly, bởi vậy đã biết thân phận Trần Bắc Hâu hiển hách của hấn.

“Dân phụ bái kiến Hâu gia, tiện tay mà thôi, Hâu gia không cần nghỉ ngơi, nghi thức tế bái sắp bắt đầu rồi, dân phụ đi trước một bước.” Thái độ nhiệt tình của Trọng thị lập tức tiêu giảm, quý gối khẽ chào muộn rồi đi. Quan Tổ Y từ đầu đến cuối không nói lời nào, cách mịch ly càng không thấy rõ biểu lộ, nhưng nàng liên tiếp dùng động tác nhìn ra cửa có thể nhìn ra được nàng nóng lòng muốn ly khai.

Phản ứng bất thường của hai người khiến Lưu thị và Triệu Thuần Hi chấn động. Bọn họ còn tưởng rằng nhìn sau khi thấy Triệu Lục Ly, mẹ con Quan gia chắc chắn ăn cần đầy đủ quần lên, nào có ngờ được bọn họ lại ghét bỏ. Phải biết rằng Triệu Lục Ly chẳng những thân ở địa vị cao, còn là mỹ nam tử nổi tiếng, dù là tái giá, cũng không thiếu nữ tử trẻ tuổi nguyện ý nhập môn, thậm chí quý nữ tôn thất cũng chạy theo hấn như vịt. Làm sao hai mẹ con Quan gia lại thờ ơ thế này?

Triệu Thuần Hi vốn còn lo lắng Quan Tổ Y gả vào Trần Bắc Hâu phủ sẽ phương hại lợi ích của mình, lúc này đã từ do dự bất định biến thành tức giận

không cam lòng. Đợi hai người đi xa, nàng ôm cánh tay phụ thân, hết sức ca ngợi Quan Tổ Y. Lưu thị cũng cổ vũ theo, nói thẳng ngoại tôn nữ lớn tuổi, nên tìm chủ mẫu thu xếp hôn sự cho nó, miễn cho bị người ta xem thường, mà ngoại tôn còn nhỏ, càng cần mẫu thân quan tâm chiều cố vấn. ...

Triệu Lạc Ly coi nhi nữ là tánh mạng, e sợ cho bọn họ chịu thiệt thòi, nhớ tới hôn sự của con gái, lại nhớ nhi tới từ luôn nhao nhao muốn mẫu thân, cuối cùng dao động.

Toàn bộ hành trình chủ trì nghi thức tế bái Khổng Thánh, danh vọng của Quan lão gia tử trong đám văn nhân học sĩ đã đạt cực hạn, sau khi xuống núi trở về nhà mỗi ngày đều có khách đến, xe ngựa lui tới nối liền không dứt. Từ khi “tình cờ gặp gỡ” Lưu thị và Triệu Thuần Hi, trong lòng Quan Tổ Y ảm ảm bay lên dự cảm bất tường, vốn có kháng cự với hôn sự, thái độ lại tích cực khác thường.

Nhưng mà người còn chưa chọn được, Trần Bắc Hầu phủ đã điều động bà mới mang theo lễ vật phong phú đến thăm, Lưu thị cũng tới vài chuyến, biện hộ thay con rể trước. May mà Quan gia không phải là thế hệ ham nịnh nọt, dùng lý do “Môn bất đương hộ bất đối” quả quyết cự tuyệt. Bà mới và Lưu thị khổ tâm khích lệ không có kết quả, đành phải hậm hực quay lại, Quan Tổ Y mới nói lòng một hơi thật lớn.

Nhưng sự tình còn chưa xong, tin tức hôn sự bị cự làm Triệu Thuần Hi thương tâm khóc lớn, lúc này dẫn đệ đệ quý gối trước cửa thư phòng phụ thân không chịu đứng lên. Nàng thừa nhận Quan Tổ Y, ai khuyên nhủ cũng không nghe, mà Triệu Vọng Thư dưới sự giật giây của nàng ta cũng cực kì muốn một mẫu thân ôn nhu hòa ái.

Triệu Lạc Ly không nghĩ ra trên người Quan Tổ Y đến tột cùng có ma lực gì, lại khiến con gái nhớ mãi không quên. Đã bị cự tuyệt, hẳn sẽ không cưỡng cầu, lại không chịu nổi ánh mắt một đôi trai gái tha thiết nhất thiết vừa thương xót tổn thương thất vọng, nhắc mẫu Lưu thị còn liên tục tán thưởng Quan Tổ Y không thôi, nói giao hai đứa cháu ngoại cho nàng yên tâm hơn so với giao cho bất cứ người nào.

Triệu Lạc Ly có hở thẹn với “vợ đã chết”, đang chuẩn bị sai người đưa tin hỏi ý kiến của nàng, nàng đã truyền lời tới trước, bảo hẳn cân nhắc cho con cái. Có qua có lại này, Triệu Lạc Ly rất cực quyết định, đi tới nội cung cầu chỉ. Mà hẳn bởi vì đủ loại gút mắc khó có thể nói, sau khi khai quốc mặc dù thân ở địa vị cao, nhưng lại không có thực quyền, còn rất ít tham thính mọi việc trong triều, cho nên không biết Quan Tổ Y đã được Thánh Nguyên Đế khâm điểm, ít ngày nữa sẽ vào cung làm phi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tứ Hôn

Trong Vị Ương Cung, Hoắc Thánh Triết cao lớn ngồi trên mặt ghế mềm, trong tay chất đống rất nhiều điển tịch Nho gia, từ bìa cuốn đã sờn hết có thể thấy được hẳn đã đọc qua rất nhiều rồi. Tựa hồ khó có thể lý giải được một số điều trong sách, lông mày hẳn càng nhăn càng chặt, khuôn mặt cương nghị và lạnh lùng lộ ra một chút bức bối.

Bạch Phúc đang định khuyên hẳn uống ngụm trà nóng thả lỏng, thì ngoài điện truyền đến thanh âm thông báo của Tiểu Hoàng Môn, nói là Trần Bắc Hầu cầu kiến.

“Trần Quang? Thật sự là khách quý ít gặp. Tuyên hẳn tiến vào.” Hoắc Thánh Triết buông sách, tóc mai mày kiếm thoáng khơi lên. Từ khi Diệp Trần được đưa đến bên cạnh hẳn, vị chiến hữu ngày xưa này đã lâu rồi không trao đổi với hẳn, cho dù được phong Trần Bắc Hầu cũng không muốn tham gia triều hội, dường như đang trốn tránh tất cả. Đương nhiên, Hoắc Thánh Triết có thể lý giải tâm tình của hẳn, với tư cách một người nam nhân, chuyện kia xác thực là vô cùng nhục nhã.

Triệu Lạc Ly thần sắc câu nệ đi vào đại điện, sau đó tắt cung tắt kính hành lễ, ánh mắt thủy chung buông xuống, không dám nhìn thẳng thánh nhan chút nào. Chỉ nhìn một cách đơn thuần bộ dạng sợ hãi này, cho dù là ai cũng không tưởng tượng ra được hẳn cùng với nam tử trên ghế rồng từng là tri kỷ không có gì giấu nhau, còn là trên chiến trường dùng tánh mạng nâng đỡ lẫn nhau.

“Hồi lâu không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Trầm mặc rất lâu, vẫn là Hoắc Thánh Triết mở miệng trước.

Triệu Lạc Ly vội vàng hồi phục, bởi vì thanh âm quá thấp, ngay cả nội công thâm hậu Hoắc Thánh Triết nhất thời cũng khó nghe rõ, nhớ lại một lát mới biết hẳn nói câu “Hết thấy mạnh khỏe”. Đã từng mới đây trên chiến trường anh dũng giết địch, bày mưu nghĩ kế, không biết lúc nào lại biến thành bộ dạng trước mắt nhu nhược và chất phác này. Hoắc Thánh Triết có chút khinh thường điều này, càng nhìn gần hẳn càng không có quyết đoán bảo toàn nữ nhân của mình, thời gian dần qua, phần tình cảm đồng bào này cũng trở nên phai nhạt.

“Vô sự không lên điện tam bảo. Ngươi thật vất vả tiến cung một lần, nhất định là có chuyện cầu thăm?”. Trước sự không có lời nào để nói, Hoắc Thánh Triết dứt khoát nói thẳng.

Triệu Lạc Ly mất lộ gãy dựa, trong lòng bắt đầu khởi động oán hận. Nhưng hẳn không dám để cho người này phát giác tí tẹo dị trạng, đầu vốn buông xuống rất lâu lại cúi nữa, gian nan mở miệng, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vì thần lân này vào cung muốn cầu người một đạo thánh chỉ tứ hôn.”

“Ồ? Ngươi muốn tái giá?” Hoắc Thánh Triết hết sức kinh ngạc, “Tiểu thư nhà ai kiêu ngạo đến thế, lại khiến ngươi cam nguyện đến đây cầu trăm?”

Vì thỏa mãn tâm nguyện của con cái, Triệu Lục Ly núi đao biển lửa cũng dám xông, huống chi chỉ là chịu một ít khuất nhục? Hắn lấy lại bình tĩnh trả lời, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vì thần muốn lấy cháu gái Quan lão phu tử Quan Tổ Y. Tuy nói gia thế nhà nàng không hiển hách, nhưng thắng ở nhân phẩm quý trọng, bản tính tinh khiết thiện lương, trinh tỉnh nhàn thực, nhất định có thể gánh được trách nhiệm tông phụ Triệu gia.”

Gia thế không hiển hách? Nghe một đoạn này, Hoắc Thánh Triết vuốt ve ban chi huyết ngọc trên tay, giữa con mắt lộ ra một vòng ánh sáng biểu lộ như cười như không. Nếu không phải Triệu Lục Ly trước mắt này không hỏi thế sự, hẳn thật sự sẽ hoài nghi đối phương đang giả ngu. Vừa lúc hắn tuyên dương cộc tiêu Nho học, ngày sau chắc chắn nâng Quan gia lên cao, chỉ là ban thưởng quan còn chưa đủ, trong nhà nếu có nữ tử vừa độ tuổi cũng sẽ nạp vào trong cung, cho long ân thịnh sùng. Như thế mới làm cho người trong thiên hạ nhìn rõ ràng, thánh thượng tôn sùng nho học như thế nào, mà nghiên cứu nho học có thể một bước lên mây thế nào.

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, thiên hạ nhón nháo đều hướng tới lợi, có lợi ích khổng lồ với tư cách đem ra sử dụng, không tới ba năm, nho học tất nhiên có thể trở thành quốc học, mà học thuyết còn lại sẽ dần dần nhạt khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng lúc này, Triệu Lục Ly bay bổng mấy câu vừa cất đi “Phó hậu” dự định của Hoắc Thánh Triết, có thể nói là đại nghịch bất đạo. Trong điện an tĩnh một lát, chớ nói cung nhân run sợ trong lòng, ngay cả Bạch Phúc đều đầu đầy mồ hôi lạnh. Nếu không biết Trần Bắc Hầu từ đầu không hỏi chuyện gì, hẳn sẽ hoài nghi đối phương đây là đang trả mỗi thù đoạt vợ với bộ hạ.

Hoắc Thánh Triết bình tĩnh nhìn Triệu Lục Ly rất lâu, cuối cùng khẽ cười nói, “Ngươi và trăm có tình đồng bào, đạo ý chỉ này trăm có thể nào không ban thưởng được chứ? Bạch Phúc, thay trăm mài mực.”

Bộ hạ ngài làm sao lại đồng ý? Người dự định phong Quan tiểu thư là Chiêu Nghi nương nương mà! Bạch Phúc biểu lộ kinh ngạc một cái chớp mắt rất nhanh lại thu liễm, vội vàng đi lên trước mài mực. Triệu Lục Ly thờ dãi một hồi, đợi thánh chỉ ban bố xuống dưới mới khấu tạ thánh ân, về nhà phục mệnh với con trai con gái.

“Làm sao hắn lại vừa ý Quan Tổ Y?” Hoắc Thánh Triết chăm chăm vào bóng lưng nam nhân đi xa hỏi.

Một tử sĩ lặng không xuất hiện, nửa quỳ chấp tay, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngày Triệu tiểu thư đi tế bái Khổng Thánh bởi vì xe ngựa bị hồng bất hạnh bị kẹt dưới chân núi, vừa mới gặp mẹ con Quan thị đi ngang qua, dẫn nàng đi lên cùng. Từ đó, Triệu tiểu thư mới quen đã thân với Quan tiểu thư, âm thầm muốn nàng làm mẫu thân, Trần Bắc Hầu hết cách, đành phải đến thăm cầu hôn, bị Quan gia cự tuyệt, lúc này mới vào cung cầu chi.”

Hoắc Thánh Triết vẫy lui tử sĩ, rũ con mắt xuống trầm ngâm. Triệu tiểu thư, thì ra là Triệu Thuận Hi, đưa con gái Diệp Trần năm đó lưu lại, tính toán thời gian cũng nên mười ba tuổi, nếu không có chủ mẫu giáo dưỡng lo liệu, hôn sự chỉ sợ có chút gian nan. Nàng nóng lòng tìm mẹ kế vốn không gì đáng trách, nhưng chọn trúng Quan Tổ Y thật sự là có chuyện gọi là “Trùng hợp” sao?

Hoắc Thánh Triết đi đến bên cửa sổ nhìn về phương hướng Cam Tuyền cung, lắc đầu mỉm cười. Trùng hợp hay không, hắn đã vô tâm truy cứu, Trần Quang đã có ý giằng gũa trong chuyện cũ, thành toàn hắn thì có gì không được? Nói cho cùng, năm đó cũng là hắn thẹn với hai người kia, khiến vợ chồng bọn họ chia lìa, trời nam đất bắc. Hôm nay nước nhà thống nhất, Càn Khôn đã biến, là lúc nhìn về phía trước.

—

Cùng lúc đó, Trọng thị và Quan Tổ Y đang ở nhà tiếp đãi mấy vị thân tộc. Trong đó một vị chính là thê tử đường huynh Quan Vân Kỳ, ngày thường hay tìm hiểu tin tức, nghe nói Quan gia cự tuyệt Trần Bắc Hầu cầu hôn, lập tức đến thăm đàm đường thuyết khách.

“Đệ muội, ngươi ngốc quá đấy, ngay cả hôn sự với Trần Bắc Hầu cũng chống đẩy. Bỏ lỡ một thôn này, sẽ không có điểm khác đâu! Trần Bắc Hầu là người nào, ngươi vừa tới Yên kinh nên không biết, để ta giảng giải tỷ mỉ cho ngươi biết.” Bà ta cầm một nắm hạt dưa lên, vừa cắn vừa chậm rãi nói, “Trần Bắc Hầu nguyên là con trai trọng thần tiền triều, bởi vì phụ thân chịu oan khuất, bị hoàng đế tiền triều sung quân biên cương. Tại đó, hắn cùng với đương kim hoàng thượng trong lúc vô tình kết bạn cũng trở thành mạc nghịch chi giao, sau đó cùng Người nam chinh bắc chiến, lập nhiều công lao hân mã. Tước vị hôm nay của hắn toàn bộ bằng chiến công đổi lấy, có thể nói là văn võ song toàn, tướng mạo đường đường.”

“Có quyền cao chức trọng, tướng mạo đường đường đi nữa, đó cũng là người không vợ, phía dưới còn có một đôi con trai gái. Y Y của ta không thể làm kẻ thất cho người ta được, càng không làm mẹ kế!” Trọng thị bĩu môi.

“Sao lại là người không vợ à nha? Người không vợ cũng đầy đủ xứng dòng dõi chúng ta rồi!” Đường tẩu nhỏ ra vài mảnh vỏ hạt dưa, vội la lên, “Hắn cùng với Hoàng thượng có tình đồng bào, năm đó một trận chiến ngược dòng từng đồng sinh cộng tử; đệ đệ ruột thịt lấy được phong Đăng Khấu tướng quân, hôm nay trấn thủ biên quan, tiền đồ như lụa. Cửa kiệt xuất này còn chưa đủ hiển hách sao? Hơn nữa, tộc vợ hắn càng oai phong, muội muội song bào thai Diệp Trần của vợ đã chết có ân cứu mạng Hoàng Thượng, trước mắt lên tới vị Tiệp dư, đi lên hai bước chính là Chiêu Nghi, Hoàng hậu! Người nào không biết Diệp Tiệp dư cực kỳ yêu thương nhi nữ mà tỷ tỷ lưu lại, lúc nào cũng ban xuống hậu thưởng, khắp nơi trông nom có thêm. Chỉ cần Y Y nhà chúng ta chiều có tốt bọn họ, không sợ đứng không vững gót chân ở Hậu phủ. Hai đứa hài tử choai choai, lại từ nhỏ không có mẫu thân yêu thương, nên rất dễ dụ dỗ, Y Y cực kỳ thông minh, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhất định có thể ứng phó.”

Trọng thị biểu lộ càng ghét bỏ, đang định mở miệng phản bác, Quan Tổ Y một mực bảo trì trầm mặc lại từ từ nói, “Thì ra thậm chí cũng biết nếu muốn đứng vững gót chân ở Hậu phủ, phải hầu hạ tốt hai hài tử kia. Ta đây là đi làm chủ mẫu, hay là đi làm người hầu? Ai không biết Triệu hầu gia si tình với vợ đã chết, yêu hai đứa con như tính mạng, lúc này tái giá, chỉ là vì cân nhắc hôn sự tương lai cho con gái Triệu Thuận Hi, nữ tử gả đi có thể có địa vị gì, không thể nói trước dùng xong thì vứt, ngày sau quanh năm vườn không nhà trống, khổ không thể tả. Còn nữa, vốn là nạp vào tông phụ Triệu gia, dựa vào cái gì lại dễ cho người Diệp gia đến nhìn? Chẳng lẽ tương lai của ta còn phải bị một người chết quân thúc khắp nơi hay sao? Nếu như thậm chí ưa thích hôn sự này, vậy để lại cho con gái thăm đi.”

Song bào thai muội muội? Quan Tổ Y rú con mắt xuống cười lạnh, Diệp Trăn, Diệp Trăn, hai cái tên này lấy rất tốt, không hề sợ người biết chuyện gọi sai, lấy có song bào thai này rất tốt, ngay cả điểm nhận làm cũng hoàn toàn tránh được, thật đúng là che được chặt chẽ những chuyện thối nát trước kia. Nàng không muốn tìm tòi nghiên cứu làm sao Diệp Trăn lại rơi xuống Hoàng Hà giả chết thoát thân, càng không muốn biết nàng ta đổi tên đổi họ thành Diệp Tiệp dư cao cao tại thượng như thế nào. Nàng thầm nghĩ cách một phòng thể hệ nam trộm nữ kỹ Triệu gia kia cực xa.

May mà cha mẹ và tổ phụ rất yêu thương nàng, chỉ cần nàng không đồng ý, hôn sự này không thể thành được. Lòng tự trọng của Triệu Lục Ly rất mạnh, liên tiếp bị cự mấy lần, nhất định sẽ không đến nữa. Nhớ ngày đó, nếu không phải gả vào Trần Bắc Hầu phủ có thể giải cứu Quan gia hãm ở trong nước lửa, nàng sẽ không dễ dàng đồng ý. Cái gọi là vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực, chưa bao giờ nàng hướng tới.

Nữ nhân bị chống đối có chút tức giận, đang định quở trách vài câu, Trọng thị lập tức tiếp lời, “Phu quân và lão gia từ nhà ta đều là bạch thân, chức vị nhẹ, không dám gả con gái vào nhà cao cửa rộng như thế. Các vị đại tâu, đệ muội, các người mời trở về đi, ngày gần đây ta hơi cảm thấy phong hàn, đau đầu muốn nứt, thứ cho không giữ lại lâu hơn.” Dứt lời mệnh Đào Hồng tiễn khách.

Mấy vị chị em dâu tức giận đứng dậy, lục tục cáo từ. Đúng vào lúc này, một gã Tiểu Hoàng Môn mang theo thánh chỉ từ hôn đến, làm cao thấp Quan gia thất điên bát đảo, nhất là Quan Tổ Y, lại ngu ngơ một hồi lâu mới chậm rãi quỳ xuống, lúc hai tay tiếp chỉ run rẩy, lạnh da lạnh như băng.

Chẳng lẽ đây là số mệnh? Đời này, dù là nàng liều chết không theo, Triệu Lục Ly vẫn có biện pháp đẩy mạnh nàng vào trong hố lửa. Có trong nháy mắt như vậy, Quan Tổ Y bắt đầu hoài nghi ý nghĩa trùng sinh, thậm chí mất hết can đảm, tâm như gỗ mục. Nhưng rất nhanh, nàng từ trong hít thở không thông thông khổ gãy giữa, trở nên kiên định và kiên cường.

Tốt! Rất tốt! Gả vào Triệu gia, so với gả cho người không biết gốc rễ tốt hơn nhiều. Thế đạo này vốn khó khăn với nữ tử, vô luận là thương nhân, nông phu, hoặc quý tộc sĩ tử, đã có dư tiền tài nhất định sẽ không ngừng nạp thiếp. Đây vốn là thái độ bình thường của nam tử thế gian, không thể tránh né, cùng người ta ngày sau trải qua con đường từ vui mừng chờ mong đến tuyệt vọng chết lặng, không bằng ngay từ đầu thờ ơ lạnh nhạt.

Đời trước sở dĩ thất bại thảm hại, chính là vì nàng làm được quá nhiều, nói được quá ít, lại để cho những người kia cho rằng nàng trả giá hết thảy đều là theo lý thường tình. Đời này nàng quyết định chỉ nói không làm, bày một gương mặt hiền thê lương mẫu đối trá, kiếm một cái thanh danh hiền lương thực đức tốt, ngược lại muốn nhìn không có mình trả giá, Triệu gia có thể nở ra cảm tử bịp bợm gì, kết được trái cây thơm ngọt gì.

Trong khi đang suy nghĩ, Quan Tổ Y ước lượng thánh chỉ mình hoàng trong tay, chậm chọc cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bị Gả

Tộc nhân Quan thị vốn tưởng rằng hôn sự giữa Quan Tổ Y và Trần Bắc Hầu ngấm nước nóng rồi, không ngờ Hoàng Thượng lại trực tiếp hạ chỉ tứ hôn, đây chính là thiên đại vinh quang, trong lúc nhất thời có người mừng rỡ như điên, có người bất an thấp thỏm không yên, người ghen ghét cũng có. Nhưng tất cả mọi người không dám biểu lộ ra nội tâm chân thật, nhao nhao bày ra bộ dáng hoà thuận vui vẻ, chạy tới chúc mừng Quan lão gia tử.

Bởi vì Trần Bắc Hầu phủ thúc giục, hôn kỳ định vào trung tuần cuối tháng, làm Trọng thị gấp đến độ quá sức, một đêm đi qua miệng đầy vết bóng rộp lên. Quan gia vốn là thế gia vừa làm ruộng vừa đi học, nhà cũ ở Nguyên Bình có vài phần điền sản ruộng đất, nhưng Quan lão gia tử có ý muốn lên Yên kinh, Trọng thị không thể không bán của cải lấy tiền mặt điền sản ruộng đất gom góp vòng vo, trên đường đi đã dùng hết bảy tám phần, sau khi mua nhà ở đã không còn thừa mấy. Nếu như con gái gả là người nhà bình thường, vẫn còn có thời gian chuẩn bị, nhưng Trần Bắc Hầu phủ chính là triều đình tân quý, có quyền thế, một ít đồ trong tay bà không đủ nhìn.

Vì thế, Quan lão gia tử và quan phụ đều lấy hết tư kho của mình giao cho Trọng thị, mẫu tộc ở phía xa Nguyên Bình cũng sai người dẫn theo không ít tài vật. Dù vậy muốn cho con gái nở mày nở mặt xuất giá, vẫn là kém một mảng lớn. Thực tế sau khi về nhà chồng còn có một tập tục phơi bày đồ cưới, Trần Bắc Hầu phủ mời khách đến tất nhiên mỗi người thân thể phi phàm, có thể bởi vậy càng thêm xem nhẹ con gái mình hay không? Con gái ngày sau có thể đứng vững gót chân ở nhà chồng không?

Trọng thị càng nghĩ ngại lung tung càng cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an, ngăn ngừa vài ngày tóc trắng mấy sợi, Quan Tổ Y thì thoải mái nhàn nhã, lơ đãng, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, tinh thần còn tốt hơn cả trước đây. May mà dòng họ Quan thị quy củ nghiêm túc, lòng người đoàn kết, nhao nhao đưa tới thêm trang, lúc này mới hơi chút hóa giải quần cảnh cho Trọng thị.

“Đệ muội, Y Y nhà chúng ta gả tiến Hầu phủ là trèo cao rồi, người nắm chắc thời gian dạy nó một chút quy củ, miễn cho mất mặt xấu hổ. Cũng là mệnh nó tốt, đời trước đốt hương thơm, đời này mới được Triệu hầu gia vừa ý, nhưng ngàn vạn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, khiêm tốn kính cẩn nghe theo. Nếu như còn như lần trước không che đậy miệng mà chống đối trường bối như thế, không chừng ngày nào đó lại bị xuất thể đấy!” Nhị thẩm nương lần trước bị Quan Tổ Y chống đối ghen tị mở miệng.

Lúc này nữ nhân tuy còn chưa bị trình tiết vô cùng cực đoan trói buộc như sau này, nhưng không thiếu người quyền thế ngấp trời, thứ dân trong đó, địa vị không cao. Nam nhân nếu như chán ghét mà vứt bỏ thể tử, không cần bất luận lý do gì có thể đuổi ra khỏi cửa, mà còn không cần phải trả lại đồ cưới, đây là “Xuất thể”. Nghe lên tựa hồ rất thảm, nữ tử bị “Xuất thể” sẽ bị hàng xóm láng giềng trào phúng, nhưng chỉ là nhất thời thôi, đời bình ổn phong ba

qua đi tìm người tái giá cũng không khó, mọi người sẽ không núm lấy chuyện lúc trước không buông

Nhưng mà từ khi Từ thị lý học thịnh hành, liền tùy theo sinh ra cái gọi là “Thất ra Thất không ra”, nghe lên như là bảo vệ quyền lợi nữ nhân, còn quy định tất cả đồ cưới về nữ tử sở hữu, nhà trai không được dùng tới, nhưng chỉ là phù thêm cho nam nhân thay lòng đổi dạ một tầng áo ngoài thương xót mà thôi, trên thực chất lại quy tội tất cả sai lầm về nữ nhân, ngược lại làm cho tình cảnh các nàng càng thêm gian nan.

Cha mẹ chồng không thích, bỏ vợ; không con, bỏ vợ; cản trở phu quân nạp thiếp, bỏ vợ; tự tiện vận dụng tài vật nhà chồng, bỏ vợ; nói nhiều vài lời ông tiếng ve, bỏ vợ... Từ đó, nữ nhân hoàn toàn trở thành một đồ vật, lúc ưa thích loay hoay một phen, lúc chán ghét tiện tay vứt bỏ, mà muôn vàn không phải tội đó, lại muốn một mình nữ nhân gánh chịu. Đáng sợ hơn chính là, sau khi bị hưu vứt các nàng sẽ bị xem thường cùng nhục mạ dài đến cả đời, chớ nói tái giá, cho dù tự sát cũng không được giải thoát. Mà đồ cưới của các nàng, có thể trở về được mấy người đâu, phần lớn bị dùng lí do đường dục con cái ở nhà chồng mà chiếm đoạt.

Nói đến “Xuất thế”, Quan Tổ Y tay sao chép tờ đơn đồ cưới ngừng lại, một đôi mắt đen kịt thâm thúy bình tĩnh nhìn Nhị thẩm nương. Trọng thị cũng cực kỳ tức giận, trách mắng, “Tẩu tử, Y Y còn chưa xuất giá, ngươi đã mở miệng một tiếng xuất... Ngươi thật sự là quá đáng!” Bà xuất thân từ thư hương môn đệ, không am hiểu mấy chữ người.

Nhị thẩm nương bị mấy vị trực lý âm thầm lôi kéo vài cái, càng phát ra không cam lòng, “Chẳng lẽ ta nói không đúng? Nhìn xem nhà của ngươi mấy khúc gỗ mục xếp thành nhà cửa, nhìn lại Trần Bắc Hầu phủ vàng son lộng lẫy đi, nha đầu Y Y kia chưa thấy qua các mặt của xã hội, đừng vừa bước vào cánh cửa nhà người ta đã bị cả kinh không đi nổi, đến lúc đó xấu hổ chết người ta đấy!”

[*Trực lý: Chị em đâu]

Bỗng dưng trèo lên quan hệ thông gia với Trần Bắc Hầu phủ này, Trọng thị đang choáng váng, cũng lo lắng con gái trong lúc nhất thời bị vinh hoa phú quý của Hầu phủ làm mê mắt, hành vi có mất thỏa đáng. Thực tế nhân vật Hầu gia cao cao tại thượng như vậy, nếu như hạ không tốt sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ, bà có năng lực gì ra mặt thay con gái đây?

Trọng thị càng nghĩ càng sợ, sắc mặt không khỏi biến đổi. Nhị thẩm nương thấy thế hừ lạnh một tiếng, bộ dáng có chút tiểu nhân đắc chí, trong lòng ghen ghét cũng tiêu giảm hơn phân nửa. Mấy vị trực lý còn lại liên tiếp nháy mắt với bà ta, bảo bà ta chớ quá mức đắc tội với người nhà. Quan Tổ Y xuất thân từ hèn mọn thế nào, tướng mạo vẫn còn ở đó, chỉ cần Triệu hầu gia là nam nhân bình thường, không thể không yêu. Đợi nàng ngày sau được sủng ái, dẫn tộc nhân còn không phải chỉ là một câu nói thôi ư?

Nhị thẩm nương cũng chậm rãi hồi lại vị ghen tị, vừa ho khan vừa định tìm bậc thang, đã giật mình sững sờ thấy Quan Tổ Y bỗng nhiên mỉm cười, quơ lấy tờ đơn đồ cưới một lần nữa, chữ viết càng thêm tiêu sái hơn trước.

“Thẩm nương nói Quan gia ta dòng dõi thấp kém, lời này ta không phục đâu. Nếu không có thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng, mấy ngày nữa, chớ nói Hầu phủ, chính là tôn thất ta cũng gả được.” Nàng vén váy dài lên, nhẹ nhàng chấm một hồi nghiên mực, tiếp tục nói, “Ai trèo cao ai, lời này nói không chính xác đâu.”

Đời này, thân thể tổ phụ khỏe mạnh, phụ thân hăng hái, hai người đi sớm về trễ, dùng văn hội hữu, danh dự liên tiếp lên cao. Mà thanh danh Từ Nghiễm Chí vốn nên lên cao, cho đến hiện tại còn chưa tìm được cơ hội trở nên nổi bật. Ở kiếp trước, Thánh Nguyên Đế sẽ cường điệu dẫn nhân vật đại biểu học phái Nho gia, ở kiếp này đương nhiên cũng biết, mà đếm tới đếm lui, Quan Tổ Y không tìm thấy lựa chọn nào tốt hơn tổ phụ và phụ thân.

Bất thành linh tứ hôn không phải là chứng minh tốt nhất sao?

Không giống với con gái tự tin, Trọng thị không nghĩ nhiều về tương lai của Quan gia, chỉ ăn no bụng mặc ấm là đủ rồi. Thoáng nhìn nhóm Trực lý biểu lộ mỉa mai, bà đang định nói con gái nói khoác không biết ngượng, bỗng bên ngoài truyền đến tiếng nói lo lắng của nha hoàn, “Phu nhân, tiểu thư, mau mau mặc quần áo chỉnh trang, người trong nội cung tới ban chỉ ạ!”

Một hồi rối loạn qua đi, người Quan gia cuối cùng thuận lợi tiếp nhận thánh chỉ, Quan lão gia từ lấy được phong Đề sự, vị so thừa tướng, Quan phụ thăng chức Thái Thường khanh, chương tòng miếu lễ nghi, chính là đứng đầu Cửu khanh. Hai phụ tử trong một đêm vị lên cực cao, cũng cất cao dòng dõi Quan gia lên không ít. Hôm nay nếu ai nói Quan gia trèo cao Trần Bắc Hầu phủ, vậy quả thực là chuyện cười rồi. Trong tay Trần Bắc Hầu ngoại trừ một cái tước vị, có thể nói là không hề thực quyền, mà phụ tử Quan gia một người sẽ dạy Thánh thượng đọc sách, một người sẽ dạy đệ tử Tông thất đọc sách, có thể nói là cận thần thiên tử, tùy tiện nói một câu cũng có trọng lượng hơn quan viên bình thường rất nhiều.

Các vị Trực lý tránh vào nhà kẻ nghe sắc mặt xanh xanh trắng trắng rất đặc sắc, nhất là Nhị thẩm nương, run như bị lạnh cóng, cuối cùng một điểm ghen ghét trong lòng cũng biến mất không còn một mảnh. Người thường như thế đấy, gặp phải người mạnh hơn mình sẽ không nhịn được mà ghen ghét, gặp phải người mạnh quá nhiều mà mình khó có thể với tới, thì sẽ không có bất kỳ niệm tưởng nào nữa.

Sau khi cung nhân ban chỉ rời đi, các bà nôm nớp lo sợ đi ra ngoài, nôm nớp lo sợ cáo từ, chỉ hận mạng đến lễ vật quá mỏng, phai nhạt tình cảm với Quan gia, ngày sau nhất định phải bổ sung. Trọng thị vui mừng quá đỗi, đâu còn lo lắng người bên ngoài, chấp tay trước ngực chỉ lên trời lễ bái, “Đa tạ Bô Tát phù hộ, phu quân cùng Lão thái gia được chức quan, Y Y sẽ không sợ bị nhà chồng ức hiếp rồi!” Chung quy vinh hoa phú quý vẫn không quan trọng bằng con gái.

Quan lão gia tử và Quan phụ tuy lòng tràn đầy chí khí, nhưng nhớ tới chung thân hạnh phúc của cháu gái (con gái), cảm thán đạo thánh chỉ này tới thật kịp thời gian.

Nhìn người nhà vui mừng khôn xiết, Quan Tổ Y rũ con mắt xuống cười trào phúng. Giờ đây tổ phụ cùng phụ thân đã là Thái Đầu văn đàn, trọng thần triều đình, nàng càng không thể làm họ mất mặt. Đời này, nàng vốn không có ý định sinh gút mắc gì với Triệu Lục Ly nữa, những người đã từng phụ nàng

kia, cũng không cần phải tóm mãi không buông. Chỉ vì một điểm cừu hận cách một thế hệ lại lần nữa khiến mình dính đầy dơ bẩn, loại chuyện được không bù mất này năng không làm. Nhưng Triệu Lục Ly đã cố ý muốn kéo năng xuống vùng bùn, vậy thì không nên trách năng đào hầm vui người.

Quan Tố Y vốn chẳng có hứng thú gì, bỗng nhiên lại mong đợi hôn lễ một tháng sau.

—

Thời gian mau qua, hôn kỳ rất nhanh đã đến, Quan Tố Y mang theo một vòng nụ cười giả tạo lên kiệu hoa, trong Cam Tuyền cung có người ngã bệnh. Hoắc Thánh Triết sau khi nghe được tin tức lập tức tìm đến, tự tay bưng chén lên, mớm thuốc cho người hơi thở mong manh.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, ngươi còn băn khoăn hân?” Những lời này bao hàm thờ dài và bất đắc dĩ.

Diệp Trần lộ vẻ cười sầu thảm, cuối cùng mở ra hộp trang điểm, lấy ra một cây trầm gỗ điêu khắc hoa Ngọc lan giao cho Đại cung nữ, nói, “Trà nó lại cho Hân gia. Nói cho hân biết, Bò, đành là nên bò, Ồ, biết làm sao ở, Giá được hái hoa dất mái đầu; Dầu về đầu cũng bỏ(*).” Dứt lời khóc không thành tiếng.

[*Bài thơ Bốc toán tử – Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải – Nguồn: thivien.net]

Hoắc Thánh Triết buồm chén, lạnh nhạt nói, “Ồ, biết làm sao ở? Như thế nào, ngươi coi Cam Tuyền cung này trở thành lồng giam hay sao?”

Diệp Trần cười khổ không trả lời, thần sắc buồn bã.

Hoắc Thánh Triết bình tĩnh nhìn năng thật lâu mới thờ dài nói, “Hân đã tục cưới, ngươi cũng nên buông xuống. Ngày sau, trẫm sẽ chăm sóc tốt ngươi.” Dứt lời vỗ vỗ bả vai đơn bạc của nữ tử.

Diệp Trần phí hết một phen nhiệt tình mới đề xuống khoe miệng gần muốn giờ lên. Câu này xấp xỉ lời hứa hẹn, năng đợi trọn vẹn sáu năm! Nếu sớm biết đề cho Triệu Lục Ly cưới vợ có thể đổi lấy hoàng thượng thân cận, năng cần gì phải cầm chặt lấy Trần Bắc Hân phủ không buông? Nhưng Triệu Lục Ly đối với năng nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng, cuối cùng còn có chút tác dụng, cũng không thể thoáng một phát bỏ qua tay.

Quan Tố Y, dù là người tài mao tuyệt thế, cũng không thắng được trong lòng Hoàng Thượng áy náy với Triệu Lục Ly, với ta. Người đã vô duyên với nội cung phú quý, chỉ mong người thỏa mãn hôn sự ta tỉ mỉ lựa chọn cho người. Nghĩ như vậy, Diệp Trần vội vàng che miệng lại ho khan, để tránh bị Hoàng Thượng phát giác trong mắt ngoan độc cùng đắc ý.

Cùng lúc đó, Triệu hầu gia mặc hi bào đỏ thẫm trên mặt lại đầy tràn thống khổ. Hân năm trăm Hoa ngọc lan, không dám dùng lực, sợ niết nó gãy đi, lại không dám buông tay, sợ nó mất đi, nỗi lòng không ngừng giằng co. Đại cung nữ đưa tiền cây trầm vụng trộm nhét một tờ giấy vào trong lòng bàn tay hân, xong rồi trở về phục mệnh.

Không hổ là Diệp Tiệp dư sủng quan lục cung, trước mặt Hoắc Thánh Triết cũng dám công nhiên đưa tin tức cho chồng trước, còn không bị nửa chút hoài nghi, thảo nào có thể từ thân tái giá bỏ được tới địa vị cao như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Xuất Giá

“Bò, đành là nên bò, Ồ, biết làm sao ở, Giá được hái hoa dất mái đầu; Dầu về đầu cũng bỏ.” Trong thư phòng, Triệu Lục Ly ngâm tụng mấy câu chữ này nhiều lần, trên mặt tràn đầy nước mắt. Hân dùng hai tay run rẩy vuốt ve chiếc trầm thô ráp chạm trổ hoa Ngọc lan, trước mắt như lại xuất hiện khuôn mặt thê tử xinh đẹp cùng tươi cười ẩn ý đưa tình, thoáng chốc nụ cười kia lại biến thành oán hận cùng đau khổ, phảng phất như lên án hân nhu nhược và vô năng. Triệu Lục Ly trái tim đau xót, không dám nhớ lại trước kia nữa, muốn đề cây trầm vào trong hốc tối ngăn kéo rồi lại không nỡ, cuối cùng sắp xếp bảo tồn dưới tay áo bên người.

Nhớ tới tờ giấy cung nữ đưa tới, trên mặt hân lộ ra thần sắc vừa gầy dựa vừa khao khát, tựa hồ sợ hãi bên trong viết lời tuyệt tình, lại sợ hãi thê tử thật vất vả mới đưa ra được đôi câu vài lời cứ như vậy bị mình bỏ qua. Không cần nhắc bao lâu, hân chậm rãi, cẩn thận từng li từng tí mở tờ giấy, câu nói đầu tiên làm hân vừa đau vừa hối hận, khó có thể tự kiểm chế.

“Ái lang Trần Quang, thấy thư như thấy người... Ngày trước mẫu thân báo ta Hi Nhi đã gần đến mùa hoa, chợt thấy thời gian thấm thoát, năm tháng vô tình, đào mất đã là thương hải tang điền, không thể nhớ lại. Hi Nhi đại hôn còn cần chủ mẫu lo liệu, mẹ chồng hiểu lầm ta quá sâu, sợ không đề bụng, vạn bất đắc dĩ, ta chỉ có thể đồng ý chàng tục cưới. Vọng Thư tuổi nhỏ, cũng cần mẫu thân chiếu cố, chỉ hận ta năm đó tính tình hèn yếu, nghĩ sai làm hỏng hết lại làm chàng, cũng làm hài nhi, vốn nguyện chàng quên mất trước kia, cùng đi về phía trước... Nhưng, hôn kỳ sắp tới, ta cuối cùng đau lòng khó nhịn... Năm đó thệ ước, ta chưa từng quên, cũng không dám quên, phải chăng tâm chàng cũng như ta?”

Chỉ là mấy trăm chữ, Triệu Lục Ly nhìn đi nhìn lại, đọc đi đọc lại, trong lòng nhất thời vui mừng, nhất thời vô cùng hối hận, nhất thời ý nghĩ – yêu thương mãnh liệt, biểu lộ trên mặt trở nên cực kỳ vận vận xoắn xuýt. Trong lúc hân đang đắm chìm trong suy nghĩ bốc lên không ngớt, không chú ý tới con gái

đứng hồi lâu ở cửa ra vào. Nàng lẳng lặng đến lại lẳng lặng ly khai, đi đến cửa Thủy Hoa môn nhẹ giọng mở miệng, “Bụng bồn nước ấm đến cho phụ thân rửa mặt, thuận tiện lau con mắt kia đi. Hôm nay là ngày đại hi của ông, đừng làm người cho Quan gia nhìn ra được ông đã khóc.”

Nô bộc phụ trách trông coi thư phòng liên tục đồng ý, lẳng yên không một tiếng động đi xuống.

Nhớ tới Quan gia bỗng nhiên phú quý, sắc mặt Triệu Thuần Hi trầm xuống. Vốn tưởng rằng lần này có thể diệt trừ một kinh địch cho mẫu thân, lại có thể tìm một hình nộm cho mình dễ dàng không chế Trần Bắc Hầu phủ, lại không ngờ được Hoàng Thượng bỗng nhiên trọng dụng phụ tử Quan gia, quấy rầy toàn bộ kế hoạch của nàng. Đã có chỗ dựa mạnh mẽ, muốn bóp nắn lợi dụng Quan Tổ Y, sẽ không dễ dàng như vậy rồi.

Nhưng rất nhanh, nàng liền thấp giọng cười rộ trào phúng. Khuynh thành tuyệt thế thì như thế nào? Đây bụng tài học thì sao? Cuối cùng không đánh lại sức quyến rũ của mẫu thân. Dù là vào cung, trở thành người của Hoàng thượng, chỉ cần mẫu thân tùy tiện lần lượt mấy câu, có thể khiến phụ thân khăng khăng một mực. Không biết mẫu thân đã viết gì trong thư, nhưng tóm lại sẽ không để cho Quan Tổ Y sống khá giả ở Hầu phủ.

“Đi thôi, nên đi bố trí tiệc cưới rồi. Hôm nay lão già kia chắc cao hứng lắm nhỉ? Không biết qua vài ngày bà ta có thể bật cười hay không.” Triệu Thuần Hi đi nhanh hai bước, giọng điệu cay nghiệt.

Nha hoàn biết rõ lão già trong miệng nàng không phải người ngoài, là tổ mẫu Tôn thị ruột thịt của nàng, cho nên không dám nói tiếp, chỉ coi như không nghe thấy gì hết, vẫn cúi thấp đầu phía trước dẫn đường.

Lúc Đại cung nữ trở lại trong nội cung phục mệnh Hoàng Thượng còn chưa ly khai, đành phải nghẹn lời nói lại. Diệp Trấn tựa hồ rất muốn giữ chặt nàng hỏi thăm tình huống của Triệu Lục Ly, vờn tay trong nháy mắt kịp thời thu hồi, ngược lại dùng sức níu chặt đệm chăn, trong mắt tràn đầy nước mắt thống khổ.

Hoắc Thánh Triết thấy mí mắt nàng buông xuống, sắc mặt tái nhợt, mi tâm hơi vì quanh năm sầu khổ mà lưu lại mấy đường văn nhỏ, thân thể gầy yếu phảng phất tùy thời sẽ sụp đổ, cuối cùng hỏi thăm thay nàng, “Triệu Hầu gia có từng tiện thể nhắn gì cho ngươi?”

Đại cung nữ vội vàng quỳ xuống hồi bẩm, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, khởi bẩm nương nương, Hầu gia chỉ nói để nương nương bảo trọng.”

“Chỉ thế thôi ư?” Diệp Trấn vội vàng hỏi thêm, phảng phất ý thức được không ổn, dùng ánh mắt thấp thòm không yên liếc Hoàng Thượng.

Hoắc Thánh Triết lơ đãng, đặt bàn tay lớn bao trùm trên mu bàn tay nàng gân xanh trái rộng lạnh như băng, vỗ nhẹ vài cái. Đây là một động tác rất bình thường, đại biểu cho an ủi và quan tâm, lại làm cho Diệp Trấn mừng rỡ như điên. Nàng miễn cưỡng đè nén xuống vui mừng gần muốn sôi trào, lại liên tục bày ra bộ dáng khổ sở vì tình, thương tâm gần chết, ngũ quan vận vẹo xoắn xuýt, nhìn như tựa hồ cực kỳ để ý Triệu hầu gia.

Đại cung nữ một mặt cảm thán nương nương nhà mình nguy trang quá giỏi, một mặt lắc đầu nói, “Khởi bẩm nương nương, không có.”

Diệp Trấn như là đã dùng hết tất cả mọi sức lực, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước ngã vào gối mềm, hai mắt nhìn thẳng rèm che đỉnh đầu, rất lâu mới hồi phục tinh thần lại, giữa mí mắt khép mở, nước mắt giọt lớn giọt lớn rơi xuống, thấm ướt vạt áo và đệm chăn. Hoắc Thánh Triết cho tới bây giờ chưa từng an ủi nữ nhân, khoát khoát tay với Bạch Phúc, liền có nội thị đưa lên một khăn tay màu đen.

“Đừng khóc. Ngươi vốn bởi vì dư độc chưa hết, thân thể suy yếu, nếu là ưu tư quá mức, sợ sẽ tăng thêm bệnh tình. Hôm nay hẳn đã tục cưới, ngươi đã vào cung, từng người yên ổn, chớ nhớ nữa.” Hắn vừa nói vừa đưa khăn tới.

Diệp Trấn dùng đầu ngón tay run rẩy cầm chặt khăn tay, nhìn như cúi đầu lau nước mắt, đau khổ vô cùng, kì thực khóe miệng dương lên, trong lòng tung tăng như chim sẻ. “Từng người yên ổn, chớ nhớ nữa”, bệ hạ đây là quyết định dứt bỏ những chuyện cũ không chịu nổi kia, cùng nàng sống sao? Bên cạnh bệ hạ tuy không thiếu nữ nhân, hẳn sủng hạnh qua lại chỉ có mấy người, mà có thể cùng hắn nói lên lời đầy, đếm tới đếm lui cũng chỉ có chính mình mà thôi. Diệp Trấn sớm đã biết rõ, một khi nghĩ thông suốt, bỏ qua rồi, bệ hạ chắc chắn tiếp nhận nàng, thậm chí độc sủng nàng. Nàng không thêm vị trí Tiếp dư hữu danh vô thực, nàng muốn chính là thiệt tình của bệ hạ, tiến tới mẫu nghi thiên hạ.

Biết rõ đối phương không thích nữ nhân khóc sụt sùi, Diệp Trấn lau nước mắt trong chốc lát rồi an tĩnh lại, giọng nói khàn khàn, “Nô tì không sao, bệ hạ nếu có chính vụ bề bộn, cứ đi về trước đi.”

Nàng càng ra vẻ kiên cường, Hoắc Thánh Triết càng không yên lòng, thoáng nhìn trên chiếc kỷ trà bên giường để rất nhiều sách, thuận tay rút ra một bản nói, “Trẫm không có chuyện gì. Ngươi cũng mệt mỏi rồi, nghỉ một lát đi, trẫm ngồi ở chỗ này cùng ngươi. Chờ ngươi tỉnh lại, trẫm cùng ngươi cùng ăn bữa tối.”

Diệp Trấn sao còn ngủ được, hận không thể lập tức cùng hắn tâm sự kể lể đây, nhưng cũng biết không thể nóng vội, vì vậy cười khổ lắc đầu, “Nô tì không ngủ được, xem người đọc sách vậy. Đọc sách cho lòng yên tĩnh, lòng yên tĩnh sẽ không suy nghĩ cái gì.”

Mất Hoắc Thánh Triết lộ ra thương cảm, lại không hiểu được an ủi, mở ra sách trong tay, nói sang chuyện khác, “Ngươi đang xem 《Luận Ngữ》à? Như thế nào, có cảm ngộ gì không?”

Diệp Trấn “miễn cưỡng” nặn ra nụ cười, “Khó trách Hoàng Thượng phong Khổng lão phu tử là thánh nhân, lại khen hắn là thầy thiên hạ, sau khi đọc《Luận Ngữ》nô tì mới biết, trên đời lại có nhân vật phẩm hạnh cao thượng như thế.” Dứt lời nàng chỉ vào một đoạn trong đó nói ra, “Lão nhân gia đó nếu như vẫn còn, nhất định có thể giúp bệ hạ an thiên hạ, tể bá tánh. Người xem câu này —— ví bằng dùng đến ta, trong vòng một tháng tới một năm thì đã khá, ba năm thì thành công. Là hùng tâm khí phách bậc nào mới có thể nói ra hào ngôn này. Lại có Mạnh Tử đặc chí ‘Cùng thì giữ mình trong sạch. Đặt thì cứu giúp khắp thiên hạ’, đặt thì lo cho dân; thất bại thì tu thân, đạo đức nhân xử thế của ông quả thực khiến người khâm phục, càng làm người suy nghĩ sâu xa. Nô tì gần đây nổi lòng lo lắng, nhưng nhìn nhị vị thánh nhân sáng tác, thực sự dần dần cảm giác Thiên Địa rộng lớn, bản thân nhỏ bé, một chút

phiền não, thật là không đáng nhắc đến.” Cuối cùng ngượng ngừng cười cười, vẻ lo lắng trên người tan hết.

Bạch Phúc nghe xong câu đó âm thầm gật đầu, thầm nghĩ khó trách Hoàng Thượng thích đến Cam Tuyền cung nhất, trong các chư vị nương nương, chỉ có Diệp Tiệp dư học thức uyên bác, tài văn chương nổi bật, có thể cùng bệ hạ nói đến một chỗ. Cái gọi là giải ngữ hoa, nói chung chính là như vậy đấy.

Nhưng mà phản ứng của Hoắc Thánh Triết lại bất đồng với hai người nghĩ. Hắn không bị quyến rũ ra hứng thú nói chuyện, ngược lại buông sách, giọng điệu có vẻ qua loa, “Đáng tiếc trẫm không có cái phúc khí kia, có thể chính tai lắng nghe thánh nhân dạy bảo. Trẫm còn có sổ con chưa phê, mới vừa quên mất, lúc này khó khăn lắm nhớ tới. Ngươi ngủ một giấc đi, chớ nghĩ ngợi lung tung nữa, trẫm bảo thái y canh giữ ở trong Cam Tuyền cung, nếu ngươi cảm thấy không khỏe thì lập tức gọi hân.”

Diệp Trần cực kì muốn giữ chặt đôi phương, rồi lại không dám lỗ mãng, chỉ phải vâng vâng đồng ý, đợi một đoàn người đi xa mới nhìn Đại cung nữ Tô Nga, “Bốn cung nói sai cái gì sao?”

Tô Nga suy nghĩ thật lâu, lắc đầu, “Khỏi bẩm nương nương, nô tỳ không cảm thấy người nói sai gì cả, có lẽ bệ hạ thực sự có chuyện phải đi.”

Diệp Trần rũ con mắt xuống trầm tư, sau một lúc lâu như trút được gánh nặng gật đầu. Mặc kệ như thế nào, nàng hiện tại cuối cùng hết khổ rồi, chỉ cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, thận trọng từng bước, một ngày nào đó có thể cùng Hoàng Thượng sống vai quan sát thiên hạ. Mà những người ngăn cản đường của nàng kia, cuối cùng sẽ trở thành hạt bụi biến mất trong năm tháng dằng dặc.

Quan Tô Y xuống kiệu hoa, vượt qua chầu than, đã lạy cao đường, dẫn vào động phòng, dưới một đám nữ quyến vui đùa âm ỉ trừu chọc bị Triệu Lục Ly xốc lên khăn cô dâu. Hai người nhanh chóng liếc nhau, sau đó song song rũ xuống con mắt, như là rất ngượng ngùng. Mọi người bị tân nương từ hoa mỹ chói mắt chấn nhiếp, lại ngại gia thế đôi phương thanh quý, long ân chính thịnh, cho nên không dám làm âm ỉ, chỉ nhao nhao nói vài câu Cát Tường rồi cáo từ. Thời gian qua một lát, tin tức đích nữ Quan gia chính là tuyệt thế giai nhân truyền ra, làm người bên ngoài cực kỳ hâm mộ không thôi.

Triệu Lục Ly cũng không ngờ tới tân phu nhân xuất chúng như thế. Nàng mặc giá y đỏ thắm, đeo tán hoa sáng chói, càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà, giống như đồng tuyết, một đôi mắt long lanh dòn dập, tình mạch khó dò, lúc nhìn sang tuy chỉ là một cái chớp mắt, lại thiếu chút nữa hút hồn phách của hân vào đó. Hắn không thể không nhanh chóng dời ánh mắt, tựa như con mồi nóng lòng thoát đi bẫy rập nào đó.

“Nếu ngươi đói bụng có thể ăn ít đồ lót bụng trước, ta đi tiếp khách, sẽ tới sau.” Ngữ khí không lưu loát dằn dò một phen, hân vội vàng ly khai.

Quan Tô Y không lên tiếng, đám người đi xa mới ngẩng đầu, biểu lộ lạnh lùng lấy xuống tán hoa và đồ trang sức. Nhớ lại đời trước phủ đầy bụi, bị đồng dạng trắng cảnh cùng nhân vật kích thích đến nướm nướp. Đại hôn hồi trước, Triệu Lục Ly sau khi xốc lên khăn cô dâu cũng né tránh như thế, cử chỉ bối rối, kì thực cũng có chỗ khác nhau. Thí dụ như hân không từng nói qua nửa câu tri kỷ với nàng, cũng chưa cho ra lý do ra dáng cứ đi như thế, để lại nàng một mình chờ đợi bình minh, để lại nàng yên lặng rơi lệ trong khó chịu nỗi và sự sợ hãi.

Thứ quyền thế này quả nhiên dùng tốt. Bởi vì thân phận bất đồng, cho nên đãi ngộ cũng bất đồng sao? Với tư cách là cháu đệ sư, con gái Thường Khanh, mặc dù Triệu Lục Ly làm theo ý mình, cũng không thể lơ là với mình. Quan Tô Y lắc đầu cười trào phúng, cuối cùng rũ con mắt xuống suy nghĩ nên vượt qua đêm động phòng như thế nào. Triệu Lục Ly lần này tuyệt đối không có can đảm để nàng một mình, nhưng nàng lại hoàn toàn không muốn như vậy.

Dor bản đời trước đã vứt bỏ, làm gì có đạo lý đời này lại nhặt về?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Động Phòng

Đời trước, bởi vì tổ phụ thân bại danh liệt, phụ thân vô vọng nhập sĩ, Quan gia không có nơi sống yên ổn ở Yên kinh, mà bỗng nhiên bị Trần Bắc Hầu vừa ý cũng dùng nghi lễ chính thể đón về mới hóa giải được khốn cảnh của người nhà, tâm tình Quan Tô Y vừa kinh sợ vừa cẩn thận, sợ không làm được tốt chỗ nào đó sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ. Sau khi Triệu Lục Ly rời đi nàng ngồi ngơ ngác ở đó, dù là đối choáng váng cũng không dám đụng thức ăn trên bàn.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ sáng sớm hôm sau, lúc ánh mặt trời màu vàng kim nhạt chiếu vào người mình vừa đói vừa lạnh, đột nhiên từ đáy lòng nhảy lên mê mang cùng bất lực. Có lẽ từ khi đó, nàng đã có dự cảm về nửa đời sau của mình thật đáng buồn cười.

Mà đời này, không có kinh sợ, không có cẩn thận, càng không có chờ mong sinh hoạt hôn nhân, Quan Tô Y cảm thấy đặc biệt tự tại. Cởi giá y, gỡ trâm cài xuống, rửa son phấn đi, nàng ngồi ở trước bàn chậm rãi ăn uống, thuận tay ban thưởng xuống vài món thức ăn, cho hi bà và nha hoàn ngoài cửa đi sang phòng bên cạnh ăn.

Minh Lan, Minh Phương cùng được một cái bàn ăn nhỏ, nhưng không dám động chiếc đĩa, xoắn xuýt nói, “Tiểu thư, lát nữa sẽ động phòng, người đừng ăn nhiều quá. Còn nữa, cô gia thấy người ăn hết cả một bàn đồ ăn, chỉ sợ sẽ cảm thấy người, cảm thấy người...”

Quan Tô Y cười đánh gãy hai người, “Cảm thấy ta như thế nào? Tham ăn? Yên tâm, cô gia các người tâm lớn lắm, sẽ không để ý cái này đâu.” Triệu Lục Ly là nam nhân tâm lớn nhất mà nàng từng gặp, đỉnh đầu đội nón xanh (cắm sừng) vô cùng sáng chói, hẳn chẳng những không cho là nhục, ngược lại còn cho rằng là quang vinh, sợ mang không tốn sức, thỉnh thoảng còn hung hăng gõ mấy phát lên đầu. Hắn là một con chó của Diệp Trăn, bảo hắn đi đông không dám đi tây, chỉ là bị tiện tay ném đi, vẫn khăng khăng một mực chờ đợi, trông thấy một tí tạo hi vọng vẫn phấn đấu quên mình mà bỏ nhào qua.

Hắn đã dùng hết tất cả tình cảm với Diệp Trăn, cho nên có thể ngoan độc với người khác đến cùng, ngay cả thân sinh cốt nhục của mình, chỉ cần không phải bỏ ra từ trong bụng Diệp Trăn, có thể không chút do dự giết chết.

Đời này, Quan Tô Y vốn không muốn nhắc lên quan hệ cùng hắn, nhưng đã đã vô lực phản kháng, rất nhanh nghĩ thông suốt. Dừng chân ở Trấn Bắc Hầu phủ thoải mái hơn nhiều so với xuất gia làm nữ quan, không phải ăn chay thanh đạm, không phải tuân thủ nghiêm ngặt giới luật, ngày thường ngắm hoa, viết chữ, xem sách, rất tự do tự tại. Nếu như gả cho một người không quen, không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng nàng hiểu, các loại chuyện như vi phu nạp thiếp, quản lý hậu trạch, tranh giành tình nhân, người lừa ta gạt khăng định không thể thiếu, cả đời đàn độn u mê đi qua như vậy, chỉ bằng chẳng trúng sinh lần này.

Xem ra ông trời không chịu buông tha ta và người, vậy thì đời này cứ tiếp tục cùng chết nha. Quan Tô Y ngoắc ngoắc môi, con mắt lạnh căm.

Minh Lan, Minh Phương biết rõ chủ tử từ nhỏ đặc biệt có chủ ý, bởi vậy không dám khích lệ quá mức, thấp thòm không yên bất an ăn các món trên bàn nhỏ. Gần nửa canh giờ sau, bên ngoài thanh âm ăn uống linh đình dần dần biến mất, có lẽ yến hội đã xong rồi, các nàng lập tức thu thập chén đĩa, lại lau miệng đầy đầy mỡ cho chủ tử.

Quan Tô Y hai đầu gối khép lại, nửa ngồi mép giường, tóc đen dài như thác nước rơi tung, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tính xảo được nửa che bên trong tóc, càng lộ ra môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng thần thiện. Triệu Lục Ly vừa mới đẩy cửa phòng ra, trông thấy chính là một màn này, cảm thấy không khỏi nhảy dựng. Mọi người đều có lòng thích cái đẹp, mặc dù cuộc đời này si tình đã giao hết cho một người, hẳn cũng không cách nào phủ nhận thê tử tân hôn ưu tú và xuất chúng.

Tâm tình áy náy tiếc hận lóe lên rồi biến mất, hắn chậm rãi đi đến bên giường, tự hỏi nên vượt qua đêm động phòng như thế nào. Hẳn từng đáp ứng lời thề, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thay thế địa vị thê tử, cho nên không thể dụng vào Quan Tô Y, nhưng mà gia thế nhà nàng xưa đâu bằng nay, cho nên không thể vắng vẻ.

Nghĩ tới đó, Triệu Lục Ly hơi tiến thoái lưỡng nan. Nếu như đổi thành Quan gia mới vào Yên kinh, dòng dõi thấp kém, hẳn cần gì phải phiền não như thế, trực tiếp vứt Quan Tô Y qua một bên chẳng quan tâm cũng chẳng sao. Nhưng hiện tại, nàng bị ám ức sẽ có Quan lão gia tử và Quan phụ ra mặt thay nàng, người hai nhà mà cãi nhau tất nhiên sẽ xấu hổ.

Vì vậy Triệu Lục Ly dùng tay nâng trán, bước chân lảo đảo, quyết định giả say.

Quan Tô Y híp mắt nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi dương lên. Giả say cũng tốt, nếu không, nàng sẽ lôi kéo hắn nhớ lại người quá cố “Hiền lương thực đức, xinh đẹp hồn nhiên”, làm ruột gan hắn đứt từng khúc, chặt vật đào tẩu mới thôi. Đời trước, chỉ cần nàng nhắc tới hai chữ “Diệp Trăn”, Triệu Lục Ly sẽ phẩy tay áo bỏ đi, lúc ấy nàng còn cảm thấy oan khuất, nhưng bây giờ cực kỳ yêu lưỡi dao sắc bén cắt trái tim đối phương này.

Không biết rốt cuộc Diệp Trăn lớn lên bộ dạng thế nào, có đúng là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại tao nhã không? Nếu không tại sao lại mê được Triệu Lục Ly và Thánh Nguyên Đế thất điên bát đảo, không chịu tình lại? Quan Tô Y bỗng nhiên tò mò với “người quá cố” chưa từng gặp mặt này, tiện tay gãi sợi tóc bên má, thái độ cực kỳ tàn bạo.

Minh Lan, Minh Phương nháy khóe mắt sắp căng gân rồi mà không thấy chủ tử có chỗ động tác gì, lúc này mới tiến lên nâng tân lang, sau đó một người hỗ trợ thay quần áo, một người đi ra ngoài múc nước. Quan Tô Y che miệng ngáp một cái, chuẩn bị đợi Triệu Lục Ly diễn đùa giỡn xong thì đi nằm ngủ. Nàng không muốn phát sinh bất luận dụng chạm về tư chi gì với đối phương, bởi vì sẽ cảm thấy buồn nôn, càng không muốn sinh con trộn lẫn một nửa huyết mạch của hắn, bởi vì đó là tội nghiệt. Cái gì mà giả không có chỗ theo, giả không chỗ nào đường, toàn bộ không nằm trong phạm lo nghĩ của nàng, chỉ cần Quan gia đứng vững không đổ, nàng đời này có thể trôi qua thư thư thái thái, tự do tự tại.

Triệu Lục Ly hành động không cao minh lắm, vì phòng lời dẫu, đành phải chạy vội vài bước tới bên giường, ngã xuống giả bộ ngủ, mặc kệ do Minh Lan, Minh Phương cời hi bảo trên người ra. Hắn trong xấu hổ nên không phát hiện, thê tử tân hôn của mình chưa từng quan tâm một câu, cũng chưa từng nâng thoảng một phát.

“Tiểu thư, cô gia say quá, nô tỳ đi nấu một chén canh giải rượu cho ngài ấy.” Minh Lan thờ hồng học nói.

Minh Phương bỗng nhiên trách móc, “Hay là đề nô tỳ đi, nô tỳ mới vừa hỏi quản gia, biết rõ phòng bếp đi hướng nào.” Trái tim nàng nhảy dòn đập phù phù phù, không ngờ cô gia là nhân vật phong thần tuấn tú như thế, khó trách khuê tú Yên kinh đều gọi hắn là mài ngọc công tử, mỗi lần xuất hành nhất định bị ném quả đầy xe. Nếu là, nếu là có thể đổi lấy một đêm ân sủng, thật là tốt biết bao nha!

Quan Tô Y như chưa từng phát giác thần sắc Minh Phương then thừng và khát vọng, khoát tay nói, “Đi đi.”

Minh Lan và Minh Phương sớm chiều ở chung, đương nhiên đối với nhất cử nhất động của nàng như lòng bàn tay, nhìn chủ tử, hơi có chút muốn nói lại thôi. Quan Tô Y nửa chống cái trán nhìn nàng, mang trên mặt tươi cười trên tức, đầu ngón tay xanh nhạt đặt bên môi, làm cái động tác chó có lên tiếng.

Trông thấy tiểu thư mặt mày hừng khởi, cùng với bị móng tay phấn hồng che áp ra một vết sâu nhẹ nhàng trên môi châu mềm mại, đôi má Minh Lan nung đỏ, đáy lòng than thở: cũng chỉ có người lạ kỳ như tiểu thư mới có thể xứng đôi với mài ngọc công tử, Minh Phương quả không biết tự lượng sức mình

rồi.

Quan Tô Y sắp xếp tấm đệm ôm đến giường êm gần cửa sổ, ý định tạm một đêm trước. Đồi trước, hai người Minh Phuong, Minh Lan đều không cùng nàng đi đến cuối cùng, một người có ý đồ quyến rũ Hầu gia, bị Diệp Phồn và Triệu Thuần Hi liên thủ giết chết; một người khi mình gặp rủi ro hồi trở lại Quan gia cầu cứu, cuối cùng bị Triệu Lục Ly bán đi.

Sống lại một lần, nàng không có ý định xử trí Minh Phuong, nữ nhân đã tâm bùng bùng như Minh Phuong, rất dễ dàng nắm ở lòng bàn tay làm vũ khí sử dụng, bất kì gả vào nhà ai, không tránh được chuyện chồng nạp thiếp, để hấn nạp người không rõ lai lịch, tính tình khó dò, không bằng nạp một người dễ dàng khống chế. Sự thật chứng minh ý nghĩ của nàng là đúng, đợi Diệp Phồn vào cửa, có thể thuận tay đẩy Minh Phuong một cái, để cho các nàng chó cắn chó, nhà giữa của mình cũng được thanh tĩnh. Về phần Minh Lan, đời này nhất định phải tìm cho nàng một nhà chồng tốt, nở mày nở mặt mà gả ra ngoài.

Minh Lan biết rõ chủ tử phiền chán mùi rượu hôi nhất, còn có chứng yêu sạch sẽ, đêm nay chỉ sợ sẽ không cho cô gia tới gần người. Nhưng giờ phút này tốt xấu gì cũng là đêm động phòng của người, có thể nào lại bỗng dưng lảng phí, cố tình khuyến nhủ vài câu, đã thấy nàng lại dựng thẳng ngón trỏ lên, mân mê cặp môi đỏ mọng, thờ dài một tiếng nhỏ không thể nghe thấy.

Minh Lan khuôn mặt ửng đỏ, liên tục gật đầu.

Hai chủ tử nhập vào bí hiểm, Triệu Lục Ly nằm ở trên giường cũng có chút khó chịu, muốn trợn mắt nhìn xem tình huống lại lo lắng lâm vào hoàn cảnh càng xấu hổ. Hai nha hoàn hầu hạ vô cùng tốt, lại chưa từng nghe thấy thê tử tân hôn từng nói một câu, không biết đến cùng trong lòng nàng nghĩ như thế nào, có thể oán giận bất mãn hay không? Nếu như nàng kiên trì gọi mình dậy, thì phải ứng phó như thế nào đây?

Trong khi đang suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến thanh âm lo lắng của Hà Hương, “Hầu gia không tốt rồi, tiểu thư đột nhiên sốt cao, mới vừa bất tỉnh rồi, ngài mau đi xem một chút ạ!”

Triệu Lục Ly xưa nay vô cùng yêu thích đứa con gái giống thê tử tới tám phần này, yêu chiều hơn cả con trai trưởng, lúc này đầu con lo lắng giả say nữa, đột nhiên xoay người ngồi dậy, xò giày, choàng một kiện ngoại bào qua loa chạy ra ngoài.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị dùng sức đẩy bắn ngược lại vào mặt khung, dọa Minh Lan nhảy dựng. Nàng vừa vỗ ngực vừa lắp bắp mở miệng, “Cô gia không phải uống say như chết sao? Sao động tác nhanh thế?”

“Giả say còn không dễ dàng sao?” Quan Tô Y vẫn đầu tóc đơn giản thành một nhúm, dùng cây trâm cài lại, chỉ vào áo khoác bên trên giá áo nói, “Đi thôi, chúng ta cũng đi qua xem đi, miễn cho người khác nói mẹ kế ta đây nhẫn tâm.”

Lúc hai người tới Bồng Lai uyển, bên trong đầy người vào người ra, rối loạn, Triệu Thuần Hi núp trong đệm chắn, cái trán đắp một khăn ướt, khuôn mặt hiện ra đỏ ửng không bình thường, nhìn qua cực kì gay gắt. Thoáng nhìn bỗng nhiên xuất hiện tân phu nhân, vú già khắp phòng đều mặt lộ vẻ địch ý, còn Triệu Lục Ly thì nghĩ đến chính mình giả say, biểu lộ rất áy náy chột dạ.

“Hừm! Sao lại nóng đến thế! Thịnh thái y chưa?” Quan Tô Y trực tiếp đi đến bên giường vuốt ve Triệu Thuần Hi bệnh đến mơ mơ màng màng.

“Đã phái người đi mời rồi, lúc này có lẽ đang trên đường.” Triệu Lục Ly ánh mắt né tránh.

Quan Tô Y ngồi xuống ở đầu giường, lấy chiếc khăn đã hơi nóng lên, thay cho Triệu Thuần Hi một cái khác, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng, trong lòng lại chậm rãi cười mờ. Gia thế bất đồng, hết thấy tất cả cũng đã bất đồng. Đồi trước Triệu Thuần Hi đâu cần phải dùng loại phương pháp tự tốn 800 này để đối phó mình? Chỉ ở trong khuê phòng, sáng ngày thứ hai thỉnh nàng đi Bồng Lai uyển, cực kỳ an ủi vài câu có thể khiến nàng cảm động đến rơi nước mắt. Lúc ấy Quan gia bởi vì Triệu Lục Ly coi trọng mà thoát ly khốn cảnh, nàng cảm kích người Triệu gia, nên không có nghi kỵ gì, đâu biết còn có mặt khác nữa?

Hiện tại nhìn lại, con gái triệu mẫu thân đến viện mình nói chuyện, hành vi này vốn là tôn ti chẳng phân biệt được. Triệu Thuần Hi từ đầu đến cuối đều không có để nàng vào mắt, càng chưa nói tới hiếu thuận, đáng thương chính mình khắp nơi cân nhắc cho nàng ta, thật là khờ tới không biên giới rồi.

Đời này, vì chèn ép gia thế mẹ kế hiền hách, nàng ta không tiếc làm mình bị bệnh, không biết bị sốt thế này thì phải chịu bao nhiêu gió lạnh đây? Nghĩ tới đó, trong mắt Quan Tô Y nhanh chóng thoáng hiện một vòng vui vẻ. Trông thấy những người này trôi qua không tốt, nàng cũng sáng khoái, không uống công nàng chịu đựng buồn nôn gả tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hoa Chúc

Sau khi thay đổi một khăn ướt lạnh lên đầu, Triệu Thuần Hi có một lát thanh tĩnh. Nàng cố gắng mở hai mắt ra, trông thấy chính là khuôn mặt Quan Tô Y hoàn mỹ không tỳ vết, nhất thời ngẩn người.

Quan Tô Y cầm chặt một tay nàng, dịu dàng hỏi thăm, “Hi Nhi con khá hơn chút nào không? Mẩu thân tới thăm con.” Dứt lời cổ họng có chút nghẹn thật chặt, bị hai chữ “Mẩu thân” buồn nôn không nhẹ.

Triệu Thuần Hi tâm cơ thâm trầm như thế nào thì cũng chỉ là tiểu cô nương mười hai mười ba, huống hồ lại đang bị bệnh, đầu óc đã nóng tới mơ hồ, vô ý thức toát ra cảm xúc chán ghét, sau đó vừa lắc đầu vừa trốn về sau, thuận thế tránh ra đối phương nắm chặt tay của mình.

Quan Tô Y buông nàng ra, mỉm cười nói, “Xem ra Hi Nhi còn chưa làm tốt chuẩn bị tiếp nhận ta, không sao, chúng ta còn nhiều thời gian mà.” Dứt lời lại cầm một chiếc khăn ý định thay đổi.

Nha hoàn và lão mụ tử từ ở một bên vốn phòng bị quá sâu với nàng, thấy tiểu thư biểu lộ kháng cự quá rõ ràng, liền bước lên phía trước gạt nàng ra, ồm ồm thỉnh tân phu nhân đi trở về, miễn cho qua đây lây bệnh. Triệu Lục Ly cảm thấy hồ nghi, cảm thấy cứ chỉ con gái không giống như miệng nói đặc biệt thân cận ưa thích tiểu thư Quan gia, hoàn toàn trái lại, còn có chút chán ghét, nếu như thế, vì sao còn khóc lóc hô hào muốn mình lấy nàng?

Nhưng mà ở trong lòng hần, con gái vô luận làm cái gì, nói cái gì, đều là đúng, mặc dù trong lòng có nghi kỵ cũng rất nhanh ném ra sau đầu, áy náy khoát tay tân hôn thê tử, “Phu... Người đi về trước đi, Hi Nhi bệnh nặng lắm, ta đêm nay ở chỗ này chiếu khán nó.” Câu “Phu nhân” kia cuối cùng không nói nên lời.

Cứ như vậy? Ngay cả một câu xin lỗi cũng không? Đây chính là đêm tân hôn của người đây. Đáy lòng Quan Tô Y cười trào phúng, trên mặt lại ung dung rộng lượng nói không sao. May mà có Triệu Thuần Hi hi sinh thân mình, nếu không giương lớn khắc hoa và cảnh táo chua của nàng mang từ trong nhà tới sẽ bị thứ dơ bẩn Triệu Lục Ly này làm ô uế.

Hai chủ tớ mang theo đèn lồng chậm rãi đi trở về, vừa ra cửa sân thì thấy một đầu bóng đen từ đầu kia xông lại, đâm vào người Minh Lan dẫn đầu, làm cho nàng ngã một phát, không hề nói xin lỗi, càng không dừng lại xem xét tình huống, chạy nhanh như gió đi mất. Nó bộc lộ hồng học theo sát phía sau hô, “Thiếu gia chậm một chút, coi chừng té! Đại tiểu thư chỉ là sốt cao thôi, uống mấy thang thuốc sẽ khỏe, không có việc gì đâu.”

Thanh âm và bóng người nhanh chóng ẩn vào màn đêm, khiến Minh Lan thấy trợn mắt há hốc mồm, “Tiểu thư, đó là thế tử Hầu phủ à? Làm sao người Triệu gia đều là tính tình hấp tấp như vậy chứ, một người so một người chạy trốn nhanh. Còn có, cô gia lúc trước lay động như thế nào đều bất tỉnh, bên ngoài chỉ hô một tiếng đã đi, hần thật sự đang giả say à? Vì sao?”

Quan Tô Y kéo áo khoác, cười nhạt nói, “Đều nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con chuột sinh nhi tử sẽ đào thành hang. Chân Triệu hầu gia đặt xuống đất chạy nhanh, con của hần đương nhiên cũng không kém rồi. Về phần nói vì sao hần phải giả say, có lẽ là đội nón xanh quá lâu, không gỡ bỏ được. Tóm lại hần thích như thế nào thì thế ấy, chúng ta mặc kệ mọi chuyện.”

Minh Lan vốn trì độn gập đầu, lập tức mới ngẩng ra hương vị, “Không đúng! Cái gì con chuột, đào thành động, chân đặt xuống, làm sao tiểu thư người lại so sánh Hầu gia với súc sinh? Còn có nón xanh gì đó là nói cái gì ạ?”

Quan Tô Y chọc cái gáy tiểu nha đầu, dẫn đầu đi về, “So sánh với súc sinh coi như cất nhắc hần rồi. Tóm lại người nhớ kỹ một điểm, những người Hầu phủ này không phải là đèn đã cạn dầu, đừng quá thân cận với bọn họ.”

“Nhà cao cửa rộng quả nhiên không phải dễ trèo đây. Tiểu thư người yên tâm, nô tỳ nhớ kỹ.” Minh Lan ôm trán giọng buồn bực trả lời. Đến lúc này nàng coi như đã nhìn ra, Hầu gia căn bản không để bụng tiểu thư, đại tiểu thư và thế tử không thân thiện với nàng, cuộc sống sau này chỉ sợ rất gian nan.

Hai chủ tớ trở lại nhà giữa, xa xa thấy Minh Phương bưng canh giải rượu đứng ở hành lang, đón ánh nến mờ nhạt hỏi, “Cô gia đâu rồi?”

“Hầu gia đêm nay trông coi đại tiểu thư, không trở lại.” Minh Lan thối tắt đèn lồng, giọng điệu có vẻ sắc nhọn.

Nhưng mà Minh Phương một lòng nhớ tới Triệu Lục Ly, nên không hề phát hiện, đột nhiên đề cao âm lượng chất vấn, “Làm sao ngài ấy có thể không trở lại? Đây chính là đêm động phòng hoa chúc của ngài ấy mà!” Thân sắc còn phần hận hơn cả tân phu nhân, đợi khi nhìn thấy được ánh mắt Minh Lan hoài nghi, vội vàng vòng vo lời nói, “Cô gia sao có thể đối xử với tiểu thư như vậy chứ! Nếu như việc này để cho người ngoài biết, sẽ không chê cười tiểu thư à?”

Quan Tô Y khoát tay nói, “Không có chuyện gì, ta không sợ người ta chê cười.” Từ lúc ở kiếp trước bị đẩy đi đến Thương Châu, nàng đã từ từ luyện thành một thân mình đồng da sắt, đúc thành một quả ý chí sắt đá, đời này có bị người phỉ báng như thế nào, cũng sẽ không gợn sóng chút nào.

Minh Phương sợ bị chủ tử phát giác mảnh khoe, đành phải bưng canh giải rượu đi, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

—

Hôm sau, Triệu Lục Ly vội vàng trở về, mang tân hôn thê tử rửa mặt thỏa đáng đi kính trà cho mẩu thân. Đây là năm mà Nữ tử thư còn chưa được xuất bản, người đương thời còn chưa trối bước cùng hèn hạ nữ tử đến mức tận cùng, cho nên không có tập tục nghiệm xem nguyên nhân, cũng bởi vậy, Quan Tô Y không bị người ngoài xem kỹ, hoặc khinh miệt, hoặc ánh mắt thương hại.

Nhưng tin tức hai người không thể viên phòng vẫn truyền vào trong tai Lão phu nhân Tôn thị. Lúc này, Tôn thị đang ngồi ở bên trên, khuôn mặt già nua bị gian nan vất vả điêu khắc ra vô số hoa văn sắc nhọn. Thấy rõ khuôn mặt tân nương từ hoa mỹ và đoan trang, bà ta vốn ngăn người, lập tức hòa hoãn thân sắc, tiếp nhận nước trà uống một hơi cạn sạch, lại cho một phần lễ gặp mặt thật nặng.

“Hi Nhi bị bệnh đã có vú già chiếu cố, các người vừa mới tân hôn, nên thân cận hơn một chút, khai chi tán diệp cho Triệu gia chúng ta.” Đặt ly trà xuống, bà nhìn về phía nhi tử, khuôn mặt hơi có vẻ nhu hòa lập tức kéo căng, “Chỗ Hi Nhi ta sẽ phái người đi chiếu cố, không cần con phải ngày đêm cùng nó.

Thân là đàn ông vốn nên ra sức vì nước, con nhìn xem con hôm nay đi, cả ngày vì nhi nữ tình trường, thương xuân thu buồn, bộ dáng giống cái gì! Được rồi, con đi xuống đi, đi dạo với Tổ Y ở trong phủ đi, cho quen thuộc hoàn cảnh.”

Triệu Lạc Ly chỉ cung kính mầu thân ở mặt ngoài thôi, sau khi đồng ý liền dẫn tân hôn thể từ ly khai, đi đến lối rẽ thì mỗi người đi một ngã, vẫn đi Bồng Lai uyển, nhưng mà lần này cuối cùng đã có tiến bộ, tốt xấu để lại một câu “Thật có lỗi”. Quan Tổ Y khách sáo tỏ vẻ mình cũng muốn đi xem, bị hấn dăm ba câu đuổi về, xem ra hấn còn trong giai đoạn phòng bị kẻ thất, không trải qua thời gian dài lâu khảo sát tuyệt đối sẽ không để cho nàng tùy ý tiếp cận đôi nhi nữ này.

Quan Tổ Y cầu còn không được đây, trên mặt lại lộ vẻ xấu hổ, đứng nguyên tại chỗ hồi lâu mới chậm rãi ly khai. Chủ tớ một chuyến trở lại nhà giữa ngòi vào chỗ của mình, Quan Tổ Y tùy tiện tìm có đuôi Minh Phương đi, bảo Minh Lan bưng ly trà nóng vào bàn nhỏ.

Minh Lan chần chờ nói, “Tiểu thư, không biết có phải nô tỳ suy nghĩ nhiều hay không, cảm thấy thái độ của Lão phu nhân với đại tiểu thư và Hậu gia bất thường, hình như có chút chán ghét. Không, nhất định là nô tỳ suy nghĩ nhiều, làm sao sẽ có mầu thân chán ghét nhi tử ruột thịt và cháu gái.”

“Không phải ngươi suy nghĩ nhiều đâu.” Quan Tổ Y mở một quyển sách, không đếm xỉa tới mở miệng, “Trần Bắc Hầu phủ này mặt ngoài nhìn thì ngăn nắp, kì thực cất giấu bẩn nhơ, xúi quẩy từng cụm. Bọn họ mẹ không ra mẹ, cha không ra cha, con không ra con, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, không biết hiếu lễ trung tín, làm gì có thân tình mà nói. Ngươi cho dù nhìn ra mấy thứ môn đạo gì đó cũng đừng nói toạc ra, chúng ta dứt khoát mặc kệ mọi chuyện.”

Lại là câu “chúng ta mặc kệ mọi chuyện” này, xem ra tiểu thư căn bản không đem mình là người Triệu gia. Minh Lan liên tục gật đầu, tất nhiên là mù quáng tuân theo chủ tử học thức uyên bác của mình.

Bỏ qua tiểu nha đầu, Quan Tổ Y lại không thể tránh né nhớ lại. Lúc trước nàng cũng phát giác được thái độ Lão phu nhân khác thường, chết tâm với con trai; mọi cách hà khắc bắt bẻ cháu gái; vạn phần cưng chiều yêu thương cháu trai. Rõ ràng đều là người một nhà, lại không phân biệt được con vợ cả thứ xuất, vì sao đối đãi khác nhau như thế, hấn là có cái gì muốn che giấu hay sao? Cái nghi vấn này, thẳng đến trước khi chết mới được Triệu Vọng Thư cởi bỏ. Thì ra Diệp Tiệp dư là “Vợ đã chết” của Triệu Lạc Ly, khó trách Lão phu nhân hận cả Triệu Thuần Hi và Diệp Phồn, ai bảo bọn họ lớn lên có tám phần tương tự Diệp Tiệp dư chứ. Về phần Triệu Vọng Thư, hấn dù sao cũng là con trai trưởng của Triệu Lạc Ly, cũng là hi vọng trọng chấn nhà cửa, đương nhiên phải cực kỳ che chở rồi.

Có lẽ khi đó Lão phu nhân đã từng đối xử với nàng không tệ, chỉ là thấy nàng không kéo nổi tâm Triệu Lạc Ly, chậm rãi cũng phai nhạt. Bà ta không từng hại nàng, cũng không từng giúp mình, đời này sống yên ổn với nhau mà thôi. Nghĩ xong, Quan Tổ Y trải rộng giấy Tuyên Thành ra, vẽ tuyết trắng ngoài cửa sổ và điểm một chút mai hồng.

Chính viện thiên sảnh, Lão phu nhân Tôn thị đã thay bào phục hoa lệ, mặc một bộ vải bồi để giày nửa mới nửa cũ nằm nghiêng trên giường, thoáng nhìn quân sự vén rèm đi vào, trầm giọng hỏi, “Hậu gia không đi dạo vườn cùng Quan thị?”

“Chưa, bản thân đi Bồng Lai uyển. Nhìn sắc mặt phu nhân kia, như là rất ảm ức.” Quân sự ma ma thấp giọng đáp lời.

“Ta cùng lão gia tử vào Nam ra Bắc, gặp gỡ bao nhiêu nhân vật chung linh dị tú, lại chưa từng có người có thể áp đảo Quan thị. Tiệp phụ kia lúc trước không phải tự xưng là đệ nhất mỹ nữ Trung Nguyên sao? So sánh với Quan thị, quả nhiên là một người trên trời một người dưới đất. Hậu gia hiện tại không thích, không có nghĩa là về sau không thích, cảm tình luôn tạo được ra. Đi đi, đi lấy chìa khóa nhà kho, sổ sách, giao cho nàng, ngày sau nàng chính là chân chính chủ mẫu Hầu phủ, ta cuối cùng cũng được nhàn nhã.” Giống như nghĩ đến cái gì, Tôn thị hừ lạnh một tiếng, “Giao hết cả đồ cưới tiệp phụ kia lưu lại cho Quan thị. Nếu không phải là năm đồ cưới này, làm sao Triệu Thuần Hi có thể ngày ngày đến đây thỉnh an, sớm như cha nó trốn đến chân trời rồi. Không hổ là nghiệt chủng tiệp phụ sinh, tâm tư ngoan độc như nhau, thủ đoạn xấu xa, vì cản trở đứa con bất hiếu của ta viên phòng, lại trực tiếp làm chính mình bị bệnh. Ngươi nói nó giầy vò như vậy có ý gì?”

Quân sự ma ma không dám nói tiếp, chỉ oán thầm trong lòng: đương nhiên là có ý. Gia thế tân phu nhân hiển hách, tài mạo song toàn, nếu như được Hậu gia sủng ái lại sinh ra con trai trưởng, đâu còn nơi cho nàng và đại thiếu gia sống yên ổn? Chỉ cần bá chủ lâu dài ở Hậu gia, lại đến đã kích tân phu nhân liền dễ dàng rồi.

Tôn thị biết rõ lòng dạ người này, mỗi một phát tay, “Mang thứ đó đi đi, ta mặc kệ cái nhà này, để cho bọn họ tự giầy vò. Ta ngược lại muốn nhìn xem bọn họ có thể giầy vò ra được một đóa hoa hay không. Hi vọng Quan thị cũng như trong truyền thuyết, là kẻ khôn khéo tài giỏi, có thể kéo Hậu gia, cũng có thể ngăn chặn nghiệt chủng kia.”

Quan Tổ Y nhận đồ lão phu nhân sai người đưa tới không cảm thấy kinh ngạc, đời trước nàng đã nhận quyền quản gia ngay ngày hôm sau tân hôn, lúc ấy vừa cảm động vừa sợ hãi, lập tức đánh tan oán giận vườn không nhà trống. Mà đồ cưới của Triệu Thuần Hi nàng một mực đều tận tâm tận lực quản lý, lại không ngờ cử động lần này sẽ trở thành chứng cứ phạm tội mà Diệp Phồn và Triệu Thuần Hi công kích mình tham ô tài vật nhà chồng, thế cho nên thiếu chút nữa bị bỏ.

Cầm tờ đơn đồ cưới, Quan Tổ Y kéo nhẹ khóe miệng, lộ ra một vòng cười lạnh. Các người đã chê ta quá mức tận tâm, đời này liền tiết kiệm một chút lực, cho các người hai bàn tay trắng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lời Đồn

Triệu Thuần Hi bị bệnh rất nặng, phải uống mấy thang thuốc liều mạnh mới hạ sốt được, nằm tĩnh dưỡng trên giường mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục nguyên khí. Quan Tố Y nghe tình huống từ chỗ thái y, âm thầm ở trong lòng nói một câu “Nên”, trên mặt lại rất đau lòng, mỗi ngày đều mang canh đến thăm. Hôm nay nàng dường thành một cái thú vui mới, chính là yên lặng thưởng thức Triệu Thuần Hi rõ ràng kháng cự ghét cay ghét đắng, nhưng lại không thể không làm bộ cảm động đến rơi nước mắt.

Ngày hôm đó, bô canh ba ba hầm cách thủy kỹ vào trong hộp com, nàng dẫn Minh Lan nhanh nhẹn lưu loát đi đến Bồng Lai uyển. Về phần Minh Phương, từ lúc sau ngày lập gia đình tự đề cử mình, tiến đến chiều cô đại tiểu thư bệnh nặng, lúc này không chừng chính là đang nằm mộng đẹp được làm di nương.

Hai người vừa đi vừa nói, đi lại chậm chạp, không sợ nước canh lạnh mất, dù sao thì Triệu Thuần Hi chưa bao giờ uống, chỉ kiểm soát để nó qua một bên, đợi các nàng đi rồi thì đổ vào bô.

Minh Lan vuốt cái mũi, chịu không nổi mùi tanh của canh ba ba, “Tiểu thư, sao người mỗi lần đều hầm cách thủy súp con ba ba vậy? Mùi vị này nặng quá, đại đa số mọi người không thích uống đâu.”

Quan Tố Y cười nhẹ một tiếng, “Con cháu nhà rùa phải nên uống súp con ba ba mới đúng chứ, đây là thường nhân nói ăn gì bỏ nấy. Ngày sau chi cần có gia đến thăm dùng bữa, người tất yếu truyền món ăn này, nhớ kỹ chưa?” Bô hán thành con rùa vạn năm mới vui chứ!

Minh Lan không biết chủ tử vì sao chán ghét cô gia như vậy, tuy nhiên trên mặt vẫn cười ha hả, giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng, nhưng dùng câu từ lại có vấn đề rất lớn, cái gì súc sinh, con rùa, cháu rùa, càng so càng thấp hèn hơn, cứ như đời trước cô gia bới phần mộ tổ tiên của nàng.

Mặc dù trong lòng cất chứa trăm ngàn cái nghi hoặc, nhưng Minh Lan không dám hỏi kỹ, chỉ càng thêm cẩn thận từng li từng tí cầm chắc hộp com.

“Tiểu thư người đã tới.” Hai người vừa bước vào Bồng Lai uyển, Minh Phương kích động đứng nghênh đón, vừa nhắc màn cửa lên vừa cười nói, “Mau mời vào, tiểu thư vừa mới nhắc tới người đấy, hỏi nô tỳ lúc nào người sẽ đến. Hầu gia cũng vừa đến, người dính rất nhiều bông tuyết, đang ở phòng kế bên thay quần áo.”

Màn cửa được làm từ vỏ sò và ngọc châu kêu lách cách một hồi, lập tức có một bóng hình ửng đỏ xinh đẹp bước liên tục nhẹ nhàng, vượt qua cửa mà vào, chiếu sáng súa nội thất lờ mờ lên. Triệu Thuần Hi vội vàng nửa ngồi dậy, thân mật gọi, “Mẫu thân, con gái bệnh lâu không khỏi, thật sự là liên lụy ngài rồi. Phiêu Như, chuyển ghế thêu tới cạnh giường, để mẫu thân ngồi gần ta một ít, hai mẹ con chúng ta nắm tay nói thân mật.”

Quan Tố Y không để lại dấu vết mà khẽ vuốt mu bàn tay, cảm giác nổi da gà dài khắp mặt. Triệu Thuần Hi lúc này đại khái đã biết rõ đồ cưới của nàng ta bị Lão phu nhân đưa đến nhà giữa, cho nên thái độ mới thay đổi lớn như vậy. Nhớ rõ đời trước trước khi cầm lại đồ cưới, nàng ta cũng xu nịnh nịnh nọt như vậy, làm nũng khoe mẽ, dụ dỗ mình xoay quanh. Bây giờ nghĩ lại, hai người tuổi kém cũng không lớn, một người mười ba, một người mười tám, cũng chỉ năm năm mà thôi, làm sao tâm tư nàng ta lại sâu như vậy, mình sao có thể nhìn thấy đấy?

Điểm này có lẽ giống Diệp Trăn, hơn nữa Diệp Phồn cũng không kém, quả nhiên là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa.

Quan Tố Y vừa mới ngồi định ở ghế thêu, Triệu Lục Ly đi vào, thấy Minh Lan bụng một chén súp con ba ba muốn dứt cho con gái, vội hỏi, “Ta cũng đói bụng, múc một chén cho ta trước.” Giả vờ giả vịt uống một ngụm rồi buông, giọng điệu mang thoả mãn, “Hương vị thơm, chỉ là hơi nóng, đợi để mát một chút hãy dùng.”

Đề người rồi người sẽ uống à? Quan Tố Y cười đồng ý, trong lòng lại rõ ràng. Trong lòng hai cha con này không chừng đang nghĩ phòng bị nàng như thế nào. Đời trước ước chừng cũng là như thế, chỉ tiếc lúc ấy nàng lòng tràn đầy cảm kích Hầu phủ, nên không nghĩ nhiều. Con rùa uống súp con rùa, vậy mới xứng đôi.

Triệu Lục Ly cảm thấy tân hôn thê tử tươi cười có chút cổ quái, nhất thời lại nói không nên lời, vì vậy rất nhanh bỏ qua. Trước khi xác định đối phương vô hại, hẳn sẽ không để cho nhi nữ thân cận quá mức với nàng. Ba người khiêm tốn giả tạo một phen, bên ngoài tuyệt ngừng mới từng người buông lỏng một hơi, sau đó tiến khách tiễn khách, cáo từ cáo từ.

Bước ra Bồng Lai uyển, xác định bốn phía không người, Minh Lan phàn nàn, “Nhìn Hầu gia khách khí như vậy, thực sự không đem tiểu thư thành người một nhà. Còn có Triệu tiểu thư, mặt ngoài nhìn qua cực kỳ thoả đáng thân mật, nói những lời kia cũng ngon lành cảnh đào, cẩn thận, nhưng nô tỳ nói ra suy nghĩ một chút, cảm thấy mùi vị có chút không đúng.”

Quan Tố Y phui nhẹ da gà nổi trên mu bàn tay, cười mà không nói. Hai người đi đến một buồng lò sưởi, thấy một gã nam hài tuần tú mặc áo lông chồn hoạt bát chạy tới, trông thấy hai chủ tử, con mắt lập tức trừng lớn, “Người là Quan thị há? Ngày nào hi phòng ta trốn ở dưới cửa sổ vụng trộm nhìn thấy người.”

Quan Tố Y đang định trả lời, hắn đã tự động tự phát nhào đầu về phía trước, ôm một cái cánh tay của nàng lay động, “Tỷ tỷ bị bệnh, phụ thân phải trông tỷ, không có người chơi cùng ta. Đi một chút đi, đi trượt băng giúp ta.”

“Người là Triệu Vọng Thư? Nếu như ta nhớ không lầm, canh giờ này người phải đi học trong tộc học chứ?” Quan Tố Y xoay người nhìn hắn, biểu lộ trên tức.

Hiện tại Nho học thịnh hành, trước đó vài ngày Hoàng Thượng còn thả ra một tin tức, dùng khoa cử tuyển quan, đây là bước đầu tiên đánh vỡ chuyên

quyền thế gia, cũng là bước đầu tiên hủy bỏ quy định cửu phẩm công chính. Thế gia cự tộc tuy có nhiều trở ngại, nhưng bắt buộc dĩ bọn họ hao tổn quá nhiều trong chiến hỏa, đã vô lực phản kháng tấn công, mà nhân số học trò nghèo thiên hạ có nhiều, tất nhiên là hết toàn lực ủng hộ, cho nên không tới ba năm, quy định khoa cử tuyển quan sẽ trở thành một đường nhập sĩ chính yếu nhất. Triệu Lạc Ly tuy là con rùa sống, nhưng dù gì cũng có chút kiến thức, cho nên chính lệnh vừa được ban ra đã thành lập nên tộc học, cũng mời một vị học giả uyên thâm làm phụ tử cho con trai, mong đợi hần tương lai có một ngày có thể dựa vào tài học đi đến con đường làm quan.

Nhưng Triệu Vọng Thư không linh tính, dùng tất cả biện pháp trốn học lười biếng. Hần năm nay mười tuổi, đúng là tuổi thích ẩm ỉ, cảm người ghét chó, liền kéo túm lưng quần mẹ kể tới hồ sen đã kết băng, “Ta sớm tan học rồi. Đi mau, trong đồng tuyết bên kia chôn bản trượt tuyết Triệu Nhị Bảo làm cho ta, chơi hay lắm!”

Quan Tô Y bị kéo đến lão đảo, thật vất vả đứng vững thân thể mới nói, “Người đi cùng ta tới tộc học xem trước đã, nếu quả thật là đã tan học, ta lại mang người đi chơi. Nhưng nếu như người lừa gạt ta mà nói, ta sẽ nói cho phụ thân người.”

“Ta đã nói tan học là tan học mà, làm sao người cứ lằng nhằng thế hả?” Triệu Vọng Thư tức giận, dậm chân nói, “Chức quan của cha và tổ phụ người đều do cha ta cầu Hoàng Thượng lấy được, người gả vào Triệu gia ta là tào cao, nên mọi chuyện thuận theo, khắp nơi khiêm tốn, sao có thể nói bốn thiếu gia? Người có chơi cùng bốn thiếu gia không, nói một câu thôi!”

“Không cùng. Đi, ta mang người về tộc học.” Quan Tô Y tiến lên kéo Triệu Vọng Thư, lại bị hần lần lượt tránh ra, nhanh như chớp chạy cách hơn mười mét, hần hần chửi bậy, “Quan thị người giỏi lắm, vậy mà dám quân đến đầu thiếu gia ta rồi! Ta không muốn người làm mẫu thân của ta, ta bảo phụ thân bỏ người! Còn nữa tổ phụ và phụ thân người cũng đừng làm quan nữa, đây là kết cục đặc tội bốn thiếu gia!” Dứt lời dùng sức dậm chân, nhanh chóng chạy xa, có lẽ cũng sợ bị xách về tộc học học bài.

Quan Tô Y dõi theo bóng lưng hần đi xa, biểu lộ khó lường. Đời trước, nàng rất đau đầu với đứa con riêng hư hỏng này, bỏ ra vô số tinh lực đi dạy bảo khuyên nhủ. Bởi vì tổ phụ suốt đời tận sức dạy học trồng người, nàng mưa dầm thấm đất cũng có vài phần thủ đoạn, chậm rãi rèn con riêng, cũng giáo dục hết sức xuất sắc. Nào có ngờ được hần không chỉ không biết cảm ơn, còn phản quay đầu lại vu hãm mẹ kế cấu kết cùng nam nhân bên ngoài, cứ thế mà giày xéo mất một tia ôn nhu cuối cùng của nàng với Hầu phủ.

Lặp lại một lần, Quan Tô Y đâu còn có lòng dạ thanh thản đi dạy bảo con gấu con này, chỉ nhìn hần càng ngày càng lệch lạc, cuối cùng hủy ở trong tay Diệp Phồn cũng mặc kệ. Vừa yên tĩnh không lâu bông tuyết lại bắt đầu bay là tả bay xuống, nàng tiếp được một mảnh, hóa tại lòng bàn tay, nhàn nhạt nói, “Trở về đi.”

Minh Lan nom nóp lo sợ theo ở phía sau, nhỏ giọng hỏi thăm, “Tiểu thư, hay là người đuổi theo kéo thiếu gia trở về, sau đó chơi trượt tuyết cùng hần? Cho dù người không thích Hầu gia, thế nhưng cũng phải suy nghĩ cho lão gia cùng Lão thái gia, chức quan của bọn họ toàn bộ nhờ Hầu gia...”

Không đợi tiểu nha đầu nói xong, Quan Tô Y đã xùy~~ cười ra tiếng, “Ai nói cho người biết Quan gia cần nhờ Hầu phủ?”

“Nhưng mọi người đều nói như vậy.” Minh Lan ngập ngừng nói.

“Xem ra lời đồn đãi này đã truyền khắp Trấn Bắc Hầu phủ rồi hả?” Quan Tô Y thu lại tươi cười, biểu lộ sắc giọng, “Nếu như đổi lại là phụ nhân tầm mắt thiên cận, không nhìn được chữ to nào, không chừng sẽ bị đồn đãi này lừa gạt, sau đó mang ơn, kính sợ Hầu phủ. Không biết người sau lưng truyền bá lời đồn đãi này coi Quan Tô Y thành cái gì, ngu xuẩn? Bằng cái dạng uất ức kia của Triệu Lạc Ly, có thể cầu được cái siêu nhất phẩm quan sao, hần coi mình biết bay chắc?”

“Tiểu thư, chẳng lẽ chức quan của lão gia và Lão thái gia không phải Hầu gia cầu đến hay sao?” Minh Lan thật sự không thể tin Quan gia xuất thân hàn môn sẽ được Hoàng đế cao cao tại thượng coi trọng, dù sao thì sĩ tộc Yên kinh nhiều như vậy.

Quan Tô Y chém đinh chặt sắt phủ nhận chứ không giải thích nữa, bởi vì Minh Lan căn bản nghe không hiểu. Nhưng mà cái này không trách nàng được, quy định cửu phẩm công chính đã thịnh hành mấy trăm năm, chỉ có đệ tử sĩ tộc mới có thể làm quan địa vị cao, mà chỉ sĩ hàn môn cho dù tài hoa thế nào cũng không tìm thấy con đường tiến thân. Giống như Quan gia bỗng nhiên phú quý, nghe vào trong tai thứ dân giống như là câu chuyện thần thoại, nếu như câu chuyện này nhắc lên Trấn Bắc Hầu, thì trở nên có thể tin rồi. Không có Trấn Bắc Hầu giúp đỡ, nào có Quan gia hôm nay? Cái này ước chừng là nhận thức chung của dân chúng bình thường.

Nhưng mà sau lưng biểu tượng đó, ai có thể nghĩ đây là một đế vương hùng tài vĩ lược đang trải đường giang sơn muôn đời cho mình? Chớ nói thứ dân tầm hiểu biết hạn hẹp, mà ngay cả rất nhiều sĩ tộc, chỉ sợ cũng không nghĩ được sâu xa như vậy. Nhắc tới người ngồi ngay ngắn trên ghế rồng kia, Quan Tô Y nói không rõ là kính nể nhiều một chút hay là oán hận nhiều một ít, dù sao bị kịch hai đời của nàng không tránh khỏi có liên quan tới hần.

Nhưng hần cách nàng thật sự là quá xa xôi, xa giống như là trên trời, cho nên nàng chỉ có thể nhìn lên, không nói tới oán hận.

Quan Tô Y không truy tra ngọn nguồn, cũng không giết gà dọa khỉ, áp chế lời đồn đãi, chỉ ở hôm sau, Triệu Lạc Ly và nàng về nhà thăm bố mẹ, lúc tham gia gia yến, bỗng nhiên giới rượu lên mời, “Nghe người trong phủ nói, chức quan của tổ phụ và phụ thân đều là Hầu gia cầu đến đấy, thiếp thân vô cùng cảm kích điều này. Hai người họ mới vào quan trường, mọi việc không hiểu, làm phiền Hầu gia trông nom nhiều hơn. Một chén này thiếp thân uống trước, Hầu gia tùy ý.”

Triệu Lạc Ly vốn còn mỉm cười lập tức cứng ngắc, không biết nên trả lời những lời này như thế nào.

Quan lão gia tử và Quan phụ nhìn thẳng hần, trong mắt tràn đầy xem kỹ. Có thể dạy bảo Quan Tô Y xuất sắc như thế, đương nhiên bọn họ không phải

là thể hệ tầm mắt thiên cận, sớm đã hiểu rõ ý đồ Hoàng đế trọng dụng Quan gia, càng hiểu ngày sau nên xử sự như thế nào. Chức quan này không phải là bất luận kẻ nào cầu được, hoàn toàn nương tựa thực học của bọn họ. Mà Triệu phủ lại truyền ra lời đồn đãi như vậy, chẳng phải là ném cháu gái (con gái), thậm chí thể diện Quan gia, xuống đất giẫm?

Hai cha con Quan thị vốn có chút ấn tượng khá với Triệu Lục Ly hào hoa phong nhã, tướng mạo đường đường, hiện tại lại toát ra một chút xem thường.

Triệu Lục Ly nhìn tân hôn thê tử, lại nhìn mấy người còn lại, đốt ngón tay chậm rãi thu nạp, thiếu chút nữa bóp nát ly rượu. Hắn đâu có bản lĩnh cầu đến chức Đề sứ và Cửu khanh cho người Quan gia? Lời này nếu rơi vào trong tai Hoắc Thánh Triết, sẽ cười nhạo hắn tự diễn tự diễn cùng thật đáng chê cười như thế nào đây? Thực tế phụ tử Quan gia hôm nay đều là cận thân thiên tử, vô cùng có khả năng trước mặt hắn nâng lên vài câu. Trông cảnh kia đông đảo với cử thể mà bóc da mặt của hắn xuống giẫm đạp, có thể nói là đau nhức không thể tả.

Quan Tô Y mời rượu, Triệu Lục Ly tuyệt đối không dám ứng, hận không thể dộn xuống dưới đất trốn về Hầu phủ, bóp chết tất cả những kẻ tạo lời đồn. Hắn đã đủ mất thể diện, tuyệt đối không thể để cho Hoắc Thánh Triết trông thấy mặt này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Biết Hổ Thẹn

Trong bữa tiệc trầm mặc thật lâu, phụ tử Quan thị cùng đặt ly rượu xuống, phát ra hai tiếng vang nhẹ PHỐC PHỐC mới đánh vỡ yên tĩnh. Triệu Lục Ly còn chưa nghĩ ra nên trả lời tân hôn thê tử như thế nào, cái đầu đã toát ra rất nhiều mồ hôi, trong lòng càng khó chịu dị thường.

Quan Tề Quang quay đầu nhìn cháu gái, trong mắt chợt có tinh quang hiện lên. Ông tuy không khéo ăn nói, nhưng đáy lòng lại có Càn khôn Nhật nguyệt. Loại lời đồn đãi này, đổi thành bất kỳ một nữ tử hàn môn nào, có lẽ đều đơn thuần tin tưởng, nhưng làm sao lừa gạt được Tô Y? Vậy mà nó chẳng những làm ra bộ dáng tin tưởng không nghi ngờ, còn về bữa tiệc giống như cảm động đến rơi nước mắt mà nói ra, đây rõ ràng là cố ý cho Trần Bắc Hầu khó chịu. Ngắn ngủn ba ngày thời gian, đến cùng trên người nó phát sinh chuyện gì, làm sao tính tình nó từ trước tới giờ bình thản, ôn nhu thanh tao lịch sự, lại biến thành trong bóng có kim, hàm ẩn lệ khí như lúc này?

Không cần phải nói, đích thị là Hầu phủ khất khe nó rồi. Nghĩ tới đây, Quan Tề Quang càng sụp đổ ấn tượng với cái gọi là mài ngọc công tử, không răn dạy nữa, chỉ nhìn qua Quan phụ phát tay áo.

Cha yêu con gái như mạng, không thể nhìn con gái gặp chút thiệt thòi nào, được lão gia tử ra hiệu, tự mình rót hai ly rượu, mời Triệu Lục Ly một chén, cấp bậc lễ nghĩa xem như chu toàn, giọng điệu lại đầy mỉa mai, “Thì ra Quan gia nhờ phúc của Hầu gia mới có hôm nay, bốn quan thường hầu hạ bên người bệ hạ, lại chưa bao giờ nghe thấy qua, hôm nay phải nên cực kỳ cảm ơn Hầu gia mới đúng.”

Triệu Lục Ly phát tay muốn nói, lại bị ông đánh gãy, “Thái Thường khanh tuy là đứng đầu Cửu khanh, nhưng mà không có thực quyền gì, bốn quan hi vọng được tiến thêm một bước nữa, khẩn cầu Hầu gia giúp đỡ nhiều hơn. Ngài xem cái vị trí thừa tướng kia như thế nào?” Dứt lời chỉ về hướng phủ Thừa Tướng cách hai con phố.

Trước mắt đúng là tiết rét đậm, Triệu Lục Ly lại mồ hôi chảy như thác nước. Đừng nghe trong miệng nhạc phụ nói đã tâm bùng bùng, trên mặt lại biểu lộ mười hai vạn phần không đếm xỉa tới. Hắn đâu muốn làm thừa tướng, rõ ràng đang dùng ngôn ngữ giầy vò hắn. Chức quan này có được như thế nào, ai có thể hiểu rõ ràng hơn so với phụ tử Quan thị và vị trong điện Kim Loan kia?

Triệu Lục Ly tài ăn nói không kém, giờ phút này lại bởi vì lòng tràn đầy thẹn mà không cách nào nói được. Quan Vân Kỳ rót đầy một ly, tiếp tục nói, “Siêu phẩm Đề sứ, chính Tam phẩm quá thưởng, chỉ cần Hầu gia ngài mở miệng, bệ hạ đơn giản sẽ đồng ý thôi, tình nghĩa giữa hai người các người quả nhiên thâm hậu. Bốn quan không biết bệ hạ yêu thích, trước mặt ngài ấy luôn nom nớp lo sợ, kinh hoàng, ngày sau nói nhiều đến Hầu gia với ngài ấy mới được, có lẽ quân thần lúc đó sẽ càng thêm thoả đáng. Hầu gia ngài có rảnh cũng đi đi lại lại đi đi lại lại Vị Ương Cung, chớ để phần nhân tình này trở nên nhạt mất.”

Nếu nói trước kia chỉ là thăm dò, mấy câu nói kế tiếp chính là đâm trúng tử huyệt của Triệu Lục Ly. Chỉ thấy khuôn mặt hắn trắng bệch, môi mòng nhếch, hổ thẹn và khó chịu nổi ở giữa lông mày không thể che hết. Quan Vân Kỳ lúc này mới hài lòng, lại sai nô bộc tiếp tục rót một ly, cái miệng nhỏ nâng uống. Thân là một trong khai quốc công thần, lại đã từng là phụ tá đắc lực của Thánh Nguyên Đế, vì sao người khác nắm quyền, phú quý ngập trời, chỉ có hắn đóng cửa không ra, rời xa triều chính? Thấy mầm biết cây, nếu nói hai quân thần này chưa từng có khoảng cách, Quan Vân Kỳ tuyệt đối không tin.

Sau khi vào Quách thường tự, ông dần dần đứng gót chân, cũng nghe được rõ ràng huyền cơ che giấu sau lưng đạo thánh chi tử hôn. Thì ra Hoàng thượng có ý nạp con gái vào cung, là Triệu Lục Ly ý vào từng có giao tình, nửa đường cướp con gái đi. Quan Vân Kỳ biết được việc này không sinh ra bất mãn với hắn, thậm chí có chút cảm kích. Trong nội cung tàng chứa dơ bẩn, hung hiểm vạn phần, ông làm sao cam lòng để con gái nhảy vào hồ lửa? Cho dù có đại quang vinh sùng, cũng không sánh bằng chung thân hạnh phúc của con gái. Đã Triệu Lục Ly thành tâm như thế, ngày sau tất nhiên sẽ đối xử tử tế với nó.

Nhưng mà đó chung quy chỉ là phán đoán, đến khi nhìn thấy tính tình con gái trở nên bén nhọn sắc giọng, hắn mới ý thức tới, có lẽ Hầu phủ cũng là hồ lửa, nhưng lúc này đã không có đường lui, hôn sự Hoàng đế ban thưởng không thể đơn giản cùng cách được.

Triệu Lục Ly giờ phút này hận không thể hóa thành khói xanh, trực tiếp biến mất trước mắt người Quan gia, không cần chịu khuất nhục bậc này. Người hận nhất là Hoắc Thánh Triết, người hận sợ nhất cũng là Hoắc Thánh Triết. Sau khi cười hận mới lơ mơ nghe nói, Quan Tổ Y vốn là Chiêu Nghi Hoắc Thánh Triết khâm định, địa vị so phò hậu. Cướp Quan Tổ Y từ trong tay hắn đi, Triệu Lục Ly khó tránh khỏi sinh ra một chút che giấu thoải mái, nhưng mà những thoải mái kia, đều bị lời đồn đãi muốn chết này cọ rửa tới không còn một mảnh.

Nếu như Hoắc Thánh Triết biết được hắn kéo da hồ Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn tới dọa chế Quan gia, nhất định sẽ biểu lộ như cười như không mà hận chán ghét nhất. Hắn có thể tưởng tượng được trong lòng hắn ta là xem thường mình như thế nào, sau đó chạy tới Cam Tuyền cung, cho Diệp Trấn thấy bản chất nhu nhược vô năng của mình.

Cho nên chuyện này nhất định phải làm sáng tỏ, mà còn phải bóp tắt từ đầu nguồn! Nghĩ xong, Triệu Lục Ly định mở miệng thỉnh tội, lại bị Quan lão gia từ khoát tay đánh gãy, “Không cần giải thích. Đều nói Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Người ngay cả gia cũng không tề được, làm sao gánh được trách nhiệm của triều đình? Sau khi trở về thanh lý gia đình đi, chớ để gây ra chuyện cười.” Sau đó nhìn về phía cháu gái, âm giọng nói, “Lấy bức chữ treo trong thư phòng của ta kia mang về, ngày sau lấy đó mà làm gương.”

Quan Tổ Y nhu thuận đồng ý, đứng dậy đi lấy chữ, sau khi trở về giờ ra cho Triệu Lục Ly xem, thấy mặt trên dùng chữ cuồng thảo viết năm chữ to —— tri si nhi hậu dũng [*biết hổ thẹn rồi sau đó dũng cảm].

Quan lão gia từ đứng là không ăn nói lưu loát, cho nên không mở miệng giáo huấn cháu rể, nhưng bức chữ này cùng với hàm ý ẩn sau lưng, đối với Triệu Lục Ly mà nói giống như một kích trí mạng. Hắn nghĩ, tương lai ba năm, không, có lẽ là năm năm, hắn đều không có mặt mũi trèo lên đại môn Quan gia nữa.

Một phen châm biếm qua đi, Triệu Lục Ly rốt cục có thể mang theo tân hôn thê tử về nhà. Đang ở trước mặt người Quan gia, hắn cực kỳ săn sóc dịu dàng từ lên xe ngựa, vào thùng xe lại âm thầm xoa nắn chà lau tay giấu ở trong tay áo. Quan Tổ Y ngồi vào chỗ của mình đối diện hắn, lấy ra một chiếc khăn, cũng lau đi lau lại chỗ tay bị đụng chạm, cuối cùng bôi lên trên đầu hoa hồng hương vị gay mũi mới thôi.

Thoáng nhìn biểu lộ kinh ngạc của Triệu Lục Ly, nàng mỉm cười, “Thật có lỗi, ta có chứng yêu sạch, hơn nữa rất nghiêm trọng.”

“Không sao.” Đối mặt người Quan gia, Triệu Lục Ly cảm thấy rất vô lực.

Quan Tổ Y không ngại làm cho hắn càng thêm vô lực, thẳng thắn thành khẩn nói, “Ồ trước gia yến, là ta cố ý làm rõ đấy. Quan gia ta tuy là hàn môn, gia truyền vừa làm ruộng vừa đi học, nhưng kiến thức không kém hơn hào phú thế gia vọng tộc các người. Ta từ nhỏ đi theo tổ phụ đạp biển mười hai quốc Cừu Châu, tuyên dương Nho học khắp nơi, hơi lớn một chút thì được đưa đến nhà ngoại, đi theo ngoại tổ mẫu học tập sử học, cũng đi theo ngoại tổ phụ học tập nông học. Nếu quả thật để ta ở trong lòng, người nên biết, 《Tả thị hậu truyện》 chính là của ngoại tổ mẫu ta, ngày nay truyền lưu rất rộng quyển sách《giả nông》, chính là tác phẩm nôm tâm lục huyết của ngoại tổ phụ ta đấy. Ta không thấy xuất thân của ta hổ thẹn, hoàn toàn trái lại, ta cảm thấy rất kiêu ngạo. Bởi vì bọn họ dạy ta kiến thức cùng với đạo lý cách đối nhân xử thế, để cho ta không phải khiếp sợ mất mặt với bất kỳ người nào.” Dù là ở kiếp trước, nàng cũng chưa bao giờ cảm giác mình ti tiện, sở dĩ chịu được đủ loại hiểu lầm cùng chỉ trích, chỉ là bởi vì cảm kích ơn Triệu gia cứu trợ Quan gia mà thôi.

Ân tình đời trước đã trả xong, đời này không cần phải nhịn nữa.

Triệu Lục Ly hoàn toàn chính xác chưa từng tìm hiểu gia thế thê tử, nghe thấy lời nói này cảm thấy kinh ngạc. Tả thị, Trọng thị, Quan thị, ba dòng họ này có lẽ rất bình thường, nhưng nếu liên quan đến sử học, nông học, nho học, tất cả mọi người sẽ lập tức ý thức được ba dòng họ này có ba Thái Đầu đương thời. Tả Đình Hương, Trọng Xuyên Bách, Quan Tề Quang, ba người này đứng ba vị trí đầu trong thập đại văn hào đương đại, nói ra quả nhiên là như sấm bên tai. Khó trách Hoắc Thánh Triết dùng vị trí Chiêu Nghi nạp nàng, thì ra gốc rễ ở chỗ này.

Triệu Lục Ly bừng tỉnh hiểu ra, cũng rốt cục ngửi ra mùi vị. Quan Tổ Y được ba vị văn hào dốc sức giáo dưỡng lớn lên, làm sao sẽ bị mấy lời đồn đãi vung về kia lừa gạt? Mới vừa rồi là nàng cố ý cho hắn khó chịu mà!

“Đúng vậy, là ta cố ý cho người khó chịu đấy.” Quan Tổ Y lại thoải mái thừa nhận, lấy trăm bạc trên đầu xuống, gảy gảy trong lò than, không đếm xỉa tới mà nói, “Ta cho người khó chịu, còn hơn là bệ hạ cho người khó chịu. Người cùng hắn nam chinh bắc chiến, nên biết một chi quân đội Cừu Lê Tộc làm cho người nghe tin đã sợ mất mặt là cái gì.”

“Trình sát.” Triệu Lục Ly gian nan nhỏ ra hai chữ.

“Thì ra người còn nhớ.” Quan Tổ Y dùng khăn chà lau dầu tro trên trăm bạc, sóng mắt lưu chuyển, giọng điệu khinh mạn, “Trình sát không chỗ nào không có, toàn bộ Ngụy Quốc đều ở trong tai mắt bệ hạ, huống chi một cái Trấn Bắc Hầu phủ nhỏ? Ta không biết quân thần các người có khắp khiêng gì, nhưng ta biết rõ, một võ tướng mất đi tín nhiệm của đế vương, trong phủ tất nhiên không thiếu trình sát. Một câu nói của người đã lấy được vị trí đứng đầu Cừu khanh cho cha ta, cho tổ phụ ta ngồi vị đề su, người coi mình là cái gì? Càng coi bệ hạ trở thành cái gì? Hắn là ngài ấy là hình nộm người có thể tùy ý không chế hay sao? Có lẽ bệ hạ sẽ không so đo với người, nhưng rơi vào một cái án tượng lừa dối lấy tiếng, tự cao tự đại chẳng lẽ là chuyện rất quang vinh sao? Ngay cả Tiên hoàng và thái hậu đều không thay ý Bệ hạ được, Trấn Bắc Hầu người là đại thần nào trên đấy, búng vào cái gì?”

Tất nhiên là bằng nón xanh trên đỉnh đầu, nhưng mà Hoàng Thượng sẽ không dung túng Trấn Bắc Hầu, bởi vì dù sao hắn cũng là bá chủ Trung Nguyên. Quan Tổ Y âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ ngoại trừ phụ thân, tổ phụ, ngoại tổ phụ, nam nhân trên đời quả nhiên không ai là người tốt.

“Đừng nói nữa! Những lời này ngày sau đều đừng nói nữa! Coi như ta xin người!” Triệu Lục Ly lộ vẻ si nhục. Hắn so bất luận kẻ nào đều hiểu rõ tính tình Hoắc Thánh Triết đa nghi lại lãnh khốc. Nhưng so với bị hắn ta nghi kỵ chèn ép, hắn càng không thể chịu đựng được bị hắn ta xem thường khinh thị.

Hắn đã thua, nhưng không muốn thua quá khó coi.

“Ta không nói, chẳng lẽ chuyện này có thể cho rằng không phát sinh sao?” Quan Tổ Y rút cục cho hắn một con mắt, “Ta tất nhiên có thể dè dặt lòng dằn xuống. Nhưng ta xuất thân hàn môn, nô bộc Hầu phủ thiết tình kính phục ta như thế nào? Mặt ngoài ngoan ngoãn, sau lưng truyền cang hùng cũng chưa biết chừng. Lúc này thiên hạ mới định, triều chính chưa ổn, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hầu phủ. Kẻ tạo lòng dằn sau lưng muốn xem chề cười Quan gia ta, thật tình không biết lật ngược thế cờ Hầu phủ biến thành chuyện cười vỡ bụng. Việc này bản thân ngươi nghĩ biện pháp giải quyết đi. Ta biết rõ tâm hồn ngày đó là ngươi giả say, cũng biết ngươi cố ý tránh ta. Ngươi có tình kết chưa thông, ta có thể đợi, đã gả vào Hầu phủ, ta sẽ sống hòa hảo với ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải tôn trọng ta, tín nhiệm ta. Quan Tổ Y ta chỉ có một thân boong boong ngồng nghênh này, không cho phép chửi bới cùng chà đạp.”

Bị đá kích một phen, Triệu Lục Ly cúi kinh gì cũng bị mất, ngược lại bị con mắt kiên định thâm thúy thê tử hấp dẫn. Trong ấn tượng của hắn, thê tử ôn nhu, thanh tao lịch sự, yên tĩnh, có thể nói là người không hề có cảm giác tồn tại, nhưng mà lúc này, nàng trở nên tươi mới hùng hực như thế, tài cao cốt vốt, khiến cho Triệu Lục Ly quen nhìn con gái yếu ớt chân động mạnh. Nàng nguyện ý chờ đợi hắn, cũng nguyện ý cùng hắn cộng đồng đối mặt vấn đề của Hầu phủ, càng muốn thẳng thắn thành khẩn nói chuyện. Cái này rất tốt, thật sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Truy Tra

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Sau khi chia sẻ tâm tư với thê tử một phen, ấn tượng của Triệu Lục Ly với nàng thay đổi rất nhiều, tuy nhiên còn có mấy phần đề phòng, nhưng thường thức vẫn nhiều hơn, bên trong tăng thêm áy náy. Hắn đưa người về nhà giữa, lập tức phái quản gia đi ngầm điều tra đầu nguồn lời đồn đãi, sau đó trốn vào thư phòng tự xét lại.

Quan Tổ Y coi bảo phục hoa lệ, chỉ mặc một bộ áo khoác bằng bông màu trắng, lười biếng ngồi ở ghế nằm uống trà. Minh Phụng không biết chạy đi đến nơi nào rồi, có lẽ không phải ở trong sân Triệu Thuần Hi, thì là bồi hồi ở phụ cận thư phòng. Minh Lan trung thực bốn phần nhất, lúc này đang bỏ đồ vật Trọng thị đưa tới như vải vóc, đồ trang sức, được liệu vào trong hòm xiềng, lầm bầm nói, “Ồ vàng ô bạc, không bằng ô chó nhà mình. Vào Hầu phủ mới biết được, vẫn là ở nhà tốt nhất. Tiểu thư, vừa rồi ta thực sự không muốn trở về đây.”

“Ngươi cho rằng ta muốn về cái địa phương quỷ quái này à?” Quan Tổ Y đặt ly trà xuống, từ trong hộp may và lấy ra một cái hầu bao để không chạm rãi may.

Minh Lan chần chờ rất lâu mới nói, “Tiểu thư, chỉ là vài câu đồn đãi mà thôi, làm sao Lão thái gia và lão gia tức giận như vậy ạ? Biết hổ thẹn rồi sau đó dừng cảm, những lời này ta biết rõ, chẳng phải ám chỉ Hầu gia không biết thẹn chứ sao. Thật không ngờ tới Lão thái gia mắng chửi người lại lợi hại như vậy, không cần mở miệng nói chuyện nữa chứ!”

Quan Tổ Y vắn về kim bạc, chậm rãi kéo dài sợi chỉ, “Những lời đồn đãi kia chỉ là việc nhỏ mà thôi, tổ phụ và phụ thân là tức Hầu phủ giày xéo ta, đương nhiên muốn dùng sức gõ một phen, niền cho ta không thẳng lưng. Nhưng trong chỗ này còn có một số lời sắc bén ngươi không hiểu được, ta cũng không tiện giải thích cho ngươi nghe. Ngươi chỉ cần biết rõ, Trần Bắc Hầu và Hoàng Thượng chẳng những không có giao tình gì, còn có khoảng cách. Hắn kéo cờ của Hoàng thượng tới dọa Quan gia, nói chức quan của phụ thân và tổ phụ là hắn câu đến đây, rơi vào trong tai người khác hắn không hề để ý, nhưng nếu truyền vào tai Hoàng Thượng, tương đương với bóc da mặt của ngài ấy xuống giẫm.”

Dùng đầu ngón tay xanh nhạt tinh tế vuốt lên vải lụa, nàng nhoen miệng cười, “Ngươi nói, nếu là ta bóc da mặt của ngươi xuống, ngươi có đau không? Có khó chịu không? Có nghĩ muốn chết không?”

“Đau! Khó chịu! Muốn chết!” Minh Lan ôm mặt, sợ hãi gật đầu.

“Cho nên ta tùy tiện hù dọa hắn một chút, hắn đã sợ hãi rồi. Ngươi cứ chờ đi, ngày sau ai còn dám sau lưng nói ta, không cần ta xử lý, hắn sẽ hung hăng bóp tắt. Ta đến Triệu gia không phải đấu cái này, tranh giành cái kia, ta tới là để sống yên ổn đấy, có người bên trên vội vàng làm vũ khí cho ta sử dụng, vì sao ta không cần chứ?” Đương nhiên, cuộc sống gia đình nàng tạm ổn ở bên trong chỉ bao quát Minh Lan cùng chư vị thân nhân, không kể tới Triệu gia.

“Lời đồn đãi kia thật sự sẽ truyền vào tai Hoàng Thượng sao?” Minh Lan cẩn thận từng li từng tí hỏi, sau đó đi đến bên cửa sổ nhìn quanh bốn phía, cứ như làm trộm.

“Nha đầu ngốc, ngươi cho rằng Triệu Lục Ly hắn là thứ gì? Đáng giá Hoàng Thượng phí tâm tư này? Một hai trinh sát nhất định là có, không chỉ là Hầu phủ, mà còn các nhà huân quý khác, thậm chí dòng họ hoàng thất cũng có. Nhưng Hoàng Thượng một ngày làm vạn việc, nào có lòng dạ thanh thân biết cái này, chỉ cần Trần Bắc Hầu phủ không phạm thượng làm loạn, ý đồ mưu phản, chuyện khác hắn sẽ không hỏi đến. Con rùa sống Triệu Lục Ly kia quá coi trọng mình là gì rồi, không biết nghĩ đến cái gì, lại bị dọa thành như vậy.” Nếu như chiếm được lão bà mãnh tướng có năng lực nào, hoặc thân vương thực quyền, có lẽ Hoàng Thượng sẽ hao tâm tổn trí giết chết người này, miễn cho lưu lại hậu họa, nhưng đổi thành kẻ bất lực buồn bực không lên tiếng Triệu Lục Ly này, liếc mắt nhìn hắn cũng lười ấy chứ!

Những lời cuối cùng này, Quan Tổ Y ẩn tại trong lòng không dám nói ra bên ngoài, sợ tiểu nha đầu Minh Lan này không nín được, gây ra chuyện. Xuất xứ của lời đồn đãi, không cần tra nàng cũng biết là ai giờ trò quỷ, ngoại trừ Triệu Thuần Hi, không có ai có thể nghĩ ra chiêu gây thơ và vụng về hồ đồ như thế.

Mục đích của nàng ta ước chừng có hai cái, một là giấu kín mình, để cho trong lòng mình còn có cảm kích cùng kính sợ Hầu phủ, ngày sau mới dễ không chê; hai nha, chính là làm nàng khi khó chịu, nàng ta sẽ đứng ra nói, bán cho mình một cái nhân tình. Mặt đỏ, mặt trắng toàn bộ một mình nàng ta hát đủ rồi, tuổi còn nhỏ như vậy mà tâm tư biến hoá kỳ lạ, quả nhiên có phong phạm của mẹ nàng ta.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền đến thanh âm thân mật của Minh Phương, “Ồ, đại tiểu thư tới rồi, mau mời vào! Nô tỳ vừa nấu súp khu hàn, giờ đi bung tới cho người.”

Minh Lan liếc mắt, nhỏ giọng lầm bầm, “Tiểu thư người trở lại giữa ban ngày ban mặt, vậy mà không thấy nàng ta chịu đi nấu canh khu hàn.”

Quan Tổ Y giờ lên ngón trở đỡ cánh môi, chau lên đuôi lông mày tràn đầy trêu tức vui vẻ.

Triệu Thuần Hi được hai nha đầu nâng hạ chậm rãi đi tới, thần sắc có bệnh trên mặt đã lui, nhìn xem hết sức yếu ớt. Minh Lan vội vàng đưa nàng ta tới giường gạch ấm, Quan Tổ Y giắt chăn bông phủ ở hai chân lạnh như băng của nàng ta, trách mắng, “Trời rất lạnh, con không nằm nghỉ ngơi, ra ngoài chạy loạn làm chi? Có việc trực tiếp sai nha đầu tới chỗ ta là được.”

Triệu Thuần Hi bày ra biểu lộ xấu hổ, muốn nói lại thôi một hồi lâu mới nhỏ nhẹ nói, “Ta, ta là tới bồi tội cho mẩu thân, sao làm cho hạ nhân làm thay được? Có lẽ mẩu thân đã nghe thấy tin tức phải không? Hạ nhân truyền đi không ra bộ dáng gì, ta nghe xong thật sự là không còn mặt mũi...” Mơ hồ nói lại một lần lời đồn đãi, nàng xuống giường liền quỳ, may mà bị Minh Lan tay mất lạnh lẽ kéo lên, ấn trên giường gạch, đành phải áy náy nói, “Mẩu thân đừng vội, ta đã đề lời đồn đãi xuống rồi, ngày sau ai còn dám nói này nói kia, Trần Bắc Hầu phủ ta tuyệt đối không cho.”

Ngày sau không cho? Nói cách khác lúc này cho rồi? Người tạo tin đồn nhắm người tới dọa, không có đánh rắm với chúng nô bộc tham dự, có lẽ còn phải thưởng rất nhiều bạc nữa, sau đó người lại đến trước mặt khổ chủ ta đây lấy lòng, tuổi còn nhỏ như vậy đã không biết xấu hổ, cũng là hiếm thấy. Quan Tổ Y vừa oán thầm vừa trả lời, “Thì ra là vì chuyện này à. Phụ thân người cũng nghe nói rồi, lúc này đang phái người tra hỏi đấy. Nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh, nên bán thì bán, ai phạm tội thì phải gánh trách nhiệm, không cần người đến bồi tội. Huống hồ lúc trước phụ thân người đã tự mình cáo tội với tổ phụ cùng phụ thân ta rồi, người một nhà không nói lời hai nhà, không cần canh cánh trong lòng mãi làm gì.”

Quan Tổ Y sờ đầu Triệu Thuần Hi, ôn nhu an ủi, “Người đừng ôm những chuyện thế này, chỉ để ý dưỡng bệnh thôi.”

Người Quan gia đã biết? Trong lòng Triệu Thuần Hi lộp bộp thoáng phát, mặt lập tức trắng ra. Phụ tử Quan gia là cọc tiêu Hoàng Thượng dựng thẳng lên vì tuyên dương nho học, chức quan của bọn họ và Triệu gia không có nửa xu quan hệ. Lời đồn đãi này vốn chỉ là truyền cho một mình Quan Tổ Y nghe thôi, chần nhiep nằng thì cũng thôi đi, không ngờ lại truyền vào Quan gia. Vậy chẳng phải là phụ thân sẽ mất mặt?

Nghĩ tới phụ thân đang phái người truy tra việc này, Triệu Thuần Hi vốn muốn lập tức trở về chuyển giải quyết tốt hậu quả, lại sợ lộ liễu ý đồ, nhất thời như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. May mà hai đại a đầu của nàng ta rất cơ linh, tìm có vội vàng đi mất.

“Mẩu thân không trách tội là tốt rồi.” Triệu Thuần Hi nhìn đi nhìn lại mới giống như cảm kích nói, “Ngày đó ta vừa thấy được người đã cảm giác rất thân cận, cứ như đời trước quen biết người rồi, lúc này mới tới trước mặt phụ thân cầu xin, nói là muốn người làm mẩu thân của ta. Phụ thân cũng rất vừa ý người, vì cho người một cái hôn lễ nở mày nở mặt, đặc biệt đi cầu Hoàng thượng thánh chỉ tứ hôn...”

Lời nói này không thể nghi ngờ lại là đang tranh thủ cảm tình, ý nói cho Quan Tổ Y: người có thể được Hoàng Thượng tứ hôn trở thành chủ mẩu Trần Bắc Hầu Phủ, tất cả đều là công lao của Triệu Thuần Hi nằng. Không biết đối phương lấy được tự tin ở đâu, thực sự cho rằng toàn bộ nữ nhân Ngụy Quốc đều muốn gả cho Triệu Lục Ly hay sao? Thật sự là hần tuần mỹ vô trù, tài hoa xuất chúng, đặt ở trong mắt người khác như mỹ ngọc điều mài, nhưng ở trong mắt Quan Tổ Y, hần chỉ là con rùa sống đình đầu xám ngắt mà thôi.

Đời trước còn không bị phù hoa bề ngoài của Triệu Lục Ly mê hoặc, làm sao đời này lại rơi vào tay gặc được chứ? Người và con rùa căn bản không phải cùng một tộc loại, tuyệt đối không kéo quan hệ được. Đánh gãy lời nói nóng hổi của Triệu Thuần Hi, Quan Tổ Y vận lông mày nói, “Ta đang nghĩ làm sao mình lại gả vào Trần Bắc Hầu phủ, thì ra là do nguyên nhân hai cha con các người cường cầu. Tổ phụ ta là Đế sư, phụ thân ta là Thái thường khanh, bàn về gia thế, ta không kém địch tiểu thư phủ Thừa Tướng, dựa vào cái gì nàng ta có thể vào cung làm phi, ta chỉ có thể làm một Hầu phu nhân nho nhỏ?”

Triệu Thuần Hi tròn tròn mắt, hoàn toàn không thể tưởng được đối phương phản ứng thế này, đang định giải thích, lại nghe nằng nói ra, “Mà thôi, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, nếu như đã bị lầm lỡ nửa đời sau, ta chỉ có thể nhận mệnh thôi. Người đi về trước đi, ta muốn một mình ở đây.” Trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ cùng bất đắc dĩ.

Triệu Thuần Hi tức giận đến một Phật thẳng thiên hai Phật xuất khiếu, nếu không làm tốt biểu hiện bề ngoài, không chừng ngũ quan đã biến hình rồi. Nàng ta vốn tưởng rằng người này sẽ như khuê tú nhà khác mê luyện phụ thân không thôi, nào biết được nằng chẳng những không mê luyện, còn ghét bỏ nữa. Gà, chó, nằng lấy sức sinh ra so với phụ thân, thật sự là một cái miệng độc! Nhưng mà cũng đúng, so với vào cung làm phi, Hầu phu nhân hoàn toàn chính xác không coi là cái gì.

Gia truyền vừa làm ruộng vừa đi học, phẩm hạnh cao thượng, không mộ danh lợi, ta nhỏ vào, tất cả đều là nói dối! Triệu Thuần Hi nho nhã lễ độ cáo từ, ra nhà giữa, trong lòng mắng to đối phương một trận, lại nghĩ đến mẩu thân trong nội cung, không khỏi càng thêm thất bại. Trần Bắc Hầu phủ đã xuống dốc, nhận thức này hiển hiện rõ ràng trong óc nằng, làm cho lưng thẳng tắp của nằng chậm rãi khom xuống. Trong thời gian ngắn, nằng không dám đến nhà giữa lời kéo làm quen nữa, tránh bị một nữ tử hàn môn về mặt.

Đám người đi xa, Minh Lan mới thấp giọng mở miệng, “Tiểu thư, người thật muốn tiến cung làm phi tử à?”

“Ta cố ý cầm lời nói chần nằng ta thôi, tránh nằng ta cho rằng Trần Bắc Hầu phù hiển hách cỡ nào, tôn quý cỡ nào, tài trí hơn người cỡ nào.” Quan Tô Y chỉ vào cái ghế Triệu Thuần Hi vừa ngồi, nói phân phó, “Cắm nước sôi đến tẩy rửa một lần, bẩn quá.”

Minh Lan vội vàng bùng nước sôi tới, vừa gội vừa nói, “Tiểu thư, người không sợ Triệu Thuần Hi chạy tới nói cho Hầu gia sao? Người bây giờ dù sao cũng là phu nhân Triệu gia, sao lại nói muốn vào cung?”

“Vậy thì sao? Nha đầu ngốc, ta nói đợi Triệu Lục Ly, muốn sống hòa hảo cùng hân, người sẽ tin à? Ta chưa bao giờ có ý nghĩ vào cung làm phi, chỉ là hận bọn họ lại đây đảo loạn cuộc sống mới ta thật vất vả mới có được. Ngày sau bọn họ để ta khó chịu một chút thôi, ta sẽ để bọn họ khó chịu vạn lần, chúng ta cứ dây dưa như vậy cũng rất thú vị.” Giống như nghĩ đến cái gì, Quan Tô Y tươi cười chói mắt.

Minh Lan lòng tràn đầy nghi hoặc, không rõ tiểu thư và Hầu phủ có thâm cừ đại hận chỗ nào. Nhưng nàng xưa nay trung thực, chỉ lo tẩy rửa ghế ngồi sáng bóng, rồi ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh nấp để giày cho chủ tử, không dám hỏi thêm một câu.

Trong phòng đốt Địa long, khí ẩm bốc hơi rất nhanh tụ tập ở trong khe gạch. Hai chủ tớ một người đọc sách, một người thiêu thừa may vá, bất tri bất giác đã qua hơn một canh giờ. Bỗng nhiên, ngoài viện truyền đến tiếng bước chân mất trật tự, lập tức nghe thấy đại nha hoàn Hà Hương của Triệu Thuần Hi hô, “Phu nhân không tốt rồi, Hầu gia động gia pháp với thiếu gia, ngài mau đi khuyên nhủ! Chuyện này là bởi vì ngài mà lên, còn cần ngài đi hỗ trợ khuyên nhủ!”

Đây là tra tới trên người Triệu Vọng Thư? Quan Tô Y khép sách lại, vuốt thẳng, đặt ở dưới gối, lúc này mới không nhanh không chậm khoác áo trên vai, đi giày, làm Hà Hương gấp đến độ xoay quanh, lại không dám thúc giục nhiều. Nàng xem như đã nhìn ra, vị tân phu nhân này đâu như nữ tử hàn môn, cái giá bày ra lớn hơn bất cứ người nào!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bị Đánh

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Quan Tô Y còn chưa đi vào chính viện đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết, đặc biệt Triệu Vọng Thư làm âm ỉ nhất, không ngừng gọi cha ơi mẹ ơi, nghe ra rất có lòng đầy.

“Mẫu thân đã tới rồi, mau nói giúp đệ đệ đi! Phụ thân muốn đánh chết nó đây này!” Triệu Thuần Hi đứng ở hành lang chờ đợi, trông thấy chủ tớ khoan thai đến chậm một chuyến, vội vàng kéo túm nghênh đón. Nàng ta tuy ngăn chặn miệng hạ nhân, bảo bọn họ không bán đứng mình ra, nhưng bắt đắc dĩ đệ đệ quá không có đầu óc, lại trực tiếp chạy đến thư phòng cáo trạng với phụ thân, nói cần phải bỏ Quan thị, còn bảo ông lấy luôn chức quan của phụ tử Quan gia đi. Mọi người nói xem hân nói gì vậy? Khó trách phụ thân lại giận dữ thế.

“Không vội, cứ nói chuyện gì xảy ra trước đã, đang êm đẹp lại dùng đến gia pháp, dù sao cũng phải có một nguyên do chứ?” Quan Tô Y đi vào chính sảnh, thấy Triệu Vọng Thư bị hai tên thị vệ áp quỳ trên mặt đất, Triệu Lục Ly cầm một cây roi quất trên lưng nó, biểu lộ rất căm tức. Lão phu nhân không khuyên can nôi, chỉ có thể ngồi ở một bên gạt lệ.

Triệu Thuần Hi nào dám nói thật, chỉ nói quanh co, Quan Tô Y cười khẽ mở miệng, “Người không nói ta cũng biết, đơn giản là bảo phụ thân người bỏ ta, thuận tiện lấy luôn chức quan của tổ phụ và phụ thân ta xuống.”

“Làm sao người biết?” Triệu Thuần Hi tuổi còn nhỏ, nói lừa một câu đã nòi ra sự thật.

“Ngày hôm qua nó ở trước mặt ta còn dám nói như vậy, làm sao ta lại không đoán được chứ?” Quan Tô Y đi đến bên người Lão phu nhân đứng lại.

Tôn thị trông thấy con dâu đến rồi, không khỏi vui mừng quá đỗi, vội hỏi, “Mau đi ngăn đón Hầu gia, mau! Tiếp tục đánh nữa sẽ làm bị thương xương cốt Vọng Thư mất!”

“Mẫu thân đừng vội, ta còn chưa biết phát sinh chuyện gì đâu.” Quan Tô Y đè ép áp bả vai đơn bạc của Lão phu nhân.

Tôn thị ấp úng một trận, cũng không dám nói thật ra, chỉ trách mắng, “Bảo người ngăn lại thì người cứ ngăn lại, hỏi nhiều như vậy làm chi? Người bây giờ là chủ mẫu Hầu phủ, chiếu cô con riêng là bổn phận của người, trông thấy Hầu gia quất roi hài tử người không đi khuyên can, ngược lại thoải mái nhàn nhã mà đứng ở một bên xem cuộc vui, người là hận không thể đánh chết con riêng Hầu gia, tiện thoái vị cho con của người sao? Cái này là gia giáo của Quan gia người sao? Truyền đi không sợ được cái thanh danh ích kỷ ngoan độc, hủy danh dự mà tổ phụ người vất vả tạo dựng lên à.”

Chỉ cần liên quan đến Triệu Vọng Thư, Lão phu nhân sẽ trở nên cay nghiệt bén nhọn, chỉ trích đủ loại, Quan Tô Y đòi trước nghe qua vô số lần. Nàng gánh vác lấy bêu danh khất khe con riêng, tận tâm tận lực bồi dưỡng Triệu Vọng Thư thành tài, đôi lần không có cảm kích, chỉ có hiểu lầm. Nhưng mà

nàng không giải thích, bởi vì nàng nghĩ đến, một ngày nào đó, tên Triệu Vọng Thư đề băng vàng, lúc vị cực nhân thần, tất cả mọi người sẽ lý giải khổ tâm của nàng. Nhưng mà cuối cùng ngày đó không đợi được, bởi vì ngay cả bản thân Triệu Vọng Thư cũng không hiểu nàng, thậm chí trong lòng vụng trộm hận nàng.

Vậy được rồi, đời này nàng cái gì cũng mặc kệ. Nghĩ vậy, Quan Tổ Y trực tiếp ngồi vào chỗ của mình bên người Lão phu nhân, từ từ mở miệng, “Ta trước khi đến nghe được một ít tin tức. Trận đòn này là Vọng Thư nên chịu đấy, ta sẽ không khuyên can.”

Lão phu nhân tức giận đến ngã ngửa, chỉ vào con dâu, lại chỉ vào nhi tử ra tay ác hơn, hô lớn, “Người tới, mau kéo Hầu gia ra, mau kéo ra!” Nhưng thi hành gia pháp đều là nô bộc Tiền viện, chỉ nghe hiệu lệnh một mình Triệu Lạc Ly, nào dám vọng động.

Triệu Vọng Thư khóc đến thở không ra hơi, khóc thút thít nói, “Mẹ ơi, nhi tử xuống đây với người, cũng cho người nhìn xem thật kỹ Triệu Lạc Ly nhẫn tâm như thế nào! Đầu nói đã có mẹ kế thì có cha dượng, lời này thực không giả mà, ngày hôm qua ông ta còn rơi lệ trước bức họa của người, hôm nay có thể vì tân phu nhân mà đánh nhi tử đến chết. Mẹ ơi, người ở dưới tuổi vàng có biết thì tranh thủ thời gian đi đầu thai đi, đừng có đợi người lang tâm cầu phước này nữa!”

Không hổ là một đôi trai gái Triệu Lạc Ly ngàn kiều vạn sủng nuôi lớn, biết quá rõ nên uy hiếp hấn ở đâu. Lời này như châm vào trong lòng của hấn, hấn giờ tay lên cao, cuối cùng không hạ roi quát, sau khi đình trệ mấy hơi đột nhiên ném sợi roi đi, nói giọng khàn khàn, “Nàng thiếu gia trở về, cảm thiệp mời của ta đi mời thái y.”

Một đám nô bộc vội vã khiêng Triệu Vọng Thư xuống, Triệu Thuần Hi thở ra, con mắt đi lòng vòng, bỗng nhiên mang theo khóc âm nói ra, “Mẫu thân, đệ đệ bị đánh người không rên một tiếng, người thật sự muốn nhìn phụ thân đánh hấn chết sao? Ta, ta lúc đầu thật sự là nhìn lầm người rồi, người thật ác độc!” Dứt lời còn trừng Triệu Lạc Ly, sau đó nhấc váy đuổi theo.

Triệu Lạc Ly vốn bị nhi tử khóc lóc kể lể khiến cho ruột gan đứt từng khúc, lại bị ánh mắt con gái bao hàm oán hận lạnh tri, nhất thời đau nhức không thể át. Hấn lưng la lung lay ngã ngồi trong ghế, trông thấy Quan Tổ Y thờ ơ lạnh nhạt, không khỏi lại bay lên cảm giác ghét cay ghét đắng. Nếu sớm biết người này lạnh tâm lạnh phổi như thế, lúc trước hấn không nên đồng ý nhi nữ khóc rống, trên đời nào có mẹ kế sẽ thiệt tình cân nhắc vì con riêng kể nữ? Đáng hận hấn lại vắng đầu, phát tiết khuất nhục chịu đựng ở Quan gia lên người nhi tử, không nên như vậy! Quá không nên mà! Nếu Trần Nhi biết rõ, chắc chắn càng thêm oán hận!

Triệu Lạc Ly càng nghĩ càng nổi lòng khó yên, vốn chỉ là sinh ra một vài ghét cay ghét đắng Quan Tổ Y thôi, về sau lại biến thành cừu hận. Hấn nhìn thẳng về phía đối phương, tức giận bóp méo khuôn mặt, trông cực kỳ đáng sợ.

Lão thái thái mặc dù vội vã nhìn cháu trai, vẫn không muốn đơn giản buông tha Quan thị, khàn giọng nói, “Trả hết sổ sách, cái chìa khóa ngày trước ta giao cho người trở về đây, cái nhà này ta không dám cho người quản nữa, tránh khỏi ngày nào đó Vọng Thư bị người hại chết, ta còn không biết.”

Lời này thật sự tru tâm, Minh Lan, Minh Phương sắc mặt đại biến, Quan Tổ Y vẫn còn ngồi bất động như núi, mở miệng mỗi chữ mỗi câu, “Chẳng lẽ nói, trận đánh này, nhi vị còn cảm thấy đánh sai sao? Không sợ nói ra để cho người ta chê cười cho à, tổ phụ ta khi còn bé cả làm, vì uốn nắn, mỗi ngày ngâm cục đá đọc kinh văn, mãi đến thần lười lờ loét, khó nuốt được đồ ăn cũng không buông tha cho, hôm nay đã thành một đời văn hào. Cha ta từ nhỏ cùng ông vào Nam ra Bắc tuyên dương nho học, gặp gian nguy vô số, nhiều lần sinh tử đã thành học giả uyên thâm. Không chỉ bọn họ, khi còn bé ta cũng chịu không ít khổ, nhìn xem cái tay này của ta, vì luyện chữ mài ra nhiều vết chai dày. Bởi vì là nữ tử, lúc viết lực đạo sợ chưa đủ, phụ thân buộc bao cát trên cổ ta tay luyện tập, từ lúc năm tuổi nữa cân, chậm rãi gia tăng đến hiện tại bốn cân, nút buộc da của ta mài phá một tầng lại một tầng, đến bây giờ còn lưu lại vết sẹo khó có thể tiêu trừ, rốt cục khiến cho ta luyện ra một số lập luận sắc sảo, chữ viết thiết họa ngân câu* tốt. Cũng năm đó, nhà chúng ta đi đến Mạc Hà truyền bá nho học, vì phòng ngừa ta không chịu được giá lạnh sáng sớm, mẫu thân mỗi ngày đều sẽ cời ngoại bào của ta, để cho ta chỉ mặc một kiện áo mỏng chạy trong tuyết rơi, còn bức ta nhảy vào lặn trong sông băng, cảm giác đông lạnh tận xương tủy kia, các người người phương nào có thể tưởng tượng được? Bà ấy là mẹ đẻ huyết mạch tương liên của ta đấy, nhưng các người nói, vì sao bà ấy phải đối đãi với ta như vậy? Chẳng lẽ là muốn hại chết ta sao?”

[*thiết họa ngân câu: ý chữ viết vừa cứng cáp vừa mềm mại]

Trong sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Lão phu nhân nghe cũng ngây người, vạn không có ngờ tới gia giáo Quan gia lại nghiêm khắc đến trình độ như vậy.

Quan Tổ Y buông tay áo, che lại vết sẹo bên trên cánh tay và đốt ngón tay cùng nốt phỏng dày, từ từ nói, “Chính là bởi vì rất tốt với ta, bọn họ mới đặc biệt nghiêm khắc. Ta ba tuổi có thể tụng 《Chiến Quốc sách》, sáu tuổi có thể làm văn làm phú, mười tuổi đã hiệp trợ tổ phụ dạy bảo đệ tử lớn tuổi hơn cả ta. Người Quan gia chúng ta biết rõ cái gì là nhân nghĩa lễ trí trung tín hiếu đễ, biết chắc nói khắc kỷ phục lễ, phân biệt rõ sai trái. Trái lại Vọng Thư, đã mười tuổi, hấn nhận biết được mấy chữ Hán? Đọc được mấy quyển sách văn vẻ? Quân tử lục nghệ tinh thông mấy hạng? Triều chính thời cuộc hiểu được bao nhiêu?”

Trước kia Triệu Lạc Ly bên ngoài chinh chiến, không có thời gian giáo dục hải tử, Lão phu nhân lại sùng nịch dung túng, nào đến bây giờ mười tuổi, chớ nói hành văn làm phú, ngay cả một chữ đơn giản cũng không nhận thức được đầy đủ. Quan Tổ Y không hỏi, bọn họ không nhận ra được chút nào, vừa hỏi này, thực hận không thể chui vào dưới mặt đất.

Vọng Thư không nên thân như thế này! Hai người hùng hổ, lúc này đã xấu hổ lại suy sụp tinh thần, trong lòng còn mơ hồ sinh ra cảm giác vô cùng lo lắng.

Nhưng mà Quan Tổ Y nói tiếp lại giống như công án, như giọt nước vào đầu làm bọn họ tỉnh, “Bệ hạ dùng khoa cử tuyển quan, thời gian dài sớm hay muộn sẽ thay thế quy chế cử phẩm công chính, nếu không có thực học, Vọng Thư ngày sau rất khó được trọng dụng. Mà các người không cần gượng chống thể diện, cho dù ai cũng nhìn ra được, hiện tại Trần Bắc Hầu, cùng bệ hạ chỉ sợ không có giao tình gì, trái lại còn có khập khiễng. Cũng bởi vậy, tình cảnh của Vọng Thư càng thêm xấu hổ. Không có học thức, hấn thành thành thật thật, giữ khuôn phép, có lẽ còn có thể hưởng tước vị Trần Bắc Hầu

bình yên đến già, nhưng các người nhìn xem nó hiện tại đi, cuồng vọng, hư hỏng, không che đậy miệng, bất trung bất hiếu, đại nghịch bất đạo, lấy lại chức vị đề sư và Thái thường khanh cũng dám nói. Là ai cho nó lực lượng? Nó nghĩ Triệu Lục Ly người có thể thay thế Hoàng Thượng hay sao? Có lẽ đại đa số người ta sẽ không so đo với một đứa bé, nhưng các người cứ như vậy khẳng định Trần Bắc Hầu phủ không có kẻ địch bên ngoài sao? Không có người bên ngoài xếp vào ánh mắt? Bọn họ sẽ không mượn cớ này vạch tội Triệu gia ư? Bởi vì cái gọi là thiên uy khó dò, Hoàng Thượng có thể tha thứ các người nhất thời, chưa hẳn có thể tha thứ các người cả đời, có chút khập khiễng, có lẽ có một ngày sẽ biến thành gai nhọn hoắt trong lòng, không nhỏ không được. Các người đã thân ở bên trong nguy khốn, chẳng lẽ không nên ít xuất hiện làm người, khiêm tốn cung kính à? Hiện tại Vọng Thư còn nhỏ, có thể sử dụng cớ ‘Tuổi nhỏ không hiểu chuyện’ qua loa đi qua, chờ hần dần dần lớn lên, lại nháo ra chuyện như thế, chỉ sợ sẽ là tai họa ngập đầu.”

Triệu Lục Ly và Lão phu nhân bị lời nói này khiến cho ngũ nội oanh đình, tâm hồn thất thủ. Vọng Thư là nhi tử của Diệp Trấn và Triệu Lục Ly, Hoàng Thượng sủng ái nâng như vậy, có thể có tình cảm gì với Vọng Thư chứ? Đợi Diệp Trấn sinh hạ hoàng tử, vì giữ gìn huyết thống hoàng thất và mặt mũi, không thể nói trước sẽ kiếm cớ hại Vọng Thư. Nó hiện tại không che đậy miệng như thế, mọi việc không hiểu, chẳng phải là đây đâu đều là tặc, người ta tóm một phát thì trúng?

Nghe tới đó, hai người đỏ mặt hỏi ra như tương.

Quan Tổ Y cười cười, tiếp tục nói, “Các người nói ta nhẫn tâm, thật tình không biết nếu ta thật sự nhẫn tâm, nên sớm ngăn lại Hầu gia, không nên cho Vọng Thư nhận giáo huấn lần này, cũng không nhớ được cái gì gọi là thận trọng từ lời nói đến việc làm. Ta còn có thể vừa sủng ái hần, cung chiều hần, cho hần tiền bạc tới đây, tỷ nữ đẹp nhất, gả sai vật báu cá nhất, tự do lớn nhất. Hần không thích đọc sách, ta giúp hần trốn học, các người muốn giáo huấn hần, ta đứng ra ngăn cản, hần ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, làm xằng làm bậy, ta chẳng những không khuyên giải can ngăn, còn giấu diếm giúp, sớm muộn giáo dưỡng hần thành không học vẫn không nghề nghiệp, cuồng vọng tự đại quân là áo lượt. Đợi ngày nào đó dẫn xuất tai họa, ta lại một giây tre đánh chết hần, vậy không thoải mái à? Các người đừng chê ta nói chuyện khó nghe, Quan gia ta giáo dục như vậy đây, có chuyện nói chuyện, có việc làm việc, chọn tuyến đường đi thẳng. Ta là thật tâm suy nghĩ cho Vọng Thư, vì Hầu phủ mới thành thật với các người, các người không chịu cảm kích thì thôi. Nhưng mà ta vẫn phải nói thêm một câu, mười tuổi không còn là nhỏ nữa, phải nên giáo dục rồi.” Dứt lời hơi khẽ khom người, đi xa.

Triệu Lục Ly cùng Lão phu nhân suy nghĩ thật lâu, song song thở dài, nếu không nhắc tới lợi ích kỹ ngoan độc của Quan thị, ngược lại cảm thấy trận đánh này có chút đầu voi đuôi chuột, Vọng Thư chỉ sợ không thể chịu được giáo huấn, trong lòng khó tránh khỏi lo nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nghiệt Tử

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Quan Tổ Y xem xong trò vui trở về nhà giữa, trời rất lạnh, nàng không muốn đi tự đòi mất mặt, chỉ sai Minh Phụng mang theo mấy miếng thuốc dán đau nhức đi Kinh Trập lâu thăm đại thiếu gia. Minh Phụng cho rằng Triệu Lục Ly ở đó, bụng hộp gấm vui vẻ thẳng bước mà đi.

“Nhìn bộ dạng hờn hờ của nàng ta kia, ngay cả ta cũng đã nhìn ra, còn tưởng rằng tiểu thư không biết cái gì cả.” Minh Lan gắt một câu sau bóng lưng vụng về lắc mông của nàng ta.

“Chớ so đo với nàng ta. Minh Phụng là người lạ kỳ hiểu được tiến tới, qua vài ngày nữa ta sẽ tính toán cho nàng ta một tiền đồ tốt.” Quan Tổ Y trong tay nắm một chiếc kéo xinh xắn, chậm rãi cắt tỉa vài cọng mai hồng, tìm đúng vị trí cắm từng cành vào miệng bình. Nói trở lại, thời gian ở Hầu phủ không hề khó khăn chút nào, có trò hay để xem, có tiểu viện thanh tịnh và nở bệch thành đàn, so với làm nữ quan thì thoải mái hơn nhiều.

“Tiểu thư, người muốn cất nhắc nàng ta làm di nương sao? Coi chừng nuôi hổ gây họa đấy!” Minh Lan nhướn lông mày khuyên can.

“Hôm nay cãi nhau thế này, chỗ Lão phu nhân và Triệu Lục Ly ta xem như hồ lộng qua rồi, nhưng người đừng quên còn có một Diệp gia. Ta mới vừa vào cửa không được vài ngày đã giật giây Hầu gia đòn hiểm con trai trưởng một cháu, Diệp gia sao sẽ chịu từ bỏ ý đó?”

Tuy chức quan nhà họ không hiển hách, trong nội cung lại có Tiệp dư nương nương, không tiện vạch mặt rõ ràng với Quan gia, nhưng cho ta thêm rào cản thì dễ dàng thôi. Có lẽ mấy ngày nữa, Diệp phu nhân sẽ đến thăm khích lệ Triệu Lục Ly nạp thứ nữ Diệp gia làm thiếp. Dù sao cũng là di ruột, đáng tin cậy hơn người ngoài ta đây nhiều.”

Cắm xong một bình mai hồng, Quan Tổ Y chậm rãi thanh lý cành lá nhỏ vụn trên bàn, ánh mắt buông thả. “Hả? Hầu gia mới vừa thành thân với người không bao lâu đã nạp thiếp, chẳng phải là trước mặt mọi người cho người khó chịu sao?”

Phụ tử Quan gia không nạp thiếp, cho nên Minh Lan biểu lộ cực kỳ kinh ngạc, thế này mới hiểu vì sao tiểu thư không có lòng trung thành với Hầu phủ. Vô cùng đơn giản, so sánh với Quan gia hòa hòa mỹ mỹ, nơi này chính là cái hố lừa!

“Nam nhân mới thành thân với thê tử không được vài ngày đã nạp thiếp còn thiếu sao? Người nhìn xem Lý thương hộ ở Thành Đông kia, ngày thành thân với thê tử còn mang tới ba chiếc kiệu nhỏ đình hồng nhạt đây, người ngoài chỉ thán một câu chân dưới phong lưu cũng không sao. Thế đạo này nam tử vì tôn, ai đến đồng tình nữ tử, giữ gìn nữ tử? Chúng ta vô lực phản kháng, chỉ có thể mua vui trong đau khổ mà thôi. Nếu Triệu Lục Ly đồng ý yêu cầu của Diệp gia, ta sẽ thuận tay nạp thêm mấy người cho hần, mang tới cùng một chỗ mới náo nhiệt.” Quét sạch sẽ mặt bàn, đặt bình hoa đến bên cửa sổ, Quan

Tổ Y coi bỏ dây thắt lưng chuẩn bị an nghỉ, trên mặt không thấy buồn bã chút nào.

Minh Lan cẩn thận từng li từng tí hầu hạ nàng nằm xuống, thăm nghĩ tiểu thư chướng mắt Hầu gia cũng tốt, không động tâm sẽ không khiến cho mình đầy thương tích. Thì ra gả vào nhà cao cửa rộng là một việc khó như vậy, còn không bằng tìm anh nông dân trung thực đâu.

Nhà giữa đã tắt đèn, Triệu Lạc Ly và Lão phu nhân vẫn ngẩn người trong chốc lát, lúc này mới đi đến Kinh Trập lâu. Trong ngoài lâu ánh nến tươi sáng, có nô bộc lui tới, ra ra vào vào, cầm trong tay chậu nước, khăn lau, vân vân, có mấy người cầm dụng cụ hốt rác, dụng cụ hốt rác mang ra bên ngoài chứa đầy đồ sứ vỡ vụn, có thể thấy được bị giầy vò không nhẹ.

Hai người còn chưa đến gần đã nghe Triệu Vọng Thư hỗn hển chửi bới, mở miệng một tiếng “tiện nhân Quan thị, lão tử làm thịt bà ta, lấy loan đao ra cho lão tử” vân vân, ở giữa còn kèm theo đồ đạc rơi vỡ nổ mạnh. Nha hoàn gãi sai vật nhao nhao tránh ra ngoài cửa, chỉ có Triệu Thuần Hi canh giữ ở bên giường, không ngừng khuyên hấn không nên tức giận, coi chừng rách miệng vết thương.

Hai mẹ con Triệu Lạc Ly vốn bị Quan Tổ Y làm cho run sợ trong lòng, lúc này không còn thấy may mắn chút nào. Đứa nhỏ mười tuổi đã không coi là nhỏ nữa, nếu có linh ngộ tuyệt luân hiện tại đã sơ lộ tranh giành, mà đệ tử Cửu Lê Tộc ở tuổi này đã đầy rẫy trên chiến trường. Nhưng Vọng Thư, lại du dương cùng những du côn ác bá độc nhất vô nhị ở ngoài đường.

“Làm bậy mà! Ta vốn là thương nó tuổi còn nhỏ không có mẫu thân thương yêu nên dung túng, nào có ngờ chiều nó thành cái dạng này. Hôm nay Yên kinh đã được định là thủ đô, thời cuộc không so với lúc trước, thú vật trên mái hiên mất một khối mái ngói cũng có thể đập chết mấy cái tôn thất huân quý, nếu nó chạy ra bên ngoài làm xằng làm bậy, đắc tội người không nên đắc tội, ai có thể giữ được nó? Chẳng lẽ trông cậy vào tiện phụ kia hay sao? Trần Quang, vợ của người nói đúng, Vọng Thư hoàn toàn chính xác nên dạy bảo cho kĩ rồi, nếu không khó tránh khỏi đi lệch đường.” Lão phu nhân giọng điệu sa sút tinh thần, khuôn mặt hời hợt, phảng phất trong một đêm già đi mười tuổi.

Triệu Lạc Ly lúc này cũng không có tâm tư tức giận cùng mẫu thân, bước nhanh vào nội thất, nghiêm nghị quát mắng, “Nghịch tử, ngươi ngại chưa ăn đủ roi hă, còn muốn thêm 50 hay sao?”

Triệu Vọng Thư rất e ngại phụ thân, thấy hấn tiến đến, lập tức yên tĩnh. Triệu Thuần Hi vội vàng ngăn ở trước giường reo lên, “Phụ thân đừng đánh nữa, đệ đệ không hiểu chuyện, người có chuyện từ từ nói với nó.”

“Tôi lễ mừng năm mới sẽ mười một tuổi, còn không hiểu chuyện?” Triệu Lạc Ly không quan tâm thương thế nhi tử, gọi mấy gã sai vặt tới, hỏi thăm biểu hiện của nó ở trong tộc học như thế nào. Gã sai vặt nào dám nói thật, không có lỗi hồng mà khen thiếu gia thông minh tuyệt đỉnh, chăm chỉ khắc khổ, tương lai tiền đồ không thể đo lường vân vân...

Triệu Lạc Ly nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng, mệnh quản gia lấy rương sách của nhi tử tới lật xem, bên trong có đao nhỏ, ná cao su, tượng điêu khắc gỗ, bánh ngọt, vân vân, không thấy sách vở, thật vất vả từ cái góc dưới tầng chót móc ra một cuộn giấy Tuyên Thành, mở ra xem xét, tức giận đến thiếu chút nữa học máu. Chỉ thấy chữ viết bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo, khó coi—— Không Tử nói: “Học thì phải luyện tập, chẳng phải vui lắm sao? Có bạn hữu nơi xa đến thăm, chẳng mừng lắm sao? Người chẳng hiểu ta mà ta không cần buồn giận họ, thì chẳng phải người quân tử ư?”

Tổng cộng ba mươi mấy chữ, đã sai mất sáu cái, có bút họa quá nhiều, chẳng muốn miêu tả khái quát, lại trực tiếp dùng mực thay thế. Nếu như đây là chữ của thiếu niên mười tuổi choai choai, thì so ra còn không bằng đứa bé vừa vỡ lòng! Triệu Lạc Ly tức giận tăng lên nữa, đầu mê muội; Lão phu nhân đi qua xem xét, cũng thở gấp gấp mấy hơi khó khăn lắm mới trì hoãn được.

“Mấy người các ngươi đã không hầu hạ tốt chủ tử, vậy thì không cần hầu hạ nữa, đều đi về nhà đi. Người tới, cầm gia pháp ra đây, hôm nay ta nhất định phải đánh nghiệp chướng này mở miệng nhận sai mới thôi!” Triệu Lạc Ly lật đi lật lại giấy Tuyên Thành, nện vào trên đầu gã sai vặt quỳ xuống đất cầu khẩn. Một đám thị vệ đi tới, kéo mấy người đi, thuận tiện dâng một nhánh dây thô cứng rắn tới.

Triệu Thuần Hi vốn tưởng rằng phụ thân nghe xong nàng ý hữu sở chỉ chắc chắn hận sang người Quan thị, sau đó vội vàng chạy tới bồi tội với đệ đệ. Sau đó nàng lại khóc lóc, làm bộ rộng lượng mà thay Quan thị nói vài lời, phụ thân nhất định càng thêm áy náy, cũng càng yêu thương nàng tạm nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục. Nào có ngờ được chuyện lại diễn ra ngược với nàng nghĩ, phụ thân nào có dấu hiệu nguôi giận, rõ ràng càng tăng thêm nổi giận.

Tiện nhân Quan thị kia đến cùng nói gì với phụ thân đây? Trong lòng nàng chửi bới, khoe mắt lại chảy xuống hai hàng nước mắt, quỳ xuống ôm lấy hai chân Triệu Lạc Ly, “Phụ thân người đừng đánh nữa, Vọng Thư biết sai rồi!”

“Hắn biết sai ở đâu?” Triệu Lạc Ly sợ làm bị thương con gái, gờ nhánh dây không dám dịch bước.

Triệu Vọng Thư là mặt hàng bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kinh sợ kẻ mạnh, vội hỏi, “Cha ơi, con thật sự biết sai rồi, con không nên nhục mạ Quan thị.” Dứt lời cảm thấy tủi thân, khóc ròng nói, “Con chỉ là quá muốn một người mẫu thân thôi. Mẫu thân có thể chơi với con, chiều cổ con, lúc sinh bệnh sờ trán của con, lúc ngủ vỗ lưng của con. Con chỉ muốn có một mẫu thân như vậy thôi, nhưng Quan thị không chịu theo giúp con, còn ghét bỏ con, muốn đuổi con đi.”

Đây là khát vọng chân thật nhất trong lòng hắn, nhưng mà mặc dù đời trước Quan Tổ Y thực hiện được chờ mong của hắn, cũng không thể đổi lấy nửa câu cảm ơn của hắn. Cho nên đời này nàng mới học cái gì gọi là “Ý chí sắt đá”.

Nhưng Triệu Lạc Ly và Lão phu nhân không phải ý chí sắt đá, nghe xong lời ấy, đầy ngập lửa giận lập tức trừ khử vô hình, cũng đã quên phải quản giáo hắn, mũi đau xót, song song rót nước mắt xuống. Triệu Thuần Hi vội vàng đoạt lấy nhánh dây, ném cho thị vệ ngoài phòng.

Triệu Lạc Ly rất vô lực, châm chước rất lâu mới nói giọng khàn khàn, “Con về sau phải ngoan ngoãn, mẫu thân của con dĩ nhiên là thương con rồi. Hôm nay ta cho các con biết cái đáy ngọn nguồn, tránh khỏi sau này các con xông hạ đại họa khó có thể xong việc. Trần Bắc Hầu phủ chúng ta đã không

được nữa, phụ thân đời này không thể tái nhập triều đình. Huân quý không có tước vị lại không quyền thế thì được ngày mấy, các con nhìn xem Tấn vương phủ và Thành vương phủ thì hiểu.”

Tấn vương và Thành vương bởi vì mưu nghịch mà bị vòng cấm, cuộc sống trôi qua nghèo rớt mùng tơi thì cũng thôi đi, còn khắp nơi bị người ta coi thường. Triệu Vọng Thư cùng mấy người bạn chơi bỏ qua đầu tường Thành vương phủ, từng dùng cục đá nện thế tử thành Vương, chửi rửa hần, nhỏ nước bọt, hết sức nhục nhã, cho nên lập tức bị ảnh hưởng lây. Hần khó có thể tin mà nói, “Cha, phụ thân, Trần Bắc Hầu phủ chúng ta không đến mức...”

“Là chuyện sớm muộn mà thôi. Các con chỉ cần nhớ kỹ, quan hệ giữa ta và hoàng thượng không phải là như người ngoài nói thân thiết đâu, đó đều là chuyện quá khứ rồi. Bây giờ trái lại, hần hiện tại xem ta như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, có lẽ có một ngày sẽ nghĩ cách loại bỏ ta. Mà Quan gia hôm nay quang vinh sừng chính thịnh, đang được đề tâm, chớ nói phụ thân ta, chính là Hoàng Thượng ở trước mặt Quan lão gia tử cũng phải tất cung tất kính mà chấp lễ đệ tử. Tiền đồ của các con về sau, có lẽ còn phải dựa vào Quan gia đến đỡ, phụ thân đã bắt lực rồi.”

Nếu không có Diệp Trấn trong cung hòa giải, Triệu Lục Ly tin tưởng bản thân mình đã sớm chết mấy trăm lần rồi. Vì hai đứa con có thể ở chung hòa hảo với Quan thị, cũng vì để cho bọn họ trôi qua bình an trôi chảy, Triệu Lục Ly không thể không bỏ qua tự tôn, vạch ra chân tướng khó khăn nhất trước mắt bọn họ.

Thấy nhi tử vẫn khó có thể tiếp nhận, hần không thể không truy hỏi một câu, “Cùng là đệ tử huân tước, ngày thường có người nguyện ý chơi đùa với con không?”

“Không, không muốn.” Triệu Vọng Thư mặt xám như tro, phảng phất cái này mới ý thức tới vì sao mình bị đám đệ tử huân quý ghét bỏ. Hần không hề ồn ào, chậm rãi dúi đầu vào gối mềm, khóc lên ô ô. Tự ti và sợ hãi trong nháy mắt chứa đầy trong lòng hần.

Triệu Thuần Hi rất thông minh, sớm hiểu được nhiều hơn đệ đệ, cho dù không cam lòng, không thừa nhận cũng không được phụ thân vô năng và Quan gia cường thế. Cho nên nàng mới giấu sau lưng người nhà quen biết Diệp Trấn, bởi vì bà ta là trợ lực duy nhất của nàng. Nàng hận phụ thân nhu nhược uất ức, hận Lão phu nhân bất công tuyệt tình, cũng hận Quan Tổ Y mắt chó nhìn người thấp. Nhưng có biện pháp gì đây? Nhỏ và chút quan hệ với Quan gia, thân phận của nàng thoảng cái quý trọng rất nhiều, ngày gần đây liên tiếp có bài thiệp là chứng minh.

Bởi vì cái gọi là trên đầu chữ nhân có một thanh đao, chống cự qua nhất thời sẽ được thoải mái cả đời, ngày sau sớm muộn có cơ hội trừng trị Quan thị. Nghĩ như vậy, Triệu Thuần Hi cũng phục nhẹn.

Thấy hai đứa con cuối cùng cũng nghe lời, lúc này Triệu Lục Ly mới ôm lấy bọn họ rơi lệ. Hôm nay, hần bóc da mặt mình sống sò sò xuống, cũng ném tự tôn xuống đất giẫm nát, nhưng nếu có thể làm cho bọn nhỏ bình an khỏe mạnh lớn lên, cái gì cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhất Phẩm

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hôm sau, Quan Tổ Y theo thói quen giờ mẹo mới tỉnh dậy, như dĩ vãng trước đọc thầm thi thư điển tịch trăm lượt, sau đó bắt đầu luyện chữ.

Sau nửa canh giờ, mặt trời mới mọc lên, sắc trời táng sáng, nhận được truyền triệu quân sự đã lục tục ngo ngoe đến đông đủ, chuẩn bị lắng nghe tân chủ tử dạy bảo. Bởi vì cái gọi là quan mới đến đốt ba đồng lửa, bởi vì Lão phu nhân không có tâm tình quân gia, bọn họ ngày thường có lười biếng, hôm nay dậy sớm như vậy nên còn buồn ngủ, ngáp mấy lần liền, số lượng người oán hận đầy bụng cũng không ít, về phần người kính sợ, lòng mang kính sợ, lại không có một người nào.

Trước khi có những lời đồn đãi kia, đại đa số các nô bộc trong phủ đều tin. Bọn họ dù sao cũng là hạ nhân, không có kiến thức gì, càng chưa nói tới tầm mắt khoáng đạt, cho rằng Hầu gia là quan lớn, ngay cả Hoàng Thượng thấy cũng phải nể mặt ba phần. Nghe nói tân phu nhân xuất thân hàn môn, mà còn là sau khi tứ hôn với Hầu phủ phụ tử Quan gia mới nhập sĩ, nói trắng ra là dính thom Hầu gia, vì vậy càng coi thường nàng.

Ngày tân phu nhân nhập môn chỉ dẫn theo hai nha đầu, đội ngũ tới tiền đưa thân làm cho người ta bật cười, có thể thấy được Quan gia nghèo khó đến tình trạng nào, hôm nay quản lý một tòa Hầu phủ to như vậy, nàng trấn được sao? Sổ sách có thể xem hay không? Có thể quản lý đối bài được không? Có bị những bảo vật trong kho phòng kia chọc mù ánh mắt của nàng không? Nghĩ như vậy, vài tên quân sự bà tử đáng người to mọng ghé vào cùng một chỗ cười trộm, mấy người khác trợn trắng mắt, biểu lộ rất không kiên nhẫn.

Bọn họ đến rất lâu rồi, tân phu nhân chỉ để ý chậm rì rì lật xem một quyển sách, không lên tiếng, đây là làm gì vậy? Muốn hạ một mã uy cho mọi người sao? Được đấy, ta theo người đứng, dù sao chủ tử không mở miệng, hạ nhân cũng không thể tùy ý đáp lời, cuối cùng xem ai sốt ruột.

Trong khi đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến thông bẩm, nói là đại tiểu thư đến thỉnh an tân phu nhân.

Đại tiểu thư vội tới thỉnh an tân phu nhân? Hôm qua không phải chỉ vào tân phu nhân mắng nàng lòng dạ ác độc sao? Mọi người vốn sững sờ, tiếp theo

có chút kinh ngạc. Không đợi bọn họ nghĩ sâu, người đã vào tới, hốc mắt thoảng sung đỏ, làn da đông lạnh tới trắng bệch, nhìn qua rất tiêu tụy.

“Người đã đến rồi, ngồi đi.” Quan Tổ Y buông quyển sách, ôn hoà mở miệng. Bất kể là vì đồ cưới, hoặc vì hôn sự, Triệu Thuần Hi đều phải đến nhà giữa, cho nên nàng sớm đoán được kể từ hôm nay, đối phương sẽ thả xuống tự tôn, đến diễn “Mẫu tử nữ hiếu” với mình. Đây cũng là xiếc cũ của nàng ta.

Triệu Thuần Hi quỳ gối hành lễ, giọng điệu chân thành, “Hôm qua Hi Nhi không che miệng, nói lời không nên nói, mong rằng mẫu thân đại nhân đại lượng, đừng so đo với Hi Nhi. Bộ đồ trang sức này tặng cho mẫu thân tính làm nhận sai, người xem xem có thích không ạ?”

Trong hộp gỗ lim vàng đem lên một tầng tơ lụa màu đen, tia nắng ban mai tỏa sáng hắt lên, tỏa ra khô vàng sáng bóng y hệt kẹo mạch nha, trong vàng sáng khô vàng lẳng lẳng nằm một bộ đồ trang sức cánh hoa phi thủy vàng bạc véo tơ châu rù xuồng, xanh như chồi mùa xuân, trắng như giọt sương nửa đêm, lại có ánh vàng, sáng bạc, nắng sớm hoà lẫn, có thể nói là đẹp không sao tả xiết.

Mình Phương lúc này xem mắt choáng váng, trên mặt nhin không được lộ ra vẻ thèm thuồng, làm các quân sự đứng ở hai bên bữu môi, thẳm mẳm Quan gia quả nhiên nghèo kiệt hủ lậu, không đủ nổi với đời vân vân. ... Minh Lan cũng kinh ngạc thoảng một phát, sợ làm chủ từ mất mặt, vội vàng lại cúi đầu che dấu. Quan Tổ Y thì lại thờ ơ, chỉ dùng khoe mắt liếc lướt qua rồi chậm rãi uống trà.

Triệu gia chính là tội thần tiền triều, sau khi bị đày đi biên cương tìm Cửu Lê Tộc làm nơi nương tựa mới kiếm được một vị Hầu tước, lại nói tiếp cũng coi như có chút căn cơ. Nhưng Diệp gia lại khác, nhiều thế hệ kinh thương, địa vị ti tiện, từng lui tới với các nước chư hầu và bộ lạc du mục, làm hành thương lái buôn mua bán, phát tài lớn. Chiến tranh cần gì bọn họ sẽ bán cái đó, lương thực, dược thảo, ngựa, vân vân, mây mây..., cho đến khi Ngụy Quốc thành lập, tích lũy được một khoản tài phú kếp xù. Đã có tiền bạc dĩ nhiên là muốn có quyền, có địa vị, vì vậy Diệp Trăn được là phu nhân của Triệu Lục Ly.

Bộ đồ trang sức này là của hồi môn của nàng ta, đòi trước Quan Tổ Y không rõ ý tưởng, nhận “Hiếu tâm” của kẻ nữ, kết quả bị Triệu Lục Ly giáng chức thêm, còn vô duyên vô cớ vác một tội danh “Tham tài như mạng”. Đời này nàng không dám nhận chút đồ nào của Triệu Thuần Hi.

“Lẽ vật người mang về đi. Ta còn không đến mức so đo với một tiểu cô nương.” Quan Tổ Y đặt tay bên cạnh sách gỗ, ngân nga nói, “Ta vừa mới lật xem《thế gia lục》, thì ra Triệu gia các người không phải là đích mạch Triệu thị thiên thủy, thậm chí thứ chi cũng không được tính, chẳng qua là năm đó một nô bộc tắm cho ngựa của Triệu thị Thiên Thủy trong chiến loạn chạy trốn đến Lâm Thành, vì để tiếp tục đứng thẳng sinh tồn, cho nên mượn danh hào Triệu thị Thiên Thủy dùng một lát thôi, hấn vốn không họ tên, càng không có huyết thống thế gia. Mà tộc Diệp gia của mẫu thân người...” Nói đến chỗ này, nàng phảng phất sợ làm dơ lời lẽ, lại nói một câu “Không nói cũng vậy”, sau đó nhẹ nhàng thôi thôi chén.

Trên mặt nàng không có dị trạng, nhất cử nhất động lại biểu lộ ra thái độ đậm đặc miệt thị và xem thường, làm Triệu Thuần Hi lòng tự trọng cực nặng tức giận đến ngã ngửa. Mà một đám quân sự cũng bị khí độ ung dung đoan nghiêm của nàng chấn nhiếp, toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Đương thời, người hiểu biết chữ nghĩa cực kì thưa thớt, sách vở càng là tài phú châu bảo ngọc khí lớn, cho dù có bạc cũng không mua được. Một tờ sách《Thế gia lục》chính là điển tàng tuyệt phẩm mỗi người chạy theo như vịt, có nó có thể tìm căn hỏi tổ, truy nguyên tìm gốc. Nếu như gia tộc của mình may mắn ghi vào trong đó, vậy quả thực là thiên đại vinh hạnh, nội dung của nó đủ để điều khắc bảo trì trong văn bia hoặc ấn con dấu lên, truyền lưu nhiều thế hệ.

Hôm nay nội tình thế gia mặc dù hoặc nhiều hoặc ít bị chiến hỏa lau đi, nhưng chỉ cần đi vào từ đường bọn họ, nhất định có thể trông thấy một bản《thế gia lục》được cung phụng ở vị trí bất mất nhất. Lúc Lão Hầu gia từng xa phó Thiên Thủy, mượn《thế gia lục》Triệu thị bổn gia để sao chép, lại bị một phen chế nhạo, sau khi trở về không khỏi bệnh nặng một hồi. Người bên ngoài muốn hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ, đều bị hấn kéo đi ra ngoài thường đôn, ngay cả lão thái thái và Hầu gia cũng không hiểu rõ ràng nguyên nhân trong đó, lại bị chịu mấy lần nổi giận của lão, cuối cùng không giải quyết được gì.

Nhớ năm đó lão Hầu gia làm Triệu gia thành gà bay chó chạy, lòng người bàng hoàng như thế nào, trong ký ức các quân sự này vẫn còn mới mẻ, lại nhìn tân phu nhân cùng với quyển sách bên cạnh tay nàng, vốn là bưng bình đại ngộ, tiếp theo cực kì kính sợ. Thì ra Triệu gia chính là hậu duệ trốn nô, thảo nào lão Hầu gia xấu hổ mở miệng. Còn nữa,《thế gia lục》không phải là người nào cũng có thể cầm đây, không có nội tình ngàn năm, chớ nói Công hầu Tể tướng, ngay cả Hoàng đế cũng chưa hấn nhìn thấy đâu. Tân phu nhân lại tùy tiện tiện lấc nó ở bên cạnh bàn, lúc này hấn là tức đủ?

Đôi má Triệu Thuần Hi đã từ đỏ tía chuyển thành xanh trắng, cố gắng nhịn hỏi thăm nên móng Diệp gia, cười lớn nói, “Vay tổ tiên của mẫu thân là nhất mạch nào?” Nếu quả thật có địa vị gì, làm sao trước khi tới ngay cả cơm cũng không kịp ăn?

Nhưng mà thế đạo hỗn loạn, chiến hỏa bay tán loạn, thế gia không có cơm ăn chỗ nào cũng có, nàng thẳm đếm một phen đếm ra hơn mười nhà, lúc này mới nuốt câu nói sau cùng xuống. Những con cháu thế gia cho dù nghèo ăn xin, chỉ cần lần lượt lật bài vị tổ tông ra, sẽ có nhiều người giúp đỡ, thậm chí tôn sùng là khách quý. Bọn họ nghèo khó chỉ là mặt ngoài, tôn quý là bên trong cốt nhục đấy.

Quan Tổ Y mở ra một tờ trong đó, từ từ mở miệng, “Họ Quan vốn họ Cơ, cao thủ đồng phụ dưỡng long từ thời kì Viễn Cổ đế Thuần, bởi vì tình thế không sai, Đế đặc biệt ban tên cho nuôi Long thị. Cho nên, dòng họ của ta nguyên nên xưng là Quan Long, sau đơn giản hoá là Quan. Một chi Tổ phụ ta đây chính là hạ chi hậu duệ hiền thần Quan Long, vì tránh né Hạ Kiệt tù giết tránh đến Bình Lăng, hiện ở Yên kinh. Quan gia ta chính là thư hương thế gia, đòi đòi ra hiền thần.”

Nàng thu《thế gia lục》vào hộp gấm, chuyện đột nhiên chuyển giọng, “Cũng cho các người biết rõ, Quan Tổ Y ta hoàn toàn chính xác xuất thân hàn vi, nhưng không phải hàn môn, ta không đề cập tới xuất thân không là vì nhỏ yếu, mà là cảm thấy không cần có cái tắt yếu kia. Ngày thường ta không hay nói, không nhắc tới bày ra tai mắt tác mầu, hồ đồ sống qua ngày, hoặc là tùy ý các người khi nhục dần đo. Thật sự bàn về huyết mạch, quang vinh sùng quyền thế, Quan gia ta đồng dạng không thiếu, Hầu phủ đã xuống dốc lại càng không thể so sánh. Hoàng Thượng xưng đế một năm rưỡi, Hầu gia các người khi nào lên triều đình...”

“Mẫu thân!” Triệu Thuần Hi đoán được Quan Tổ Y lại muốn cảm khắp kiểng giữa phụ thân và hoàng thượng ra làm văn, làm mọi người Hầu phủ thấy rõ sự thật, thông hiểu tốt xấu, không khỏi lớn tiếng đánh gãy. Từ khi biết được gả vào Triệu phủ là phụ thân kết quả cầu đến, nàng chán ghét vứt bỏ Hầu phủ một khắc cũng không đình chỉ, thậm chí ngay cả ngự trang cũng lười làm. Nàng có thể thò tay liền đánh mặt phụ thân, đệ đệ và mình, cũng có thể há miệng đâm phá quần cảnh của Hầu phủ, một chút chỗ trống cũng không cho người ta, thủ đoạn cường thế và tướng mạo ôn nhu không hề tương xứng.

Đáng hận nàng chanh chua như thế, phụ thân và Lão phu nhân lại vẫn tung lên, ngược lại ép thiên kim đại tiểu thư Triệu Thuần Hi này đã từng muốn gió được gió muốn mưa được mưa tới không thờ nổi. Nàng tới hôm qua mới rốt cục tiếp nhận sự thật Hầu phủ suy tàn, hôm nay Quan Tổ Y muốn cho tất cả hạ bộc đều hiểu tình cảnh xấu hổ của đông chủ, một chiều này thật ác độc mà! Còn hung ác hơn cả lột da trước mặt mọi người!

Triệu Thuần Hi không thể để cho nàng nói tiếp, thuận thế quỳ trên mặt đất, cầu khẩn nói, “Mẫu thân, tới hôm qua là đệ đệ bất hiếu, mạo phạm người, ta nói lời cũng có sai lầm, lần này tới bồi tội với người. Người đã gả tiến Hầu phủ, chúng ta là người một nhà, vốn nên chung mưa gió, đồng tâm đồng đức, làm gì phải nói những lời ngoại đạo kia, làm tổn thương lòng nhau chứ? Ngày sau nếu ai nói sau lưng người nửa câu không phải, con gái là người thứ nhất không buông tha kẻ đó!”

Quan Tổ Y bình tĩnh nhìn nàng ta rất lâu sau mới khoát tay nói, “Đứng lên đi.” Nàng kỳ thật không biết quan to lộc hậu thì có gì đặc biệt hơn người, huyết mạch tôn quý cũng không thể đại biểu hết thảy. Nhưng trải qua hèn mọn nhập bụi ở kiếp trước, nàng giật mình hiểu ra một đạo lý —— nếu muốn sống yên phận ở Hầu phủ, phải dấn nát tất cả mọi người dưới chân, không câu nệ nô bộc, quân sự, chủ tử, chỉ cần người lộ ra một chút tư thái hèn mọn, bọn họ sẽ thỏa thích làm nhục người, phảng phất như vậy có thể đạt được niềm vui lớn lao.

Lời không dễ nghe mà nói, Hầu phủ này, có lúc giống như ở chiến trận Tu La, mà Quan Tổ Y cũng không có ý định dây dưa nhiều cùng với lũ yêu ma quỷ quái này, cho nên nàng bày ra tư thái cao cao tại thượng, cho những người này biết được, chớ nói làm nhục, chính là chân của nàng, cũng không phải bọn họ có thể đụng đến được.

Mất thấy đại tiểu thư đều quỳ, một đám quân sự cũng lục tục quỳ xuống, còn có mấy người tự kiểm chế tư lịch, miễn cưỡng thẳng tắp sống lưng, hơi có ý chống lại, lại nghe bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của nha hoàn, “Phu nhân, người trong nội cung đến, xin người nhanh đi ra ngoài tiếp chỉ!”

Quan Tổ Y không kinh hoảng, dẫn một đám người đi đến ngoài viện, ngẩng đầu quan sát sắc trời, giờ Thìn canh ba, ước chừng vừa mới hạ triều, đạo ý chỉ này chín mươi phần là do tổ phụ và phụ thân cầu ra, hẳn là chuyện tốt. Quả nhiên, về mặt Tiểu Hoàng Môn nịnh nọt nhanh chóng ban bố thánh chỉ, đại thể là thánh thượng cảm động và nhớ nhung ân giáo hóa của đệ sư, mà Quan thị tính tình hiền thực, cần cù mềm mại, hòa nhã tính khiết, tính đi ôn lương... Quả thật là xuất sắc nhất trong nữ thị, gia phong Quan thị vị nhất phẩm Hầu phu nhân vân vân...

Triệu Lục Ly và Tôn thị cũng vội vàng chạy đến, quỳ gối xuống hành lang, nghe xong một đoạn tán tụng dài thườn thượt, sắc mặt biến ảo rất nhiều. Bởi vì nguyên nhân Diệp Trần chán ghét Tôn thị, Ngụy Quốc mới thành lập, lúc Hoàng Thượng phân đất phong hầu các vị công thần cực kỳ thân thuộc, lại chỉ bỏ sót Lão phu nhân Trần Bắc Hầu phủ, làm mọi người thấy được chuyện cười không lớn không nhỏ. Cũng bởi vậy, Trần Bắc Hầu phủ xưa nay không đi đi lại lại với các công hầu, bá phủ khác, một là sợ mất mặt, hai là không ai tiếp.

Hiện tại, tân phu nhân Hầu phủ cuối cùng được cái nhất phẩm cáo mệnh, điều này đại biểu nữ quyền Trần Bắc Hầu phủ rốt cục có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi ra ngoài xã giao rồi, tại sao không khiến người phấn chấn chứ? Tôn thị vui mừng mà thiếu chút nữa ngất đi, Triệu Lục Ly cũng cảm thấy vui mừng, mà Triệu Thuần Hi vừa cao hứng lại vừa oán hận, không biết nên làm phản ứng gì.

Những quân sự kiêu căng kia sớm đã sợ đến hồn phi phách tán, vừa lau mồ hôi vừa đang nghĩ nên nịnh bợ vị tân phu nhân nhất phẩm mới ra lò này như thế nào. Về phần sau lưng giờ trở? Hiện tại nào có người nào có lá gan kia?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Khua Môi Múa Mép

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đút cho Tiểu Hoàng Môn một cái hồng bao thật dày, Tôn thị gọi con dâu vào chính viện nói chuyện, ngoại trừ Triệu Vọng Thư bởi vì bị thương ở giường, còn lại mấy vị chủ tử đều đến đây, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt đều bày ra bộ dáng vô cùng vui mừng Tôn thị cẩn thận từng li từng tí vuốt ve triều phục cáo mệnh màu đỏ, nói cảm thán, “Đường thêu này làm thực tinh xảo, mặc vào nhất định đẹp lắm” Triệu Thuần Hi ở một bên yên lặng dò xét, trong mắt ẩn dấu ghen ghét, cũng tràn ra khát vọng và cực kỳ hâm mộ. Nhất phẩm cáo mệnh, ngoại trừ hậu phi ra, cái này ước chừng là phong thưởng cao nhất mà nữ nhân Ngụy Quốc có thể lấy được. Làm sao hết lần này tới lần khác lại để cho Quan Tổ Y đụng phải cơ chứ?

Nàng phải tự nói với mình, đây là Quan Tổ Y dính ánh sáng của phụ thân, nhưng mà nhớ tới chỉ có Lão phu nhân bị Hoàng Thượng bỏ sót, trong lòng lại tăng thêm đắng chát.

Hạ nhân đang đào con mắt, thầm nghĩ Quan thị này còn nói Quan gia phú quý và Hầu phủ không thể làm chung, cái cáo mệnh này có tương quan với Hầu phủ à nha? Không lấy chồng Hầu gia, nàng có thể trở thành nhất phẩm phu nhân sao? Biểu lộ dương dương đắc ý còn chưa lộ ra, chợt nghe ngoài viện truyền đến thanh âm chúc mừng, thì ra là Quan gia phái quân sự bà tử đến tặng lễ, san hô, ngọc thạch, đồ cổ, đều là vật ngự tứ, trình độ quý trọng của nó khiến người liú lười.

Trước khi đi, quân sự kia còn nói, “Cái nhất phẩm cáo mệnh là Lão thái gia cùng lão gia đặc biệt vào cung cầu đến đây ạ, tiểu thư người ngày sau nếu như bị ảm ức gì, cứ trở về nói cho bọn họ, bọn họ sẽ làm chủ cho người. Lão phu nhân, ngài đừng trách bọn họ dõm ngổ quá rộng, Quan gia hôm nay chỉ có một căn dòng độc đình tiểu thư đây thôi, đương nhiên bảo hộ kỹ lắm, kính xin ngài lượng thứ nhiều.”

Tôn thị mặc dù trong lòng không vui, trên mặt cũng không dám biểu lộ, nói liên tục không ngại, thân gia quả thực suy nghĩ nhiều vân vân...

Thì ra cái nhất phẩm cáo mệnh này là Quan gia cầu đến á? Cũng đúng mà, nếu là nhờ Hầu gia, cũng nên gia phong Lão phu nhân trước mới đúng chứ. Chủ mẫu Hầu phủ nhà khác đều có cáo mệnh, chỉ Lão phu nhân không có, chẳng lẽ Hoàng thượng chỉ quên Trần Bắc Hầu phủ thôi á? Haiz, xem ra giao tình giữa Hầu gia và Hoàng thượng cũng không gì hơn cái này! Nghĩ tới đây, các quân sự hơi chút đứng thẳng sống lưng lần nữa công thân hình xuống, biết vâng lời mà đứng ở cửa ra vào chờ đợi răn dạy. Quan Tổ Y không há mồm cho bọn họ đi, đúng là một người cũng không dám động.

Người Quan gia đến đưa đồ, Tôn thị hào hứng giám mệnh, trả lại triều phục cáo mệnh cho con dâu, bảo nàng cất giữ cẩn thận. Toàn bộ quá trình Triệu Lục Ly không nói chuyện, cầm trong tay « thể gia lục » mà Minh Phương lấy từ chỗ ấy tới đọc qua, sắc mặt rất khó coi. Hắn vẫn cho là Trần Bắc Hầu phủ là đích chỉ Triệu thị Thiên Thủy, nào có ngờ được chỉ là hậu duệ trốn nô, năm đó phụ thân kích động chạy tới bỏ trợ, đoán chừng bị nhục nhã không nhẹ.

Làm sao Quan thị vừa đến, dường như Hầu phủ trong ngoài bị bôi vài lớp da, hết đau đớn lại là khó chịu nổi? Tâm tình của hắn nóng nảy từng tưng, trùng trùng điệp điệp khép sách lại, trông thấy khắc ở góc dưới bên trái tục danh người soạn, đôi mắt không khỏi bị hung hăng đau đớn. Tả Bác Hùng, tổ tiên Tả thị, cũng chính là lão cụ bên ngoài Quan Tổ Y, đã từng trước sau phụng dưỡng qua Tề vương, Sở Vương, Tần vương, chính là nhà sử học danh truyền thiên cổ, danh vọng càng phía trên Tả Đình Hương. Bản « thể gia lục » này đúng là hắn sáng tác đấy, khó trách Quan Tổ Y có dễ như trở bàn tay.

Tả gia và Quan gia mặc dù không có tiền tài quyền thế, học thuật và danh vọng lại tích lũy được rất cao. Cưới con gái Quan gia, Trần Bắc Hầu phủ lấy được ích tương đối khá. Có lẽ lúc trước Hoắc Thánh Triết muốn nạp Quan Tổ Y làm phi, cũng là vì mời chào danh sĩ Trung Nguyên, vậy mà lại bị mình cầu đi. Hắn ta sao có thể đồng ý? Chẳng lẽ đây là một loại thăm dò?

Cái trán Triệu Lục Ly lập tức toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, vội vàng ném « thể gia lục » vào hộp gấm, sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt. Lão phu nhân hiểu sai ý, thu lại dáng tươi cười vặn nói, “Tổ Y, chuyện lời đồn đãi, Hầu gia đã giải quyết, tất cả đám nô tài lắm mồm kia phát bán đi, không để lại bất kỳ người nào. Nếu người còn có chỗ bất mãn, cứ tìm Hầu gia thổ lộ hết, hoặc là tìm ta thương lượng, làm gì phải vạch trần vết sẹo của người, không thuận theo không buông tha cơ chứ?” Bà ta cũng mới biết được Triệu gia là hậu duệ trốn nô, trong lòng cực kỳ khó chịu, nếu không phải có tin vui gia phong cáo mệnh xông lên, lúc này nói không chừng đã xấu hổ và giận dữ ngã bệnh rồi.

Quan Tổ Y nâng một ly trà nóng, từ từ mở miệng, “Lão phu nhân, ta lấy nền móng Triệu phủ nói công việc, ngài và Hầu gia chắc hẳn rất không vui hả?”

Tôn thị thân không có phẩm cấp không tiện phát tác, chỉ có thể hừ lạnh tiếng nhỏ không để người nghe thấy. Triệu Lục Ly cuối cùng cũng từ trong phòng đoán đáng sợ phục hồi lại tinh thần, khoát tay cho lui mấy vị quân sự, “Các người đi xuống trước đi.” Việc xấu trong nhà không thể khoe ra bên ngoài, cho dù có nhiều bất mãn với Quan thị hơn nữa, cũng không thể để người ngoài xem chuyện cười.

Chúng quân sự ngay ngắn đồng ý, nhắc chân muốn đi ngay, lại bị tân phu nhân gọi lại, “Đi cái gì, hôm nay việc nội trợ ta còn chưa xử lý đâu, đợi một lát nữa lại gọi về, chẳng phải là phiền toái á? Nên biết, không nên biết, bọn họ cũng đã biết, trừ phi nhỏ đầu lưỡi, hay là các người còn muốn bịt miệng của bọn họ hay sao? Thế gia Trung Nguyên, trong từ đường mỗi hộ không có trần tàng lấy một bản « thể gia lục » sao? Trần Bắc Hầu phủ đến cùng có lai lịch gì, người khác sớm đã lòng dạ biết rõ, chỉ không nói toạc ra mà thôi.”

Chúng quân sự run run hai đùi, đổ mồ hôi ra như tương, sợ Hầu gia thực sự nhỏ đầu lưỡi của bọn họ đi cho rồi, không khỏi quỳ trên mặt đất dập đầu năn nỉ.

Quan Tổ Y giờ ngón trở chống môi, giọng điệu khinh mạn, “Nhỏ giọng một chút, quá ồn.”

Mọi người chỉ một thoáng cảm như hén, còn tự động tự phát chuyển đến nơi hẻo lánh, miễn cho chứng mắt đến tân phu nhân. Vị chủ nhân này hôm nay muốn gia thế có gia thế, muốn phẩm cấp có phẩm cấp, mà thủ đoạn mượn đao giết người quá hung ác, có thể thấy được tâm cơ rất thâm trầm. Mất thấy ngay cả Hầu gia cùng Lão phu nhân đều sắp không ép được nàng, đám tôm tép nhãi nhép dưới đây vẫn nên lần cực xa mới tốt.

Triệu Lục Ly hoàn toàn chính xác không ép được tân hôn thê tử. Ở trước mặt nàng, hắn lần lượt cảm thấy vô lực, khó chịu, cảm thấy thẹn. Mà hôm nay, cái cảm thấy thẹn này đã đạt tới trình độ thiêu đốt ngũ tạng của hắn. Thì ra thế gia cự tộc Ngụy Quốc đều biết rõ lai lịch Trần Bắc Hầu phủ, khó trách phụ thân năm đó vô luận luôn cúi như thế nào cũng không lọt được vào mắt của bọn họ, khó trách coi như mình liều chết liều sống kiếm được Hầu tước, cũng vẫn bị người xa lánh khinh thị như thường. Hậu duệ trốn nô, chỉ cần « thể gia lục » vẫn tồn tại, danh hào sĩ nhục đến cực điểm này sẽ vĩnh viễn ăn khạc vào tám biển Trần Bắc Hầu phủ, thậm chí trên bia mộ.

Nghĩ vậy, hắn ác niệm bộc phát, muốn lấy sách từ trong hộp gấm ra ném vào chậu than.

“Người muốn làm gì?” Quan Tổ Y chặn nắp hộp trước một bước, từ từ mở miệng, “Thiếu hũ bán này trong tay của ta, người có thể thiếu hũ điển tàng của nhà khác hay sao? Tôn quý từ huyết mạch nguồn gốc, nguồn gốc từ nội tâm, chỉ cần nội tâm đủ mạnh mẽ, cho dù tất cả mọi người xem thường người, người cũng có thể đứng ngạo nghễ hậu thế. Ta lấy ra bản « thể gia lục » này, không phải có ý hạ thấp Triệu gia, ta chỉ muốn cho các người biết rõ, lúc làm nhục người khác, cũng là đang làm nhục chính các người. Thánh nhân có câu: ‘Trong lòng không muốn đứng đầy cho người.’ Chuyện mà bản thân mình cảm thấy khó có thể chịu được, vậy đừng áp đặt cho người khác. Triệu gia các người cảm xuất thân của ta ra làm văn, tâm tình của ta lúc đó, giờ các người có hiểu lây không? Nếu như một đoạn hôn nhân, một gia đình, cần dùng phương pháp ‘Người áp chế ta, ta làm nhục người’ đến gần bỏ cân đối, vậy thì cách sụp đổ sẽ không xa đâu. Hiểu lầm đã tạo ra, sẽ giống như phá miệng vết thương dài khắp thịt thối, thấm đầy chất độc, có tẩy trừ

cũng không có tác dụng, còn phải cạo xương chữa thương, phá rồi lại lập.”

Nàng cài cái chốt ở bên trong một bả khóa cừu khúc liên hoàn đóng ở nắp hộp, dùng sức đè nén, sau đó rút cái chìa khóa làm bằng đồng cách cửa sổ ra, thờ dài nói, “Quy chế cừu phẩm công chính sắp bị khoa cử chế thay thế, mà thế gia sớm muộn cũng sẽ trở thành hạt bụi trong dòng sông lịch sử chảy dài mà thôi, không đáng giá nhắc tới. Cừu Lê Tộc từng là bại tướng dưới tay Con Rồng Cháu Tiên chúng ta, hôm nay lại vào làm chủ Trung Nguyên, xưng bá một phương, có thể thấy được đời thế dễ dàng, thương hải tang điền, ngay cả hoàng triều cũng không thể tồn tại vĩnh cửu, huống chi gia tộc. Chúng ta lẽ ra nên vứt bỏ đi thành kiến mạch máu và dòng giống, cũng vứt bỏ đi hiểu lầm cùng oán hận trước kia, sống hòa thuận vui vẻ, sinh hoạt người yêu ta kính, đây mới là chính thức ước nguyện ban đầu của ta.”

Nói xong lời này, Quan Tô Y rót hai ly trà nóng, hai tay lập tức dâng đến lồng mày, khom người nói, “Trước kia nếu như có chỗ đắc tội, Tô Y lúc này bồi tội với nhị vị. Hôm nay Trần Bắc Hầu phủ cũng là nhà của ta, ta đương nhiên muốn cho nó phát triển không ngừng, tỏa sáng, vì vậy, càng cần mọi người đồng tâm đồng đức, hợp mưu hợp sức. Bởi vì cái gọi là ‘Vương Hóa xuất từ khuê môn’ một gia tộc thậm chí cả một hoàng triều hưng suy vinh nhục, có một nửa cái ở trên người nữ tử hậu trạch. Nhưng một tòa Hầu phủ to như vậy, hôm nay lại làm xa lánh thậm chí chèn ép chủ mẫu, huyền não chướng khí mù mịt, nhân tâm tan rã, làm sao nói tới chuyện nhất trí đối ngoại? Chớ nói chi đến bảo toàn tộc nhân, trọng chấn nhà cửa? Tình ta cảnh thực, có chuyện nói chuyện, nhị vị ngài nếu cảm thấy ta làm sai rồi, ngày sau cứ vạch trước mặt ta, chớ để oán hận chất chứa trong lòng, huyền não gia đình không yên. Ta sẽ làm có quy định thì sửa không quy định thì thêm miễn, chế tạo một hậu viện Hầu phủ an bình. Chúng ta sống tốt cuộc sống của mình, người bên ngoài thấy thế nào thì có gì quan trọng đâu? Các người thấy cái lý này có được không?”

Chén trà ngay tại trước mắt, đang bốc hơi trắng ngùn ngụt, nhìn qua cực kỳ nóng hổi, cũng cực kỳ hương thuần. Tôn thị lau nước mắt khỏe mắt, lúc này mới tiếp nhận tâm ý của con dâu, uống một hơi cạn sạch. Quan thị nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động đều quang minh chính đại, sáng sủa khoáng ý. Nàng có thể mở ra, vò nát rồi, nói rõ từng cách nghĩ trong lòng và tình cảnh Hầu phủ, có thể thấy được là thật tâm cân nhắc cho mọi người.

Trái lại, nếu như nàng giấu « thế gia lục » đi, Hầu phủ vĩnh viễn sẽ không biết trong mắt người khác mình là cái quái gì, sau đó mỗi lần tự cho mình là đích mạch Triệu thị Thiên Thủy, bị người bên ngoài chế nhạo miệt thị, như vậy sẽ đúng sao? Không, sẽ chỉ làm tình cảnh Hầu phủ càng khó chịu mà thôi.

Tôn thị vươn tay, sờ lên thái dương màu xanh của Quan Tô Y, thờ dài, “Người là đứa con ngoan. Quan gia quả nhiên biết dạy dỗ người.”

Mẫu thân có thể nghĩ được ra chuyện, Triệu Lục Ly biết nghĩ đến càng sâu. Oán hận tràn đầy trong lòng dần dần hóa thành áy náy và cảm kích, đẩy ly trà sang một bên, thanh âm buồn bực nói, “Chén trà này ta không dám đương nổi, ta vốn nên bồi tội cho phu nhân mới đúng. Nếu phu nhân không nói, Hầu phủ ta bây giờ còn là chuyện cười.” Dứt lời đứng lên, quy củ hành đại lễ, một câu “Phu nhân” này lại gọi một cách cam tâm tình nguyện.

Quan Tô Y vội vàng tránh đi, nói vài câu đệm xinh đẹp.

Chúng quân sự quý gối góc xó bị cái miệng đôi trắng thay đen của tân phu nhân chấn tới trợn mắt há hốc mồm, rõ ràng là nàng có ý làm đại tiểu thư khó chịu, cuối cùng lại trở thành ân nhân Hầu phủ, cũng hung hăng đóng đinh vị trí chủ mẫu của mình. Ngày sau nếu ai ngộ nghịch nàng, hoặc tổn hại uy tín của nàng, có lẽ sẽ thành đầu số nhiều loạn Hầu phủ, mỗi người hô đánh? Nghĩ vậy, mọi người kính sợ khom người xuống, chống cái trán trên mu bàn tay, bày ra kính sợ với tân phu nhân.

Trái lại Triệu Thuần Hi, đầu óc đã hoàn toàn theo không kịp. Nàng chỉ biết mình, thậm chí toàn bộ Hầu phủ, đều bị Quan Tô Y bốn cột không đáng một đồng, nhưng mà phụ thân và Lão phu nhân chẳng những không tức giận, lại lần lượt bị nàng ta dỗ trở về, lại còn cảm động đến rơi nước mắt, vô cùng kính yêu. Nàng, nàng ta ăn nói quá giỏi rồi?

Mẫu thân, người làm hại con khổ rồi! Triệu Thuần Hi vốn hối hận cuồng quýt, ngược lại nghĩ đến: nếu người này vào cung, nhất định có thể dỗ Hoàng Thượng quay vòng, sẽ khiến nẫu thân mất đi sủng ái. Như thế, ngược lại là mẫu thân nhìn xa, đưa nàng ta tới Hầu phủ trước. Chính mình không ép được nàng ta, chẳng lẽ không thể tìm giúp đỡ à?

Chốc lát, nàng lại cúi đầu nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Như Lò Xo

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đạp Hầu phủ cao cao tại thượng vào trong vũng bùn, lại dọn dẹp Triệu Lục Ly và Lão phu nhân, lúc này Quan Tô Y mới về chỗ ngồi, từ từ nói, “Ta đại khái có thể giấu diếm lại lịch Hầu phủ, không làm ác nhân khiến người ta e ngại thế này. Nhưng, ngày sau trong phủ là ta đương gia, giao tiếp xã giao, nhân tình vãng lai, dù sao cũng phải xử lý tình huống. Chính như văn thần có phe phái của văn thần, võ tướng có vòng tròn luân quần của võ tướng, người có danh dự uy tín ở Yên kinh này ta cũng biết về họ. Thế gia tự kiểm chế huyết mạch tôn quý, xưa nay chỉ kết giao cùng thế gia thực lực tương đương, mà nhóm thân hân vi tân quý cũng rất bài xích bên ngoài. Nếu là ta không nói toạc ra, Trần Bắc Hầu phủ đã không vào được vòng tròn luân quần thế gia, lại không gần được vòng tròn luân quần tân quý, thiên trường địa cửu, chỉ biết càng thêm gian nan mà thôi.”

“Đứng đứng đứng, người nói đứng.” Tôn thị liên tục gật đầu, giọng điệu giắt mình, “Nếu người không nói toạc ra, ta đến bây giờ còn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Hầu phủ hàng năm đưa lễ vật đi Triệu thị Thiên Thủy đều bị lui về, vì sao thế gia tự hội không cho chúng ta theo, vì sao mấy vị gia chủ, tông phụ trông thấy ta và Hầu gia thì quay đầu đi, thì ra là vì nguyên nhân này. Lão Hầu gia năm đó làm sao lại không nói rõ ràng ra chứ, làm hại chúng ta... Làm hại chúng ta trở thành tôm tép nhai nhếp vài năm.” Dứt lời, Tôn thị đã mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ vô cùng.

Triệu Lạc Ly dùng tay nâng trán, im lặng không nói. Hắn vốn có lòng tự trọng rất mạnh, chỉ biết càng khó chịu hơn Lão phu nhân, miệng khó trả lời.

Triệu Thuần Hi tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt trở nên rất tái nhợt.

Quan Tố Y liếc nàng ta một cái, tiếp tục nói, “Ngày sau chúng ta tìm đúng vị trí Hầu phủ. Vòng luân quản thế gia, chúng ta nếu không thể lách vào bên trong, thì phải cách khá xa đấy, ngược lại triều đình tân quý là có thể thích hợp kết giao, thực sự không thể vi phạm. Vẫn là câu nói kia, ta không hỏi nguyên do Hầu phủ các người bị Hoàng Thượng chán ghét vứt bỏ, các người cũng đừng qua loa tắc trách ta, rất nhiều dấu hiệu đã cho thấy, chỉ sợ Hầu phủ đã bị Hoàng Thượng nhớ một số rồi, không biết lúc nào sẽ thanh toán, cho nên làm việc còn phải cẩn thận, chớ làm cái rui [*xà nhà] xuất đầu.”

Tôn thị rất đồng ý, “Tố Y nói rất đúng. Thuần Hi, nghe nói gần đây người thu được rất nhiều thiệp mời, có thể từ chối thì người trả lại đi, không thể từ chối thì mời người tới phủ, để mẫu thân người xem giúp, đừng học những nữ nhân thương gia thấy người sang bắt quàng làm họ, nhặt được một cái đùi thì chạy lên ôm, không mất mặt à?”

Triệu Thuần Hi bị nói chỉ cây dâu mà mắng cây hòe khiến cho vừa thẹn vừa giận, lại không tiện phát tác, chỉ có thể ầm ừ mà lên tiếng. Nhớ tới tự hội trước đây, mình luôn bị thiên kim thế gia và quý nữ huân tước xa lánh lạnh nhạt, nàng cho rằng là nguyên nhân phụ thân không chương thực quyền, mẫu thân không rõ tung tích, hiện tại mới biết là vì xuất thân. Nàng đường đường là đích trưởng nữ Trấn Bắc Hầu phủ, lại sẽ bởi vì xuất thân mà bị người khinh thường, khó trách năm đó mẫu thân tình nguyện vứt chồng bỏ con, cốt nhục chia lìa, cũng muốn vào cung làm phi.

Quan thị gả vào Hầu phủ mới mấy ngày, Triệu Thuần Hi lại cảm thấy như đã qua vài năm, chỉ vì nàng quá biết nói làm sao để xé mở da mặt người khác, gây nát miệng vết thương người khác, lại lần lượt vẩy muối lên, khiến người thống khổ. Nhưng mà nàng càng am hiểu chuyển hóa sự oán hận thống khổ của người khác thành cảm động đến rơi nước mắt, chiêu thức đổi trắng thay đen ấy cực kỳ đáng sợ.

Tính cách cảnh trực? Lời này chỉ sợ chỉ có phụ thân và Lão phu nhân mới tin! Nghĩ vậy, ngực Triệu Thuần Hi bị đè nén một hồi, nhưng vào lúc này, lại nghe Quan Tố Y ôn nhu nói, “Chuyện trước kia đều đi qua, chúng ta ngày sau đóng cửa lại sống, người một nhà bình an, vây quanh bàn tròn. Ta tính cách cảnh trực, cho nên thường thường đắc tội người còn không tự biết, ngày sau còn cần mọi người tha thứ nhiều. Hôm qua Vọng Thư bị đánh, ta chưa từng khuyên can, Hi Nhi bởi vậy hiểu lầm ta hẳn tâm, hôm nay ta liền nói một câu xuất phát từ đào phôi đào tìm, một đôi con trai gái này của Hầu gia, ta thật sự là... Không có cách nào coi như mình sinh ra được.”

Cái gì? Người nói cái gì? Có phải lão thân nghe lầm rồi không hả? Vốn tưởng rằng con dâu sẽ kể một ít lời tri kỷ, không ngờ phía sau lại chuyển hướng đột ngột như thế, Tôn thị cả kinh thiếu chút nữa phun ra ngoài một miệng nước trà.

Triệu Lạc Ly chần chờ nói, “Có phải người nói nhiều thêm hai chữ không?” Theo như lẽ thường mà nói, kể thất vừa qua cửa không phải nên đại biểu quyết tâm thề son sắt với phu quân, tất nhiên sẽ coi con riêng, kể nữ như mình sinh ra sao? Làm sao Quan thị lại nói trái ngược? Nhưng hắn không vội vã tức giận, lưỡng lự trước Quan thị còn có ngữ điệu chưa hết.

Triệu Thuần Hi chớp mắt lên, bình tĩnh nhìn lên người đứng đầu kia.

Quan Tố Y chậm rãi mà uống một ngụm trà nóng, rồi nói tiếp: “Ta năm nay mười tám, Hi Nhi mười ba, Vọng Thư tới lễ mừng năm mới sẽ mười một, chúng ta chỉ hơn kém mấy tuổi thôi, dùng mẫu tử tương xứng quả thực quái dị, mà lại rất không quen. Còn nữa, cảm tình đều phải tạo ra đấy, ta mới vừa qua cửa không được vài ngày, ta nói ưa thích nhị vị như thế nào, mới quen đã thân như thế nào, tình đầu ý hợp ra sao, các người tin sao? Dù sao ta là không tin đấy. Nhưng mặc kệ sau này chúng ta có thể hợp hay không, có thể ái mộ tương giao hay không, ta đều cố gắng làm trách nhiệm của mẫu thân. Các người có thể không tin nhân phẩm của ta, nhưng danh dự tổ phụ ta còn ở đó, thân là đế sư, nên mọi chuyện phải tự làm, làm người gương mẫu, nhân nghĩa lễ trí, trung tín hiếu để, quả quyết không thể là giả tạo, nếu không không chịu nổi đại nhậm, càng không mặt mũi nào thấy mặt vua. Vì vậy, ta sẽ không để rơi tên tuổi tổ phụ, bồi đen Quan gia hào quang muốn trượng vãn đài. Ta sẽ tìm cho Hi Nhi một hộ trong sạch, cũng sẽ cho Vọng Thư nên đi trên chính đồ như thế nào, chúng ta ngày sau có thể thân như mẹ con hay không, cái này còn phải xem duyên phận.”

Tuy lời này hơi thẳng thừng, nhưng tới tai Triệu Lạc Ly và Tôn thị lại dễ nghe cực kỳ. Quan thị hoàn toàn chính xác tuổi còn nhỏ quá, lại chưa từng sinh con, không có khả năng thoát cái thay làm nhân vật mẫu thân. Nếu như nàng tới cửa thoát một cái đã già bộ hiện lành rộng lượng, ôn nhu hiền hoà, ngược lại sẽ khiến người nghi kỵ, không bằng trước mắt thẳng thắn thành khẩn bẩm báo mới được lòng người.

Tôn thị vô cùng thỏa mãn cô con dâu này, vui vẻ liên tục nói, “Có duyên phận, đương nhiên có duyên phận, nếu không làm sao người trở thành tức phụ Triệu gia ta chứ? Thuần Hi, ngày sau ngoan ngoãn hiếu thuận mẫu thân người, biết không?”

Triệu Thuần Hi ngoại trừ biệt khuất đồng ý, không thể nói gì hơn. Quan Tố Y quá hiểu trao đổi kỹ xảo, dục dương trước ưc[??], dung tình tại lý, có thể lập tức chọc giận người, lại có thể lập tức vuốt lên, cuối cùng còn bị xúc động thật sâu. Quan gia không hổ là văn hào thế gia, mồm mép như cán bút, lợi hại số một!

Ngọt ngọt, ngọt ngọt đấy, một buổi sáng qua như vậy. Quan Tố Y từ biệt Tôn thị mặt mày hớn hờ, cùng Triệu Lạc Ly, Triệu Thuần Hi đi thăm Triệu Vọng Thư nằm trên giường dưỡng thương, đi theo phía sau là một hàng quân sự, nhìn qua phô trương thật lớn.

Triệu Vọng Thư tối hôm qua bị phụ thân nói dọa sợ, đối đãi với mẹ kể thêm vài phần cẩn thận từng li từng tí. Kỳ thật bản tính hắn không xấu, chỉ là tai mềm, dễ bị người lợi dụng. Đời trước hắn sở dĩ hãm hại Quan Tố Y, trong đó có Triệu Thuần Hi và Diệp Phồn khuyến khích, cũng có một ít phân tranh trên triều đình, vừa đúng lúc thành cây thương trong tay người khác, đến cuối cũng không được kết quả tốt đẹp gì.

Đời này hán còn nhỏ, Quan Tô Y đương nhiên sẽ không đi hại một đứa bé, nhưng thiết tình dạy bảo, khắp nơi che chở như ở kiếp trước, thì sẽ không thể rồi. Lại nói một hồi những lời hoa mỹ, đơn giản được thiện ý của Triệu Vọng Thư, Quan Tô Y dẫn một đám quân sự trở lại nhà giữa.

Triệu Thuần Hi tìm có lỗi Triệu Lục Ly đi, miễn cho hán bị mẹ kế lung lạc mắt, lại lộ ra chút ít ý canh phòng nghiêm ngặt.

Quan Tô Y rất cảm kích việc này đây, lại sai Minh Phương đi tới phòng bếp hâm cách thủy một chung canh con rùa đưa cho Hầu gia và đại tiểu thư.

Các vị quân sự ngay ngắn đứng ở hành lang. Trong chính sảnh nhà giữa, bốn phiến đại môn khắc hoa son son mở rộng ra, khí chất đoan nghiêm, tân phu nhân khuôn mặt hoa mỹ cao cao ngồi ở bên trên, không nhanh không chậm gọi từng người từng bước đi vào bẩm sự tình, bất kể chọn mua, nhập sổ sách, ra sổ sách, giao tiếp vãng lai, sự vụ vụn vặt, đều xử lý ngay ngắn rõ ràng, cẩn thận, thủ đoạn kia, còn thành thạo cao cán hơn cả Lão phu nhân.

Các quân sự vốn vừa kính vừa sợ nàng, lần này càng thêm tâm phục khẩu phục, không dám la lối yêu thiêu thân nữa.

Tiến bước các vị quân sự mồ hôi lạnh đầm đìa, lúc này Minh Lan mới thở phì phì nói, “Tiểu thư, Triệu gia đúng là hậu duệ trốn nô, bọn họ lừa hôn! Tà gia, Trọng Gia, Quan gia, đều là thế gia lừng lẫy nổi danh văn hào, Triệu gia sao xứng?”

“Trốn nô? Nói hơi đại nghịch bất đạo mà nói, Cửu Lê Tộc sau khi chiến bại cũng làm nô lệ bộ lạc Viêm Hoàng, vì hậu thế mà tính, tộc trưởng không thể không mang theo tộc nhân trốn vào thâm sơn rừng rậm ở ẩn, hôm nay hơn một nghìn năm đi qua, lại trở thành bá chủ Trung Nguyên. Bởi vì cái gọi là ‘Anh hùng không hỏi xuất xứ’, điểm tôn quý trong huyết mạch ấy, nay đã hưng thịnh rồi. Ngày sau đừng vội nói cái gì gia thế hay không gia thế, xuất thân tốt hay xấu.” Nay Thượng thủ đoạn cường hoành, tính cách bá đạo, xưa nay không thích thế gia can tay. Thiên hạ này của họ Hoắc, thế gia hưng thịnh và huy hoàng sắp sửa trở thành quá khứ rồi.

Đã nói hết, Quan Tô Y cũng không nhiều lời với tiểu nha đầu, chỉ bảo nàng để《thế gia lục》vào đáy hòm, ngày sau chớ lấy ra nữa. Đời trước, nàng cất giấu quyển sách này cẩn thận lắm, không dám cho bất luận kẻ nào ở Triệu gia đọc qua, sợ bọn họ mất mặt mũi, làm tổn thương tự tôn của họ. Lúc giao tiếp xã giao, nàng không cho phép Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư vãng lai cùng con cháu thế gia, để tránh tự rước lấy nhục, lại bị bọn họ hiểu lầm thành lòng dạ hiểm độc lá gan đen, cố ý cản trở tiền đồ của hai người đó.

Nàng vụng trộm hủy bỏ đưa lễ hàng năm tới Triệu thị Thiên Thủy, cải thành giúp đỡ Dục Anh đường, lại bị Diệp Phồn tố giác, lại vác cái tội danh tham ô tài sản nhà chồng, vài lần bị buộc đến tuyệt cảnh.

Nàng xuất phát từ nội tâm đào phôi, tận tâm tận lực, đôi lúc chỉ có chửi rủa và hăm dọa, giờ đây nàng hung hăng giẫm Triệu gia vào vũng bùn, những người này lại cảm động đến rơi nước mắt, tin tưởng nàng. Người, chính là như vậy đấy, người yên lặng trả giá bọn họ chỉ biết coi như không thấy, người luyện một cái mặt giả dối rực rỡ, bọn họ lại bị mê chặt rồi.

Buồn cười, thật đáng buồn, đáng tiếc! Quan Tô Y lắc đầu liên tục, tiếc hận vì mình đã từng làm.

Minh Lan thấy tâm tình nàng không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác, “Haiz, nô tỳ không đề cập tới nữa. Nô tỳ nghe nói một chuyện mới lạ nè, người có muốn nghe không?”

“Chuyện gì?” Quan Tô Y hào hứng không cao.

“Có một học giả Nho gia tên là Từ Quảng Chí liên tiếp phát chiến thiếp mười vị danh sĩ Pháp gia, mời bọn họ ở Văn Tụy lâu biện luận. Hôm nay bên ngoài sớm đã truyền xôn xao, cũng đang thảo luận ai thua ai thắng. Từ Quảng Chí kia khẩu khí lớn thật đấy, lại dám nói danh sĩ Pháp gia thắng một hồi tính toán toàn thắng, hán thua một hồi tính toán toàn bộ bại, đương nhiên đi xa Yên kinh, vĩnh viễn không trở lại nữa.”

“Hửm? Hán thật sự nói như vậy?” Quan Tô Y đột nhiên ngẩng đầu nhìn tiểu nha đầu.

Minh Lan kinh ngạc, tiếp theo giựt giây nói, “Biện luận ngày mai bắt đầu, liên tục mười ngày, một ngày một hồi. Tiểu thư, chúng ta cũng đi xem nha?”

“Được, đương nhiên phải đi!” Quan Tô Y dùng tay nâng trán, trầm nghĩ: Từ Quảng Chí quả thật gấp công tốt lợi, lần trước không bắt được cơ hội trở nên nổi bật, lần này lại tạo một cái. Việc này nếu nháo lớn lên, nhất định sẽ khiến cấp trên chú ý, hán muốn nhập sĩ đến điền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Khẩu Chiến

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Bởi vì Từ Quảng Chí muốn dương danh, cho nên vụng trộm sai người đi tán tin tức hội biện luận ra ngoài, mời rất nhiều văn hào tới, lấy danh đến đây xem cuộc chiến, thuận tiện tạo thế cho bản thân mình. Hôm sau, lúc Quan Tô Y vội vàng đi tới Văn Tụy lâu, bên trong đã đầy ắp người, may mà nàng phòng ngừa chu đáo, chạng vạng tối hôm qua đã tốn hao số tiền lớn thuê một phòng thượng hạng trên lầu hai dựa vào rào chắn, nếu không lúc này chỉ sợ

chỗ chen chân cũng không có.

Thoáng nhìn Quan lão gia tử và Quan phụ cũng ngồi ở trong hành lang, nàng vội vàng nâng mạch ly, lại kéo khép lựa đen, tránh bị bọn họ nhận ra.

“Ồ, khách quan ngài cuối cùng đến rồi.” Nhân viên cửa tiệm cúi đầu khom lưng chào đón, áy náy nói, “Khách quan người xem, hôm nay trong tiệm chúng ta kín người hết chỗ, chương quầy còn nói không thể đuổi khách ra ngoài, cho nên cho vào toàn bộ rồi, hôm nay đừng nói chỗ ngồi, ngay cả chỗ đứng cũng không có. Những phòng thượng hạng trên lầu hai cũng hủy, đổi thành bàn tròn, nếu ngài không chú ý thì đi lên ngồi cùng người khác một lát. Nếu ngài chú ý, chúng ta sẽ trả lại tiền đặt cọc cho ngài.” Dứt lời chỉ vào lầu hai, giọng điệu trở nên đặc biệt ân cần, “Kỳ thật không sao đâu ạ. Ngài nhìn đi, mọi người đều cố như vậy đấy. Còn nữa, tiền đặt cọc của ngài chúng ta hoàn trả lại đủ, tiền nước trà và điểm tâm giảm giá cho ngài lấy tám phần thôi, mặt khác dâng tặng một món ăn nhắm, ngài thấy thế nào?”

Quan Tô Y ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi thầm giật mình. Người Yên kinh cũng quá rảnh rồi rồi, chen chúc chật ních một tòa Văn Tụy lâu to như vậy, không riêng đại sảnh lầu một người ta tấp nập, lầu hai cũng là sảnh vai sát người, vô cùng náo nhiệt. Phòng thượng hạng lầu hai đều dùng bình phong cách ra, chương quầy ngài nó quá chiếm diện tích, lúc này đã triệt tiêu toàn bộ, phóng mắt nhìn lại chỉ nhìn thấy bên trên rào chắn nhồi đầy người, đông nghịt một mảnh.

Lúc này Từ thị lý học còn chưa thịnh hành, cho nên nam nữ đại phòng cũng không nặng lắm, có quý nữ trang phục lộng lẫy cũng cùng người khác ngồi chung một cái bàn, có mấy thiếu nữ Cừu Lê Tộc ăn mặc nam trang, thoải mái trà trộn trong đám người nói chuyện.

Quan Tô Y cũng không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, đồng ý rất nhanh, thấp cúi thấp đầu đi lên trên.

Lầu hai, ở một vị trí hẻo lánh, một nam tử dáng người cao to, dung mạo tuấn mỹ đang nghiêng tựa lan can bên cạnh, tay đang lắc lư trái phải một bầu rượu xinh xắn tinh xảo, thân sắc nhàn nhã. Thấy nhân viên cửa tiệm dẫn một vị nữ tử đầu đội mạch ly vào cửa tiệm, lại liên tiếp nhìn sang phương hướng này của mình, hắn không khỏi khiêu mi cười nói, “Cháu gái bảo bối của Quan lão gia tử vậy mà cũng tới. Còn nhớ nàng sao? Đó là Chiêu Nghi nương nương vô duyên vào cung của người đấy.” Dứt lời móc từ trong túi ra một hạt đàn mộc chế thành Phật châu, ném vào khay bạch một tiếng.

Được nghe lời này, nam tử cao lớn đi cùng hắn cũng đi đến bên cạnh lan can bao quát, “Nàng đội mạch ly, người làm sao mà biết là cháu gái Quan lão gia tử?”

Nam tử tuấn mỹ không trả lời, chỉ phẩy cái hầu bao bên hông. Nam tử cao lớn tựa hồ hừ lạnh một tiếng, lại tựa hồ không phản ứng chút nào, oai vệ ngồi về vị trí, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Vẫn là nam tử tuấn mỹ không nhịn nổi, hiếu kỳ hỏi thăm, “Nghe nói Quan Tô Y dung mạo khuynh thành, tài hoa tuyệt thế, tính tình cũng đặc biệt dịu dàng hiền thực. Nữ tử tốt như vậy, sao người cam lòng tặng cho mặt hàng kinh tởm Triệu Lục Ly kia?” Dứt lời lại lấy ra từ trong ví một hạt Phật châu ném vào khay.

Nam tử cao lớn chọc chọc mí mắt, giọng điệu tán mạn, “Ta từng thấy nàng một lần, không thấy rõ tướng mạo, tài ăn nói thì rất tốt, so với phần đông nữ tử thì có vài phần kiến thức. Nhưng nàng dù sao cũng là cháu gái Quan Tề Quang, ta sợ là vô phúc tiêu thụ. Cả ngày nghe Quan Tề Quang nói chuyện nhân nghĩa đạo đức đã đủ phiền rồi, mà cháu gái hắn miệng lưỡi càng thêm sắc bén, nếu là trở lại hậu cung còn phải nghe thêm một lần, hảm răng ta chắc chưa bớt. Thảo nào người gọi học giả Nho gia là Nho chua, hóa ra là vì vậy, ta cuối cùng coi như đã hiểu.”

Nam tử cao lớn vẫn về mi tâm, tựa hồ có chút đau đầu. Nam tử tuấn mỹ cười rộ lên, biểu lộ nhìn có chút hả hê.

Khi đang nói chuyện, thị vệ thủ ở bên ngoài tới bẩm báo, “Đại nhân, chủ quán dẫn theo người đến ngồi cùng bàn, nói vị trí này là người nọ đã sớm lập thành, người xem...”

Nam tử tuấn mỹ không đáp lời, chỉ dùng đốt ngón tay gõ rào chắn. Thị vệ ngẫm hiểu, khoát tay để cho nhân viên cửa tiệm tới gần.

Quan Tô Y cẩn thận quan sát người trên trà khách, mặc dù trên mặt không lộ ra, bên trong lại hơi kinh hãi. Vạn không có ngờ tới, người mà ghép chung một bàn với nàng sẽ là Tần Lăng Vân.

Tần Lăng Vân hiện tại chỉ là Trần Tây Hài mới ra của triều đình, tựa hồ tình cảnh tương đương với Triệu Lục Ly, nhưng tương lai, hắn sẽ trở thành một bá đạo sắc bén nhất trong tay Thánh Nguyên Đế, cũng sẽ trở thành ác quan đệ nhất âm thanh chấn Cừu Châu, tiếng xấu lan khắp Ngụy Quốc. Hắn là nhân vật đại biểu học phái Pháp gia, chẳng những tài hùng biện không tồi, thông minh tuyệt đỉnh, mà thủ đoạn ra tay cay độc, tâm cơ thâm trầm, chuyên làm rất nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng cho Thánh Nguyên Đế như bài trừ đối lập, củng cố hoàng quyền.

Quan Tô Y khi chết, người này đang đấu cùng Từ Quảng Chí tới thiên hôn địa ám, không biết cuối cùng ai thua ai thắng. Đòi trước, người chết trong tay hắn không có một vạn cũng có tám ngàn, bởi vậy được cái danh xưng người gian ác, có thể nói là người người e ngại, nhưng ở trong mắt Quan Tô Y, hắn chỉ là người đáng thương yêu mà không thành mà thôi.

Lại nói tiếp, bi kịch của Tần Lăng Vân có vài phần tương tự tạo ngộ của nàng. Hắn trước kia mất cha mất mẹ, huynh trưởng lại yếu đuối nhiều bệnh, được thạch không ngừng, có thể bình an lớn lên, là may nhờ có chị dâu của hắn. Tẩu tử Lý thị của hắn lớn hơn hắn năm tuổi, sau khi gả vào Tần gia nghèo rớt mòng tơi chẳng những phải chiếu cố phụ quân, nuôi dưỡng tiểu thúc, còn phải cấy ruộng cấy lúa, gieo trồng hoa màu, thời gian trôi qua thật không dễ dàng. Nhưng nàng chưa bao giờ oán trời trách đất, cũng không tâm tro nhụt chí, tuy nói không mấy năm đã làm quả phụ, nhưng đến cùng cũng nuôi tiểu thúc bình an mà lớn lên, còn bỏ tiền cung cấp hắn tập văn biết chữ.

Tần Lăng Vân là kẻ có on tất báo, coi Lý thị rất thân, lại bởi vì thiếu niên khí phách, chọc giận một vị thân hào địa phương, bị buộc đi xa tha hương. Nhưng hắn cũng giống với Triệu Lục Ly, có vài phần may mắn, trong lúc vô tình cùng Thánh Nguyên Đế kết làm tâm đầu ý hợp, từ đó về sau vớt vát tòng quân, khỏi nghĩa vũ trang, thế phải đánh về quê quán báo thù. Lúc đào tẩu hắn không quên mang theo Lý thị, hai người sống nương tựa lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, dần dà lại dần dà sinh tình. Mới đầu Lý thị trở ngại luân lý không dám đáp ứng, về sau cuối cùng bị hắn thành tâm đã động, chuẩn

bị tái giá.

Kết quả, ngay tại khi hai người sắp đạt được ước muốn trước mắt, Từ thị lý học chợt như một hồi gió yêu ma cạo ra, can thiệp chuyện tốt của bọn họ. Cái này chưa tính, tộc trưởng dòng họ Lý thị là thứ nhỏ sinh cổ hủ, ảnh hưởng cực kỳ sâu nặng Từ thị lý học, lừa gạt Lý thị trở về, một mình chìm đường. Đợi khi Tần Lăng Vân nhận được tin tức chạy tới cứu người, chỉ lấy được một cỗ thi thể cứng ngắt lạnh như băng, cảm giác đau nhức triệt nội tâm kia người thường khó có thể tưởng tượng được.

Vì vậy sau này, Tần Lăng Vân chống lại dòng họ Lý thị, nhỏ sinh thiên hạ, thậm chí cả Từ Quảng Chí, tính tình trở nên càng ngày càng thô bạo. Quan Tổ Y chết sớm hơn hẳn, lại có thể đoán được kết cục của hắn, chỉ là tám chữ mà thôi —— mất hết can đảm, ngọc thạch cùng vỡ.

Bởi vì hai người đồng bệnh tương liên, mà lúc này Tần Lăng Vân còn chưa đau nhức tới không nơi sống yên, tính tình đại biến, cho nên Quan Tổ Y không lảng tránh, chậm rãi đi qua chào, “Quan thị Tổ Y tùy tiện đến đây quấy rầy, còn mong rộng lòng tha thứ. Xin hỏi các hạ là?”

Tần Lăng Vân không trả lời, ngược lại nhìn nam tử cao lớn đứng ở bên cạnh mình làm bộ thị vệ. Nam tử đáp thay, “Tần Lăng Vân.”

“Nguyên là Trần Tây Hâu, cửu ngưỡng đại danh.” Quan Tổ Y lần nữa chấp tay, thấy nhân viên cửa tiệm đưa một bình phong dời qua, đặt ở trước hai người, vì vậy khoát tay nói, “Không cần, cứ bày nó ở chỗ kia, ngăn cách ánh mắt bàn bên cạnh là được rồi. Chúng ta quen nhau.”

Nhân viên cửa tiệm vội vàng bày bình phong ở vị trí nàng chỉ định, sau khi cầm bạc thưởng vô cùng vui vẻ bước đi. Nơi này vốn là góc dựa vào tường hẻo lánh nhất, dùng bình phong đỡ liền ngăn cách tầm mắt mọi người bên kia, thành một không gian riêng.

Cảm giác bốn phía sạch rất nhiều, Quan Tổ Y mới chậm rãi ngồi xuống, rồi sau đó lờm nam tử cao lớn, trong lòng hơi có so đo. Tần Lăng Vân thân cao tám thước, thể trạng cường tráng, nhưng thiếp thân thị vệ của hắn còn cao hơn hắn nửa cái đầu, mà ở miệng treo một râu quai nón rậm, cơ bắp trước ngực và cánh tay căng phồng, hoa văn pháp phồng, đầy thương phục màu đen lên gần muốn bao liệt, một đôi mắt thâm sâu không thể đo lường, hàm ẩn sát khí, hẳn là cao thủ đã từng qua gió tanh mưa máu, lại nhìn ngũ quan như đao gọt riu đục, hẳn là người Cửu Lê Tộc rồi.

Đời trước nghe nói bên người Tần Lăng Vân có một thị vệ Cửu Lê Tộc võ công rất cao mình bảo hộ, Quan Tổ Y khẽ liên tưởng tới người đó, ngoại trừ trong lòng thầm nói: người này khí thế quá thịnh ra thì không nghĩ gì nữa. Hai người dựa vào lan can mà ngồi, nhìn xuống phía dưới.

Quan Tổ Y chỉ vào Từ Quảng Chí đứng trên đài cao, ung dung nói, “Nếu ngươi không xuất mã, Pháp gia thua không thể nghi ngờ.”

Ồ, mới đầu đã khiêu chiến rồi, không hổ là cháu gái Quan lão gia tử. Tần Lăng Vân vênh lòng mày lên cao nhất, giống như có bất mãn. Nam tử cao lớn đứng phía sau hắn bờ môi hơi đóng, thực sự không mở miệng.

Quan Tổ Y đáp mấy câu, thấy Tần Lăng Vân luôn ừ a qua loa, hoặc là gật đầu lắc đầu, một chữ không nhà, trong lòng đã có tự định giá, lại thoáng nhìn mấy khóa Phật châu trong khay, rốt cục nói, “Ngươi đang tu Bế Khẩu Thiện?”

Tần Lăng Vân biểu lộ kinh dị, phảng phất đang hỏi nàng làm sao mà biết được. Quan Tổ Y lúc này cũng bán đi cái nút khoát tay cười mà không nói. Chuyện này, nàng đời trước từng nghe người bên ngoài nghị luận, nếu không phát hiện Phật châu, thiếu chút nữa đã quên rồi. Có lẽ, Tần Lăng Vân lúc này đã thổ lộ với tẩu tử rồi, lại bị đối phương lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, mà lại luôn mồm bắt ngày sau không được nhắc lại. Tần Lăng Vân thống khổ tuyệt vọng trong lòng, lại không chịu để cho tẩu tử khó xử nữa, vì vậy bắt đầu tu Bế Khẩu Thiện.

Tục nhân tu Bế Khẩu Thiện nào có dễ dàng như vậy, không nghĩ qua là liền phá giới, cho nên hắn chuẩn bị cho mình một cái hầu bao, bên trong có 100 khóa Phật châu, mỗi một câu nói lấy ra một hạt, đợi hầu bao lấy hết, chính là giết hắn đi cũng sẽ không nhà nữa chữ nữa, mới đầu một ngày 100 câu, kiên trì nửa năm sau giảm thành một ngày mười câu, cuối cùng ở một năm sau biến thành triệt triệt để để không nói gì.

Lý thị đối với hắn cũng không phải là vô tình, sao có thể thấy hắn tra tấn mình như thế, khổ khốc lệ không có kết quả sau đó đành phải đồng ý yêu cầu xa vời của hắn. Nhưng, yêu cầu xa vời cuối cùng thành yêu cầu xa vời, nhất định vô vọng. Nhớ lại chuyện xưa trước kia, Quan Tổ Y không khỏi đau buồn, may mà lụa đen che khuất hai gò má, mới không để cho Tần Lăng Vân nhìn ra manh mối.

Im lặng một lát, biện luận đã bắt đầu. Từ Quảng Chí đứng trên đài cao cầm bút lông, viết xuống bốn chữ tại trên một ván gỗ cực lớn —— noi theo lễ cổ.

Nho gia chủ trương noi theo lễ người xưa, mà pháp gia chủ trương không hợp pháp cổ, không theo nay, căn cứ vào điểm này, cả hai tư tưởng hoàn toàn đối lập nhau. Bởi vậy có thể thấy được, chủ đề biện luận hôm nay là đây. Tần Lăng Vân ngồi chơi uống rượu lộ ra vẻ do dự, thiếp thân thị vệ của hắn dùng tiếng nói khàn khàn hùng hậu nói, “Đề mục này có chút thú vị đấy.”

Quan Tổ Y dùng tay nâng trán, vẫn tự suy xét, chỉ hận chính mình vì sao là cháu gái Quan Tề Quang, nếu không có thể đại biểu Pháp gia xuống dưới khấu chiến với Từ Quảng Chí, nhất định phải hủy mộng lớn vị cực nhân thần xuân thu của hắn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Mê Mẩn

Từ Quảng Chí này tuy chỉ vì cái trước mắt, tư tưởng hẹp, nhưng công phu ngoài miệng lại cực kỳ lợi hại, mà học thức lại rất uyên bác, biện luận vừa mới bắt đầu đã ném ra ngoài rất nhiều luận cứ, liên tiếp bức học giả pháp gia bại lui. Nho gia noi theo người xưa, làm theo đúng là Chu triều, theo lễ, theo cũng là Chu lễ. Chu triều trước sau sở hữu hơn ba mươi vị Hoàng đế, duy trì hơn bảy trăm năm, có thể nói thời gian thống trị dài lâu nhất, văn hóa lộng lẫy nhất, sinh hoạt tương đối mà nói là một thời đại yên ổn nhất. Chính vì thời đại kia ít có phân tranh chiến loạn, học giả Nho gia mới đặc biệt tôn sùng, cực lực thổi phồng đủ loại chế độ ưu việt của Chu triều, cũng hô hào các vị giả bên trên dâng tặng nhân phong, thiết thực noi theo, cho dân chúng một cái thái bình thịnh thế, một biển yên bình.

Từ Quảng Chí có thể liệt kê lịch sử căn cứ quá nhiều, trong lúc nhất thời miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt. Trái lại học giả Pháp gia, chỉ cần nói tới trị quốc, cơ hồ tám phần ví dụ đều dùng thất bại chấm dứt, cho dù là Tần triều biến pháp cường quốc thống nhất Trung Nguyên, sau khi bạo chính nhanh chóng đi vào con đường diệt vong, sau đó dân chúng Trung Nguyên lâm vào mấy trăm năm chiến hỏa, từ nay về sau trời giạt khắp nơi, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Ngụy Quốc vừa thành lập không đến hai năm, chiến tranh tàn khốc còn khắc sâu trong lòng dân chúng khó có thể phai mờ, nói tới hòa bình yên ổn, tất nhiên là mỗi người hướng tới, nói tới bạo chính chiến loạn, tất nhiên là mỗi người thống hận. Tư tưởng Nho gia nhân ái lúc này thay đổi đã động nội tâm, mà Pháp gia phép nghiêm hình nặng lại rước lấy rất nhiều tiếng xấu. Dưới trận biện luận cơ hồ hiện ra trạng thái nghiêng về một bên, chỉ nhấn nhấn ba canh chung, người ủng hộ chiến đã gợn lên lựa trắng triệt để nhận thua, mà Từ Quảng Chí thì dùng thanh âm âm vang hữu lực xuống lời kết thúc, “Vị vậy, ngày nay chỉ Ngụy Quốc ứng như thánh thượng nói —— phệ truat Bách gia, độc tôn Nho gia!”

(*chữ phệ: ở đây có nghĩa là xóa bỏ)

Trong đại sảnh bộc phát ra tiếng vỗ tay y hệt sấm đánh, Quan lão gia từ và Quan phụ đi đầu đến trước biểu thị chúc mừng Từ Quảng Chí. Hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng hai người tự thoại, sau đó liên tiếp xoay người cảm tạ một vị Cửu Lê quý tộc giúp đỡ mình tổ chức hội biện luận. Người học phái Pháp gia không dám ở lâu, nhao nhao che mặt ly khai.

“Vậy đã xong rồi?” Tần Lăng Vân không nói chuyện, sắc mặt cực kỳ khó coi, ngược lại là thiếp thân thị vệ của hắn dùng tiếng nói nhã không chuẩn lắm truy hỏi.

Quan Tổ Y ngẩng đầu nhìn lại, bởi vì râu quai nón của đối phương quá rậm, không thấy rõ biểu lộ, lại có thể phát giác từ trong con mắt hơi màu lam nhạt ánh sáng không dám tin, phảng phất cực kỳ bất mãn với kết quả này. Đầu nói bộc thuận theo chủ, xem ra người này cũng là nhân vật trung thực học phái pháp gia.

“Tất nhiên là xong rồi.” Quan Tổ Y gợn ly trà lên uống, bên trong đầy bụng sầu lo. Luận về tài ăn nói, đương kim Ngụy Quốc chỉ sợ chỉ có Tần Lăng Vân có thể phân cao thấp với Từ Quảng Chí, bởi vậy có thể nói, chín tràng biện luận kế tiếp, kết quả của nó cũng đồng dạng như hôm nay.

Mười chiến toàn thắng, dương danh trong nước chỉ là sớm muộn, mà Thánh Nguyên Đế nóng lòng cầu mới, sợ là sẽ phải như đời trước triệu Từ Quảng Chí nhập sĩ. Vì vậy thuận lý thành chương, Từ thị lý học sẽ được thịnh hành, các nữ nhân từ nay về sau sẽ bắt đầu chìm xuống đáy không nhìn được, bị người hèn hạ, không chế, nhân sinh cuộc sống bị trói buộc.

Theo lý mà nói, chỉ cần không dẫm vào vết xe đổ đời trước, biến đổi này đối với Quan Tổ Y không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng nàng không quen nhìn sắc mặt Từ Quảng Chí giả nhân giả nghĩa, càng cảm thù đến tận xương tủy cái bộ đồ lý luận kia của hắn. Nhưng nàng dù sao cũng là cháu gái Quan Tề Quang, không thể đứng ra đánh mặt học phái Nho gia, lúc này chỉ có thể đứng ngoài quan sát mà thôi.

Lờm Tần Lăng Vân đối diện, nàng âm thầm lắc đầu. Bỏ đi, người này đang tu Bế Khẩu Thiện, chỉ sợ sẽ không quấy nhiễu trận biện luận này. Trong lòng hắn, Lý thị mới là quan trọng nhất, mặt mũi học phái pháp gia không đáng một xu. Huống hồ nàng không tìm thấy nửa điểm lý có thuyết phục đối phương, chẳng lẽ nói cho hắn biết Từ Quảng Chí nếu trở nên nổi bật, sẽ gián tiếp hại chết tấu từ người à? Chẳng phải vô duyên vô cớ làm cho người ta ngờ vực vô căn cứ, chiêu họa cho mình?

Suy nghĩ lại, cuối cùng Quan Tổ Y dè xuống lòng tràn đầy căm hận, rồi lại oán hận khó bình, cười nhạo nói, “Noi theo cổ lễ. Nếu thật theo như lời Từ Quảng Chí, cổ nhân đã không phân tranh chiến loạn, không sát hại đồng bào, mỗi người đều là nhân ái chỉ sĩ, Chu triều kia tại sao lại diệt vong? Người học phái pháp gia các ngươi quá vô dụng rồi, rất nhiều luận cứ có thể đơn giản đã đảo lại không bắt được cơ hội, bỗng dưng trở thành đá đặt chân cho Từ Quảng Chí. Thật sự bàn về thuật trị quốc, Nho gia chênh lệch pháp gia quá xa mà!”

Tần Lăng Vân và nam tử cao lớn nhìn thẳng về hướng nàng, trên mặt không khỏi toát ra biểu lộ ngạc nhiên. Phải biết, Quan Tổ Y là cháu gái Quan Tề Quang, theo lý mà nói nên ủng hộ nho học, lúc này lại biểu thị công khai tôn sùng pháp gia, đầu nàng bị nước vào à?

Quan Tổ Y đặt ly trà xuống, khẽ dựa trên ghế, lập tức từ đoan trang thực nữ biến thành người rảnh rỗi lười biếng, khí chất dịu dàng cũng đột nhiên trở nên bén nhọn. Nếu trước mặt nàng là người khác, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng nói ra suy nghĩ trong lòng mình, nhưng người nọ là Tần Lăng Vân, Tần Lăng Vân tình thâm nghĩa trọng, Tần Lăng Vân lời hứa đáng giá nghìn vàng, càng là Tần Lăng Vân tu Bế Khẩu Thiện. Nàng tin tưởng hắn sẽ không tiết lộ đối thoại hôm nay cho người khác.

Biến hóa này làm hai người đối diện càng thêm kinh dị, dò xét nàng từ trên xuống dưới một lần, phảng phất không nhận ra. Nhất là nam tử cao lớn kia, còn muốn xóc mạch lý của nàng lên, nhìn xem nét mặt của nàng phải chăng giống như hắn đoán, lộ ra khinh thường cùng chế giễu.

Trùng sinh mà đến, Quan Tổ Y đã sớm nín hờng rồi, nhu cầu cấp bách tìm cửa thoát lộ, lúc này, Tần Lăng Vân đương nhiên trở thành hốc cây, hận không thể nhổ nhanh.

“Phé truất Bách gia, độc tôn Nho gia, Xùy~~~~...” Mắt thấy khách lâu hai chỉ còn lại có ba bàn, lâu một cũng trống rỗng hơn một nửa, bóng dáng tổ phụ và phụ thân cũng không thấy đâu, Quan Tô Y giống như được cời gông xiềng tù phạm, trở nên cuồng ngạo và cực kỳ tính công kích, mỗi chữ mỗi câu nói ra, “Chỉ tám chữ này thôi, hần đã không xứng học tập học thuật nho gia, cũng chỉ tám chữ này, hần không xứng dùng thân phận học giả Nho học khiêu chiến Pháp gia.”

Tần Lăng Vân đột nhiên ngừng đầu, giống như bị xúc động. Nam tử cao lớn ở đối diện nàng ngồi xuống, lần đầu dùng ánh mắt rất nghiêm túc, chuyên chú ngó nhìn nàng.

Đạt được người nghe coi trọng, Quan Tô Y gõ mặt bàn, nói thoải mái, “Nguyên lời nói là ‘Đẩy mình Không thi, ức truất Bách gia’” đến Từ Quảng Chí tại đây lại biến thành ‘Phé truất Bách gia, độc tôn Nho gia’. Ưc và phé, chênh lệch một chữ nhưng lại khác nhau một trời một vực. Tư tưởng học thuật Nho gia quan trọng nhất là cái gì, người biết chứ?”

[*minh: sáng, rõ ràng; ức: hạn chế]

Đối tượng nàng hỏi là Tần Lăng Vân, về phần ánh mắt nam tử cao lớn sáng quắc mà chăm chăm vào nàng, đương nhiên bị xem nhẹ rồi. Một người Cừu Lê Tộc ngay cả tiếng nói nhả còn không chuẩn, nàng cũng không trông cậy vào đối phương có thể nghe hiểu lời của mình, cho nên người này cũng là một hốc cây, không sợ ngày sau tiết lộ che giấu.

Tần Lăng Vân lấy từ trong túi ra một hạt Phật châu, ném vào ly trà, nặng nề nhô ra hai chữ, “Trung dung.”

“Đúng. Công bằng, công chính bình thân, đây là trung dung. Trung dung có thể liên quan đến các mặt trong sinh hoạt, là đạo xử thế Không Thánh tôn sùng nhất. Hăng quá hoá dờ, đều vi phạm với đạo trung dung. Cái ‘Ưc’ thành ‘Phé’, tâm tư đuổi tận giết tuyệt Chư Tử Bách gia của Từ Quảng Chí rõ ràng, cũng lộ rõ đường nghiên cứu học vấn của hần. Dùng một câu của Không Thánh để hình dung hần thỏa đáng.”

Nói đến chỗ này, nàng dùng đầu ngón tay xanh nhạt gõ gõ chén xuôi theo, kích ra một tiếng “Đinh” giòn vang, ra hiệu Minh Lan châm trà cho mình nhuận hầu.

Nam tử cao lớn không chịu được công phu nàng thổi mạnh, vội vàng gờ lên ấm trà rót đầy thay nàng, sau đó đôi mắt – trông mong mà nhìn sang. Tần Lăng Vân trên mặt không lộ ra, lại dùng khóe mắt liếc sang liên tục, thăm nghĩ người này trước kia còn ghét bỏ Quan Tô Y nói chuyện ghê răng, hiện tại ngược lại là ân cần đầy đủ, không sợ bị đánh mặt à.

Nam tử cao lớn đẩy ly trà về phía trước, dùng nhả ngón không được tự nhiên thúc giục, “Người nói mau, nói cái gì?”

Quan Tô Y nhấp một ngụm nhỏ, tiếp tục nói, “Nghiên cứu những thuyết dị đoan là có hại.” Sợ người đàn ông Cừu Lê này nghe không hiểu, vì vậy lại làm giải thích, “Dùng cách nói thông thường chính là —— nếu như nghiên cứu tà thuyết dị đoan, nguy hại sẽ rất lớn rồi. Cái gì là dị đoan? Từ Quảng Chí chú giải chính là trừ Nho gia chính thống ra sở hữu tất cả học phái khác đều là dị đoan. Nhưng, thời kì xuân thu Nho gia không phải là chính thống, dị đoan ở đâu? Nơi này dị đoan, ứng giải chuyện hai đầu, mà hai đầu sự tình lại dùng trung dung làm thăng bằng, thì ra là ‘Qua’ và ‘Không kịp’. Nghiên cứu học thuật quá mức, và không kịp, đều là sai lầm đấy, nguy hại thật lớn đấy, đây mới là tư tưởng chính thức Không Thánh muốn biểu đạt. Người lại nhìn Từ Quảng Chí kia, hần dựa một câu xuyên tạc đến trình độ ‘Phé truất Chư Tử Bách gia’, tinh thần nghiên cứu học vấn của hần đã tới tẩu hỏa nhập ma rồi, thật là quá mức. Dùng lời Không Thánh mà nói, hần đã đi vào dị đoan, đánh mất tâm tính công chính bình thân, vậy ở đâu có tư cách đại biểu Nho gia bác bỏ pháp gia? Chỉ một câu nói kia, ta có thể nhìn thấu người này, dùng tám chữ đủ để hình dung...”

Nam tử cao lớn đang nghe tới mê mẩn, thấy nàng lại dừng lại thổi mạnh, vội vàng chủ động châm trà, khàn khàn tiếng nói nghe đi lên rất chất phác, “Uống trà, uống trà, người nhanh nói tiếp đi.”

Tần Lăng Vân thiếu chút nữa không nín được cười, chỉ có thể xoay mặt làm bộ ho khan.

Quan Tô Y lại bị thái độ chăm chú ham học hỏi của hần mà vui mừng, vừa uống trà, vừa ôn nhu mở miệng, “Chỉ vì cái trước mắt, mua danh chuộc tiếng, người nghĩ có đúng không?”

“Đúng!” Nam tử cao lớn vỗ tay cười sang sảng. Hần sớm bị Từ Quảng Chí kia một bộ làm theo lý luận cổ khiến cho ám hóa bộc phát. Cái gì Nghiêu Thuấn Vũ, cái gì nhường ngôi, cái gì nhân ái tài đức sáng suốt, thiên hạ đại đồng, nghe xong toàn là giả dối. Người Trung Nguyên thực biết bịa chuyện.

Hần vừa nghĩ đến đây, chợt nghe Quan Tô Y từ từ nói, “Từ Quảng Chí liên tiếp liệt kê chế độ nhường ngôi, nhưng thật ra là nói dối, sự thực lịch sử thường được che dấu dưới tranh đấu huyết tính.”

“Ah? Lời này nói như thế nào?” Nam tử cao lớn nghiêng thân về phía trước, ánh mắt chuyên chú. Tần Lăng Vân không nói một lời bị hần lách vào, hôm nay chỉ có thể núp ở mặt tường cùng chỗ góc lan can cười khò. Lịch sử Trung Nguyên là vật mà người này thấy hứng thú nhất, nghe xong sẽ bị hấp dẫn. Nếu hôm nay hần không dịch dung, mà hành tung lại bí ẩn, Tần Lăng Vân sẽ hoài nghi Quan Tô Y là cố ý tạo chủ đề để bắt chuyện.

“Nói tới chủ trương nhường ngôi, sớm nhất là Không Thánh cùng đệ tử của ông biên soạn《Thượng thư》, tính ông chân thật không thể khảo thi. Nhưng, ở bên trong《Hàn Phi tử》và《trúc thư kỷ niên》, đối với đoạn lịch sử này tỏ rõ lại hoàn toàn trái lại. Trong《Hàn Phi tử thuyết nghi》ghi lại: Thuấn bức Nghiêu, Vũ bức Thuấn, Thang phóng Kiệt, Võ Vương phạt Trụ, bốn vương giả này, nhân thần cũng giết vua của mình. Mà thiên hạ ca tụng hần. Trong《trúc sách kỷ niên》ghi lại: xưa kia Nghiêu đức suy, làm tù nhân của Thuấn. Thuấn giam cầm Nghiêu và không cho Đan Chu gặp cha. Thuấn giam cầm Nghiêu ở Bình Dương rồi giành lấy ngôi vua. Cách nói của Hàn Phi tử tạm thời không đề cập tới, chỉ so《trúc thư kỷ niên》với《sử ký》sớm mấy trăm năm, mà lại là Chiến quốc chính sử, Ngụy Quốc càng thêm có thể tin...”

Hứng thú nói chuyện tăng lên, Quan Tô Y nói từ chế độ nhường ngôi của Nghiêu, Thuấn, Vũ, ba người thắng vị như thế nào, tranh đấu gay gắt như thế

nào, lung lạc nhân tâm như thế nào, không chế triều chính vãn...vãn, mây mây, ngôn ngữ khôi hài, tình tiết phong phú, chuyển hướng thoải mái, có thể ghi thành một bản thoại bản cực kỳ ngoạn mục.

Nam tử cao lớn nghe tới say sưa si mê, dứt khoát bưng lấy ấm trà ngồi bên người nàng, chủ động rót trà giúp, thái độ ân cần đầy đủ mãnh liệt tương phản thái độ ghét bỏ lúc trước, khiến Tần Lăng Vân thấy lú lờ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thuyết Thư

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong Văn Tụy lâu đã không còn cảnh tượng người kín hết chỗ như trước nữa, đại sảnh dưới lầu vây quanh ba bàn văn sĩ, tựa hồ đang ca tụng lẫn nhau về làm thơ làm phú, lầu hai thì chỉ còn có một bàn Quan Tố Y cùng Tần Lăng Vân này.Đời trước, Quan Tố Y không phải là học giả Nho gia chính thống, xác thực mà nói, nàng ưa thích nghiên cứu chất lọc chỗ tình yếu từ trong Chư Tử Bách gia, mà những lý luận không hợp với mình kia, thậm chí trái ngược với tình đời thì bài trừ. Nhưng trở ngại hiểu đạo, nàng chưa bao giờ biểu lộ cách nghĩ chân thật trong lòng mình, để ý một hồi, cứ thế mà nhìn hai đời.

Tích góp từng tí một hai đời lời nói không cách nào thổ lộ hết, cảm giác kia quả thực không dễ chịu, thực tế nàng còn vác một che giấu tiêu cực lớn, cần phải được cả ngày lẫn đêm thủ hộ, cũng bởi vậy, bỗng nhiên gặp phải quan hệ bất hòa lại có đối tượng để thổ lộ, nàng từ ít nói ít lời thoáng một phát biến thành lời nhiều, lời kéo hai người thao thao bất tuyệt.

Mới đầu, nàng chỉ là nói với Tần Lăng Vân, phát giác được thiếp thân thị vệ của hần càng cảm thấy hứng thú với lời dề của mình, hơn nữa đối với kiến thức lịch sử Trung Nguyên chỉ nửa vời, mức độ thích dạy người cứ tự nhiên xông lên như vậy, càng nói càng thoải mái phập phồng.

Vạch trần chân tướng chế độ nhường ngôi, nàng uống hết trà nóng mà nam tử cao lớn đưa tới, tiếp tục nói, “Kỳ thật không cần khảo chứng từ nơi khác, chỉ bằng vào trong 《Thượng thư》ghi lại, có thể nhìn thấy rất nhiều chi tiết mâu thuẫn, do đó suy diễn ra cảnh tượng lúc đó. Thuận trước khi đăng vị chịu phụ thân Cổ Tẩu, mẹ kế, cùng với nhi tử từ mẹ kế sinh ra dường như tìm mọi cách hãm hại. Đã không thích Thuận, ở riêng sống một mình là được, vì sao ba người kia nhất định phải đưa hần vào chỗ chết? Nội tình trong đó huynh có đoán được không?”

Nam tử cao lớn không hiểu rõ lắm lịch sử Trung Nguyên, suy nghĩ một lát sau mới nói ra, “Là vì tranh đoạt gia sản sao?” Người thường đều có mong muốn như vậy.

“Đúng một nửa.” Quan Tố Y khẽ cười nói, “Là vì gia sản, cũng là vì địa vị và quyền lợi. Xác thực mà nói, ngay lúc đó Nghiêu còn không tính là Đế Hoàng, chỉ là thủ lĩnh phân đông bộ lạc nhỏ liên hợp lại dề cử. Mà Cổ Tẩu chính là một tù trưởng bộ lạc nhỏ trong đó. Khi đó đã có chế độ thừa kế, theo lý mà nói, vị trí tù trưởng là phải truyền cho trưởng tử. Thuận đã là trưởng tử, lại được nhân tâm thâm sâu, uy vọng cực cao, nếu muốn lướt qua hần truyền vị trí tù trưởng cho người tài không đức, đó là không có khả năng, trừ phi Thuận ngoài ý muốn tử vong. Cho nên huynh xem, ngay cả một cái vị trí tù trưởng bộ lạc nhỏ thôi, người đương thời đều cần nhờ giết chóc đi thu hoạch, mà lại là thân cha để sát hại con trai ruột, như vậy làm sao Nghiêu lại nguyện ý thi hành chế độ nhường ngôi chứ? Vị thái tử Đan Chu đã sớm dựng lên lúc đó, cũng là con trai trưởng duy nhất của hần.”

“Là cái lý này!” Nam tử cao lớn chấp nhận.

Quan Tố Y đẩy ly trà lên trước mặt hần, móng tay được cắt tỉa gọn gàng gõ nhẹ lên, hần lập tức dâng trà, thái độ ân cần.

Quan Tố Y không vội mà xuýt ẩm ngay, nâng ở lòng bàn tay vòng vo hai vòng, mới nói, “Trong《Thượng thư Thuận điển》ghi lại: sau khi Thuận đăng cơ tuyển hiền có thể đảm nhiệm, cử động dùng ‘Tám khai’ ‘Tám nguyên’ thống trị dân sự, lưu đây ‘Tứ hung’, mặc kệ mệnh Vũ trị thủy, hoàn thành thịnh nghiệp Nghiêu vẫn chưa xong, mà lại phụ庸 dưỡng Nghiêu để đến sống quãng đời còn lại. Chỉ cần sắp xếp những lời này trình tự thoáng cái, chân tướng lịch sử liền rõ ràng rành. Theo lão huyền ngoại ta khảo chứng, Thuận cử động dùng ‘Tám khai’ ‘Tám nguyên’ là tại trước khi kế vị, lưu đây ‘Tứ hung’ cũng là trước khi kế vị, chỉ có bổ nhiệm Vũ trị thủy là sau khi kế vị. Huynh ngẫm lại kỹ mà xem, trong lúc này cất giấu huyền cơ gì?”

Nam tử cao lớn vò đầu cười ngây ngô, “Lão huyền ngoại là bồi phận gì?”

Tần Lăng Vân bị câu trả lời ngoài dự đoán mọi người của hần sắc đến ho khan, Quan Tố Y cũng không nhịn được nữa cười rộ lên, vừa cười vừa dùng đầu ngón tay đánh bụng ấm trà, phát ra tiếng giòn vang vụt vụt.

Nam tử cao lớn thò tay vuốt ve vành tai, cười đến càng thêm khờ ngốc.

“Lão huyền ngoại chính là tăng tăng tăng tăng tăng ngoại tổ phụ.” Quan Tố Y duỗi ra một cái bàn tay, mỗi một chữ “tăng” sẽ cong lên một ngón tay, tựa như tiếng gáy chim oanh ưu mỹ hàm chứa sung sướng cùng nhẹ nhàng. Người nam nhân Cửu Lê Tộc đã hiểu học, tính tình lại thuần hậu, quả thực thú vị.

“Thì ra là thế!” Nam tử bùng tỉnh đại ngộ, truy hỏi, “Vậy huyền cơ là cái gì?”

Đề tài này cũng quá nhảy lên rồi, bên trên một khắc lửa gat đến chân trời, sau một khắc lại lập tức ngoặt trở về, nếu không có Quan Tổ Y tư duy nhanh nhẹn, chỉ sợ sẽ bị hấn làm cho u mê. Nàng chỉ vào nam tử lắc đầu bật cười, “Huyền Cơ chính là vì áp chế, càng xác thực nói là giết chết Thuấn công cao chân chủ, Nghiêu để mệnh hấn bỏ ‘Tứ hung’ để cả hai đều bại vong, nhưng Thuấn lại lông tóc không tổn hao gì, lại còn không nhục sức mạng, bình an trở về, sau đó sinh ra đề phòng với Nghiêu, vì vậy bắt đầu nuôi trồng thân tín, ý đồ soán vị. ‘Tám khai’ ‘Tám nguyên’ không có cao quý huyết mạch, lại không thực quyền, cho tới nay bị Nghiêu vắng vẻ, là đối tượng được hấn lôi kéo. Tại phần đông thân tín đề cử kế vị, hấn nhốt Nghiêu trước, tức thì lưu đầy cũng bức tử thái tử Đan Chu, sau khi tuổi già trông thấy Vũ uy vọng càng ngày càng thịnh, dĩ nhiên là nghĩ đến từng đã là chính mình, vì vậy cũng noi theo Nghiêu, điều động Vũ đi trị thủy, ý đồ mượn đao giết người. Cho nên người xem, đồng dạng vài món sự tình, dựa theo trước sau bất đồng trình tự tổ hợp cùng một chỗ, có thể được ra kết luận hoàn toàn trái lại.”[?]

Cách nói hoàn toàn mới như vậy, nam tử cao lớn lần đầu tiên nghe thấy, dư vị trong đó còn làm ngây dại.

Quan Tổ Y khẽ cười một tiếng, thờ dài, “Lịch sử đều là do người sáng tác ra, cho nên khó tránh khỏi mang theo ý chủ quan của người sáng tác. Bởi vì cái gọi là ‘Được làm vua thua làm giặc’ ‘người thắng lưu danh thiên cổ, kẻ bại thối truyền vạn năm, nhưng lịch sử chính thức đến cùng là diện mạo thế nào, ai có thể nói được rõ ràng cơ chứ? Không chừng ta và người trình bày cái ‘chân tướng’ này cũng chỉ là hậu nhân ác ý đồ lường được mà thôi. Nhưng lịch sử mê người ở chỗ thỏa đáng đúng sai, miệt mài theo đuổi chân tướng, lại bản khoản chỗ không thích, chỉ có thể ở nửa đêm mộng về bên trong lấy được một chút thỏa mãn.”

Nam tử cao lớn cẩn thận phỏng đoán chữ câu của nàng, càng cảm thấy thú vị, không khỏi đồng ý nói. “Nhưng là ta cảm thấy cách nói của người càng thêm có thể tin, cũng càng phù hợp lẽ thường. Không hồ là thế tôn Tử Bác Hùng, quả nhiên học thức uyên bác.”

Quan Tổ Y cười mà không nói, giờ chén nước trà hơi mát lên môi uống cạn, đứng dậy bái biệt, “Sắc trời không còn sớm, Quan mỗ cáo từ.”

“Lúc này mới nói đến Nghiêu Thuấn Vũ, đằng sau còn có Hạ Khải, Thương Chu nữa mà.” Nam tử cao lớn lập tức giữ lại, trong mắt tràn đầy ý vẫn chưa thỏa mãn.

“Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hồi sau phân giải.” Quan Tổ Y cầm lấy ô tiểu trà, vỗ nhẹ trên bàn một phát.

Nam tử cao lớn vốn giật mình sững sờ, sau đó cao giọng cười to, đã thấy nàng đi ra ngoài vài bước lại xoay người, thẳng một ngón trỏ với Tần Lăng Vân, thanh âm chậm chậm nói, “Hôm nay nói như vậy, mong rằng Trần Tây Hầu đại nhân giữ bí mật thay ta nhé.”

Tần Lăng Vân hơi gật đầu, chỉ thấy nàng vung vẩy dài rộng thùng thình, từ thang lầu uốn lượn đi xa, ngoài cửa sổ gió lạnh nhấc lên một góc lụa đen, làm lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng thon dài và nửa chiếc cằm thon xinh xắn, một đám sợi tóc đen nhánh bị gió nhẹ treu chọc cánh môi ửng đỏ, nhẹ nhàng ngậm lấy, đầu lưỡi hồng nhạt hơi lộ chút, như muốn đẩy nó đi ra, lại như muốn ngậm nó vào càng sâu, chỉ kinh hồng thoáng nhìn này, chỉ tiết tâm thường, đã làm động người tâm bay, đoạt hồn nhiếp hồn.

Nam tử cao lớn chất phác biểu lộ cứng ngắc lại một cái chớp mắt, lúc hoàn hồn lại, người ấy đã đi xa. Vài tên thị vệ vội vàng ngoắc tay cho tiểu nhị cửa tiệm lấy bình phong triệt tiêu một lần nữa dựng thẳng lại, ngăn cách địa phương này.

“Quan Tổ Y, hóa ra đây mới thực sự là Quan Tổ Y!” Lúc này, nam tử đó còn có nửa phần khẩu âm Cửu Lê Tộc, nói nhả ngôn còn lưu loát hơn cả người sinh ra và lớn lên ở Yên kinh. Hấn oai vệ mà ngồi xuống, giờ lên ly trà thiên ẩm, trong mắt có chút bá khí rõ ràng.

Nếu như Quan Tổ Y còn ở chỗ này, chỉ sợ sẽ bị khí thế đột nhiên biến đổi lớn của hấn làm kinh sợ.

“Trước đó người không phải nói cháu gái Quan lão gia tử và hấn, cũng là miệng đầy chi, hồ, giả, dã, nhân nghĩa đạo đức, chưa loét răng hàm sao? Làm sao Chân Nhân hoàn toàn không có chuyện như vậy vậy?” Tần Lăng Vân lấy ra một hạt Phật châu thả vào ly trà, nhìn có chút hả hê nở nụ cười. Chỉ là hấn đã lòng có tương ứng, không thừa nhận cũng không được Quan Tổ Y là người lạ kỳ, cảm kích thức thời, kiến thức lớn lao, ngôn ngữ khôi hài, cùng nàng ở chung đi nhậu cực kì nhẹ nhõm. Mà người trước mắt này hoan hỷ nhất Hán học, cũng thích nhất nghiên cứu thảo luận Hán học với người khác, lại không biết trời đưa đất đẩy làm sao, lại tặng giải ngữ hoa hợp tâm ý của hấn nhất cho người bên ngoài, lúc này nên hỏi hận chưa?

Nam tử cao lớn, thì ra là Thánh Nguyên Đế cải trang vi hành, tâm tình quả thật có chút vi diệu. Nhưng hấn cường hoành đã quen, lại không hiểu “Hối hận” là vật gì, chỉ thoáng cái trái tim lại khôi phục như thường.

“Có lẽ nàng trở ngại hiểu đạo, không dám thẳng thuật lòng dạ. Nghe ý của nàng nói, tựa hồ không thấy Nho học đúng hoàn toàn. Cháu gái Quan Tề Quang lại không thích học thuật Nho gia, buồn cười, quả thực buồn cười!” Thánh Nguyên Đế cười một hồi, tâm tình thật tốt mệnh thị vệ phía dưới lấy ra hai đản rượu mạnh, đẩy ra giấy dán uống thả cửa.

Tần Lăng Vân cũng cười, muốn tiểu nhị cửa tiệm lấy một chén lớn tới uống.

Hai người ngồi một lát, chợt thấy Thánh Nguyên Đế đập bàn thờ dài, “Không tốt, đã quên mời nàng ngày mai lại đến. Nếu nàng không ra, khi nào ta mới được nghe hạ hồi phân giải. Như thế này trở về, người dùng danh nghĩa Trần Tây Hầu đưa cho nàng một trương thiệp mời, cần phải mời được nàng đi ra.”

Tần Lăng Vân nhìn lại nhìn, cuối cùng không nhìn được, vội nói, “Bệ hạ, ngài cải trang đi ra ngoài đến cùng là vì ai, không phải lúc này đã quên sạch sẽ đây chứ?” Dứt lời tâm không cam lòng tình không muốn mà móc ra một hạt Phật châu.

“Ta không quên, đợi đến chín ngày sau lại xem.” Thánh Nguyên Đế nhớ tới Quan Tổ Y đánh giá Từ Quảng Chí, vốn không có tâm nóng bỏng mời chào, lúc này đã giảm đi tám chín phần. Đã cất nhắc Quan gia, cũng không cần phải lại thêm một cộc tiêu nữa.

Hai người sau khi com nước no nê lạng yên quay lại, tới trước cửa cung mỗi người đi một ngã. Thánh Nguyên Đế long hành hỏ bộ vào Vị Ương Cung, kéo râu quai nón, lộ ra một khuôn mặt cương nghị lạnh lùng, Bạch Phúc bọn người vội vàng nghênh đón cởi áo nói đây lưng cho hấn, chà lau bụi đường.

Hấn nhanh chóng đổi thường phục, sai người chuyển rương để sách lịch sử tới, ý định khêu đèn đêm đọc, chỉ nhìn hai trang đã cảm thấy trì độn, cuối cùng không đặc sắc bằng khẩu thuật của Quan Tô Y. Giật mình sững sờ, người nọ và tâm tình từng màn bắt đầu hiển hiện trong đầu, rất nhiều chi tiết bị xem nhẹ, lúc này trở nên đặc biệt rõ ràng, cũng đặc biệt xúc động lòng người.

Tuy cách mệnh lý không nhìn thấy hình dạng, nhưng nàng uyển chuyển cười khê như thế nào; bụng lấy lý trà chậm rãi xoay quanh trong lòng bàn tay như thế nào; càn g là duỗi ra ngón trỏ trắng nõn như ngọc như thế nào, cách lựa đèn chống đỡ cánh môi, áp nó thành một vết sâu nhỏ mềm mại; cho đến dung nhan hé mở khi nàng đón gió lạnh rồi đi, đều bị chuyên chú nhớ lại một lần một lần rồi phóng đại, một lần một lần thương thức.

Thánh Nguyên Đế bắt tri bất giác vào mê, nhưng vào lúc này lại nghe thấy ngoài điện truyền vào thanh âm thông bẩm sắc nhọn, “Bệ hạ, Diệp Tiệp dư ở bên ngoài cầu kiến.”

Sờ hữu tất cả sắc thái hình ảnh đã che giấu lại lộ ra rục rở, chỉ một thoáng vỡ thành từng mảnh. Hai con người Thánh Nguyên Đế phóng xa nhanh chóng tập trung, trầm giọng nói, “Để cho nàng đi vào.” Rồi sau đó, hấn dứt bỏ đi cái cảm giác lạ lẫm ấy đi, rung động trong chốc lát, trầm mê và thất thần trước đó dường như chưa bao giờ phát sinh qua.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tài Nữ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Diệp Trần chậm rãi vào trong điện, còn chưa kịp hành lễ đã được Thánh Nguyên Đế đỡ lên, ấm giọng nói, “Thời tiết lạnh giá người không ở trong Cam Tuyền cung, đi ra làm chi? Coi chừng nhiễm lạnh bị bệnh.” Diệp Trần khoát tay đang định nói vài lời, bỗng nhiên lại ho khan, đôi má tái nhợt bởi vậy nhiểm lên một tầng ửng đỏ, nhìn qua quả thực đáng thương. Thánh Nguyên Đế vội vàng kéo nàng đến trên giường ngồi xuống, mệnh Bạch Phúc lấy thêm chậu than. Ho hồi lâu, Diệp Trần cuối cùng cũng thở đều đều, thoáng nhìn rương hòm đặt bên chân, cười nói, “Bệ hạ, ngài đang đọc sách ư? Buổi tối ánh nến lờ mờ, không tốt cho mắt, không bằng nô tì đọc giúp ngài vài đoạn.”

“Người sợ ánh nến làm bị thương con mắt trẫm, sẽ không sợ bị thương ánh mắt của mình sao? Huống hồ người vừa mới ho một hồi, phải nên bảo hộ cuồng hòng cho tốt.” Thánh Nguyên Đế tiếp nhận áo khoác trong tay Bạch Phúc, choàng lên đầu vai Diệp Trần, còn nhét một cái ấm lò vào trong ngực nàng.

Được người cẩn thận chiều cổ, trong lòng Diệp Trần ngọt như uống mật, càng phát phóng âm lượng dịu dàng, “Bệ hạ cả ngày phê duyệt tấu chương, con mắt đã rất mệt mỏi rồi, nô tì thấy nằm mãi trên giường sẽ như một phế nhân, phải nên đọc sách, để cho đầu óc hoạt động. Bệ hạ yên tâm, nếu như cuồng hòng nô tì không khỏe, sẽ dừng lại.”

Thánh Nguyên Đế thương tiếc thân thể nàng gầy yếu, ưu tư trong lòng, tìm cho nàng sự kiện khô khốc cũng rất có ích lợi, vì vậy đưa « trúc thư kỷ niên » trong tay tới, “Được rồi, đọc hai trang này đi. Người ngày thường nếu như cảm thấy buồn khổ không vui, có thể triệu mầu thân người vào cung trò chuyện, đừng chỉ nằm nghĩ quẩn.”

“Tạ bệ hạ thương cảm.” Diệp Trần cười đến cực kỳ đầm ấm, ngọt ngào, tiếp nhận nhìn lời tựa, kinh ngạc nói, “Đây là bản sách gì? Chưa bao giờ thấy qua nó.”

“Một bản sách lịch sử, rất ít thấy.” Nếu như Quan Tô Y không đề cập tới, Thánh Nguyên Đế cũng không biết còn có một bản sách lịch sử như vậy. Hấn ngày thường nếu muốn nghiên cứu sử học, văn sĩ Trung Nguyên chung quanh chỉ biết đề cử « Thượng thư » hoặc « sử ký », dường như hai quyển này mới là chính thống.

“Làm sao bệ hạ không xem « sử ký »?” Diệp Trần chỉ tùy ý nhắc tới, rất nhanh mở ra trang sách bắt đầu đọc; “Xưa kia Nghiêu đức suy, làm tù nhân của Thuấn...” Chỉ đọc một đoạn ngắn, nàng liền lắc đầu bật cười, “Bệ hạ, khó trách bản sách lịch sử này ít thấy như thế, thì ra là bẻ cong lịch sử.”

“Sao người biết nó bẻ cong lịch sử? Lịch sử chính thức là cái gì, ai có thể nói được rõ ràng chứ?” Thánh Nguyên Đế trầm giọng hỏi lại.

“Đây là lần đầu nô tì trông thấy trong sử sách chú giải như vậy. Thời kỳ thượng cổ tài nguyên thiếu thốn, sinh hoạt khó khăn, từ thù lĩnh cho tới thứ dân, đều phải đốt rẫy gieo hạt, ăn tươi nuốt sống mới có thể còn sống. Người trên, thù lĩnh cần làm gương tốt cho binh sĩ, sinh hoạt càng thêm không dễ. Thu hoạch lương thực, đánh tới con mồi, căn cứ miệng người binh quân phân phối xuống dưới, không ai được nhiều hơn một chút, cũng không ai ít hơn một phần, cũng bởi vậy, thiên hạ chỉ biết của công, không biết có tư, cho nên, chế độ nhường ngôi đúng thời cơ mà sinh. « sử ký Ngũ Đế bản kỷ » xưng: “Thiên hạ Minh Đức đều từ Nghiêu đế”, bởi vậy có thể thấy được người Thượng Cổ đương thời ít phân tranh, đi đức chính, mà thanh danh tốt đẹp sự tình thiên cổ như thế, lại bị vu oan thành một bộ dạng khó chịu thế này, quả thực là rất đáng hận.” Diệp Trần buông sách, than thở nói, “Bệ hạ, bút nhà sử học không giống với văn sĩ bình thường, nếu như hơi có lỗi hồng, bọn họ không chế chính là năm tháng đã từng chói lọi, cũng là của tổ tiên và hậu nhân chúng ta nhận thức.”

Thánh Nguyên Đế bình tĩnh nhìn nàng rất lâu sau mới cười nói, “Khó trách lúc tại Liêu Đông, chư tướng trong quân đều khen ngươi là tài nữ đệ nhất Trung Nguyên, quả nhiên kiến thức bất phàm!”

Diệp Trần liên tục khoát tay khiêm tốn, để《trúc sách kỷ niên》vào rương hòm, lại lấy ra một bản《Thượng thư》đọc. Nàng nghĩ, bệ hạ tôn trọng Nho học, chắc chắn càng thêm ưu ái với sáng tác của Khổng Thánh, hơn nữa trong quá trình đọc sách nàng còn có thể làm chú giải, thỏa thích biểu hiện ra tài hoa của mình, chẳng phải một mũi tên trúng hai con chim sao? Những ngày này, nàng kỳ thật không hề nhàn rỗi chút nào, chỉ cần là sách vở dính dáng tới nho học, đều lập đi lập lại nghiên cứu thấu triệt, không sợ khi nói chuyện cùng bệ hạ không có gì để nói. Nói vậy, nói không chừng có thể ngủ lại Vị Ương Cung, thực sự trở thành nữ nhân của bệ hạ.

Nhưng mà nàng tưởng tượng rất mỹ diệu, sự thật lại hoàn toàn trái lại, chỉ đọc nửa khắc đồng hồ, Thánh Nguyên Đế liền khoát tay nói, “Trẫm mệt mỏi, ngươi đi xuống đi.” Dứt lời lấy tay chống trán, khuôn mặt buồn ngủ.

Diệp Trần hồ hập ngưng trệ, biểu tình □□, nhưng chỉ là một cái chớp mắt lại khôi phục bình thường, đứng người lên tự nhiên hào phóng cáo từ. Đi ra ngoài thật xa, nàng vẫn xây dựng lại những gì xảy ra trong Vị Ương Cung, nhớ lại từng câu từng chữ mình nói, vô nát rồi, cẩn thận suy nghĩ suy, cuối cùng không phát hiện chỗ nói lời, lúc này mới yên lòng lại.

Mà cùng lúc đó, Thánh Nguyên Đế lật《trúc sách kỷ niên》nàng ném lên, lật đến trang kia, cười cười không rõ ý tứ hàm xúc.

Bạch Phúc thấy bệ hạ không triệu phi tần tới ngủ, ngay cả Diệp Tiệp dư sủng ái nhất cũng không thể ngủ lại, mắt thấy hẳn đã 27-28, mà vẫn đứng một mình, không có con nôi dỗi truyền thừa, không khỏi có chút nóng nảy, cũng không dám kích lệ rõ ràng, vì vậy uyển chuyển nói, “Diệp Tiệp dư không hổ là tài nữ đệ nhất Trung Nguyên, nàng nói những lời kia, nô tài đơn giản chỉ cần một chữ nhỏ cũng không nghe hiểu. Trong toàn cung đếm tới đếm lui, cũng chỉ có nàng có thể tâm sự cùng bệ hạ, giải lao, tránh cho ngài mệt nhọc quá độ bị thương thân thể.”

Thánh Nguyên Đế lật qua một trang, trầm ngâm nói, “Văn hóa Trung Nguyên bác đại tinh thâm, mặc dù là lời nói phổ phàm quê mùa, cũng lộ ra rất nhiều nhân sinh trí tuệ huyền diệu khó giải thích. Có một câu nói là gì ấy nhỉ? Một thùng nước, nửa thùng nước...”

Bạch Phúc cười tiếp lời, “Khởi bẩm bệ hạ, là ‘Một thùng nước dao động không vang, nửa thùng nước nhiều người biết tới*.’”

[*một thùng nước.... :Thành ngữ này nói: người chân chính có tri thức, học vấn là người vô thanh vô tức, khiêm tốn cẩn thận, và ngược lại ***Giống câu Thùng rỗng kêu to của Việt Nam nhà mình nhỉ ??hehe]

Thánh Nguyên Đế gật đầu nói, “Đúng là câu này.” Cuối cùng không tiếp tục nói nữa.

Bạch Phúc đợi cả buổi cũng không đợi được câu tiếp theo, không khỏi gờ lên con mắt nhìn lại, thấy bệ hạ thần sắc chuyên chú, lạnh lùng, không có dấu hiệu bị lấy lòng, lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được, lời nói quê mùa mới vừa nói kia là đang mỉa mai mà trào phúng Diệp Tiệp dư là thứ tài nữ giả mờ.

Bạch Phúc lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh nơi thái dương, thầm nghĩ có phải mình đoán sai rồi? Làm sao Hoàng Thượng lại chướng mắt Diệp Tiệp dư cơ chứ? Toàn bộ trong cung, chỉ có dung mạo Diệp Tiệp dư đẹp nhất, tài hoa thịnh nhất, tính tình cũng dịu dàng mềm mại, huệ chất lan tâm, như Hoàng Thượng ngay cả nàng cũng chướng mắt, còn có thể vừa ý ai?

Trong khi đang suy đoán lung tung, lại nghe cấp trên truyền đến thanh âm lười biếng, “Năm đó Cửu Lê Tộc ta bại bởi bộ lạc Hoa Hạ, tộc nhân đều bị tù làm nô lệ, chảy hết mồ hôi và máu chỉ cầu mạng sống, mà tộc nhân của ta trông ra lương thực, đánh tới con mồi, đều để cung phụng thủ lĩnh bộ lạc Hoa Hạ. Ta không biết lịch sử người Hán các ngươi, lại biết rõ lịch sử Cửu Lê Tộc. Nô lệ từ lúc trước đã sinh ra, thủ lĩnh bộ lạc có được tới đa nô lệ, làm sao sẽ tự mình đi làm việc tay chân? Mà dân chúng bình dân hơi tích lũy được dư tiền tài, đầu tiên nghĩ đến chỉ là mua một tên đầy tớ trở thành gia súc sai khiến. Cái gọi là chỉ biết công không biết có tư, từ xưa đến nay chính là một câu chuyện cười, nhưng một số nhà sử học lại dùng lý niệm của mình đi không chê vụn vụn lịch sử, che dấu đáng ghê tởm đi, loại bỏ hư thối đi, chỉ để lại những cái mà bọn họ cho là tốt đẹp thôi. Được làm vua thua làm giặc, chữ này nói thật chính xác, lịch sử thường là do người thắng biên soạn, mà kẻ thất bại đã thành tặc từ giặc cướp, chết chưa hết tội!”

Bạch Phúc lúng ta lúng túng không dám nói, vừa lau mồ hôi lạnh mới tranh nhau sợ xông ra, thầm nghĩ khó trách bệ hạ sẽ châm chọc Diệp Tiệp dư, thì ra là lời của nàng đâm chọt chỗ đau của bệ hạ. Đang lúc trong điện lâm vào giống như chết yên lặng, lại nghe thấy cấp trên truyền đến một hồi tiếng cười nhẹ nhàng, “Trẫm nói với ngươi cái này làm chi, ngươi nghe không hiểu. Tìm sáng tác của Tả thị gia tộc ra đây, trẫm muốn xem.”

“Tả thị gia tộc?” Bạch Phúc vừa rồi bị dọa, đầu óc có hơi chuyển không kịp

“Tả thị Tả Bác Hùng.” Giọng điệu Thánh Nguyên Đế hơi có vẻ không kiên nhẫn.

“Ah, Tả thị! Sử học thế gia Tả thị!” Bạch Phúc bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng chống móng lên tìm kiếm trong rương.

Quan Tổ Y trở lại Hầu phủ vừa giờ dùng bữa tối, Minh Phương dọn chén đĩa xong thần thần bí bí nói, “Tiểu thư, ngài chân trước vừa ra phủ, Lưu thị chân sau đã tới rồi, trước đi xem đại thiêu gia bị thương, khóc rống một hồi, sau đó kéo Hầu gia sang một bên nói chuyện. Nô tỳ không dám tới gần, lờ mờ nghe thấy vài câu, nói cái gì ‘Đi nhỏ’ ‘Nạp thiếp’ ‘Đồ cưới’ ‘Lo lắng’ vân...vân, mây mây. Tiểu thư, có phải Diệp gia muốn đưa một đứa con gái tới làm thiếp cho Hầu gia không?”

Minh Phương không ngu ngốc, trái lại, nàng còn là quá thông minh, cho nên tâm mới có thể càng biến càng lớn. Quan Tổ Y tán thưởng liếc nhìn nàng một

cái, cười nói, “Nạp thiếp thì nạp thiếp, ta thu toàn bộ.”

Minh Phương kinh hãi, đang định khỗ khích lệ, lại nghe thấy thanh âm thông bẩm của tiểu nha hoàn bên ngoài truyền đến, nói là Hầu gia và đại tiểu thư đến đây, muốn dùng bữa cùng phu nhân. Quan Tổ Y tranh thủ thời gian sai Minh Phương đi tới phòng bếp truyền vài món ăn, mà lại lần nữa dặn dò phải nấu một chung canh con rùa.

Minh Phương hết cách, đành phải đầy bụng tâm sự mà đi.

Đồ ăn rất nhanh dâng đủ, ba người bày ra bộ dáng cùng vui vẻ giúp nhau gấp thức ăn. Một phen nói nhăng nói cuội, Triệu Lục Ly mới nói đến vấn đề chính, “Nghe mẫu thân nói, bà đã giao đồ cưới của Trần... vong thê lưu lại cho người quản lý? Hi Nhi sắp luận gả rồi, không bằng người giao đồ cưới lại cho nó đi, cũng để cho nó sớm làm luyện tập.”

Giao cho Triệu Thuần Hi đương nhiên có thể, nhưng lại không thể quá mức dứt khoát, miễn cho ngày sau Triệu Thuần Hi kinh doanh không được lại chạy tới khóc sụt mướt bảo nàng hỗ trợ, cuối cùng không được cái gì tốt, ngược lại lại như đời trước, bị gán tội danh gì đấy. Khoản đồ cưới này xử trí như thế nào, trong lòng Quan Tổ Y sớm có kế hoạch, vì vậy cười nói, “Đồ cưới vốn là của Hi Nhi, nên do chính nó quản lý. Nhưng mẫu thân đã giao cho ta trông giữ, cũng tín nhiệm biểu hiện của ta, trong đó nếu là xảy ra điều gì sơ suất, cho dù ta có một vạn cái mồm cũng không nói rõ được. Danh sách đồ cưới ta có thể giao cho Hi Nhi trước, nếu như nó lẳng, hiện tại có thể dẫn người đi vào nhà kho kiểm tra thực hư. Nhưng, trước khi giao nhận chính thức, ta mạo muội hỏi một câu, nó có biết số học, xem số sách, kiểm toán, điều hành nhân sự không? Có thể hiểu được khám kiểm phẩm hàng tốt xấu, cân nhắc giá cả hàng hóa chênh lệch các nơi, cũng đánh giá lợi nhuận được mất trong đó không?”

Bản thân Triệu Lục Ly không hiểu, nói chỉ tới con gái? Đối đãi với đứa con giống Diệp Trần tám phần này, có thể nói là hán dóc hết tất cả sở hữu, một lòng tài bồi theo khuôn mẫu Diệp Trần, cho nên vừa được mười ba tuổi, lại chỉ biết cầm kỳ thư họa, về tục vụ thì dốt đặc cán mai. Đôi má hấn đỏ lên, ánh mắt dao động, nhất thời lúng ta lúng túng khó tả.

Triệu Thuần Hi không phục lắm, đang định phản bác, thì thấy Quan Tổ Y lấy ra một bản tính nhỏ tinh xảo, từ từ nói, “Một cộng một, cộng hai, cộng ba, liên tục cộng đến 99 là bao nhiêu, người tính ra cho ta. Tính toán đúng, ta lập tức sai người mang đồ cưới tới sân của người, cộng sai, từ hôm nay trở đi, người liền đi theo ta học tập quản lý quỹ. Danh sách đồ cưới này, chỗ Lão phu nhân có một phần, nhà ngoại người có lẽ cũng có một phần, hôm nay ta lại sao ba phần, chúng ta mỗi người một phần. Cho nên người có thể yên tâm, ta sẽ không chiếm bất luận cái gì của Diệp gia người.”

Triệu Lục Ly bị nàng nói chuyện thẳng thắn khiến cho xấu hổ không thôi, vội vàng giải thích, “Phu nhân đã hiểu lầm...” Mà Triệu Thuần Hi thì nắm bản tính, đầu ngón tay phát run.

Quan Tổ Y đưa tay đánh gãy đôi phương, giọng điệu rất thận trọng, “Các người cũng đừng vụng trộm oán ta ‘Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’, ta không phải tiểu nhân, thực sự sợ bị người hiểu lầm, nhất là loại hiểu lầm muốn chết tham ô đồ cưới của vong thê của chồng này. Ta là kẻ thất, vốn là đi lại gian nan, nếu đi sai bước nhầm sẽ rước lấy chỉ trích, Hầu phu, Quan gia càng bị bôi đen. Quan gia hôm nay là gương tốt thiên hạ, đạo đức điển hình, Bạch bích không tỳ vết, không cho làm bẩn, bởi vậy, ta càng đề ý mỗi tiếng nói cử động của mình hơn người, càng hiểu được khắc kỷ phục lễ, giúp mọi người làm tốt đạo lý.”

Triệu Lục Ly càng phát ra xấu hổ, ngay cả đầu cũng không nâng nổi.

Quan Tổ Y không nhìn hấn, gõ mặt bàn, âm thanh nhàn nhạt nói, “Bắt đầu được rồi.”

Triệu Thuần Hi thật sâu cảm thấy, mỗi lần tới tìm Quan Tổ Y đều là tự rước lấy nhục, lần tới nhất định phải làm đủ chuẩn bị mới đến.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Thương Nữ*

Edit: Hắc Phượng Hoàng

[*thương nữ: con gái của thương nhân]

Tần triều diệt sáu nước, nhất thống thiên hạ, thừa hành chính là tư tưởng Pháp gia, mà Pháp gia trọng nông, trọng binh, ức chế buôn bán phát triển, gồm học giả Nho gia, Tung Hoàn gia, người mang kiếm, người đánh xe, dân công thương, năm loại này xưng là năm con mọt, bị chèn ép hết sức nặng nề.

Sau khi Tần quốc diệt vong lại trải qua mấy trăm năm phân tranh, chư hầu quốc đều làm theo Thủy Hoàng, ý đồ biến pháp cường binh, nhất thống thiên hạ, cho nên cũng thừa hành tư tưởng chủ nghĩa quân phiệt trọng nông, trọng binh. Thời gian dần trôi qua, thương nhân vốn địa vị không cao, lại biến thành hèn mạt nhất, có khi, còn không bằng người hầu trong nhà phú quý.

Diệp gia dựa vào đầu cơ trục lợi vật liệu chiến tranh tích lũy tuyệt bút tài phú, liền muốn đi một con đường tắt, nhanh chóng xâm nhập tầng trên xã hội. Khiến cho con cháu lấy con gái thế gia hiển nhiên là không thể được, nhưng để cho con gái hoặc cháu gái gả vào nhà cao cửa rộng lại có chút hi vọng, vì vậy trong tộc phàm là xuất hiện nữ tử dung mạo xinh đẹp, gia chủ Diệp gia sẽ tốn hao nhiều tiền của để bồi dưỡng, trữ hàng đầu cơ, treo giá như Lữ Bất

Vi vậy.

Diệp Trần bằng vào dung mạo xinh đẹp được gia chủ ưu ái, từ nhỏ đã làm chuẩn bị gả vào nhà cao cửa rộng, luận tâm cơ, thủ đoạn, tài hoa, tất nhiên là mọi thứ không thiếu. Nhưng nói chung tầm mắt nhà thương nhân có hạn, chỉ biết truyền thụ cảm kỳ thư họa và thuật mị hoặc, không biết chính thức chủ mẫu thế gia nên học tập chỉ có chương quản việc bếp núc mà thôi, có hơn chỉ là làm đẹp, có cũng được mà không có cũng không sao.

Con gái Diệp gia có thể làm thiếp, có thể làm cơ, thậm chí lưu lạc phong trần cũng có thể trôi qua như cá gặp nước, nếu như cho nàng chiếm cứ vị trí chính thể, vậy thì không đủ nhìn. Nhưng mà Triệu Lục Ly lại ưa thích nữ tử như vậy, mà cũng không phát giác bất luận cái gì không ổn, vì vậy cũng dạy bảo con gái trở thành một Diệp Trần khác.

Quan Tô Y lúc này đang một tay chống má, cười nhẹ nhàng nhìn chăm chăm vào Triệu Thuần Hi chân tay luống cuống. Nàng rất muốn biết, đời này không có chính mình dẫn đường chỉ lối, Triệu Thuần Hi mở được con đường như thế nào? Còn có thể lấy được phong Hương quân, thực ấp 5000 hộ không? Còn có thể gả vào tôn thất, phong quang vô lượng nữa không?

Triệu Thuần Hi cho tới bây giờ chưa từng chạm qua loại bàn tính này, hoàn toàn không biết hạt châu phía trên hạt châu phía dưới đại biểu cái gì, trong lúc nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra, vừa thẹn vừa giận. Nhưng nàng không chịu nhận thua, cũng không muốn rụt rè, phải kiên trì sơ chút, nhưng chỉ đẩy đến “Cộng ba” thì rốt cuộc không cách nào tiếp tục được nữa.

Lúc này thiên hạ mới ổn định, mọi người trải qua mấy trăm năm chiến hỏa xâm nhập và sống đầu đường xó chợ, niệm tưởng duy nhất đó là sống mệnh, làm sao sẽ có tâm tư đi đọc sách biết chữ, càng đừng đề cập tới nghiên cứu học tập toán học. Mặc dù là những người hằng năm ở thương trường kia, bốn sự tính sổ cũng giới hạn ở số lượng tiêu ngạch, nhiều hơn một chút, thí dụ như tính toán số lượng mũi tên, ngựa, lương thảo trong quân, vân vân..., phải cân đồng thời gọi tới hơn mười, thậm chí mấy trăm tiền sinh kế toán tính thông cái này, cả ngày lẫn đêm không ngừng xét duyệt mới có thể xác định.

Từ một cộng đến 99, chẳng những là con số khó có thể tưởng tượng đối với Triệu Thuần Hi, cho dù có kéo gia chủ Diệp gia qua, chỉ sợ một lát cũng coi không rõ. Nàng ta nhiều lần phui hạt châu tính toán, biểu lộ từ ra vẻ thông dong dần dần biến thành ám ức thông khổ, hốc mắt đỏ lên, tựa hồ muốn rơi lệ. Quá khó khăn, thật sự quá khó khăn, Quan Tô Y đây là cố ý khiến nàng xấu mặt lần nữa!

Triệu Lục Ly đau lòng đến tận tận, đang định mở miệng cầu tình, bà vú Đậu thị đứng ở một bên Triệu Thuần Hi oán giận nói, “Phu nhân, nô tỳ là tới từ Diệp gia, kiến thức cũng không ít, chính là cửa hàng Diệp gia chúng ta khắp thiên hạ, tiền bạc lui tới quá lớn, trong một ngày cũng không cần tính toán số lượng không lồ như thế, phía dưới đương nhiên có tiên sinh kế toán ra sức. Tiểu thư chúng ta ngày sau gả chính là nhà cao cửa rộng, nô bộc hầu hạ phía dưới thành bầy, bên ngoài càng có quân sự đặc lực đem ra sử dụng, không cần phiền tục vụ này. Ngài không muốn trả lại đồ cưới, nói thẳng là được rồi, cần gì phải tìm cơ làm nhục người!”

Nước mắt Triệu Thuần Hi thoáng một phát chảy ra, dùng ánh mắt không dám tin và tủi thân đến cực điểm nhìn Quan Tô Y, tựa hồ đang im ắng lên án có phải nàng lòng dạ khó lường như bà vú nói hay không.

Triệu Lục Ly nghe nói ngay cả nhạc phụ cũng không cần phải gảy cái bàn tính chết tiệt này, không khỏi ngậm sinh tức giận đối với Quan Tô Y.

Quan Tô Y lờ mờ liếc Đậu thị, không nhanh không chậm nói, “Diệp gia quả nhiên là nhà thương nhân, tầm mắt thật sự là...” Nàng dừng một chút, thờ dãi nói, “Không nói cũng vậy. Cầm một kẻ nhà thương nhân đi so sánh với nhà quan lại, khó trách Trần Bắc Hầu phủ trước đây loạn giống như nhiều lần có mưa ập tám hướng. Có câu trên làm dưới theo, nhưng Hầu phủ các người lại đi lùi, chuyển bắt chước nhà thương, không học di phong học sĩ, phẩm chất quý tộc, ngược lại cúi người chịu thiệt dưới đáy cửu mạc kia. Ta nói làm sao mà Hi Nhi và Vọng Thư tuổi lớn như vậy còn không hiểu mọi việc, thì ra căn do ở chỗ này.”

Triệu Thuần Hi và Đậu thị tối kỵ nhất là người bên ngoài cầm dòng dõi Diệp gia ra nói, không khỏi khó chịu, mà Triệu Lục Ly cực kỳ tôn trọng nhạc gia, lúc này cũng thật sự nổi giận, lạnh lùng nói, “Quan Tô Y, người tích điểm khẩu đức! Trước kia là ai nói chúng ta lẽ ra nên vứt bỏ thành kiến mạch máu và dòng giống, hòa hòa mỹ mỹ mà sống, là ai lập đi lập lại nhiều lần coi đây làm nhục nhà Diệp gia? Đó là ngoại gia của Hi Nhi, là mẫu tộc vong thế của ta, không phải thấp nhất cửu lưu(*) trong miệng người!”

“Có phải thấp nhất cửu lưu hay không, ta nói không tính, người nói không tính, thế nhân nói mới tính. Người đại khái có thể ra Hầu phủ, tùy tiện trên đường bắt một dân chúng thấp cổ bé họng hỏi một chút, xem thương nhân có phải là mặt cửu lưu hay không. Nếu họ nói là ta nói sai rồi, ta lập tức đi Diệp phủ xin lỗi.”

Quan Tô Y từ từ quét nước trà nóng hổi, tiếng nói nhẹ nhàng chậm chạp, “Đối với người mà nói, vợ đã chết và mặt mũi Diệp phủ rất trọng yếu, nhưng với ta mà nói, tiền đồ hai hài tử mới là khâu yếu nhất đấy. Người mọi chuyện theo Diệp phủ, ta lại không thể gạt bừa. Diệp phủ cực phú, cửa hàng Diệp phủ khắp thiên hạ, Diệp phủ không thiếu tiên sinh kế toán, cái này ta đều biết, nhưng đó là đồ vật của Diệp phủ, có liên quan gì tới Hi Nhi? Đúng vậy, ngày sau Hi Nhi hoàn toàn chính xác sẽ gả nhà cao cửa rộng, nô bộc hầu hạ và quân sự nhất định không ít, nhưng như vậy có thể vô tư, hưởng hết cả đời phú quý sao? Tông phụ nhà cao cửa rộng, không phải đơn giản như trong tưởng tượng của các người vậy.”

Nàng rù con mắt xuống thờ dãi, “Hi Nhi những năm này ngoại trừ cảm kỳ thư họa, chỉ sợ không học được cái gì, nói quá sâu quá lộ, nó cũng không hiểu, mà Hầu gia là đường đường nam tử, không hiểu tục vụ bên trong, ta lấy một ví dụ dễ hiểu nhé. Có chuyện quyền thần tiền triều Quý Tường không phải là bại vào tranh đấu triều đình, mà là tay phụ nhân, nội tình trong đó các người cũng biết?”

“Chỉ là mờ mờ nghe qua, không hiểu rõ lắm.” Triệu Lục Ly bị thái độ không nhanh không chậm của nàng khiến cho có hỏa không có chỗ phát, chỉ có thể buồn bực thanh âm đáp lời.

Triệu Thuần Hi cực kỳ muốn bỏ nhào qua bịt cái mồm kia của Quan Tô Y, nhưng lại không thể không dốc sức liều mạng kiềm chế. Chỉ cần nàng mới mở miệng, tất cả mưu tính bên ngoài đều không thành công, cái này giống như đã trở thành lệ.

Quan Tô Y khẽ cười một tiếng không rõ ý tứ hàm xúc, nói ra, “Quý Tường vì một nữ nhân mỹ mạo nhà thương nhân, vì vậy bỏ thể từ nguyên phối, lấy thương nữ về nhà. Vợ cả đi rồi, quân sự trung thành và tận tâm với bà ta vì trả thù thương nữ, liền động tay động chân trong các khoản quý phú. Xưa nay, huân quý thế gia trong nhân tình giao tiếp đều có lệ cũ mà theo, nhà ai thân dày, nhà ai làm bất hòa, ai là quan trên nên nịnh bợ, ai là cấp dưới nên lời kéo, nhà ai ngày tết lúc nên tiền đưa hồng bao bao nhiêu, đồ cỗ, châu bảo ngọc khí, đều là biết đầy, không thể tùy ý tăng sửa, càng không thể tùy ý cắt giảm. Quân sự kia khi tân phu nhân về nhà chồng vẫn dâng sổ sách theo thường lệ, nhưng lại sửa đổi qua rồi, nên tiền đưa hậu lễ biến thành lễ mọn, nên tiền đưa lễ mọn trực tiếp xóa đi, mà thương nữ kia bởi vì ‘Gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa’ nên có thói quen thích soi mói tiền bạc, tính toán chi li, lại tự tiện chủ trương giảm ba thành rất nhiều danh mục quà tặng vốn đã mỏng. Vì vậy khi Quý Tường còn chưa biết gì, đồng thời đắc tội thân tộc, quan trên, cấp dưới, thân tộc thăm trách hấn bắt hiểu không dễ, quan trên thăm trách hấn không hiểu tôn ti, cấp dưới thăm trách hấn bạc tình phụ nghĩa, kết quả của nó, ta không nói các ngươi cũng biết.”

Quý Tường chính là hàn sĩ, bằng bản thân cố gắng quan báỉ phó tướng, cuối cùng bị cấp dưới vạch tội ba mươi sáu đầu tội trạng như không làm tròn trách nhiệm, tham ô, mưu phản, vãn vãn, thân tộc và quan trên của hấn không một người xuất đầu bảo đảm cho hấn, cấp dưới lại mỗi người bỏ đá xuống giếng, thế cho nên Quý Tường tội không đáng chết lại bị phán chém đầu. Hấn quật khởi và vãn lạc, trở thành chủ đề người đương thời nói chuyện say sưa, mà hấn trước khi chết thao thao bất tuyệt chửi bới kẻ thất, nói thẳng kiếp sau tuyệt đối không lấy con gái thương hộ, cũng vì bị kịch này tăng thêm vài phần sắc thái truyền kỳ. Vì vậy hậu nhân suy đoán, sở dĩ hấn rơi vào kết cục cái đầu lia khỏi xác, có lẽ liên quan tới kẻ thất kia, nhưng chi tiết cụ thể thì không thể biết rõ.

Sau đó, nữ thương hộ kia thiếu người hỏi thăm, bị thụ án, may mà tiền triều diệt vong, chiến loạn bắt đầu, dân chúng chỉ lo trốn chạy để khỏi chết, mới dần dần quên lãng việc này.

Người Quan gia giữ mình trong sạch, không đàm luận sự tình kia, nhưng ngoại tổ mẫu Quan Tô Y Tả Đình Hương lại là nhà sử học, mà lại càng yêu tha thiết với việc thăm dò truyền kỳ phổ phùng. Dưới sự đốc lòng dạy bảo và mưa dầm thấm đất của bà, chớ nói chuyện cũ tiền triều, chính là bí sự cung đình mấy mấy ngàn năm, Quan Tô Y cũng biết tường tận.

Nàng vừa nói ra hai chữ “Quý Tường”, Triệu Thuần Hi liền nghĩ đến người nọ chửi mắng thương nữ, sắc mặt vốn cực kỳ khó coi càng phát ra trắng bệch. Triệu Lục Ly lại nhìn thấy rất nhiều huyền cơ trong đó, không khỏi lâm vào trầm tư.

Quan Tô Y dùng đầu ngón tay điểm nhẹ mặt bàn, phát ra thanh âm có quy luật đát đát, nhìn biểu lộ của hai cha con một lát, tiếp tục nói, “Trong hậu trạch, một thủ đoạn không quan trọng, lại đủ để vận ngã một vị quyền thần, vì vậy mới có di huấn ‘Cưới vợ lấy hiền’ của tổ tiên, cũng có lời dân quê phổ phùng ‘Vợ hiền phu họa thiểu, tử hiếu phụ tâm rộng’. Xem sổ sách, kiểm toán, tính sổ, nhân tình vãng lai, đều là kỹ năng chủ mẫu tông phụ phải nắm giữ, tất nhiên người có thể điều khiển nô bộc đi làm, nhưng dưới tình huống mình kiến thức nửa vời, thì làm sao có thể bảo chứng không ra sơ suất, không bị lừa gạt? Nếu người cảm thấy ta cho người học tập số học, việc bếp núc, là bản thanh cao của người, hao tổn công nghiệp của người, vậy thì không sao, ta lập tức trả lại đồ cưới cho người, bản thân người quản lý là được.”

Nói xong, nàng rút đi bàn tính trong tay Triệu Thuần Hi nhanh chóng sờ sờ, trong phòng chỉ còn lại tiếng vang thanh thúy của hạt châu va chạm vào nhau, chỉ qua một lát, đã nghe nàng nói ra, “Từ một cộng đến 99, đáp số là bốn ngàn linh chín lăm, rất khó sao? Huống hồ còn có phương pháp đơn giản, hai hai số lượng cộng lại, được 99 cái đo đếm lại giảm phân nửa...” Ghi lại từng quá trình suy diễn trên giấy, nàng dùng bút lông vờn ra đáp án, thờ dài nói thăm thía, “Cầm kỳ thư họa chỉ có thể dùng nung đúc tình cảm sâu đậm, chính thức chương nhà, còn phải học chút ít bản sự vượt qua thử thách. Chủ mẫu tông phụ phải trong có thể dạy con cái, phụng dưỡng cha mẹ chồng, quản lý tục vụ; bên ngoài có thể phụ phu quân, tham dự giao tiếp, mà chuyện sùng nịnh ton hót, chỉ có cơ thiếp đề tiện mới đi làm. Những người kia, người nào trong đó mà không tinh thông cầm kỳ thư họa? Đi so sánh với bọn họ chẳng phải là tự hạ thấp thân phận?”

Lập tức Triệu Lục Ly xấu hổ không thôi, Triệu Thuần Hi xấu hổ và giận dữ muốn chết, Quan Tô Y mới xuống lời kết thúc, “Ta khắp nơi căn nhắc cho hai đứa bé, nhưng không ngờ trong mắt Hầu gia lại trở thành loại người lòng dạ khó lường. Ta không có ý xem thường Diệp gia, nhưng gia giáo Diệp gia, đừng mang vào Hầu phủ cho thỏa đáng. Người tới, đề Đậu thị xuống trượng trách 50, dạy bà ta cái gì gọi là tôn ti. Chủ mẫu nói chuyện, bà ta là một nô tỳ lại chỉ chỉ trở trở, lăng không vu oan, nếu đại tiểu thư mang theo đi nhà chồng, sẽ làm thành như thế nào đây? Ta là người Triệu gia, còn có thể dễ dàng tha thứ một hai, người bên ngoài há có thể khoan thứ? Đến lúc đó người ta ngoài miệng không nói, trong lòng lại âm thầm nhớ đại tiểu thư một khoản đây, dần dà chắc chắn hư mất tình cảm vợ chồng, tình cảm mẹ chồng nàng dâu, tình cảm con cái, vậy còn gì tốt đẹp để mà nói.”

Ngoài phòng bà tử thô sử lập tức chạy vào, án Đậu thị quá sợ hãi xuống.

Triệu Thuần Hi còn đắm chìm trong Quan Tô Y nhìn như ân cần dạy bảo, kì thực hết sức hạ thấp lời nói, đợi lúc phục hồi tinh thần lại, đã nghe phụ thân nghiêm nghị quát, “Thiếu chút nữa hủy cả đời Hi Nhi, 50 sao đủ, lại thêm 30! Nghe xong phu nhân nói, ta thật sự là giác ngộ giọt vào đầu, nếu như người không nói, thực sự không biết Hi Nhi ngày sau gả đi ra ngoài sẽ có tạo ngộ gì. Ta không hiểu bên trong tục vụ, mẫu thân tuổi già sức yếu, tinh lực có hạn, ngày sau còn cần phu nhân hao tâm tổn trí nhiều hơn, trước đó là ta nói lỡ, phu nhân chớ trách, có thể lấy được phu nhân, thật sự là ta tam sinh hữu hạnh, phúc duyên thâm hậu của Hi Nhi và Vọng Thư...”

Những lời ta lỗi chân thành về sau, Triệu Thuần Hi càng không nghe được nữa, bởi vì cảm thấy thẹn, phần nộ, vô lực, nghĩ mà sợ, không cam lòng vãn vãn, đang kịch liệt bốc lên trong lòng nàng. Mặc dù hận thấu Quan Tô Y miệng lưỡi sắc bén, nàng không thừa nhận cũng không được, đối phương nói rất có lý. Nàng thiếu một ít, chỉ là chênh lệch một chút như vậy, đã bị phụ thân dạy bảo phí thời gian cả đời. Nhưng, nàng cũng không thể gật bừa tất cả quan điểm của Quan Tô Y, ai nói nịnh nọt ton hót chỉ có cơ thiếp đề tiện mới đi làm? Mẫu thân không phải là dựa vào những bản sự kia bỏ lên địa vị Tiệp dư sao? Ngày sau ai quý ai tiện, ai thua ai thắng, hiện tại còn chưa biết được.

Quan Tô Y chỉ lờm liếc Triệu Thuần Hi có thể đoán được nàng ta đang suy nghĩ gì, nói chung lại cảm những chuyện hư thối của Diệp Trần ra an ủi. Đúng vậy, Diệp Trần xác thực lần lộn xuất đầu rồi, nhưng thì tính sao? Tiếp dư nói cho cùng cũng chỉ là thiếp thôi. Triệu Lục Ly một lòng si tình với nàng ta như thế, nàng ta không làm Hầu phu nhân, lại chạy tới cùng mấy trăm nữ nhân tranh đoạt một người nam nhân, thật sự là đầu óc nước vào.

Nhưng mỗi người đều có chí riêng, Quan Tố Y đời này sẽ không đi quan tâm Triệu Thuần Hi đi sai bước nhầm không, hạnh phúc hay không, nàng ta thích giã vò thì mặc kệ nàng ta đi, dù sao thanh danh hiền lành nên nói thì nói, nên làm thì làm đã có, cái này là đã đủ rồi.

Hết chương 23

[*Cửu Lưu: là để phân chia tầng lớp các ngành nghề trong xã hội phong kiến, chia ra thành ba loại thượng, trung và hạ.

Thượng cửu lưu: nhất lưu Phật tử (Thích Ca Mâu Ni) nhị lưu tiên (Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, Bát tiên vân vân) tam lưu hoàng đế (chân long thiên tử, phong kiến đế vương) tứ lưu quan (quan lại lớn nhỏ) ngũ lưu lò nấu rượu (xưởng rượu, từng là nhà xưởng lớn nhất thời đại phong kiến) lục lưu đương (hiệu cầm đồ) thất lưu thương (thương nhân) bát lưu khách (trang viên chủ) cửu lưu điền trang (nông dân).

Trung cửu lưu: nhất lưu cử tử (cử nhân) nhị lưu y (thầy thuốc, lang trung, đại phu, hiệu thuốc tiên sinh) tam lưu phong thủy (thầy địa lý, âm dương tiên sinh) tứ lưu phê (đoán bắt tặc, thầy bói) ngũ lưu đàn thanh (thi họa) lục lưu tướng (tướng sĩ, người xem tướng) thất lưu tăng (hòa thượng) bát lưu đạo (đạo sĩ) cửu lưu cầm ki (đàn cổ và cờ vây, đặc điểm của văn nhân)

Hạ Cửu Lưu: nhất lưu vu (phù thủy/bà đồng miền Nam vẽ bùa, niệm chú, chiêu thần, đuổi quỷ) nhị lưu kỹ nữ (thanh kỹ, gái điếm, ca kỹ) tam lưu đại thần (thầy cúng) tứ lưu bang (phu canh, người gõ mõ nửa đêm nhắc nhở cùi lừa) ngũ lưu thể đầu đích (thợ cắt tóc) lục lưu xuy thủ (nhạc công, thợ làm kèn) thất lưu con hát (các loại diễn viên) bát lưu khiếu nhai (ăn mày) cửu lưu bán kẹo (người làm làm tò he).

Đương nhiên, theo mặt chữ, thượng trung hạ ba “Cửu lưu” cộng lại tổng cộng là có hai mươi bảy nghề, nhưng thật ra không phải vậy, tất cả các ngành nghề là bao gồm bên trong đó, bởi vì một lưu chính là tên gọi chung của ngành sản xuất rất nhiều nghề nghiệp cùng loại, tỷ như trong Hạ Cửu Lưu ngũ lưu “Thể đầu đích”, làm móng, chạy đường, kéo xe, cùng với mát xa, nhân viên phục vụ, vũ nữ, bồi bút những nghề nghiệp cùng thuộc một loại tính chất như vậy đều được tính vào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gặp Lại

Triệu Thuần Hi vốn là đến đòi gả trang về, lại không ngờ bị mẹ kế tốt hạ thấp một trận, trong lòng làm sao có thể vui vẻ được? Nàng rất ít khi đề cập tới mẫu thân trước mặt phụ thân, nhưng bởi vì trong lòng quả thực không cam lòng, nghĩ muốn cãi lại một câu, “Mẫu thân chớ xem thường nhà ngoại ta, hôm nay Tiệp dư nương nương chấp chương lục cung là họ Diệp, là tỷ muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra của mẫu thân ta đây”. Triệu Lục Ly cho rằng con gái không hề hay biết gì về thân phận thế tử, nghe nó dùng ngữ khí kiêu ngạo nhắc tới Diệp Trấn, trong lòng không khỏi đau nhức kịch liệt.

Quan Tố Y cầm lấy một cái bát gốm mỏng lớn cỡ bàn tay, chậm rãi múc canh con rùa, từ từ nói, “Vị di mẫu của ngươi kia có ân cứu mạng Hoàng Thượng, đây là vận mệnh của cô ta, nếu không bằng dòng dõi Diệp gia, là tuyệt đối không vào được cung đình đâu. Vận may như thế ít càng thêm ít, ngươi chỉ nhìn xem là được rồi, chớ coi đây mà làm theo, chúng ta đường đường chính chính nói một mối hôn sự, đường đường chính chính gả đi, đừng ham những phú quý không nên có kia.” Dứt lời đưa chén cho Triệu Lục Ly, ôn nhu nói, “Hầu gia uống canh.”

“Tạ phụ nhân.” Triệu Lục Ly nói giọng khàn khàn, sắc mặt tối tăm phiền muộn, hiển nhiên bị chọc trúng chỗ đau. Đúng vậy, năm đó nếu không phải phụ thân, mẫu thân ham phú quý không nên có kia, hẳn và Trần nhi làm sao sẽ phải xa cách? Nếu con gái bị quyền thế hoàng gia mê mắt, quyết tâm đi vào trong đó, tương lai mẹ con các nàng nên ở chung như thế nào?

Hung hăng nắm chặt tay lại, Triệu Lục Ly lạnh lùng nói, “Đừng lấy chuyện của di con ra nói. Di con gả vào cung, đó là phúc duyên của di con và Diệp gia, không liên quan gì tới chúng ta cả, con cứ đi theo mẫu thân con học tập chương gia, tương lai tìm vị hôn phu trầm ổn tin cậy, môn đăng hộ đối, an an ổn ổn mà sống.”

Triệu Thuần Hi rất ít khi trông thấy phụ thân thần sắc nghiêm nghị, nói mau lẹ, không khỏi bị dọa sợ, liền vội vàng gật đầu vâng dạ, hốc mắt hơi hồng.

Quan Tố Y vén tóc ở má nàng ta ra sau tai, giống như rất thân mật, “Được rồi, đừng đau lòng nữa, ta là vì muốn tốt cho ngươi nên mới nói vài lời, nếu không ta đã chẳng nhắc tới cái gì đâu, mặc kệ cha ngươi giã vò rồi. Cha ngươi cái gì cũng không hiểu, thiếu chút nữa thì làm trễ nãi tiền đồ của ngươi, ngày sau ngươi đi theo ta, ta sẽ dạy ngươi. Thế nhân vốn yêu cầu hà khắc với nữ tử, nhất là chủ mẫu cùng tông phụ gánh chịu suy tính cho gia tộc sinh sôi nảy nở hưng thịnh. Đức, ngôn, công, dung, đức xếp thứ nhất, lấy chính bản thân làm gốc; ngôn và công, vừa là thận trọng từ lời nói đến việc làm, hai là công việc quản gia, trong đó lại bao quát giúp đỡ chồng con, phụng dưỡng trưởng bối, tăng thu giảm chi vân... vân, dung xếp cuối cùng, nhưng không phải chỉ dung mạo xinh đẹp, tư sắc thượng giai, mà còn phải đoan trang thạo đời, trầm ổn. Cho nên ngươi xem, bây giờ có rất nhiều loại đạo lý, trước khi xuất giá ngươi phải học đây.”

Triệu Thuần Hi bị đầu ngón tay hơi lạnh của nàng làm cho toàn thân run lên, nhưng lại không tiện tránh né trước mặt phụ thân. Nàng nói những lời này, từng câu từng chữ là vì tốt cho mình, nếu như nàng lộ ra nửa điểm phản cảm hoặc ám ức, như vậy thì thành không biết tốt xấu rồi, vì vậy chỉ có thể kiên trì nói lời cảm tạ, mà còn phải bày ra bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt.

Triệu Lục Ly thấy hai người ở chung “Vui vẻ”, biểu lộ ồ ồ dần dần được vui mừng thay thế, đúng lúc này, Triệu Vọng Thư về mặt không tình nguyện đi tới, thanh âm buồn bực nói, “Mẫu thân, ngươi tìm ta?”

“Tan học rồi?” Quan Tô Y ngoắc hân, “Tới cùng một chỗ ăn cơm đi.”

Triệu Vọng Thư bước chân do dự một lát, cuối cùng đến bên cạnh tỷ tỷ ngồi xuống.

Quan Tô Y tự mình xới một bát cơm cho hân, cười nói, “Ngày sau tan học người tới chỗ ta đây ăn cơm, sau khi ăn xong ta kiểm tra bài vở cho người, cùng người luyện chữ, sau một canh giờ thì nghỉ ngơi.”

“Cái gì? Luyện chữ một canh giờ?” Triệu Vọng Thư ghen ngào kêu sợ hãi, chạm đến ánh mắt phụ thân đột nhiên sắc bén, vội vàng nuốt lời muốn kháng nghị xuống, sắc mặt không khỏi xanh mét.

“Phụ nhân chịu tự mình dạy bảo các con, đó là vận mệnh của các con, ngày sau ngoan ngoãn đi theo học, chớ lười biếng. Nói ra thật xấu hổ, nếu không có phụ nhân nhắc nhở, ta thiếu chút nữa dạy các con thành hư mất, may mà hiện tại dạy dỗ uốn thẳng chưa muộn. Phụ nhân, ngày sau làm phiền người dạy dỗ chúng nó, nếu như đứa nào không nghe lời, cứ trực tiếp thực hiện gia pháp, không cần phải hỏi ta.” Triệu Lục Ly hôm nay mở miệng một tiếng phụ nhân, đã cực kỳ ngay ngắn, thậm chí dưới đáy lòng còn cảm thấy rất may mắn và nghĩ mà sợ. Nếu như Quan Tô Y không gả vào Hầu phủ, qua vài năm nữa Hi Nhi gả ra ngoài, Vọng Thư trưởng thành, không biết con đường phía trước của chúng nó sẽ ở nơi nào.

Nghĩ càng xa, hân càng cảm kích cùng kính nể Quan Tô Y càng nặng, dần dần có xu thế nói gì nghe nấy.

Quan Tô Y vội vàng khoát tay chống đẩy, nói thẳng hai hài tử bản tính không xấu, ý nghĩ nhanh nhạy, tương lai... có tương lai vân vân...

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư trong lòng cực kỳ ngọt ngào, lại không dám ngỗ nghịch, phải vâng dạ đồng ý. Ăn cơm tối xong, mấy người đi tới thư phòng, người luyện chữ, người vẽ tranh, người đứng ngoài quan sát, nhìn về phía trên vui vẻ hòa thuận, có chút mỹ mãn. Nhưng đến lúc tan học, Triệu Lục Ly lấy cớ đưa hai hài tử về và né đi ra ngoài, làm Quan Tô Y rất vừa lòng.

“Tiểu thư, làm sao Hầu gia lại vẫn chưa viên phòng với người? Liệu có phải trên người ngài ấy có bệnh không tiện nói ra không? Hay là, nô tỳ đi tìm hiểu giúp người nhé?” Bọn người đi xa, Minh Phương đỏ mặt nói ra.

“Người muốn tìm hiểu như thế nào?” Quan Tô Y ngâm bút lông đã dùng qua vào trong chậu rửa bút, đám mực nhạt biến ảo bên trong. Minh Lan ngậm hung ác trừng liếc Minh Phương, dùng hình miệng nhắm trúng nàng im ắng mắng một câu “Đồ đĩ”, rồi nhẹ cười rộ lên.

“Nô tỳ nghĩ đến...” Minh Phương đang định lừa gạt chủ tử, lại nghe thấy tiếng bà tử quản sự bên ngoài truyền đến, “Phụ nhân, Trần Tây Hầu phủ vừa đưa tới một trương thiệp mời, thỉnh ngài xem qua.”

“Trần Tây Hầu phủ?” Quan Tô Y tiếp nhận thiệp mời nhìn quét vài lần, không khỏi giờ lên đuôi lông mày, đúng là Lý thị tẩu tử Tần Lăng Vân đưa tới, mời nàng ngày mai đi Văn Tụy lâu gặp lại. Đối với vị nữ nhân mệnh khổ hơn cả nàng này, Quan Tô Y cảm thấy thương tiếc trong lòng, nếu như có thể, nàng rất muốn giúp nàng ta thoát khỏi bi kịch ở kiếp trước. Đương nhiên, nàng sẽ không tiến vào gút mắc cảm tình của đối phương, chỉ khuyên bảo nàng rời xa tộc nhân thôi.

Đã viết thiệp trả lời, thay đổi quần áo ngủ, nàng yên tâm thoải mái chiếm lấy một cái giường lớn, chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, trong Văn Tụy lâu khách mới khách cũ ngồi đầy, Tần Lăng Vân mang theo tẩu tử Lý thị ngồi ở chỗ cũ, đang ngóng trông. Thánh Nguyên Đế vẫn ăn mặc kiêu thị vệ, dáng người cao lớn cường tráng làm hân đứng trong một đám thư sinh văn nhược nổi bật hơn hẳn.

“Nàng nói hôm nay nhất định sẽ đến?” Tiếng nói trầm thấp hùng hậu đè áp hết những tiếng ồn ào chung quanh.

Tần Lăng Vân nhéo nhéo hâu bao bên hông, biểu lộ u buồn. Lý thị đau lòng liếc hân một cái, trả lời thay, “Hầu phu nhân hôm qua viết thiệp trả lời, nói nhất định sẽ đến. Người Quan gia trọng lời hứa, tuyệt đối sẽ không lỡ hẹn.”

Thánh Nguyên Đế nhàn nhạt lên tiếng, đi đến bên cạnh lan can nhìn bao quát. Từ Quảng Chí đang ngồi nói chuyện với quý tộc Cửu Lê giúp đỡ mình tổ chức mười ngày văn hội, Quan lão gia tử và Quan phụ còn chưa tới, có lẽ bị chuyện gì đó làm chậm trễ.

Hân bước đi thông thả qua lại vài bước, giống như là có chút nôn nóng, đang định sai ám vệ đi Trần Bắc Hầu phủ thám thính tin tức, thì thấy một thân ảnh yếu điệu chậm rãi đi đến, váy ngắn vàng nhạt áo khoác sa y trắng thuần, váy dài rộng thùng thình xuyết một vòng một vạch nhỏ như sợi lông, trong thanh nhả lộ ra vài phần dí dỏm linh động, mạch ly trên đỉnh đầu che khuất khuôn mặt, lụa đen bị gió thổi phất lên dính sát vào trên mặt, tạo thành mấy vòng độ cong tinh xảo và xinh đẹp.

Từ cái trán trơn bóng không khó nhìn thấy uyển chuyển hàm xúc đang phập phồng, mũi cao đẹp cùng với môi châu mềm mại, cũng vì phần cảm giác thần bí không xem rõ ràng này, khiến người càng tò mò. Con người Thánh Nguyên Đế co lại, bình tĩnh nhìn rất lâu mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đi đến đứng phía sau Tần Lăng Vân, làm bộ chính mình chỉ là thị vệ.

Quan Tô Y lên tới thang lầu, cười chào Trần Tây Hầu và Lý thị, đang định lấy mạch ly xuống, lại bị Minh Lan nữ giả nam trang hung hăng giật hai tay áo, nhỏ giọng nhắc nhở, “Tiểu thư, Lão thái gia cùng lão gia đến rồi!”

Lụa đen được xóc lên lập tức lại được che cực kỳ chặt chẽ, không chỉ như thế, Quan Tô Y còn phản ứng nhanh nhẹn đứng sau lưng tráng hán Cửu Lê Tộc, cười nói, “Mượn cái bóng của người một chút, nếu để người trong nhà trông thấy ta xen lẫn cùng một chỗ với Hầu gia các người, không biết sẽ tức giận như thế nào.”

Hôm nay Pháp gia và Nho gia đấu rất hăng. Trần Tây Hầu là nhân vật lĩnh quân của Pháp gia, theo lý mà nói, Quan Tổ Y không nên có liên quan gì với hắn.

Thánh Nguyên Đế cảm thấy một luồng hơi thở tới gần, quanh năm chinh chiến đường thành tính cảnh giác làm hắn lập tức đứng thẳng tắp lưng, cầm chặt chuôi đao, sau đó có một loại cảm giác cùng loại với đứng ngồi không yên, rồi lại tư vị không hề có nguy cơ ở sâu trong cốt tủy chậm rãi rót vào lỗ chân lông, làm làn da gần sát nữ nhân hơi nghiêng kia tê dại một mảnh. Trong mơ hồ, hắn ngửi được một mùi hương, không phải hương liệu quý báu mà các Tần phi hậu cung thường dùng, mà là mùi nhàn nhạt quanh năm ở văn chương cùng trong thư tịch mới có thể nhiễm lên, rất dễ dàng xem nhẹ, nhưng mà một khi bắt đến sẽ không tự giác sa vào.

Hắn âm thầm hít sâu, rồi khi nhìn qua Quan lão gia tử cùng Quan phụ chủ động xê dịch bước chân, che nữ nhân sau lưng càng kín hơn. Hai người không nhận ra hắn, rất nhanh gia nhập nói chuyện với một đám danh sĩ.

Quan Tổ Y trốn trong chốc lát, nhỏ giọng hỏi, “Bọn họ không phát hiện ra ta đấy chứ?”

“Không có, phu nhân mời ngồi.”

Tiếng Thánh Nguyên Đế hơi khàn, đợi nàng ngồi vào chỗ của mình mới buông chuôi đao ra, trở tay vuốt ve phần lưng chập choạng giữa của mình. Mùi thơm nhàn nhạt đã đi xa, làm đầu óc hắn thoáng trống rỗng một cái chớp mắt, nhưng mà một cái chớp mắt này thực sự quá ngắn ngủi, trong lúc lơ đãng đã bị quên mất.

Lâu một đại sảnh, Từ Quảng Chí cùng một vị học giả Pháp gia ngay ngắn đi đến đài cao, từng người cầm lấy một cây bút lông viết xuống hai hàng chữ —— nhân tính bốn thiện, nhân tính bản ác. Hai nhà Pháp Nho có rất nhiều quan điểm đối lập với nhau, cứ như từ địch tự nhiên, không có cách nào dung hòa được. Nhân tính thiện và ác, đây cũng là một điểm luận cực kỳ gây tranh luận, cũng là nan đề học giả hai phái Pháp Nho cãi nhau mấy trăm năm cũng không phân được ra thắng bại.

Tần Lăng Vân dù là cố ý giả đáng thương trước mặt tâu tử, khi thấy đề tài này không khỏi thốt ra, “Từ Quảng Chí thật to gan lớn phách!” Dứt lời vịn nhanh lông mày, móc từ trong ví ra một hạt Phật châu.

“Đạo đề này rất khó sao?” Lý thị xuất thân hương dã, chỉ nhận biết mấy chữ thô sơ giản lược, biết xem sổ sách, biết quản nhà, còn lại thì dốt đặc cán mai.

“Rất khó, từ xưa đến nay, luận tới đề tài này, học giả hai phái Pháp Nho chưa bao giờ phân ra thắng thua. Cho dù là ta đi lên, cũng không có nắm chắc bác bỏ được Từ Quảng Chí, đương nhiên, hắn muốn bác bỏ ta cũng khó. Pháp gia nhất quán hiểu nhân tính là ác, Nho gia nhất quán hiểu nhân tính là thiện, chúng ta thuận miệng có thể cử động gian lận trăm luận cứ, cho nên không phân ra cao thấp.” Tần Lăng Vân vừa nói vừa móc ra ba hạt Phật châu đặt lên trên khay.

Quan Tổ Y lắc đầu thờ dài, “Đây vốn là nguy mệnh đề, có cái gì phải tranh luận hay sao? Quả nhiên là đi một chuyến uống công.” Dứt lời đứng dậy liền đi.

“Phu nhân, vì sao nàng nói đó là một nguy mệnh đề? Còn xin chỉ giáo.” Đại hán Cửu Lê Tộc đứng ở sau lưng Trần Tây Hầu dùng ngôn ngữ lấp bấp hỏi thăm, trong đôi mắt thâm thúy lóe ra thần thái ham học hỏi.

Quan Tổ Y bị Quan lão gia tử hun đúc, từ nhỏ đã nhuộm một tật xấu đằng trước “Thích làm thầy thiên hạ”, không chịu được loại vẻ mặt này nhất, nghiêng đầu nghĩ ngợi, lại ngồi trở lại, đầu ngón tay trắng nõn gõ xuôi theo cái chén, ý không cần nói cũng biết. Đại hán Cửu Lê Tộc vội vàng đi qua dâng trà, nhất cử nhất động đều rất ăn ý, trong mắt càng ẩn hiện hoà thuận vui vẻ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhặt Bảo

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Một gã đàn ông cao chín xích đoan chính đứng đối diện người, dùng đôi mắt tràn ngập tò mò nhìn chăm chú, con người màu xanh da trời nhàn nhạt tỉnh khiết sâu thẳm. Khuôn mặt như bức họa này khiến Quan Tổ Y mềm lòng. Quan gia chính là văn hào thế gia, cũng giáo dục thế gia, xưa nay lo liệu nguyên tắc dạy dỗ tất cả, chỉ cần ôm ấp một tấm lòng thật sự hiếu học, vô luận có thân phận như thế nào, bọn họ đều dốc túi dạy dỗ. Vì vậy khi đối mặt với vị hán tử ở tuổi xây dựng sự nghiệp này, ngay cả tiếng Hán cũng không nói được thông thạo, Quan Tổ Y vẫn nguyên ý trao đổi tâm đắc cùng hắn, thậm chí biết điều gì thì nói nấy, không chém gió. Nàng nhủ lòng này trăm tư, ý muốn tìm kiếm phương pháp để hiểu nhất để diễn tả quan điểm của mình.

Thánh Nguyên Đế bụng ẩm trà, thoáng cúi người xuống nhìn, ánh mắt chuyên chú tựa hồ muốn xuyên thấu qua tầng lụa đen hơi mỏng kia, nhìn chân dung giai nhân. Tần Lăng Vân vốn ho khục, nhưng thấy không lay được thần trí bệ hạ, đành phải nhảy mất với tâu tử.

Lý thị cười nói, “Hốt Nạp Nhĩ, đừng cứ đứng đó ngăn cản ánh sáng của phu nhân, ngồi đi.”

“Tạ phu nhân.” Thánh Nguyên Đế bắt chước y chang hành lễ, sau đó như câu nệ ngồi xuống, còn cực kỳ thấp thòm không yên bất an liếc nhìn Quan Tố Y.

Quan Tố Y vênh mi cười nói, “Hốt Nạp Nhĩ, ánh sáng Thánh Điện. Cái tên này hay lắm, cha mẹ ngươi nhất định mong đợi nhiều ở ngươi.”

Tần Lăng Vân biểu lộ kinh dị, ngay cả Thánh Nguyên Đế cũng ngạc nhiên một lát, hỏi, “Nàng hiểu được tiếng Cừu Lê?”

“Ngoại tổ mẫu ta là Tả Đình Hương.” Quan Tố Y uyển chuyển trả lời.

Thánh Nguyên Đế giật mình, “Nếu bàn về học thức uyên bác, trên đời này không người nào có thể so vượt qua được nhà sử học.”

“Đúng thế, vô luận là học phái nào, vị vĩ nhân nào, đều là một bản điển tịch, chỉ cần trong lịch sử để lại tí tẹo dấu vết, bọn họ đều có thể thuộc như lòng bàn tay.” Quan Tố Y cười mở mồm cười, hiển nhiên rất ưa thích trắng hăn Cừu Lê Tộc coi như gián tiếp lấy lòng ngoại tổ mẫu mình. Nàng dùng đầu ngón tay chỉ đề dưới lầu một, tiếp tục nói, “Không phải vừa rồi huynh hỏi ta vì sao ta nói mệnh đề hôm nay là nguy mệnh đề sao?”

“Đúng vậy, ta cảm thấy nhân tính vốn là ác đấy, nếu không vì sao học cái xấu thì dễ dàng, mà hướng thiện lại khó? Vì sao phải dùng phép nghiêm hình nặng đi ước thúc hành vi của dân chúng, mà một khi pháp luật rối loạn, bầu không khí xã hội cũng rối loạn theo.” Ánh mắt Thánh Nguyên Đế sáng quắc nhìn sang. Hắn tôn sùng tư tưởng Pháp gia, đương nhiên cũng đồng ý quan điểm “Nhân tính bản ác”. Hắn rất tò mò Quan Tố Y sẽ trả lời thế nào.

Tần Lăng Vân cũng nghiêm mặt, chăm chú nhìn sang.

Quan Tố Y lo lắng Hốt Nạp Nhĩ không hiểu được hết thâm ảo của tiếng Hán, gọi tiểu nhị cửa tiệm lấy mấy tờ giấy trắng và một bộ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), không nhanh không chậm trải ra dưới đất.

Nàng cầm một tờ giấy trắng, từ từ nói, “Khi con người vừa mới sinh ra cái gì cũng không hiểu, đầu óc của bọn họ tựa như tờ giấy trắng này, trống tuếch, đơn thuần, vô hại. Lúc này họ không phân biệt được tốt xấu, cho nên nhân tính cũng không phân biệt được đâu là thiện đâu là ác. Mà đứa trẻ trong quá trình dần dần lớn lên sẽ tiếp xúc với người và hoàn cảnh bất đồng, có an nhàn, có hiểm ác, vì vậy bọn họ bị bôi lên trên đủ loại màu sắc, trở thành đủ loại người. Người lương thiện sẽ vẫn có tâm tư âm u, người ác vẫn có mặt quang minh, mà đại đa số mọi người đều nằm giữa thiện và ác. Kỳ thật bản tính của con người là cái gì, Khổng Tử và Cáo Tử đã có giải đáp từ lâu rồi.”

Nàng vừa nói vừa vẽ lên hai trang giấy, phác họa vài nét bút đã vẽ được ra mặt ác quỷ La Sát và Bồ Tát cười trông rất sống động. Chính như nàng nói, giấy trắng là giấy trắng, chỉ vì con người bôi lên, mới khiến con người sinh ra cảm xúc căm hận hay vui mừng.

Thánh Nguyên Đế nhìn chăm chăm vào cổ tay trắng nõn của nàng, rất lâu vẫn không mở miệng nói. Là Tần Lăng Vân không chịu nổi bèn hỏi, “Không phải cô nói nhân tính không phân biệt được thiện ác, chỉ là một tờ giấy trắng sao? Vậy tại sao còn phải làm chú giải cho nhân tính?”

Quan Tố Y buông bút lông, từ từ thổi khô nét mực, nhỏ giọng nói, “Khổng Thánh nói trong《 lễ ký 》: ‘Âm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên’(*); Cáo Tử cũng nói: ‘Thực sắc tính dã(**)’. Bởi vậy có thể thấy được, bản tính con người không rời hai chữ ‘Thực’ ‘Sắc’. Thực làm sinh tồn, sắc làm sinh sôi nảy nở, đều là nhu cầu cơ bản nhất của nhân loại. Vì sinh tồn, dù người thiện lương dưới tình huống cực độ đói khát cũng sẽ làm chuyện ác; vì sinh sôi nảy nở, cho dù người ngoan độc cũng sẽ buông tha ham muốn, dùng tánh mạng bảo hộ con cái an toàn. Một kẻ ăn tươi con cái, một người xả thân bảo hộ con cái, lựa chọn đại ác và đại thiện, chẳng qua là người trước coi trọng sự sinh tồn của mình quá mà thôi, người thứ hai coi trọng việc sinh sôi nảy nở tộc đàn mà thôi.

Có thể thấy được chính thức lấy nguyên nhân hành động làm việc thiện làm việc ác của một người, khó phân biệt được. Trong thái bình thịnh thế, dân chúng được ăn no, mặc ấm, ở tốt, người làm việc thiện tất nhiên là nhiều rồi; trong chiến hỏa bay tán loạn, dân chúng ăn hết bữa nay không có bữa sau, vì mạng sống, đốt giết đánh cướp, người vào rừng làm cướp làm giặc chỗ nào cũng có.

Mà hai nhà Pháp Nho là người đánh lên khẩu hiệu thiện ác, mục đích là vì phục tùng nhân dân, dẫn dắt bọn họ sinh hoạt ngay ngắn trật tự, không nguy hại tới quyền lợi sinh tồn của người bên ngoài. Pháp gia dùng phép nghiêm hình nặng uy hiếp, Nho gia dùng nhân ái bao la khuyên giải, đều không hữu hiệu cho dân chúng ăn no mặc ấm, an cư lạc nghiệp. Ngươi nói có phải thế không? Đợi bọn họ không cần phát sầu vì bảo vệ tánh mạng, lại đi dạy bảo bọn họ tôn pháp làm việc thiện thì dễ dàng hơn rất nhiều rồi.”

[*] Âm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên: Ăn uống, quan hệ nam nữ là nhu cầu lớn trong bản năng sinh tồn của con người]

[**Thực sắc tính dã: cùng nghĩa với câu trên]

“Đúng! Cô nói quá đúng!” Thánh Nguyên Đế liên tục vỗ tay, trong đôi mắt tinh mịch tràn đầy tán thưởng. Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, Quan Tố Y có thể từ vấn đề bản chất nhân tính kéo dài tới nguyên nhân hành động thiện ác, lại từ nguyên nhân hành động thiện ác mở rộng nghĩa đến đạo lý trị dân. Tư tưởng của nàng tựa như một mảnh bầu trời, vô biên vô hạn, xa xưa, bao la, khiến người ta muốn thăm dò thêm nữa..., tìm hiểu thêm nữa....

Tần Lăng Vân trầm ngâm một lát, trong lòng đã báai phục.

Quan Tố Y chỉ vào học giả hai phái phía dưới đã nhao nhao thành một đoàn, lắc đầu nói, “Cho nên việc cấp bách của Hoàng thượng là tranh thủ thời gian làm cho dân chúng sinh hoạt yên ổn, giàu có, chứ đi mời chào đám văn nhân này, cả ngày nhao nhao đến nhao nhao đi thì làm được cái gì.”

Tần Lăng Vân ho khục, sau đó hí mắt nhìn trộm thần sắc bề hạ. Lý thị bất an kéo túm ống tay áo tiểu thúc tử (*em trai của chồng), ám chỉ bảo hắn giúp

đỡ phu nhân Trần Bắc Hầu. Nàng tuy nghe không hiểu những lời trước đó, nhưng vài câu cuối cùng lại biết rất rõ. Đúng vậy, nếu có được sinh hoạt tốt, ai nguyện ý đi làm ác nhân? Năm đó nếu như không phải bị bức đến đường cùng, tiểu thúc tử sẽ không chạy trốn tới biên quan, trở thành đao phủ cho bệ hạ.

Thánh Nguyên Đế không hề tức giận, ngược lại cười ha ha, “Phu nhân cũng biết đám văn nhân này rất phiền sao? Hoàng Thượng muốn mời chi sĩ có tài trong thiên hạ ra sức vì nước, cải cách chế độ thuế, phân phối ruộng đồng, thao luyện quân đội, lựa chọn quan viên, vân vân... đều cần người thông thạo việc đi làm, hần chỉ có một cái đầu, vừa không có ba đầu sáu tay, làm sao lo liệu được hết. Dung túng, thậm chí cất nhắc đám văn nhân này, là vì thể hiện thái độ của hần mà thôi.”

“Nam Môn lập mộc, thiên kim mã cốt(*).” Quan Tổ Y nhìn Quan lão gia tử và Quan phụ đang ngồi phía dưới, nói, “Tổ phụ và phụ thân ta, không phải là quý trọng nhất ở hai khối xương cốt sao?”

[*Nam Môn lập mộc: điển tích Thương Ương nam môn lập mộc – (xem chi tiết) ; Thiên kim mã cốt: bỏ ngàn vàng mua bộ xương khô, thành ngữ dùng để ví với khát khao có được người hiền tài.]

Thánh Nguyên Đế ngẩn người, không biết nên trả lời như thế nào mới phải, mà Quan Tổ Y đã đứng lên khom gối cáo từ. Nghe được hơn một nửa, nàng có thể đoán được kết quả lần biện luận này rồi. Người đương thời vừa được sống an bình, đương nhiên thích hướng tới học thuyết làm việc thiện nhiều hơn, Từ Quảng Chí khơi mào khẩu chiến, ngay từ đầu đã chiếm được thiên thời, địa lợi, nhân hòa, làm sao có thể không thắng chứ?

Đi đến đầu bậc thang, nàng chợt nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nói, “Hốt Nạp Nhĩ rất hiếu học, khi không phải trực ban, huynh cho hần đọc nhiều sách một chút.”

Tần Lăng Vân nín cười trả lời, “Lời này không cần cô phải nhấn nhủ đâu, ngày thường hễ có rảnh, ta lại cho hần đọc sách, thậm chí còn mời vị phu tử rất nổi danh cho hần dạy. Đáng tiếc hần ghét bỏ phu tử kia là người toan Nho, cả ngày nghiền ngẫm từng chữ một: chỉ, hồ, giả, dã, làm hần nghe rất đau đầu, mỗi lần rình mò lấy cơ hội trốn đi thôi.”

“Vậy thì đổi cho hần một vị phu tử hiểu được biến báo, hoặc là để cho hần tự xem sách mà bản thân hần thích, không cần phu tử cũng được.” Quan Tổ Y vừa đi xuống dưới lầu, vừa lắc đầu cười nhẹ, “Lớn như vậy còn trốn học, giống như đứa con trai riêng của ta.”

Lý thị bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, bước lên phía trước giả bộ tiễn đưa nàng, kì thực là tránh đề tài này đi. Nhìn hai người đi ra khỏi tiệm, Tần Lăng Vân mới dùng tay bịt miệng cười ra tiếng. Nếu có một ngày, Quan Tổ Y biết toan nho trong miệng hần chính là Quan lão gia tử, không biết mặt sẽ có biểu lộ thế nào.

Thánh Nguyên Đế đứng ở lan can đưa mắt nhìn, đợi xe ngựa Trần Bắc Hầu phủ chạy đi ra ngoài thật xa mới thu hồi biểu lộ chất phác, ngồi vào bên cạnh bàn dân dõ, “Đưa rượu lên đây.”

Thị vệ lập tức đi gọi tiểu nhị cửa tiệm. Hần cầm hai bức vẽ bán thảo xem xét thật lâu, cuối cùng cẩn thận từng li từng tí cuộn lại nhét vào trong ngực, ý tứ không hiển lộ, “Không hồ là cháu gái Quan Tề Quang, thích làm thầy thiên hạ, hữu giáo vô loài*, ngay cả một thị vệ nhỏ nho cũng trông nom như thế.” Dứt lời dừng một chút, hỏi, “Con riêng của nàng như thế nào?”

“Nghe nói tính tình rất hư hỏng, mười tuổi còn không hiểu cái gì cả, thường bị người ta coi là vũ khí sử dụng. Không phải mấy ngày trước có người tới báo, nói thế tử Thành Vương bị nện vỡ đầu thiếu chút nữa toi mạng đấy sao? Chính là nó làm. Người ngoài muốn thăm dò thái độ của huynh với mấy vị huynh đệ, nhưng không dám nhúng tay vào, thế là đẩy nó ra.” Tần Lăng Vân nhìn đau mồm Phật châu ra ngoài.

“Ah? Triệu Lục Ly mặc kệ á? Năm đó trong quân hần được xưng là đa mưu túc trí mà, làm sao lại dạy con thành như vậy?” Thánh Nguyên Đế cảm thấy ngoài ý muốn.

“Hần cả ngày nhớ nhưng ‘Vợ đã chết’, ở đâu có tâm tư dạy dỗ con cái, huống hồ con trai con gái là cốt nhục ‘Vợ đã chết’ để lại cho hần, hần xem như tính mạng, không nỡ động một sợi tóc của bọn chúng. Có thể lấy được Quan Tổ Y, là hần nhặt được bảo rồi, con cái có hư hỏng thế nào, Quan Tổ Y vẫn có thể giáo dục thành tài thôi. Nghe nói hai ngày trước, Triệu Lục Ly đánh Triệu Vọng Thư một trận, hôm nay ngoan ngoãn ở nhà học bài đấy! Quan Tổ Y không giống Quan lão gia tử, không biết biến báo, làm người cổ hủ, nàng lợi hại lắm, huynh cứ coi đi, ngày sau Triệu Vọng Thư nhất định sẽ thành tài.” Dứt lời là đình đình đang đang mấy hạt Phật châu.

Thánh Nguyên Đế tràn đầy cảm xúc gật đầu, chẳng hiểu tại sao, lại đặc biệt đề ý câu nói “Có thể lấy được Quan Tổ Y là hần nhặt được bảo rồi”, càng suy nghĩ, trong lòng lại mọc rễ, chôn sâu, khó chịu vô cùng.

Tần Lăng Vân không nhìn ra được biểu lộ u ám phiền muộn của hần, tiếp tục nói, “Nàng nói Quan lão gia tử và Quan Vân Kỳ sang quý nhất là hai khối xương cốt, đầu óc đó, ánh mắt đó, thông thấu đến tận đây. Cho dù ta so đầu với nàng cũng không theo kịp.”

Thánh Nguyên Đế không có phản ứng với câu nói của hần, trầm mặt ngồi trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên đứng dậy ly khai, không hề để ý tới kết quả của lần biện luận này.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khẩu Nghiệp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Sau khi trở lại Vị Ương cung, Thánh Nguyên Đế móc hai trang giấy trong ngực ra, mở ra trên bàn. Bởi vì thời gian gấp quá lâu, vết nhăn rất khó làm thẳng, làm cho mặt La Sát ác quỷ và mặt cười Bồ Tát có chút vặn vẹo biến hình. Hắn dùng bàn tay đề ếp, lại vuốt ve, cuối cùng vẫn không thể nào khôi phục nguyên trạng, thần sắc không khỏi buồn bực. Bạch Phúc bung khay đi qua, y theo lệ cũ đặt chén trà ấm tại nơi mà bệ hạ thuận tiện với lấy, lại nghe hắn trầm giọng nói, “Đề ra xa một chút, đừng để nước trà tràn ra ngoài ướt nhẹp trang giấy.”

Bạch Phúc vừa xin lỗi vừa đẩy khay ra xa, tìm bốn cái chặn giấy đặt vào bốn góc tờ giấy cho phẳng, cố tình khen vài câu, lại sợ vỗ mông ngựa đến đùi ngựa, đành phải hậm hực lui sang một bên. Mới áp được một lát, chuyển bốn cái chặn giấy đi thì dấu vết vẫn còn, mà Văn Tự lâu chuẩn bị cho khách tới đều là giấy Tuyên Thành hạ đẳng, vừa mỏng vừa vàng, có lẽ không bảo tồn được bao lâu. Thánh Nguyên Đế ngắm nhìn, cuối cùng cầm tờ giấy đi tới Cam Tuyền cung.

Trong Cam Tuyền cung, Diệp Trần cho lui hết mấy người, đang mật đàm cùng mẫu thân Lưu thị, đang nói đến đoạn Triệu Lạc Ly lấy roi đánh Triệu Vọng Thư, Lưu thị tức giận chữm ầm lên, nói đối phương thay lòng đổi dạ, hồ đồ không ăn thịt con, vân vân.

Diệp Trần không đáp lại, chỉ cau mày lắng nghe. Năm đó nàng đã cam lòng dứt khoát bỏ lại một đôi con trai gái và phu quân si tình, theo đuổi phú quý, có thể thấy được là kẻ nhân tâm tuyệt tình, đương nhiên sẽ không lưu luyến gì với người và việc của Hầu phủ. Nếu Triệu Lạc Ly không phải còn mấy phần giá trị lợi dụng, nàng đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn ta rồi, đâu còn liên lạc gì với hắn. Nghe nói Triệu Lạc Ly dưới sự khuyến khích của Quan Tổ Y đã trách phạt hai đứa con này, lại giao phó hết quyền chưởng nhà, không khỏi nghĩ may mà mình còn dùng hắn làm quân cờ. Ngay cả Triệu Lạc Ly lòng đã chết kia đều bị nàng ta nhanh chóng điều khiển, nếu như để cho nàng ta tiến cung, chẳng phải biến thành họa lớn của mình rồi?

Không biết vì sao, mặc dù chưa từng gặp mặt, trong lòng nàng rất ghét và kiêng kỵ Quan Tổ Y, hận không thể đánh nàng ta vào đồng bụi, nhìn xem nàng ta chặt vật không chịu nổi, sống không bằng chết mới tốt.

Diệp Trần chán ghét Triệu Lạc Ly tai mềm, nhu nhược vô dụng, lại không thể bỏ hắn, sẽ mất đi một người giúp đỡ. Nghĩ vậy, nàng đang định chỉ điểm mẫu thân cho Diệp Phồn tiến vào Hầu phủ, lại nghe thấy sau tám bình phong truyền đến một giọng nói trầm thấp, “Các người đang nói cái gì?”

Hai mẹ con lập tức hồn bay lên trời, vừa chạy ra nghênh giá vừa nhiều lần nhớ lại vừa rồi mình đã nói những gì, liệu có phạm vào kiêng kỵ hay không. Tất cả cung nhân ngoài điện đều phủ phục trên mặt đất, lạnh run, thấy bệ hạ có ý ngầm hỏi mà đến, không người nào dám lên tiếng nhắc nhở.

May mà Diệp Trần phản cảm Lưu thị ăn nói thô bỉ, lúc bà ta oán trách bình thường chỉ yên lặng dự thỉnh, không thích hòa theo, hôm nay cũng như ngày thường chưa nói gì nhiều. Mà Lưu thị thì cực kỳ thông hận Quan Tổ Y, đến gần nửa canh giờ rồi, cũng chỉ là thao thao bất tuyệt quở trách nàng ta làm đủ loại chuyện ác ôn, không bạo lộ chuyện con gái và Diệp gia làm ngầm ngầm xấu xa.

Những lời quở trách Quan thị khiến bệ hạ nghe thấy sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục, còn ngầm ý để lại vết nhor. Có lẽ, ngày sau ở trong lòng bệ hạ, phu nhân Trần Bắc Hầu chính là kẻ ích kỷ ngoan độc, ngược đãi con riêng kẻ nữ. Mà bệ hạ này cực kỳ cố chấp, nếu như bản thân ghét cay ghét đắng một người, người bên ngoài nói cái gì cũng sẽ không sửa đổi được.

Cái tính tình ‘Yêu ai thì bóc lên trời, ghét ai thì chìm xuống đất’ này rất dễ dàng nịnh nọt, thực sự rất dễ dàng không khống chế được. Lúc hắn sùng ái người sẽ ngoan ngoãn phục tùng, có câu tát đồng ý, nếu như hắn ghét người, vậy thì chỉ có thể tự cầu nhiều phúc đi.

Diệp Trần nhiều lần nhớ lại lúc nói chuyện với mẫu thân, xác định không có chỗ nào nói lỡ, không đánh bừa, lúc này mới yên lòng. Lưu thị có thể dạy dỗ con gái thành Tiệp dư nương nương, đầu óc đương nhiên cũng xoay chuyển rất nhanh, đợi đến lúc quý xuống thỉnh an, sắc mặt trắng bệch đã khôi phục như thường.

Diệp Trần đã từng nói với Lưu thị từ sớm, tức là từ khi rời khỏi Trần Bắc Hầu phủ, không thể bày ra thái độ trở mặt, hoàn toàn trái lại, còn phải trong lúc lơ đãng toát ra thông khổ và không nở, mới có thể chiếm được thương tiếc của bệ hạ; mới khiến hắn hiểu được, nàng là người trọng tình trọng nghĩa, là hoàn cảnh bức bách người con gái yếu ớt, cần một nơi vững chãi che chở.

Cũng bởi vậy, dù là Diệp Trần không có bao nhiêu cảm tình với hai đứa con và chồng trước, nhưng bình thường vẫn biểu hiện ra bộ dáng “Nhớ mãi không quên”. Nhưng giữa “Nhớ mãi không quên” và “Không thể không quên” lại rất dễ dàng vượt qua nhau, năm rộng tháng dài, khó tránh khỏi gọi bệ hạ nản chí, cuối cùng ngược lại biến khéo thành vụng.

Vì vậy, Lưu thị không hề kiêng kỵ trước mặt Thánh Nguyên Đế nhắc tới ngoại tôn và ngoại tôn nữ, hành lễ xong lau nước mắt nói, “Bệ hạ có chỗ không biết, Quan thị kia căn bản không giống trong lời đồn đầu, vừa già tới đã khuyến khích Hầu gia đánh Vọng Thư một chầu, bây giờ vẫn còn nhốt nó trong nhà, không cho ra khỏi cửa. Còn có ngoại tôn nữ của ta nữ, vốn nên đi ra ngoài giao tiếp xã giao, để cho các trưởng bối các nhà còn nhìn thấy, tránh khỏi sau này hôn sự khó khăn, mà chủ mẫu Hầu phủ càng nên chủ động tổ chức trà hội, hội hoa xuân, khai thác nhân mạch cho nó chứ, đằng này Quan thị lại làm ngược lại, liên tục từ chối rất nhiều thiệp mời thay Hi Nhi, còn nghiêm cấm nó lui tới với các quý nữ thế gia, cứ bắt nó hầu hạ trước sau. Bệ hạ ngài nói xem, trên đời nào có mẫu thân như vậy chứ? Nàng ta là muốn dưỡng phế Vọng Thư, làm chung thân của Hi Nhi mà!”

Nói đến chỗ này, Lưu thị đã nghẹn ngào khó tả.

Diệp Trần “Không dám” khóc trước mặt bệ hạ, hốc mắt tràn đầy nước mắt chưa rơi, so với khóc rống càng thêm khiến cho người ta thương tiếc.

Thánh Nguyên Đế bày hai bức họa ra lên trên mặt bàn, chậm rãi dùng bàn tay vuốt phẳng đề bằng, khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ không lộ ra vui giận gì. Đợi Lưu thị nói xong, hần nhàn nhật mở miệng, “Trước đó vài ngày có người đến báo, nói thể tử Thành Vương bị người đánh vỡ đầu thiếu chút nữa mất mạng. Lúc ấy trăm bề bận nhiều việc chính vụ không xem kỹ, chỉ bảo thái y tiến đến khám và chữa thôi.”

Lưu thị dần dần dừng lại tiếng khóc, thấp thỏm không yên, bất an nhìn lại con gái. Diệp Trần thăm nghĩ không ổn, lại không dám nói tiếp, chỉ miễn cưỡng gật gật khóe miệng.

Thánh Nguyên Đế ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, vẫn nhìn chăm chăm vào bức họa trên bàn, tiếp tục nói, “Các người có đoán được hung thủ là ai không?”

Lưu thị run run giơ tay lau nước mắt, chớ nói làm bộ ghen ngào, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi. Diệp Trần không dám không trả lời, giọng rung rung nói, “Chẳng lẽ là Vọng Thư?”

Thánh Nguyên Đế ôn hoà lên tiếng, “Là hần. Mặc dù Thành vương và Tấn vương bởi vì mưu nghịch mà bị giam lỏng, nhưng tước vị của bọn họ vẫn còn, thân phận vẫn còn, huyết mạch vẫn còn, bọn họ là huynh đệ của trăm, là thành viên của hoàng thất. Người mưu hại hoàng tộc sẽ bị chém, nặng hơn còn có thể liên lụy tới cửu tộc, đây là luật pháp người Hán các người chế định từ xưa đến nay đây.”

“Vọng Thư nó, nó phạm sai lầm lớn rồi!” Diệp Trần cúi người xuống, trán chống mu bàn tay năn nỉ, “Cầu Hoàng Thượng thứ tội, cầu Hoàng Thượng khai ân. Nếu như Hoàng Thượng muốn phạt, cứ phạt nô tì đi, là nô tì có lỗi với nó. Nếu như nó từ nhỏ có mẫu thân ở bên người dạy bảo...”

Thánh Nguyên Đế nghe nàng nhắc tới chuyện cũ, không khỏi sinh lòng áy náy, xua tay đánh gãy, “Đứng lên đi, Trấn Bắc Hầu đánh hần một trận, việc này cứ như vậy bỏ qua thôi. Nghe nói Triệu Vọng Thư rất hư hỏng, nếu người nhà không dạy dỗ đàng hoàng, khó tránh khỏi ngày sau sẽ tái sinh mầm tai vạ. Trăm có thể bỏ qua hần một lần, sẽ không có lần thứ hai. Về phần Quan thị nghiêm cầm Triệu Thuần Hi lui tới với quý nữ thế gia...” Hần nghĩ một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, “Có phải trong tay người cũng có một bản 《thế gia lục》?”

Trước khi diệt bốn nước thống nhất Trung Nguyên, nơi này từng là thiên hạ của thế gia, ngay cả dòng họ hoàng tộc đều tôn quý kém hơn con cháu thế gia. Mà Thánh Nguyên Đế duy ngã độc tôn đã quen, tất nhiên là không thích có người áp trên đầu hần, bởi vì cái gọi là “Biết mình biết người trăm trận trăm thắng”, hần muốn diệt trừ thế gia, tất nhiên phải hiểu thế gia như thế nào.

Những thế gia thư hương rời xa hoàng quyền, hần có ý lôi kéo lợi dụng, mà thế gia quan lại thế lực khổng lồ, rắc rối khó gỡ, sớm muộn có một ngày sẽ trở thành đá kê chân, quý dưới đao của hần. Triệu Lục Ly không nhìn thấu tâm tư của hần, dùng huyết mạch Triệu thị Thiên Thủy làm vẻ vang mình, làm đầu câu chuyện, Thánh Nguyên Đế nhớ kỹ, sau khi đăng cơ có người dâng lên một bản 《thế gia lục》, hần lật đến một tờ thế gia họ Triệu kia, không khỏi mỉm cười, nhưng bởi vì quan hệ đã bất hòa nên không dám phá nữa.

Diệp Trần thấy bệ hạ cười đến cổ quái, định đuổi theo hỏi nguyên nhân nhưng lại không dám mở miệng, giữa lúc đang do dự thì nghe thấy hần sai khiến, “Lấy 《thế gia lục》ra đây.”

Lời này hiển nhiên là nói với Bạch Phúc, đối phương sau khi lĩnh mệnh nhanh chóng sai một gã Tiểu hoàng môn nhanh chân đi tới Vĩ Ương Cung lấy sách, thời gian qua một lát, 《thế gia lục》 đã mở ra trên mặt bàn, Triệu thị tròn mắt, giấy trắng mực đen, rành mạch. Diệp Trần đặc ý giờ thẹn gò má đỏ bừng, sau nửa ngày im lặng, Lưu thị lại la hoảng lên, “Triệu gia lừa hôn! Năm đó nếu không phải hần nói mình là đích chi Triệu thị Thiên Thủy...” Ý thức được mình nói rất không thỏa đáng, bà ta lập tức ngậm chặt miệng.

Thánh Nguyên Đế sao có thể không biết người Diệp gia là cái đức hạnh gì. Thương nhân trục lợi, nếu như Triệu Lục Ly không có chỗ hơn người, Diệp gia tuyệt đối sẽ không gả con gái như hoa như ngọc cho hần ta, lúc ấy vẫn còn là tham tướng nhỏ nhố trong quân. Nhưng mà câu chuyện xưa này chẳng có liên quan gì tới hần, nên không cần đề ý, chỉ cần làm sáng tỏ hiểu lầm cho Quan Tổ Y là được rồi.

Hần rất không thích Lưu thị nói hạ thấp nàng..., người cao thượng lại bị hèn hạ hất nước bẩn, khiến trong lòng hần sinh lòng tức giận.

Mẹ con Diệp gia lúng ta lúng túng khó tả, xấu hổ vạn phần, nhưng hần ngay cả mí mắt cũng lười giơ lên một thoáng, từ từ lật 《thế gia lục》, thờ dài, “Thì ra người biên soạn quyển sách này là tăng tăng tăng tăng tăng ngoại tổ phụ của nàng, thảo nào...” Giống như nghĩ đến cái gì, hần cười nhẹ, tâm tình lập tức trong sáng lên.

“Bệ hạ, thần phụ nói lời...” Lưu thị bị vui giận bất định của Thánh Nguyên Đế khiến cho da đầu run lên, quỳ xuống đang định thỉnh tội, lại bị hần đánh gãy, “Người kiến thức nông cạn, ngày sau cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm mới được. Quan thị đoan trang hiền lành, tôn kính thận trọng, lễ nghi không sai sót, được đế sư truyền thừa, làm được gương mẫu tông phụ, được trăm tự mình sắc phong nhất phẩm mệnh phụ. Người chửi bới nàng chính là chửi bới đế sư, chửi bới trăm.”

Tội danh liên tiếp đổ xuống, Lưu thị đã vô lực gánh chịu, ù xiu trên mặt đất, liên tục năn nỉ cầu xin tha thứ mới được bệ hạ cho lui, lúc đi như được đại xá.

Diệp Trần cũng thỉnh tội theo, trong lòng lại cực độ bất bình. Hoàng Thượng giữ gìn Quan thị như thế, còn không phải nể mặt phụ tử Quan gia sao? Nếu như Quan gia không ngã, muốn giam Quan Tổ Y vào trong vũng bùn thật đúng là khó. Nàng nghĩ, cuối cùng đề kiềng kị xuống càng ngày càng sâu.

Thánh Nguyên Đế xả giận thay vị nữ tử “Thích làm thầy thiên hạ” kia, tâm tình lại lạnh lẽo ba phần, lúc này mới chỉ vào hai bản vẽ sớm được hần đề cho bằng, hỏi, “Kĩ thuật thêu của người rất cao minh, có thể thêu chúng thành khăn không?”

Diệp Trần vội vàng nhận lời, “Đương nhiên ạ. Bệ hạ lấy được từ đâu hai bức họa này vậy? Rải rác vài nét bút lại cực kỳ sinh động, có thể thấy được kĩ xảo người vẽ tranh rất vững chắc.”

Thánh Nguyên Đế cười không trả lời, giao tờ giấy cho Diệp Trần, mệnh nàng chờ làm hồng, nói tám ngày sau tới lấy rồi đi, lúc đi đến cửa đại điện, giống như nhớ tới cái gì lại nói, “Lư thị dù sao cũng là xuất thân thương nhân, lời nói và việc làm thô bỉ, nếu như ngươi rảnh rỗi thì đọc thêm chút sách, ít triệu bà ta vào trong cung lời ông tiếng ve, miễn cho nhiều loạn bầu không khí.”

Người ngày trước cho ta triệu mẫu thân vào cung nhiều hơn là ài? Bệ hạ, nhất ngôn cửu đỉnh của ngài đâu? Nhưng câu hỏi này, Diệp Trần không dám nói ra khỏi miệng, chỉ dặt khéo miệng xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nạp Thiếp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Người Diệp gia lòng dạ nhỏ mọn, có thù tất báo, dù là Quan Tô Y không có ảnh hưởng gì đến bọn họ, nhưng chỉ cần năng tồn tại một ngày, thì sẽ là một cây gai đâm vào lòng Diệp Trần, không trừ không được, mà còn có hai đứa nhỏ sống dưới tay nàng ta, càng không thể buông lỏng cảnh giác. Bởi vì có Lão phu nhân ở đó, nên Lư thị không thể can thiệp vào Trần Bắc Hầu phủ được, càng nghĩ, đành phải nhét Diệp Phồn vào đó thôi.

Diệp Phồn là đích nữ duy nhất Nhị phòng Diệp gia. Nhị phòng chỉ là thứ xuất, trước kia ở riêng sống một mình, không có đầu óc kinh thương, chỉ có một chút sản nghiệp nhỏ bé tiêu vài năm đã không còn nữa, cuộc sống rất gian nan. Năm mười tuổi, phụ thân Diệp Phồn bị đạo phi giết chết trên đường đi buôn bán, mẫu thân không sống nổi, đành phải đưa nàng ta về bốn gia, bản thân bà ta thì tái giá.

Bởi vì có dung mạo tốt, Diệp Phồn rất nhanh được gia chủ Diệp gia coi trọng, nhét vào chi Đại phòng đốc lòng giáo dưỡng, mưu đồ ngày sau tìm phú quý nhân gia làm quan hệ thông gia, cho đi làm vợ cả đương nhiên không thành, nhưng làm ái thiếp thì dư xài. Diệp Phồn đã từng chịu khổ nhiều, nên cũng tập trung tinh thần chui vào trong hậu trạch hào phú, không sợ những thủ đoạn ngầm ngầm xấu xa.

Nàng ta nhỏ hơn Diệp Trần sáu tuổi, vì khi còn nhỏ thường cùng cha mẹ đi ra ngoài, đi buôn bán bốn phía, không nhớ rõ bốn gia vốn chỉ có một vị đích nữ, mà là có một đôi song bào thai. Sau khi được bốn gia thu dưỡng, được cung cấp cảm y ngọc thực, nàng ta chậm rãi từ một tiểu nha đầu xanh xao vàng vọt trưởng thành thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, đến khi mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo đã có bảy tám phần tương tự Diệp Trần, có thể nói là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, bởi vậy tâm cũng lớn dần lên, lại cực kỳ bất mãn với mấy cộc hôn sự mà Lư thị chọn trúng, bèn vụng trộm quyến rũ một vị con cháu thế gia.

Hai người tình đến lúc nồng nàn tư định chung thân, quang minh chính đại cùng một chỗ, thì ồn ào tới trước mặt Lư thị. Lư thị thấy Diệp Phồn có tương lai như thế, lại đậu vào con cháu nhà quan, đành phải đồng ý. Nào ngờ hôn sự vừa định ra thì Cửu Lê Tộc đánh vào Trung Nguyên, vì vậy chiến hỏa mấy năm liên tục, xương trắng ngoài đường, rất nhiều nước chư hầu bị diệt, thế gia cự tộc sừng sững ngàn năm mà không ngã cũng bị trọng thương.

Đến khi Ngụy Quốc thành lập, vị hôn phu tể của Diệp Phồn mặc dù may mắn còn sống, nhưng gia tộc đã không lớn bằng lúc trước nữa, dừng lại ở tình cảnh không lo không nổi bữa cơm no, chỉ có thể bụng lấy bài vị tổ tông tan vỡ huy hoàng ngày xưa. Diệp Phồn làm sao chịu được cái khổ đó, soi gương, cảm thấy mình vẫn còn có thể tìm một nhà tốt hơn, liền bảo Lư thị lui hôn sự.

Nhà kia vốn hơi xem thường Diệp Phồn xuất thân thương nhân, may mà chỉ là một người ca cơ con vợ kế sinh thời, nên không so đo tính toán. Nhưng lúc này không giống ngày xưa, nhà bọn họ toàn bộ trông cậy vào tuyệt bút đồ cưới của Diệp Phồn mà sống, tất nhiên là kịch liệt phản đối, tất nhiên người hai nhà bắt đầu cãi nhau.

Diệp Phồn bị chiến loạn làm quá lứa lỡ thì, lại bị vị hôn phu tể quán quít không buông, nếu không phải Diệp Trần lấy được phong Tiệp dư, thánh thượng cố ý dẫn dắt Diệp gia, chỉ sợ nàng cả đời sẽ bị chôn vùi trong cái hầm do chính mình đào. Thật vất vả mới thoát khỏi cuộc hôn sự kia, nàng ta đã 24 tuổi, nhìn lại đã không còn đường đi nữa, làm sao trong lòng có thể không vội chứ? Triệu Lục Ly tuổi trẻ, tuổi trẻ, thân ở địa vị cao, là vị hôn phu mà các quý nữ Ngụy Quốc tha thiết ước mơ, nghe nói Lư thị muốn đưa mình đi Trần Bắc Hầu phủ làm thiếp, nàng ta không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay.

Diệp Phồn rất biết làm người, vì nịnh nọt Lư thị, nên cực kỳ sùng ái hai đứa con mà Đường tỷ lưu lại, nói là nhìn bọn họ lớn lên cũng không đủ. Vì vậy, hai đứa con này rất thân với nàng ta, sau này gã tới được ở bên cạnh không nói, ít nhất nhóm tiểu tử tông này sẽ đứng ở phía nàng, cũng chẳng khác nào Hầu gia đứng ở phía bên nàng cả, cuộc sống đương nhiên sẽ tốt. Về phần Quan thị trong truyền thuyết tài mạo song toàn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, rất được bệ hạ tán thưởng kia, nàng không hề để vào mắt.

Nàng biết rõ vũ khí lớn nhất của mình chính là cái mặt có bảy tám phần tương tự Đường tỷ, có lẽ mới đầu chỉ có thể làm thể thân, nhưng thời gian còn dài, ai biết sau này sẽ thế nào nhỉ?

Lư thị và Diệp Phồn ăn nhip với nhau, hôm sau kích động đi gõ cổng lớn Trần Bắc Hầu phủ. Triệu Lục Ly nhìn ra được nhạc mẫu có chuyện riêng muốn nói, bảo Diệp Phồn trông coi hai đứa con. Hai người mới vừa vào thư phòng, Lư thị há miệng đã nói con rể nạp thiếp, làm Triệu Lục Ly cả kinh cả buổi chưa tỉnh táo lại ngay được.

“Con vừa đại hôn, chỉ sợ không ổn.”

“Có gì không ổn? Người sợ Quan gia làm phiền người hả? Giời rồi, người là đồ vong ân phụ nghĩa, vô liêm sỉ, để Diệp gia ta ở chỗ nào? Năm đó nếu không phải vì người, Trần Nhi sẽ bị chịu đau đớn vứt bỏ con cái đi tới chỗ không nhận ra người kia sao? Cái tước vị này của người, còn có tính mạng người nhà người, đều làm sao có được, Triệu gia phú quý có được như thế nào, người không quên đấy chứ? Trần Nhi vì người mà trả giá tất cả, nhưng người thì sao, quay đầu đã lấy người khác về ngược đãi con cái của nó, nếu ta không đưa Diệp Phồn vào, bảo nó chiếu khán hai đứa bé bình an lớn lên, ta chết không nhắm mắt được, Trần Nhi cũng ‘Chết không nhắm mắt’ ! Cũng tại ta lúc trước có mắt không trông, không nhận rõ lòng người, cho rằng Quan thị là người tốt, không ngờ mới vào cửa đã lộ nguyên hình, coi Hi Nhi và Vọng Thư thành tượng đất mà nhào nặn. Khổ thân Trần Nhi của ta, nó hi sinh đời này thật không đáng mà!” Lưu thị đặt mộng ngồi dưới đất, chỉ người chỉ trời gào khóc, nghiêm nhiên là một thôn phụ nhà quê.

Nhắc tới “Vợ đã chết”, Triệu Lục Ly lập tức đau lòng như cắt, vuốt ngực, đỏ mắt, nhưng không nói được một câu phản bác. Lưu thị dậm vào chỗ đau của hân, lại thêm một phen thuyết phục, cuối cùng cũng đạt được đáp án thỏa mãn.

Cùng lúc đó, Diệp Phồn đang thảnh an Lão phu nhân, trông thấy nữ tử ngồi ở bên tay bà ta, trong lòng chính là cả kinh. Có câu đồn đãi không thể tin, nhưng lời đồn đãi liên quan tới Quan thị lại xa xa không theo kịp người thật. Lúc này nàng đang chậm rãi loay hoay một khóm Thủy tiên, khoe miệng lộ cười yếu ớt, trong mắt hiện ánh sáng nhu hòa, không cần cầm y hoa phục hay châu báu đồ trang sức làm đẹp, khuôn mặt như hoa cực kỳ xinh đẹp và khi độ ung dung trang nhã chính là trang sức tốt nhất, cũng vàng sáng chói mắt nhất.

Diệp Phồn lập tức biến thành nền cười cực kì miễn cưỡng, đến khi Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư được nghe tin tức vui vẻ chạy tới nhìn nàng, mới rút cục tìm về một chút tự tin. Ba người ôn chuyện một phen, gạt Lão phu nhân và Quan Tổ Y sang một bên không hề phản ứng.

Quan Tổ Y khắc hết một chậu hoa, để cho nha hoàn đặt lên chiếc kỷ trà ở gần cửa sổ, rửa sạch tay, vừa lau khô vệt nước vừa từ từ nói, “Hi Nhi, hôm nay đã muộn cả một khắc người mới đến chính viện thảnh an đây, ta sớm đã nhắc nhở bốn cái đại nha hoàn kia của người rồi, bảo bọn họ thường xuyên nhắc nhở, nhưng bọn họ hầu hạ chủ tử bất lực, tiền tháng này toàn bộ khấu trừ hết, nếu còn tái phạm nữa, tháng sau cũng khấu trừ, nhưng nếu tới lần thứ ba thì đều bán ra ngoài đấy.”

Những lời này phá vỡ vui vẻ của cả phòng, tiếng ba người nói chuyện im bặt, chỉ có thanh âm phù phù ngay ngắn quỳ xuống, mau chóng nhận tội và xin tha của bốn đại nha hoàn. Hiện tại ở Trần Bắc Hầu phủ, không ai dám khiêu chiến quyền uy của chủ mẫu, chính là Lão phu nhân cũng im miệng không nói, thờ ơ lạnh nhạt.

“Bây giờ mặc dù tới gần đầu xuân, nhưng thời tiết lại rất rét lạnh, buổi sáng muộn một hai khắc như vậy cũng không quan trọng gì, phu nhân trách phạt Hi Nhi như thế, e là quá mức nghiêm khắc rồi đấy? Ta thuờ nhỏ được gởi nuôi ở bên người Đại bá mẫu, bà thương cảm ta, mỗi khi tới tháng chạp rét đậm sẽ miễn đi thảnh an...”

Diệp Phồn còn chưa nói hết lời đã bị Quan Tổ Y đánh gãy, “Cho nên người mới đến 24~25 tuổi còn không gả ra được. Người khác đã thành vợ người ta rồi, quan trọng không phải ở dung mạo, mà là đức hạnh, một người nếu ngay cả với trưởng bối nhà mình cũng không hiểu thuận, thì làm sao có thể trông cậy vào người đó đi hiểu thuận trưởng bối nhà khác? Phụng dưỡng cha mẹ chồng và giúp chồng đỡ con, vốn là bốn phận của chủ mẫu nên làm, những cái khác có sai cũng không sao cả. Hi Nhi sắp bần luận gả rồi, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn phải bày ra cái bộ dáng hiểu thuận, nếu không nhà khác phái người đến nghe ngóng, biết được nó ngay cả tổ mẫu nhà mình cũng không ở bên cạnh, lại còn không đến thảnh an trò chuyện, làm sao có thể trông cậy vào nó sau khi gả về nhà chồng sẽ hiểu thuận trưởng bối của phu quân? Đây là cưới vợ hay là lấy tổ tông?”

Mắt thấy Diệp Phồn cắn chặt bờ môi cố nén phần nộ, Quan Tổ Y cười nhẹ bỏ một đao, “Đối với nữ nhân, nhất là nữ nhân không xuất giá mà nói, thanh danh rất quan trọng. Điểm này chắc hẳn là Diệp tỷ tỷ thấu hiểu rất rõ.”

Lão phu nhân lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, lại bỏ một đao, “Tổ Y chịu quản giáo con cái, đó là phúc khí của chúng nó, còn chưa tới phiên một người ngoài xen vào. Triệu Thuần Hi, nếu người không thích tới gặp ta, thì cứ không đến là được, không cần phải miễn cưỡng.”

Mắt thấy tổ mẫu rõ ràng toát ra bất mãn với mình, nếu bà ta ra ngoài nói vài câu, nhà ai dám đến cầu thân nữa? Triệu Thuần Hi lần nữa hiểu được Quan Tổ Y nói rất chính xác, lập tức quỳ xuống thỉnh tội, nói thẳng lần sau không dám nữa, vân vân. ... Triệu Lục Ly và Lưu thị đang thì từ bên kia đi tới, một người bởi vì con gái không hiểu chuyện cảm thấy xấu hổ, một kẻ lại bởi vì Quan Tổ Y chèn ép mà ghi hận trong lòng.

Con ranh, đợi tới khi Diệp Phồn vào cửa sẽ cho người chịu đựng đủ! Nghĩ như vậy, Lưu thị không âm không dương giật vài câu với Lão phu nhân, sau đó cáo từ, lúc gần đi quăng một cái ánh mắt khinh miệt và thương hại cho Quan Tổ Y. Triệu Thuần Hi biết rõ chuyện mình cầu nguyện trong lòng thì mẫu thân và ngoại tổ mẫu đã làm thỏa đáng, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Triệu Lục Ly rất áy náy với tân hôn thê tử, lại không chịu nổi Lưu thị cứng mềm bức bách, đành phải thỉnh Lão phu nhân vào phòng trong nói chuyện, cũng ý bảo người khác đi ra ngoài. Quan Tổ Y làm bộ nghe không hiểu, vẫn ngồi ở chỗ cũ uống trà, Triệu Thuần Hi mong chờ chê cười nàng nên cũng ở lại, chỉ có Triệu Vọng Thư vẫn ngây thơ mơ mộng, tự lo chạy đi chơi.

“Hình như ở bên trong có tiếng cãi nhau, mẫu thân, ngài không vào xem à?” Triệu Thuần Hi ra vẻ lo lắng.

“Không sao, làm gì có mẹ con nào một đêm thành kẻ thù.” Quan Tổ Y cười nhạt một tiếng.

Hai khắc sau, Triệu Lục Ly dẫn đầu đi ra, trông thấy tân hôn thê tử vẫn còn ở, đôi má hồng đỏ lên, lại lập tức trắng bệch xuống, nhìn nàng rồi thở dài. Lão phu nhân theo sát đi ra, chống quai trượng mắng, “Đồ bất hiếu, người cút cho ta!”

“Thật xin lỗi.” Những lời này không biết là nói với ai, dứt lời, người đã đi xa, nhìn bóng lưng có vẻ chật vật.

Lão phu nhân tê liệt ngã xuống trên cái ghế có thảm mềm, nước mắt tuôn đầy mặt nói, “Tô Y à, con là con dâu ngoan, Triệu gia chúng ta xin lỗi con! Ta già rồi, mấy đứa con này dài lông dài cánh, thật sự là không quản nổi nữa rồi, nếu như ta không còn, thỉnh cầu con chiếu khán Hầu phủ nhiều hơn, đừng làm nó phân tán, sụp đổ, thất bại...”

“Lão phu nhân ngài quá lo lắng rồi.” Quan Tô Y vỗ nhẹ lưng bà ta, không nhanh không chậm nói, “Có phải Hầu gia muốn nạp Diệp Phồn làm thiếp không?”

“Con biết ư?” Lão phu nhân đột nhiên ngừng đầu, giống như nhớ tới cái gì, lại thờ dài một tiếng, “Con thông minh tuyệt đỉnh, làm sao có thể không nhìn ra một chút thủ đoạn của Diệp gia. Đúng vậy, bọn họ muốn đưa Diệp Phồn vào đây, ta không ngăn được.” Dứt lời hung hăng liếc trừng Triệu Thuần Hi.

Trong mắt Triệu Thuần Hi vừa phát ra chút vui vẻ, chợt nghe Quan Tô Y thản nhiên nói, “Vậy cứ để cho hắn nạp đi. Ngày Diệp Phồn vào cửa, ta cũng đưa nha đầu Minh Phương của ta qua đó, gom góp một cái song hỷ lâm môn, Lão phu nhân người xem như thế nào? Minh Phương từ nhỏ hầu hạ ta, tình cảm với ta không thể so sánh với người thường, ta coi bỏ nó tịch cho nàng ta, cho nàng ta vài mẫu điền sản ruộng đất và một tiểu viện. Như thế, nàng ta coi như là nữ tử đang hoàng có đồ cưới đứng đắn, có thể làm quý thiếp như Diệp Phồn.”

Lời này làm Lão phu nhân và Triệu Thuần Hi giật mình bất động, khoảnh khắc đó, một người đổi giận thành vui, một người thì thiếu chút nữa kìm nén mà chết.

Diệp gia chân trước vừa nhét thứ nữ vào, Quan Tô Y chân sau đề bạt nha hoàn của mình, hai người đều là quý thiếp, đây không phải là hung hăng tát mạnh một cái vào mặt Diệp gia sao? Mặt mũi, áo lót bên trong hay chăn bông bên ngoài đều toàn bộ không có! Chiêu này độc địa, quá độc địa, không biết đợi đến ngày nào đó, Diệp Phồn sẽ có biểu lộ như thế nào.

Lão phu nhân vực dậy tinh thần đang suy sụp, đánh nhịp nói, “Nạp, nạp cả hai đứa, khai chi tán diệp cho Hầu phủ ta. Nha hoàn kia của con đúng là không tệ, ta lại cho nó thêm mấy ruộng đồ cưới.”

Quan Tô Y mỉm môi mà cười, lại bảo Minh Phương dĩ nhiên là đang lĩnh hồn xuất khiếu mau chóng dập đầu cho Lão phu nhân. Mẹ chồng nàng dâu đã hoàn toàn quên đi hồi thăm ý kiến Triệu Lục Ly, đương nhiên, cho dù hắn không muốn, Quan Tô Y cũng có trăm ngàn phương pháp khiến hắn phải gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vung Tay

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Quan Tô Y từ trong chính viện đi ra, đi theo phía sau là Minh Phương mừng rỡ như điên và kẻ nữ ngọt ngào không cam lòng. Bởi vì là ban ngày, nhiệt độ tăng trở lại, trong sân lục tục nở ra rất nhiều hoa xuân vàng nhạt, một đoàn người vừa đi vừa ngắm, thong thả trở về nhà giữa.

Quan Tô Y mở ra sổ sách, chỉ vào khoản chi và tiền thu, để cho Triệu Thuần Hi tính sổ, bản thân mình thì cầm một quyển sách tùy ý lật xem. Do trong lòng khó chịu nhưng không dám biểu lộ ra mặt, Triệu Thuần Hi gầy hạt châu bàn tính đùng đùng, nghe ra rất đáng ghét. Minh Lan ghét bỏ mà bĩu môi, âm thầm oán thầm vị đại tiểu thư hai mặt này.

Nhìn, nhìn nữa, Triệu Thuần Hi cuối cùng không nhìn được, miễn cưỡng dùng thanh âm bình thản hỏi, “Mẫu thân, ngài muốn nạp thiếp cho cha ta, tại sao lại không hỏi ý kiến của ông ấy ạ?”

“Vậy ngoại tổ mẫu người nhét Diệp Phồn vào đây, có hỏi qua ý kiến của ta không? Cha người trực tiếp tới tìm Lão phu nhân, có hỏi qua ta một câu không?” Quan Tô Y ngay cả mí mắt cũng lười giờ lên, ngân nga hỏi thăm.

Triệu Thuần Hi không có lời nào để nói, buồn bực trong chốc lát mới nói, “Cho dù ngài muốn nạp thiếp cho ông ấy, chờ một chút không được sao? Không nên chọn đúng ngày đi ta về nhà chồng? Chắc đi ta khó chịu lắm?”

“Trong lòng không muốn dùng đây cho người. Diệp gia các người muốn nhét Diệp Phồn vào đây, lúc nào mà không được, cần gì phải chọn lúc ta và Hầu gia tân hôn không lâu? Người có từng nghĩ tới ta sẽ khó chịu không?” Quan Tô Y khép sách lại, tiếng nói chậm rãi trở nên lạnh như băng. “Ta bây giờ là chủ mẫu Hầu phủ, Lưu thị ép buộc Hầu gia nạp thiếp, tức là ở trước mặt mọi người tát vào mặt ta. Thánh nhân có nói: lấy oán báo oán, tại sao trả ơn? Đáng ra phải lấy oán báo oán, dùng đức trả ơn. Nếu người khác thật lòng với ta, đương nhiên ta sẽ dùng thiệt tình đáp lại, nếu người khác muốn tính toán ta, ngại quá, ta sẽ khiến cho họ rơi răng và nuốt máu.”

Đến một câu cuối cùng, Triệu Thuần Hi thấy ánh mắt mẹ kế nhìn mình rất bén nhọn, cứ như sớm đã hiểu rõ những tâm tư kia của nàng, thậm chí còn rõ ràng cả mưu đồ của mẫu thân. Nhưng làm sao có thể cơ chứ? Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng nàng lại không tránh được bối rối, chỉ vì nàng hiện tại chính như đối phương nói, không thể không rụng răng nuốt máu.

Quan Tở Y cong lên ngón tay gõ mặt bàn, nói về phía Minh Phương, “Người bây giờ đi cùng Triệu quân gia tới quan nha một chuyến, hẳn sẽ giúp người tiêu trừ nô tịch, chuyển thành dân thường. Ta cất nhắc người đến tận đây là vì cái gì, chắc hẳn trong lòng người đã rõ ràng rồi, ngày sau hầu hạ Hầu gia cho tốt, đừng khiến ta thất vọng. Ta có thể nâng người, đương nhiên cũng có thể đè người.”

“Đại ân đại đức của phu nhân, nô tỳ suốt đời không quên, ngày sau chỉ cần người nói một câu, nô tỳ tất nhiên vì người xông pha khói lửa, quyết không chối từ.” Minh Phương biết rõ tiểu thư cất nhắc mình là vì chèn ép Diệp Phồn, vội vàng quỳ xuống ra về trung tâm.

Quan Tở Y mỉm cười nhìn người ra về trước mắt này. Kiếp trước nàng cũng nhìn thấu tâm tư của Minh Phương, nhưng sợ hư mất tình nghĩa chủ tớ nên chưa từng tác thành, thế cho nên Diệp Phồn dùng điều kiện cất nhắc nàng ta làm thiếp lôi kéo người sang đó. Vì vậy, ngoài sáng trong tối Quan Tở Y bị trúng chiêu vô số, cuối cùng thiếu chút nữa bị chìm đường (*hình phạt chìm người vào nước). Giờ đây, nàng dứt khoát chủ động nâng Minh Phương lên, cùng là quý thiếp, lại cùng một ngày về nhà chồng, vì tranh đoạt sủng ái của Triệu Lục Ly, hai người này e là sẽ phải giết nhau đỏ mắt.

Chó cắn người là thảm kịch, người cắn chó là trò khôi hài, chó cắn chó thì là vở kịch hay rồi. Quan Tở Y chỉ quan tâm ngồi ngay ngắn ở cao đường, chờ xem vở kịch hay này thôi. Sai Minh Phương mang ơn đi, thoáng nhìn Triệu Thuần Hi sắc mặt vạn phần khó coi, nàng từ từ nói, “Chủ mẫu đàn áp thị thiếp có ngàn vạn thủ đoạn, cấp thấp nhất chính là tự mình động thủ. Diệp Phồn bây giờ là di người, người thân cận với nàng ta hơn cũng chẳng sao, nhưng vào Hầu phủ thì sẽ là thị thiếp của cha người, người ít đi đi lại lại với nàng ta thì tốt hơn đấy, tránh khỏi rơi vào cái thanh danh ‘Tiểu phụ dưỡng’.”

Tiểu phụ chính là tiện thiếp, được tiện thiếp nuôi lớn, chuyện này cực kỳ mất mặt, cũng là một chuyện cực kỳ sỉ nhục. Quan Tở Y nói câu sau cùng có thể nói là quá độc ác, làm Triệu Thuần Hi tức giận đến thiếu chút nữa té xỉu, đúng lúc này Triệu Lục Ly đi đến, giận dữ nói, “Lúc ta không có ở đây, người chính là nhục nhã Hi Nhi như vậy sao? Nhạc mẫu nói quả nhiên đúng vậy, dù là người làm được về ngoài, nhưng sẽ không thiệt tình cân nhắc vì Hi Nhi, là ta quá nhẹ tin! Quan Tở Y, người chuẩn bị một chút, một tháng sau ta muốn nạp Diệp Phồn về đây, người không đồng ý cũng phải đồng ý. Không có nàng ấy ở hậu viện chiếu khán, ta thực sợ hãi Hi Nhi và Vọng Thư bị người hại.” Nếu không phải mới vừa rồi là chính tai hắn nghe thấy, tận mắt nhìn thấy, sẽ không biết con gái sau khi trở về sẽ thương tâm rơi lệ như thế nào.

Hắn vốn còn khóa mình trong thư phòng hờn dỗi, qua nửa khắc đồng hồ mới giật mình còn phải giải thích cho tân hôn thế tử, vì vậy mới đi về phòng chính, ý định ôn tồn thương lượng khuyên giải, không ngờ lại nghe thấy những lời này, lửa giận lập tức bị bốc lên.

Triệu Thuần Hi vui vẻ trong lòng, hốc mắt lại rơi ra rất nhiều nước mắt, nhào vào trong ngực phụ thân khóc rống, mặc dù chưa nói cái gì, nhưng bộ dáng yên lặng chịu đựng hết thảy lại đủ làm khiến người ta tan nát cõi lòng.

Mất thấy lửa giận của Triệu Lục Ly cuồng rực, đang muốn bão nổi, Quan Tở Y không nhanh không chậm mở miệng, “Tính ta vốn thẳng thắn thẳng, có chuyện nói chuyện, điểm này đã sớm nói cho các người biết rồi. Nếu như các người cảm thấy ta nói sai rồi, tốt, đợi Diệp Phồn tiến tới đây, Hi Nhi và Vọng Thư đều dòi qua đó cho nàng ta giáo dưỡng, ta phui tay, mặc kệ mọi việc, như vậy các người có thỏa mãn không?”

Triệu Lục Ly câm tịt, Triệu Thuần Hi cũng câm luôn, cha và con gái hai mặt nhìn nhau, đám lao phải theo lao. Cho dù Diệp Phồn có huyết thống gần, quan hệ thân mật như thế nào, đến khi nàng ta về nhà chồng sẽ vẫn là thiếp, ở đâu có con trai trưởng đích nữ không dưỡng dưới gối chủ mẫu, ngược lại đưa cho thiếp thất? Nếu như tin tức lan truyền ra, ngày sau đừng nói Triệu Thuần Hi có thể gả cho nhà tốt, cho Triệu Vọng Thư khoa cử nhập sĩ, hai người có bước ra đại môn cũng thấy gian nan.

Quá thân cận với Diệp Phồn thì hậu quả chính như Quan Tở Y nói —— biến thành tiểu phụ dưỡng. Đúng là nàng hoàn toàn nói toạc ra, khiến người nghe khó chịu, nhưng lại không hề sai nửa chữ nào.

Trong nháy mắt lửa giận của Triệu Lục Ly toàn bộ tắt ngóm, ngậm tự trách mình chuyển tức giận mẫu thân đổ lên đầu thế tử, cố tình chịu thua lại không biết nên mở miệng như thế nào, mặt đỏ tới mang tai, lưng ta lưng tưng khó tả.

Diệp Phồn chỉ là thứ phòng dịch nữ, ăn nhờ ở đậu, căn cơ đâu có thể sánh với Quan Tở Y? Nếu như Quan Tở Y thực sự bị tức ác quá, ném mình và đệ đệ cho Diệp Phồn giáo dưỡng, vậy ngày sau sống thế nào đây? Chính mình vốn không có huyết mạch thế gia, phụ thân không may bị Hoàng Thượng chán ghét mà vứt bỏ, nếu như không tiếp tục dựa vào Đế sư phủ, chính xác chỉ có thể thông gia với thương nhân. Đến lúc đó, những đám bạn bè kia chẳng phải cười chết mình à? Triệu Thuần Hi càng nghĩ càng sốt ruột, lục phủ ngũ tạng giống như hỏa thiêu, khó chịu vô cùng.

Trong miệng nàng phát khổ, đầu gối như nhũn ra, run lẩy bẩy quỳ xuống lạy mẹ kế, lại bị lòng tự trọng mãnh liệt chèo chống lấy, không chịu nhận thua đơn giản như thế.

Quan Tở Y không thêm nhận tội của cha con họ Triệu, nói nhạt nhẽo, “Ta chân tâm thật ý cân nhắc cho Hầu phủ, nhưng các người lại chưa bao giờ đối đãi ta như người trong nhà, nếu không cũng sẽ không ở đại hôn chưa được nửa tháng đã nạp thiếp, còn quên thông báo ta một tiếng. Được thôi, ta dứt khoát làm cái phui tay mặc kệ, chỉ nói một chuyện thôi, một tháng sau ngày nạp Diệp Phồn tới đây, Minh Phương cũng phải theo tới, Hầu gia không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu không ta liền về nhà, để cho cha mẹ ta nói chuyện với các người. Nhìn khắp Yên kinh xem, chỉ có xuất thân nhà thương nhân đệ tiện không hiểu cấp bậc lễ nghĩa mới có thể làm chuyện vừa cưới vợ mới đồng thời nạp thiếp, Triệu phủ các người đã muốn noi theo, ta không cần phải cố ngăn cản làm gì, ai thích làm như thế nào thì làm, mặc kệ ai.”

“Phu nhân, ta...” Triệu Lục Ly lúc này mới giật mình, nạp thiếp không chỉ là chuyện của mình, mà còn là chuyện của Quan gia. Nếu như qua ba năm nữa, Quan Tở Y chưa từng có thai, hẳn muốn nạp thiếp sẽ không có ai ngăn trở, nhưng hiện tại tân hôn không đến nửa tháng đã vội vàng vàng cho thứ nữ Diệp gia gả vào, không khỏi làm quá khó coi, cũng tương đương với đánh mặt diện Quan gia, thảo nào Quan Tở Y tức giận như thế.

Hắn hối hận không kịp, đang định giải thích một phen, đối phương đã mở miệng nói mỗi chữ mỗi câu lạnh nhạt, “Các người đã không coi ta làm người một nhà, ta cũng sẽ không bận rộn níu kéo. Ta là người như thế đấy, dùng đức trả ơn, dùng oán báo oán, dùng thiệt tình đổi thiệt tình. Ngày sau các người muốn làm gì thì cứ làm, không cần hỏi ta, ngoại trừ việc bếp núc, ta mặc kệ hết. Hiện tại mời các người đi ra ngoài!”

Minh Lan lập tức tiến lên đuổi người, thoáng nhìn chổi lông gà cắm ở trong bình hoa, hận không thể cầm lên quát hai cha con này.

Triệu Lục Ly cảm thấy lo lắng, lại không biết nên giảng hòa như thế nào, đành phải chặt vật lui về phía sau, lui đến cạnh cửa thờ dài thật sâu, nói sảm hối, “Phụ nhân xin bớt giận, chớ cùng ta xa lạ. Chuyện Minh Phương ta đồng ý, cái nhà này từ đầu đến cuối đều là người nói mới tỉnh, mặc kệ người phương nào cũng không thể dao động địa vị của người. Lần này là lỗi của ta, sau này nhất định không phạm phải nữa, hiện tại người đang tức giận, ta sẽ quay về tỉnh táo suy nghĩ, sau mới đến trao đổi với người, người xem như vậy được không?”

Triệu Thuần Hi chứa nước mắt mở miệng, “Mẫu thân, ta cũng biết sai rồi, ngài đừng mặc kệ ta. Ta thuở nhỏ mất mẹ, là đi xem ta lớn lên, cho nên mới thân cận với đi ấy chút ít, quên mất cảm thụ của ngài. Ngày sau ta sẽ ngoan ngoãn nghe ngài nói...”

Quan Tố Y phát tay lạnh nhạt nói, “Không cần nhiều lời, đi đi.”

Minh Lan đón đuổi người, “Hầu gia, đại tiểu thư, các người đi trước đi, tiểu thư lúc này đang khổ sở, các người để người ở một mình tự chữa thương. Người nói những lời đó cực kì không xuôi tai, nhưng bản thân các người cần nhắc đi, đến cùng cái lý đó có đúng không?” Vừa nói vừa đẩy người đi ra, đóng cửa sập.

“Rốt cục cũng thanh tĩnh rồi.” Quan Tố Y dùng đốt ngón tay đánh mặt bàn, trầm ngâm nói, “Nên đến đến rồi, nên đi đi rồi, trò hay cũng nên bắt đầu rồi.”

“Tiểu thư, nên đi là Minh Phương, nhưng thứ nữ Diệp gia là nên đến hay sao? Nhưng nếu không có nàng ta, tuyệt đối sẽ không có chuyện phiền phức như lúc này.” Minh Lan tức giận tới mức mặt trận ngượng.

“Nàng ta đến, cái nhà này mới náo nhiệt đấy.” Quan Tố Y cười rất nhẹ nhàng.

“Náo nhiệt cái gì chứ, yêu thiếu thân khẳng định không ít. Tiểu thư, người thật sự có ý để cho nàng ta nuôi dưỡng đại tiểu thư và đại thiếu gia sao? Vậy thật tốt quá, hai người kia thật khó hầu hạ, đại thiếu gia thích đánh mắng chửi người, đại tiểu thư mặt ngoài nhìn thì rất hòa khí, nhưng thỉnh thoảng sẽ lộ ra cái ánh mắt đặc biệt âm trầm, nhìn mà khiếp.” Minh Lan vỗ bộ ngực, đáng vẻ như là tránh không kịp.

Quan Tố Y lắc đầu, “Ta muốn đấy, nhưng Triệu Lục Ly tuyệt đối sẽ không đồng ý, hãy chờ xem đi.” Nàng vốn định gom góp chồng chất những người này lại, rồi để cho bản thân bọn họ tự chơi, nhưng bây giờ không phải thời cơ tốt. Nàng đang đợi, đợi người Triệu gia tiếp tục giãy vò, sau đó mình “Nắn lòng thoái chí, ảm đạm ly khai”. Đến lúc đó xem Hầu phủ có thể cô sắt cô cầm, sanh khánh cùng âm* hay không, có thể trong sinh hoạt “Hạnh phúc vô cùng” nở ra một đóa hoa hay không.

[*Cổ sắt cô cầm, sanh khánh cùng âm (Cổ: đánh, gõ; Sắt: đàn sắt; Cầm: đàn cầm; Sanh: khèn, Khánh: chiêng)

Là một câu thơ trong Tiểu nhã – cổ chung, một bài thơ trong Kinh thi (tổng tập bộ thơ ca đệ nhất Trung Quốc cổ đại). Cổ chung khâm khâm, cổ sắt cô cầm, sanh khánh cùng âm, Lây nhã lay nam, lay được không tiếm. Đây là thơ miêu tả quân tử nghe âm nhạc, hoài niệm người lương thiện, trong thơ ký lục nhiều loại nhạc khí: chung, cổ, cầm, sắt, sanh, khánh, nhã, nam, được, vân vân cộng đồng diễn tấu. Toàn thơ bốn chương, mỗi chương năm câu.]

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Loạn Nhà

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Triệu Lục Ly sau khi bị đuổi ra khỏi nhà giữa không hề tức giận, ngược lại còn rất áy náy lo nghĩ, một là bởi vì mình lại hiểu lầm phụ nhân lần nữa, hai là vì tiền đồ của con cái. Lần lúc ấy bị mẫu thân chửi rủa và trách cứ khơi gợi lên chuyện cũ đau lòng, lại chuyển tất cả thống khổ mất đi Trần nhi hóa thành oán khí, đổ xuống đầu phụ nhân. Thật sự nói ra thì phụ nhân không hề biết cái gì, nàng mới là người vô tội nhất. Mà mình chẳng những không có dành tình cảm cho những trả giá của nàng, thậm chí ngay cả viên phòng cùng nàng cũng làm không được, trong lòng nàng bất bình, nói chuyện bén nhọn một chút là phải thôi, huống chi nhạc mẫu lại ở nơi này nói thẳng nhét Diệp Phồn vào đây, cho dù có tâm địa Bồ Tát, lúc này cũng không thể nhịn được. Triệu Lục Ly vừa đi vừa than thở, dẫn con gái đến nhà kho, ý định tự mình chọn mấy lễ vật quý trọng đưa đi bồi tội cho phụ nhân.

“Tố Y nói chuyện hơi thẳng thừng một chút, nhưng vẫn là vì tốt cho các con. Ta biết các con từ nhỏ đã thân cận với đi Diệp Phồn, nhưng, ngày sau nàng ấy vào Triệu phủ làm thiếp, thân phận thay đổi, quan hệ với các con cũng thay đổi, các con kính nàng yêu nàng, có phần tình cảm này là được rồi, chớ biểu hiện ra quá mức, cũng chớ thân cận quá với nàng ta, nếu người ngoài nhìn vào, chung quy không tốt cho các con.” Triệu Lục Ly vừa nói vừa lấy từ trong rương ra rất nhiều châu báu, bày đặt từng cái lên trên chiếc kỷ trà.

Triệu Thuần Hi nhu thuận đồng ý, trên mặt nhìn xem như rất bình tĩnh, nhưng bên trong lại sóng trào mãnh liệt, vừa tức vừa giận. Lần này Quan Tố Y mắng nàng là tiểu phụ dưỡng dầy, phụ thân bị nàng ta hai ba câu nói đã dễ trở về, lần sau mắng ác hơn, thậm chí còn ra tay giáo huấn, chỉ sợ phụ thân cũng phải trừng trừng điệp điệp bị hạ bệ? Nàng không sợ phụ thân không giữ nổi trái tim hay là sẽ thay lòng đổi dạ, mà là quá kiêng kị cái mồm kia của Quan Tố Y. Mặc dù trời có sập xuống, chỉ bằng cái miệng lưỡi đó uốn éo vài vòng cũng có thể chống được lên, chỉ cần nàng ta muốn làm.

Triệu Thuần Hi càng nghĩ càng hối hận, lúc trước không nên ôm đồm cái này phiền toái bực tướng này thay cho mẫu thân, hôm nay thật sự là thỉnh thần để

dàng tiền đưa thần khó, dù là cho đi vào phủ, cũng chẳng thể chen được Quan Tổ Y một chút nào, ngược lại còn để chính mình rơi vào hoàn cảnh càng xấu hổ. Nếu nàng ta thật sự đưa mình cùng đệ đệ cho đi mẫu giáo đường, chỉ một ngày thôi, con trai trưởng đích nữ của Trần Bắc Hầu phủ sẽ trở thành trò cười trong mắt đám đệ tử huân quý, làm gì còn tôn nghiêm gì mà nói.

Trong lúc Triệu Thuần Hi đang nghĩ ngợi lung tung, Triệu Lục Ly đã lựa chọn xong châu báu để vào hộp gấm, dặn dò, “Con tự mình đi đưa lễ vật cho Tổ Y, thành tâm thành ý bồi tội với nàng. Nàng tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, nhất định sẽ không so đo với con. Con phải biết, nàng là nữ nhi Quan thị, mà hai chữ ‘Quan thị’ đại biểu cho nhân nghĩa lễ trí tín, ôn lương khiêm nhượng, đại biểu cho phẩm đức đương thời được tôn sùng và kính ngưỡng chí cao. Nếu như con có thể dính chút thom của nàng ta, dù chỉ một ít thôi, ngày sau không phải lo buồn chuyện thành thân. Trong cơ thể nàng chảy huyết mạch thế gia, trên đầu đội quang sáng Nho gia, sau lưng còn có Đế sư, Quá thường, Bệ hạ, ba tôn Thần Phật này, thân thiết với nàng ta có nhiều lợi lắm. Ta gặp vận may lớn mới có thể lấy nàng làm vợ, trong lòng thấy may mắn nhiều, các con cũng phải biết tiếc phúc.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Lục Ly xâu chuỗi hiệu quả và lợi ích truyền thụ cho con gái, hẳn nguyên vốn muốn bồi dưỡng nàng thành nữ tử như Diệp Trần không ăn nhân gian khói lửa, nhưng Quan Tổ Y đề điểm lại khiến hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra —— nữ tử không ăn nhân gian khói lửa thì không có cách nào tồn tại bên trong hậu trạch, nhất là sĩ tộc huân quý quan hệ phức tạp.

Bệ hạ sao có thể làm chỗ dựa Quan Tổ Y chứ? Bệ hạ yêu mẫu thân của ta như trân bảo, nên làm chỗ dựa cho mẫu thân của ta mới đúng chứ. Nếu như mẫu thân của ta chống lại Quan Tổ Y, ông xem bệ hạ sẽ che chở ai! Trong lòng Triệu Thuần Hi không cam lòng, nhưng cũng biết bệ hạ sẽ che chở Diệp Trần, nhưng tuyệt đối sẽ không che chở cho mình, chỉ vì nàng chẳng những là con gái của Diệp Trần, mà còn là con gái Trần Bắc Hầu, mà Trần Bắc Hầu có lẽ là thứ mà ngài ấy khó tha thứ nhất.

“Lời phụ thân nói con hiểu rồi. Ngày sau con sẽ xa cách đi, thân cận mẫu thân nhiều hơn.” Nàng không thể không thỏa hiệp, chỉ vì nước xa không cứu được lửa gần, Tiếp dư nương nương cho dù tôn quý thế nào, bên ngoài cũng chỉ là đi của nàng mà thôi, không thể nhúng tay vào hôn sự của nàng. Nói cho cùng, hiện tại chỗ duy nhất mà nàng có thể dựa vào chỉ có Quan Tổ Y, huống hồ trong tay nàng ta còn cầm đồ cưới của mình.

“Con ngoan, đừng cảm thấy tủi thân, Tổ Y tâm địa không xấu, con chỉ cần nghe nàng, học giỏi việc bếp núc, tương lai gả vào thư hương môn đệ gia phong thanh chính, địa vị thanh quý, sẽ được sống những ngày tốt lành.” Triệu Lục Ly nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu con gái.

Triệu Thuần Hi cười lớn gật đầu, cuối cùng tự tay ôm hộp gấm đi bồi tội cho mẹ kế. Hai cha con vừa đi tới nhà giữa, Triệu Vọng Thư chơi đùa khắp nơi đã bị quân sự bắt về, lúc này đang đứng trước bàn luyện chữ, Quan Tổ Y sóng vai đứng thẳng cùng hắn, trong tay cũng cầm một chiếc bút lông, đang vẽ phác thảo trên một tờ giấy Tuyên.

“Hồ hỷ xuất phát từ hiệp, quy ngọc bị hủy bởi độc trung, là ai có lỗi cùng(*)? Một câu ngắn gọn, mười sáu chữ, nhưng người lại viết sai tới sáu chữ, còn có mấy vết mực này là có ý gì đây? Không biết chính tả thì không cần viết, không cần thiết phải bôi bẩn lên mặt tờ giấy như thế, nếu không ngày sau mở khoa cử, bài thi mà viết như vậy, quan chủ khảo ngay cả nhìn cũng không thèm, trực tiếp sẽ gạch đi.” Quan Tổ Y buông bút lông, cảm thốc ra lệnh, “Mở tay ra.”

Triệu Vọng Thư đưa tay ra phía sau lưng, nghiêng người mặc kệ nàng, giọng điệu tràn đầy ác ý, “Nghe nói đi ta tháng sau sẽ gả vào đây?”

“Đi người là nạp, không phải gả.” Quan Tổ Y mặt không biểu tình nói.

“Phi! Ta nói là gả thì chính là gả! Đi từ nhỏ nhìn ta lớn lên, chẳng khác gì mẫu thân của ta, phụ thân cũng thích đi, đôi khi đi tới đây, người nhất định sẽ bị thất sủng, bởi vì chúng ta đều không thích người! Nghe nói buổi trưa hôm nay, người nói không muốn quản lý tỷ và ta nữa, muốn để đi ta trông nom? Vừa vặn, ta ta cũng không có thêm đâu! Người chỉ biết bắt ép ta đọc sách, dùng thước đánh lòng bàn tay của ta, lúc dạy ta luyện chữ còn cột bao cát nặng vào tay ta, người là đồ độc phụ có chủ tâm muốn tra tấn ta, ta muốn đi chứ không muốn người!” Triệu Vọng Thư vừa nói vừa dỡ bao cát trên cổ tay xuống, bẻ gãy bút lông, phẩy rơi nghiền mực, chạy ra ngoài như một làn khói.

Những ngày này mỗi lần tan học, hắn sẽ bị mẹ kế bắt trở về luyện chữ, viết sai một chữ đánh một cái vào lòng bàn tay, viết sai hai chữ đánh hai phát, nếu như làm sai bài vở do phụ tử giao cho, sẽ bị đánh một mạch mười mấy cái, làm hắn khổ không thể tả. Nghe nói đi sẽ tới, liên giống như trời giáng thân binh, chân tay của hắn này nở ra đầy lực lượng.

Nghiền mực rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn, tóe mực lên lây dính vớ giày và mép váy tuyết trắng của Quan Tổ Y, sau đó chậm rãi khuếch tán ra. Minh Lan vừa quỳ xuống chà lau cho chủ tử, vừa sai quân sự bà tử đi ra ngoài bắt người.

“Không cần bắt, đều đi xuống đi.” Triệu Lục Ly chắn ở ngoài cửa, một tay tóm cổ con trai, sắc mặt hết sức khó coi. Hắn vốn tưởng rằng Diệp Phồn về đây đồng nghĩa với việc trên bàn cơm Hầu phủ có thêm một bộ bát đĩa, là một việc nhỏ không đáng giá nhắc tới, nào ngờ lại tạo ảnh hưởng tới tể cho con trai, con gái như vậy.

Hi Nhi còn đỡ, hiểu được nặng nhẹ, nhưng Vọng Thư hồ đồ đến mức này. Nghĩ sâu xa hơn, nếu như Tổ Y chưa từng nhắc tình bọn họ, nhi tử sẽ vẫn tiếp tục hồ đồ, không chừng ngày nào đó sẽ hại bản thân mình, cũng hại cả Hầu phủ. Triệu Lục Ly đi qua cánh cửa, đuổi những người không liên can đi, buông nhi tử ra, không đợi hắn đứng vững đã cho một cái tát thật mạnh, trách mắng, “Còn không mau xin lỗi mẫu thân người?”

Triệu Vọng Thư bị dọa tới choáng váng, ôm mặt rất lâu mới tỉnh táo lại, một lát sau bỗng từ dưới nách hắn chui ra ngoài, vừa chạy vừa nghẹn ngào gào thét, “Không, tuyệt đối không xin lỗi! Cô ta không phải mẫu thân của con, cô ta không được quản con!”

“Vọng Thư, đệ mau trở lại!” Triệu Thuần Hi không đuổi kịp, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Người tới, đi bắt đại thiếu gia trở lại đây!” Triệu Lục Ly tức giận đến đầu ngón tay phát run.

Quan Tô Y vung ống tay áo lên, cời tấm vải bên trên cảm đầy chỉ buộc ở cổ tay xuống, giọng điệu cực kỳ bình thản, “Được rồi, cứ để cho nó đi đi. Trẻ con ở tuổi này tâm tư rất nặng, tính tình bướng bỉnh, càng ép nó càng làm ầm ĩ. Chắc hẳn người cũng nghe thấy rồi, nó chỉ cần Diệp Phồn, không cần ta. Mà thôi, hai đứa con này của người ta không trông nom nữa đâu. Người không cần chịu nhận lỗi, có cái tâm này, thì không nên ở lúc tân hôn của ta không đầy nửa tháng đã nạp thiếp, lại càng không nên nạp con gái Diệp gia, khiến ta rơi vào tình cảnh xấu hổ, đi từng bước gian nan.” Quan Tô Y xoa xoa huyết Thái Dương, phát tay nói, “Trở về đi, ta bây giờ nhức đầu lắm, không muốn nói chuyện.”

“Phu nhân, khiến người ám ức rồi, chỗ Vọng Thư ta sẽ dạy bảo cẩn thận. . .” Triệu Lục Ly then tới mặt đỏ bừng, thật không ngờ tới trong khi khích lệ con gái, thì con trai lại bắt đầu làm ầm ĩ. Đây là Diệp Phồn còn chưa nạp tới đây đâu, trong nhà đã gà bay chó chạy, không được an bình, không biết sau khi về đây sẽ như thế nào, thật sự là muốn cũng không dám nhận.

Nghĩ vậy, hẳn lại sinh ra oán trách Lưu thị đầu sỏ gây nên.

Minh Lan dĩ nhiên là cực hận người Triệu gia, tùy tùy tiện tiện nhét mấy thứ đồ vật như văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), sách, bài thi, văn vãn của Triệu Vọng Thư vào trong bao, lạnh nhạt nói, “Hầu gia, ngài đi trước đi, phu nhân đã đủ thương tâm rồi, ngài để cho người thanh tịnh chút đi. Người xem chữ viết, bài học của đại thiếu gia đi, có phải có tiến bộ nhiều hay không? Vì dạy bảo hắn, tiểu thư bận rộn cũng bỏ ra hai canh giờ đọc sách luyện chữ với hắn, hắn ghét bỏ bao cát quá nặng, nhưng không biết vì làm tấm gương, bên trên cổ tay phu nhân cũng có khối chì nặng bốn cân, những khổ sở chịu đựng hồi còn nhỏ nay lại chịu đựng vì hắn, là vì trông cậy vào tương lai hắn thành tài. Nhưng không ngờ hắn lại như thế. . .” Không biết tốt xấu!

Câu cuối hơi khó nghe, Minh Lan khó mà nói ra miệng được, mang những thứ đồ nhét vào trong ngực Triệu Lục Ly, dùng sức đóng cửa phòng.

Triệu Lục Ly liên tục xin lỗi, đứng thêm trong chốc lát, lúc này mới mang theo con gái sắc mặt đồng dạng khó coi trở về. Triệu Vọng Thư viết mấy chữ kia, làm ít văn về kia, hẳn đọc kiểm tra từng cái, so sánh với lúc trước dường như là hai người, quả nhiên rất tiến bộ. Nếu như nó chăm chỉ để Quan Tô Y dạy dỗ, bên ngoài có phu tử chỉ điểm, sẽ như Minh Lan nói—— tương lai nhất định có thể thành tài.

Mà bây giờ, hắn lại khóc gào muốn đi tới chỗ dì, Diệp Phồn chỉ là con gái thương hộ, ngày sau là thiếp thất Hầu phủ, sao có thể dạy nó được thứ tốt gì? Đây không phải là tự hủy tương lai sao? Triệu Lục Ly càng nghĩ càng lo, càng nghĩ càng ảo não, nhưng mà lại không có đường vãn hồi.

Triệu Thuần Hi lúc này cũng hận không thể bắt Triệu Vọng Thư trở về đánh cho một trận. Hắn cứ luôn ngu xuẩn như vậy, ngày sau chớ nói trở thành người giúp đỡ nàng, không cản trở đã cảm ơn trời đất rồi.

Trái lại bản thân Triệu Vọng Thư, lại chưa từng biết mình sai, bởi vì trong phủ khắp nơi đều là nanh vuốt của mẹ kế, sợ bị bắt về trừng phạt, đành phải trốn tới chỗ tổ mẫu thương yêu hắn nhất, thuận tiện cáo trạng luôn.

Hết chương 29

[*Hỗ hỷ xuất phát từ hiệp, quy ngọc bị hủy bởi độc trung, là ai có lỗi cùng?

Đây là một câu trong 《Luận ngữ》: Khổng Tử rằng: ‘.....Hỗ hỷ xuất vu hiệp, quy ngọc hủy vu độc trung, thị thủy chi quá dữ?’ (16 chữ)

Văn dịch:

Hủy: Bò tốt, một loại dã thú. Hiệp: một lung (cũi) nhốt thú. Hỗ, hủy từ trong một lung chạy ra. So sánh với ác nhân đào thoát hoặc làm việc không tận trách, người chủ quản phải trách nhiệm.

《luận ngữ》: “Khổng Tử rằng: ‘..... Lão hồ, bò tốt từ lồng sắt chạy ra, mai rùa, ngọc khí hủy hoại ở tráp, đây là ai sai làm?”

Ý nghĩa:

Phản ánh tư tưởng phản chiến của Khổng Tử. Ông không chủ trương thông qua thủ đoạn quân sự giải quyết vấn đề quốc nội, quốc ngoại, mà hy vọng chọn phương thức dùng lễ, nghĩa, nhân, nhạc giải quyết vấn đề, đây là tư tưởng nhất quán của Khổng Tử.

Hiện thực ý nghĩa:

Hỗ hủy ra hiệp nguyên nghĩa là mãnh thú hồng thủy một khi phóng túng liền vượt qua năng lực khống chế của nhân loại, nhưng mà ở trong lịch sử Trung Quốc, ở thời đại thông tin lạc hậu vũ khí lạnh, hồ hủy ra hiệp thường thường dùng để nói dùng hồ phù quân lệnh, chỉ huy chiến tranh.

Tới hiện đại, văn vật hồ phù quân lệnh đều cực kỳ khó có thể nhìn thấy, thành ngữ hồ hủy ra hiệp cũng trở thành từ hiếm gặp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngọn Nguồn

“Tổ mẫu, tổ mẫu, ngài làm chủ cho Tôn nhi nha!” Người còn chưa tiến vào tiểu viện, thanh âm Triệu Vọng Thư đã xuyên thấu qua song cửa sổ, làm con vẹt đang đậu ở trên xà ngang vụt thẳng cánh bay. “Làm sao vậy? Ai bắt nạt cháu ngoan của ta, nói cho tổ mẫu biết, tất nhiên sẽ đánh hán bản gỗ!” Lão phu nhân chống quai trượng vội vội vàng vàng đi ra ngoài đón, mặc dù sắc mặt còn có chút khó coi, nhưng trong mắt lại tràn đầy vui vẻ. Nhi tử vô dụng rồi, bà sẽ đặt hi vọng chân hưng gia tộc ở trên người cháu trai, ngày thường khó tránh khỏi nuông chiều, càng không thể nhìn hán bị thiệt thòi nào.

Triệu Vọng Thư bỏ nhào vào trong ngực tổ mẫu, quệt mồ hôi ào, “Là Quan thị.” Dứt lời kéo người vào Nội đường, vén tay áo lên, nói phàn nàn, “Tổ mẫu người xem đi, cô ta đánh con! Cô ta còn buộc bao cát trên tay của con, làm hại con bong xước vài lớp da, buổi tối đau đến không ngủ được. Tỷ tỷ lừa con, Quan thị tuyệt đối không tốt, con không thể coi cô ta là mẫu thân của con được, con muốn tam di mẫu làm mẫu thân của con.”

Lão phu nhân vừa xem xét miệng vết thương trên cánh tay và lòng bàn tay cháu trai, vừa hát hăm với quần sự ma ma, sai bà ta đi nghe ngóng tình huống, lại có một đại nha hoàn lấy ra kim sang được, bông, vải, vân vân, băng bó miệng vết thương cho đại thiếu gia.

Triệu Vọng Thư vì chiếm được tổ mẫu triu mến, tuy không đau đớn bao nhiêu, nhưng ngoài miệng lại ôi ôi a a rất vang dội, còn cau mày chứa nước mắt, bày ra bộ dáng không chịu nổi.

Lão phu nhân nhìn cực kỳ đau lòng, nhưng không thỏa nguyện của hán, gọi Quan thị đến răn dạy hoặc quở trách. Bà vẫn tin vào Quan thị làm người, cái khác không nói, chỉ riêng gia giáo thôi, đó là tốt nhất toàn bộ Ngụy Quốc. Quan gia chính là Nho học thế gia, còn là nhân đức thế gia, ai cũng sẽ có tư tâm, ai cũng có thể gây bất lợi với con riêng, duy chỉ có Quan thị thì không. Nàng tuyệt đối sẽ không để danh dự trăm năm của Quan gia bị hư trong tay mình.

Quần sự nghe ngóng tin tức rất nhanh đi vào, ghé vào bên tai bà xì xào vài câu. Triệu Vọng Thư không ngừng dùng khước mắt liếc trộm, phát giác lòng mảy tổ mẫu càng nhăn càng chặt, liền cho rằng tổ mẫu chắc chắn làm chủ cho mình, tại tiếp tục khóc lóc kể lể, “Quan thị lòng dạ ác độc, con không tới sân chỗ cô ta đọc sách đâu, ngày sau đi về đây, con sẽ dọn tới ở bên cạnh viện của dì, dì sẽ quan tâm chú ý tới con. Dì từ nhỏ hiểu rõ con cùng tỷ tỷ nhất, tấm lòng quan tâm tới chúng ta, Quan thị không thể so sánh được.”

“Im ngay!” Lão phu nhân một mực im miệng không nói bỗng nhiên nổi giận, dùng sức đập mặt bàn trách mắng, “Đi đi cái gì, khi nó về đây, con chỉ có thể gọi là nó di nương thôi. Cho tới bây giờ không hề nghe nói có con trai trưởng, đích nữ không giáo dưỡng ở bên người chủ mẫu, lại đi thân cận một cái thiếp thất, con đã mười một tuổi rồi, chẳng lẽ ngay cả cái này cũng không hiểu sao? Đừng mở miệng là gọi Quan thị, nàng là mẫu thân của con, con phải kính trọng nàng, cho dù nàng có đánh con, mắng con, buộc bao cát cho con luyện chữ, đó cũng là vì muốn tốt cho con, con phải ngoan ngoãn nghe lời. Người tới, áp đại thiếu gia tới nhà giữa xin lỗi với phu nhân, nếu như nó không muốn, thì để cho nó quý ở ngoài cửa, đến khi nào phu nhân bớt giận mới cho về Kinh Trập lâu.”

Vài tên quần sự bà từ thân thể cường tráng lên tiếng đi vào, muốn đưa đại thiếu gia trở về.

Triệu Vọng Thư sợ ngây người, thẳng đến khi bị người kéo ra ngoài mới tỉnh dậy, vừa mãnh liệt giãy dụa vừa gào khóc. Nhóm bà từ không dám làm hán bị thương, nhanh chóng buông lỏng tay, hán không chỗ có thể trốn, dứt khoát nằm xuống mặt đất lăn qua lăn lại, buồn bã kêu khổ không thôi, nào là tổ mẫu không thương ta rồi, ta không có mẹ, hiện tại ngay cả cha cũng không có; tỷ tỷ gạt người, Quan thị ác độc, có chủ tâm tra tấn ta; dì mau chóng gả tới đây đi, chỉ có người thiệt tình đối đãi ta thôi, vân vân, mắng toàn bộ người trong Hầu phủ.

Lão phu nhân thấy hán một bộ dạng lưu manh vô lại, quả thực chán động, cứ như là hôm nay mới biết đứa cháu nội này.

“Mau kéo nó lên. Một khi không hài lòng thì lăn qua lăn lại trên đất, nước mắt giàn giụa, chỉ gà mắng chó, đây là ai dạy nó hả? Há? Đến cùng là ai dạy nó hả?” Lão phu nhân tức sùi bọt mép, gần ngã ngửa ra.

Đúng lúc này, Triệu Lục Ly và Triệu Thuần Hi đuổi theo tới, trông thấy chính viện rối loạn, loạn xạ ngầu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bộ dạng Triệu Vọng Thư khóc lóc om sòm lăn qua lăn lại, không phải là chiêu độc nhất vô nhị của Lưu thị sao? Mấy canh giờ trước, bà ta còn ở thư phòng mình làm ấm ỉ, ép buộc mình đồng ý nạp thiếp. Diệp gia ngoại trừ Trần Nhi, e là không có người nào hiểu được hai chữ “lễ nghĩa” viết như thế nào, lại còn dạy đứa con ngoan ngoãn của mình cũng thành như thế. Trong lòng Triệu Lục Ly khổ không thể tả, nhưng không có chỗ ngòi khiếu nại, đành phải đi tới phía trước kéo con trai dậy.

Triệu Vọng Thư sợ phụ thân nhất, thấy hán tựa như chuột thấy mèo, vội vàng đứng lên, lau nước mắt qua loa, tiếp theo nặn ra cái tươi cười khiếp đảm.

“Đi vào từ đường quý, lúc nào biết sai thì lúc đó đi ra.” Triệu Lục Ly phát tay áo, có hai gã thị vệ nhắc đại thiếu gia vô cùng bần đi xuống.

Lúc này hán không dám giãy dụa nữa, lăn qua lăn lại, nện đất, kêu rên, lại liếc nhìn tỷ tỷ, hi vọng nàng có thể nói vài lời cầu tình. Triệu Thuần Hi rũ con mắt xuống, giả bộ không hề biết gì. Một đoàn người dần dần đi xa, trong chính viện rất cực an tĩnh.

“Khiến mẫu thân ưu phiền, nhi tử bất hiếu.” Triệu Lục Ly hướng lên trên bậc thang xin lỗi Lão phu nhân.

“Người bất hiếu nhiều chỗ lắm, không kém một cái cốc này.” Lão phu nhân quay người trở về phòng, lạnh nhạt nói, “Đi một cái Diệp Trăn, lại tới đây một cái Diệp Phồn, Diệp gia đây là không có ý định buông tha Trần Bắc Hầu phủ ta à! Trước kia người vẫn ở góa, đâu có thấy Diệp gia lo lắng không có người giáo dưỡng hai đứa bé, ngày người đại hôn, cưới con gái họ Quan hiền danh vang dội, bọn họ liền cứng rắn nhét một cái thứ nữ vào, đây là làm sao vậy? Người cưới vợ nạp thiếp không phải tự mình làm, lại mặc cho Diệp gia bài bố mọi việc, theo ta thấy, người dứt khoát đi ở rể Diệp gia được đấy, coi như ta cho tới bây giờ chưa từng sinh đứa nghiệt tử người!”

Triệu Lục Ly không có lời nào để nói, chỉ có trầm mặc. Triệu Thuần Hi vụng trộm túm ống tay áo an ủi hân.

Lão phu nhân thở dài một tiếng, lại nói, “Tổ Y là người tốt, nếu nàng là con gái ta, thà gả nàng cho người buôn bán nhỏ cũng sẽ không hứa cho người. Là Triệu phủ chúng ta hại Quan thị, nếu như người còn có lương tâm thì đối đãi tốt với nó, nó bây giờ có lẽ đang ngóng trông chờ đợi, nhưng cho dù có nóng tâm, cho dù có ảm tình, sớm muộn cũng có một ngày bị làm lạnh đi, đến lúc đó cho dù người muốn vẫn hồi cũng không được đâu. Ta nói đến thế thôi, người có nghe hay không thì tùy.”

Bà đã sớm không có chờ mong gì với đứa con trai nà rồi, thoáng đề điểm vài câu rồi sai người chuẩn bị hậu lễ, tự mình đến xin lỗi con dâu. Nếu như con dâu thật sự vung tay mặc kệ Vọng Thư, nó sẽ chẳng có tương lai tiền đồ gì mà nói.

Trong lòng Triệu Lục Ly thoáng bối rối, đến khi nghĩ kỹ, thoáng bối rối kia đã biến mất tiêu rồi, còn lại chỉ là tràn ngập bất đắc dĩ và tiếc hận.

Quan Tổ Y tiếp chuyện với Lão phu nhân tới nửa đêm, do e sợ hiểu đạo, đành phải tiếp củ khoai lang phỏng tay Triệu Vọng Thư trở về, may mà Lão phu nhân không đề cập tới Triệu Thuần Hi một chữ nào, cứ bỏ qua, có ý bảo nàng cứ để nó thân cận một chỗ với Diệp Phồn. Một đêm không mộng, hôm sau, nàng trở về Quan gia, thông báo chuyện Hầu phủ nạp thiếp cho tổ phụ, cha mẹ biết.

“Quả nhiên là hậu duệ trốn nô, không biết xấu hổ! Nào có tân hôn không đầy nửa tháng đã nạp thiếp, làm như vậy rõ ràng là hạ thấp Y Y nhà chúng ta mà! Nếu lúc trước ta sớm gả Y Y đi, lúc này làm gì có chuyện bị làm nhục thế này. Triệu phủ và Diệp gia thật sự là khinh người quá đáng!” Trọng thị tức giận sôi lên, nếu như Triệu Lục Ly và Lưu thị đứng ở trước mặt, tất nhiên sẽ bị bà xé thành mảnh nhỏ.

Quan lão gia tử vừa vuốt râu vừa lắc đầu, nói thẳng Triệu gia không hiểu lễ văn văn... Ông làm người chính trực, bản tính chất phác, trong lúc nhất thời không biết nên trợ giúp cháu gái như thế nào, trong lòng khó chịu như có lửa đốt.

Quan Tổ Y cũng không trông cậy vào mẫu thân và tổ phụ, nàng trở về là báo tin cho phụ thân đấy. Đừng nhìn mặt ngoài phụ thân hào hoa phong nhã, phong quang tể nguyệt, nhưng bên trong lại có can khôn. Ông học thức uyên bác nhưng không có hủ, làm người trung trực nhưng không khô cứng, trên có thể tùy tùng Quân, dưới có thể lo lắng cho dân, quan hệ với đồng僚 cũng hòa hợp, tổng thể mà nói tâm cơ thủ đoạn không kém đâu. Đời trước ông lỡ cơ hội tốt thất vọng cả đời, đời này giống như Giao long vào biển, nhất định sẽ triển khai kế hoạch lớn.

Có phụ thân ở đây, Quan Tổ Y không sợ cái gì hết. Nàng ôn tồn an ủi mẫu thân và tổ phụ, cuối cùng nói ra, “May mà con và Triệu Lục Ly chẳng có tình cảm gì, hân muốn nạp thiếp chỉ là việc rất nhỏ thôi, con cho hân cả Minh Phương nữa, cho hân ném thù tề nhân chi phúc. Chỉ cần Quan gia không đồ, chỉ cần tổ phụ và phụ thân vẫn còn được nói trước mặt bề hạ, ai có làm gì được con chứ? Con vẫn là chủ mẫu Hầu phủ, vô luận Triệu Lục Ly nạp thiếp nhiều hay ít, đều không dao động được địa vị của con. Chỉ là thân phận Diệp Phồn có chút đặc thù, chỉ e Diệp gia sẽ thỉnh Diệp Tiệp dư làm chỗ dựa cho cô ta.”

[*Tề nhân chi phúc: có may mắn được cả thê lẫn thiếp]

Quan phụ ngầm hiểu, lơ dềnh mà phát tay, “Hậu cung tiền triều, được bề hạ cực kì tình tường. Diệp Tiệp dư có được sủng như thế nào, nhưng liên quan tới chuyện triều đình thì cô ta cũng không thể nói gì được.”

Chậm rãi thổi thổi trà nóng, tiếng nói Quan phụ lạnh dần, “Nếu cô ta trắng trợn làm chỗ dựa cho Diệp Phồn, phụ thân sẽ khiến Diệp gia không còn mặt mũi, xem thủ đoạn của ai cứng hơn.” Dứt lời yêu thương sờ sờ đỉnh đầu con gái, thanh âm lại mềm nhũn, “Con cứ thanh thản bình tĩnh mà trở về, mọi chuyện đều có phụ thân lo. Gả vào một gia đình như vậy, không có tình cảm là đúng, không có tình cảm mới không bị thương tâm, không có tình cảm mới có thể tuyệt tình. Đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ thì đừng nên tuyệt tình đoạn nghĩa, nhưng giả sử không thể làm được gì, Quan gia chúng ta không sợ ai hết.”

“Cha con nói đúng đấy. Lấy ơn báo oán, lấy gì trả ơn? Triệu gia bắt nạt với con, chúng ta không cần phải có nghĩa với hân, chỉ thể hiện trên mặt cho có lệ là được rồi.” Quan lão gia tử không có tật xấu gì, nhưng là người cực bao che khuyết điểm, chuyện liên quan tới cháu gái ông, ông hoàn toàn có thể lục thân không nhận. (*lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Trọng thị chung quy là nữ nhân, hiểu được sự cô tịch đáng sợ nơi hậu trạch, kéo con gái qua một bên, dẫn dò nàng tận lực hàn gắn với phu quân, không cần thiết đi đến tình trạng không thể vẫn hồi. Quan Tổ Y mặt ngoài đồng ý, nhưng bên trong thì không cho là đúng, ung dung chơi cả ngày ở nhà, gần đến chạng vạng tới mới ngồi xe ngựa trở lại Hầu phủ.

Cùng lúc đó, biện luận trong Văn Tụy lâu vẫn còn tiếp tục, đây là trận thứ ba, bởi vì hai trận trước đánh rất vang dội, lần này người đến ở bên ngoài cũng nhiều hơn, cũng đặc biệt náo nhiệt. Tần Lăng Vân cùng với tẩu tử Lý thị ngồi ở chỗ cũ, Thánh Nguyên Đế đứng ở bên cạnh lan can, nhìn như thờ ơ mọi chuyện, kì thực con mắt đang chăm chú nhìn vào xe ngựa lui tới ngoài cửa.

Từ Quảng Chí lập tức đi lên đài cao cùng đối thủ, bắt đầu viết đề biện lần này, hân rốt cục không kiềm chế được, “Sao Trần Bắc Hầu phu nhân lại không tới?”

Thị vệ chưa kịp trả lời, Lý thị đã nói mĩa mai, “Làm sao nàng ấy có tâm tình đến được? Hầu phủ xảy ra chuyện lớn. Nếu đổi thành là ta, chém Triệu Lục Ly trước, sau đó đánh tới Diệp gia, cho cái đám tiểu nhân kia tự gánh quả ác!”

Biết Quan Tổ Y bị lâm vào khốn đốn, Thánh Nguyên Đế chau mày, “Làm sao lại liên quan tới cả Diệp gia nữa? Đến cùng phát sinh chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Minh Châu

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Lý thị tuy chỉ là thôn phụ một chữ to cũng không hiểu, nhưng tính tình lại cực kỳ ngay thẳng, đối với người nhìn thuận mắt sẽ bảo vệ. Nàng vốn tưởng rằng phu nhân Trần Bắc Hâu xuất thân thư hương môn đệ chắc chắn sẽ thanh cao kiêu kì, nghe tiểu thúc tử (*em trai của chồng) nói muốn dẫn mình đi làm quen với đối phương, trong lòng kỳ thật có chút mâu thuẫn, còn có chút tự ti, nào có ngờ được Quan thị lại là người ung dung, thanh tao lịch sự, đối đãi với người thành tâm thành ý, tao nhã có lễ, cho nên rất nhanh đã trò chuyện với nhau thật vui, kết giao bằng hữu. Cái danh Trần Bắc Hâu si tình sớm đã truyền đi mọi người đều biết, quý nữ Yên kinh thấy hần một lòng như vậy với vợ đã chết, còn cho rằng hần là một ân huệ lang* (người chồng tốt) hiếm có trong thế gian, vì vậy đều muốn gả cho hần làm vợ, cũng đồng dạng chiếm được một phần si tình. Nhưng Lý thị lại không cho là đúng, Trần Bắc Hâu đã giao hết si tình cho vợ đã chết, vậy đâu còn có thể vừa ý những nữ nhân khác? Gả cho hần không phải hưởng phúc, mà là chịu tội, không chừng cả đời đều phải một mình trông phòng, cô đơn chiếc bóng. Đáng tiếc cho một nữ tử tốt như Tố Y, quãng đời còn lại vô duyên vô cớ cứ như vậy bị lãng phí, không có lối thoát, chỉ vì thánh chỉ tử hôn thì không thể cùng cách.

Nghĩ vậy, Lý thị không khỏi có chút oán trách Thánh Nguyên Đế. Bởi vì nàng từng làm bếp núc trong quân doanh, từng hầu hạ Thánh Nguyên Đế lúc vẫn chỉ là tướng lĩnh phản quân, quan hệ của hai người có thể nói là quen thuộc, vì vậy nhanh nhồm nhanh miệng mà nói, “Bệ hạ, ngài làm hại Tố Y khờ rồ, lại chỉ hôn nàng cho cái tên Triệu Lục Ly nhu nhược kia!”

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy?” Tiếng Thánh Nguyên Đế lạnh như băng, lông mày cũng nhăn rất chặt.

“Tố Y và Triệu Lục Ly thành thân không đầy nửa tháng, lão chủ chứa Diệp gia kia lại tìm tới cửa, khóc gào muốn Triệu Lục Ly nạp đích nữ thứ chi mà bà ta nuôi dưỡng dưới gối làm thiếp thất, nói Tố Y lòng dạ ác độc, khát khe hai đứa bé, có một người Diệp gia ở Hầu phủ chiếu khán mới có thể yên tâm được. Ngài nghe xem bà ta nói gì vậy? Nào có đạo lý nhạc mẫu vươn tay vào trong phòng con rể chứ? Huống hồ vị nhạc mẫu này đã không được coi là nhạc mẫu chân chính nữa, lại coi tòa Hầu phủ to như vậy thành hậu trạch nhà mình vậy, muốn cưỡng ép như thế nào thì cưỡng ép thế đấy, muốn chòng ghẹo như thế nào thì chòng ghẹo thế ấy. Nếu như đổi lại là ta, con mẹ nó, đã sớm và vào miệng rồi!” Lý thị càng nói càng phát cáu, tới mức nói tục, hủy hết cái tư thái giả làm phu nhân luyện mãi mới được đi không còn một tí tẹo.

Tần Lăng Vân vừa nâng trán ai oán, vừa khê kéo ống tay áo tẩu tử, ra hiệu nàng nói chuyện chú ý một chút. Bệ hạ hôm nay là quốc chủ Ngụy Quốc, không phải là đầu lĩnh năm đó cùng bọn họ nói chêm chọc cười kia.

Thánh Nguyên Đế vốn tưởng rằng cộc hôn sự này là Triệu Lục Ly bỏ qua tự tôn đi xin, chắc chắn sẽ đối xử tử tế với Quan Tố Y, không ngờ lại có chuyện này. Tam bỏ qua cái chuyện tình yêu tình ái, vợ cả thánh thượng khâm ban cho, lại còn có cáo mệnh nhất phẩm trên người, dù thế nào cũng phải coi trọng một vài chứ?

Hần làm như vậy, đặt Quan gia ở chỗ nào? Đặt thánh ý ở chỗ nào? Từ khi Diệp Trần ly khai, hần trở nên không gượng dậy nổi, cũng càng ngày không biết phân biệt, chẳng lẽ một nữ nhân thực sự quan trọng đến như thế sao? Nếu như thế, vì sao lúc trước không ngăn cản lão Hầu gia? Thánh Nguyên Đế không đoán ra được tâm tư của Triệu Lục Ly, cũng không có cách nào lý giải được những gì hần làm, chỉ thấy trong lòng ghen một bụng tức, trái lo phải nghĩ lại không biết bụng tức này là vì vị đồng bào ngày xưa, hay là vì vị nữ tử bị người làm nhục kia.

Lý thị thấy Hoàng Thượng thật lâu không nói, lại nói thêm, “Tố Y là người như thế nào, ta chỉ gặp qua một lần là có thể biết rồi, bằng tư thế phong quang tể nguyệt của nàng, tuyệt đối sẽ không đi khuất khe con trai gái riêng kia, cái lí do của Diệp gia chỉ là cái cớ hại người mà thôi. Cộc hôn sự này chính là bệ hạ khâm ban cho, mà Tố Y lại là đường đường nhất phẩm phu nhân, vốn nên được nhận kính trọng, nhưng Diệp gia ngang nhiên không để nàng vào mắt, đại hôn không được vài ngày đã bức bách Trần Bắc Hâu nạp thiếp, nói Diệp gia không phải có chủ tâm khó xử Tố Y, đánh chết ta cũng không tin. Bệ hạ ngài nói xem, bọn họ dựa vào cái gì mà dám coi rẻ nhất phẩm phu nhân mà do miệng vàng của ngài sắc phong?”

Không đợi Thánh Nguyên Đế trả lời, Lý thị nói mĩa mai, “Còn không phải dựa thế Diệp tiếp dư sao? Không có Diệp Tiếp dư, Diệp gia bây giờ còn đang ở biên quan buôn bán ngựa đấy!”

Tần Lăng Vân sắp túm nát ống tay áo tẩu tử rồi, nhưng không ngăn cản được nàng bênh vực lẽ phải, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, đành phải nhìn Hoàng Thượng thờ dài bồi tội.

Thánh Nguyên Đế sẽ không so đo với một phụ nhân, huống hồ Lý thị nói không sai, nếu không phải là lưng tựa hoàng tộc, Diệp gia nào dám trực tiếp chống lại Đế sư phủ? Không biết Quan Tố Y hiện tại như thế nào, trong lòng là cảm thụ gì, có oán hận cộc tử hôn này không?

Sắc mặt Thánh Nguyên Đế lại âm trầm vài phần, cuối cùng ngồi không yên, phát tay áo nói một câu “Đẹp đường hồi phủ” rồi sai bước đi xuống cầu thang, một thoáng thôi đã chẳng còn bóng dáng người đâu nữa.

Tần Lăng Vân nhìn phía dưới đang ba hoa khoe mẽ, không ai bì nổi Từ Quảng Chí, lại nhìn xem tình cảm quần chúng kích động học giả Nho gia, không khỏi cười rộ lên. Đáng thương những người này hết sức biểu hiện, lại không biết quý nhân mà bọn họ muốn leo lên đã sớm không hứng thú rồi.

So với dự thính khẩu chiến, tựa hồ hần càng thêm để ý tới Quan Tố Y thì phải? Trong lòng có ý nghĩ này, Tần Lăng Vân lại cười khà khà, thấy tẩu tử vẫn

còn tức giận, vội vàng vỗ vỗ cái lưng căng cứng của nàng, sự sùng nịch không thể diễn tả hết bằng lời.

Thánh Nguyên Đế vừa trở lại Vị Ương Cung, liền có ám vệ trình báo lần lượt từng chuyện phát sinh gần đây của Trần Bắc Hâu phủ.

“Vốn là đau khổ khích lệ Trần Bắc Hâu lấy Quan Tổ Y làm vợ, sau đó nhét làm đích nữ thứ phòng vào kiềm chế chủ mẫu, Bạch Phúc.” Thánh Nguyên Đế thả mặt hàm xuống, trầm ngâm nói, “Ông nói xem Diệp gia là cố ý gây ra hay là đánh bậy đánh bạ?”

Bệ hạ chân trước vừa ghi tặc danh của Trần Bắc Hâu phụ nhân thêm vào bản danh sách, Lưu thị chân sau liền mang theo Triệu Thuần Hi tình cờ gặp gỡ mẹ con Quan gia, còn nói cái gì mà mới quen đã thân, vô cùng hợp ý, nhất định phải lấy Quan thị làm mẹ kế Triệu Thuần Hi, cuối cùng có chuyện Triệu Hâu gia vào cung xin chỉ. Nhiều chuyện trùng hợp phát sinh trong cùng một thời gian, nếu nói là bên trong không người thúc đẩy, đánh chết Bạch Phúc cũng không tin.

Nhưng chuyện liên quan tới Diệp Tiệp dư, hắn cũng không dám tùy tiện nói tiếp, đành phải cười cái ha ha, “Cái này, cái này, nô tài cũng khó mà nói, có lẽ là ý trời như thế.”

“Cái gọi là ý trời, phần lớn đều là do con người làm ra. Tin tức trong Vị Ương Cung không khởi bay quá nhanh rồi.” Trong lòng Thánh Nguyên Đế đã định tội Diệp gia rồi, thậm chí còn định cả Diệp Trần nữa. Nhưng trước kia hắn đã từng thề, chắc chắn bảo vệ Diệp Trần cả đời không lo, chỉ cần không chạm đến nghịch lân, sẽ không động tới nàng ta, nhưng mà ẩn tượng với nàng rốt cuộc là giảm bớt đi nhiều.

“Ngày xưa các người chỉ biết bảo hộ trẫm, bên cạnh thì mặc kệ, sau này thay đổi.” Ném mặt hàm vào trong chậu than thiêu hủy, Thánh Nguyên Đế nói từng câu rành mạch, “Phân phối mấy đội ngũ, thanh lý tất cả các cung một lần, từ quý chủ cho tới tiện nô, đều phải điều tra rõ ràng, có bộ dạng khả nghi, không câu nệ là ai, chức cao vị thấp, cứ xử lý sạch hết cho trẫm. Ngày sau tất cả các cung có dị động gì, trẫm muốn là người thứ nhất biết được.”

Ám vệ trung tâm, tiếp Hoàng mệnh lập tức đi làm, lật tòa Hoàng thành to như vậy ra tận đáy ngọn nguồn, cũng xác thực thanh lý ra rất nhiều cọc ngầm tiền triều còn sót lại, nhất là ở Vị Ương Cung, tùy tiện tìm cơ xử trí một đám tai mắt.

Thánh Nguyên Đế tuy là xuất thân thiếu tộc trưởng Cửu Lê Tộc, nhưng chung quy chưa từng quản lý bang nước, càng chưa từng làm hoàng đế, mọi việc đang ở bước sơ mò. Trước đây hắn xem thường năng lực của nữ nhân, nhận được tấu chương mới biết, thủ đoạn tranh giành đấu đá của những nữ nhân này không hề kém tàn khốc hơn trong chiến trường đao thương chém giết. Mà ở trong suy nghĩ của hắn, Diệp Trần sáng trong như trăng, dịu dàng mềm mại, lại không phải là loại lương thiện, trong tay tạm thời không có xảy ra án mạng, nhưng một mình chống lại thái hậu cùng Tần phi toàn cung, nhưng chưa từng rơi xuống hạ phong.

Có thể thấy được nàng làm đủ loại về ta đây hối tiếc đều là đang tranh thủ đồng tình, sau đó dựa thế thượng vị, thậm chí mượn đao giết người.

Mặt Thánh Nguyên Đế phủ đầy sương lạnh, trầm giọng nói, “Trẫm cho rằng nàng là bị buộc bắt đắc dĩ mới khuất phục Triệu Minh (cha Triệu Lục Ly), ở bên người trẫm chỉ vì tìm một chỗ sống yên phận, thì ra nàng ta cũng xu nịnh, dùng hết thủ đoạn. Những cái si tình dứt khoát, tình cũ khó quên, hậm hực sống qua ngày, lấy nước mắt rửa mặt của nàng ta, hẳn là đều là giả dối phải không?”

Bạch Phúc nào dám chỉ trích Tiệp dư nương nung, nếu là quay mặt lại Hoàng Thượng lại nhớ thương tới ơn cứu mệnh của nàng, còn không nhờ đầu lưỡi của mình à, vì vậy hắn tại tiếp tục cười ha ha.

Thánh Nguyên Đế cũng không cần câu trả lời của hắn, cười nói trào phúng, “Ở trước mặt quyền thế to như vậy, ai có thể không quên trái tim ban đầu? Diệp Trần biến thành bộ dạng ngày hôm nay, ngược lại cũng không có gì kỳ quái. Mà thôi, trẫm đã từng nói qua sẽ bảo vệ nàng, vậy thì cứ tiếp tục bảo vệ thôi.” Mặc dù nói như vậy, lại rút hết nhân thủ điều động đến Cam Tuyền Cung về. Diệp Trần đã có tài cán như thế, có lẽ không cần người bên ngoài thêm trợ lực đâu. Bảo vệ và bảo hộ, khác nhau một chữ, nhưng đặt lại khác nhau một trời một vực.

Xem hết tất cả mặt báo của các cung, xử lý sạch tất cả cọc ngầm và tai mắt, Một bụng tức trong lòng Thánh Nguyên Đế lại chưa từng tiêu giảm. Hắn cầm một tấu chương lên, cả buổi không lật lấy một trang, bỗng nhiên kì cục nói, “Bạch Phúc, trẫm nhớ được người Trung Nguyên các người có một cách nói, nhưng cụ thể đó là mấy chữ nào, trẫm không nhớ rõ.”

“Cách nói gì ạ?” Bạch Phúc bó tay nghĩ không ra.

“Có một viên Minh Châu, nó rực rỡ chói mắt, giá trị liên thành, vốn nên được người ta trân trọng, sùng bái, nhưng mà bị một loại người không hề có mắt nhìn lấy được, sau đó trở thành đá vụn hoặc cá mục, tùy ý ném ở nơi hẻo lánh, khiến nó ngày ngày bị xếp xó, phủ kín bụi bặm. Đó là cách nói gì?”

“Vàng thau lẫn lộn? Minh Châu bị long đong? Người tài giỏi không được trọng dụng?” Bạch Phúc thăm dò nói.

“Đúng, người tài giỏi không được trọng dụng.” Thánh Nguyên Đế giật mình, vốn con mắt đen tối không khỏi lại thâm thúy vài phần.

Bạch Phúc đợi rất lâu cũng không đoạn dưới, vội ngẩng đầu liếc, thấy Hoàng Thượng đang từ từ xoay huyết ngọc ban chỉ(*) trên ngón cái, biểu lộ tới tâm phiền muộn, tâm tư khó lường, đành phải nom nớp lo sợ lui vào một góc, tận sức cân nhắc câu “Người tài giỏi không được trọng dụng” là chỉ chuyện gì, hoặc là, người phương nào?

(*)huyết ngọc ban chỉ: nhẫn ngọc đeo trên ngón tay cái có màu đỏ như máu. Hình minh họa đây:

Hậu cung loạn thành như vậy, Thánh Nguyên Đế cũng đau đầu không thôi, nếu Diệp Trần có năng lực, cũng có thủ đoạn, vậy cứ để cho nàng ta tiếp tục

trông coi không sao cả, về phần tiến thêm một bước, có tội nhìn trộm hành tung của đế vương phía trước, vị trí Tiệp dư đã là cao rồi, cái khác thì thành hy vọng xa vời.

Nội tình này Diệp Trấn một mực không biết, quả thực hoảng loạn lên, chỉ vì biến cố tất cả cung nhân không hề nhỏ, có người trong vòng một đêm biến mất vô tung, có người lại bỗng nhiên thò đầu ra, Trong Vị Ương Cung là rõ nhất. Mà nàng là Tiệp dư, chấp chương lục cung, nhưng một chút tiếng gió cũng không nghe thấy, lại phải liên lạc với tai mắt của thuộc hạ mới biết được, bọn họ cũng biến mất một cách khó hiểu.

“Nương nương, sau khi cô cô chương sự bị điều đi, Tư Cẩm và Tư Hòa cũng đi rồi, nô tỳ mới vừa đi hỏi, bọn họ không chịu nói, cũng không biết tương lai sẽ đi hầu hạ vị chủ tử nào. Nương nương, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Đại cung nữ Vĩnh Hà của Diệp Trấn lo lắng hỏi.

Cô cô chương sự Tư mình là lão nhân tiền triều, ở lại trong tòa cấm cung này đã vài thập niên, trước sau từng phục thị hai vị Hoàng hậu, một vị Chiêu Nghi, có thể nói là mảnh khoé thông thiên. Có bà ta với tư cách trợ lực, Diệp Trấn một đường đi được xuôi gió xuôi nước, mà Tư Cẩm, Tư Hòa là đệ tử đích truyền của bà ta, một người giỏi y thuật, một người giỏi mưu lược, đều là nhân tài hiếm có.

Bởi vì không rõ chi tiết, Diệp Trấn cũng không dám trọng dụng mấy người, chỉ chờ bắt lấy nhược điểm uy hiếp áp chế bọn họ, nhưng mặc dù chỉ là ngẫu nhiên hỏi ý kiến, cũng lấy được lợi ích không nhỏ. Hôm nay nàng không khỏi âm thầm hối hận, nếu là sớm thu nạp mấy người kia, bọn họ sẽ không nói đi là đi. Nếu như bọn họ trở thành tâm phúc người khác, chắc chắn sẽ thay đổi mũi nhọn để đối phó chính mình, vậy thì không ổn rồi.

Trong lòng chuyển vô số ý niệm âm độc, trên mặt Diệp Trấn lại không hề lộ ra, thoải mái tiến bước người đi, còn bàn thường phong phú, xem như tình nghĩa chủ tớ, nhưng sau lưng có ý định điều tra rõ hướng đi của mấy người làm xử trí tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giành Vinh Quang

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong nội cung thay đổi, Diệp Trấn quả thực hoảng loạn rất nhiều ngày, cho đến khi thái hậu hạ ý chỉ, nói rõ Hoàng Thượng mới trèo lên đại bảo cần làm việc thiện tích đức, lúc này thả cung nữ, nội thị lớn tuổi về nguyên quán đoàn tụ cùng người nhà, thế mới khôi phục trấn định. Mà Tư Minh, Tư Cẩm, Tư Hòa, cùng những tai mắt vô duyên vô cớ biến mất kia, đều thuộc đám cung nhân này. “Hừ chết nô tỳ rồi, thì ra là Thái hậu nương nương muốn làm việc thiện mới gây ra động tĩnh lớn như vậy.” Vĩnh Hà vừa dậm chân cho chủ tử vừa cảm thán.

“Làm việc thiện gì chứ? Lão chủ chứa đầy là có chủ tâm đối nghịch với Bồn cung mà.” Diệp Trấn hung ác nói, “Bà ta đích thị là tra được thứ gì đó mới thanh lý lục cung, nhưng mà không sao, có tiền có thể xui ma khiến quỷ, Bồn cung cái khác không có, bạc thì còn nhiều mà, lại thu mua mấy cái tai mắt là xong thôi.”

Vừa mới dứt lời, có nội thị quỳ xuống đất thông bẩm, nói Thái sử phu nhân lần lượt đưa bài từ yết kiến, hôm nay đang ở bên ngoài cửa cung chờ nghe truyền.

“Không gặp.” Nhớ tới Hoàng thượng dặn dò, Diệp Trấn không chút do dự phát tay, chốc lát sau lại sửa lại chủ ý, “Bỏ đi, mang bà ta vào đây.”

Lưu thị co vai cúi lưng đi vào đại điện, không ra dáng cung đình lễ tiết gì cả, làm Diệp Trấn đang ngồi chỗ cao buồn bực không thôi. Không chờ Lưu thị mở miệng, năng lạnh nhạt nói, “Ngày sau không có chuyện gì thì đừng vào cung, đừng làm Bồn cung mất mặt.”

Lưu thị co rúm người lại, nói tổ khổ, “Nếu như không có chuyện gì, ta cũng không dám lúc nào cũng đến quấy rầy nương nương. Lại nói, vẫn là bên Trần Bắc Hầu phủ kia xảy ra vấn đề. Nương nương không phải sai ta nhét Diệp Phồn vào đó đấy thôi? Triệu Lục Ly đã đồng ý rồi, nhưng không ngờ tới Quan thị lại nổi lên thiêu thân, nàng ta bỏ nô tị cho nha hoàn thiếp thân, cũng kiên quyết đưa cho hấn, còn chọn cùng một ngày đón vào cửa. Bây giờ truyền khắp Yên kinh, khen nàng hiền lương thực đức, ung dung rộng lượng, không hổ là hậu duệ Đế sư, khiến trách Diệp gia chúng ta xuất thân thương nhân, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Chúng ta chưa cho nàng ta chút phiền phức nào, ngược lại lại bị cả người vị tanh, đợi đến khi Diệp Phồn cùng tiện tỳ kia về nhà chồng, sợ là sẽ bị huân quý toàn thành cười chết. Ôi, cái mặt ta đây cũng không biết nên đặt chỗ nào.”

Vì hợp với tình hình, Lưu thị nâng lên tay trái che mặt, biểu lộ rất oán hận.

Diệp Trấn trầm ngâm một lát, cười lạnh rộ lên, “Bồn cung còn tưởng là xảy ra chuyện gì, vốn chỉ là chút việc lông gà vò tội nhỏ nhặt thôi. Quan thị về nhà chồng không bao lâu, cảm tình với Triệu Lục Ly không sâu, lúc này mới cam lòng đưa nha đầu của mình cho hấn. Nữ nhân phần lớn đều coi chồng là trời, thời gian dài khó tránh khỏi hăm sâu lười tình, lúc đó đúng là mua dây buộc mình. Diệp Phồn không phải là đèn cạn dầu, bảo nó lôi kéo nha đầu kia, hai người liên hợp đánh lại, lại có Hi Nhi ở trong phủ giúp đỡ, sớm muộn gì Quan thị cũng gieo gió gặt bão thôi.”

“Nói thì nói vậy thôi, nhưng đích nữ Nhị phòng Diệp phủ chúng ta lại cùng một tiện tỳ về nhà chồng cùng ngày, mà còn đều là quý thiếp, cái mặt này có thể ném đi được rồi.” Lưu thị nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Sớm biết như thế, lúc trước không nên cho Quan thị tiến vào Hầu phủ, tùy tiện tìm tay ăn chơi bắt người đi, hủy trong sạch rồi đưa trở về, khiến nàng ta treo cổ tự tử mới tốt. Đến lúc đó thanh danh Quan gia cũng mất hết, xem bọn họ sống ở Yên kinh như thế nào?”

Diệp Trần nói mỉa mai, “Người thì ra cũng bẻm mép lắm, có bản lĩnh cứ làm đi, nhìn xem có thể tránh được điều tra của hoàng thượng hay không.”

Lưu thị không có bản sự, chỉ có thể hậm hực câm miệng.

Diệp Trần thở dài, “Mà thôi, dù sao cũng là con gái Diệp gia, sao có thể để cho người ngoài lấn đến trên đầu. Người cứ yên tâm trở về đi, ngày mai Bồn cung phái người đi giành vinh quang cho Diệp Phồn. Bồn cung cũng muốn nhìn xem, thủ đoạn của Quan thị cứng rắn thế nào, có thể cứng hơn cả Bồn cung hay sao?”

“Nàng ta một Hầu phu nhân nho nhỏ, làm sao có thể đánh đồng với nương nương? Thế diện Diệp gia cũng là thế diện của nương nương, nương nương cần phải lên mặt một chút ít, để người bên ngoài biết rõ Diệp gia quang vinh phú quý.” Lưu thị đôi gịan thành vui, giọng điệu nịnh nọt.

Diệp Trần lạnh nhạt đồng ý, đột nhiên nói, “Gần đây Thái hậu thanh lý cung đình, cần quét rất nhiều tai mắt của Bồn cung. Người cũng biết, bồi dưỡng một người có tác dụng không dễ dàng, trong đó tốn hao quá lớn, còn cần trong nhà giúp đỡ chút ít. Bởi vì cái gọi là nhất vinh cầu vinh nhất tổn câu tổn(*), Diệp gia hôm nay toàn bộ nhờ Bồn cung ủng hộ, Bồn cung tốt các người mới có thể tốt, Bồn cung nếu rơi đài, hậu quả không cần phải nói đâu.”

[荣俱荣一损俱损 = nhất vinh cầu vinh nhất tổn câu tổn. Là một thành ngữ:

Giải thích: Tôn hại: Đánh mất; câu: Toàn, đều; vinh: Vinh quang. Một nhà suy bại các nhà đều suy bại, một nhà hưng thịnh các nhà đều hưng thịnh. Chỉ sự nhất trí giữa lợi và hại.]

“Phi phi phi, nương nương đừng nói những lời xúi quẩy này, có ân cứu mạng ở đây, không ai làm gì được ngài hết.” Nói xong lời này, Lưu thị không hiểu có chút chột dạ, vội vàng lấy ngân phiếu trong ngực ra giao cho Đại cung nữ Vĩnh Hà.

“Ngày sau có việc, Bồn cung sẽ sai người đưa tin, người đừng tiến tới nội cung, miễn cho bệ hạ phản cảm.” Diệp Trần thận trọng dặn dò một câu, cuối cùng sai người tiễn khách.

Cùng lúc đó, Thánh Nguyên Đế đang ở trong Vị Ương Cung tiếp kiến Trần Tây Hầu Tàn Lăng Vân, hai người không nói chuyện, một người đưa sổ con, một người đọc qua, cử chỉ ẩn ý mùi phẫn.

Xem xong sổ con, Thánh Nguyên Đế cười lạnh nói, “Phục hồi Đại Chu, Tiết Minh Thụy đúng là cả gan làm loạn. Đội Ngụy Quốc dần hưng thịnh, trăm sớm muộn sẽ đòi lại Thục Châu to như vậy bị hấn chiếm đi.”

Tàn Lăng Vân không mở miệng nói, đưa lên sổ con khước trương quân đội, trừ hàng lương thảo, chế tạo vũ khí, mua ngựa chiến, vân vân, bên trong viết ra chinh tề từng điều từng khoản, có thể thấy được đã trù tính rất lâu rồi.

Tiết Minh Thụy kia vốn là Đại tướng tiền triều, sau khi chiến bại suất lĩnh hơn mười vạn binh mã trốn vào Thục Châu rừng núi trùng điệp, con đường hiểm trở, liên hợp giặc cướp địa phương thành lập lính mới, sau khi khước trương lại chiếm các vùng xung quanh, tự lập thành Vương, muốn chia đôi thiên hạ với Ngụy Quốc. Nằm trên giường làm sao sẽ cho người khác ngủ giấc, Thánh Nguyên Đế bá đạo đã quen, sớm có tâm phản công rồi, nhưng bởi vì Ngụy Quốc mới lập, dân tâm chưa ổn, không thể không tạm thời gác lại.

Hai người xử lý hết quốc quân đại sự, lúc này mới nói đến chuyện đấu võ mồm mười ngày kia. Thánh Nguyên Đế không có hứng thú với việc ai thua ai thắng, mở miệng đã hỏi, “Trần Bắc Hầu phu nhân có đi dự thính không?”

“Từ khi tin tức Triệu Lục Ly nạp thiếp truyền ra, nàng không đi tới.” Tàn Lăng Vân lấy ra một hạt Phật châu ném vào chén trà. Nếu không phải cảm thấy hứng thú với thái độ của Hoàng thượng, hẳn tuyệt đối sẽ không lãng phí lời nói ở loại chuyện nhỏ nhặt này.

“Nạp thiếp thì nạp thiếp, nàng là nhất phẩm cáo mệnh mà đích thân trăm phong, chẳng lẽ còn sợ địa vị không đủ vững chắc sao?” Thánh Nguyên Đế không biết xuất phát từ tâm lý gì, lại thêm vào một câu, “Lao tâm lao lực, thương tâm thương thể vì một người như Triệu Lục Ly, quả thực không đáng.”

“Đã biết Triệu Lục Ly là mặt hàng gì, vì sao lúc trước Hoàng Thượng phải tứ hôn? Đây không phải tự tay đẩy nàng vào trong hố lửa sao?”

Thánh Nguyên Đế bị Trần Tây Hầu hỏi khó rồi, rất lâu mà chưa mở miệng nói được. Nếu hẳn sớm biết Quan Tổ Y chân thật sẽ là như vậy, làm gì có, làm gì có... Bóp tất ý niệm loáng thoáng chôn sâu trong đáy lòng, hẳn trầm ngâm nói, “Là trăm sơ xuất, hại khổ nàng, nể mặt Đế sư và Quá thượng, trăm sẽ đền bù.”

“Đền bù như thế nào đây?” Tàn Lăng Vân mỉm cười hỏi.

“Bảo vệ nàng cả đời không lo là được.” Nói xong lời này, trong lòng Thánh Nguyên Đế đột nhiên khoan khoái rất nhiều, phát tay áo với Trần Tây Hầu, ra hiệu hẳn lui ra.

Tàn Lăng Vân cáo từ ly khai, đi đến cửa đại điện, bỗng nhiên nói, “Ngày mai chính là ngày đấu võ mồm cuối cùng, có lẽ nàng sẽ đi.”

Thánh Nguyên Đế tựa hồ mất điếc tai ngơ, lại tựa hồ suy nghĩ gì đó.

Hôm sau, trong Văn Tụ lâu kín người hết chỗ, Tàn Lăng Vân và tẩu tử vẫn ngồi ở một góc quan sát phía ngoài. Hai người đối diện, Thánh Nguyên Đế vốn bận rộn chính vụ cũng đi ra ngồi, đôi mắt ung hợp dài nhìn chăm chăm xuống dưới lầu, không biết là đang nhìn Từ Quảng Chí đường làm quan rộng mở, hay là đang nhìn ngoài cổng lớn bị người chặn chặt như nêm cối.

Mắt thấy cuộc đấu mồm hết sức căng thẳng, cuối cùng ngoài cửa cũng tới một cỗ xe ngựa ô bông, một vị nữ tử đầu đội mịch ly, mặc áo trắng cùng với một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi đi vào. Các nàng cố ý tránh qua phụ tử Quan gia, đi vào lối nhỏ hẹp, nhưng luôn bị vây quanh, không thể tiến thêm được.

“Đón Trấn Bắc Hầu phu nhân đến đây.” Thánh Nguyên Đế thoảng đưa tay, liền có hai gã thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

“Tổ Y đến rồi à?” Lý thị lộ đầu nhìn xuống, trên mặt tràn đầy thần sắc vui mừng, “Ta còn tưởng rằng nàng sẽ thương tâm lâu lâu cơ, không ngờ mới mấy ngày đã khôi phục thái độ bình thường. Thế này mới tốt, thế này mới tốt, nếu không ngày sau chẳng phải bị thương thủng lỗ chỗ à?”

Trong lòng Thánh Nguyên Đế thoảng bị đâm một phát, không khỏi ngậm tự trách mình lúc trước quá mức qua loa, thấy người bình an lên bậc thang, lúc này mới đứng ở bên người Trấn Tây Hầu giả làm thị vệ.

“Nhiều ngày không gặp, từ khi chia tay đến giờ chưa có vấn đề gì chứ.” Quan Tổ Y hai tay ôm quyền, giọng nói chứa ý cười. Rõ ràng là lễ tiết thô tục của hiệp sĩ, khi nàng làm lại thành nho nhã tiêu sái.

Tần Lăng Vân hơi gật đầu, không tiếp lời, Lý thị liên tục nói, kéo nàng đến bên cạnh mình ngồi xuống.

“Chuyện trong phủ dọn dẹp xong rồi hả? Ngươi cứ chấp nhận vậy sao?” Lý thị là người tính tình nôn nóng, há miệng hỏi ngay.

“Không nhận còn có thể làm gì đây?” Quan Tổ Y cười cười ào ào, “Trong thiên hạ nào có nam tử không nạp thiếp, ta chỉ làm tốt chủ mẫu, làm tròn bổn phận, chuyện khác thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

“Haiz, làm nữ nhân không dễ dàng mà!” Lý thị phát cảm xúc, “Theo ta thấy, gả vào huân quý thế gia, không bằng gả cho người buôn bán nhỏ, tốt xấu gì hậu viện cũng được thanh tịnh.”

“Nơi nào sẽ có hậu viện thanh tịnh? Trong《Hàn Phi tử • nội trữ》 ghi lại một câu chuyện như thế này, một cặp vợ chồng Vệ Quốc cầu nguyện trước mặt thần Phật, thề từ cầu Phật tổ cho mình phát tài, được 500 thất vãi, trượng phu nghe xong rất kỳ quái, hỏi nàng vì sao chỉ cầu đồ vật nhỏ bé như thế. Thê tử nói: ‘Nếu như vượt qua số này, chàng sinh hoạt giàu có sẽ rước một cái tiểu kiếp trở về, ta sẽ bị chịu đau khổ rồi.’ Cho nên cô xem, chỉ cần là nam nhân, chỉ cần có dư tiền tài, nào có đạo lý không muốn nạp thiếp chứ, trừ phi cô cả đời đi theo hần chịu khổ chịu nghèo, nhưng, chịu khổ chịu nghèo chẳng lẽ là kết cục tốt nhất của nữ nhân sao? Theo ta thì, gả cho ai kỳ thật cũng không khác biệt, chỉ cần mình phải thông suốt. Đương nhiên, trên đời này cũng có người trọng tình trọng nghĩa như bên nhà ngoại ta, tổ phụ, phụ thân, thực sự là một người trong vạn người, cứ tâm tâm niệm niệm đi cầu cái vận may kia, không bằng thuận theo mệnh trời đi.”

Lý thị đồng ý, càng có tâm tư không tái giá, làm Tần Lăng Vân thiếu chút nữa giờ chân.

Thánh Nguyên Đế nghe cũng không thoải mái, không hiểu tại sao lại ghét cay ghét đắng Triệu Lạc Ly thêm vài phần. Đang khi nói chuyện, bên ngoài có rất nhiều Tiểu Hoàng Môn đi qua, mang hòm xiểng cực lớn kết lụa màu, dọc đường gõ gõ đánh đánh rất náo nhiệt, kéo cả khách uống trà trong Văn Tự lâu đi xem.

Một lát sau, có người thám thính được tin tức xác thật, chạy về nghị luận, “Ngươi nói xem? Diệp Tiệp dư được sủng ái nhất trong nội cung giành vinh quang cho đường muội nhà mình đấy, ban thường xuống rất nhiều cống phẩm, trong đó có một tòa Hồng san hồ cao tám thước, toàn thân sáng loáng, màu sắc xinh đẹp, có thể nói là giá trị liên thành. Bảo vật như vậy thương nhân dùng không nổi, huân quý không mua được, chỉ có Hoàng thất mới xứng có được.”

“Tiệp dư nương nương đây là công khai chiêu cáo thiên hạ, con cháu Diệp gia lưng dựa vào Hoàng Thượng, người bên ngoài không thể khi nhục nửa phần, cho dù là Trấn Bắc Hầu phu nhân, đường đường hậu nhân Đế sư, cũng phải cúi đầu chịu thiệt.” Có người thốn thức không thôi.

“Diệp gia quá mức rồi. Thành thân ba năm không con mới có thể nạp thiếp, đây là tục lệ để lại, nhưng nhà họ chưa đầy nửa tháng đã nhét người vào nhà con rể, nếu ta là Trấn Bắc Hầu phu nhân, chắc tức ngất đi mất thôi!”

“Đúng vậy đó, con rể này không phải là con rể chân chính nữa đâu, vậy càng không nên rồi, thật sự là ý thế hiếp người.” Dân chúng phụ hoa, nhưng sợ Diệp Tiệp dư được sủng ái, không dám nói quá mức, rất nhanh đã chuyển chủ đề.

Phụ tử Quan gia tức giận tới sắc mặt tái nhợt, đứng lên cáo từ các vị cùng sở thích, vội vàng ly khai. Mà người trong cuộc —— Quan Tổ Y vốn nên bị tức ngất đi, lúc này đang ghé vào lan can cười nhẹ.

Nghe thấy tiếng cười không biết là buồn là giận, là bi thương hay là chết lặng của nàng, tai Thánh Nguyên Đế giống như bị lửa mạnh đốt cháy, nóng rất vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phù Hợp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Lý thị là người tỉnh tỉnh nóng nảy, nghe xong lời đồn đãi, lúc này nói, “Phi! Giới cho một kẻ chó cạy gần nhà!” Tần Lăng Vân ho khục, lại liếc mắt ra hiệu cho tẩu tử, nhắc nhở với nàng rằng Hoàng Thượng đang ở chỗ này, cho dù có đánh chó cũng phải ngó mặt chủ. Đương nhiên, nếu như Hoàng Thượng không có ở đây, nàng muốn mắng như thế nào thì cứ việc. Nói cho cùng, hần cũng không thích vị Diệp Tiếp dư kia, đi đường ba bước thì lắc hai bước, cứ như tùy thời sẽ té xiu, nói chuyện thì ngó trước trông sau, chẳng hề mau lẹ chút nào, so sánh với Quan Tổ Y, vậy thì là một người trên trời một người dưới đất. Nhưng Hoàng Thượng ưa thích, người ngoài chẳng thể nói được gì.

Quan Tổ Y vỗ nhẹ mu bàn tay Lý thị, giọng nói ôn hòa chậm rãi, “Tỷ tỷ chớ giận, chỉ là bị chó cắn một miếng mà thôi, chúng ta không cần cần lại.” Bởi vì phía sau đương nhiên có gây gộc đối phó nàng ta.

Tần Lăng Vân “PHỐC” một tiếng phun ngụm trà nóng ra ngoài, không thể ngờ tới Quan Tổ Y nói chuyện còn độc hơn cả Lý thị, không khỏi nhìn Hoàng Thượng.

Thánh Nguyên Đế cũng kinh ngạc, không biết nên có phản ứng gì. Diệp Tiếp dư có phóng túng người nhà như thế nào, dù sao cũng là Tần phi trên danh nghĩa của hần, lúc này lại bị so sánh với chó, dù bối cảnh Trần Bắc Hầu phu nhân hiền hách, cũng phải gánh cái tội danh vậy bản Hoàng thất. Nhưng mà hần lại không tức giận nổi, nghĩ lại, cũng nhẹ giọng nở nụ cười.

Lý thị vốn cũng muốn cười, nhưng ngại Chân thần đang ở chỗ này, đành phải nhẫn nại, khi thấy Chân Thần cũng cười, mới vỗ tay cười khen, “Là vậy, là vậy, không nên so sánh cao thấp với súc sinh.”

Người ta ám chỉ Diệp Tiếp dư là chó, đến nàng trực tiếp biến thành súc sinh, nàng đứng là bản lĩnh! Tần Lăng Vân bị chị dâu câu thả, nhanh mồm nhanh miệng có chút tức giận, sợ Hoàng Thượng để ý, liên tục nhìn quét biểu lộ của hần, thấy hần nhìn chằm chằm vào mặt ly phiêu lãng theo gió của Trần Bắc Hầu phu nhân, không biết suy nghĩ cái gì.

May mà dưới lầu chiêm trống trời lên, khẩu chiến sắp tới, lúc này mới đánh gãy nghị luận của mọi người. Từ Quảng Chí đồng thời cùng đối thủ đi lên đài cao trải thảm đỏ, cầm lên bút lông, mỗi người viết một từ —— pháp trị, nhân trị.

“Ác chiến chín ngày, rốt cục cũng nói đến căn bản của Nho và Pháp. Chắc hẳn đáp án của đề tài này, từ quốc chủ cho tới thứ dân, trong lòng đều có tính toán, thực sự mệnh mông.” Quan Tổ Y giờ hai tay lên, vỗ tay nhẹ nhẹ.

“Cô đoán ai sẽ thắng?” Tần Lăng Vân móc ra một hạt Phật châu, vừa chỉ cái ghế bên cạnh mình, bày ra dáng vẻ ta đây “khoan dung”, “Hốt Nạp Nhĩ, đang ở bên ngoài không cần câu nệ, ngồi đi.”

“Tạ chủ tử.” Thánh Nguyên Đế ôm quyền giống y chang, rồi sau đó ngồi xuống hỏi Trần Bắc Hầu phu nhân, “Đạo đề này có ý gì?”

“Trị, chính là trị quốc. Pháp gia chủ trương phép nghiêm hình nặng, Nho gia chủ trương nhân ái thông suốt, xiết chặt bụng lòng, một nghiêm một rộng, mà căng chùng rộng nghiêm ai hơn ai kém, ai có thể dẫn đầu bang quốc đi về phía hưng thịnh, đây cũng là tiêu điểm tranh phong giữa Pháp gia và Nho gia. Loạn thế dùng tiêu chuẩn nặng, thịnh thế dùng nền chính trị nhân từ, mà Ngụy Quốc vừa mới qua loạn thế, thịnh thế chưa đạt, càng cần dùng thước đo Pháp nghiêm khắc và Nhân ái bao quát. Nhưng, Pháp luật rộng nghiêm nặng nhẹ, chẳng qua là người đương chính cần cân nhắc vấn đề, người bình thường không có quyền định đoạt, càng khó có thể với tới. Nhưng lẽ dân bách tính đã chịu nổi khổ chiến loạn đủ rồi, đương nhiên càng có khuynh hướng tới sinh hoạt an bình, vì vậy khát vọng đối với nền chính trị nhân từ và ủng hộ Thánh chủ anh minh chưa từng có tăng vọt như vậy. Bỏ qua một bên miệng lưỡi lợi hại, chỉ theo góc độ sự thật và dân tâm từ trước đến nay mà xem, sẽ là Từ Quảng Chí đại toàn thắng.”

“Nói hay lắm!” Hốt Nạp Nhĩ dùng tiếng Hán không thuần thực tán thưởng.

“Người nghe hiểu sao?” Quan Tổ Y rất thích nói chuyện cùng với Hốt Nạp Nhĩ, chỉ vì hần kiến thức nửa vời đối với văn hóa Trung Nguyên, đặt ở trước mặt nàng, giống như một đứa trẻ con ngây thơ. Trẻ con luôn làm cho người ta mềm lòng.

“Nghe hiểu bảy tám phần, đều là công lao gần đây dụng công đọc sách.” Thánh Nguyên Đế vò đầu, biểu lộ chất phác.

Tần Lăng Vân và Lý thị lấy tay che mặt, không dám nhìn bộ dạng ngốc ngếch của bệ hạ, sợ sau khi trở về sẽ bị giết người diệt khẩu.

Quan Tổ Y lại không phát giác được gì, khẽ cười nói, “Chỉ cần có tấm lòng hiếu học, chừng nào bắt đầu dụng công cũng không tính là muộn. Huynh ngày thường nếu có chỗ nào không hiểu, có thể viết thư hỏi ta.”

“Tạ phu nhân!” Đôi má Thánh Nguyên Đế đỏ lên, ánh mắt lóe sáng, có vẻ rất cao hứng. Mà trên thực tế, hoàn toàn chính xác là hần thật sự cao hứng. Quan Tổ Y tùy tiện nói mấy câu cũng hơn Quan lão gia từ nhắc cả ngày, hơn nữa còn tự định giá càng cảm thấy thú vị.

Dưới đài, quả nhiên Từ Quảng Chí chiếm cứ thượng phong thứ nhất, người dự thính cũng liên tục gật đầu biểu thị đồng ý. Quan Tổ Y nhìn chằm chằm vào ngang mặt người nọ, mĩa mai nói, “Nho gia trị quốc sẽ giống như trẻ con đùa chơi, nhìn có vẻ ra dáng đấy, nhưng cuối cùng lại khó ra hồn.”

Tần Lăng Vân ngạc nhiên nhìn nàng, phảng phất như bị nàng nói không sợ hãi người chết dọa sợ. Phải biết rằng, vị quý chủ nhân này là cháu gái đế sư đấy. Đế sư là ai? Thái Đầu học phái Nho gia, cao đồ(*) mà chính tay lão nhân gia ông dạy dỗ lại nói Nho gia trị quốc giống như trẻ con đùa chơi, nếu như người bên ngoài mà nghe thấy được, thì đây là chuyện hải hước to lắm.

(*)cao đồ: học sinh, đệ tử xuất sắc

Lầu hai rất nhiều người, cũng chính là vì tiếng người huyền ảo, ồn ào, nao động âm ỉ, Quan Tổ Y mới dám nói thoải mái. Tất cả mọi người đang nghị luận, trầm trồ khen ngợi, vỗ tay, có ai rảnh đi nghe người bên ngoài nói cái gì đó đâu? Huống hồ Tàn Lăng Vân đường đường Trán Tây hầu ngồi ở chỗ này, lại có rất nhiều thị vệ tay cầm chuôi đao đề phòng, ai có lá gan mà tới tụ tập?

Nghẹn khuất cả đời, Quan Tổ Y dứt khoát rộng mở ý chí, muốn làm gì thì làm, muốn nói cái gì nói cái nấy, nếu không chẳng phải lãng phí cơ hội trọng sinh lại một đời, há không thẹn với thân Phật rủ xuồng lòng thương? Nàng cười cười, tiếp tục nói, “Đạt thì cứu giúp khắp thiên hạ, cùng thì giữ mình trong sạch, đây là chuẩn tắc xử thế của học giả Nho gia tiêu chuẩn. Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ cũng không ghét làm quan, thậm chí còn tích cực mưu cầu chức vị. Nhưng, Không Thánh chu du Liệt quốc mấy chục năm, cả đời tận sức truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, ý muốn vận dụng tư tưởng của mình vào trong trị quốc. Nhưng ông cả đời chỉ làm quan một lần, tức Không Định công từ năm chín đến năm mười ba, gần gần năm năm đã bỏ mũ mà đi, đây là vì sao?”

“Vì sao?”

Đôi mắt ngoại tộc đại Hán – trông mong nhìn qua, Quan Tổ Y thấy vậy cười khế, “Bởi vì học thuyết của ông ta lỗi thời, có thể Tu thân Tề gia, nhưng khó trị Quốc Bình thiên hạ. Đệ tử thỉnh xin học trồng trọt, Không Tử nói trồng trọt có lợi ích gì, vì vậy dần dà, nhiều nho sinh lấy việc đọc sách là vô vọng, làm việc tay chân lấy làm hổ thẹn; gặp phải binh sĩ lâm trận bỏ chạy, nghe nói đối phương phải về nhà tận hiếu, phụng dưỡng cha mẹ, hẳn không những không truy cứu trách phạt, ngược lại còn tán thưởng thêm, nếu như tuyên dương ra ngoài, chỉ biết làm cho binh sĩ chạy trốn ngày càng nhiều, cuối cùng gây chuyện biên quan không người chống cự. Không làm việc nhọc, thì đâu có cơm ăn? Không ngăn địch, đâu có mệnh sống? Quan viên như vậy Hoàng đế nào dám dùng, không sợ ba năm năm qua đi trị bang quốc thành một mảnh đất chết, mà đây đường đều là nho sinh chi, hồ, giả, dã(*), gần đến giờ đối địch, làm việc tay chân, răng rắc rắc thoáng một phát toàn bộ chạy hết, lí do xinh đẹp là về nhà tận hiếu, như vậy cấp trên nói như thế nào?”

(*)Chi, hồ, giả, dã: trợ từ trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng, gọi là hư từ. Người học tiếng Hán là phải học cách dùng những tiếng này – Chỉ cái học hủ lậu hẹp hòi.

Thánh Nguyên Đế gật đầu đồng ý.

Quan Tổ Y tiếp tục nói, “Đạt thì cứu giúp khắp thiên hạ, cùng thì giữ mình trong sạch, thói hư tật xấu của học giả Nho gia, đã sớm ẩn chứa trong câu triết lý này rồi. Thiên hạ thông thuận, Thánh chủ tài đức sáng suốt, vì vậy nho sinh đều chạy đi làm quan; thế đạo hắc ám, hôn quân họa quốc, vì vậy nho sinh đều trốn đi bảo toàn chính mình. Đây cũng là đạo xử thế của bọn họ, mỹ kỳ danh viết rằng ‘Bo bo giữ mình, tiến thoái tự nhiên’. Nhưng, nếu như mỗi người đều giống như bọn họ chỉ lo bảo toàn chính mình, không để ý tới thiên hạ muôn dân trăm họ, chiến loạn dục loạn như thế nào, bang quốc thống nhất như thế nào, chính trị hưng thịnh như thế nào, sinh hoạt yên ổn như thế nào? Chính là bởi vì có ngăn ngăn vạ vạ nghĩa sĩ động thân mà ra kia, binh tướng rơi vãi nhiệt huyết ném đầu lâu, nông phu vất vả canh tác, thôn phụ hái cây dâu trồng cây gai, thậm chí còn có kiều hùng tàn sát toàn thành, mới có chư hầu bị diệt, chiến loạn dục, Ngụy Quốc thành lập, mới có sinh hoạt hòa bình yên ổn của chúng ta bây giờ.”

“Hay, nói rất hay!” Tàn Lăng Vân bụng chén rượu lên, thoải mái cười to, “Chỉ bằng câu nói này của cô, chúng ta đã phơi trần được sự thật! Đám Nho gia ngoài miệng nói nghe hay lắm, kì thực nhu nhược vô năng, không có dám đương, vốn là đam mê tranh quyền đoạt lợi, con mẹ nó, một cái hai cái toàn bộ đều là ngu quân tử.”

Thánh Nguyên Đế nghe mà lâm vào mê, đang từ từ nhắm mắt những lời này, rồi lại nghe thấy Quan Tổ Y lạnh nhạt nói, “Hầu gia chó đẻ một gây tre quật ngã một thuyền người, học phái Nho gia tuy nói là thừa thừa nguy quân tử, nhưng vẫn có nhân nghĩa sĩ chính thức lo quốc lo dân, thí dụ như tổ phụ cùng phụ thân ta.” Nhấp hợp trà nhuận hầu, nàng đột nhiên chuyển đề, “Luận công bằng rõ ràng, Nho gia không bằng Pháp gia, luận kiêm yêu thiên hạ, Nho gia không bằng Mặc gia, luận bảo vệ bang quốc, Nho gia không bằng binh gia... Nhưng Nho gia đã có một điểm, là Chư Tử Bách Gia khó có thể với tới, cũng là Hoàng Thượng tôn sùng nhất đấy, chỉ bằng vào điểm ấy, đủ để khiến hân đưa ra quyết định ‘Đẩy mình Không thị, ức truat Bách gia’.”

“Ồ, một điểm đó?” Thánh Nguyên Đế tắc nghẹn hô hấp, người cũng tiến sát vào chút ít, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nữ tử không thấy rõ dung mạo trước mắt.

“Nếu nói là Pháp gia là thuật đế vương, như vậy Nho gia chính là thuật ngự dân, hoặc là nói thuật ngu dân thì càng thêm chuẩn xác. Nho gia chia người làm ba sáu cửu đẳng, dùng dòng họ lễ phép, nhân nghĩa đạo đức tiến hành ước thúc, dùng trung dung, khoan dung, bác ái tiến hành thuần hóa, chủ trương hiếu để trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ, ôn lương khiêm cung. Dần dà, con không dám phạm cha, vợ không dám phạm chồng, thứ không dám phạm địch, nhỏ không dám phạm lớn, hạ không dám phạm thượng, thần không dám phạm Quân, vì vậy tứ hải bình định, gia quốc an ninh. Trái lại Pháp gia, chủ trương dùng lợi để dụ, dùng hại để đuổi, dùng quyền để áp, quân vương không thể tin được hạ thần, thê thiếp, nhi nữ, huynh đệ, lúc nào cũng phải đề phòng; mọi người cũng không thể tin được quân vương, cũng không tránh được nghi kỵ. Năm rộng tháng dài, quân vương dùng bạo chính tương áp, hạ thần dùng phản loạn trả lại, bang quốc to như vậy trong khoảng khắc sụp đổ. Chủ nghĩa quốc quân Pháp gia và Quân vương tập quyền, hoàn toàn chính xác lợi cho lớn mạnh thực lực, nhưng rất dễ dàng bị cản trở. Quân vương tập quyền vốn lấy tư tưởng Pháp gia làm trung tâm, hoàn toàn cũng là tệ nạn vĩnh cửu, nếu như phủ thêm chiếc áo ngoài Nho gia nhân ái ‘Quân nhẹ dân quý’, thì có thể ôm dân tâm, vững chắc xã tắc. Cho nên vô luận là pháp trị hay là nhân trị, đều quá mức phiến diện, cả hai dung hợp, ngoài Nho trong Pháp, mới là thượng sách trị quốc.”

Trái tim Thánh Nguyên Đế cuồng nhảy dựng lên, ánh mắt lợi hại hận không thể đốt xuyên thủng lớp lụa đen, thu hết biểu lộ của nữ tử giờ khắc này vào mắt. Dăm ba câu của nàng đã đâm phá ý hân đang nghĩ, đang toan tính, đang hành động. Ngoài nho trong pháp, một chữ không kém. Đây chính là hân đau khổ suy tư vô số ngày đêm mới tổng kết ra đạo trị quốc, lại bị nàng nói ra thấu triệt, sinh động, tươi sáng rõ nét như vậy.

Hắn nhiều lần suy nghĩ, nhiều lần dư vị, nhiều lần bình luận, vì vậy càng phát ra trầm mê. Giỏi, giỏi một Quan Tổ Y, giỏi một hậu nhân Đế sư, quả nhiên trò giỏi hơn thầy (*). Không, phải là gỗ mục nở ra nhiều loại hoa mới đúng!

(*) nguyên văn: thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam

“Phu nhân nếu không chê Hốt Nạp Nhĩ lỗ mãng, có thể cùng ta chung ẩm ba chén không?” Vì ý nghĩ thông minh tuyệt đỉnh, miệng lưỡi lợi hại như đao, đôi mắt nhìn thấu của nàng, thật kỳ diệu, cùng tư tưởng của mình hợp hai làm một, đủ để khiến Thánh Nguyên Đế thường thức, tán thưởng, tâm vui mừng, tiếp theo chung say một cuộc.

Tri âm tri kỷ, tri âm khó kiếm, một khi gặp được, sao lại bỏ qua?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chung Say

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Quan Tổ Y nhìn chăm chăm vào Đại Hán Cửu Lê Tộc, thần sắc hơi có vẻ kích động cười hỏi, “Nói là cùng ta chung say một cuộc, chẳng lẽ những lời kia của ta người đều có thể nghe hiểu hay sao?” Thánh Nguyên Đế ra về thẹn thùng, “Tuy chỉ nghe hiểu năm sáu phần, nhưng cảm giác phu nhân nói cực kỳ có lý. Pháp gia bình định lộn xộn, ngăn chặn tranh giành, thường phạt phân minh, hưng công sợ bạo, không theo xưa, không theo nay, lúc biến động mà trị không dễ bị loạn; so sánh với luận điệu mục nát lễ phép dòng họ, tam cương ngũ thường của Nho gia, tất nhiên là cao minh hơn nhiều, cũng công bình hơn nhiều.”

Quan Tổ Y cong ngón tay gõ mặt bàn, nói mĩa mai, “Cửu Lê Tộc vào làm chủ Trung Nguyên, trở thành chúa tể của người Hán, từ đó về sau bọn họ sẽ từ nhỏ đã cao quý hơn người Hán, mà huynh vốn có huyết mạch dị tộc, có chức quan trên người, lại ở chỗ này cùng ta nghiên cứu thảo luận đạo công bình, không thấy buồn cười à?”

Vẫn còn nhớ rõ đời trước, Cửu Lê Tộc mới vào Trung Nguyên, làm việc cực kỳ lễu lỉnh, có vị huân quý tư tưởng hẹp hòi tận lực góp lời, lại khiến Thánh Nguyên Đế thi hành chế độ tứ đẳng người(*), phân chia dân chúng Ngụy Quốc dựa theo huyết thống: người Cửu Lê, người sắc mục(*), người Hán, người Nam, càng hướng xuống càng bị bóc lột áp bách. Mặc dù Thánh Nguyên Đế không có ý kiến phúc đáp tấu chương này, nhưng chưa từng bác bỏ, vì vậy chế độ tứ đẳng người đúng thời cơ mà sinh. Từ đó về sau, người Trung Nguyên cuộc sống cực kỳ khổ sở, cảnh ngộ không tốt hơn so với chiến loạn là bao nhiêu.

tứ đẳng người: bốn cấp người

*người sắc mục: chỉ các dân tộc ở Tây Vực

Cho đến Thánh Nguyên năm thứ ba, có quần chúng xúc động phần nộ trước nỗi khổ lao dịch của dân chúng đã khởi nghĩa vũ trang, trong vòng một đêm cướp đi hai Châu mười thành Trung Nam, làm cho triều đình rung mạnh. Thánh Nguyên Đế dùng thủ đoạn sấm sét áp đảo quân khởi nghĩa, lúc này mới ban bố thánh chỉ, nói rõ Ngụy Quốc không phân biệt Cửu Lê, Sắc mục, người Hán, người Nam, không phân biệt địa vị khác nhau thế nào, phạm là người trong nước đều là con dân của hần, đều có thể được hưởng nhân ái của quân chủ. Sau đó lại tốn hao hai năm mới thu thập được tàn cuộc.

Khi Quan Tổ Y chết, Ngụy Quốc đã không còn phân biệt huyết mạch, nhưng bị áp bách vũ nhục thời xưa lại trọn đời khó có thể trôi đi được. Còn ở mặt khác, nàng tiếp nhận chính là giáo dục Nho gia, trong tâm tính lộ ra tha thứ, tuy bị Từ Quảng Chí làm ghê tởm không nhẹ, nhưng vẫn không bỏ qua phân biệt thiện ác. Nàng phản cảm với chế độ tứ đẳng người, nhưng sẽ không hợp chung những loại người lòng dạ nhỏ mọn kia với những tất cả loại người trong một giai tầng vào một hàng ngũ.

Ai tốt ai xấu, trong lòng ai còn có thiện ý hoặc tâm tư khó lường, đại đa số khi nàng liếc có thể nhìn thấu. Thí dụ như vị hán tử Cửu Lê Tộc trước mắt này, không có chút ác ý nào với nàng, trái lại còn hết sức ân cần nhiệt tình, trong mắt lúc nào cũng lóe ra hào quang ham học hỏi, một câu “Đáng yêu” cũng không đủ. Đồ oán khí đời trước lên trên đầu của hần, thực là không nên.

Nghĩ đến đây, Quan Tổ Y phát tay cười thán, “Thôi đi, kết giao bằng hữu vốn không phân cái này...”

“Không chỉ kết giao bằng hữu không xem địa vị thế nào, toàn bộ người trong thiên hạ cũng nên không phân chia cao thấp. Vô luận Cửu Lê Tộc hay là Hoa Hạ tộc, đều sinh hoạt chung trên mảnh thổ địa, đều chảy xuôi huyết mạch Viêm Hoàng, chúng ta từ Thượng Cổ là đồng tộc đồng tông, hiện nay là cùng nhà chung nước, càng nên đồng tâm hiệp lực khai sáng thịnh thế. Phu nhân cảm thấy có đúng không?”

Đây là cách nghĩ chân thật nhất của Thánh Nguyên Đế. Chính là bởi vì hần từng nhắm nháp khổ sở hèn hạ do bị áp bách, cho nên mới càng thống hận huyết mạch nội giống. Tư tưởng Nho gia tuy có rất nhiều chỗ hạn chế, nhưng đối với việc phân chia ba người quân vương, hạ thần, thứ dân lại cực kỳ tinh diệu. Do phát lên từ phản loạn nên hần hiểu việc thu nạp dân tâm quan trọng hơn bất cứ người nào, cho nên cho dù có phản cảm Nho học hỏi chua mục nát như thế nào, thì vẫn nâng lên chỗ cao nhất, chỉ vì dân chúng chịu đủ cực khổ khát vọng nền chính trị nhân từ, ủng hộ mình chủ.

Quan Tổ Y vạn không ngờ tới có thể nghe thấy lời này từ một cư dân Cửu Lê Tộc, nhất thời ngây ngẩn cả người. Một lát sau, nàng chậm rãi giơ tay phải lên, lấy mạch lý trên đầu xuống, cười lớn, “Được, người bằng hữu này ta giao định rồi, mời!” Dứt lời bụng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, cuối cùng úp miệng chén xuống dưới, để bày ra hăng hái.

Nhớ năm đó nàng đã từng đi theo tổ phụ trần trọc Cửu Châu, đạp bước núi sông, nghe suối chảy vượn gầm, ngắm tà dương sa mạc, chịu ngày gió thổi phơi nắng, nhận sương tuyết mưa móc, còn từng vui cười tức giận mừng, thẳng thắn mà làm. Nhưng tất cả đó, đều tại vì gả vào Triệu gia, lại gặp phải Từ thị lý học hưng thịnh, cuối cùng rơi vào khốn đốn.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng trở nên sa sút tinh thần, tối tắm phiền muộn, còn cầu chết nhanh, cho đến nay, cho đến khi chống lại đôi mắt tràn đầy tò mò và nét mặt tươi cười sự sống bùng bùng của vị hán tử Cửu Lê Tộc, mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Đã sống lại một lần, vì sao không sống phóng túng hơn một ít? Cái gì đại môn(*) không ra nhị môn(*) không bước, tư tưởng bị kẹp quẩn không ra, nếu như mình cam tâm tình nguyện, người bên ngoài cai quản được sao? Huống chi Từ Quảng Chí đời này có thể xuất đầu hay không vẫn chưa biết đâu.

[*Đại môn, nhị môn: Công chính, công phụ]

Quan Tổ Y càng nghĩ càng cảm thấy thoải mái, không đợi Minh Lan hầu hạ đã tự tay rót đầy một ly, lại lần nữa uống cạn, rồi sau đó dùng mu bàn tay lau đi vết rượu ở khóe miệng, hí mắt cười khen, “Hầu gia cực kỳ xa hoa, ngay cả rượu cống phẩm cũng đem ra.”

“So về hào phóng, tại hạ đâu bằng một phần phụ nhân đây?” Tần Lăng Vân vừa móc ra Phật châu, vừa âm thầm quan sát Hoàng Thượng, đã thấy hán bụng chén rượu chậm chạp không ầm, tựa hồ có chút ngại dại.

Cái này cũng khó trách. Quan Tổ Y đậm mê màu trắng thuần, một bộ váy dài không châu ngọc làm đẹp cũng không thêm thừa phiền phức, chỉ dùng tơ lụa màu tối bọc bên mép, càng thể hiện ung dung lịch sự tao nhã, từng sợi tóc đen dùng một cây trâm bạc phượng bay vắn ở sau đầu, bên cạnh má rủ xuống vài sợi, tự nhiên và tươi mát. Càng điều chỉnh là ngũ quan của nàng, không một chỗ không tinh xảo, không một chỗ không hoa mỹ, có mềm mại đáng yêu của nữ nhân, còn thêm khí khái hào hùng của thiếu niên, hai mắt trầm tĩnh như sao, chiếu sáng chung quanh, rõ ràng đến từ Thư Hương thế gia, trong cử chỉ lại mang theo vài phần tiêu sái không bị trói buộc, hào hùng tùy ý, khen một câu giai nhân tuyệt thế cũng không đủ!

Chớ nói nam tử ở đây xem ngây người, ngay cả Lý thị cũng có một thoáng hoảng hốt.

“Ôi chào! Ôi!!! Muội muội trông như thế này mà Triệu Lục Ly còn muốn nạp thiếp, hẳn bị mù mắt hay sao?” Lý thị đập bàn mắng, “Quả nhiên là đồ ăn ngon lại đẩy đi cho heo.”

Quan Tổ Y cười khúc khích, càng phát ra tư chất xinh đẹp, khiến Lý thị thần hồn điên đảo, lắc lư bên người nàng liên tục mời rượu.

Thánh Nguyên Đế lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, lập tức nâng chén rượu đến bên môi, uống mấy ngụm để giải khô. Cũng giống như nam nhân trong thiên hạ, hẳn cũng yêu thích cái đẹp, đối với người tướng mạo rực rỡ đương nhiên đặc biệt khoan dung, nhưng mà rực rỡ đến bậc này, thì là bình sinh ít thấy. Khi nàng ngửa đầu uống thoải mái, môi nhuộm bóng loáng nước; khi nàng đưa tay lau nhẹ, như rừng thổi gió nhẹ; khi nàng cười khẽ, giống như xuân về hoa nở, thoáng chốc, âm ỉ ồn ào náo động chung quanh tất cả đều rút đi, âm u chật chội chuyển thành hào quang muôn trọng, khiến người ta chỉ có thể nhìn nàng, nghe nàng, nghĩ đến nàng.

Nhưng mà nàng đã gả làm vợ người, từ đó về sau chỉ có Triệu Lục Ly có thể công khai nhìn nàng, nghe nàng, muốn nàng thôi. Thánh Nguyên Đế miễn cưỡng dời ánh mắt, cuối cùng liền uống ba chén, cảm thấy rượu cống phẩm này thay đổi mùi vị rồi, vào miệng không thấy thuận hậu, chỉ thấy chua xót.

Quan Tổ Y không nhận thấy được phiền muộn tối tăm giấu dưới chòm râu rậm của đại hán Cửu Lê Tộc, tự lo nâng ly mấy chén, càng lộ ra hăng hái.

Lúc này dưới đài khấu chiến say sưa, Từ Quảng Chí liên tục đưa ra luận điểm, nói thẳng nhân trị thắng pháp trị, mà bốn thứ hiếu, đễ, trung, tín, thì hiếu dẫn đầu, nên lập là gốc của quốc gia. Dùng hiếu trị quốc, đây là nòng cốt của Từ thị lý học.

Nhưng Quan Tổ Y không gạt bừa, môi son khẽ mở, chậm rãi nhả ra hai chữ —— thả, rắm.

Lý thị vốn ngẩn người, tiếp theo vỗ tay cười to, “Thật không ngờ tới muội muội cũng biết mắng chửi người, sao ta nghe lại không thấy lỗ mặt chứ nhỉ? Người đẹp, nhả ra chữ cũng đẹp nha.”

Tần Lăng Vân biết bệnh háo sắc cũ của nàng lại tái phát, không khỏi đau đầu.

Thánh Nguyên Đế cũng quên chua xót trong miệng, trầm giọng nhẹ cười rộ lên. Quan Tổ Y sẽ mắng chửi người? Nhưng mà cũng không có gì kỳ quái cả. Nàng có thể ung dung thanh tao lịch sự, cũng có thể tiêu sái không bị trói buộc, càng có thể ngạo nghễ tự nhiên, chỉ vì nàng có bản sự kia. Nàng sinh trưởng ở Quan gia, tính tình lại giống như con ngựa hoang không cương, dám nói dám làm, thực không biết Quan lão gia từ nuôi lớn nàng như thế nào?

Trong khi đang suy nghĩ, Quan Tổ Y tiếp tục nói, “Nếu như dùng hiếu trị quốc, như vậy lúc trung hiếu lưỡng nan, người ta nên bỏ gì? Dựa theo cách nói của Từ Quảng Chí, chính là bỏ trung lấy hiếu. Nhưng tổ chim bị phá trứng không còn lành, không có nước, nhà ở đâu ra? Không bảo vệ nước lớn lại chú ý tới nhà nhỏ, vậy kết quả sẽ thế nào đây? Hiếu dễ trung tín, cho là chữ trung phía trước, chữ hiếu ở sau; nếu như cả hai trái ngược, nên bỏ hiếu tận trung; nếu như nước nhà khó giữ được, nên chú ý nước lớn mà bỏ nhà nhỏ. Cứu tế muôn dân trăm họ, bình định thiên hạ, mới là đại nhân đại nghĩa, mới có ngàn ngàn vạn vạn nhà hạnh phúc! Tầm mắt và nghiên cứu của Từ Quảng Chí, quả thực quá nhỏ.”

“Hay, nói hay lắm!” Thánh Nguyên Đế vỗ tay tán thưởng, nổi lòng cuộn cuộn. Từng câu từng chữ của Quan Tổ Y đều nói đến tâm khảm hắn, càng tôn thêm thần thái ngạo nghễ, bề ngễ vạn phần động lòng người của nàng, khiến trong lòng hắn giống như lửa thiêu nóng bỏng.

Dưới đài bộc phát ra tiếng vỗ tay y hệt sấm đánh, có thể thấy được dân chúng rất đồng ý với quan điểm của Từ Quảng Chí, làm Quan Tổ Y cười rộ lên lạnh lẽo, “Nho học còn vô số điều xấu, cũng xứng bàn luận trị quốc. Cái gọi là ‘Hình bất thượng đại phu, lễ bất hạ thứ nhân’(*) hoàn toàn trái ngược với cách nói ‘Quân nhẹ dân quý’, tương đương với tự và vào miệng; mà thân thân tương ần(*) lại có thể kéo dài thành quan quan tương ần(*), thế cho nên

quan hệ huyết thống phạm pháp toàn tộc che chở, quan viên không làm tròn trách nhiệm không có người thân tố cáo, dần dà, một thôn một huyện đều dân phong sứt nát, dọc đường đều ăn hối lộ trái pháp luật, lại thành thái độ bình thường, không cho là nhục, còn cho rằng đây là quang vinh. Tiếp qua mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, thành không thể trị.”

[*Hình bất thượng đại phu: Pháp luật không động tới người có địa vị; | lễ bất hạ thứ nhân: thứ nhân (bách tính, dân thường) không nói tới lễ nghi. → sự bất bình đẳng.]

[*thân thân tương ân: người thân che chở cho nhau. | quan quan tương ân: quan lại bao che cho nhau]

Tần Lăng Vân thần sắc nghiêm nghị, liên tục gật đầu. Thánh Nguyên Đế cũng đặt chén rượu xuống nghiêng tai lắng nghe.

“Người có tư tâm, đây là bản tính. Làm việc thiện nhiều là vì người khác, làm ác nhiều là vì chính mình, vì người khác thì khó, lợi cho chính mình thì dễ dàng, cho nên làm thanh quan khó, làm tham quan thì dễ dàng. Nhân trị tương đương với trị người, không có phép nghiêm hình nặng ước thúc, quan viên tất nhiên là làm như thế nào có lợi cho mình thì làm, ai quan tâm bá tánh? Ai gìn giữ giang sơn xã tắc? Ai trông coi quan tòa quân vương? Dù sao thân thân tương ân, quan lại bao che cho nhau, quân vương liền giống như hình nộm không có tai mắt mũi miệng kia, mặc kệ người lừa gạt. Vì vậy, nhân trị có thể, nhưng không thể trị người, mà pháp trị, vô luận đi qua bao nhiêu năm cũng sẽ không bị thay thế, sẽ không tiêu vong, bởi vì ở một phương diện nào đó nó bảo toàn lợi ích cho thứ dân thiên hạ.”

Cuối cùng nói hết những lời nhẩn nhện cả hai đời ra, Quan Tổ Y uống thả ga một ly, cảm thấy thống khoái. Ai quy định người Quan gia nhất định phải tôn trọng Nho học? Nam tử có thể có tư tưởng của mình, chẳng lẽ nữ nhân chỉ có thể làm thứ vật vô tri vô giác sao? Nàng không phục.

Đặt chén rượu xuống, trong tiếng nói của nàng đã ngấm một chút vẻ say rượu, “Quá khứ quân vương dùng luật pháp làm gốc, không để ý đến thứ dân, cuối cùng gây ra kêu ca sôi trào, loạn lạc mọc lên, bang quốc tan vỡ. Nếu như lấy dân làm gốc đến chế định luật pháp, như vậy cuộc sống của dân chúng có lẽ sẽ được tốt hơn một chút phải không? Đại Ngụy Quốc chúng ta có lẽ sẽ từng được lâu hơn chút ít phải không?” Dứt lời, một đôi con ngươi trắng đen rõ ràng như than như khóc, bình tĩnh nhìn lại đại hán Cửu Lê Tộc.

Thánh Nguyên Đế bị nàng nhìn mà mặt nóng tim đập, không khỏi nói giọng khàn khàn, “Đương nhiên rồi. Phu nhân lo nước lo dân, lòng mang thiên hạ. Phu nhân cầu nguyện, bệ hạ định có thể nghe thấy.”

“Đây không phải là cầu nguyện của ta, là cầu nguyện của bọn họ.” Quan Tổ Y chỉ vào đám người đông nghịt dưới lầu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đốt Sách

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Cho dù Thánh Nguyên Đế quyền thế ngập trời như thế nào, hắn vẫn là một nam nhân, làm sao có thể không yêu sắc đẹp? Mà sắc đẹp này lại còn tiêu sái không bị trời buộc, phong tình ngạo tuyệt bức sương, càng khiến người trầm mê. Lúc này, hắn đã lặng yên tiến ngồi gần hơn một chút, đôi mắt nóng bỏng bình tĩnh ngó nhìn, mỗi khi nữ tử uống cạn một ly liền kịp thời rót rượu, rất hưởng thụ niềm vui thú phục vụ cho nàng, lúc nàng cười ghé mắt, lại bày ra bộ dáng ngây thơ lơ mơ, sợ đối phương thấy cản trở thô lỗ của mình mà chán ghét.

Dưới đài, Từ Quảng Chí vẫn còn bàn luận viển vông, nhưng mỗi khi hắn tung một luận điểm ra, đã bị Quan Tổ Y trên lầu bác bỏ tới thương tích đầy mình, chớ nói Tần Lăng Vân và Thánh Nguyên Đế nghe ngày người, ngay cả Lý thị chửi to không nhìn được cũng thấy đặc sắc vô cùng.

“Theo như cô nói, vậy nho sinh đối với quốc gia mà nói đồng đẳng với con sâu, không dùng được?” Tần Lăng Vân cười không có ý tốt, “Thực sự nên mời Quan lão gia từ đến đây, để cho ông ấy nghe một chút luận điệu này của cô. Cao đồ tự tay Thái Đầu Nho học giáo dưỡng ra, kết quả lại chê ông cái gì cũng sai.”

Quan Tổ Y đã hơi say rượu, một tay nắm chén rượu nhỏ nhẹ nhàng lay động, tay kia nâng hàm dưới, dáng vẻ thanh nhàn. Con ngươi mờ mịt hơi nước của nàng liếc đại hán Cửu Lê Tộc, đối phương lập tức gờ bầu rượu lên rót đầy cho nàng, bên tai lặng lẽ đổ bùng.

Lúc này nàng mới cười rộ lên, từ từ nói, “Ai nói ta tổ phụ và phụ thân cái gì cũng sai? Bọn họ truyền đạo, thụ nghiệp, giải thích nghi hoặc, vỗ lòng cho trẻ nhỏ, giáo bọn họ minh lễ, minh đức, minh nghĩa, minh chí(*), ngày sau trưởng thành, những thanh niên này biết lễ, hành đức, trọng nghĩa, có chí, sẽ thành trụ cột vững vàng cho Ngụy Quốc. Đây công của giáo dục, công ở xã tắc, lợi ở thiên thu. Vạn năm về sau, tên của bọn họ nhất định còn khắc trên sử sách cho đời sau chiêm ngưỡng, bởi vì bọn họ bài trừ mông muội, người khai trí gắn liền với thời gian. Hầu gia nói xem có đúng không?”

[chữ *Minh ở đây có nghĩa là rõ ràng, sáng tỏ, quang minh chính đại...]

Tần Lăng Vân bó tay rồi, sau một lúc lâu sau mới cảm giận bất bình mà móc ra Phật châu, nói mĩa mai, “Tốt xấu đấy, trắng đen đấy, đều bị một mình cô nói hết, những tục nhân chúng ta đây vẫn nên cảm niệm thôi.”

Lý thị vỗ tay cười sang sảng, “Lần đầu gặp phải nhân vật mà tiểu Vân nói không thắng được, phải nâng một chén!”

“Mời tỷ tỷ.” Quan Tô Y đưa tay mời, quay sang, thấy kia hán tử Cửu Lê Tộc đang si ngốc nhìn chén rượu nhỏ trong tay mình, không khỏi cười nói, “Phải chăng cảm thấy uống chén nhỏ không thú vị? Ở đây không cần huynh hầu hạ, đi qua cùng bọn họ uống chén rượu lớn đi.” Đầu ngón tay chỉ vào mấy bàn thị vệ bên cạnh.

Tần Lăng Vân che mặt, quả thực không thể tin được Quan Tô Y tự nhiên mà sai sử bề hạ như vậy. Cái gì gọi là “Không cần hầu hạ”? Nếu như biết thân phận của bề hạ, không biết nàng sẽ có biểu lộ gì, còn có thể bình thân ung dung, ngạo nghễ vạn vật như vậy không? Chắc là sẽ bị sợ quá khóc lên đấy nhỉ?

Thánh Nguyên Đế lại không hề tức giận, ngược lại có chút hưởng thụ năng chiều cổ. Hần xác thực thích uống chén lớn, nhưng không phải tại con sâu rượu câu tâm, mà là bị đầu ngón tay trắng trong mê hoặc, lúc này mới nhảy mất thất thần. Hần lắc đầu, chất phác nói, “Hầu hạ phu nhân là vinh hạnh của ty chức, huống hồ phu nhân nói rất thú vị, ty chức thích nghe lắm. Người Trung Nguyên có câu nói, ‘Nghe vua nói một buổi hơn đọc sách mười năm’, trước kia thấy nó khó hiểu nghĩa, nhưng bây giờ thấy tràn đầy cảm xúc. Nghe phu nhân nói mấy câu, có tác dụng hơn ty chức đọc vạn quyển sách.

Quan Tô Y bị hần trêu chọc nở nụ cười, phát tay nói, “Huynh không cần phải tăng bốc, tự mình có bao nhiêu cân lượng ta tự biết, về học thức uyên bác ta không sánh bằng ngoại tổ mẫu, thuật nghiệp sở trường không so được với tổ phụ, chỉ là vài câu tán gẫu sáo rỗng chua lòn mà thôi, nói cho vui là chính. Trung Nguyên còn có một câu nói, là ‘Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường’, huynh có rảnh thì đi ra ngoài nhiều, sẽ thấy được ta chẳng có gì hơn người.” Vừa nói vừa tiếp nhận rượu chén nhỏ từ tay đại hán, tự mình thay hần rót đầy, đẩy về phía trước, giọng nói dịu dàng, “Đã thích nghe ta nói, vậy thì chúng ta vừa uống vừa trò chuyện, không cần phải xen vào Hầu gia các người.”

Trần Tây Hầu lập tức gạt đầu, “Phu nhân mời người uống rượu, người cứ uống thoải mái, hôm nay chúng ta ở đây không phân biệt địa vị thế nào, chủ bộc ra sao.” Về phần ai là chủ, ai là bộc, trong lòng bọn họ tự biết, chỉ gạt một mình Quan Tô Y mà thôi.

Thánh Nguyên Đế ra vẻ khờ ngốc mà vô đầu, lại tạ ơn phu nhân ban thưởng, cuối cùng uống rượu một hơi cạn sạch. Hần cực kỳ thích đôi má đỏ ửng của phu nhân sau khi hơi say rượu hiện ra, càng thích đôi mắt sáng ngời luôn lóng lánh hơi nước. Nàng nói chuyện vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, phảng phất giống như lông vũ xẹt qua đầu quả tim, ngẫu nhiên lại nói năng có khí phách, rung động ghê gớm, nói chuyện cùng nàng, quả nhiên là một niềm vui lớn lao. Về phần Từ Quảng Chí dưới lầu đang nói cái gì, đã hoàn toàn bị hần quên ra sau đầu rồi.

Mấy người quây trước bàn uống rượu, một lát, lầu một truyền đến tiếng vỗ tay y hệt sấm vang, thấy Từ Quảng Chí đã bác bỏ một gã học giả Pháp gia cuối cùng, đề bút viết kiểu chữ thảo bốn chữ —— nhân giả vô địch(*).

*nhân giả vô địch: Người có nhân đức sẽ không có kẻ địch trong trời đất này

“Tốt, chữ tốt!”

“Từ đại gia quả nhiên kiến thức cao!”

“Phé truất Bách gia, độc tôn nho thuật(*), lời ấy tinh diệu lắm! Nếu như Ngụy Quốc ta tôn sùng nho học, thi hành nền chính trị nhân từ, tất nhiên sẽ vô địch khắp thiên hạ!” Người dự thính trầm trồ khen ngợi, triệt để báỉ phục.

Từ Quảng Chí chấp tay với mọi người dưới đài, cuối cùng đi đến bên người vị quý tộc Cửu Lê giúp đỡ chính mình tổ chức mười ngày khẩu chiến, kính cẩn hành lễ. Một đám nho sinh lập tức bao bọc vây quanh hần, người một câu ta một câu bắt đầu truy phùng, tràng diện rất náo nhiệt.

“Nhân giả vô địch, bốn chữ này thật là ngang ngược.” Lý thị mặc dù xem không hiểu, lại có tai nghe, cười hỏi, “Muội muội, đây là có ý gì vậy?”

“Người thi hành nền chính trị nhân từ, vạn dân quy tâm, tứ hải triều bái, tương đương với vô địch. Một câu này lời lẽ có chí lý, cho nên Hoàng Thượng mới có thể đẩy mình Không thị, ức truất Bách gia(*), dùng nhân ái trị quốc. Hoàng Thượng tâm hệ dân chúng, thật là Thánh Quân.” Bởi vì Trần Tây Hầu là tay sai của Hoàng thượng, Quan Tô Y thuận tay vuốt đuôi nịnh bợ, rồi đứng dậy cáo từ.

[*đẩy mình Không thị, ức truất Bách gia: đề cao Nho giáo(không thị), hạ chế Bách gia

**Phé truất Bách gia, độc tôn nho thuật: Bại bỏ hoàn toàn Bách gia, đề Nho học độc tôn

→Chữ và ý hai câu này hoàn toàn khác nhau, đã được tác giả giải thích trong văn]

Trong lòng Thánh Nguyên Đế đang có ý nghĩ ngọt ngào xông lên, lại bị thất lạc đè ép xuống dưới, vội hỏi, “Phu nhân ngồi một lát nữa đi, dù sao thời gian vẫn còn sớm mà.”

“Không...” Quan Tô Y đã hết lời để nói sự tức giận ra, thấy Từ Quảng Chí thắng biện luận, lại thay đổi tặng thưởng vốn đã định ra từ trước, khiến các chư vị học giả Pháp gia giao ra điển tịch đeo trên người, ném vào trong chậu than thiêu hủy. Ý đồ của hần là dùng hành động cho thấy quyết tâm phé truất Bách gia, độc tôn nho thuật của mình, mà đám nho sinh chung quanh chẳng những không đi vào ngăn trở, ngược lại vỗ tay ào ào, bỏ đá xuống giềng.

Tần Lăng Vân tức giận đến con mắt đỏ lên, đang định mở miệng tức giận mắng, lại nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng “Thằng nhãi”, quay đầu lại nhìn, đúng là Trần Bắc Hầu phu nhân.

“Thằng nhãi đắc chí, sao có thể lui!” Quan Tô Y nói to hơn, “Một mặt luôn mồm đẩy nhân bác ái, mặt khác lại làm theo bạo Tần(*) đi đốt sách chôn

người tài, thật đúng là lời nói và việc làm như quý, điềm xấu lớn lao! Đọc sách khai trí, đọc sách minh lễ, đọc sách có chủ tâm dưỡng tính, tu dưỡng tình cảm, nếu như Từ Quảng Chí hẳn quả là đứng dẫn người đọc sách, sao lại có lệ khí lớn như vậy! Đạo gia vô vi mà trị, Pháp gia quân quyền thống nhất, Nho gia nhân ái, Mặc gia phi công, binh gia mưu lược, thầy thuốc tế thế... Chư Từ Bách gia ai cũng có sở trường riêng, đều là Minh Châu cho lịch sử, di bảo cho nhân văn, bóp chết nửa phần đều là tội nghiệt. Thằng nhãi Từ Quảng Chí, nguoi dâm!”

*bạo Tàn: Tàn Thủy Hoàng tàn bạo, đốt sách chôn nho , đè dập tất hết các tự do ngôn luận, chỉ duy trì Pháp gia, đốt hết các điển tịch của Chư từ bách gia, còn chôn sống đệ tử của Nho giáo – Chi tiết gõ Google nhé, hehe

Nàng liên tiếp mắng vài câu thẳng thắn, có thể thấy được đã tức giận đến hưng ác rồi. Lúc này thuật tạo giấy vừ được phát minh không lâu, còn chưa lưu truyền ra rộng rãi, mà chiến loạn làm cho rất nhiều thẻ tre bị đốt cháy phá hủy, sách vở trở thành đặc biệt trân quý, nhất là sách dùng giấy bút sao chép đây thường xấu lại, có thể nói là giá trị liên thành.

Lúc gần về nhà chồng, Quan Tố Y hận không thể đổi sở hữu tất cả đồ cưới đều thành quyển sách mà không thể được, Từ Quảng Chí ngược lại, nhẹ nhàng nhanh nhẹn một câu liền đốt đi rất nhiều điển tịch, cho dù nàng bản tính rộng lượng tới đâu đi nữa, lúc này cũng phần nộ công tâm, gần như khóc lên.

Thánh Nguyên Đế cảm động lây, vội vàng nói trấn an, “Phu nhân chớ tức giận, đừng vội, ta sai người đi cứu sách ngay.” Dứt lời phát tay với thị vệ đứng ở bốn phía, lập tức có mấy người chạy xuống lầu dập tắt lửa.

“Đừng hắt nước, tìm mấy khối đá ngăn chặn ngọn lửa đi.” Quan Tố Y vội vàng dặn dò.

Thánh Nguyên Đế lại làm thủ thế với đầu lĩnh thị vệ, người nọ lập tức chạy đến hậu viện, lấy mấy khối phiến đá che vại, đặt đốt trên đồng lửa cháy hừng hực. Ngọn lửa nhỏ dần, cho đến khi dập tắt, chỉ còn lại khối đặc cuộn cuộn, che kín ánh mắt. Mọi người Pháp gia quý xuống đất thét dài, thống khổ, quần chúng Nho gia thì tình cảm xúc động phần nộ, không thuận theo, bắt lấy vài tên thị vệ hỏi tội.

Mấy người không thêm dây dưa nhiều, lấy ra một tấm lệnh bài rồi nhanh chóng trở về phục mệnh. Vị quý tộc người Cửu Lê kia hùng hổ dọa người triệt để im re, rồi sau đó trong lòng run sợ mà nhìn lên lầu. Hẳn tựa hồ muốn quỳ xuống, đầu gối đã khom một nửa, lại bị ánh mắt người nào đó hung ác ngăn cản, chỉ có thể sắc mặt trắng bệch mà chấp tay, sau đó xám xịt rồi đi. Bọn họ vừa đi, đám nho sinh có tâm tư nhanh nhẹn kia cũng đã phát hiện ra dị trạng, cũng đi theo làm chim thú chạy. Mấy vị học giả Pháp gia vừa rơi lệ vừa lao đảo mà đi, cũng ra đại môn.

Đi được hơn 300 trượng, Từ Quảng Chí mới nhỏ giọng hỏi, “Vương gia, vừa rồi người nọ là?”

“Chớ hỏi nhiều.” Lời mặc dù nói như vậy, nhưng Cảnh Quận Vương lại chỉ phương hướng Hoàng thành.

Từ Quảng Chí vốn cả kinh, tỉnh lại lại vui cồn lên, cố tự kềm chế tìm đập, nói ra, “Như vậy tài năng của kẻ hèn này, bệ hạ đã nhìn ở trong mắt phải không?”

“Hẳn ư Nho học nhất, đâu có đạo lý không đến xem cuộc chiến. Bỏn vương đoán hẳn không chỉ đến lần này. Ngươi biểu hiện không tệ, ở Yên kinh tạo được thanh danh to như vậy, ngày mai vào triều bỏn vương sẽ tiến cử ngươi.” Suy nghĩ một lát lại nói, “Chính ngươi cũng có chút ít phương pháp, không bằng thỉnh mấy vị Thái Đầu nói vài câu tiến cử, làm việc sẽ càng thêm thuận lợi.”

“Vậy đệ tử đi bái phỏng chư vị mọi người. Ôn Vương gia dẫn dắt, ngu(*) suốt đời khó quên!” Từ Quảng Chí vội vàng nói.

*Ngu: một cách xưng hô tương đương với: ta, bỉ, tại hạ....

“Bỏn vương giúp ngươi chỉ vì nhìn trúng tài học của ngươi, không phải vì ân báo đáp. Đi đi, ngày sau công hiến sức lực cho triều đình là được.” Cảnh Quận Vương nhìn như cao thượng, kì thực đã tâm bùng bùng. Hai người ngầm hiểu, không cần nói năng rườm rà, đồng hành một lát rồi mỗi người đi một ngả, tất cả đi trù tính hiện tại không đề cập tới.

Trong Văn Tụ lâu, đám người đi đi, tán tán, thời gian nửa chén trà nhỏ thôi chỉ còn lại có ba bàn, tiểu nhị chạy đường vội vàng thu dọn chén đĩa, lau sạch vết bẩn, lách cách một loạt tiền thưởng. Phòng thượng hạng lầu hai lại khôi phục nguyên dạng, đều dùng bình phong ngăn cách ánh mắt, chỉ chừa một cái cửa ra.

Quan Tố Y ngồi nghiêm chỉnh, cong đốt ngón tay lên liên tiếp đánh mặt bàn, có thể thấy được nỗi lòng rất lo lắng. Một chậu than phát ra hơi ấm đặt trước mặt nàng, trên đó đề bàn đá xanh vẫn còn hơi nước, nếu như tùy tiện xốc lên, không chừng ngọn lửa sẽ cháy lại, vì vậy chỉ có thể chờ đợi.

Thánh Nguyên Đế sợ nàng lo lắng, không khỏi âm giọng khuyên nhủ, “Phu nhân an tâm một chút chớ vội, lửa khói đã đề xuống, sẽ không hủy quyển sách nữa. Đợi hơi nóng bay hết, chúng ta chậm rãi ghép lại là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chúc Phúc

Quan Tô Y chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, sai tiểu nhị cửa tiệm đưa tới hai mảnh nan trúc cực đẹp cực mỏng có thể gọt được và một hộp gấm, đặt ở một bên dự bị, đợi hơi nóng tiêu tán, tiện đó nói, “Lấy đá ra đi.”

Một gã thị vệ vừa định thò tay, đã thấy bệ hạ đứng lên, ân cần đầy đủ nói, “Ta làm, phu nhân đứng xa một chút, đừng để tro tàn cháy lại làm bị thương nàng.” Phiến đá vẫn còn nóng, hắt lại như là không có cảm giác gì, dễ dàng lấy ra, cuối cùng mở ra lòng bàn tay xem xét, làn da không hiện tí tẹo đỏ ửng nào, có thể thấy được nội lực thâm hậu, võ công cao cường.

Quan Tô Y dịu dàng nói cảm ơn, sau đó dùng hai mảnh nan trúc kẹp trang giấy đã bị cháy sạch tới không trọn vẹn, không còn đầy đủ ra, cẩn thận từng li từng tí để vào hộp gấm. Lý thị mặc dù tính tình phóng khoáng, công việc thủ công lại rất tỉ mỉ, cũng giúp đỡ lục tìm trang giấy.

Trong lòng Tần Lăng Vân biết Trần Bắc Hầu phu nhân thuở nhỏ đi theo ngoại tổ mẫu học sử, mà nhà sử học viết sách cực kỳ lợi hại, nếu như người không hiểu tùy ý những tay, không chừng cái mảnh giấy rách này cũng không cứu lại được, vì vậy chỉ có thể ngồi trông xem thế nào. Nhưng cuối cùng hần khó nhịn nổi buồn giận, trầm giọng nói, “Nho gia chủ trương nhân ái hành đức, nhưng Từ Quảng Chí đốt sách bỏ Pháp, thủ đoạn không khỏi quá mức tàn nhẫn. Mười ngày khải chiến, dương danh Trung Nguyên, rồi sau đó muốn thay đế sư, bằng hần cũng xứng sao?”

Pháp gia giỏi về hướng dẫn theo đà phát triển, thi thuật lộng quyền, cho nên Tần Lăng Vân liếc thấy được dã tâm của Từ Quảng Chí che giấu dưới cái học thức uyên bác. Quan lão gia từ chủ trương công chính bình thân, hần lại muốn vội tiến gấp đôi; bệ hạ chủ trương đẩy mình Không thi, ức truat Bách gia, hần lại muốn trực xuất Bách gia độc tôn học thuật nho gia, đủ loại lời nói và việc làm sớm đã hiện lộ ý đồ nóng lòng nhập sĩ leo lên cao của hần không bỏ sót rồi.

Quan Tô Y làm sao không biết Từ Quảng Chí là loại người nào? Nhưng nếu không có chính mình làm rồi, hần hiện tại đã là vị cực nhân thần, chức quan hôm nay của phụ thân, vốn nên là hần lấy được, tiếp theo vẫn đưa ra chủ trương “Trực xuất Bách gia độc tôn Nho thuật”, dùng tốc độ nhanh nhất đặt Nho học ở địa vị không thể phá vỡ của Ngụy Quốc.

Trái lại tổ phụ cùng phụ thân, thủ đoạn mở rộng Nho học xác thực quá mờ nhạt, không kịp nổi một phần của hần. Nếu như bọn họ không thể đạt tới bệ hạ mong muốn, có lẽ Từ Quảng Chí còn có thể thượng vị, như vậy sẽ có bao nhiêu điển tịch sẽ gặp phải tai ương dưới lửa thành tro thế này? Lại có bao nhiêu tư tưởng nhân văn bị phá hủy tiêu diệt triệt để? Tội nghiệt trong tay Từ Quảng Chí, có thể so với Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho.

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nàng lạnh nhạt nói, “Thánh thượng hạ chỉ rõ, muốn đỡ nho học thành Quốc học, chắc hần rất cần bọn người mới này. Tuy nhiên Từ Quảng Chí thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ nhỏ mọn, cũng đã tạo ra thanh danh, sợ là rất nhanh sẽ là một bước lên mây. Có hần xung phong ở phía trước, lại có nho sinh bị kích động hô ứng cho, Nho học chắc hần sẽ nhanh chóng quật khởi. Loạn văn đàn bắt đầu bởi hần, Bách gia bị phế do hần mà lên, nhưng cái này so với xã tắc vững chắc, thuần hóa vạn dân, thì không đáng giá nhắc tới. Thôi đi, ta chỉ là một kẻ nữ tử khuê các, người nhỏ lời nhẹ, quan tâm cái này thì có tác dụng gì đâu, không bằng cố bảo toàn mấy bản điển tịch còn hơn.” Dứt lời tiếp tục lục tìm mảnh giấy vụn, mi tâm cau lại thêm một vòng buồn nhẹ.

Thánh Nguyên Đế bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, giọng điệu đặc biệt hòa nhã, “Phu nhân quá lo lắng. Bệ hạ đã có Đế sư và Quá thưởng phụ tá, ba năm sau dùng Nho học làm đề tài mở khoa cử, đến lúc đó không cần ngoại lực thôi động cũng sẽ nhanh chóng trở thành quốc học, cần gì phải đi đưa đẩy? Mà Từ Quảng Chí này lại khá nặng, làm việc cấp tiến, dã tâm rõ ràng, có thể dùng nhất thời, không thể dùng cả đời, bệ hạ thánh minh, tai mắt hiểu rõ, tất nhiên sẽ không bị mê hoặc đâu.”

Nghe lời này xong, Quan Tô Y quả nhiên thư thái rất nhiều, cười than, “Hốt Nạp Nhĩ mặt ngoài tục tằng, lại có cái mồm miệng khéo léo, cũng biết nói lời dịu dàng an ủi người khác. Được rồi, bệ hạ như thế nào, không phải tiểu dân chúng ta có thể phỏng đoán, chỉ lo hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai buồn đến ngày mai buồn.”

Đại hán Cửu Lê Tộc thoáng đỏ tai, nói, “Phu nhân chính là nhất phẩm cáo mệnh bệ hạ thân phong, địa vị tôn quý, sao lại tự so với tiểu dân? Phu nhân yên tâm, ngài phúc duyên thâm hậu, phúc tinh(*) cao chiếu, hần là ngày ngày đều có rượu hôm nay, không có buồn ngày mai. Cả đời này của ngài đều vô ưu vô lự, bình an đây.”

[*Phúc tinh: sao may mắn]

Quan Tô Y cười càng thêm vui vẻ, đầu ngón tay phấn hồng gật đại hán Cửu Lê Tộc, thở dài, “Mãng phu mồm miệng khéo léo, thật là đáng yêu. Được, ta đây mượn lời chúc của Hốt Nạp Nhĩ rồi.”

Đại Hán Cửu Lê Tộc được khen là “Đáng yêu” đỏ bừng hai tai, ngoại trừ vô đầu cười ngây ngô, cũng không biết nên làm phản ứng gì. Quan Tô Y rất nhanh tập trung tinh thần thu gom mảnh vụn, cũng không thấy hần chân tay luống cuống, Tần Lăng Vân và Lý thị thì ngược lại, hơi có chút kinh hãi khó tả.

Có lẽ tới tai Quan Tô Y nghe, những lời chúc phúc kia chỉ là người này tâm hoài thiện niệm, nhưng truyền vào tai hai người lại giống như từ miệng vàng lời ngọc, nặng như vạn quân. Hần chính là chủ Ngụy Quốc cao cao tại thượng, tuyệt thế kiêu hùng xưng bá Trung Nguyên, hần muốn cho ai sống vô ưu vô lự, bình an, chỉ cần một ý nghĩ, một câu nói thôi. Cái gọi là phúc duyên và phúc tinh, e là ám chỉ chính hần đây?

Nghĩ vậy, Tần Lăng Vân không khỏi nhìn có chút há hê nở nụ cười. Người bên ngoài không biết nội tình, hần đường đường là Trần Tây Hầu, tương giao tâm đầu ý hợp cùng bệ hạ, sao lại không nhận được một chút tiếng gió nào? Vị trong nội cung tên gọi Diệp Trần Diệp Tiệp dư kia, kỳ thật chính là “Vợ đã chết” Diệp Trần của Triệu Lục Ly, bởi vì đủ loại hiểu lầm bị tiền đưa đến bên người bệ hạ. Từ đó về sau trong lòng Triệu Lục Ly có oán hận với bệ hạ, xa triều đình, ở không mấy năm mới lấy thất, không ngờ bị bệ hạ vờ ả. Lúc này không phải là làm bộ, mà là đường đường chính chính vờ ả, nhưng mà bệ hạ xưa nay không để bụng làm với tình với yêu, sợ là vẫn còn trong u mê.

Nhớ năm đó Diệp Trần ly khai, Triệu Lục Ly cực kỳ bi thương, ngày đêm say xin, cho nên làm chậm chạp quân tình, mất đi hai thành, chẳng những hại chết rất nhiều đồng bào, còn hại chết vô số dân chúng. Vì vậy bệ hạ triệt để thất vọng về hắn, mà hai vị anh em kết nghĩa của Tần Lăng Vân cũng đã chết ở lần ác chiến kia, làm sao có thể không hận Triệu Lục Ly? Nếu như đổi là người khác, hắn còn có thể khuyên can bệ hạ vài câu, nhưng không may chính là Triệu Lục Ly và Diệp Trần, hắn không đổ thêm dầu vào lửa cháy đã là tốt lắm rồi.

Quyển rũ đi, cứ quyển rũ đi, khiến cho Triệu Lục Ly lại đội nón xanh trên đỉnh đầu mới hay đây! Trong lòng cực kỳ vui vẻ, xua đi được rất nhiều tức giận việc đốt sách kia.

Thánh Nguyên Đế chẳng quan tâm sắc mặt thuộc hạ quái dị, đôi mắt màu lam nhạt nhìn chăm chăm vào từng động tác của Trần Bắc Hầu phu nhân, cực kỳ chuyên chú. Phương pháp nâng cầm sách quả nhiên cao siêu, nhẹ nhàng đơn giản tách tờ giấy với tro than, rồi sau đó kẹp từng cái đặt vào vị trí trong sách, để mang về ghép lại, kẹp không biết một nửa canh giờ, thu gom tất cả các mảnh vụn gọn gàng, nhét vào hộp gấm.

Tư thái chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí đôi mắt ẩn hàm lửa giận, đều làm tăng gấp đôi mị lực của nàng. Thánh Nguyên Đế hết xem lại nhìn, không hiểu sao lại nghĩ tới một đoạn trong《 thi kinh 》, nội tâm vốn đang ngọt ngào bỗng nhiên chua xót. Trong lúc hắn đang cực lực dè lo lắng xuống, Quan Tô Y đã thanh lý hoàn tất, chấp tay cáo từ.

“Phu nhân đi bây giờ ư?” Vốn muốn mở miệng giữ lại, lại không có cơ, cuối cùng đại hán Cửu Lê Tộc chỉ có thể hỏi một câu khô khan.

“Thời gian không còn sớm, ngày khác lại tụ họp.” Quan Tô Y bụng hộp gấm rời đi, giống như nghĩ đến cái gì, đi vào bên tai Trần Tây Hầu nói nhẹ, cuối cùng cười cười với Lý thị, nhẹ nhàng đi xa.

Không được nàng nói thêm đôi câu vài lời, nỗi lòng Thánh Nguyên Đế càng thêm lo lắng, ra khỏi ánh mắt của mọi người, chất phác làm về ta đây liền bị bá khí rõ ràng thay thế, trầm giọng ra lệnh, “Nàng mới nói chuyện gì, báo lên cho trẫm biết ngay.”

Lý thị cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chăm vào tiểu thúc tử.

Thái dương Tần Lăng Vân toát ra một giọt mồ hôi lạnh, chầm chước một lát mới nói, “Phu nhân nói: những lời nói ra trong Vạn Tụ lâu, đều không thể nói cho người ngoài, nếu không sẽ khiến ta cầu mà không được, vĩnh viễn không có nơi sống yên.” Uy hiếp này quá độc ác rồi, hắn quả quyết không dám vi phạm.

Đôi má Lý thị đỏ lên, gượng cười ha ha. Thánh Nguyên Đế lại gật đầu mạnh đồng ý, “Dù sao nàng cũng là cháu gái Quan Tề Quang, làm sao có thể chỉ trích Nho học chứ? Những lời kia, các người tốt nhất quên hết đi.” Về phần vài tên thị vệ cùng tử sĩ ẩn từ một nơi bí mật gần đó, tự biết không cần hắn phải dặn dò.

Tần Lăng Vân và Lý thị gật đầu đồng ý, cuối cùng đưa mắt nhìn thánh giá hồi cung, lúc này mới có tâm tư chơi đùa trên đường phố, mà Quan Tô Y vốn nên về Triệu gia lại gõ vang đại môn Đế sư phủ.

“Ta biết ngay con sẽ tới mà, đích thị là nhận được tin tức Diệp Tiệp dư giành vinh quang cho Diệp Phồn rồi? Chỉ là một quý thiếp, vậy mà thêm đồ cưới hào hoa xa xỉ như thế, chỉ riêng cái Hồng San Hồ cao tám thước kia, ngay cả cửa hồi môn của công chúa cũng không thể. Diệp gia quả nhiên là xuất thân thương nhân, làm việc can rỡ, không có quy củ gì.” Trọng thị dẫn con gái đi vào, rất tức giận, vừa đi vừa mắng.

Quan Tô Y mặt vẫn trầm như nước, trong lòng không phải đang lo việc này, trông thấy tổ phụ cùng phụ thân bèn vội vàng đi tới, lập tức hỏi, “Hôm nay Từ Quảng Chí có đến thăm không?”

“Con hỏi cái này làm gì?” Quan phụ hơi sững sờ, tiếp theo an ủi, “Chuyện Diệp Tiệp dư nhúng tay vào hậu trạch Hầu phủ ta đã biết rồi, ít ngày nữa sẽ khiến cho Diệp gia giá thể, con không cần phải quá lo lắng, cứ an tâm trở về làm nhất phẩm cáo mệnh của con đi. Từ Quảng Chí xác thực đã tới, hắn vừa đi thì con tới.”

“Chuyện Diệp gia đã có phụ thân cùng tổ phụ làm chủ, con không quan tâm. Con chỉ hỏi một câu thôi, Từ Quảng Chí có phải muốn các người viết mấy chữ tiền cử giúp hắn không?”

“Đúng vậy.” Quan lão gia từ gật đầu nói, “Hắn học thức uyên bác, miệng vàng lưỡi gỗ, nhân tài hiếm có, ta và phụ thân con đã đồng ý đề cử hắn nhập sĩ.”

“Không thể.” Quan Tô Y lấy hộp gấm ra, từ từ nói, “Nghe nói Diệp Tiệp dư giành vinh quang cho Diệp Phồn, con quyết định đi ra ngoài tìm tổ phụ cùng phụ thân, không ngờ gặp hắn đang khẩu chiến với Pháp gia trong Vạn Tụ lâu, sau khi đại thắng lại đốt cháy điện tịch Pháp gia, muốn bức Chư Từ Bách gia đến tuyệt cảnh. Nho gia dùng cái danh nhân ái, hai thánh Không Mạnh suốt đời tu đức, Tăng Tử vì bảo trì nhân đức mà thận trọng dè dặt, như đứng trước vực thẳm, cẩn thận, đến chết mới thôi. Mà Từ Quảng Chí đốt sách phế văn, thủ đoạn bất công, lòng dạ nhỏ mọn, sớm đã vi phạm căn bản của Nho học, làm sao có thể nhập sĩ? Kính xin tổ phụ cùng phụ thân nghĩ lại.”

Đã đồng ý việc này, lại muốn chống đẩy chắc chắn đắc tội Từ Quảng Chí. Nếu như con gái nói là thực, Từ Quảng Chí không phải là quân tử, mà là tiểu nhân. Tục ngữ nói đắc tội quân tử, không đắc tội tiểu nhân, chuyện tiền cử tất nhiên không thể đi, thực sự phải dùng chút ít thủ đoạn quang co vòng vèo. Trong lòng Quan phụ đã có so đo, lại nghe phụ thân nổi giận mắng, “Đốt sách phế pháp, loạn văn đàn của ta, đi ngược lại, thẳng nhai Từ Quảng Chí, không thể cùng hàng ngũ với nó! Chuyện tiền cử thôi đi.”

Quan phụ và Quan Tô Y liếc nhau, cười khổ: cái bệnh cũ trong mắt phụ thân (tổ phụ) không được chữa được hạt cát lúc nào có thể thay đổi đây? Nếu là ngày nào đó đắc tội bệ hạ, phiền toái sẽ lớn rồi.

Chương 37: Mất Mặt

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Quan Tô Y liên hợp với quan phụ, thật vất vả mới khuyên can được Quan lão gia từ ở trên triều không nên khiển trách thẳng tuột Từ Quảng Chí, lúc này mới cáo từ đi ra ngoài.

“Từ Quảng Chí tiểu nhân gian nịnh, lại thích ngụy trang quân tử, phụ thân ngày sau nhất định phải phòng bị hắn ta nhiều hơn. Lần này tiến cử không thành, sợ là hắn sẽ sử dụng chút ít thủ đoạn.” Trước khi lên xe, Quan Tô Y nhắc lại. Đồi trước danh tiếng của tổ phụ bị hủy, phụ thân vô vọng nhập sĩ, trong đó không thiếu thủ đoạn của Từ Quảng Chí. Hai người dù sao cũng là chuyên gia Nho học, vô luận tài hay đức vẫn có thể áp hắn một đầu, hắn tất nhiên là vạn phần kiêng kị, hận không thể hại Quan gia chết. Nếu không có trong tình trạng nguy cấp nằng gả vào Hầu phủ được che chở, Quan gia đã sớm bị hắn sửa trị thành cửa nát nhà tan rồi.

Vì vậy, nằng mới mang ơn Hầu phủ, tận tâm tận lực, cố gắng làm cẩn thận mọi chuyện. Chuyện cũ đã vậy, kiếp này lặp lại, dù sao nằng cũng phải bóp tắt từng cái tai hoạ ngầm. Loại người như Từ Quảng Chí không có tài hoa lại không hành đức, vẫn nên dừng vào triều đình tại họa dân chúng thì hơn.

Quan phụ gật đầu đồng ý, âm giọng dằn dò, “Chuyện của Từ Quảng Chí trong lòng ta đã có kế hoạch, sẽ không để hắn lợi dụng, càng sẽ không để người mưu hại. Con chỉ đề ý thanh thân ổn định cuộc sống của con thôi, không cần phải ưu phiền vì người không liên quan. Bệ hạ anh minh thần võ, đặt quyền lợi chung lên trên quyền lợi riêng, Diệp Tiệp dư tuy là sủng phi của hắn, cũng không có đạo lý vì sủng phi mà đánh thề điện trọng thần. Đợi ngày sau thời cơ chín muồi, ta tất nhiên sẽ cho Diệp gia biết hậu quả trêu chọc Quan gia là gì.”

“Làm phiền phụ thân lúc nào cũng lo lắng cho con, con gái bất hiếu.” Trong mắt Quan Tô Y phiếm lệ, cười lớn nói, “Tổ phụ bản tính ngay thẳng, không thông tục vụ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, ở trên triều đình khó tránh khỏi đắc tội đồng僚, mong rằng phụ thân chu toàn cho ông.”

Thấy con gái lại đối đãi lão gia tử như đứa trẻ bình thường, quan phụ không khỏi mỉm cười, “Được, ta sẽ cố gắng. Tiểu Y Y nhà chúng ta lớn rồi, biết chiều cổ tổ phụ cùng phụ thân, ngày sau đích thị là vị hiền thê lương mẫu hiếm có.” Nhớ lại Triệu Lục Ly không biết điều, bỗng nhiên hắn nguội lạnh sắc mặt, thở dài, “Nếu không có thánh chỉ tứ hôn, ta tuyệt đối sẽ không gả con vào Triệu phủ, nhưng mà thôi, có ta và tổ phụ con một ngày, người Triệu gia không thể lấn con nửa phần, vui cười tức giận nằng, thẳng thắng mà làm, trong ngày thường con thích làm gì thì làm, không cần sợ đầu sợ đuôi, lo trước lo sau.”

“Vâng, con cũng cố gắng.” Quan Tô Y lúc này mới tươi cười thiết tình. Hiểu rõ nằng nhất, bảo vệ nằng nhất, thủy chung chỉ có người nhà.

Bên kia, hai cha con lưu luyến không rời mà từ biệt, mà bên này, Thánh Nguyên Đế đã trở lại Vị Ương Cung, đang tự mình tìm kiếm trong thư khố rộng lớn.

“Bệ hạ muốn xem sách gì, cứ nói ra tên là được, nô tài nhớ kỹ trong đầu, rất nhanh có thể tìm được.” Bạch Phúc đi quanh Hoàng Thượng, bởi vì không xen tay vào được, hơi có chút nổi lòng bất an.

Thánh Nguyên Đế mặc dù thích đọc sách, nhưng bởi vì xuất thân binh nghiệp, nên không có thói quen giữ gìn, ngày thường xem hết một bản thì bỏ qua một bản, không tới vài ngày sẽ gầy vò hết toàn bộ một rương sách, sau khi đăng cơ phong Bạch Phúc làm tổng quản đại nội, thư khố hoàng gia mới kiến tạo được ra dáng, không vứt đi đi bảo nhân văn.

“Trẫm muốn tìm một vài điển tịch Pháp gia, nếu có bản đơn lẻ, tuyệt bản, bản chép tay của danh gia, cứ lấy hết ra đây.”

“Vâng, nô tài đi tìm.” Bạch Phúc tìm kiếm đám sách chồng chất trong rương, qua một lát thời gian đã lấy ra hơn mười bản, dùng tơ lụa bọc lấy đặt trên ngự bàn. Đứng nhìn những sách này đã cũ kỹ ố vàng, có hàng mấy tre thê tre, cực kỳ cũ kỹ, nếu thật sự bàn về giá trị, còn quý hơn cả Minh châu Đông Hải, Bảo mã Tây Vực đây.

Thánh Nguyên Đế cẩn thận kiểm tra một phen, xác định không bị hư hại nhiều, lúc này mới thoả mãn gật đầu, “Lại đi lấy một cái hộp gỗ từ đàn cất vào, đưa đi Trần Bắc Hầu phủ...”

Đưa đi Trần Bắc Hầu phủ? Chẳng lẽ Hoàng Thượng và Triệu hầu gia hoà giải rồi hay sao? Bạch Phúc đang âm thầm phỏng đoán, lại nghe Hoàng Thượng sửa lại câu, “Khoan đã, đưa đi Trần Tây Hầu phủ.”

Một thị vệ nhỏ nhoi, sao có thể có được điển tịch trân quý như thế, trực tiếp đưa đến trong tay phu nhân không tránh được khiến nằng nghi ngờ. Thôi vậy, đành phải mượn danh hào Tần Lăng Vân dùng một lát. Nghĩ vậy, Thánh Nguyên Đế tự viết một phong, nhấn nhủ Trần Tây Hầu chuyển tặng điển tịch, chớ để tiết lộ thân phận của mình, rồi sau đó nhét vào phong thư, dán lại. Đứng vào lúc này, ngoài điện truyền đến tin Diệp Tiệp dư cầu kiến, sắc mặt hắn đang sung sướng lập tức nguội lạnh, phát tay nói, “Tuyên nằng tiến vào.”

Trong tay Diệp Trần mang một hộp com, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi tới, quỳ gối nói, “Trước đó vài ngày nô tì đi Nam Uyển trúc hái rất nhiều măng mùa xuân, dùng gà mái nhỏ vừa trưởng thành và nấm hương phơi một quý vào bình gốm hầm, gần nửa ngày mới được một chén canh đậm đặc, đặc biệt đưa tới cho bệ hạ nếm thử.” Vừa nói vừa đi đến bên cạnh ngự án, mở hộp com, mở cái nắp, lấy chén canh nóng hổi ra.

Mùi thơm nồng nặc lập tức tràn ngập trong đại điện, làm mấy người Bạch Phúc nuốt nước bọt, mắt lộ ra thèm thuồng. Diệp Trần cảm thấy đắc ý, tiếp tục nói, “Nhớ năm đó bệ hạ ở Giang Châu dưỡng thương, bởi vì tàn độc chưa hết mà xương cốt đau đớn, luôn không thèm ăn, thích nhất chính là chén canh gà măng mùa xuân này, uống liền nửa tháng mà không biết chán, tai họa hết gà mái nhà chúng ta.”

Giống như cảm thấy chuyện cũ thú vị, nàng che miệng cười khẽ, thần thái sáng láng, dung quang bức người.

Bạch Phúc cảm thán, trong toàn cung chỉ có Diệp Tiếp dư tướng mạo tuyệt tục, lại cùng bệ hạ trải qua cực khổ, thảo nào được sủng ái nhất, ngẩng đầu trộm dò xét lại thấy sắc mặt bệ hạ lạnh lùng, ánh mắt tỉnh mạch, chẳng những không có thái độ mê muội, ngược lại còn lộ ra vài phần ý nguy hiểm xem xét. Hay là chưa quên vài ngày trước đó nàng ta theo dõi hành tung của đế vương?

Diệp Tiếp dư không hề biết hành vi mua chuộc nội thị ngự tiền của mình dĩ nhiên đã bị lộ tẩy, nhưng vẫn nhìn ra tâm tình Hoàng Thượng không tốt, khó coi, vì vậy buông chén canh dịu dàng hỏi thăm, “Bệ hạ ngài làm sao vậy? Có phải bận rộn chính vụ mà mệt nhọc? Mau uống chút canh bồi bổ, sau đó đi nghỉ ngơi sớm. Bởi vì cái gọi là giữ lại núi xanh tại không sợ không có củi đốt, nếu như ngài mệt nhọc quá độ, giang sơn xã tắc làm sao bây giờ, cả triều văn võ làm sao bây giờ, thiên hạ bá tánh làm sao bây giờ? Nô tì, nô tì nên làm cái gì bây giờ? Nếu không có ngài che chở, nô tì đã sớm chết rồi.” Dứt lời trong mắt đã tràn đầy nước, lộ ra gầy yếu mà vừa đáng thương.

Nếu như đổi thành bình thường, Thánh Nguyên Đế đã sớm ôn tồn mà an ủi, nhưng bây giờ tự dung có chút phản cảm. Hắn đã biết rõ, Diệp Trần nhìn như yếu đuối, kì thực thực chất bên trong cực kỳ cường ngạnh, muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn tâm cơ có tâm cơ, ngay cả thái hậu và các phi tần đều không phải là đối thủ của nàng, đâu còn là con gái cung妒 dàng tính khiết năm đó.

Không có mình che chở nàng đã sớm chết rồi á? Đây là chuyện cười mà thôi. Nghĩ vậy, Thánh Nguyên Đế quả thật bật cười, từ từ nói, “Nghe nói Diệp gia muốn đưa đường muội người vào Trấn Bắc Hầu phủ làm thiếp, người hôm nay giống trống khua chiêng thêm trang cho nàng ta, đưa không ít đồ đặc quý trọng?”

Diệp Trần nước mắt ngưng tụ, chần chờ nói, “Đúng vậy, Diệp Phồn rất yêu hai đứa bé, có thể nói là từ nhỏ nhìn xem bọn nó lớn lên, ngày sau vào Hầu phủ còn có thể thay nô tì tận chút ít tâm lực. Nô tì cảm động và nhớ ơn trông nom của nàng, lúc này mới hậu thưởng. Bệ hạ có ý nhắc tới việc này, có cái gì không ổn sao?”

“Hôn sự của Trấn Bắc Hầu chính là trăm ban cho, cáo mệnh của Trấn Bắc Hầu phu nhân chính là trăm thân phong.” Thánh Nguyên Đế chậm rãi quấy thìa, tiếp tục nói, “Trăm thân trước thúc đẩy lương duyên, Diệp gia chân sau đi bức bách Trấn Bắc Hầu nạp thiếp, người lại giống trống khua chiêng giành vinh quang cho một cái thiếp thất, đập Trấn Bắc Hầu phu nhân, đập Đế sư phủ, cũng đập thể diện của trăm. Có phải người có gì bất mãn với trăm không?”

Giọng điệu của hắn không nghiêm khắc, thậm chí có chút không đếm xỉa tới, Diệp Trần lại từ đó cảm giác bức bách sắc bén của đao kiếm. Nhìn khắp đại Ngụy, ai dám bất mãn với thánh ý, chẳng phải là chán sống rồi? Nhưng mà cân thận nghĩ lại, mọi chuyện nàng làm ngoài sáng là giành vinh quang cho Diệp Phồn, ngầm làm sao không có ý làm nhục Quan gia?

Nhưng mà nàng đã quên mất một điểm khẩn yếu nhất, Quan gia là do một tay bệ hạ nâng lên, mặt của bọn họ chính là thể diện của Nho gia, thể diện của quốc học, còn là thể diện của bệ hạ, bọn họ và bệ hạ mới là người trên một chiếc thuyền, mà Diệp gia, chỉ là dính dáng một chút ngoại thích(*) mà thôi.

*ngoại thích: họ ngoại, gia đình phía mẹ hoặc vợ vua

Vừa nghĩ như vậy, Diệp Trần lại nghe Hoàng Thượng nói ra, “Tiền triều có loạn nội quốc, họa ngoại thích, hại hắn giống như nạn quân binh. Trẫm có on tất báo trả cho người cả đời không lo, người cũng nên nghiêm cẩn giữ bổn phận, an ổn mà sống. Nhìn xem người bây giờ đã làm cái gì? Lấy việc công làm việc tư, ức hiếp hiền thần, làm nhục mệnh phụ, những tay chuyện triều chính, cho dù có nhiều ân tình hơn nữa cũng không đủ cho người dùng. Trẫm vốn không muốn nhiều lời với người, nhưng người đã nhắc tới tình cũ, trẫm cũng không ngại nhắc nhở người một vài, chỉ được lúc này đây, tuyệt đối không có lần nữa. Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Nghe đến đó, Diệp Trần đã đỏ mặt hời ra như tương, ướt đầm áo mỏng, phù phù một tiếng quỳ xuống, nói năn nỉ, “Nô tì nhất thời hồ đồ, cầu bệ hạ thứ tội! Nô tì không quên được hai đứa bé, không quên được Hầu gia, càng không quên được cả nhà đã từng vui vẻ, thấy hắn lấy người khác, lại bị ghen ghét choáng váng đầu óc, mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Nô tì tuyệt đối không dám có bất kỳ bất mãn gì với bệ hạ, lại càng không dám dung túng người nhà làm hại triều đình, nô tì biết sai rồi, cầu bệ hạ xem tại nô tì cũng là người đáng thương tha ta một lần, hu hu hu...” Dứt lời đã khóc không nói rõ lời, nước mắt như mưa.

Diệp Trần quả nhiên không quên được Triệu Lục Ly, không quên được hai đứa bé? Quả nhiên là vì ghen ghét mới có thể giống trống khua chiêng mà giành vinh quang cho Diệp Phồn? Thánh Nguyên Đế thầm nghĩ chưa hẳn, thực sự chẳng muốn miệt mài theo đuổi, chỉ vì những chuyện này chẳng có liên quan gì tới hắn. Nhưng nếu Diệp Trần vì vậy mà hại nữ tử từ mà hắn cực kỳ thương thức, thậm chí là tri kỷ, tổn hại tình nghĩa quân thần giữa hắn cùng với Đế sư, Quả thường, thì tuyệt đối không thể khoan thứ. Diệp Trần trên danh nghĩa là nữ nhân của hắn, chuyện Diệp Trần làm, đương nhiên cũng sẽ tính lên trên đầu của hắn.

“Ô ngự tiền khóc sụt sùi còn ra thể thống gì. Đi xuống đi, những ngày này ở trong Cam Tuyền Cung mà tỉnh táo lại, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Tựa hồ hắn đã tiêu xài hết kiên nhẫn với Diệp Trần, hắn phát tay đuổi người, giọng điệu nguội lạnh.

Diệp Trần không dám ở lâu, vội vàng đứng dậy cáo từ, trở lại Cam Tuyền Cung mới xui lơ tại giường, nghỉ mà sợ không thôi. Mấy năm gần đây nàng trải qua xuôi gió xuôi nước, có chút ít đặc ý, tự coi mình được sủng ái như lời đồn đãi bên ngoài kia. Nhưng mà sự thật như thế nào chỉ có chính cô ta mới biết. Những vinh sủng dựa vào ân tình chèo chống đến rách nát, làm sao có thể chống lại với Quan gia quyền lợi thật? Bức bách Hầu phủ nạp thiếp, lại giành vinh quang cho Diệp Phồn, hai bước cờ này đi sai rồi!

“Nương nương, chúng ta có nên lấy lại đồ vật ban cho Diệp gia không?” Vịnh Hà nhỏ giọng hỏi thăm. Mới vừa rồi ở trên đại điện, nàng cũng bị dọa chết khiếp, thế mới biết nương nương nhà mình ở trước mặt Hoàng Thượng tựa hồ không được sủng ái như vậy, ít nhất so với Quan gia thì kém xa.

“Lấy về? Vậy thì Bồn cung sẽ thực sự thành trò cười. Truyền lệnh xuống, từ giờ trở đi Cam Tuyền Cung bế cung khóa cửa, xin miễn bái phòng. Chuyện khắc phục hậu quả thì bệ hạ sẽ xử lý, không cần người bên ngoài nhúng tay, chúng ta chỉ cần bày ra tư thái hối tội là được. Bồn cung mệt mỏi, muốn một mình như thế này, các người đều đi xuống đi.”

Mọi người nói đuổi nhau đi ra, Diệp Trần ngơ ngác ngồi hồi lâu mới nhắm mắt lại, tận đáy lòng sợ hãi và khó chịu. Vô luận Hoàng Thượng giải quyết hậu quả như thế nào, tất yếu phải giẫm Diệp gia, nâng Quan gia, lần này giành vinh quang không thành, ngược lại bị đánh vào mặt, quả thực là thua thảm thiết. Lần sau làm việc nhất định không thể qua loa như thế. Nhưng mà nanh vuốt của nàng đã bị thái hậu gạt bỏ rồi, lúc này cho dù muốn nhấn cho Diệp gia, bảo bọn họ an phận thủ thường không cần thiết rêu rao, cũng là có lòng mà không có sức, chỉ mong mọi người tỉnh táo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Kiêu Mộc(*)

Edit: Hắc Phượng Hoàng

[*Kiêu mộc: cây cao mà không có cành]

Cho Diệp Trần lui, Thánh Nguyên Đế buông cái thìa, trầm giọng nói, “Cái chén canh này cho người đấy, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Đồ vật ngự tứ ai dám cự tuyệt, Bạch Phúc vừa mừng vừa lo mà tiếp nhận chén canh, uống từng ngụm nhỏ tới cạn, có ý tán dương trù nghệ của Diệp Tiếp dư, lại sợ nói sai lời chọc giận Hoàng Thượng, đành phải cầm miệng. Hiện tại hẳn thực sự không đoán ra được tâm tư của Hoàng thượng, nếu nói ngài ấy không sủng ái Diệp Tiếp dư, Tần phi trong toàn cung, chỉ có Diệp Tiếp dư mới được nói chuyện với ngài; nếu nói ngài sủng ái Diệp Tiếp dư, ngài ấy chẳng bao giờ ở Cam Tuyền Cung lâu hơn nửa canh giờ, và chưa từng ngủ lại.

Thảo nào mà đã nhiều năm như vậy, chẳng những Diệp Tiếp dư chưa từng có con cái, cung phi còn lại cũng không hề có động tĩnh gì, mà thái hậu không phải mẹ đẻ của của ngài ấy, sẽ không thúc giục, chỉ chuyên tâm giáo dưỡng mấy vị tiểu Hoàng tôn mà thân vương để lại. Bệ hạ năm nay đã 27-28 tuổi, nếu như tiếp tục không có tin vui, qua vài năm nữa sợ là sẽ bị triều thần chỉ trích. Bạch Phúc hiện tại cuối cùng cảm nhận được tư vị “Hoàng đế không gấp thái giám gấp”, cũng không dám nói khuyên nhủ thẳng thắn, chỉ có thể chọn thêm mấy vị mỹ nhân vào cung hầu hạ, tốt nhất là tài mạo song toàn như Diệp Tiếp dư vậy.

Trong khi đang suy nghĩ, Thánh Nguyên Đế đã tựa vào trên ghế rồng nhắm mắt nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ sắc trời dần tối, một tầng bóng mờ bao phủ khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của hắn lại, môi mỏng vênh rất nhanh, sau đó lại hạ xuống, thể hiện vài phần ủ dột.

Bạch Phúc không biết lúc Hoàng Thượng cải trang vì hành có gặp gỡ gì, nhưng có thể khẳng định hiện tại tâm tình của ngài không tốt, nếu là đi sai bước nhầm, sẽ bị chui vào đầu mũi giáo. Nội thị, người hầu trong Vị Ương Cung đều là người tinh, không cần Đại tổng quản nhắc nhở đã rù tai mắt xuống, nín thở nín khí, không dám lơ đãng.

Trong không khí tĩnh mịch này, thời gian lặng yên trôi qua, dường như đã qua thật lâu, lại dường như chỉ là một lát, Bạch Phúc giật mình nghe thấy thanh âm trầm thấp của bệ hạ truyền đến, “Lấy《thi kinh》tới đây, trẫm muốn xem.”

“Vâng.” Bạch Phúc vội vàng mang sách đến, đặt ở bên trong khay phủ kín tờ lụa.

Thánh Nguyên Đế tùy ý mở ra, ánh mắt khó hiểu bỗng nhiên bình tĩnh, một thoáng, thì thầm chậm rãi từng chữ từng câu,

“Núi nam có cây trụ cao,

Mọi người chẳng thể tựa vào nghỉ ngơi.

Các cô sông Hán dạo chơi

Đoan trang chẳng thể trao lời cầu mong

Kìa con sông Hán mệnh mỏng,

Chớ toan lặn lội mà hồng vượt qua

Trường Giang mờ mịt chảy xa,

Kết bè chẳng thể dùng mà lướt đi. (*)

Bạch Phúc, bài thơ này ông có biết ngâm không? Ngâm thử nghe một chút đi.”

“Khỏi bầm bệ hạ, bởi vì chiến loạn liên miên, chư hầu hưng diệt, dân chúng phiêu dạt khắp nơi. Rất nhiều điệu trong Kinh Thi đã bị thất truyền. Nô tài kiến thức nông cạn, không dám bêu xấu. Bệ hạ nếu thật sự thích, không bằng ngày mai đi thỉnh giáo Đề sư đại nhân, lão nhân gia ông ta có lẽ biết được một vài.”

“Thỉnh Quan Tề Quang ngâm thơ tình? Thôi đi, thôi đi.” Thánh Nguyên Đê lắc đầu mỉm cười, giống như nhớ tới cái gì, nói ni non, “Người nào đó tất nhiên sẽ biết ngâm, chỉ là nếu như nàng ngâm cho trầm nghe, trầm sẽ càng thêm buồn, chẳng bằng nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe thanh âm gì hết.”

Nữ nhân nào mà mặt mũi ngái cũng không nể? Có ai có thể làm cho ngái càng thêm buồn? Bạch Phúc cảm thấy khó có thể tin nổi, thấy bệ hạ biểu lộ khao khát biến thành thất lạc, phục hồi lại chuyển thành âm trầm áp lực, cuối cùng không dám mở miệng hỏi thăm.

Trần Bắc Hâu phủ, phòng chính.

Triệu Thuần Hi ở trong sảnh đợi hơn một canh giờ, thấy Quan Tổ Y còn chưa hồi phủ, không khỏi có chút nôn nóng. Hai đại nha hoàn Hà Hương, Tuyết Liễu liên tiếp chạy ra bên ngoài nhị môn nhìn quanh, trên mặt tràn đầy không kiên nhẫn. Lại qua mấy khắc chung, Hà Hương chạy về, tức giận bất bình nói, “Tiểu thư đừng đợi nữa, chúng ta trở về đi. Phu nhân biết rõ người hôm nay sẽ tới bồi tội, lại chẳng hề nói một tiếng nào đã đi ra ngoài, khiến người đợi ở đây, cô ta đây là có ý gạt ngài đây mà!”

“Đi sẽ qua cửa, ta và Vọng Thư từ nhỏ thân cận với dì, cô ta lo lắng chúng ta bị lung lạc, sẽ dao động địa vị của cô ta, cho chúng ta ném thử một ít ra oai phủ đầu cũng không có gì là lạ.” Triệu Thuần Hi xiết chặt khăn, âm thầm nhẫn nại.

“Nhưng mà tốt xấu gì người cũng là đường đường chính chính đích tiểu thư Hầu phủ, chẳng lẽ cô ta có ý giày vò người? Cô ta đối đãi lạnh nhạt với người như thế, phải nói rõ cho Hầu gia biết mới được, nếu không nén giận nhiều quá, cô ta còn tưởng là người là quả hồng mềm, nắn tới thuận tay.”

“Đừng nói cho phụ thân, cho dù nói với ông ấy thì sao? Ông ấy luôn bảo ta nịnh nọt Quan thị nhiều hơn, không cần thiết đi ngõ nghịch, dù sao đồ cưới và tiền đồ của ta đều cần nhờ cô ta trù tính. Cô ta còn nhục mạ ta là tiểu phụ dưỡng dầy, phụ thân lại có tai như diếc, bỏ mặc. Có câu nói đã có mẹ kẻ sẽ có cha dượng, lời này quả nhiên không giả.”

“Tiểu thư, nô tỳ nói một câu vượt quy củ, Diệp di nương tốt xấu cũng là di ruột của người, sau lưng lại có Diệp lão gia, Diệp lão phu nhân, Tiệp dư nương nương, thậm chí cả Hoàng Thượng làm chỗ dựa, thân phận không phải là thấp thất bình thường có thể so sánh được, đến khi sau này sinh hạ con nối dõi, chỉ cần Tiệp dư nương nương ban một trương ý chỉ, năng năng thành bình thê cũng được. Lúc đó nàng ngồi ngang bằng không phân biệt được cao thấp với Quan thị, người cần gì phải dựa theo Hầu gia dận dò đi bất hòa với Diệp di nương, ngược lại miễn cưỡng chính mình đi thân cận Quan thị cơ chứ?” Nói xong lời này, Hà Hương nhìn chung quanh một lần, hơi có chút có tật giat mình.

Đôi mắt Triệu Thuần Hi hơi sáng lên, phục hồi lại âm trầm xuống, “Nâng thành bình thê? Có dẫn sói vào nhà hay không?”

“Diệp di nương là dạng người gì, người còn không biết sao? Nàng từ nhỏ nhìn người cùng đại thiếu gia lớn lên, coi các người như mình sinh ra, đào tâm đào phổi, mạnh hơn Quan thị kia không biết bao nhiêu lần. Nếu như ngài lo lắng nàng có con nối dõi thì nhân tâm dễ dàng biến đổi, dứt khoát hạ được nàng ta vài năm, đến khi ngài xuất giá, đại thiếu gia lấy được phong thê tử, kế tục tước vị, lúc đó cho nàng ta một đứa bé dưỡng lão là được.”

Có thể hạ được được Diệp Phồn, đương nhiên cũng có thể hạ được được Quan thị. Triệu Thuần Hi khẽ run rẩy trong tim, hiển nhiên đã bị nói động, suy nghĩ một lát lại phát tay nói, “Di xuất thân thấp hèn, nếu muốn nâng làm bình thê rất không dễ dàng, phải tính toán kỹ lại đã. Nhưng mà thời gian của ta có hạn, chỉ hai ba năm nữa sẽ lấy chồng, sợ là không được đợi nàng xuất đầu rồi.”

“Tiểu thư ngài lo xa rồi. Thời gian dài ngắn chẳng những do ông trời định đoạt, mà còn do chúng ta định đoạt. Tiệp dư nương nương thánh sủng không suy, tùy tiện thổi gió bên gối vài câu có thể dẫn dắt Diệp gia lên đỉnh quang vinh, đến lúc đó gia thế Diệp di nương cũng đi theo nước lên thì thuyền lên. Mà trong phủ, ngài và nàng ta có thể liên thủ đối phó Quan thị, đánh đề xuống. Nếu như đạo đức cá nhân Quan thị có thiếu hụt, làm sao có thể tiếp tục làm mệnh phụ chương việc bếp núc, cho dù Quan gia nói toạc ra cũng không chiếm lý. Đánh hợp kích ba mặt, chỉ cần một năm nửa năm là đánh sụp đổ ghê phượng hoàng của cô ta.”

“Ý kiến hay!” Triệu Thuần Hi vỗ tay thờ dài, sau đó sầm lo nói, “Nhưng dù sao cô ta cũng là nhất phẩm cáo mệnh Hoàng Thượng thân phong, nếu là bị chèn ép quá mạnh, liệu có mạo phạm thánh nhan không?”

“Ngài còn sợ Hoàng Thượng che chở cô ta, không che chở Tiệp dư nương nương hay sao? Nữ nhân duy nhất đi theo Hoàng Thượng ra vào chiến trường chính là Tiệp dư nương nương, nữ nhân duy nhất cùng ngài ấy đồng sinh cộng tử cũng là Tiệp dư nương nương, nữ nhân duy nhất liều mình cứu giá cũng là Tiệp dư nương nương. Bây giờ Hoàng Thượng đang cơ xum đế, Tàn phi toàn cung chỉ có Tiệp dư nương nương có địa vị cao nhất. Chấp chương Phụng ấn, quản lý lục cung, tiêu phòng độc sủng, vinh quang lớn như vậy, chớ nói bảo vệ một mình người, cho dù tạo nên một tòa thế gia cự tộc cũng dễ dàng. Ngài cứ chờ đi, đợi Tiệp dư nương nương sinh ra Long tử, tiến thêm một bước, Diệp gia sẽ một bước lên mây, cả nhà quang vinh, mà ngài và đại thiếu gia là tiểu bối được nàng coi trọng nhất, tiền đồ tương lai nhất định không kém. Ngài đừng câu nệ ở trước mắt, cứ đưa ánh mắt nhìn ra

xa chút.”

“Mẹ ta...” Triệu Thuần Hi kịp thời đổi giọng, “Dì cả của ta quả thật có thể tiến thêm một bước mà nói, ngoại tử phụ ta sẽ là đường đường chính chính quốc trượng, theo như quy củ có thể sắc phong quốc công, đến lúc đó, cho dù Quan gia cũng không đủ gây sợ.”

“Đúng vậy ạ, cho nên ngài cần gì phải luôn cúi trước mặt Quan thị kia như Hầu gia dặn dò, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục ư? Ngài cứ thân thiết với nhà ngoại, lôi kéo Tiệp dư nương nương, tương lai tất có vô số vinh hoa phú quý.” Hà Hương càng nói càng cảm thấy mình lanh lợi, mặt không khỏi sáng bừng lên.

Triệu Thuần Hi vẫn còn do dự, chợt thấy Tuyết Liễu vội vàng chạy tới, hưng phấn nói, “Tiểu thư, mới vừa rồi người gác cổng truyền tin tức cho nô tỳ, nói là Tiệp dư nương nương thưởng Diệp phủ rất nhiều đồ đạc, trong đó có một tòa Hồng San Hồ cao tám thước dùng để thêm trang cho Diệp di nương, toàn thân óng ánh, màu sắc diễm lệ, giá trị liền thành, cầu hết mắt người đi đường. Người gác cổng còn nói, chỉ tòa Hồng San Hồ kia thôi đã đủ để so với của hồi môn của công chúa đấy! Ôi, Diệp phủ giờ nổi danh rồi, tất cả mọi người đang nghị luận đây này!”

Hà Hương vội vàng cổ vũ, “Tiệp dư nương nương quả nhiên nhớ thương Diệp gia nhất, không cho phép người bên ngoài bắt nạt nửa phần. Đến lúc Diệp di nương qua cửa, rốt cuộc không phải lo lắng bị tiện tỳ kia áp một đầu rồi.”

“Chưa hết, Diệp di nương còn có thể áp phu nhân một đầu, xem nhà giữa bọn họ còn dám lạnh nhạt với đại tiểu thư không!” Tuyết Liễu ngẩng cảm lên, thần sắc cực kỳ kiêu căng.

Có nhà ngoại đắc lực như vậy, lại có mẫu thân được sủng ái, Triệu Thuần Hi còn lo lắng cái gì? Trong lòng nàng sáng khoái một hồi, lúc này nói quản sự một câu, ngênh ngang rời đi. Về phần đồ cưới và hôn sự, đều có mẫu thân hỗ trợ trừ tính cho. Bà ấy là Tiệp dư, chỉ cần một câu truyền xuống dưới, chớ nói cho con gái gả vào thế gia, chính là gả cho dòng họ hoàng thất cũng đơn giản, mà Quan thị nếu dám cất xén đồ cưới của nàng, kết cục nhất định thế thảm.

Một đoàn người chân trước vừa đi, Quan Tố Y chân sau trở về, thoáng nhìn chén trà nhỏ bên trên bàn vẫn còn hơi ấm, hỏi, “Triệu Thuần Hi tới đây?”

“Khởi bẩm phu nhân, đại tiểu thư đợi ngài đến trưa, vừa đi chưa tới nửa khắc đồng hồ.” Quản sự bà tử vừa nói vừa thu dọn mặt bàn sạch sẽ.

“Không đợi người đến đã đi, chắc là được biết tin tức Diệp Tiệp dư giành vinh quang cho Diệp Phồn, vì vậy rút lui. Ngày sau cái nhà này của chúng ta còn muốn cung nghênh đại tiểu thư tôn giá, hẳn là khó càng thêm khó đây.” Nàng cười cười không có ý kiến.

“Không đến mới tốt đấy, trong sân chúng ta rốt cuộc được thanh tịnh.” Minh Lan đặt hộp gấm lên trên bàn sách, tự đi chuẩn bị công cụ chữa trị mảnh giấy vụn.

Hai chủ tớ ghép giấy tới quá nửa đêm, rốt cuộc cũng bảo tồn thỏa đáng được những mảnh vụn, ép vào cái thanh nẹp đặc chế. Minh Lan nhân dịp tiểu thư tắm rửa, ngẫu hứng hát một bài thơ ca, cũng tiện học tập mấy chữ. Quan gia chính là văn hào thế gia, tất nhiên là nói chuyện cũng có học giả uyên thâm, lui tới không có người thường, ngay cả người trông cửa cũng có thể xuất khẩu thành thơ, càng đừng nói tới nha hoàn hầu hạ chủ tử. Nếu như không có một chút tinh thần hiếu học, không chừng sẽ bị chủ tử chán ghét mà vứt bỏ.

Quan Tố Y gồi lên bên thùng tắm, nhắm mắt lại chậm rãi ngâm nga, “Núi nam có cây trụi cao, Mọi người chẳng thể tựa vào nghỉ ngơi. Các cô sông Hán dạo chơi, Đoàn trang chẳng thể trao lời cầu mong. Kìa con sông Hán mệnh mỏng, Chớ toan lặn lội mà hồng vượt qua. Trường Giang mờ mịt chảy xa, Kết bè chẳng thể dùng mà lướt đi.” Dư âm lượn lờ, du dương uyển chuyển, lại ẩn chứa sâu bi sâu thảm.

Minh Lan nghe ngây dại, che ngực nói ra, “Tiểu thư, bài thơ này là có ý gì vậy? Trong lòng ta cảm thấy có chút khổ sở.”

Quan Tố Y mở hai mắt ra, nhìn lên hư không, giải thích từng câu từng chữ, “Phía nam Hán Thủy có cây cao mà không có cành, ta không thể tựa vào bóng râm. Mỹ nhân cách nước đang du dương, tâm ta khao khát lại khó cầu. Hán Thủy cuộn cuộn vừa sâu, nước lớn bơi lội không tới được. Hán Thủy cuộn cuộn chảy dài, dù có bè gỗ cũng không vượt qua được. Bài thơ này chính là tâm sự yêu thầm, bao hàm đau khổ cầu mà không được.”

“Thào nào trong lòng ta khó chịu như vậy.” Minh Lan giật mình, không biết vì sao lại chảy xuống hai hàng nước mắt, đôi mắt Quan Tố Y cười khê một tiếng. Người si tình thật đáng buồn, người si tình đáng thương, người si tình càng thêm buồn cười, đời này, nàng tuyệt đối sẽ không nhiễm nửa chút tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hiền Thần

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hôm sau, trong Thừa Đức điện, văn võ bá quan phân biệt bên phải trái, cùng tấu chuyện triều đình. Bởi vì Từ Quảng Chí nhờ giúp đỡ, mấy vị học giả uyên thâm đồng thời đã viết tiến thư chuẩn bị trình báo Hoàng Thượng, bỗng nhiên Cảnh Quận Vương tiến lên vài bước gắng sức nói cho Từ Quảng Chí

nhập sĩ, cũng thuận theo mà cùng một chỗ phát ra tiếng. Quan phụ thoảng tiến lên một bước, chuẩn bị tán thành, lại nghe thấy lão gia tử nhà mình rất trung khí mà bác bỏ, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Từ Quang Chí này đạo đức cá nhân có thiếu hụt, thoái hoá biến chất, không thể làm quan...” Cuối cùng triển khai trong tay tấu chương thật dài, niệm tụng từng chữ từng câu.

Cha ơi, chúng ta trước khi đi không phải đã bàn xong rồi sao? Đừng đánh thể diện của Cảnh Quận Vương ngay trên triều, ngài nói không giữ lời à! Quan phụ nâng trán ai thán trong lòng, trên mặt lại mây may không lộ ra. Mà mấy vị văn thần học phái Pháp gia được hần bày mưu đặt kế, chuẩn bị vạch tội Từ Quang Chí đốt sách phế văn, lúc này cũng trở tay không kịp. Bọn họ tuyệt đối không ngờ tới Quan lão gia tử ngay thẳng như thế, tiểu bối học phái nhà mình cũng nói xé là xé, nhưng mà nghe đi, lại bị tính tình cương trực và quang minh lỗi lạc “Ngẩng không hổ với trời, cúi không thẹn với người” của ông làm xúc động, nhao nhao ướt hốc mắt.

Chính sách đẩy mình Không thị vừa ban bố không được bao lâu, chư vị đại thần có tất cả các học phái, đương nhiên cũng lo lắng lợi ích bị hao tổn. Mà ngôn luận “Phê thuật Bách gia” của Từ Quang Chí làm cho bọn họ vốn ở tình cảnh trần đầy nguy cơ càng thêm gian nan, nếu như không thay đổi sửa trị, kết cục của những điển tịch Pháp gia kia không chừng chính là bọn họ ngày mai. Nhưng mà khiến các học giả buông tha cho sở học bình sinh, miễn cưỡng tiếp nhận tư tưởng mình không ủng hộ, còn tàn nhẫn hơn cả trực tiếp giết bọn họ.

Vì vậy, bọn họ muốn chống lại với Từ Quang Chí đến cùng, thực sự biết rõ Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không giương mắt tới học phái khác, chỉ có dùng mạng ra đánh, hy sinh vì nghĩa mà thôi. Lại không ngờ Quan lão gia tử, Thái đầu Nho học, thầy của Đế vương lại bước ra trước bọn họ. Nếu như sở hữu tất cả học giả Nho gia đều giống như Quan lão gia tử, đức dày lấp lánh, như vậy văn đàn sẽ hưng thịnh, triều đình ổn định, xã tắc vững bền.

Đội Quan lão gia tử lưu loát đọc từng câu từng chữ châu ngọc trong tấu chương xong, trong triều là một mảnh ầm ầm thanh âm trầm trầm khen ngợi, ngay cả võ tướng xưa nay không hợp với văn thần cũng vỗ tay khen lớn, tán thành không ngừng.

Từ Quang Chí làm việc cực kỳ cao điệu, không, phải nói hai đời đến nay, hần đều là loại người hẹp hòi, không coi ai ra gì, bất đồng chính là ở kiếp trước có Thánh Nguyên Đế ủng hộ, đời này lại chỉ có thể leo lên quyền quý, từng bước trừ tính, khởi điểm bất đồng vận mệnh cũng khác hẳn đi. Ở kiếp trước hần cũng từng giết hại học giả khác phái, chưa hẳn không có gây thù hằn, nhưng bởi vì chỗ dựa cường ngạnh, bối cảnh thâm hậu, thủy chung đứng không ngã được. Nhưng ở kiếp này, hần còn chưa có lực tự bảo vệ mình đã bộc lộ tài năng, gây thù hằn vô số, kết cục có thể nghĩ đấy.

Hần cho rằng đại thần học phái Nho gia đều làm hậu thuẫn cho hần, lại quên mất người đứng đầu, Quan lão gia tử có thể thương thức tác phong ý thể khinh người, đốt sách phế pháp của hần hay không. Đáp án dĩ nhiên là không cách nào thương thức, mà lại còn ghét như kẻ thù!

Thánh Nguyên Đế chăm chú lắng nghe Đế sư nói chuyện. Bởi vì trong lòng hần tôn sùng Pháp gia, bài xích Nho học, ấn tượng của hần đối với Quan lão gia tử chỉ dừng lại ở chỗ bảo thủ, không biết thay đổi mà thôi. Sau khi ngầm phát sinh tình cảm với Quan Tổ Y, hần mới bắt đầu nhìn kỹ lại lão gia tử một lần nữa, rốt cục phát hiện che dấu phía dưới cỗ hủ ngoan cố là trung thành, ngay thẳng, đội trời đạp đất và cương trực.

Mà Quan phụ thì càng thêm thú vị, bên ngoài là chuyên gia Nho học, ngầm thì lại thân thiết với các học giả khác phái, cũng cực kỳ tinh thông Chư Tử Bách gia, một câu “Toàn trí, toàn năng, sành sỏi” cũng không đủ. Hần đi vào triều đình chính như giao long trước vực thẳm, tất nhiên vui vẻ mà bay lên.

Thảo nào Quan Tổ Y lại huệ tâm hoàn chất, chung linh lục tú như vậy(*), lại còn là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, mưa dầm thấm đất. Lúc này Thánh Nguyên Đế còn không biết, người Trung Nguyên có một câu nói là: yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì thích một người mà đương nhiên yêu thích tất cả những người thân bên cạnh người, vì vậy trước kia còn cảm thấy cha con Quan gia cỗ hủ, giờ lại cảm phục.

[*huệ chất lan tâm = chất huệ lòng lan, chỉ những người cao nhã, thuần khiết]

Chung linh lục tú = 1 thành ngữ chỉ nhân vật ngưng tụ linh khí trong thiên địa, dụng dụng ưu tú]

Lúc này hần vẫn còn đang nung nấu, phản kháng, áp lực, nhưng cũng không ngại nâng Quan gia tiến một bước. Đội tiếng trầm trầm khen ngợi và tán thành dần dần tan đi, hần nói, “Đế sư nói thật đúng, Từ Quang Chí này chỉ vì cái trước mắt, đạo đức cá nhân có thiếu hụt, không xứng làm quan.”

Mất thấy Cảnh Quận Vương như muốn tranh luận, hần tiếp tục nói, “Trẫm ra thánh ý là ‘Đẩy mình Không thị, ức thuật Bách gia’ lại bị hần xuyên tạc thành ‘Trục xuất Bách gia, độc tôn Nho thuật’. Nếu như một quan viên mà ngay cả thánh ý cũng không lý giải được, vậy dùng làm gì? Pháp gia hình phạt rõ ràng, Nho gia thi hành nhân ái, Mặc gia yêu thương, binh gia bảo vệ đất nước... Chư Tử Bách gia ai cũng có sở trường riêng, nỗ lực phấn đấu, học giả các phái rộng cuốn hồ nhảy, ý chí chiến đấu sục sôi, vì vậy đại Ngụy ta trăm trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng, văn võ quan viên ganh đua, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, lo gì xã tắc không ổn, giang sơn không vững? Trẫm tôn sùng Nho học chỉ vì một chữ ‘Nhân’, thần tử nhân ái, dân chúng nhân ái, làm sao có thể noi theo bạo Tần đi ‘Đốt sách chôn người tài’? Các ngươi có thể có tư tưởng của mình, trẫm cũng có phương châm trị quốc, chư quân cảm thấy có đúng hay không?”

Một loạt câu truyền xuống, Cảnh Quận Vương đã không còn sức mà cãi lại, ngượng khó tả, mà văn võ bá quan ngay ngắn quỳ xuống đất hô vạn tuế, Quan lão gia tử tức thì bị Hoàng thượng nhân hậu mà cảm động đến rơi lệ đầy mặt, vui lòng phục tùng.

Chuyện Từ Quang Chí nhập sĩ cứ như vậy bị bác bỏ, Thánh Nguyên Đế lại thăm tra xử lý mấy cộc chính vụ, lúc này đưa ra hoàn thiện pháp điển, trùng kiến chuyện trật tự, bởi vì phía trước có học giả các phái với tư cách chặn dẽm, văn võ bá quan rất phối hợp, ngoại trừ tán dương quân chủ thánh minh, không bất kỳ dị nghị gì.

Sau khi hạ triều, Thánh Nguyên Đế giữ Đế sư, Quách thường và mấy vị văn thần học phái Pháp gia lại, cộng đồng thương thảo luật pháp cụ thể hoàn thiện chi tiết, tỉ mỉ. Quan phụ đi theo sau lưng Quan lão gia tử, chậm rãi đi đến Vị Ương Cung, nhỏ giọng nói, “Cha, ngài hôm qua đã đồng ý với con rồi mà, vì sao trên triều lại bố trí con vậy.”

Cảnh Quận Vương độ lượng nhỏ hẹp, đã tâm bưng bưng, trước đã có ý lôi kéo Quan gia, lôi kéo không thành lại đến đỡ nanh vuốt, dẫn tâm phúc, lúc

này kế hoạch bị Quan gia đảo loạn lần nữa, mặc dù trên mặt giả bộ đại nhân đại nghĩa, trong lòng tất nhiên đã hận thấu Quan gia. Dầu thế nào hấn cũng là người Cừu Lê Tộc, còn là dòng họ hoàng thất, nếu như hấn cố tình gây khó dễ cho Quan gia, Hoàng Thượng bỏ ai bảo vệ ai còn chưa biết đâu.

Quan lão gia từ bờ môi chưa động, tiếng lòng đã đưa tới bên tai Quan phụ, “Sinh, ta cũng muốn. Nghĩa, ta cũng muốn vậy. Cả hai không thể được cùng nhau, người bỏ sinh mà lấy nghĩa. Lời này ta dùng để động viên con hằng ngày, cũng động viên chính mình. Người khác làm quan hoặc bởi vì quyền lợi, hoặc bởi vì phú quý, người Quan gia ta nhập sĩ vì cái gì, con đã quên sao?”

Quan phụ nhỏ giọng trả lời, “Nhi tử chưa từng quên ngày nào, khai trí cho người trong thiên hạ, mưu sinh cho người trong thiên hạ, khai sáng thịnh thế, thiên hạ thái bình.” Dứt lời dừng một chút, rồi mới tỉnh táo lại nói, “Cha, nhi tử biết sai rồi!”

Quan lão gia từ hừ lạnh một tiếng, lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, “Con có thể không quên tư tưởng ban đầu. Con có thể có thủ đoạn khéo léo đưa đây, ta đi đạo trung trực của ta, ngày sau tất cả không thể làm chung, hoặc chung sức hợp tác, hoặc tranh phong tương đối, mà mặc cho ta và con chính kiến mà thôi.”

Quan phụ vâng vâng đồng ý, bái phục không thôi. Ai nói lão gia tử không có có tâm cơ, không hiểu cải biến, ông để cho hai phụ tử đi một con đường riêng, chính là tâm cơ lớn nhất, cải biến tốt nhất, thật là tiến có thể công, lui có thể thủ, nếu như gây một cái, cũng có thể bảo toàn người còn lại.

Hai người ngầm hiểu, dọc đường không nói gì nữa, ở ngoài điện chờ một lát thì được dẫn vào ngự thư phòng.

“Chư vị ái khanh mời ngồi.” Thánh Nguyên Đế không có một chút kiêu ngạo nào, cỡi xuống long bào thay đổi thường phục, giơ tay mời mấy vị đại thần ngồi xuống. Trần Tây Hâu xin nghỉ dài hạn ba tháng sớm đã đợi ở một bên, cầm trong tay một bầu chương thật dày.

“Nước không thể không có vua, càng không thể loạn pháp, pháp loạn tức thế loạn, thế loạn tức dân thương vong, trăm vốn sớm có ý chính đồn pháp luật, đặc biệt thỉnh chư vị ái khanh tới hỗ trợ nghiên cứu tường tận, làm lại pháp điển, trong sạch thời thế.”

Các vị đại thần đều bị quân vương nhân ái thu phục, muôn miệng một lời mà nói, “Nguyện cống hiến cho bệ hạ, nguyện cống hiến cho đại Ngụy, nguyện cống hiến cho dân chúng.”

“Quá tốt!” Thánh Nguyên Đế long tâm cực kỳ vui mừng, lời ít mà ý nhiều nói, “Trẫm vừa tiếp xúc với văn hóa Trung Nguyên không lâu, học thức giới hạn, không tiện nhiều lời, chỉ một nguyên tắc thỉnh chư quân ghi nhớ: sửa Pháp lúc này lấy ‘Quân nhẹ dân quý’ làm gốc, vì mong muốn của dân chúng, quốc pháp áp đảo tông pháp, ý dân áp đảo tiếng quan, vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, hủy bỏ luật lệ cổ lỗ sĩ ‘Hình bất thượng đại phu lễ bất hạ thứ nhân, thân thân tương ân, quan quan tương hộ*’, chính thức dùng dĩ nhân vi bản*, dùng người làm gốc.”

[*Hình bất thượng.: Hình phạt không dùng với người có địa vị, dân thường không nói tới lễ nghĩa, *quan quan tương ân.người thân che chở cho nhau, quan lại bao che cho nhau]

[*dĩ nhân vi bản = dùng người làm gốc]

Trong điện yên tĩnh một lúc, học giả Pháp gia tất nhiên là mừng rỡ như điên, vui lòng phục tùng, lại lo lắng Đế sư và Quách thường nói phản đối, đợi xem thế nào đã, lại thấy hai người song song quỳ xuống miệng nói Thánh Quân, còn kích động hơn cả bọn họ, “Hoàng Thượng một lòng vì dân, đại nhân đại nghĩa, tất nhiên tạo sự nghiệp to lớn muôn đời, phương danh lưu thiên cổ! Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thánh Nguyên Đế vội vàng nâng hai người, trong lòng ngực bắt đầu khởi động ngàn vạn tự, cũng có hùng tâm bừng bừng chí khí. Hấn suy nghĩ một lát, lại nói, “Trừ sửa pháp ra, trẫm còn muốn tạo một công sở khác, tên là Đốc sát viện, do Đốc sát Ngự Sử và cấp sự trung hợp thành, luật lệ can gián Hoàng đế, nghe dân chung quanh nói, vạch tội đủ loại quan lại, giám sát địa phương thực quyền, từ trung ương lớn đến thôn huyện nhỏ, từ Hoàng đế cho tới đủ loại quan lại, vì kéo dài đại sự quốc gia và dân sinh muôn màu, đều trong phạm vi giám sát và nói của Ngự Sử. Trẫm giao phó bọn họ tuyệt đối tự do, phải làm châm kim đá hết sức, vạch tội đủ loại quan lại, không nói hoạch tội, cũng không cứng nhắc, để tránh miễn tai ương hôn quân loạn chính, gian nịnh họa nước...”

Đây cũng là tư tưởng khi nghe Quan Tô Y nói về tệ nạn mà Pháp gia quân quyền độc đoán sinh ra.

Hoàng Thượng nói còn chưa dứt lời, Quan lão gia tử đã quỳ xuống lần nữa, thanh âm hô vạn tuế như núi nổ còn đang run, ông thậm chí còn nói ra nguyện ý từ chức vị siêu phẩm đế sư, đi làm thất phẩm Ngự Sử nho nhỏ kia, chờ lệnh vì dân, nhìn thẳng vào lời nghe được. Mọi người còn lại cũng nhao nhao quỳ xuống tình nguyện, không hề có ý miễn cưỡng chút nào.

“Tốt! Có hiền thần như thế này, lo gì đại Ngụy ta không hưng thịnh, xã tắc không vững bền!” Thánh Nguyên Đế cao giọng cười to, cực kỳ thoải mái. Từ giờ khắc này, ấn tượng của hấn đối với phụ tử Quan gia đã hoàn toàn đổi mới, từ nho học quảng cáo rùm beng có cũng được mà không có cũng không sao biến thành xương cánh tay, tâm phúc phụ tá đắc lực.

Tần Lăng Vân cũng bị hai người cao thượng lây, thật là bái phục, thầm nghĩ khó trách Quan Tô Y ưu tú và độc lập độc hành như vậy, thì ra là nguyên nhân gia phong thanh chính. Rõng sinh rõng phượng sinh phượng, lời này quả nhiên đúng vậy.

Mọi người nghị sự từ sáng sớm đến chạng vạng tối, ở Vị Ương Cung dùng qua ngự thiện mới từng người về nhà. Tiến lên trên xe ngựa, quan phụ tử từ từ nói, “Sửa pháp, thiết lập đốc sát viện, Hoàng Thượng lo nước lo dân, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, con lại muốn mượn cả hai cái này đi làm một việc tư.”

“Chuyện của Y Y?” Quan lão gia tử ngầm hiểu.

“Cha, ngài quả nhiên thông minh trong vạn vật xung quanh.” Quan phụ cười vuốt đuôi nịnh bợ.

“Được rồi, việc này ta xử lý.” Quan lão từ gia tử đảm nhiệm nhiều việc, dù biết rõ nhi tử đào cái bẫy, nhưng suy nghĩ vì cả đời cháu gái an khang thì thực sự vui vẻ chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nát

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Lúc Quan lão gia tử và quan phụ vào triều, Quan Tổ Y cũng đã dậy, rửa mặt xong nàng liền đi đến thư phòng, vừa luyện chữ vừa chờ đợi Triệu Vọng Thư đến đây thỉnh an. Trên cổ tay nàng quấn một vòng băng gạc, bên trong buộc một khối chì, nếu như gỡ xuống, ước lượng khoảng bốn năm cân. Nhưng mà khổ luyện như vậy, nàng đã quen từ khi mới mười một mười hai tuổi rồi, một tay cầm bút lông luyện được ra nét chữ khí thế tựa như vạn quân, nét chữ cứng cáp, mới nhìn còn tưởng là vị tướng soái nào xuất nhập sa trường viết sách, tuyệt đối không thể nghĩ ra được nét chữ này lại do một tiểu thư khuê các viết. Minh Lan thấy tấm tắc khen, hận không thể đề tay tiểu thư lên cổ tay mình, cũng tiểu sai không bị trời buộc mà viết mấy chữ. Luyện ước chừng một khắc chung, Triệu Vọng Thư vốn nên giờ mẹo đi ra rồi cục cũng khoan thai đến chậm, đi theo phía sau là Triệu Thuần Hi hóm hờ như gió xuân. Lão mục tử trông coi cửa sân bước lên phía trước nghênh đón, thật nghe lời, không cần tiền cũng vẫn lên đón, xem ra bọn họ cũng đã thu được tin tức Diệp Tiệp dư đã giành được vinh quang cho Diệp Phồn, lo lắng phụ nhân bị thất sủng, muốn kết giao chút thiện duyên tìm ít phương pháp, ngày sau cũng tiện khi tề lên chỗ cao.

Hôm qua lúc đến bị chờ hơn nửa canh giờ, nhưng hôm nay ngay cả gạch giẫm qua đều có người chà lau, quyền thế và thánh sủng quả nhiên là đồ tốt. Nghĩ như vậy, Triệu Thuần Hi càng phát ra kiên định kế hoạch nịnh bợ mẫu thân, liền hợp di, lung lạc nhà ngoại, chèn ép Quan thị.

Hai tỷ đệ vượt qua cánh cửa ngay ngắn hành lễ, mặc dù trên mặt tất cung tất kính, tuy nhiên trong mắt cũng ngầm lấy vài phần khinh miệt. Triệu Vọng Thư không có tâm cơ, trong lòng không giữ được chuyện gì, không đợi tỷ tỷ mở miệng đã dương dương đắc ý mà nói, “Mẫu thân, hôm nay chúng ta không đi tới chính viện thỉnh an cùng ngài, bài học buổi trưa và buổi chiều cũng miễn đi, đây là phụ thân nói.” Dứt lời chớp mắt, vẻ mặt biểu lộ “Ngươi mau tới hỏi ta nguyên do đi”.

Tâm tư nhỏ nhặt ấy, làm sao Quan Tổ Y có thể không biết, cũng phối hợp nói, “Ồ, đây là vì sao?”

“Di cả ta thêm trang cho di ba nhé, trong đó một tòa Hồng San Hồ cao tám thước, có thể nói quý nhất Ngụy Quốc, giá trị liên thành, ta và tỷ tỷ được mời đi xem. Nghe nói di ba mời rất nhiều người tới cùng thưởng thức, ngay cả đại trưởng công chúa cũng tới đấy. Ngài ấy nói bảo bối như vậy ngay cả công chúa trong phủ của ngài ấy cũng không có, quốc khố chỉ có một chiếc này thôi, lại bị di ba có được, di Ba thật may mắn.” Triệu Vọng Thư mở rộng hai tay trên không trung phui một phát, thần sắc cực kì kiêu ngạo.

Triệu Thuần Hi cười khê chỉnh sửa, “Đệ đệ ngốc ạ, đâu là phúc của di, rõ ràng là nhà ngoại dính sủng quang vinh hôm nay của di cả mới có. Đầu tiên phải nên cảm ơn di cả, dù sao ngài ấy cũng là con gái Diệp gia chúng ta đi ra ngoài, nên tạo phúc cho gia tộc. Ah đúng rồi, di Ba cũng gửi thiệp mời cho mẫu thân đấy, tại ta cao hứng quá thiếu chút nữa quên mất, mẫu thân đi cùng chúng ta sao?” Vừa nói vừa lấy từ trong tay áo ra cái thiệp chữ đỏ.

Nghe tới đây, Quan Tổ Y thiếu chút nữa cười ra tiếng. Thật không thể ngờ được, Triệu Thuần Hi ở đời trước thủ đoạn tâm cơ thâm trầm lại cũng có lúc ngây thơ thế này, chuyển nói dối người khác trở thành ca ngợi, còn dương dương đắc ý, khắp nơi nói khoác, chỉ vì muốn nhìn thấy biểu lộ ghen ghét ao ước của mình. Nhưng mà cũng không thể trách nàng ta được, bản thân nàng ta không được như đời trước được mình đề điểm, nhắc nhở, chỉ dẫn, lúc nào từ lời nói tới việc làm đều mẫu mực, nàng ta trở nên bình thường, ngu xuẩn, ánh mắt hẹp hòi, cũng là đương nhiên thôi, bởi vì gia giáo Diệp gia chính là như vậy, giống cái vị mẫu thân của nàng ta kia tự cho rằng thủ đoạn, kì thực chỉ là bỏ gốc lấy ngọn mà thôi.

“Diệp gia quả nhiên là trong vòng huân quý thể diện, ngay cả đại trưởng công chúa cũng kém hơn một chút. Mà thôi, phụ thân các ngươi đã đồng ý rồi, vậy thì theo hân đi thôi, ta không thích tụ tập cái náo nhiệt kia. Đã chuẩn bị xe ngựa chưa?” Quan Tổ Y từ từ viết chữ, biểu lộ bình thản.

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư không thấy biểu lộ khuất nhục và sợ hãi từ trên mặt nàng, không khỏi có chút thất vọng, vực lại tinh thần nói, “Xe ngựa đã chuẩn bị, phụ thân tự mình đưa chúng ta đi qua đó. Vậy thì, chúng ta cáo từ.”

Triệu Lục Ly tự mình đưa đi, lại không muốn đi theo bọn nhỏ đến nhà giữa nhìn, nói vài lời thân mật, sợ là lo lắng bản thân mình bị Diệp Trần kích thích mà then quá hoá giận gây khó xử? Đồ con rùa, gặp chuyện chỉ biết thụt vào trong vỏ, chẳng có đảm đương gì, thảo nào Diệp Trần hồng hạnh xuất tường (*ngoại tình), thay lòng đổi dạ.

Tại thời khắc này, Quan Tổ Y cuối cùng cũng hiểu khó xử của Diệp Trần, khẽ vung vẩy dài, giọng điệu rời rạc, “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Hai tỷ đệ cũng không nói vâng dạ, quay đầu chạy vội ra ngoài, trong chốc lát đã biến mất ở cửa sân. Vài tên nha hoàn bà tử mau chóng đuổi theo sau, ân cần vô cùng mà dặn dò, “Đại tiểu thư, đại thiếu gia, chạy chậm chút thôi, coi chừng té! Hôm nay thời gian còn sớm, không sợ muộn đâu, cho dù có muộn một lát, đó cũng là nhà ngoại của các ngài, sẽ không trách tội đâu.”

Minh Lan đóng cửa phòng bịch một tiếng, nói, “Đồ cô đầu tuồng, ai đắc thế thì ngã về ai, một bộ mặt gian nịnh, xấu xa vô cùng! Nô tỳ suy đoán hai tỷ đệ kia hôm nay vừa đi, sau này sẽ không tới nữa, Diệp gia bọn họ được sủng ái như vậy, Diệp đi nương lại có Diệp Tiệp dư làm chỗ dựa, sao có thể để tiểu thư vào mắt? Diệp Tiệp dư cũng là thứ không phân biệt phải trái, trông trời trông đất trông cả phòng muội phu, không sợ bị người ta chê cười cho à.”

“Diệp gia vốn chỉ là thương nhân, trước khai quốc vẫn ở biên cảnh buôn bán ngựa, có thể nhét con gái vào hậu cung đã không dễ dàng rồi, không thể quá nghiêm khắc với bọn họ về hai từ ‘Liên sĩ’ và ‘Lễ nghi’ viết như thế nào. Hai tỷ đệ kia lúc này đi vẫn còn có thể lại đến, bởi vì Quan gia ta một khi ra tay, Diệp gia sẽ không hay ho, Diệp gia không hay ho, hai người kia sẽ phải cụp đuôi đến đây bồi tội, một lần nữa cung kính gọi ta một tiếng mẫu thân, sớm muộn thỉnh an ta.” Quan Tổ Y vừa nói vừa viết xuống trên giấy bốn chữ to “Lễ nghĩa liên sĩ”, cuối cùng cầm bốn góc lên cân thận thương thức.

Minh Lan kêu rên nói, “Bọn họ còn trở về á? Vậy cũng quá đáng ghét rồi! Đại thiếu gia còn đỡ, tuy hư hỏng một chút, vụng về một chút, miễn cưỡng có thể chịu; nhưng đại tiểu thư thì trong ngoài không đồng nhất, khẩu Phật tâm xà, trông thấy nàng ta có cảm giác sợ, sợ bị nàng ta chọc một dao sau lưng. Nàng ta thoáng chốc thì cười tùm tùm với người đây, nói người cái này tốt cái kia tốt, trở về lại lôi kéo Hầu gia khóc lóc kể lể, nói người cái này xấu cái kia xấu, theo ta, nàng ta là tiểu cô nương âm hiểm nhất mà ta từng gặp, không biết bộ dạng hai mặt này là học từ ai đây.”

“Đoán chừng là gia đình có truyền thống đấy.” Quan Tổ Y lắc đầu cười thán.

Đúng vào lúc này, quân sự bà tử đưa một chiếc hộp gấm tói, nói là phu nhân Đại phòng Trần Tây Hầu phủ đưa tới, đưa cho đích thân phu nhân mở.

“Mang tới đây.” Quan Tổ Y cho lui người không có phận sự, mở nắp hộp ra xem xét, thấy bên trong có hơn mười bản điển tịch Pháp gia, đều là bản đơn lẻ, tuyệt bản, bản chép tay của danh gia, lập tức mắt sáng rực lên, yêu thích không buông tay, “Trần Tây Hầu hùng hồn khí phách, đây mới thực sự là vật quý của Ngụy Quốc, giá trị liên thành!” Cũng biết những sách này không thể nào là Lý thị chữ to không nhìn được đưa đến, đây hẳn là bảo bối áp đáy hòm của Trần Tây Hầu không thể nghĩ ngờ rồi.

Minh Lan mưa dầm thấm đất cũng biết hàng đây, cả kinh nói, “Tiểu thư, lễ vật này quá quý trọng đi à nha, có thể phỏng tay hay không? Giao tình giữa người và Trần Tây Hầu cũng chưa tới mức này đâu!”

“Cho dù tay cầm bị phỏng mất một lớp da, lễ vật này ta cũng nhận! Hẳn xác thực không có giao tình gì với ta, nhưng không có nghĩa là ngày sau không có giao tình với Quan gia, triều đình tranh đấu thay đổi trong nháy mắt, kích bác văn liệt sớm tối bị diệt, tiềm ẩn thêm một minh hữu chẳng khác nào có thêm một con đường, thậm chí còn thêm một cái mạng, mặc dù không có ý kết đảng, nhưng cũng không khỏi không phòng ngừa chu đáo. Huống hồ hẳn hôm nay chỉ là đưa vài cuốn sách, cũng không có cử động gì thêm, cứ nhận thôi, không cần nghĩ nhiều.”

Minh Lan triệt để thả lỏng trong lòng, liền lấy giấy bút ra để tiểu thư viết thiệp cảm ơn, lại chuẩn bị đáp lễ quý trọng sai người đưa đi Trần Tây Hầu phủ.

—

Lúc hai tỷ đệ Triệu Thuần Hi tới nơi, Diệp phủ đã khách quý chật nhà, thối cổ sắt kèn, liên tiếp có quý nhân quần áo hoa lệ ra vào, thoáng nhìn lại hơi có chút gồng trâm anh thế gia. Diệp lão gia không đích thân ra đón Triệu Lục Ly, có lẽ là xem thường thân phận huân tước nhân tân của hắn, Lưu thị thì ôn hoà, có vài phần quan tâm với hai tiểu bối, gọi đám huynh đệ, biểu tỷ muội bà con cùng tuổi lĩnh bọn họ về phía hậu viện chơi đùa.

Triệu Lục Ly xấu hổ không thôi đứng trong chốc lát, thấy nhạc phụ không đi ra, lúc này mới tự bản thân đi tới Tiền viện.

Đội ước chừng ba chung, đại trưởng công chúa mới khoan thai đến chậm, vẫy lui Lưu thị và Diệp Phồn đón chào cười lấy lòng, nói thẳng vào vấn đề, “Bồn cung lát nữa còn phải vào cung yết kiến thái hậu nương nương, không chậm trễ được, Hồng San Hô kia đâu rồi? Mang ra cho Bồn cung nhìn xem.”

Các tân khách cũng liên tục thúc giục, mắt sáng chói.

Mọi người nhìn ra đại trưởng công chúa là đến không có ý tốt, Lưu thị và Diệp Phồn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể làm gì, đành phải nói oán thầm trong lòng: cứ chờ mà xem, đợi khi nương nương sinh hạ Long tử, sắc lập Hoàng hậu, Diệp gia chúng ta sẽ là có uy tín danh dự đỉnh đỉnh ở Yên kinh, người và Hoàng Thượng không phải ruột thịt cùng mẹ sinh ra, lại không thân thiết, lấy cái gì ganh đua so sánh với Diệp gia? Lúc này mặc người cuồng, ngày sau sẽ có lúc người phải khóc!

Vừa nghĩ ngợi lung tung vừa dẫn người tới trước sân khấu nhà thủy tạ, chỗ đó đã dựng lên một rương gỗ hồng cực lớn mạ vàng, sáng chói dưới ánh mặt trời. Mọi người còn chưa nhìn thấy bảo bối đã bắt đầu nói nhỏ tán thưởng nó không giống bình thường, Lưu thị khí thế hơi tắt lại được thôi phòng bắt đầu coi trời bằng vung, chỉ chờ Diệp lão gia mang khách nam đến sẽ mở rương hiến vật quý, cho đám người thêm kiến thức, biết ý biết tứ.

Triệu Thuần Hi bị biểu lộ nghiêm khắc và khinh miệt của đại trưởng công chúa dọa sợ, ần ần cảm giác được bà ta không hề có ý thân thiết với Diệp gia giống như đồn đãi, trái lại, tựa hồ là đến để bôi móc. Thế thì đã sao? Bà ta đã gả ra ngoài, được coi là người ngoài, làm sao có thể so sánh với mẫu thân? Mẫu thân là vợ Hoàng thượng, bọn họ sớm chiều làm bạn, cùng chung gối ngủ, tương lai cũng sẽ chết chung huyết, thân thiết hơn quan hệ đó nhiều. Bằng không vì sao cả nước ven ven chỉ có một cây Hồng San Hô lại tới trong tay mẫu thân, mà không phải là trong tay đại trưởng công chúa, hay là thái hậu?

Nghĩ vậy, Triệu Thuần Hi rù mí mắt xuống, đắc chí vừa lòng mà nở nụ cười, nghe thấy thanh âm ngoại tổ mẫu dùng chìa khóa mở nắp hộp ra mới ngẩng đầu nhìn, sau đó kinh hãi nghẹn ngào. Chỉ thấy cái Hồng San Hô kia toàn thân óng ánh, màu sắc diễm lệ, không biết sao lại vỡ vụn chông chát, gió nhẹ thổi lên liền bay lên rất nhiều hạt bụi màu trắng, làm cho người đứng ở gần đó ho khan không ngừng.

Lưu thị và Diệp Phồn la hoảng lên, Diệp lão gia cũng run lấy bầy, thiếu chút nữa té xiu, người còn lại có người loạn lên, hoặc nhìn có chút hả hê, hoặc đổ sát vào xem xét, còn có người nhân cơ hội ly khai để tránh bị liên lụy.

“Chớ đi, không cho ai đi! Mau mau, mau đi báo quan!” Diệp lão gia dù sao cũng là thương nhân thông minh tháo vát, nhanh chóng lấy lại tinh thần, sai gia đình đi đóng từng cái cửa, miễn cho đầu sỏ gây nên đảo lộn. Nếu không có người làm loạn, san hô kia cứng rắn vô cùng tuyệt đối sẽ không vỡ thành như vậy! Ngay cả vật ngự tứ(*) cũng dám tổn hại, đến cùng là ai to gan lớn mật đến mức này?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiêu Xài

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Diệp lão gia một mặt đóng cửa phủ một, mặt khác sai người đi nha môn kinh đô và vùng lân cận, Liên phòng ngự phủ tư, thậm chí báo án chỗ ba quân cấm vệ Tả, Trung, Hữu, yêu cầu bọn họ nhanh chóng phái người đến điều tra. Diệp gia mặc dù xuất thân thấp hèn, chức quan không cao, nhưng Diệp Tiếp dư lại là nữ nhân duy nhất được sủng ái bên người Hoàng thượng, còn là nữ nhân chức vị cao nhất Tam cung Lục viện, nói không chừng Hoàng đế hạ nhiệm là do bà ta sinh ra, mọi người tất nhiên là không dám thờ ơ, lập tức phái tinh nhuệ tiến đến thăm dò, lập tức mặc thêm quan phục vào cung trình báo. Vì khỏe khoắn quốc bảo, Diệp gia phát thiệp mời cho tất cả những nhà giàu có ở Yên kinh, thế gia vọng tộc khinh thường lui tới với thương nhân, đại đa số bộ phận cực tuyệt rồi, còn có mấy nhà đang suy tàn, xem ở mặt mũi Diệp Tiếp dư mới hạ mình hàng quý. Có một số người là vì xem náo nhiệt hoặc là tới bôi móc, nếu không ngay cả đất trống Diệp gia cũng không muốn giẫm, e sợ ô uế đế giày của mình. Mà trong đó đại biểu điển hình nhất tất nhiên là đại trưởng công chúa không thể nghi ngờ rồi.

Hôm nay bị khóa ở Diệp phủ không được ra ngoài, còn có quan binh lui tới điều tra, liên tiếp hỏi ý, cứ như tù phạm, làm sao đại trưởng công chúa không bức bối chứ? Nàng tát một tên binh sĩ chặn đường, quát lạnh nói, “Bổn cung muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, xem ai dám ngăn cản! Bổn cung ngay cả vườn Thượng Uyển Hoàng cung cũng có thể tới đi tự nhiên, ở Diệp phủ người lại bị vô cớ giam cầm, chẳng lẽ Diệp phủ người còn to hơn cả Hoàng cung hay sao? Diệp Tiếp dư chỉ là Tiếp dư, chưa từng tấn phong Hoàng hậu, đừng thực sự coi bản thân trở thành quốc trượng phu chân chính. Quốc trượng Đại Ngụy ta còn chưa tới phiên một cái bán hàng rong buồn bán ngựa ở biên quan tới đảm đương, không vứt hết thể diện à!”

Binh sĩ vội vàng quỳ xuống xin lỗi, cuối cùng lui sang hai bên cung kính cho nàng ly khai. Thấy Đại trưởng công chúa đi rồi, mấy vị tông phụ thân phận hiển hách cũng muốn trở về nhà, lại bị ngăn lại, không khỏi nóng giận công tâm, nói thẳng muốn bẩm báo Hoàng Thượng, trị Diệp gia tội đại bất kính.

“Lão gia nhà ta cùng Trung Lang tướng đã vào cung bẩm báo việc này, không tới nửa canh giờ ý chỉ của Hoàng thượng sẽ ban xuống, thỉnh chư vị phu nhân, tiểu thư kiên nhẫn chờ, không cần phải bối rối. Ta và Phồn Nhi lập tức đi Cam Tuyền Cung, thỉnh nương nương hỗ trợ nghĩ cách, bị hủy dù sao cũng là vật ngự tứ, mà giá trị lại cực kỳ quý trọng, Diệp phủ ta không dám tự ý quyết định.” Lưu thị một mặt sai nha hoàn bà tử dâng trà bánh hầu hạ chu toàn, mặt khác dẫn Diệp Phồn trang phục lộng lẫy, chuẩn bị vào cung yết kiến Tiếp dư nương nương.

Các vị nữ khách thấy bà ta mang Hoàng Thượng cùng Diệp Tiếp dư ra, đành phải im tiếng, ngồi xuống uống trà, nhưng oán hận tức giận trong lòng lại không hề vơi, ngược lại càng ngày càng tăng. Nếu không có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, Diệp gia là cái khi gì, cả người toàn mùi nước tiểu với phân ngựa, chất hương phấn đeo cái đầu là có thể làm bộ mình là một con người rồi hả? Thực sự cười!

Triệu Thuần Hi bị mấy tiểu thư thân phận không bằng mình vây quanh trấn an, cảm thấy không kiên nhẫn, nghe được Lưu thị muốn vào cung, vội vàng chạy tới năn nỉ, “Ngoại tổ mẫu, con đã lâu không gặp đi cả, rất nhớ ngài ấy, người mang cả con đi đi. Con sẽ biết điều mà, tuyệt đối sẽ không nói lung tung, sẽ không tùy ý gây loạn.”

Lưu thị chung quy là thiết tình yêu thương hai đứa cháu ngoại, thấy đầy mắt nó tràn đầy nhớ thương, bèn đồng ý cho đi. Một đoàn người ngồi xe ngựa nhanh chóng chạy đến cửa cung, đưa bài tử thỉnh gặp.

Trong Cam Tuyền Cung, Diệp Trần ném thẻ bài đi, lạnh nhạt nói, “Bổn cung vẫn còn cảm tức, không thể tiếp khách, thưởng mấy đồ vật rồi đuổi đi bọn họ đi.”

“Nương nương, lúc này xảy ra chuyện lớn rồi, ngài không thể không gặp nha.” Vĩnh Hà lo lắng nói, “Mới vừa rồi Lão phu nhân nói, ngài thường cho cây Hồng San Hô kia ở trong phủ không biết bị tác tử nào đánh nát, cấm vệ quân, cận vệ kinh đô và vùng lân cận đang tra xét, thẩm tra, nhưng mà không thấy một chút dấu vết nào, mà gia đình phụ trách trông coi san hô có tận hơn mười người, bao bọc vây quanh rưng rưng nhìn chăm chăm, cho đến khi mới mở rương đó ra cũng không có phát hiện dị trạng gì. Ngài nói chuyện này có kỳ quái hay không, không biết là ai làm ra, Diệp gia hay là Hoàng Thượng?”

“Nát?” Diệp Trần sợ hãi cả kinh, đề cao âm lượng, “Bị người đánh nát?”

“Đúng vậy ạ! Mới đầu nô tỳ cũng cho là mình nghe nhầm.” Vĩnh Hà lộ ra thần sắc sợ hãi, chỉ vì tặc tử kia đến vô tung đi vô ảnh, như là quỷ魅.

“Hầu hạ Bổn cung thay quần áo, Bổn cung đi gặp Hoàng Thượng ngay. Người dẫn mẫu thân và mấy người kia vào, Bổn cung nhận được thánh ý rất nhanh sẽ quay lại.” Diệp Trần nhanh chóng trang điểm, biểu lộ nôn nóng.

Cây Hồng San Hô kia về phẩm tương, màu sắc, độ cao, tư thái, đều rất khả quan, cũng coi là một kiện quốc bảo, nhưng mà Hoàng Thượng không thích cái này, lúc tiếp nâng tiến cung, nàng “Độc cũ tái phát”, bởi vì trong lòng áy náy đã mở kho riêng, mang một ít đồ vật cho Cam Tuyền Cung, cây san hô

này chính là một trong số đó. Cũng bởi vậy, chi Diệp Trần biết rõ, quốc bảo kia không phải là Hoàng Thượng sủng ái mới tiến hành hậu thưởng, chi là tiền tay đưa tới mà thôi.

Nhưng quốc bảo chung quy là quốc bảo, nằng có thể chi phối, nhưng không thể làm tổn hại. Lúc này Diệp gia đề xảy ra chuyện, nếu như không bắt được đầu sỏ gây nên, không tránh khỏi phải chịu tội danh.

Đến lúc này, Diệp Trần mới biết, Hoàng thượng cảnh cáo còn không coi là mất mặt, lần này tai họa mới chân chân chính chính tổn thương gân động xương đây. Nếu như nó lạng lẽ nát trong kho phòng Diệp phủ thì cũng thôi đi, nhưng mà nó lại nát trước mặt mọi người, đây rõ ràng là tặc tử cố ý gây ra, khiến thanh danh Diệp gia mất sạch mà!

Cùng lúc đó, Thánh Nguyên Đế trong Ngự thư phòng đã tiếp kiến Diệp lão gia cùng Trung Lang tướng, đợi hai người nói xong, không nhanh không chậm mà nói, “Đã không tìm ra được điểm đáng ngờ, cũng không bắt được nghi phạm, vậy thì thôi đi.” Việc này vì sao phát sinh, có lẽ Ngụy Quốc không có người rõ ràng hơn hẳn, lúc này hẳn đã sửa Pháp, lại muốn làm lại công sở, ước gì có thể tách một khắc ra thành hai khắc để dùng, đâu có thời gian và tinh lực lãng phí ở cái chuyện không quan trọng này?

Một cây san hô cũng xưng là quốc bảo, mà còn đón lấy muôn vàn cực kỳ hăm mộ, tất cả ghen ghét, cuối cùng lại huy động rất nhiều nhân lực, vật lực, gây ra nhiều loạn; ngay cả nha môn kinh đô và vùng lân cận, phối hợp Phòng ngự phủ tư, tam quân cấm vệ cũng xuất động, có thể sánh bằng vụ án phá vỡ bang quốc. Nếu không có việc này, hẳn cũng không biết Diệp gia còn có năng lực đến tận đây cơ đấy.

Thánh Nguyên Đế âm thầm hít sâu, khuyên bảo chính mình nhất định phải khoan dung độ lượng, thương cảm thần tử, lúc này mới đề sát niệm đầy lòng xuống.

Diệp lão gia không dám nhìn thẳng thánh nhan, nên không nhìn thấy sát khí trên mặt Hoàng Thượng, biểu lộ nhẫn nại đến cực điểm, không phục nói, “Việc này sao lại thôi được? Cây san hô này là Hoàng Thượng ngự tứ, tặc tử kia đều dám xuống tay, chẳng phải là chĩa về Hoàng Thượng hay sao? Hôm nay Tiết lão tặc đã ở phía tây xưng Vương, trong kinh cũng không thiếu dư nghiệt tiền triều, không chừng việc này là do bọn họ trù tính. Hôm nay có thể nhắm vào Diệp phủ, làm sao biết ngày mai không dám ám hại Hoàng Thượng? Vì Hoàng Thượng an nguy mà tính, nhất định phải tra rõ đến cùng mới được!”

Thánh Nguyên Đế cong ngón tay lại đánh mặt bàn, từ từ nói, “Trẫm sửa bốn điểm cho ngươi, một, Hồng San Hô kia không phải là quốc bảo, nó chỉ là một vật trang trí có cũng được mà không có cũng không sao thôi, trẫm cũng không coi vào mắt; hai, Hồng San Hô kia là Diệp Trần thưởng cho Diệp phủ, không phải là trẫm ngự tứ, đừng cầm Long uy của trẫm đi ra oai cho Diệp phủ các ngươi; ba, phòng vệ trong kinh do trẫm định đoạt, không cho người ngoài quyết định; bốn, trẫm trước đây có nói, nếu không có nguy cấp quân địch hăm thành, loạn thần tặc tử mưu triều soán vị, Ngụy Quốc xã tắc nguy ở sớm tối, tam quân cấm vệ và Liên phòng ngự phủ tư không được tự ý động, nếu không sẽ dùng tội mưu nghịch luận xử, giết không tha!”

Vừa dứt lời, Trung Lang tướng đi cùng Diệp lão gia đến đây gấp mặt thiên nhan đã đỏ mồ hôi lạnh như thác nước, run như cây sậy, trong lòng gào thét bị Diệp gia lừa thâm rồi! Hoàng Thượng căn bản không sủng ái Diệp Tiệp dư giống lời đồn đâu, càng chưa nói tới ngoan ngoãn phục tùng, nói gì nghe vậy.

Mà Diệp lão gia là thương nhân, đối với quan hệ lợi hại càng thêm nhạy cảm, rất nhanh đã lĩnh hội ngụ ý của Hoàng thượng: một, trẫm không coi trọng Hồng San Hô, cũng không coi trọng con gái Diệp gia ngươi; hai, Diệp gia mượn Long uy lôi kéo triều thần đã chạm đến tận cùng nhẫn nại của trẫm, kính xin tự hạn chế; ba, Diệp gia chức vị nhỏ, không có tư cách tham dự triều chính; bốn, tự tiện điều động phòng ngự kinh đô và vùng lân cận, đã phạm tội, nếu trẫm mất hứng một cái, tùy thời có thể kéo các ngươi xuống xử trảm!

Lần lượt cảnh cáo mịt mờ đánh vào màng tai, làm cho Diệp lão gia thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Con gái, con gái không phải rất được sủng sao? Làm sao lại không hề giống vậy? Nhưng tình huống nguy cấp, không cho suy nghĩ sâu xa, hẳn vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, không ngừng thỉnh tội, mồ hôi ồ ồ ướt đầm áo mỏng, bên trên triều phục dính lại một mảnh nước đọng dài hẹp, nhìn cực kỳ chật vật.

Thánh Nguyên Đế cầm một phần tấu chương chậm rãi đọc qua, đợi hai người dập đầu rách trán mới nói, “Người trong Liên phòng ngự phủ tư và tam quân cấm vệ tự tiện rời cương vị, đồng thời trượng trách 100, hạ ba bậc. Diệp gia phúc lộc nông cạn, khó nhận thánh ân, trời không có cảm tình, nát thành đá vụn. Án này không cần dò xét nữa, dừng ở đây.”

Diệp lão gia và Trung Lang tướng tránh được nạn mất mạng, liên tục đồng ý. Vừa định dập đầu chào từ giả, lại nghe thấy thanh âm bên ngoài truyền đến Diệp Tiệp dư cầu kiến.

Đúng lúc này người đến xem náo nhiệt gì? Diệp lão gia cũng không nhận ra Hoàng Thượng sẽ cho con gái mặt mũi, trái lại, vừa dập tắt không ít lửa giận sợ là lại nhảy lên thẳng lên, quả nhiên lại nghe thấy Hoàng Thượng nói, “Bảo nàng ta trở về đi, ngày sau thư phòng trọng địa không được bất luận Tần phi nào tới gần, người xông vào giết không tha!” Bạch Phúc vâng vâng đồng ý, đi ra ngoài truyền lại khẩu dụ.

Thoáng nhìn hai người nhũn như bùn, Thánh Nguyên Đế phát tay lạnh nhạt nói, “Tần đi. Diệp đại nhân có thể đi Cam Tuyền Cung trò chuyện cùng Diệp Tiệp dư, đề tránh Diệp gia không nghe rõ, đi sai bước nhầm. Cái án cứu mạng kia cũng không đủ cho các ngươi dùng cả đời, vẫn nên tiết kiệm đi.”

Diệp lão gia đã là gan liệt hồn bay, không dám nhiều lời, lê chân ra khỏi Vị Ương Cung, cứ như từ Diêm La điện trở lại nhân gian, thiếu chút nữa sụp đổ gào khóc. Trung Lang tướng có quan hệ thân thiết với hán hung ác nói, “Trượng trách 100, hạ xuống ba cấp, gọi một quốc trọng đại nhân mảnh khoé thông thiên! Xuất cung, ta sẽ vì đại nhân tuyên dương Diệp gia ‘Quang vinh sủng’ trước mặt Hoàng Thượng!” Dứt lời tự đi Đình Uy phủ lĩnh phạt không hề cựa quậy.

Diệp lão gia cảm thấy hoảng hốt, liên tục xin lỗi, lại bởi vì Bạch Phúc ở bên cạnh nên không dám đuổi theo, đành phải trở mắt nhìn hán dần dần từng bước đi. Bạch Phúc đưa tay mời, “Xin mời Diệp đại nhân. Hoàng Thượng lúc này còn có thể khai ân cho ngươi và Diệp Tiệp dư gấp mặt một lần đã là

rộng lượng lắm rồi, nếu không ngại ấy mà không đề cập tới một câu nào, Diệp gia các người cứ tiếp tục làm, không chừng năm nào tháng nào sẽ phạm vào kiêng kị, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào. Nô tài lắm miệng khuyên bảo các người một câu, tình cảm ngày xưa hoàn toàn chính xác là đúng tốt, nhưng ân để sinh oán, không nên không biết chừng mực mà tiêu xài hết tha thứ của bộ hạ, phải biết quân uy khó dò, để vương vô tình, đảo mất thời thì thời tiết đã thay đổi rồi.”

Diệp lão gia bị khuyên bảo lần nữa, lúc này lục phủ ngũ tạng đã nát hết, vừa chà lau mồ hôi lạnh vừa tắt cung tất kính đồng ý, đầu còn vẻ hăng hái, sức lực coi trời bằng vung của sáng sớm hôm nay nữa. Nhưng mà hẳn lại không biết, Hoàng Thượng dùng chiêu thức ấy vẫn chỉ là xao sơn chấn hổ, phụ tử Quan gia lại muốn đánh gãy toàn bộ xương cốt của bọn họ.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, nhưng quân tử báo thù tất nhiên cũng chia lượng đủ mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ân Tình

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Diệp Trần bị Bạch Phúc đuổi đi đến gần Cam Tuyền Cung mà đầu óc vẫn cứ như đang mơ, một câu “Thư phòng trọng địa không được tự tiện xông vào, kẻ trái lệnh giết không tha” khiến tim gan nàng nát vụn, như rơi xuống vực sâu. Nhớ ngày xưa, Vị Ương Cung, ngự thư phòng, thậm chí là tấm điện của hoàng thượng, ở đâu mà không phải tùy ý nàng thoải mái thông hành, nhưng không biết từ lúc nào, Hoàng Thượng lại hỏi hột, thậm chí đề phòng với nàng. Vì sao lại như vậy? Rõ ràng lúc đại hôn Triệu Lục Ly, hẳn còn luôn miệng nói mình chó nên nhớ lại chuyện cũ, cố gắng xây dựng tương lai; còn muôn vàn ôn nhu che chở với nàng, nhưng giờ trong giây lát đã thay đổi đột ngột. Đúng rồi, hẳn thờ ơ, xa cách và phòng bị, là từ lúc mình nhúng tay vào chuyện hậu trạch của Triệu Lục Ly, giành vinh quang cho Diệp gia, khắp nơi gây khó dễ Quan gia.

Quan gia, mọi chuyện đều là vì Quan gia, chẳng lẽ đòi trước nợ bọn họ hay sao? Diệp Trần cực hận “Quan gia” rồi, nhưng lúc này không có cách cứu vãn. Nàng thật đáng buồn mà nhận ra rằng, sức nặng của mình ở trong lòng Hoàng Thượng chỉ sợ không bằng hai phần mười so với Quan gia. Bọn họ là đại biểu Nho học, lãnh tụ văn đàn, cánh tay của đất nước, cận thần thiên tử, mà Diệp gia ngoại trừ một cái ân cứu giá ra thì không có cái gì —— không có hậu bối ưu tú, không có gia phong thanh chính, không có thanh danh dễ nghe và huyết mạch cao quý, càng không có căn cơ và trợ lực nào.

Vì vậy mọi thứ đều cần nhờ chính mình đi tranh giành, chém giết, đi hao tổn tâm cơ, không từ thủ đoạn. Bỗng nhiên, Diệp Trần cảm thấy rất mệt mỏi, có cảm giác suy sụp, cuối cùng cảm thấy sợ hãi. Cũng bởi vậy, khi nàng bước vào chính điện, trông thấy nhóm người Lưu thị, không muốn nói một câu gì.

Triệu Thuần Hi muốn gọi một tiếng mẫu thân lại không dám lỡ mồm, chỉ có thể giương đôi mắt trông mong mà nhìn nàng ta. Nàng có rất nhiều tủi thân muốn thổ lộ hết, nhưng cũng biết hiện tại đang có chuyện cây san hô. Lưu thị quả nhiên không nín được lời nói, vội vội vàng vàng nghênh đón, há miệng đã hỏi, “Nương nương, Hoàng Thượng nói thế nào? Có ban bố ý chỉ phong tước toàn thành, lũng bắt nghi phạm không?”

Diệp Trần lạnh lùng lườm bà ta một cái, mặt trầm như nước ngồi vào chủ vị. Hoàng Thượng không chịu gặp nàng, hiện tại chỉ có thể đợi tin tức chỗ phụ thân.

Diệp Phồn giới nhất khoản nhìn mặt mà nói chuyện, giữ chặt Lưu thị khuyên nhủ, “Bá mẫu, nương nương vừa trở về, dù gì người cũng phải để ngài ấy uống ngụm trà nóng, thở một hơi đã chứ. Bản án lớn như vậy, Hoàng Thượng sẽ có định đoạt, chúng ta chỉ cần ngồi chờ là được.”

Triệu Thuần Hi thật biết điều, cầm ấm trà của Vịnh Hà đưa lên, châm trà cho mẫu thân, trên mặt tràn đầy vui sướng và mong mỏi tình thương của mẹ. Diệp Trần bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thì cực kỳ chán ghét. Nếu không phải tại đồ vô dụng này lần lượt đưa tin tức đến, nhờ nàng hỗ trợ ngăn chặn Quan thị, nàng sẽ nhét Diệp Phồn vào Hâu phủ sao? Sẽ phải nhúng tay vào nội trạch của thần dân sao? Sẽ cất nhắc Diệp gia lên trên Quan thị, hung hãn đánh thể diện Quan gia sao?

Không có Triệu Thuần Hi khuyến khích, nàng cũng lắm cũng chỉ là bóp tắt mầm mống Quan thị vào cung mà thôi, sẽ không có chuyện nát vụn sau đó, càng sẽ không trực tiếp chống lại Quan gia, mới làm hại thánh nhan, ân sủng đều mất hết. Diệp Trần càng nghĩ, càng thấy chán ghét đứa con gái này sâu hơn, nghiêm nhiên đã quên mất tính tình của Triệu Thuần Hi này giống nàng mười phần, mặc dù Quan Tổ Y ngoan ngoãn thành thân, an phận thủ thường, nàng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tâm tư đố kỵ của nữ nhân là vũ khí sắc bén nhất, cũng là độc dược đáng sợ nhất trên thế giới này.

Triệu Thuần Hi bị ánh mắt quý dị của mẫu thân nhìn đến mà rét run, đang định nói vài lời nhỏ nhẹ để bà ta thương tiếc, thì tổ phụ thất tha thất thểu đi tới, mũ quan lệch ra, tóc rối loạn, quần áo nửa ẩm ướt, mặt như giấy vàng, dường như vừa lượn vài vòng trên trận Tu La về, chặt vật tới thảm thương.

“Lão gia, Hoàng Thượng nói thế nào?” Lưu thị lập tức nghênh đón hỏi thăm, cuối cùng giọng run run hỏi, “Sao ngài lại biến thành thế này, bị ngã ở đâu hả?”

Diệp lão gia vùng tay gạt thê tử ra, nhìn con gái trầm giọng nói, “Nơi này không tiện, chúng ta mượn một bước nói chuyện, người không có phận sự đều đừng vào, ngay gần ngồi ở bên ngoài uống trà đi.”

Ý thức được tình huống không ổn, Diệp Trần vội vàng lĩnh phụ thân vào nội điện, cho cung nhân lui để nói chuyện riêng. Diệp lão gia không còn tâm tư đi quanh co lòng vòng, nói thẳng vào vấn đề, “Người thành thực nói cho ta biết, quan hệ giữa ngươi và Hoàng Thượng như thế nào?”

“Tất nhiên là phu thê tình thâm rồi.” Diệp Trần nói chắc chắn, con mắt lại có chút lập loè. Đây là vấn đề nàng không dám đối mặt nhất, cũng là nguyên nhân nàng trần trọc, đêm không thể say giấc. Nếu như nàng quả thật được sủng ái như đồn đãi, hiện tại cái gì cũng bị mất, thì sợ gì Quan thị? Sợ gì Quan gia? Sợ gì thái hậu và tần phi toàn cung? Nhưng, cuối cùng nàng chỉ có thể lừa mình dối người, cuối cùng chỉ có thể một mình chịu buồn khổ cùng thất lạc.

“Ngươi đến bây giờ còn không chịu nói thật hả! Từ lời nói tới hành động của Hoàng Thượng ở trong ngự thư phòng kia, chẳng hề giống bộ dạng tình thâm với ngươi một chút nào cả...” Diệp lão gia thuật lại từng câu đối thoại trong ngự thư phòng, cuối cùng nhỏ tiếng ép hỏi, “Ta thấy Hoàng Thượng chỉ có trách nhiệm với ngươi thôi, không có tư tình, tại sao ngươi không nói thật với ta hả? Nếu như ngươi nói sớm, ta cũng không dám tự cho mình là quốc trượng? Ngươi có biết cái câu ‘phúc lộc nông cạn’ kia của Hoàng Thượng là có ý không?”

“Có ý gì?” Giọng Diệp Trần còn đang run, nàng không phải không nghĩ ra được, mà là không dám nghĩ.

Nhưng mà Diệp lão gia lại đâm phá mộng đẹp của nàng, thanh âm hung ác nói, “Ý là, ngươi ngồi và vị trí Tiệp dư đã là cao lắm rồi, quang vinh sủng cùng phú quý hơn người không tiêu thụ nổi đâu! Ngươi đã đi theo bên cạnh hắn như vậy, tại sao lại không nắm được nhiệt tình của hắn, nắm đó ta dạy bảo ngươi như thế nào hả? Ngươi lại thề son sắt nhất định phải tái giá? Ta bỏ ra rất nhiều nhân lực, vật lực giúp ngươi đạt thành tâm nguyện, ngươi lại dùng cái tình cảnh éo le như vậy tới báo đáp ta sao? Ngươi cũng đã biết, câu kết luận kia của Hoàng Thượng một khi truyền ra, Diệp gia chúng ta chắc chắn sẽ trở thành trò cười ở Ngụy Quốc, ai cũng có thể giẫm lên; bết bết hơn chính là, từ phản ứng lạnh nhạt của Hoàng Thượng mà xem, chỉ sợ cây san hô kia chính là hấn phái người đánh nát. Ngươi muốn cắt nhắc Diệp gia áp chế Quan gia, hấn dứt khoát lau hết thể diện của Diệp gia. Ngươi ngu xuẩn, nếu như sớm nói cho ta biết chuyện ngươi được sủng ái chỉ là giả, ta chắc chắn để toàn tộc Diệp thị cụp đuôi làm người! Nhưng mà bây giờ nói gì cũng đã chậm rồi, ở trong lòng Hoàng Thượng, sợ là Diệp gia chẳng khác gì ngoại thích cần rờ ở triều đại trước kia, nói không chừng ngày nào đó sẽ diệt trừ hết. Ngươi ngu người, đồ ngu xuẩn, sớm biết hôm nay, lúc trước ta không nên giúp ngươi làm xằng làm bậy!”

Lòng tự trọng của Diệp Trần rất mạnh, lại có mưu mô, bị từng câu chữ của phụ thân đâm vào tim phổi chậm rãi ổn định tinh thần lại, sau đó lại bắt đầu kiên định: “Đều rồi, ngươi trách cứ ta thì có tác dụng gì? Nếu năm đó không phải ta ra cái ý kiến đó, ngươi đã sớm chết ở trong lao rồi. Nói giúp ta, các ngươi tự hỏi ta làm mọi việc là vì cứu ai? Ai được lợi nhất? Hôm nay ta vẫn là người bên gối của Hoàng thượng, vẫn là chức vị Tiệp dư nương nương cao nhất, vẫn chấp chương cung quyền, có một không hai. Từ hôm nay, mặc dù Diệp gia sẽ có một đoạn thời gian gian nan, nhưng mà một khi ta mang thai và sinh hạ con trai trưởng cho Hoàng thượng, mọi ngăn cách sẽ tan thành mây khói hết, mọi khinh thường sẽ biến thành khen ngợi. Quân cờ tốt nhất còn ở trong tay ta, ngươi cuồng cái gì?”

Diệp lão gia nghe xong lời này lập tức đổi giận thành vui, thúc giục nói, “Vậy ngươi tranh thủ thời gian phục sủng, lập tức sinh con đi! Tần phi hậu cung đông đúc, chưa hẳn ngươi đã là người sinh thứ nhất.”

“Bỏ cung đã có kế hoạch, ngươi không cần nhiều lời. Mang những người bên ngoài kia đi đi, Bỏ cung muốn tu thân dưỡng tính, yên lặng chờ cơ hội phục sủng, không có thời gian đi trông nom cái cục diện rối rắm kia của Diệp gia. Còn có, sau này bảo tộc nhân thành thật một chút, đừng để ta ở đây vừa được Hoàng thượng cười một cái, các ngươi đã ở bên ngoài úp cái sọt, hại ta lại té xuống. Đến lúc đó ta sẽ lục thân không nhận đâu đấy!” Tiếng Diệp Trần bỗng nhiên như trời đổ, rất tàn nhẫn.

“Đương nhiên rồi, ngươi cứ yên tâm.” Thấy con gái có tư thế Tiệp dư nương nương ngạo nghễ, cuối cùng Diệp lão gia đã hài lòng, lúc này mới dẫn ba người Lưu thị ngay thơ mơ mộng ở bên ngoài xuất cung.

Cùng lúc đó, cấm vệ quân vây khốn Diệp phủ bị Bạch Phúc tự mình lĩnh đi, tất cả đều bị đánh bán gỗ và giảm chức vị, bởi vì người bị ảnh hưởng quá nhiều, có đại trưởng công chúa và mấy vị phu nhân trợ giúp, lại thêm kết luận “Diệp gia phúc mỏng không chịu nổi thừa ân” của Hoàng Thượng đã nhanh chóng truyền ra, có lẽ không được mấy ngày thì ai ai cũng sẽ biết.

Không chỉ Diệp gia không may, mà Từ Quảng Chí bị gãy con đường làm quan cũng thiếu chút nữa điên lên, trong lòng âm thầm hận Quan gia, muốn tìm một cơ hội trả thù, tạm thời không đề cập tới.

Triệu Thuần Hi hỏi hỏi lâu cũng không biết được chuyện gì từ miệng ông ngoại, trở lại Diệp phủ là khắp nơi bừa bộn, thay đổi một bộ váy ngắn, liền cùng phụ thân và đệ đệ trở về nhà. Trong lòng ba người bất ổn, thấp thỏm không yên, khó có thể bình an, cảm thấy có chuyện lớn phát sinh rồi.

“Tình huống trong nội cung thế nào? Ta thấy sắc mặt ông bà ngoại con tựa hồ rất kém. Còn nữa, quốc bảo bị hủy Hoàng Thượng lại không nghiêm tra, mà cấm quân thì bỏ chạy, quả thực khiến người ta khó đoán.” Triệu Lục Ly có ý lấy chút tin tức từ con gái.

“Con cũng không biết. Con hỏi ngoại tổ mẫu, bà ấy không chịu nói, còn bảo con đừng làm miệng.” Triệu Thuần Hi cũng trăm mối không thể giải. Theo lý mà nói Diệp gia xảy ra chuyện lớn như vậy, tương đương tôn hại tới uy nghi của mẫu thân, đánh thể diện hoàng tộc, tại sao Hoàng Thượng lại không hề có phản ứng gì? Bằng sự sủng ái của hắn với mẫu thân, thật là chẳng có lý nào!

“Đi cả con có khỏe không? Có nói gì không?” Triệu Lục Ly nhẫn nhịn mãi, cuối cùng không nhịn được.

“Không, ngài ấy chỉ ở nội điện nói chuyện với ông ngoại, bọn họ bảo chúng con ở bên ngoài chờ, vội vã một chút rồi về, không nói chuyện với nhau được.” Triệu Thuần Hi ghét phụ thân mềm yếu vô năng, càng ghét hắn không dứt khoát được tình si, khế dựa vào vai đệ đệ, làm bộ mặt mọi.

Triệu Lạc Ly thấy thế không nói thêm nữa, vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, trong mắt tràn đầy thần thờ.

So với mọi mọi người, hoặc sút đầu mẻ trán, hoặc hôn phi phách tán, hoặc oán hận dị thường, Quan Tố Y lại trải qua cực kỳ thích ý. Nàng đang ở trong viện của Lão phu nhân nhặt hạt đậu phật, nhấc lên xoay, cẩn thận xem, mỗi một hạt là một niềm vui thú.

Lão phu nhân bị bộ dáng hào hứng dạt dào của nàng trên chộc nở nụ cười, nói nhắc nhở, “Nhặt cẩn thận đấy, nhặt đủ một giỏ chúng ta nấu thành cháo, bổ thí cho người qua đường đi qua Hầu phủ, để kết một phần thiện duyên, tu một kiếp sau.”

“Tu một cái kiếp sau? Lời này quá hay!” Bởi vì trọng sinh một lần, Quan Tố Y bắt đầu cảm thấy hứng thú với Phật học, gần đây có nghiên cứu.

Mẹ chồng nàng dâu hai người tốn hao hơn hai canh giờ nhặt được trọn một giỏ đậu Phật, sai nha hoàn đưa đi phòng bếp nấu cháo. Trong khi chờ đợi, Lão phu nhân thở dài, “Tố Y, gả vào Triệu phủ thật sự là khổ cho con rồi. Phu quân không có tiền đồ, con cái không hiểu chuyện, còn có một nhà ngoại khó chơi. Ta thật sự không ngờ được Diệp gia lại càn rỡ như vậy, chẳng những bức bách Hầu gia nạp thiếp, mời Diệp Tiếp dư ra tay, một bên cất nhắc một bên chèn ép, thật là dày công tu luyện hai mặt. Khi Diệp Phồn vào phủ, nó ý vào thể của Diệp Tiếp dư, chắc chắn sẽ nhắc lên một ít sóng gió, con nhất định phải bình tĩnh...”

Không đợi Lão phu nhân nói xong, Quan Tố Y đã không cho là đúng mà cười rộ lên, “Ngài cứ yên tâm, Diệp gia càn rỡ được nhất thời, không càn rỡ được cả đời. Ngài cho rằng những cử động của Diệp Tiếp dư kia thật sự có thể nâng nhà ngoại lên tận trời sao? Sai rồi, sợ là sẽ nửa đường té xuống, không đến mức tan xương nát thịt, ảnh hưởng tới xương cốt thì lại không tránh được đâu.”

Triệu Lạc Ly vừa hồi phủ, chuẩn bị mang bọn nhỏ đi thỉnh an mẫu thân thì hơi sững sờ, sau đó đưa tay ngăn lại nha hoàn muốn vào trong thông truyền. Hắn muốn nghe xem Quan Tố Y sẽ nói như thế nào, cái mồm kia của nàng luôn liệu sự như thần, không sai lệch chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Khẳng Định

Lão phu nhân mặc dù cũng xuất thân từ gia đình quan lại, nhưng chỉ nhận biết được mấy chữ, cũng không có nhiều kiến thức, sau khi gả vào Triệu phủ không được hưởng phúc, ngược lại cả nhà bị hoạch tội sung quân biên quan, càng bị giày vò chịu khổ, độ mất cảm cũng bị hạ thấp. Bà vốn tưởng rằng Diệp Trần cực kỳ được sủng ái, trong tay nắm cung quyền, Diệp gia sớm tối sẽ nghiêng áp Hầu phủ, thậm chí Đế sư phủ, trở thành một môn phiệt đình cấp, nhưng không ngờ con dâu lại khẳng định Diệp gia chắc chắn sẽ gặp chuyện. Trong này còn có lắt léo gì ư? Nếu thật sự có chuyện như vậy, vậy thì bà phải nên đốt mấy chuỗi pháo chúc mừng mới được. Nghĩ như vậy, bà cũng hỏi như vậy.

Quan Tố Y vừa châm trà cho mẹ chồng, vừa từ từ mở miệng, “Cổ có tổ chế, không thể đi quá giới hạn, lớn như kiến tạo phòng ốc như thế nào, nhỏ như phân chia vật áo ra sao, thậm chí dụng cụ uống rượu, công phẩm tế lễ, nhan sắc và thêu thùa trên vải vóc, đều dựa theo thân phận cao thấp, địa vị huyết mạch thế nào, dòng giống bất đồng sẽ có quy định khác nhau. Địa vị tôn quý đến chỉ tôn thì không có kiêng kị gì, địa vị thấp hèn thì phải coi chừng, nếu như người thấp hèn vượt qua tổ chế, tất nhiên sẽ bị nghiêm trị rồi. Lão phu nhân, người xem Diệp gia là quý hay hèn?”

Nghĩ đến Diệp Trần tiêu phòng độc sủng, Lão phu nhân chần chờ nói, “Diệp gia mặc dù xuất thân thấp hèn, nhưng Diệp Tiếp dư sau lưng dựa vào Hoàng Thượng, đã xem như nửa người Hoàng gia, đương nhiên thuộc về người quý.”

Quan Tố Y lắc đầu cười khê, “Cũng không phải. Cô ta là thực sự được sủng ái hay là giả được sủng ái, lời này ngoại trừ Hoàng Thượng ra thì ai nói cũng không chính xác được. Nhưng, con lại có thể đoán được tám chín phần mười. Hoàng Thượng diệt chư hầu, xây dựng Ngụy Quốc, miễn thu thuế, giảm lao dịch, chấm dứt nỗi khổ mấy trăm năm chiến loạn, làm cho dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức, an cư lạc nghiệp, nói một câu minh quân có một không hai cũng không đủ. Ngài ấy không có kinh nghiệm cai trị, mọi thứ đều phải chậm rãi lục lọi, mà năm đó bang nước đều vong, mỗi một vị quân chủ thủ biên giới, bảo vệ xã tắc ngài ấy đều hoặc tham khảo, hoặc noi theo, hoặc lấy đó mà làm gương. Đại Chu bởi vì phân đất, phong hầu chư hầu mà chia năm xẻ bảy, Tần quốc bởi vì cải chế quận huyện mà nhất thống, vì vậy Hoàng Thượng noi theo chế độ quận huyện, diệt đi nước chư hầu; mặt Đế tiên triều bị thái giám chường án Ti Lễ Giám loạn đao ám sát, mưu triều oán vị, cố Hoàng Thượng xóa bỏ mười hai giám chế, lập tùy tùng trong ngoài, nghiêm cấm thái giám tham chính thảo luận chính sự, ngăn chặn họa hoạn quan; Tiền Hán bởi vì loạn trong nhà, họa ngoại thích mà sụp đổ, giang sơn xã tắc cuối cùng bị ngoại thích Vương Mãng cướp đi, xây dựng triều mới, vì vậy Hoàng Thượng ngăn chặn ngoại thích, nghiêm sửa nhà nội. Người xem năm nay những người tuyền vào trong cung như con gái thừa tướng, con gái Trần quốc tướng quân, con gái quan ngoại hầu. Đều bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị trục xuất trở về nhà, mỹ nhân ở lại đều là gia thế bình thường, không có bối cảnh gì, bởi vậy có thể thấy được Hoàng Thượng phòng bị ngoại thích đã lên tới loại trình độ nào rồi đây. Có câu đế vương đa nghi, lời ấy không phải giả đâu, mà ngài ấy lựa chọn giao cung quyền cho một con gái thương nhân, trong đó ngoại trừ ân tình, không có một chút cân nhắc về chính trị sao? Hân sủng ái Diệp Tiếp dư thật sự có thể đạt tới tình trạng lướt qua hoàng quyền sao?”

Lão phu nhân nghe tới ngây dại, càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Quan Tố Y nhấp một hớp nước trà nhuận hầu, tiếp tục nói, “Thương nhân trục lợi, am hiểu luân củi, Diệp gia làm giàu như thế nào, không chỉ bản thân bọn họ biết rõ, người ngoài cũng thấy rõ ràng minh bạch. Năm đó Hoàng Thượng cùng chư vị huynh đệ cộng đồng đối địch, sau đó bởi vì mâu thuẫn mà phản bội, Diệp gia vài lần nịnh nọt, ứng phó hai bên, hôm qua bán cho Thành Vương vạn thạch lương thảo, hôm nay bán cho Tấn vương mấy ngàn chiến mã, đến mai lại bán cho Hoàng Thượng rất nhiều đao kiếm, hai vị Vương mưu phản, sau lưng không thiếu được có tiền tài của Diệp gia ủng hộ. Diệp gia

không phải là thờ ơ lạnh nhạt, đục nước béo cò, đố một vị hoàng tử thắng được, rồi ngồi ngư ông đắc lợi hay sao? Nhưng Hoàng Thượng đâu phải là kẻ ngốc, đã sớm nhìn thấu hần rồi, đang muốn tìm cơ xử lý Diệp gia, Diệp Tiệp dư lại bỗng nhiên xuất hiện, liều mạng một cái ân cứu giá. Vì vậy nguy khốn của Diệp gia được giải.”

Lão phu nhân bùng tỉnh nói, “Hoàng Thượng xử lý Diệp gia? Đúng rồi đúng rồi, có một năm biên quan bị dịch ngựa, Diệp lão gia bị bắt đi, nói hần có ý bán ngựa bệnh cho quân doanh, có hiềm nghi cấu kết với kẻ thù bên ngoài, muốn xét nhà chém đầu. Vì cái này, Hầu gia bỏn tấu nhiều ngày, hòa giải nhiều lần, về sau... về sau Diệp Tiệp dư cứu được Hoàng Thượng, tai họa của Diệp gia liền toàn bộ tiêu tán đi.”

Nếu như con dâu không chỉ ra, bà sẽ không hề biết được chuyện cũ năm xưa còn cất dấu nội tình rắc rối phức tạp như thế.

Quan Tô Y gật đầu nói, “Hoàng Thượng trọng tình trọng nghĩa, có ơn tất báo, cho nên nguyên ý vứt bỏ hiềm khích lúc trước đối xử tử tế với Diệp gia, nhưng lại không có nghĩa là ngài ấy có thể dung túng ngoại thích phát triển an toàn. Thừa tướng, trấn quốc tướng quân, quan ngoại hầu, đại thần nào mà không phải là cánh tay giúp ngài ấy leo lên đỉnh, ai mà không có công lao với ngài ấy? Ngay cả bọn họ mà ngài ấy còn phòng bị, huống chi là Diệp gia nửa đường leo lên, lòng dạ khó lường kia? Diệp Tiệp dư trước đây có vẻ rất tốt, nghe nói bởi vì thân thể gầy yếu không thể đi lại nhiều, lại không tự ý chuyên quyền, làm việc đi quá giới hạn, Hoàng Thượng rất yên tâm về cô ta, cũng nguyên ý sủng lên một chút. Nhưng thời gian gần đây, không biết cô ta muốn thế nào, lại bắt đầu khuếch trương, Hoàng Thượng chính trực dùng người, muốn cắt nhắc Quan gia để tuyên truyền Nho học, cô ta hết lần này tới lần khác gắng sức chèn ép, chẳng phải là đối nghịch với Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng vốn kiêng kỵ ngoại thích, còn có phòng bị, thấy đã tâm cô ta lớn rồi, sao có thể khoan thứ chứ?”

Lão phu nhân liên tục phụ họa, “Là vậy, là vậy, mỹ nhân hậu cung đông đảo, Hoàn phi Yến gây mỗi người mỗi vẻ, Hoàng Thượng muốn dạng gì mà không có, sao có thể vì vậy mà nguy hại hoàng quyền.”

Quan Tô Y lại nói, “Chính là lui một vạn bước mà nói, Hoàng Thượng tình thâm nghĩa nặng với Diệp Tiệp dư, nói gì nghe nấy, tiến hành dung túng nàg đi quá giới hạn, vậy thì Tân phi hậu cung, dòng họ Hoàng thất, thế gia cự tộc, tân quý triều đình sẽ làm như thế nào? Quốc khố chỉ có một cây san hô duy nhất lại bị một người con gái của thương nhân có được, cái này còn chưa tính đâu, qua tay lại ban cho muội muội trong tộc, mà muội muội này còn đi làm thiếp thấp hèn. Cô ta đi cắt nhắc nhà ngoại, nhưng lại trêu chọc toàn bộ huân quý Yên kinh ghen ghét; cô ta đâu phải là tặng bảo vật, là đang vung một củ khoai lang phỏng tay đẩy chứ. Ngài cứ chờ đi, nếu như Diệp gia cứ tiếp tục can rờ, mặc dù Hoàng Thượng không ra tay thì cũng sẽ bị rất nhiều người gõ.”

Chậm rãi mà uống một ngụm trà nóng, nàng sâu kín thờ dài, “Thương nhân chung quy là thương nhân, tầm mắt và kiến thức chung quy có hạn, chỉ thấy được lợi ích trong tay, nhưng không nhìn thấy bổ cục lâu dài. Cho nên thế nhân mới có một nói câu như vậy —— đạo đức gia truyền, được hơn mười đời, vừa làm ruộng vừa đi học gia truyền đến đời thứ hai, thi thư gia truyền cũng truyền đời thứ hai, phú quý gia truyền, chỉ tới đời thứ ba thì dừng lại. Nếu Diệp Phồn muốn gây sóng gió, con cũng muốn nhìn xem cô ta làm được bao lâu.”

Lão phu nhân không ngừng suy nghĩ tới những lời của con dâu, cuối cùng vỗ tay khen, “Hay một cái đạo đức gia truyền, truyền hơn mười đời. Triệu gia ta có thể lấy được Tô Y làm con dâu, quả thật là tổ tông đời trước tích đức! Cũng phải thôi, Diệp gia đã muốn làm thiếu thân, chúng ta cứ đợi xem kết cục ngày sau của họ.”

A Di Đà Phật, may mà Diệp Trần đi rồi, nếu không Hầu phủ chắc chắn bị nó tai họa ba đời! Vừa nghĩ như thế, Lão phu nhân cuối cùng triệt để tiêu tan đối với xấu xa năm đó.

Trong phòng mẹ chồng nàng dâu bàn luận, cười cười nói nói, ngoài phòng lại một mảnh tĩnh mịch. Triệu Lục Ly trong trầm tư nên không phát hiện tiểu nha hoàn đứng thông truyền đang dùng một loại ánh mắt kỳ dị trộm dò xét tân hôn thê tử. Hần hiện tại nổi lòng lo lắng, đứng rất lâu sau đó mới che mặt dẫn hai đứa con đi, giống như là không dám gặp người.

Cần gì phải đợi đến ngày sau mới nhìn thấy kết cục của Diệp gia, ngay tại một canh giờ trước, cây san hô đại biểu quang vinh sủng của Diệp gia kia đã vỡ thành bột mịn, mà Hoàng Thượng chẳng tra xét gì, ngược lại còn rút cấm quân về, bỏ mặc. Chính như Quan Tô Y nói, nếu như Diệp gia thành thành thật thật, an phận thủ thường, hần ta vẫn diễn cái sủng ái như thường, trái lại, Diệp gia một khi toát ra ý kết đảng, hần sẽ dùng thủ đoạn lõi đỉnh áp đảo. Hần kiêng kỵ ngoại thích, sao có thể bỏ mặc để Diệp gia phát triển?

Cục diện ngoại thích hoành hành, loạn quan tham gia vào chính sự, Vương cùng Mã chung thiên hạ, từ nay về sau sẽ không xảy ra nữa, thiên hạ này chỉ là của họ Hoắc. Dù Triệu Lục Ly làm đồng bào gần mười năm cùng với vị quân vương cực kì bá đạo kia, lại bị ai phát hiện, sự hiểu biết của mình về hần, vẫn không hiểu thấu triệt sâu xa bằng Quan Tô Y.

Chuyện Hồng San Hô nát kia chỉ sợ đó là thủ đoạn xao sơn chấn hổ của hần? Nhân quả đến quá nhanh, không biết Trần Nhi sẽ sợ hãi như thế nào, và nên tự xử như thế nào? Cho đến lúc này, Triệu Lục Ly tâm tâm niệm niệm vẫn là vợ đã chết, không hề để ý tới mặt mũi và cảm nhận của tân phu nhân.

Đương nhiên Quan Tô Y cũng không thêm sự quan tâm của hần, đợi cháo nấu xong hai người mẹ chồng nàng dâu đi ra cửa hông, mỗi khi gặp phải một vị qua đường sẽ tặng một chén, kết một cái thiện duyên, tích một phần phúc đức.

—

Mẹ kế đã nói tình huống như vậy, phân tích thời cuộc dường như rất thấu triệt, thậm chí ngay cả Hoàng thượng làm người và tính nết cũng biết một vài, Triệu Thuần Hi sao lại nghe không hiểu đây? Nàng mơ mơ màng màng mà trở lại Bồng Lai uyển, cho lui hết những người không có phận sự mới cần răng nói, “Những lời Quan thị nói kia, chắc hẳn người cũng nghe thấy phải không?”

Hà Hương đỏ mặt hỏi ra như tương, giọng run lên, “Nghe, nghe thấy được.”

“Vậy người nói xem ta bây giờ nên làm gì? Diệp gia đã gặp nạn, Hoàng Thượng vứt bỏ mặc kệ, thậm chí đi cả ta cũng thất sủng, ta bây giờ còn có thể dựa vào ai đây? Chẳng lẽ thật sự bắt ta phải đi dập đầu nhận sai lầm với Quan thị, sau đó giúp đỡ cô ta đá kích đi ba, đá kích Diệp gia? Vậy thì có khác gì nhận giặc làm mẹ đâu? Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng, ta chưa bao giờ nghĩ muốn mẹ kể gì cả, ta chỉ mẹ của ta thôi.” Nàng chung quy chỉ là đứa bé choai choai, gặp phải loại chuyện vượt qua khỏi sự khổng chế, lúc này khóc lên, trong lòng đã bị mê mang cùng sợ hãi nhồi vào.

Nàng một mặt mong mọi tình thương của mẹ, mặt khác thống hận Diệp Trần vứt chồng bỏ con, trong lòng lại hâm mộ sinh hoạt phú quý của bà ta, vì vậy liền noi theo đối phương không từ thủ đoạn và vội vã luẩn quẩn. Dưới tình huống không có người dạy bảo, từng hành động của nàng, mỗi tiếng nói của nàng đều không có kết cấu gì, thậm chí còn có chút hoang đường buồn cười, cho nên không cần mẹ kể ra tay đã bị hiện thực tàn khốc đâm phá rồi.

Hà Hương nhìn tiểu thư đáng thương, lại không dám mở miệng lung tung. Sự thật đã chứng minh, nàng trước đây dự đoán về Diệp gia đều là chuyện cười, làm hại đại tiểu thư mang theo thiếp hồng Diệp di nương phát đi tới chỗ phu nhân điều võ dương oai. Phu nhân thông minh tuyệt đỉnh, sao có thể không nghe ra nàng nói gần nói xa mĩa mai và chế nhạo? Nhưng mà trong mắt ngài ấy, đại tiểu thư đặc chí vừa lòng, chỉ sợ chẳng khác gì một đám tôm tép nhãi nhép ấy chứ? Thảo nào không thấy ngài ấy khuất nhục, còn có thể khí định thần nhân luyện chữ.

Không hề bước vào Diệp phủ một bước, ngài ấy cũng đã dự đoán được Diệp gia gặp tai họa, thật sự là liệu sự như thần. Nghĩ như vậy, Hà Hương không khỏi có chút sợ hãi, tiếng run run an ủi, “Kẻ thức thời mới là tuần kiệt. Tiểu thư, Diệp gia gặp nạn, ngài tạm thời còn phải dựa vào phu nhân, không bằng, không bằng tiếp tục cúi thấp làm nhỏ, hầu hạ bên cạnh, đợi ngày sau từ từ tính toán.”

Triệu Thuần Hi đã quên thút thít ni non, trầm mặc thật lâu mới nói, “Câm miệng! Ta dù chết cũng sẽ không cúi đầu với cô ta! Nếu cô ta không quản ta, ta còn có phụ thân, cho dù đi ba bị Diệp gia liên lụy, nhưng ở hậu viện vẫn có thể ra sức, ngăn cản cô ta vẫn dễ dàng. Ta cũng không tin cô ta có thể một tay che trời, nếu như mười bảy mười tám năm không sinh được con, ta xem cô đặc ý như thế nào! Đến lúc đó không phải phải dựa vào ta và Vọng Thư à? Sóng có khúc người có lúc, ta xem ai thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhã Tục

Editor: Hắc Phụng Hoàng

Triệu Thuần Hi trước đây ý vào mẫu thân trong cung được sủng ái, vì vậy luôn cảm thấy mình tài trí hơn người, dù là bởi vì nguyên nhân đồ cưới không thể không giả vờ cúi đầu trước Quan Tổ Y, nhưng trong lòng lại vẫn cảm thấy mình ưu việt, cho là mình mới là cường thế một phương, mà Quan Tổ Y chỉ là kẻ dẫn bị nàng che mắt, bài bố, treu đùa. Nhưng hiện tại, những chỗ nàng dựa vào, những quang cảnh đặc chí, đều từ cây san hô vỡ vụn mà hóa thành hư ảo, lúc này lại thỏa hiệp với Quan Tổ Y, giống tù binh bị bắt được, tù phạm bị giam giữ, nô lệ bị áp bách, tự tôn vỡ vụn, trong lòng tràn đầy khuất nhục.

Quan Tổ Y đã phát ngôn sẽ mặc kệ nàng, nàng cũng tuyệt đối không muốn tụ tập sang bên đó, càng không cam lòng dập đầu nhận sai. Nhưng mà đồ cưới không thể không lấy, hôn sự không thể không bàn, hai vấn đề này nên giải quyết như thế nào đây? Dứt khoát làm một lần vát và để suốt đời nhàn nhã đánh Quan Tổ Y năm sắp. Bề gãy ngồng nghênh, tiêu hủy hi vọng, làm bản thanh danh của cô ta, xem cô ta lấy cái gì để miệt thị người khác, và lấy cái gì để tới dạy mình?

Nghĩ như vậy, Triệu Thuần Hi sai Hà Hương, “Lấy cái rương mà đi cả ta đưa cho ta ra đây.”

“Tiểu thư ngài muốn động thủ sao? Nhưng ở nhà giữa không có cái đình của chúng ta, việc này không dễ làm đâu!” Hà Hương lùi từ dưới giường ra một rương gỗ đỏ, nắp hòm sáng bóng, có thể thấy được thường xuyên được người vuốt ve. Mở ra xem, bên trong tất cả đều là bình bình lọ lọ, tàn mát ra mùi quý dị khó ngửi.

Nhắc tới điều này, Triệu Thuần Hi lại thâm hận một trận. Quan Tổ Y đã nhử hết đình nàng xếp vào nhà giữa, nếu như tiền tài quyền thế nhà ngoại còn lớn, thu mua thêm mấy cái sẽ rất dễ dàng thôi, chẳng phải hôm qua có rất nhiều nô tài tại ninh nọt ton hót, có ý bầu vúi trước mặt nàng đấy sao? Nhưng qua hôm nay, đợi khi cây san hô của Diệp gia bị trộm đánh vỡ, mà tin tức Hoàng Thượng bỏ mặc truyền ra, nàng lại trở thành Phụng Hoàng gãy cánh, khắp nơi bị người ta ghét bỏ, lúc nào cũng bị nhà giữa chèn ép, ai sẽ trợ giúp nàng đây?

Lắc đầu, nàng hung ác nói, “Ra tay như thế nào, ta tạm thời không có kế hoạch gì, cứ tìm mấy cái tai mắt để ở nhà giữa đã, từ từ mưu đồ. Không câu nệ tiền tài thu mua hay là uy hiếp cưỡng bức dụ dỗ, tóm lại cứ cài vào đó mấy người đã, đợi bọn tay chân vào đúng chỗ rồi sẽ đi thêm bước tiếp theo. Vì tiền đồ của Vọng Thư, Quan thị tuyệt đối không thể sinh con nối dõi.”

“Haiz, vậy thì nô tỳ đi lần nha hoàn bà từ trong nhà giữa một lần, nhìn xem có người nào trong nhà nghèo rớt mùng tơi hoặc bản thân cực độ tham tài, có thể lôi kéo một người thì tính một người. Tiểu thư, chỗ Minh Phương người có đi tiếp xúc một vài không? Từ xưa đến nay thê thiếp không thể tương dung, nô tỳ cũng không tin nàng ta sẽ trung thành và tận tâm với Quan thị.”

“Cũng được, người nghĩ biện pháp xếp mấy cái tai mắt vào bên người nàng ta. Sớm biết hôm nay, lúc trước ta vô luận như thế nào cũng sẽ không khiến phụ thân cưới Quan thị làm vợ, thật sự là công rắn cắn gà nhà, dẫn sói vào nhà.” Triệu Thuần Hi lại một lần nữa lâm vào hồi hận thật sâu, rồi lại may mắn mẹ kế không thể vào cung chống lại mẫu thân, nếu không Diệp gia sẽ thất bại thảm hại.

Trong Vị Ương Cung, Thánh Nguyên Đế đang nghiên cứu một bản pháp điển tiền triều, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm Trần Tây Hâu cầu kiến.

“Tuyên hán vào đây.”

Trần Tây Hâu bung một cái hộp gấm chậm rãi đi vào, yên lặng hành lễ quân thần, sau đó ngồi vào chỗ của mình, đặt cái hộp trên ngự bàn, đẩy về phía trước. Thánh Nguyên Đế sớm quen với tác phong buồn bực không lên tiếng của hán, còn nói trêu chọc, “Nhu thế nào, tấu từ người còn chưa đồng ý sao? Mắt thấy người trở thành sống không nói gì, nàng vẫn không đau lòng sao?”

Trần Tây Hâu dùng nước trà viết lên trên bàn chữ “Bắc”, lại viết thêm chữ “Tổ”, chính giữa vẽ một thanh đao kiếm, cuối cùng phần hán lác đầu.

Thánh Nguyên Đế vốn có chút muốn cười, nhớ lại Quan Tổ Y gặp trắc trở đều tại vì mình gây ra, màu mặt lập tức chuyển thành âm đạm, ở giữa còn mơ hồ xen lẫn một tia tiếc nuối cùng ghen ghét ngay cả hán cũng không biết. Hán thờ dài nói, “Vợ trước không bảo vệ được, kẻ thất lại nhiều lần gãy vỡ, Triệu Lục Ly hưởng hết nhân gian hạnh phúc lại không biết quý trọng, sớm muộn cũng có lúc hán phải hối hận.”

Ngài nói Triệu Lục Ly sẽ hối hận, nhưng không nhìn thấy trong khe mi tâm của chính mình cũng đã bị hối hận cái vào hay sao. Được rồi, thuộc hạ không đánh tình Ngài đâu, bản thân ngài chậm rãi thức tỉnh đi. Tần Lăng Vân nhìn có chút há hê mà oán thăm một câu, lúc này mới chỉ hộp gấm, ra hiệu bệ hạ tự mình mở ra.

Trên hộp gấm gỗ lim điêu khắc vài cảnh trâm ngọc, cánh hoa trắng nõn do vô sò đánh bóng khảm nạm mà thành, dùng Bảo Châu làm nhụy, phi thúy làm lá, trông tươi mát lịch sự tao nhã, lại không mất đi hoa mỹ tôn quý, một sợi dây thừng màu tử giác xen kẽ, kết làm bảy bướm bướm đang đùa nghịch, vì vậy tăng thêm vài phần linh động. Chỉ là một cái hộp gỗ mà thôi, lại được sắp xếp thành vui mắt như vậy, có thể thấy được người đưa tặng tâm tư tinh xảo như thế nào.

Thánh Nguyên Đế giống như cảm nhận được, lúc này cười rộ lên, “Đây là phu nhân đáp lễ?”

Đừng có gọi phu nhân, phu nhân, có thể gọi tên cô ấy đầy đủ là Trần Bắc Hâu phu nhân không? Người không biết còn tưởng ngài đang gọi vợ yêu của ngài đấy. Tần Lăng Vân kín đáo lườm Bạch Phúc, quả nhiên thấy ông ta đang vênh tai, mắt lộ ra hồ nghi, có lẽ đang suy đoán phu nhân trong miệng bệ hạ đến cùng là ai.

“Bởi vì đây là đáp lễ cái bản đơn lễ, tuyệt bản, bản chép tay của bệ hạ, vì thần không dám tự ý quyết định, nên mới mang vào cung xem. Nếu như bệ hạ chướng mắt những vật này, có thể bỏ thí cho vị thần cũng được. Đúng rồi, chỗ tấu từ thần còn có mấy hộp son hương phấn, chỉ là Trần Bắc Hâu phu nhân tự tay sắp xếp, bệ hạ ngài không dùng tới, vì thần liền làm chủ đề tấu từ nhận lấy.” Đã làm giảm mười hạt Phật châu, Tần Lăng Vân không dám lằng phỉ nữa, tiếp tục chấm nước trà viết chữ lên mặt bàn, viết đến chữ “Bản đơn lễ, tuyệt bản, bản chép tay” tay chấm đậm hơn, có thể thấy được trong lòng cực kỳ hăm mộ bất bình.

Thánh Nguyên Đế vừa cẩn thận từng li từng tí kéo dây thừng màu ra, vừa hỏi vặn, “Người làm sao mà biết trẫm không dùng tới? Nếu như bày ở hộp gỗ chạm rồng hoặc trong túi gấm, dùng làm hương đồng hoặc túi hương. Lần sau nàng lại đáp lễ, chỉ bằng người đều nộp lên trên đi.”

Tần Lăng Vân làm cái động tác xin lỗi, trong lòng lại cân nhắc: lần sau đáp lễ, nói cách khác bệ hạ còn muốn đưa lễ nữa hả? Ngay cả điển tịch Pháp gia bảo bối nhất cũng đưa, có thể thấy được Quan Tổ Y mới là người hán đề bụng chính thức. Diệp Trăn thận trọng từng bước rất nhiều năm, kết quả so ra lại kém vài lần duyên phận giữa bệ hạ và Quan Tổ Y, đáng thương cô ta còn tự cho là được sủng ái lắm, được một đồ vật bài trí có cũng được mà không có cũng không sao đã huyền não cho mọi người đều biết, cuối cùng thành mặt mũi quét rác. Mấy năm qua đi, người Diệp gia vẫn không có tiến như vậy bộ đấy, lại hi vọng trở thành đỉnh cấp môn phiệt, không biết nên nói bọn họ thật đáng buồn hay là đáng ghét nữa.

Trong khi đang suy nghĩ, Thánh Nguyên Đế đã mở nắp hộp ra, một mùi thơm nồng đậm phả vào mặt, làm cho người say rượu cũng muốn say thêm. Quân thần hai người ý nghĩ chợt tỉnh, lập tức không bị khống chế mà hít sâu một hơi, đôi khi nhìn kỹ lại thấy trong hộp không phải là vật hương liệu gì đó, mà là một kếp giấy Tuyên ánh sáng trắng thuần, nó hoàn toàn khác với những sách khác, dày hơn, tròn hơn, trắng hơn, xúc cảm giống như tơ lụa, còn có nhiều đóa hoa quế vàng nhạt làm đẹp trong đó, phẩm chất tốt đúng là hiếm thấy.

“Đây là giấy gì? Chưa bao giờ thấy nó trên phố chợ, cho dù là giấy Tuyên cống phẩm kia cũng không theo kịp một phần vạn!” Tần Lăng Vân cả kinh quên cả Bê Khâu Thiện, định cầm lấy một tờ vuốt phẳng, lại bị bệ hạ sắc giọng ánh mắt ngăn cản.

Thánh Nguyên Đế không phải là muốn ngắm cái kếp tuyên này, mà là cảm tấm thiệp cảm ơn trên cùng lên, từ từ xem. Tần Lăng Vân hơi nghiêng mắt liếc nhìn, sợ hãi nói, “Bút pháp thật bá khí, giữa ngang phiệt và móc cong như ẩn có tiếng đao thương kiếm kích chạm vào nhau, khởi, thừa, chuyển, hợp lại có tư thế rồng cuộn hổ vô. Quan lão gia tử không hổ là thầy thiên hạ, dạy đồ ra được một đũa cháu gái như thế! Đến cùng cô ấy luyện như thế nào vậy, ngày nào đó vị thần tất phải thỉnh giáo Quan lão gia tử mới được! Nổi danh không ai hơn sỡ, văn hào thế gia quả nhiên rất cao minh!”

Trong lòng Thánh Nguyên Đế cũng kinh ngạc không thôi, vốn là khó có thể khắc chế tình cảm tán thưởng, hôm nay tăng thêm vài phần hăm mộ. Hán vốn tưởng rằng nữ tử chỉ thích hợp trâm hoa chữ nhỏ, mà chữ viết của Diệp Trăn xem như nhất tuyệt, không ngờ mình cô lậu quá văn rồi.

Chữ đẹp! Hán thầm khen một câu, cầm lấy nhìn xuống, sau đó càng cảm phục. Thì ra kếp tuyên này không phải là mua ở bên trong hàng sách, mà là phu nhân tự tay làm, phơi khô hơi nước áp chế mà thành, phía trên điểm xuyết một ít hoa quế là chính nàng sàng chọn, khảm nhập nhiều đóa, trình tự làm việc phức tạp tinh tế, dù là khen một câu “vô cùng khéo léo” cũng không đủ.

Phụ bên trên kẹp tuyên tự chế tác, nằng viết —— Hầu gia tặng quà có thể nói là bảo vật tuyệt thế, ta không đành lòng cự tuyệt, mặc dù không muốn mặt dày tham lam cái này, nhưng lại càng không nguyên ý giả thanh cao đậm bạc trả lại bảo vật. Nên đã tặng “Hương Tuyết biến” do ta làm từ lâu, giá trị mặc dù không sánh với, tâm ý lại rất chân thành, mong rằng Hầu gia rộng lòng tha thứ, xin vui lòng nhận cho, cảm tạ.

Ngắn gọn vài câu đã phát huy vô cùng tinh tế biểu đạt yêu thích sách của nàng, làm cho Thánh Nguyên Đế ai thán không thôi, lòng tâm cực kỳ vui mừng.

Tạm thời đặt thiếp mời ở bên trong một bản sách thật dày, để tránh bị nhàu nát tổn hại, lúc này hần mới lấy kẹp tuyên ra ngắm ngía, trầm ngâm nói, “Phu nhân quả nhiên không tầm thường.”

Tần Lăng Vân lấy ra mấy hạt Phật châu, nói, “Có người xem châu ngọc là bảo, có người xem văn tự là bảo, chỉ là tầm mắt rộng hẹp bất đồng, nội hàm sâu cạn không đồng nhất mà thôi. Nhưng mà thế đạo hỗn loạn, trắng đen điên đảo, người tục tăng có người yêu nên được thói phóng, người cao thượng bị chán ghét mà vứt bỏ, Minh Châu bị long đông, thật sự là thật đáng buồn cười. Trần Bắc Hầu phu nhân hoàn toàn chính xác không tầm thường, nhưng có ai biết thường thức đâu?”

Trầm vô cùng thương thức. Những lời này như nghẹn ở cổ họng, thật lâu không trôi. Thánh Nguyên Đế lạnh lùng trừng Trần Tây Hầu, vô tình khoát tay, “Đáp lễ đã đưa đến, người có thể đi rồi.”

Tần Lăng Vân bị dùng xong liền ném chỉ có thể hành lễ cáo lui, sau khi ly khai Vị Ương Cung đứng ở ven đường cười trong chốc lát mới nhanh nhẹn ra khỏi cổng cao.

Cho lui những người không có phận sự, Thánh Nguyên Đế lấy thiếp ra tiếp tục xem, trong lòng một lát vui mừng, một lát tiếc nuối, ần ần còn có chút ừ dột và đau nhức buồn bực không ngớt.

Hần xuất thân binh nghiệp, chung quanh đều là người thô tục, quen với chém chém giết giết, múa đao múa thương, ngay cả nữ tử cũng không ngoại lệ. Duy chỉ có hần thích đọc sách biết chữ, không hợp với người bên cạnh. Hần là lần đầu làm hoàng đế, đương nhiên không hiểu trị quốc, dù là trong lòng mẽ mang do dự, nhưng tuyệt đối không để người ngoài biết được.

Vì hiển lộ rõ ràng uy nghi, ổn định triều cục, dù khổ khó hơn nữa hần cũng chỉ có thể gánh vác một mình, mỗi khi đêm dài khó ngủ, cực kỳ khao khát có người có thể trò chuyện, hoặc chỉ dẫn sai lầm, hoặc nói chuyện giải lao. Quan Tổ Y xuất hiện ở thời điểm này, giống như Tinh Hòa rơi ánh sáng, cùng tư tưởng thậm chí tâm linh của hần, va chạm phát ra ánh sáng chói lọi. Nàng không giống triều thần đem quan điểm của mình áp đặt cho hần, bức bách hần tiếp thu, nàng chỉ thống thống khoái khoái mà nói, người bên ngoài cũng chỉ cần thống thống khoái khoái mà nghe, cuối cùng nhìn nhau cười cười, nhẹ nhàng vui vẻ vô cùng.

Thái độ như vậy không thể nghi ngờ là thoải mái dễ chịu nhất, cũng là an toàn nhất đấy, có thể so với rượu ngon, uống rồi thành nghiện.

Thánh Nguyên Đế cười trong chốc lát, thán trong chốc lát, cuối cùng thu hồi thiếp và kẹp tuyên vào hộp, nằm xuống yên giấc, để lại Bạch Phúc kinh hãi không thôi, nghĩ thầm Hoàng Thượng tại sao lại nhắc lên quan hệ với tân nhiệm Trần Bắc Hầu phu nhân, xem ra còn rất dễ bụng nữa. Triệu Hầu gia, ngài thật đúng là tám đời xui xẻo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trục Lý

Editor: Hắc Phượng Hoàng

[*Trục lý: chị em đâu]

Giờ Mão hôm sau, trong Kinh Trập lâu, một gã sai vặt quỳ gối bên giường gọi nhỏ, “Đại thiếu gia, thời gian không còn sớm, ngài còn phải đi tới nhà giữa thỉnh an cho phu nhân đây này. Mau tỉnh dậy đi đại thiếu gia, đại thiếu gia?” “Ồn quá...! Ngươi cút ra ngoài cho ta!” Triệu Vọng Thư trong mơ màng ném cái gối đầu đi, dọa gã sai vặt kia rút lui mấy bước. Do dự một lát, hần lại kiên trì gọi, “Đại thiếu gia, lúc này phu nhân đang chờ ngài đấy, nếu ngài không thức dậy, chúng nô tài sẽ bị gánh tội danh hầu hạ bất lực rồi.”

“Quan thị, Quan thị, cái gì cũng là Quan thị nói, thực đáng ghét!” Triệu Vọng Thư hoàn toàn ngủ không được nữa, một đầu tóc rối bời đứng lên, tức giận nói, “Chính bản thân cô ta nói sẽ không quan tâm ta và tỷ tỷ nữa, ta còn phải tới đó làm gì hả? Huống hồ tỷ tỷ cũng nói chúng ta không cần để ý tới cô ta, chỉ cần quan tâm thân cận nhà ông bà ngoại và đi cả thôi. Quan gia lợi hại, có thể lợi hại hơn Tiệp dư nương nương không? Có thể lợi hại hơn quốc trượng không? Nhà ngoại của ta chính là đường đường chính chính hoàng thân quốc thích đấy!”

Triệu Vọng Thư lỗ mũi hếch lên trời mà hừ vài tiếng, lúc này mới đặt chân xuống đất, ọt ọt ọt ọt uống mấy ngụm nước trà. Hần từ nhỏ đến lớn chỉ biết sống phóng túng, đầu óc không phải nghĩ nhiều càng ngày càng trì độn. Hôm qua Diệp gia phát sinh chuyện lớn như vậy, hần lại không hề nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là báo cho Hoàng Thượng biết, ngài ấy đương nhiên sẽ phái người đi thăm dò, chỉ chờ bắt lấy tặc tử là xong, không ảnh hưởng gì tới Diệp phủ. Vì vậy, lúc Triệu Lục Ly và Triệu Thuần Hi lo lắng, lẫn lộn khó ngủ, còn hần thì như chưa hề thấy có chuyện xảy ra, như thường lệ ăn, ngủ, chơi đùa, còn mừng thầm không thôi vì được thoát khỏi “Tra tấn” của Quan thị.

Gã sai vặt cũng là kẻ không có kiến thức, chần chờ nói, “Vậy chúng ta sau này không phải đi tới nhà giữa hả? Không cần phải thỉnh an phu nhân sao? Cũng không cần phải tới chỗ đó học tập hả?”

“Đi cái rắm, để tự cô ta chơi đi!” Triệu Vọng Thư được nha hoàn hầu hạ rửa mặt sạch sẽ, mặc chỉnh tề, nói cười đùa, “Đi ra phố mua mấy hũ rượu mạnh cho phu tử, nói cho hắn biết hôm nay ta không đi tộc học, để hắn hỗ trợ chu toàn một vài. Không có Quan thị cả ngày trông coi, cuối cùng ta cũng sống lại rồi! Đi thôi, chúng ta đi tây phố xem người ta đầu chó đi!”

Gã sai vặt tuy có chút ít thấp thòm không yên, ngấm lại Diệp gia mấy ngày gần đây quang vinh sừng sững lại yên lòng, tự đi chợ mua rượu không hề cập tới.

Trong Bồng Lai uyển, Triệu Thuần Hi đã dậy từ sớm, lúc này đang ngồi ở trước bàn trang điểm chỉnh ăn mặc. Không phải đi tới nhà giữa và chính viện thỉnh an, cũng không cần phải đi theo Quan thị học tập tục vụ, nàng lại cảm thấy mê mẩn không thôi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mờ mờ trong gương đồng, chậm rãi ngắm đại.

Hà Hương và Tuyết Liễu cài từng thứ như trâm, vòng tai, vòng tay, vân vân lên người nàng, không ngừng tán dương, “Tiểu thư càng lớn càng xinh đẹp nha, tướng mạo tài học như vậy, lo gì chuyện thành thân tương lai chứ? Chỉ cần Hầu gia thả tin tức ra ngoài, bà mối chắc sẽ gặm sập cửa Triệu phủ mất.”

Triệu Thuần Hi giật giật khoe miệng, dặn dò, “Hai người sai khiến mấy tạp dịch tai mắt linh hoạt ra đường đi, nhìn xem hôm nay có tin đồn có liên quan tới Diệp gia truyền ra hay không. Tìm ta kinh hoàng nhảy phù phù phù phù, khó chịu cực kỳ, cảm thấy sẽ có chuyện lớn phát sinh.”

Mặc dù là đứa cháu gái ngoại ruột thịt của Diệp phủ, hôm qua nàng cũng không thể thám thính được bao nhiêu nội tình, chỉ biết Hồng san hô bị nát, mẫu thân đi tìm Hoàng Thượng khiếu nại nhưng không được vào cửa, lúc xuất cung quân binh đã bỏ chạy hết rồi, quan sai trong nha môn cũng làm chim bay thú chạy, vốn cho là tai họa chọc xé trời, vào cung một chuyến lại biến thành lông gà trên đất, mà bản thân cầm cây chổi quét là xong.

Triệu Thuần Hi càng nghĩ sâu xa, càng cảm thấy phản ứng của mọi người rất dị thường, nhất là Hoàng Thượng, nửa chút ân cần, ý trấn an cũng không có, hoàn toàn không giống với đồn đãi độc sùng mẫu thân!

“Tại sao có thể như vậy? Không lẽ nào!” Nàng ngã vào ghế dựa, lật qua lật lại nhấm nuốt nhiều lần những lời Quan Tổ Y nhận định về Diệp gia ắt gặp chèn ép kia, cuối cùng thấy rất đúng, khắp cả người phát lạnh.

Cùng lúc đó, Quan Tổ Y đang ngồi ở bên cửa sổ, nương nắng sớm đọc vài cuốn sách mà Trần Tây Hầu đưa tới, khoe miệng hơi gấp, rất là thích ý. Minh Lan đứng ở ngoài viện ngảnh cổ nhìn ra xa, thấy giờ mao đã qua, liền bức tức nói, “Ỗ vào Diệp gia đặc thể, hai người kia quả nhiên đều không tới!”

Bà tử thô sử phụ trách vẩy nước quét nhà được nghe lời này âm thầm liếc mắt, oán thầm: người Diệp phủ mới là đường đường chính chính hoàng thân quốc thích, ở bên trong cái bụng của Tiệp dư nương nương không chừng đã mang thai tiểu thái tử rồi, ai thêm thân cận Quan gia người? Để sư, Quá thường, tên này đúng là ếm tai đầy, nhưng đâu có thấy Hoàng Thượng thưởng người một kiện quốc bảo chơi đùa? Ở Yên kinh, ai quyền thế ngập trời, ai có tiếng không có miếng, ngày bình thường nhìn không ra, gần đến giờ tranh phong tương đối liên tình tương rõ ràng rồi, người cất nhắc nô tỳ đi áp thiên kim được nuông chiều của người ta, người ta trực tiếp thưởng một thân Phật xuống, một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết người!

Mấy nha hoàn bà tử còn lại đều nháy mắt ra hiệu, lén tác quái, đợi Minh Lan quay đầu lại nhìn thì làm bộ bận rộn, trong lòng thì nở hoa: Diệp gia thanh thế lớn như vậy, ngay cả quốc bảo cũng có thể trở thành của hồi môn, Diệp di nương có Tiệp dư nương nương và Hoàng Thượng làm chỗ dựa không thể leo lên trên sao? Chung quy là hoàng thân quốc thích, dù là làm thiếp cũng thể diện hơn so với phu nhân, mà nhà giữa vừa không được sùng lại không có thể, không phải là mồi mòng ngồi chờ đợi, thì chính là tranh thủ thời gian tìm đường khác mà đi!

Họ lại không biết đủ loại trò hề và tâm tư âm u này đã bị Quan Tổ Y bên cửa sổ nhìn thấy hết, chỉ là lười biếng phản ứng mà thôi.

“Minh Lan đừng nhìn, dọn dẹp một chút đi chính viện thỉnh an cho Lão phu nhân.” Nàng thả sách lại giá sách, nhìn vào gương đồng chỉnh trâm hoa bên tóc mai, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài.

Đời trước lúc nàng dạy bảo Triệu Vọng Thư chưa từng động dậy tới thước, thấy hắn không ngoan liền cải biến tri thức thành câu chuyện nhỏ, vừa hướng dẫn từng bước, vừa kiên nhẫn dẫn đạo, kết hợp lao động nhẹ nhàng với ngụ ý bên trong, cuối cùng cũng làm hắn thành tài. Mà chỗ Triệu Thuần Hi cũng không lạnh nhạt, tục vụ, nhân tình, lời đời, thậm chí cả chính kiến, đều phân tích thấu triệt cho nàng ta. Tước vị huyện chủ về vang của nàng ta, phu quân quyền nghiêng nửa triều đình kia, có cái nào mà không phải do nàng bỏ bao công sức trù tính cho? Quay đầu lại cho mình cái kết cục thân bại danh liệt.

Đời trước nàng có thể tạo nên bọn họ, đời này đương nhiên cũng có thể bỏ mặc, xem hai người kia gầy được ra bao nhiêu bọt nước. Trong khi đang suy nghĩ, đã đến chính viện, Quan Tổ Y hành lễ với Lão phu nhân, phụng trà, ngồi ở dưới tay nói chuyện cùng bà.

“Vọng Thư không tới ư?” Lão phu nhân nhìn ra phía sau nàng.

“Mới phái người đến hỏi, nói là đã đi tộc học rồi.” Nhưng mà thực hư thế nào, không có người nào hiểu hơn Quan Tổ Y. Triệu Lục Ly mất mụ, yêu nữ nhân hồng hạnh xuất tường, mời học giả uyên thâm đến cũng chỉ là mặt hàng hư danh, đời trước thiếu chút nữa dạy hỏng Triệu Vọng Thư. Nàng mất rất nhiều sức mới đuổi được đi, cuối cùng ngược lại rơi xuống một thân bêu danh.

Chuyện nịnh nọt hết sức kia, nàng tuyệt đối sẽ không làm nữa, Triệu Vọng Thư là rỗng hay là giun đâu có liên quan gì tới nàng?

Lão phu nhân lắc đầu, giọng nói có chút thất vọng, “Nó bị những người khác đầu độc, ý đồ bất hòa với con, thân cận nhà ngoại. Nó từ nhỏ không có người dạy bảo, khó tránh khỏi không hiểu chuyện, chúng ta chậm rãi uốn nắn, một ngày nào đó cũng sẽ tốt thôi.”

Quan Tô Y khẽ cười nói, “Diệp gia dù sao cũng là huyết mạch tương liên với nó, nó thân cận nhiều hơn vốn không có gì đáng trách. Lão phu nhân yên tâm, là bổn phận của con thì con sẽ không trốn tránh.”

“Con là người tốt, ta biết rõ.” Lão phu nhân vỗ mu bàn tay con dâu, nói sang chuyện khác, “Hôm nay đệ muội con sẽ trở về. Nó cũng là người tốt, thân thể không khỏe, con khoan dung một chút.”

Nguyễn thị sẽ trở về ư? Trong lòng Quan Tô Y hoảng hốt một hồi. Đối với vị đệ muội này, nàng không thân cận lắm, mặc dù ở chung một mái nhà, nhưng ngay cả mặt cũng chỉ gặp vài lần mà thôi, bỗng có một ngày Nguyễn thị sinh non, chỉ một lát bị rong huyết mà chết, đợi nàng hoàn hồn thì đã vội vàng hạ táng người rồi, cứ như một làn khói xanh, nói bay liền bay.

Nguyễn thị và Triệu Cẩm Du, đệ đệ của Triệu Lạc Ly, quen biết khi còn khó khăn, một người là con gái của quan lại nhỏ nơi biên quan, một người là hậu nhân của tội thần, bởi vì lão Hầu gia chọc chút phiền toái, cần được Nguyễn phụ giúp đỡ, hai người mới lập thành hôn ước. Vài ngày trước đó nàng bởi vì mang thai nên đã đi lễ tạ thần, cũng có ý tránh để tân phu nhân nhiễm xui của mình.

Khi đang nói chuyện, bên ngoài có người đến báo, nói Nhị phu nhân trở về rồi, sau đó thấy một vị nữ tử bụng dưới hơi lồi dẫn một nam đồng năm sáu tuổi đi tới. Lão phu nhân vừa ngoác tay đón chào, vừa nhìn biểu lộ của đại con dâu, sợ nàng bị sợ.

Nguyễn thị không dám ngắt đầu, chỉ đẩy nam đồng bên người, dịu dàng nói, “Mau thỉnh an tổ mẫu và nghĩa mẫu.”

Hải tử tên là Mộc Mộc, theo dòng họ có thể nhìn ra được không có quan hệ huyết thống với Triệu gia, mà là đồng bào của Triệu Lạc Ly, bởi vì cha mẹ đều vong, thân nhân thất lạc, được gởi nuôi ở Hầu phủ. Triệu Lạc Ly nhận nó làm nghĩa tử, nhưng không còn tâm tư đi trồng nom, liền để cho Nguyễn thị mang theo bên người.

Nam đồng không thích nói chuyện, quỳ xuống đến thành tâm thành ý dập đầu ba cái, khiến Lão phu nhân vui vô cùng. Nhìn quen cháu trai ruột thịt như gấu, bà đương nhiên thích đứa bé nhu thuận, ngoan ngoãn như vậy, kéo Quan Tô Y nói giới thiệu, “Đây là đệ muội con, Nguyễn Lâm, nhân sĩ Điện Tây, năm nay lớn hơn con ba bốn tuổi, tính tình dịu dàng mềm mại, hai con có thể ở chung. Đây là Mộc Mộc, Hầu gia nhận làm con nuôi, từ nhỏ không thích nói chuyện, sợ hãi gặp người lạ, con không nên trách tội.”

Đứa nhỏ từng chịu đựng qua chiến hỏa tàn phá sẽ trở nên đặc biệt trầm mặc, điểm này Quan Tô Y đương nhiên hiểu rõ. Nàng gọi Mộc Mộc, “Tiểu Mộc Mộc mau tới đây, để mẫu thân nhìn kỹ xem nào.”

Mẫu thân? Mộc Mộc nghiêng đầu qua nhìn nàng, con mắt vừa tròn vừa lớn, trắng đen rõ ràng, khiến lòng người mềm mại. Quan Tô Y thoáng ướm mắt, khó tránh khỏi nhớ tới vận mệnh đời trước của Mộc Mộc. Nếu như trí nhớ không sai, đứa nhỏ này nửa tháng sau bỗng nhiên sốt cao, không kịp đợi uống thuốc của đại phu đã chết, chỉ có một hòm quan tài mỏng hạ táng.

Đời này nàng có thể bắt đầu lại, tất nhiên cũng cho Mộc Mộc bình an lớn lên; về phần Nguyễn thị, phải làm tận tâm tận lực, để mẫu tử nàng ấy đều khỏe.

Nguyễn thị đứng ở một bên thấy tẩu tử chỉ chú ý tới Mộc Mộc, không để ý tới mình, trên mặt không hề có bất mãn, chỉ cảm thấy an tâm. Nàng quen với ánh mắt mọi người sợ hãi xem thường, càng thích đối đãi bình thường như tẩu tử. Nữ tử xuất thân từ thư hương môn đệ, lòng dạ quả nhiên mềm mại, cũng thương cảm lòng người. Nghĩ như vậy, nàng không nhịn được sờ lên nốt ruồi xanh đen chiếm cứ hơn nửa khuôn mặt của mình, khóe miệng nhếch ra một nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Mộc Mộc

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Nguyễn thị và Mộc Mộc đời trước đều không được chết già, sau khi hai người họ chết liền có tin đồn truyền ra, nói Quan Tô Y mệnh cứng rắn, hình khắc lục thân, chẳng những làm hại Quan gia không may, còn khắc chết đệ muội, cháu, nghĩa tử. Lão phu nhân tin Phật, còn thật sự xin hòa thượng đến trong nhà cầu pháp, khiến tình cảnh của nàng càng thêm gian nan. Từ đó về sau, uy tín của nàng ở Hầu phủ không có, vô luận nói cái gì, làm cái gì, sau lưng luôn có người nghị luận, phảng phất như nàng là một trò cười, căn bản không nên còn sống. Nếu không từ nhỏ đi theo tổ phụ vào Nam ra Bắc, luyện ra một bộ dạng ngồng nghênh boong boong, ý chí sắt đá, sợ là đã bị lời đồn đãi giết chết rồi.

Bởi vì cái gọi là “Miệng người làm chảy kim loại, lời gièm pha làm nát xương”, chết dưới lời đồn đãi còn thảm hơn chết ở sa trường vạn lần, mặc dù rơi xuống Hoàng Tuyền, linh hồn tổn thương vẫn vĩnh viễn không cách nào tiêu trừ được. Đương nhiên, nàng muốn cứu Nguyễn thị và Mộc Mộc, cũng không phải là sợ hãi miệng người, mà là muốn cho bọn họ cũng đạt được tân sinh, thuận tiện nhìn xem đến cùng người có thể tranh mệnh cùng trời hay không.

Nghĩ như vậy, nàng phát tay với Minh Lan, “Cầm danh thiếp của ta đi Thái Y viện thỉnh thái y. Nhị phu nhân và tiểu thiếu gia thân thể không khỏe, một người tuổi nhỏ gây yếu, lại thêm xe cộ mệt nhọc, đi đường mệt mỏi, cần được điều trị.”

Toàn bộ Hầu phủ, chỉ có Triệu Lục Ly và Quan Tổ Y có phẩm cấp, lúc này mới mời được thái y, người khác sinh bệnh chỉ có thể bản thân tự tìm đại phu, hoặc là cố chống chọi qua. Nguyễn thị từng hù đến đại thiếu gia và đại tiểu thư, cũng thường xuyên bị nô bộc châm chọc là ác quỷ, nếu như không có chuyện gì sẽ tuyệt đối không dám ra cửa, càng không dám thêm phiền cho Hầu phủ, bệnh nặng bệnh nhẹ đều yên lặng chịu đựng. Thấy tẩu tử huy động người như thế lực, nàng không khỏi được chiều mà sợ, vội nói, “Không được, không được, không cần thái y đến xem. Ta và Mộc Mộc chỉ là một nhóc, trở về ngủ một giấc là tốt rồi.”

“Trong bụng của cô chính là trường tử Nhị phòng, vẫn nên thận trọng chút ít cho thỏa đáng. Có bệnh hay không đều để thái y nhìn xem, thuận tiện mở mấy phương thuốc dưỡng thai mà uống.” Quan Tổ Y khoát tay cho Minh Lan do dự không tiến. Minh Lan gật đầu, chạy vội đi.

Lão phu nhân cũng phụ họa theo, “Người một nhà không cần khách khí, tẩu tử con quan tâm con đây này.”

“Vâng, con dâu biết rồi, cảm ơn tẩu tử.” Nguyễn thị đỏ ửng hốc mắt, thấy Quan Tổ Y biểu lộ như thường, lúc này mới câu nệ ngồi xuống bên cạnh nàng. Mộc Mộc tựa hồ thấy được tân phu nhân thiện ý, đi từng bước nhỏ bước nhỏ tới, tiếp tục nghiêng đầu ra nhìn nàng.

Quan Tổ Y cũng bắt chước động tác của nó, nghiêng đầu nhìn lại, tiểu gia hỏa nháy mắt, nàng cũng nháy mắt, tiểu gia hỏa đôi nghiêng đầu sang một bên kia, nàng cũng đôi theo, qua lại mấy lần như thế, Mộc Mộc bỗng nhiên che miệng cười, mắt to cong thành trăng lưỡi liềm, vô cùng đáng yêu.

Tấm lòng mềm mại của Quan Tổ Y lại rối tinh rối mù, rất muốn ôm hài tử lại hôn, nhưng lại e làm nó sợ, đành vờ tay tính thăm dò, sờ lên gáy của nó. Mộc Mộc thoáng né một phát, sau đó bất động, trong mắt đầy hiếu kỳ nhìn nàng.

“Nó là không biết nói chuyện hay là không thích nói chuyện vậy?” Quan Tổ Y nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không thích nói chuyện.” Nguyễn thị đi đến nói nhỏ bên tai tẩu tử, “Cha mẹ nó chết trước mặt nó, bị cảnh tượng máu chảy thành sông dọa sợ, từ đó về sau rất ít nói chuyện. Người càng trừu chọc nó, nó càng không muốn mở miệng, còn trốn vào xó xỉnh không có người, thường xuyên phải tìm khắp Hầu phủ mới thấy nó, bộ dáng vừa mệt vừa đói vừa khiếp đảm, đáng thương lắm, cho nên chúng ta cũng không có cách nào với nó.”

Đây là tâm hồn bị thương tổn, khó khôi phục hơn so với thân thể bị thương. Trong lòng Quan Tổ Y lại thêm vài phần thương tiếc, cũng không dám tùy tiện đi tới gần Mộc Mộc, vì vậy cầm một chiếc bánh ngọt dụ dỗ, “Đi tới đây từ sáng sớm rồi, có đói bụng không? Nào, tới ăn bánh ngọt đi.”

Mộc Mộc nhìn chằm chằm vào bánh ngọt, rõ ràng rất khát vọng, rồi lại toát ra thần sắc sợ hãi.

Một chiếc bánh ngọt mà thôi, làm sao lại khiến đứa bé bị sợ thành như vậy? Quan Tổ Y nhớ lại, cuối cùng hiểu ra. Bánh ngọt sẽ không khiến người ta sợ hãi, nhưng ăn hết thì sao? Nàng lập tức bảo Nguyễn thị đưa Mộc Mộc đến bên cửa sổ, hướng tới ánh nắng nói, “Mộc Mộc, há mồm cho mẫu thân nhìn xem.”

Mộc Mộc mở to mắt nhìn nàng.

“A, há mồm, a...” Quan Tổ Y không sợ làm phiền người khác mà làm mẫu, bởi vì trò chơi nhỏ bắt chước nhau trước đó làm đệm, Mộc Mộc rất nhanh hé miệng, phát ra thanh âm khàn khàn.

Lão phu nhân thấy có gì đó bất thường, vội vàng đi qua quan sát, không khỏi kinh hô lên. Thấy trong cổ họng Mộc Mộc bộ đã sưng to lên nhiễm trùng, chảy nước mủ, nếu là không chạy chữa sẽ hoàn toàn hủy đi đường ăn uống. Thảo nào nó không dám ăn bánh ngọt, thảo nào đòi trước nó đi đột nhiên như thế, chỉ vì nó bị bệnh từ sớm rồi, nhưng không ai phát hiện.

Quan Tổ Y toát mồ hôi lạnh khắp người, lập tức sai người đi giục thái y. Nghĩ như vậy, đòi trước nàng cũng hơi bất cần, nếu như nàng cẩn thận đầy đủ, tần trách đầy đủ, dù là san sẻ quan tâm đặt ở trên người Triệu Vọng Thư và Triệu Thuần Hi hai phần mười cho Mộc Mộc, nó sẽ không bị chết không rõ ràng như thế.

Đòi trước người đã tạo nghiệt gì đây? Trái tim Quan Tổ Y đau như kịch liệt, nhưng không dám tùy tiện ôm Mộc Mộc, chỉ có thể không ngừng an ủi, “Đừng sợ, đợi thái y đến cho uống thuốc, Mộc Mộc của chúng ta sẽ hết đau thôi.”

Mộc Mộc dường như nghe hiểu, lại dường như nghe không hiểu, không ngừng há mồm “A a a”, trong mắt lại đầy vui vẻ.

Thái y tới rất nhanh, dùng ống hà hơi bôi chút thuốc bột cho Mộc Mộc, lại mở mấy phương thuốc, nói thẳng phu nhân thận trọng, phát hiện sớm, trị hoãn thêm hai ba ngày nữa thì phiền toái, vân vân... Vị trí bào thai của Nguyễn thị rất ổn, thân thể khỏe mạnh, không cần phải điều trị, chỉ dặn dò nàng lúc nhàn rỗi đi lại nhiều hơn.

Lão phu nhân ngàn ân vạn tạ tiễn bước Thái y đi, rồi quỳ gối trước bàn thờ Phật nói lầm bầm, có thể thấy được thực bị dọa. Mộc Mộc thấy trong cổ họng mát lạnh, rất thoải mái, sắc mặt tái nhợt giờ hồng nhuận nhiều, nhắc cái chân ngắn chạy đến trước mặt Quan Tổ Y, tiếp tục nghiêng đầu nhìn nàng.

Nguyễn thị xấu hổ không thôi nói, “Nếu không phải đại tẩu kịp thời phát hiện, Mộc Mộc sẽ nguy hiểm rồi. Ta sợ ý đến tận đây, quả thực không nên...”

Quan Tổ Y dịu dàng ngắt lời nàng, “Cô đang mang thai, khó tránh khỏi có lúc lơ là. Những năm này đều do cô chăm sóc Mộc Mộc, nó không thân với ai, chỉ thân với cô, có thể thấy được cô đã đầy đủ tận tâm rồi. Trẻ con mắt sáng như tuyết đấy, ai đối xử tốt với nó, ai đối xử xấu với nó, trên miệng nó không nói thành lời, nhưng sẽ biểu lộ trên từng động tác đấy.”

“Có thể thấy được tẩu tử là thật lòng tốt với Mộc Mộc, nếu không sao nó có thể vừa gặp cô đã thích như thế. Nhìn đi, trông mắt cũng không vòng vo.”

Nguyễn thị thở ra, càng cảm thấy tẩu tử đối xử mọi người khoan hậu, đáy lòng tinh khiết thiện lương.

Quan Tô Y cực kỳ thích bộ dáng Mộc Mộc ngây thơ như thế, thấy Minh Lan bung cháo hoa tới, lập tức ngoắc tay, “Đưa cho ta, ta dứt cho nó ăn.”

Mộc Mộc lúc này không tránh đi, nàng vừa thổi mát một thìa cháo nóng, nó liền hé miệng chờ đợi, tay nhỏ bé nín lấy vạt áo hai bên, như là chim non gào khóc đòi ăn, khiến mọi người trong phòng cười trộm không thôi. Quan Tô Y cười một cái lại tiếp tục thổi cháo, cảm thấy đi vào Hẫu phủ này rất nhiều ngày rồi, chỉ có giờ khắc này mới thật sự vui vẻ nhất.

Lúc này, một bà tử quần sự vội vàng chạy vào, bám vào bên tai Lão phu nhân nói nhỏ, nói là nói nhỏ, kỳ thật thanh âm không hề nhỏ, mấy vị chủ tử đứng gần đều có thể nghe thấy, dù sao chuyện này đã sớm truyền ra, không cần phải che giấu.

“Lão phu nhân, có chuyện không hay rồi, Diệp gia xảy ra chuyện lớn rồi! Hôm qua giám bảo yến căn bản không mở thành công, đang yên lành đặt trước mắt mọi người, lại tự nhiên bị vỡ nát, lúc này Diệp lão gia sai người đóng cửa phủ, ngăn chặn khách, chạy tới trong nội cung tìm Hoàng Thượng xin giúp đỡ, vốn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ giúp đỡ ông ta lật khắp Yên kinh, nhưng không ngờ Hoàng Thượng không hề điều tra, chỉ nói Diệp gia Phúc Lộc nông cạn, khó thừa thánh ân, quốc bảo vỡ vụn là thiên mệnh, bảo bọn họ biết thế là được rồi; cái này còn chưa tính đâu, Hoàng Thượng quay sang đánh cảm vệ quân chạy tới Diệp gia tra án 100 đại bản, giảm cấp bậc, nói bọn họ tự ý rời cương vị công tác, vân vân. ... Đây là chuyện phát sinh hôm qua, hôm nay ở trên triều, Hoàng Thượng còn không chịu bỏ qua, răn dạy lần lượt từng người đầu lĩnh Liên phòng ngự phủ tư và ba quân cảm vệ, nghe nói ngày sau chỉ có Hoàng Thượng cầm hồ phù mới có thể điều động phòng ngự kinh đô và vùng lân cận, người làm giống như Diệp gia tùy ý điều khiển thì tội đồng với mưu nghịch, sẽ tru di cửu tộc! Lời này làm Diệp lão gia sợ choáng váng, đi đường liền đi sai, mùi nước tiểu khai khủ kia. ...”

Quần sự bà tử quật lỗ mũi, che miệng, cứ như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Lão phu nhân lo lắng hỏi tiếp, “Về sau thế nào, Hoàng Thượng nói thế nào?”

“Về sau Hoàng Thượng ngại ông ta mất lễ nghi trước ngự tiền, sớm cho tan triều. Diệp lão gia nào dám đi, lúc này quý gối trước Thừa Đức điện thỉnh tội. Hẫu gia, Hẫu gia nhận được tin tức cũng chạy tới quý cùng, lúc này đang ở Diệp phủ hỗ trợ giải quyết hậu quả.” Tiếng của quần sự bà tử càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đến không nói gì.

“Thằng không ra gì! Chuyện của Diệp gia thì liên quan gì tới nó!” Lão phu nhân tức giận đến toàn thân phát run.

Sợ bà tức giận quá thương thân, bà tử quần sự vội vàng bẩm báo tin tức tốt, “Hoàng Thượng vốn muốn lấy lại chức quan của Diệp lão gia, nào ngờ Diệp Tiếp dư bỗng nhiên bệnh cũ tái phát, ho ra một giường máu, nếu không chạy chữa kịp thời, thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Nàng ta khóc hô hào cầu Hoàng Thượng khai ân, lại tự xin hàng vị chuộc tội cho phụ thân, Hoàng Thượng sợ nàng ta không chịu nổi kích thích, đành phải trục xuất Diệp lão gia xuất cung, nói là để cho ông ta đóng cửa tự suy nghĩ. Hôm nay Diệp Tiếp dư sống hay chết còn chưa biết đâu, nghe thái y nói rất có thể không nhìn được qua đêm nay. Hiện tại trên đường cái đã truyền khắp rồi, đều nói một đứa con gái của con buôn ngựa cũng dám cười người phú quý chột vót, ngay cả ông trời cũng không coi vừa mắt, đặc biệt giáng tai bệnh xuống để trừng trị nàng ta. Hôm qua Diệp phủ còn kiêu ngạo ngút trời, danh tiếng vô lượng, hôm nay đã thành trò cười khắp Yên kinh, ngay cả thuyết thư tiên sinh trong quán trà lúc này cũng đã ngậm nga lên rồi. Lão phu nhân, nó tỳ hất một đoạn cho ngài. ...”

Quần sự bà tử hắng giọng, y y nha nha hát lên, “Diệp thị có nữ, tâm cao ngất, mệnh như tờ giấy mỏng, mặc kệ người trừ tính bao nhiêu, cuối cùng không đánh lại được một cây san hô vỡ vụn, một hồi tai bay vạ gió trước mắt. Những cầu quân vương sủng ái, lại bị vùi vào sương tối, tự cho là quyền thế ngập trời đi bá đạo, lại cuối cùng quân là quân đến thần là thần, đi quá giới hạn khó tránh khỏi tội mạo phạm. ...”

“Hát hay lắm!” Lão phu nhân mặt như sương lạnh, cắn răng nói, “Nhưng Diệp Trần trong lòng có chín lỗ, giáo hoạt như hồ ly, sẽ không dễ cho chính mình tự dung bị ngã ở việc nhỏ này. Nàng ta bị bệnh cũ tái phát kia ai biết là thật hay giả? Có câu tai họa lưu ngàn năm, ta thấy lúc này nó không chết được đâu, chỉ là sử dụng khổ nhục kế mà thôi.”

Khi Nguyễn thị về nhà chồng Diệp Trần đã “chết đuối” trước rồi, cho nên nàng không biết vì sao mẹ chồng lại căm hận Diệp gia, cũng không tiện mở miệng.

Quan Tô Y chau mày, sắc mặt tối tăm phiền muộn, giống như gặp nạn khó giải, đầu khổ suy tư, trầm ngâm rất lâu mới nói, “Cây san hô kia là vỡ vụn trước mắt mọi người như thế nào? Minh Lan, người lại đi hỏi thăm một chút, cần phải kỹ càng một chút.” Về phần kết cục của Diệp gia và Diệp Trần, nàng đã đoán được trước rồi nên không hề có hứng thú.

Minh Lan bước chân vừa dừng lại, lập tức chạy vội ra ngoài. Lão phu nhân và Nguyễn thị liếc nhau, không hẹn mà cùng trầm nghĩ: con dâu (tẩu tử) hình như hơi kì quái? Diệp gia khi nhục nàng như vậy, nàng lại không tiến hành cười nhạo chửi bới một câu nào, có thể thấy được Quan thị gia giáo quả nhiên bất phàm!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cái Tắt

Từ trong chính viện đi ra, Quan Tô Y cúi người xuống đầu gối, nói với Mộc Mộc, “Tiểu Mộc Mộc, tới nhà giữa ở với mẫu thân có được không?” Mộc Mộc lập tức trốn đến sau lưng Nguyễn thị, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt làn váy của nàng, thò nửa cái đầu ra sợ hãi nhìn xem, rồi sau đó không hiểu lắc đầu. Quan Tô Y lường trước được nó sẽ không đỡ xuống phòng bị với mình nhanh như vậy, đứa trẻ giống như nó, ở biên quan còn rất nhiều, thường cần có hơn mười năm, thậm chí hơn nửa đời người, mới có thể từ bị thương trong chiến tranh khôi phục lại.

Mộc Mộc còn nhỏ, tâm tính chưa ổn định, chỉ cần dịu dàng an ủi, sớm muộn có một ngày có thể khỏi hẳn. Nàng cũng không vội, mỉm cười nói, “Vây mẫu thân đành phải trở về một mình rồi.” Dứt lời nâng người lên, nghiêm mặt nói, “Đệ muội, muội có đưa nó tới tộc học không?”

Nguyễn thị bất đắc dĩ thở dài, “Đưa rồi, nó không chịu nổi, không phải bản thân nó trốn đi, mà là bị bọn bạn nhỏ trong tộc học bắt nạt khiến cả người toàn bụi đất. Tàu từ có chỗ không biết, nghĩa huynh quả thực không ra gì, có một lần coi hết áo ngoài của Mộc Mộc, đổ đầy nước lên người nó. Mộc Mộc không biết phản kháng, về đến nhà làm ta bị dọa kinh khủng, một đứa bé đen sì, nếu như không há mồm thì chỉ nhìn thấy một đôi mắt đảo tới đảo lui thôi, khiến ta vừa bức mình vừa buồn cười lại đau lòng.”

Nói tới Triệu Vọng Thu, Nguyễn thị tất nhiên là đầy bụng oán hận. Trên đường về nàng đã nghe rõ ràng, vị tân tẩu từ này chính là xuất thân văn hào thế gia, đối phó với đứa trẻ hư hỏng rất có thủ đoạn, vừa tới đã khuyến khích Hầu gia đánh Triệu Vọng Thu một trận, còn bắt hắn học bài biết chữ, còn có hiệu quả. Vì vậy, nàng mới dám nói vài thật lòng, nếu không sớm đã mang Mộc Mộc tránh đi rồi.

“Triệu Vọng Thu và Triệu Thuần Hi dù sao cũng không phải là con ruột của ta, hôm nay Diệp gia lại nhét một Diệp di nương tới, ta vốn nên nghiêm khắc quản giáo, hiện tại sợ là không được rồi. Nếu đệ muội không ghét bỏ thì mỗi ngày đưa Mộc Mộc đến nhà giữa đi, ta tự mình dạy nó học bài, bữa tối lại tới đưa trở về. Có giờ đầy bụng càng lúc càng lớn, sức lực không đủ, ngay cả bản thân đều không chăm được, chớ nói chi đến Mộc Mộc. Chúng ta một người trông ban ngày, một người trông ban đêm, chậm rãi cho nó thích ứng, đợi năm sáu tháng sau thân thể cô nặng nề hơn, ta sẽ hoàn toàn nhận nó, cô cũng có thể an tâm chờ sinh.”

Nguyễn thị vui mừng quá đổi, liên tục nói được. Có thể báỉ nhập môn hạ của Quan thị, đó thiên đại phúc khí của Mộc Mộc, cũng chỉ có quần là áo lượt như đại thiếu gia mới muốn dùng mọi biện pháp tránh né. Haizz, có một số người tuy là mệnh tốt, nhưng lại ở trong phúc mà không biết hưởng phúc.

Quan Tô Y nhận được đồng ý của Nguyễn thị, cũng không quên hỏi thăm ý kiến của Mộc Mộc, “Lời vừa rồi Tiểu Mộc Mộc có nghe thấy không? Ngày sau con ban ngày tới chỗ nghĩa mẫu đọc sách, buổi tối chơi đùa cùng Nhị thẩm, được không?”

Mộc Mộc đường đường chính chính cân nhắc một lát, rồi gật đầu nhẹ một cái.

—

Hai chị em dâu đều cảm thấy mỹ mãn, từng người trở về. Quan Tô Y đi đến chính cửa phòng thì thấy trên đất có hoa rơi trộn lẫn rất nhiều vỏ hạt dưa, không biết là nô bộc nào lười biếng dùng mảnh lối tiện tay vứt bỏ, lại đi thêm hai bước, trong nội viện không có một bóng người, chỉ có ở đầu cửa sổ phía đông có một tiểu nha hoàn tám chín tuổi đang đứng, đang kiễng mũi chân, cầm khăn lau lau chỗ cao nhất của song cửa sổ.

“Làm sao chỉ có một mình ngươi? Những người còn lại đều đi đâu rồi?” Minh Lan từ phía sau lưng tiếp nhận khăn lau của tiểu nha hoàn, giúp nàng lau sạch sẽ song cửa sổ.

Tiểu nha hoàn lại càng hoảng sợ, nơm nớp lo sợ hành lễ nói, “Nô tỳ báỉ kiến phu nhân, nô tỳ phụ trách vẩy nước quét nhà, bởi vì tay chân chậm chạp, gần đến buổi trưa còn chưa làm xong việc, xin phu nhân thứ tội. Những người khác đi phòng bếp nhận cơm rồi, lập tức sẽ trở lại.”

“Ngươi đừng che lấp thay bọn họ. Ta vừa mới ban xuống quy củ, trong sân thời khắc không thể thiếu người, cho dù là đi nhận cơm cũng phải thay phiên đi lấy, không được đi hết toàn bộ, nếu không chủ tử có phân phó, chẳng phải sẽ không có người ứng phó sao? Ta thấy ngươi không phải tay chân chậm chạp, mà là chịu khó quá mức, ôm cả việc của những người khác lên người mình.” Quan Tô Y thấy mặt mày tiểu nha hoàn nhăn nhúm, tựa hồ sắp khóc, không khỏi buồn cười, “Mau thu lại nước mắt đi, ta không có ý trừng trị ngươi. Ta dùng người chỉ có một nguyên tắc, việc của người người cứ làm cho tốt, không phải của người thì đừng nhúng tay. Làm nhiều hơn ta sẽ không khen ngươi chịu khó, ngược lại còn ghi một tội cho ngươi, chỉ vì ngươi làm hỏng quy củ mà ta định ra. Lần này thì thôi, không được có lần sau. Minh Lan, mang nàng đi dọn dẹp một chút, sau này nâng lên thành nha hoàn nhị đẳng, hầu hạ trong phòng của ta, ngươi lúc rảnh rỗi thì dạy quy củ cho nàng ta.”

Minh Lan nhu thuận đồng ý, mang theo tiểu nha hoàn ngàn on vạn tạ đi thính phòng rửa mặt.

Quan Tô Y đi đến thư phòng, trải rộng giấy Tuyên Thành ra, vẽ xuống bố cục Diệp phủ mà Minh Lan thăm dò được, dùng son đỏ khoanh lại vị trí cây san hô, bốn phía vẽ mô phỏng gia đình, khách khứa, đông chủ, rồi sau đó vát hết óc mà cân nhắc.

Lúc chuyển ra nhà kho kiểm tra một lần, lúc đóng rương khóa lại kiểm tra một lần, đều không tổn hại. Ở giữa hai mươi bốn gia đình trẻ trung cường tráng không hề nhúc nhích mà bao vây giám sát, chưa từng ly khai một lát, nhưng mở rương bảo vật lại vỡ vụn, đám người ồn ào, quả nhiên là gặp quỷ rồi!

Chuyện này không cân nhắc thì thôi, càng cân nhắc càng thấy kỳ quái. Quan Tô Y nắm bóp cái gáy, lục phủ ngũ tạng khó chịu giống như bị mèo cào. Nàng có cái tật xấu, đó là gặp phải chuyện nghi ngờ thì nhất định phải coi bỏ, nếu không sẽ thành cả đêm không ngủ, nghiền cứu kiệt sức mới thôi. Cũng bởi vậy, nàng học luôn không theo đúng một sở trường nào, luôn học chui học lách sang những đường khác, khiến Quan lão gia từ đầu đầu không thôi.

Giờ đây đã qua hai đời, cái bệnh cũ này không thấy chuyển biến tốt, ngược lại càng nặng hơn, khiến nàng đánh dấu lên cây san hô, hận không thể nhận luôn việc của bộ khoái, đi tới Diệp phủ điều tra một phen. Nhưng nàng cảm thấy hứng thú với thủ pháp gây án, về phần người phạm án, tám chín phần mười chính là vị trong Vị Ương Cung kia.

Ngoại trừ gỗ ngoại thích, trấn an Đế sư, hấn còn mượn có lần này chinh đồn bộ úy đô thành, Liên phòng ngự phủ tư, ba quân cấm vệ tả trung hữu, thanh trừ sạch sẽ dư nghiệt tiền triều và bộ hạ cũ của hai Vương tử trong phòng ngự kinh đô và vùng lân cận, bên cạnh bảo vệ giường cột an ổn, thuận tiện ngăn chặn triều thần kết bè kết cánh làm lệch uy phong, có thể nói một lần hành động làm hết. Dưới uy áp trùng trùng kia lại chưa từng kinh động tới bất luận dân chúng nào, cũng không khiến kinh thành hỗn loạn, đủ thấy lòng hấn nhân hậu và thực sự tàn nhẫn.

Xuất đầu cái rui nát trước, mặc dù không có Diệp gia, mặc kệ nhà ai nhảy ra trước, đều có kết quả giống nhau.

Quan Tô Y lắc đầu cười khẽ, cũng tràn ngập hiếu kỳ với vị đế vương vừa nhân từ vừa tàn nhẫn kia. Nhưng người này không phải nàng có thể tiếp xúc tới, chỉ nghĩ tới một lát thôi, lại tiếp tục cân nhắc tình tiết vụ án. Một lát sau, Minh Lan mang tiểu nha hoàn tới, cười đùa nói, “Tiểu thư người xem này, nàng rửa mặt sạch sẽ đi cứ như đứa bé ngọc ấy, đáng yêu cực kỳ này.”

Hai má tiểu nha hoàn ửng đỏ, hành lễ nói, “Nô tỳ Ngân Tử bái kiến phu nhân.”

“Người tên là Ngân Tử? Tên đẹp đấy!” Quan Tô Y mỉm cười, “Hay là trong nhà còn có tỳ muội tên là Kim Tử? Ta nhớ nguyên quán của người ở Liêu Đông, người nhà hôm nay vẫn còn ở biên quan ư?”

[*Ngân: Bạc, Kim: vàng → sau này có một nha hoàn tên Kim Tử nữa, hay là cứ để thuận tiện là Vàng, Bạc nhé??]

“Đúng vậy ạ, bọn họ đều đi theo hầu hạ bên người Nhị lão gia, bởi vì đường xá xa xôi không chịu được tới nơi. Nô tỳ trong nhà nghèo, có được một lượng bạc vụn cũng đã cao lắm rồi, nào dám muốn vàng. Nô tỳ có năm tỳ tỳ, một đệ đệ, phân biệt gọi Đại Ny Nhi, Nhị Ny Nhi, Tam Ny Nhi, Tứ Ny Nhi, Ngũ Ny Nhi và Phú Quý.”

Tiểu nha hoàn vạch lên đầu ngón tay đếm, làm cho Quan Tô Y lại buồn cười một trận. Minh Lan có chút không yên lòng, đợi tiểu thư khép khéo miệng, cúi đầu nhìn bản vẽ, mới tức giận nói, “Tiểu thư, Diệp di nương còn chưa tới đâu, cái đám kia đã dám lạnh nhạt với người, nô tỳ đi gọi người về phạt thật nặng mới được!”

“Không cần đi gọi. Trải qua một đêm chuẩn bị, lại có người trợ giúp, chuyện Diệp gia xui xẻo đến đỏ máu lúc này chắc hẳn đã truyền ra. Phòng bếp nhiều người nhiều miệng, tin tức hội tụ lưu thông, một truyền mười, mười truyền một trăm, không tới một lát, những người kia sẽ quay lại thôi. Chúng ta cũng không cần phạt nặng, mà thành toàn ý nghĩ của bọn họ thôi. Cái viện này của ta thà rằng không có người hầu hạ, cũng không cần nô tài hại mặt.”

Ngân Tử lặng lẽ trốn sau lưng Minh Lan, cảm thấy phu nhân vừa mới ôn nhu thanh tao lịch sự, lúc này uy nghiêm vô cùng, đợi lát nữa, những người lười biếng dùng mảnh lời kia chắc chắn hối hận tới xanh ruột.

Quả nhiên không tới một lát có nô bộc lục tục quay lại, mang trên mặt biểu lộ chột dạ nghĩ mà sợ, thấy Minh Lan chống nạnh đứng ở hành lang, lập tức tiến lên xin lỗi, nhưng không được khoan dung, ngược lại gọi người mỗi giới tới, bắt đi những người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng ký văn tự bán đứt, gia sinh tử thì cho đi làm người hầu ở biệt trang, vú già tuổi già thể yếu hoặc hạ nhân ký văn khế cầm cố thì đưa cho từng người một ít bạc vụn cho về quê nhà, tự tìm đường khác.

Chỉ gần nửa canh giờ thôi, một tòa viện to như vậy, mười mấy miệng ăn, chỉ còn lại ba chủ tớ, gió nhẹ cuốn hồng trần lá héo lên, thật là có chút thê lương thâm đậm. Lão phu nhân không mở miệng nói, cứ để người cáo trạng cầu tình quý nát đầu gối, ngược lại còn tăng cường rất nhiều nha hoàn bà tử tướng mạo đoan chính, trung thực bốn phận tới cho phu nhân chọn lựa.

Quan Tô Y chỉ hỏi bốn vấn đề, một, biết chữ hay không; hai, có năng khiếu gì; ba, gia cảnh như thế nào, nguyên quán ở đâu; bốn, có ý định gì cho tương lai của mình. Trong đó có một nha hoàn hai mươi ba tuổi tiểu vốn làm gỗ mảnh thông truyền chỗ Lão phu nhân, vừa biết chữ lại tinh thông y thuật, là cô nhi người nhà đều vong, hi vọng đến lúc mười tám, mười chín, phu nhân có thể khai ân trừ nô tịch cho nàng, lập nữ hộ, tự lực cánh sinh.

Quan Tô Y nói liên tục ba chữ “được”, lúc này đề bạt nàng làm nhất đẳng nha hoàn, thay vị trí trống của Minh Phụng, lưu lại mấy hộ viện giỏi giang giữ nhà, còn lại mọi người trở lại giữ cương vị cũ ở chỗ Lão phu nhân. Một loạt các giải quyết, nhà giữa vốn phổ trương thật lớn tựa hồ tiêu điều đi không ít, trên thực tế đã ngăn lại lộn xộn, đuổi đi con mọt, cao thấp đồng lòng, siết chặt trong ngoài viện cứng như thùng sắt.

Cứ như thế thêm một canh giờ, mới coi như làm xong tục vụ, Quan Tô Y tiếp tục cảm bản về cân nhắc tình tiết vụ án, thấy Triệu Lục Ly vội vàng đi đến, bờ môi khô nứt, sắc mặt tối tăm phiền muộn, vài chỗ đầu gối mài mòn hai mảnh, lộ ra áo mỏng màu trắng, cũng biết đích thị là quý cùng Diệp lão gia từ ở Thừa Đức điện, bị chịu không ít tội.

“Hầu gia, khách quý ít gặp.” Trải qua mấy ngày nay bị làm nhục, Quan Tô Y không thể giả bộ với hấn được nữa, buông bút trào phúng một câu.

Triệu Lục Ly lộ sắc mặt xấu hổ, nhớ lại Diệp Trần sinh tử chưa biết, lại nhanh chóng ổn định tâm thần, khẩn cầu, “Chuyện của Diệp gia, phu nhân chắc hẳn đã biết phải không? Hiện tại Diệp Tiệp dư bệnh nặng ở giường, Diệp lão gia đóng cửa tự suy nghĩ, Diệp phủ trên dưới hoảng loạn, thần hồn nát thần tính. Việc này đều bởi vì Quan gia mà lên, thỉnh cầu phu nhân trở lại nhà mẹ đẻ một chuyến, van cầu Đế sư và Thái thượng khanh đại nhân. Bọn họ đang được lòng Đế, quang vinh sủng cực thịnh, nếu như chịu cầu xin cho Diệp phủ một câu, kiếp nạn lần này chắc chắn sẽ mau qua. Quan gia xưa nay nổi danh nhân đức, lúc này đều là quan hệ thông gia, đều là người nhà, nên là sanh khánh* cùng âm, mọi chuyện hòa thuận mới phải.”

[*Sanh khánh: hai loại nhạc cụ]

Quan Tô Y bình tĩnh nhìn hấn rất lâu, bỗng nhiên vung một cái tát sang, chán đến xà nhà cũng rơi xuống rất nhiều tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Vạch Tội

Edit: Hắc Phượng Hoàng

“BA~” một tiếng giòn vang từ trong nhà truyền ra, mấy người Minh Lan cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Ngân Tử lặng lẽ trốn xa một chút, nha hoàn mới được lão phu nhân điều tới cho phu nhân tên là Kim Tử thì đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa, lo lắng nói, “Minh Lan tỷ tỷ, chúng ta có nên đi vào trông coi hay không? Ngộ nhờ Hầu gia và phu nhân đánh nhau...” “Chớ đi vào, miễn cho tiểu thư khó chịu. Chúng ta kéo mấy thứ đồ đứng ở đây, ngộ nhờ tiểu thư gặp nạn cũng tiện lập tức xông vào vào hỗ trợ.” Minh Lan nhặt từ dưới chân tường một cục gạch, nắm chặt ở trong tay. Kim Tử và Ngân Tử cũng học theo, đều nhặt lên một thứ cầm trong tay.

Minh Lan thấy các nàng không sợ Hầu gia chút nào, còn trung thành và tận tâm với tiểu thư, nên hết sức hài lòng. Ba người kiễng mũi chân nhìn vào trong phòng, thấy Hầu gia bị đánh cho choáng váng, đầu nghiêng sang một bên rất lâu mới hồi tỉnh lại, biểu lộ của phu nhân thì thanh thản mà vén tay áo lên, chậm rãi hoạt động tay, cứ như người nổi giận trước đó không phải là nàng.

Triệu Lục Ly chưa bao giờ đánh nữ nhân, càng không ngờ tới sẽ bị nữ nhân đánh, đợi hấn từ trong kinh ngạc tỉnh lại mới phát hiện đôi má vừa đau vừa rát, như bị bàn ủi ủi qua, đầu gối nệm phải mùi máu tươi, là bị thương rồi.

Khim Tử, Ngân Tử thấy khoe miệng Hầu gia chảy ra một vệt máu tươi, càng ghé mắt mà đối đãi, không tránh được thảm nói, “Lực tay của phu nhân thật lớn nha, một cái tát mà làm nam nhân cũng phải chảy máu rồi!”

Minh Lan dương dương đắc ý hừ lạnh, “Đúng thế! Tiểu thư của chúng ta từ lúc mười một mười hai tuổi đã buộc khối chì nặng bốn năm cân lên cổ tay, mùa hè ăn dưa hấu không cần dùng dao, tay không cũng có thể bỏ ra. Nếu Hầu gia chiếm được thượng phong chỗ tiểu thư, không phải chuyện dễ dàng đâu!”

Kim Tử yên lặng nhớ kỹ những lời này vào trong lòng, sau đó tiếp tục trông xem thế nào.

Triệu Lục Ly tốt xấu gì cũng là một vị tướng có phong độ, sẽ không động thủ với nữ nhân, dù là trong lòng đã dằn dằn lửa giận, nhưng vẫn miễn cưỡng kiềm chế lại. Quan Tổ Y cũng không sợ hấn, vừa châm trà cho mình, vừa từ từ mở miệng, “Ta đang không biết tại sao Triệu Thuận Hi và Triệu Vọng Thư lại vùng vè như vậy, thì ra là được chân truyền của Triệu gia và Diệp gia các người. Người đã nói chuyện của Diệp gia là do Quan gia mà lên, vậy ta đây cũng nói rõ ràng với người. Diệp gia muốn nhét con gái đến đây làm thiếp, đó là Quan gia ta sai khiến hay sao? Diệp Tiệp dư giành vinh quang cho vị thiếp thất kia là do Quan gia ta bức bách hay sao? Diệp gia mở giám bảo yến là do Quan gia ta an bài hay sao? Cây san hô ở Diệp gia kia bị Quan gia ta đánh nát hay sao? Hoàng Thượng ra sức chèn ép Diệp gia là do Quan gia ta ở sau lưng khuyến khích à? Người sờ lương tâm của mình đi, có dám nói một chữ ‘phải’ không?”

Triệu Lục Ly á khẩu không trả lời được, má trái không bị tát cũng đỏ lên theo.

Quan Tổ Y cười lạnh nói, “Nhiều lần khiêu khích chính là Diệp gia, Hầu gia ngược lại hay rồi, lại đổ thừa lên đầu Quan gia, quả nhiên là người hiền lành sẽ bị bắt nạt. Ta thực sự không biết người năm đó tại sao có thể ở trong quân tạo được tên tuổi, cũng dám nhúng tay vào chuyện nát bét của Diệp gia. Diệp lão gia năm đó giúp đỡ hai Vương mưu phản, sau khi thua trận công sắc cho Hoàng Thượng mới tránh được một kiếp, hôm nay mặc dù được chút ít ân sủng lại còn không biết thu liễm, một mặt tiêu trừ kẻ đối lập, mặt khác kết bè kết cánh, ngăn ngừa một năm rưỡi đã lung lạc rất nhiều triều thần. Đinh Uy, Vệ Uy, Cẩm vệ, Thái bộc, Tổng chính, bên trong Bộ úy liên quan tới an nguy vui buồn của Hoàng Thượng cũng có ‘Bái anh em kết nghĩa’ với ông ta, còn có nữ nhi Diệp thị làm vợ làm thiếp, không hề hậu viện. Giống như lời kéo từng từ từng của Hoàng thượng, thăm thấu vào tất cả các phương diện sinh hoạt, nhìn qua phảng phất như không kết giao đến quyền thần gì cả, cũng không lấy được lợi ích gì, nhưng mà năm rộng tháng dài lời kéo được tăng lên, ông ta muốn làm chút mờ ám dưới mắt Hoàng Thượng tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Hán Bình đế, Hán án đế, mạt đế tiền triều, đều bị tùy tùng thân cận giết chết, chính là loạn hành thích vua từ xưa tới nay đây. Mà Diệp gia trước có tội lớn ngập trời, sau đi mạo phạm quá giới hạn, không nghĩ tới tận trung, không nghĩ tới chuộc tội, ngược lại lên lút làm chuyện xấu, gian xảo và nham hiểm. Nhà ông ta không gặp xui, vậy thì nhà ai gặp xui hả?”

Triệu Lục Ly cảm thấy hoảng sợ, mồ hôi lạnh như thác nước.

Quan Tổ Y uống trà một hơi cạn sạch, tiếp tục nói, “Không tránh kết bè kết cánh, sẽ bị định tội lây, tất cả mọi người đều đi vòng qua Diệp gia, chỉ có người lại chạy tới tị hội, còn cố kéo Quan gia ta xuống nước. Có nên nói người ngớ ngẩn hay không? Quan Tổ Y ta đời trước chắc là không tích đức, mới bị gả cho đồ rác rưởi như người, không có quyền, không có thế, ngốc nghếch, vô tâm, suốt ngày thương tiếc vợ đã chết, ngược lại ném mầu thân, huynh đệ, chị em dâu, con trai ruột, con trai nuôi, kẻ thất,...ra hết đàng sau đầu. Cho dù ta gả cho một người chết, lấy một người dưới âm, cũng còn hơn gả cho người vô sở lân, ít nhất người ta có thể để cho ta im lặng mà sống, mà không phải luân phiên làm nhục, lúc nào cũng đâm vào lòng ta, một chút ôn nhu cũng không thấy đâu. Nếu như người hôm nay không rên một tiếng cứ trở về Tiên viện, không tới nơi này nói những lời ngu xuẩn kia, ta còn có thể nhẫn nhịn người vài ngày, nhưng bây giờ không thể nhịn được nữa.”

Nàng gạt vờ chén trà vang “BA~” một tiếng, lạnh nhạt nói, “Có một câu nói là ‘Quần từ báo thù mười năm không muộn’, Diệp gia đã ra tay, Quan gia ta còn chưa báo đáp đây này! Chuyện này không để yên đâu, các người cứ chờ đi!”

Giận dữ của Triệu Lục Ly biến mất, chỉ còn lại sợ hãi, “Người, người muốn làm cái gì? Chuyện của Diệp gia là do ta suy nghĩ không chu toàn, không nên

mạo hiểm cầu tình để sư và Quá Thường đại nhân vào liên quan, ta thu lời vừa rồi và bồi tội với người còn không được sao?”

“Còn một câu khác là nước đổ khó hốt. Tim đã bị thương tổn, nước mắt đã chảy, linh hồn đã vỡ, nhân sinh rách nát, đều không cách nào tu bổ được đâu.” Quan Tổ Y chỉ vào đại môn, nói lời nguội lạnh, “Ta từng nói sẽ chờ người, nhưng không phải là mãi mãi chờ đợi. Người nên may mắn hai ta là thánh chỉ tứ hôn, không thể cùng cách, nếu không hiện tại ta đã thu dọn đồ đạc trở về nhà rồi. Một đôi con trai gái kia của người tựa hồ cảm thấy Diệp gia tài cao thế lớn, càng thêm được sủng ái, không có ý định đến đây, sau này ba cha con các người cứ đi ở cùng một chỗ với Diệp di nương đi.”

Trong tim Triệu Lục Ly vốn đã như cấm đầy đao nhọn lại bị đâm thêm, không khỏi hoảng sợ lên. Quan Tổ Y đây là muốn quyết tuyệt với hắn, mà Quan gia tựa hồ muốn sử dụng ít thủ đoạn với Diệp gia. Hắn đây là biến khéo thành vụng rồi, làm thế nào đây? Nhưng mà không để hắn được nghĩ sâu thêm, ba nha đầu đã tay cầm cục gạch vây quanh, khách khí mà cung kính Hầu gia.

Triệu Lục Ly không dám làm căng, sợ làm tan phu nhân càng thêm tức giận, sau đó tai họa đến đầu Diệp Trăn, đành phải đứng ở cửa viện bồi tội, nói tới cuồng hòng đau rất mới hậm hực quay lại.

Triệu Thuần Hi nhận được tin tức tất nhiên là vừa tức, vừa cuồng, vừa sợ, vừa không có cách nào. Tình cảnh của Diệp gia bết bát hơn so với trong tưởng tượng của nàng nhiều, ngoại tổ phụ bé môn tư quá, mẫu thân bệnh nguy kịch, Diệp gia thanh danh quét rác, thân bằng hảo hữu tránh như rắn rết, chỗ Thánh thượng cho thêm tội trạng đầy trời, cứ như trong một đêm từ Thiên Đường ngã xuống Địa Ngục, rơi vào tuyệt cảnh. Mà nàng và phụ thân trước sau vạch mặt với Quan thị, đây luôn cả cái chỗ dựa cuối cùng ra, tương lai nên làm cái gì bây giờ?

Hà Hương cũng bị dọa không nhẹ, ngập ngừng nói, “Tiểu thư, thủ đoạn của Quan thị quá lưu loát rồi, cô ta cơ hồ đã quét sạch nhân thủ ở nhà giữa, trong phòng chỉ chứa ba nha hoàn hầu hạ, một Minh Lan trung thành và tận tâm, một Ngân Tử người nhà ở Liêu Đông xa xôi, vẫn còn ở biên quan, không thể dùng thế lực bắt ép được; một Kim Tử là cô nhi, muốn lập nữ hộ chính mình sống một mình, căn bản không có lỗ hổng để rót vào! Đường như mỗi lần Quan thị đều nghĩ trước chúng ta, chúng ta vừa đi một bước, giương mắt ra nhìn, cô ta đã đi được 99 bước rồi, thật sự là đuổi không kịp!”

“Câm miệng! Đừng quét uy phong của mình làm tăng khí thế của người. Quan thị là người không phải thần, sẽ có lúc tính sai. Người đi hỏi thăm nữa đi, nhìn xem cô ta nói những lời kia là thật hay giả.” Triệu Thuần Hi ngoài mạnh nhưng trong yếu xu nói.

“Nói cái gì?”

“Quân tử báo thù mười năm không muộn!”

“Ah ah ah, nô tỳ đi ngay.” Hà Hương lão đảo chạy đi, bóng lưng hoảng sợ như chim sợ cành cong.

Triệu Thuần Hi nhìn nàng ta chậm rãi khuất mình vào trong bóng tối.

—

Trùng tu lại Pháp điển chính là chuyện liên quan tới quốc gia đại sự, không thể qua loa, phải tiếp thu ý kiến quần chúng, họp mưu họp sức. Các vị đại thần cũng là lần đầu tiên tham dự, đều không dám tự ý chuyên quyền, mỗi một điều trần đều cần phải thảo luận mấy ngày đêm mới có thể xác định. Nhưng dù vậy, tiến độ vẫn rất chậm chạp, càng cảm thấy như thiếu cái gì đó, có cảm giác như không có sức.

Cũng may Đốc sát viện dùng tốc độ nhanh nhất được thành lập, Quan lão gia từ đảm nhiệm Đô Ngự Sử, tổng lĩnh giám sát sự vụ, bên trên có thể khuyên nhủ Hoàng đế, dưới có thể vạch tội đủ loại quan lại, thậm chí còn liên quan tới thăng quan hay nhậm miễn quan lại, tuần tra địa phương, khảo hạch chiến tích, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng quyền lực to lớn hiếm thấy. Có hai vị đồng liêu phân đảm nhiệm phó Đô Ngự Sử, Giám Sát Ngự Sử, làm tra xét bổ sung, tạo điều kiện cho mọi người ngôn luận.

Văn võ bá quan mang biểu lộ cực kỳ hâm mộ và kính sợ nhìn Quan lão gia từ tiếp nhận quan bào, mũ miện, quan ấn, dải lụa, ngọc hốt*, vân vân, mà Hoàng Thượng tự tay chuyển giao, nghĩ rằng chắc chắn ông ta sẽ cảm về nhà chậm rãi thưởng thức, ngờ đâu ông ta lại ở tại chỗ mặc quan bào vào, đội mũ miện lên, dùng dải lụa cột chặt quan ấn, cảm trong tay ngọc hốt, rất trung thành đứng hình khi nói, “Hoàng Thượng, thần muốn vạch tội Thái sử Diệp đại nhân 32 điều tội trạng. Tội thứ nhất, lúc ở Liêu Đông hay tình lui tới với thế lực dư hầu khắp nơi, thông đồng với kẻ thù bên ngoài, tiết lộ quân tình, gây ra trận chiến ở Cái Châu quân ta thảm bại, chết và bị thương hơn mười vạn; tội thứ hai, âm thầm giúp đỡ Thành vương, Tấn vương mưu phản, sau đó quay đầu ủng hộ Hoàng Thượng, rõ ràng là dùng công ủng hộ lấy được phong Thái sử lệnh; tội thứ ba, khi ông ta tại vị không mưu chính, trù vào triều điểm danh, chưa từng có một ngày khởi thảo công văn, sách mệnh khanh đại phu, ghi lại sách sử, kiểm quản tế tự, có thể nói là ăn không bổng lộc, nịnh nọt bên trên khinh thường phía dưới; tội thứ bốn, tháng giêng năm trước đó, tiên đế bệnh nặng gần hoảng, mỗi lần ông ta ra vào gặp, chưa từng buồn thương đau xót, về mặt nghiêm túc mà đối đãi, ngược lại vẫn cười như thường, tiệc hội chè chén không ngừng; tội thứ năm, tháng chín năm ngoái tiên đế băng hà, ông ta chịu tang chỉ được nửa tháng là xong thành ngày thường, làm thiếp thất có thai, sau đó giả xưng bạo bệnh diệt khẩu; tội thứ sáu, mua nội thị cận thân, cống sắc vào triều đình, mượn quan hệ thông gia riêng tư làm rối loạn kỷ cương trật tự, nguy hại tới Thánh mệnh, mạo phạm Thánh nhan; tội thứ bảy, trong nhà cất giấu trân bảo, nam châu hơn vạn, đông châu hơn ngàn, so sánh với nội kho nhiều hơn mấy lần, những đồ như chén sừng tê giác, Long sức mật sư, vân vân, đếm không hết; tội thứ tám, năm ngoái mùa hè lũ lụt, mùa đông lạnh giá...”

[*cái hốt: thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa]

Quan lão gia từ lưu loát hát niệm thẳng một mạch, trên triều đã là tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được, mỗi người cảm thấy bất an, mà ngay cả Thánh Nguyên Đế cũng ra một đầu mồ hôi lạnh. Diệp gia phạm mọi việc, không phải hắn không biết, nhưng bởi vì công lao Diệp Tiệp dư cứu giá mà tận lực xem nhẹ, thậm chí dung túng, đợi đến khi Diệp phủ lặng yên không một tiếng động trải rộng mạng lưới quan hệ thông gia mới cảnh giác. Kỳ thật đây là may nhờ có Quan Tổ Y, nếu không lo lắng cho nàng sau này bị chịu nhục, hắn sẽ không đi tra xét tộc nữ Diệp gia, có thể nói là chó ngáp phải ruồi.

Thánh Nguyên Đế vốn tưởng rằng xao son chán hồ đã đủ rồi, lúc này nghe lão gia từ vạch tội từng điều, rốt cục kinh hãi phát hiện —— không ngờ Diệp

gia tội nghiệt ngập trời, không thể tha thứ.

Quan thần phía dưới cũng đỏ mặt ra như tương, chân nhũn như bùn. 32 điều tội trạng, Quan lão gia từ đây là nói rõ muốn giết chết Diệp gia mà, thủ đoạn sấm sét của lão mạnh hơn Diệp Tiệp dư đâu chỉ vạn lần? Cố tình người ta không trêu đùa âm mưu quỷ kế gì, chính là đi dương quan đại đạo* cũng có thể cho người thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan!

Quan gia hiện nay... Thật sự là không dễ chọc nhá!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cương Trực

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Liệt kê 32 điều tội trạng xong, giọng Quan lão gia từ như chuông kêu nói tiếp, “Diệp Toàn Dũng phạm tội mưu nghịch, kết đảng, làm việc thiên tư, làm rối ki cương, không làm tròn trách nhiệm, tham ô, khi quân, mạo phạm, đại bất kính, coi mạng người như cỏ rác, vân vân, nay vì thần nghe thấy mọi việc, đau đớn vô cùng, cảm hận không thôi, vì vậy cung kính tường thuật tâm nhìn hạn hẹp, cung thỉnh Thánh tài.” Thánh Nguyên Đế đưa tay lau mồ hôi lạnh nơi thái dương, đang định nói thì một vị văn thần phía dưới đứng ra, hỏi ngược lại, “Thế nhân đều biết Diệp gia và Quan gia gần đây không hợp nhau, Đế sư đại nhân vừa mới tiền nhiệm đã vạch tội Diệp đại nhân, phải chăng là có hiềm nghi quan báo tư thù?”

Quan lão gia từ nhân nhặt liếc nhìn hần một cái, “Nếu như bốn quan vạch tội mà Hoàng Thượng kiểm chứng có nửa chữ là giả, các người cứ lại đây cáo bốn quan quan báo tư thù cũng không muộn. Đến lúc đó bốn quan đương nhiên coi phục bỏ mũ, xin cáo lão hồi hương.” Dứt lời giọng lên ngạo hốt, tiếp tục nói, “Vi thần còn muốn vạch tội một người nữa.”

Thánh Nguyên Đế bắt đắc dĩ phát tay, “Thỉnh Đế sư từ từ nói.”

Văn võ bá quan đồng thời ngừng thở, chờ đợi, lo lắng, chỉ vì trước đó Quan lão gia từ vạch tội Diệp đại nhân lại liên quan đến trên trăm quan viên, nếu như Hoàng Thượng thăm tra từng việc, kết cục của những người này có thể nghĩ được. Quan lão gia từ thật sự là không lên tiếng thì thôi, đã lên là bỗng nhiên nổi tiếng, chỉ mong mình ngày thường không đắc tội ông ta chỗ nào.

Chỉ có Quan phụ vô cùng nhất trấn định, chỉ nắm chặt ngọc hốt trong tay, đỏ mặt thay lão cha nhà mình.

Quan lão gia từ hắng giọng, nghiêm mặt nói, “Vi thần còn muốn vạch tội Hoàng Thượng điều hành, dùng người không khách quan, không chính đốn trong nhà, nặng nhẹ không thỏa đáng, đến nỗi trận địa biên quan thất thủ, tướng sĩ thêm thương vong, trật tự triều đình hỗn loạn, ngoại thích hoành hành ngang ngược, nhiều loại mầm tai vạ đều vì Hoàng thượng có ý phóng túng mà mọc ra, khẩn cầu Hoàng Thượng tự tra tự xét, sửa đổi lời nói và việc làm, chính đốn trong nhà, trả lại cho triều đình làn gió thanh chính mệnh mông.”

A a a, ngay cả Hoàng Thượng cũng dám vạch tội, Đế sư không muốn sống nữa rồi!!!! Người nọ mới vừa trách cứ ông quan báo tư thù lạng lẽ lui trở về, xấu hổ tới đỏ bừng đôi má. Nếu như thật sự vì việc tư, Đế sư đại khái có thể sửa trị Diệp gia, tăng bốc tán tụng Hoàng Thượng, có câu ‘quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa*’, mà củi lửa là do Hoàng Thượng cung cấp đấy, đương nhiên sẽ không làm gì ông. Nhưng ông vừa chọn Diệp phủ lại chằm Hoàng Thượng, dùng từ quyết liệt, không có từ nào là không dám nói, chính thức quán triệt từ đầu tới cuối tôn chỉ của Đốc sát viện, viết bốn chữ ‘Hy sinh vì nghĩa’ kín kẽ, không để lỗi thoát.

[*Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa: Ý nói quan viên mới lên chức thường dùng những biện pháp cải cách hay những chính sách mới;

Diễn cổ: Thời Tam Quốc khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian ngắn đã ba lần dùng hòa công đánh Tào Tháo. Lần đầu hòa thiêu sườn núi Bắc Vọng làm mười vạn quân Tào của Hạ Hầu Đôn còn được vài người. Lần thứ hai dùng hòa công ở Tân Dã, thủy yểm diệt sạch mười vạn quân của Tào Nhân, Tào Hồng. Lần thứ ba hòa thiêu Xích Bích trăm vạn quân Tào thảm bại, rốt cuộc chỉ còn lại 27 người theo Tào Tháo chạy thoát. Bấy giờ người ta gọi ba lần đốt lửa này là ‘Gia Cát Lượng mới nhậm chức đốt ba đồng lửa’. Về sau thì biến thành ‘Ba đồng lửa quan mới nhậm chức đốt lên’]

Quan gia cương trực, trung liệt, quang minh chính đại, nghiêm nghị, quả không phải hư danh nói chơi!!! Lúc này xem Hoàng Thượng sẽ xử trí như thế nào đây.

Mắt văn võ bá quan sáng quắc nhìn chăm chăm vào Hoàng Thượng, trong đó cặp mắt của Quan lão gia từ là sáng ngời nhất, trong đó tựa như có hai ngọn lửa đỏ đốt lên, chiếu sáng nhân tâm đáng ghê tởm. Thánh Nguyên Đế không hiểu sao, trước mắt lại hiện lên đôi con người sâu thẳm trong suốt nước mùa thu của Quan Tổ Y.

Hắn không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác không chỗ nào ẩn trốn được, nâng trán, cười nhè nhẹ. Giỏi, giỏi cho một Đế sư! Trước vạch tội Diệp gia, vì phòng ngừa chính mình làm việc thiên tư trái pháp luật, ngay sau đó vạch tội Quan thượng, đây là bức bách mình đưa quyết định. Chỉ vì Đốc Sát viện này là mình chủ trương gắng sức thực hiện kiến thiết, cũng là mình giao phó chức quyền, nếu như ngay cả mình cũng không coi trọng làm theo Đồ Ngự Sử, Đốc sát viện vừa mới thành lập sẽ thành thùng rỗng kêu to, cũng mất đi ý nghĩa tồn tại.

Cho nên nói Quan lão gia tử là đang tung gạch thử ngọc, giết gà dọa khỉ, mà mình chính là khối ngọc kia, là con khỉ kia, thật sự là chỉ đi lập tên, không sợ quyền thế, mà lại nắm được châu ngọc, đã định càn khôn. Cho dù mình có muốn bảo vệ Diệp gia như thế nào, cũng phải thừa nhận chịu thiệt thòi.

Ai nói Quan lão gia tử cổ hủ, ngoan cố, không hiểu lời đời? Người này rõ ràng là đa mưu túc trí, không hề làm động tác sai! Khó trách danh văn Quan gia dậy sóng, chính khí lắm liệt, cả nhà đều là người tài giỏi. Sao ông trời lại hậu đãi nhà họ vậy chứ, nam tử được chính khí của trời đất đổ vào, nữ tử được linh vận sơn thủy dưỡng nên, khiến người ta cảm phục, kính phục, yêu thích.

Thánh Nguyên Đế lắc đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, tiếc nuối chôn sâu trong lòng rốt cục lại dâng lên, nó khiến cho trong miệng đều là mùi vị đắng chát khó tả.

Triều thần thấy hần chỉ lắc đầu cười khô, không mở miệng nói, nhao nhao đổ mồ hôi lạnh cho Đế sư đại nhân. Tuy cái miệng của đại nhân kia có chút đáng sợ, nhưng ông hy sinh vì nghĩa, hành vi tận sức hạ châm kim đá này tuyệt đại đa số người muốn làm mà không dám làm đấy, chỉ dựa vào điểm ấy thôi đã đủ làm lãnh tụ văn đàn đương thời, mẫu mực của văn võ bá quan.

[*châm kim đá: châm cứu bằng kim đá, cách sử dụng đã thất truyền, ví với chỉ ra sai lầm để mong sửa chữa]

Quan phụ thấy Hoàng Thượng rất lâu không nói liền chủ động đứng ra, muốn cùng phụ thân cộng đồng tiến thoái. Mặc dù trước đó đã nói mỗi người đi một con đường riêng, nhưng lần này vạch tội Diệp gia, Quân thượng, chính là con đường mà bọn họ nỗ lực đi, thành công thì khấu tạ thánh ân anh minh, thất bại thì chết cũng có ý nghĩa, không oán không hận.

Thánh Nguyên Đế cuối cùng cũng nuốt xuống chút ý đầy miệng, than thở nói, “Dùng đồng làm gương được áo mũ chỉnh tề, dùng sứ làm gương có thể biết được hưng tàn, dùng con người làm gương có thể biết được tốt xấu. Đế sư đại nhân chính là gương sáng treo cao trong lòng trăm, soi cho trăm biết đúng sai lệch thẳng.” Vừa nói vừa đi xuống ngự đài, cúi người thật sâu bái Quan lão gia tử, “Ngày đó ở trong Bồ Đề uyển chọn Quan ông làm thầy, tới nay trăm thấy may mắn hạnh phúc vô cùng. Có vị thầy muôn đời này, lo gì bầu không khí triều đình không trong, đường cho lễ dân bách tính dân đi không rộng. Trăm dùng tai nghe tâm nhận, sửa chữa thiên hạ, nguyện cùng Đế sư và các vị quan viên góp sức đồng tâm, cứu cánh đại Ngụy, cùng trăm nỗ lực.”

Dứt lời còn bái ba lần, chân thành nói, “Tạ ơn dạy bảo của Đế sư, trăm khắc sâu trong lòng. Vụ án của Diệp Toàn Dũng lập tức giao do Đình Ủy phủ nghiêm tra xử lý, không thể đùn đẩy, coi nhẹ, làm việc thiên tư trái pháp luật! Mà trăm sẽ tự viết tội của mình, dùng để kiểm điểm bản thân mình.”

Việc này vẫn chưa tới tình trạng ban bố tội của mình, nhưng Hoàng Thượng nguyên ý thừa nhận sai lầm cũng viết ra công văn kiểm điểm, đã là thỏa hiệp và nhượng bộ lớn nhất, cũng là thể hiện tôn trọng đầy đủ gương tốt của đế sư. Đốc sát viện đốt một mồi lửa đầu cháy lên oanh oanh liệt liệt như vậy đấy, làm cho văn võ bá quan tự hỏi tự xét lại, kính sợ vô cùng.

Quan lão gia tử và Quan phụ vốn tưởng rằng Hoàng Thượng hoặc nhiều hoặc ít sẽ kìm nén bức bối, nhìn kỹ lại mới thấy hần thật sự tự trách, trong mắt chẳng những không có oán hận, ngược lại toàn bộ là chân thành tán thưởng. Có minh quân như thế này, Ngụy Quốc lo gì không hưng thịnh? Hai người vội vàng quỳ xuống khấu tạ thánh ân, hốt mất đã là một mảnh đồ rực.

Thánh Nguyên Đế lập tức nâng hai người dậy, nhẹ nhàng an ủi vài câu, không khí khẩn trương lập tức bị vui vẻ hoà thuận giữa quân thần thay thế. Sau đó thương nghị thêm mấy cộc chính vụ, rồi tuyên bố bãi triều, Đế vương giữ phụ tử Quan gia lại dùng bữa, tất cả đám người còn lại đi Bộ úy làm việc, tạm thời không đề cập tới.

Lúc đi ra Thừa Đức điện, chớ nói văn thần võ tướng nhao nhao tiến lên chào Lão gia tử, mà ngay cả dòng họ hoàng thất mất cao hơn đầu cũng toát ra thái độ kính sợ. Trong từng đợt tiếng “Đế sư đại nhân đi thông thả”, hai cha con đi tới Vị Ương Cung, không phải chờ bao lâu thì được dẫn vào nội điện. Thánh Nguyên Đế đã thay đổi thường phục, ngồi nghiêm chỉnh, trên ba cái bàn nhỏ đã bày đầy thức ăn nóng hổi, có nội thị bưng chậu nước, khăn, vãn vãn, cho hai người rửa mặt, tất cả chuẩn bị cực kỳ chu toàn.

“Đế sư mời ngồi, Thái thường mời ngồi.” Thánh Nguyên Đế chia tay mời, bình dị gần gũi, “Quân thần chúng ta thoải mái, không nên tuân thủ quá nhiều lễ tiết, quyền thế không ở trong nhà, tùy ý là được.”

Quan lão gia tử và Quan phụ nói liên tục không dám, tất cung tất kính thành lễ, lúc này mới ngồi xuống. Thánh Nguyên Đế dẫn đầu động chiếc đũa, hai người tiếp theo ưu nhã ăn uống, hành vi cử chỉ không kiêu ngạo không siểm nịnh, biểu lộ thần thái thông dong tự nhiên. Các loại phong thái thể hiện ra càng khiến Thánh Nguyên Đế vui mừng.

“Trăm vừa tiếp xúc văn hóa Trung Nguyên không lâu, học thức có hạn, mỗi lần thấy tấu chương của Đế sư và Thái thường đưa lên, đều bị chữ viết thiết họa ngăn câu* kia chần nhíp, lén muốn luyện nhưng không làm được, kính xin nhị vị ngày sau đề điểm nhiều hơn.” Hần châm chúc thật lâu mới bắt đầu chậm rãi dẫn dắt chủ đề.

[*thiết họa ngăn câu: ý nói chữ viết vừa cứng cáp vừa mềm mại]

Quan lão gia tử quả nhiên ngay thẳng, lúc này nói luôn, “Hoàng Thượng khen nhầm rồi, chữ viết của vi thần không được coi là tuyệt hảo, còn kém hơn một chút so với đứa cháu gái của thần. Tay vi thần từng bị thương, bệnh cũ khó chữa, mặc dù bút pháp hòa hợp nhưng mất đi lực đạo. Đứa cháu gái kia của thần từ ba tuổi đã thêm phụ trọng vào tay luyện chữ, lại có linh ngộ tuyệt luân, tài văn chương trời ban, tuổi còn nhỏ đã đầu vào đấy. Không phải vi thần khoe khoang, cho dù có mời học giả uyên thâm đương thời tới chỉ giáo lần lượt, cháu gái kia của thần cũng không kém chút nào.”

“Ah? Ba tuổi đã bắt đầu phụ trọng luyện chữ? Làm như thế nào?” Con mắt Thánh Nguyên Đế hơi sáng lên, tiếng nói cũng thêm vài tia âm đạm.

Quan lão gia từ cho rằng hần có hứng thú với luyện chữ, nói ra kĩ càng chuyện cháu gái mình luyện chữ như thế nào, nào là trên cổ tay buộc bao cát, chậm rãi đổi thành khối sắt, khối chì, dần dần gia tăng sức nặng; mỗi ngày dậy sớm đọc sách trăm lượt, viết chính tả ngàn lần; mang nặng đi chu du liệt quốc, xem xét phong cảnh dân tình, cường kiện thân thể, cô đọng tinh thần, vân vân...

Nói xong, trong đầu Thánh Nguyên Đế đã hiển hiện một bức hoạ cuộn tròn trông rất sống động: một vị tiểu cô nương thông minh lanh lợi hít mũi mang nặng viết chính tả như thế nào, rung đùi đắc ý ngâm tụng văn phú ra sao, sờ sờ lăn đánh gió cát như thế nào, khỏe mạnh phát triển trong nắng rực rỡ ra sao. Từ bím tóc sừng dê nhỏ, ngũ quan non nớt chậm rãi biến thành khuôn mặt dung nhan hoa mỹ kinh tâm động phách, làm cho trái tim của hần nhảy dựng bùm bùm, ngay sau đó là đau xót dữ tợn.

Khi hần hoàn hồn, suy nghĩ vẫn khó mà bình phục được, tươi cười nơi khóe miệng bớt đi. Nhưng dù sao nhị vị trước mắt cũng là người nhà của Quan Tổ Y, cũng là tâm phúc cánh tay đắc lực của hần, không thể lạnh nhạt, đành phải thu xếp tinh thần ứng đối. Đợi Đế sư nói xong, hần cười lớn nói, “Chẳng lẽ chữ viết của phu nhân còn đẹp hơn của Thái thường?”

“Lòng nó không ổn định thăng bằng, trong chữ dính tục bụi, ngay cả thần cũng không bằng, làm sao có thể so sánh với Y Y.” Quan lão gia từ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*), nhưng cũng không khỏi nói thầm một câu: sao Hoàng Thượng gọi Y Y là phu nhân, phu nhân vậy, cứ như là rất quen thuộc ấy?

[*chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn]

Quan phụ mỉm cười thờ dãi, không dám tùy ý mở miệng nói, miễn cho bị cha ruột bão nổi.

Thánh Nguyên Đế cười ha ha một hồi, không để lại dấu vết kéo chủ đề lên người Quan Tổ Y, vì vậy lại nghe thấy rất nhiều chuyện lý thú, sau đó, nỗi khổ riêng mới vừa rồi kia dần dần phai nhạt đi, biến thành thỏa mãn và vui mừng. Ăn xong một bữa cơm, quân thần đều có cảm giác vẫn chưa thỏa mãn, mất thấy thời gian không còn sớm, lại có nhiều chính vụ, lúc này mới từ biệt.

Lúc gần đi Quan phụ bỗng nhiên nói, “Xin hỏi trong điện Hoàng Thượng đốt hương gì vậy? Hương vị rất đặc biệt.”

Thánh Nguyên Đế cười nói như thường, “Không biết đốt cái gì, trầm xuất thân binh nghiệp, không hiểu mấy thứ này. Bạch Phúc...”

Bạch Phúc vội trả lời, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, khởi bẩm Quan đại nhân, đốt chính là hương quế cao Vân Châu cống lên, nếu đại nhân thích, nô tài gọi người đưa cho ngài một hộp.”

Quan phụ cũng không chối từ, nhận lễ hộp rồi theo lão gia từ đi về. Thánh Nguyên Đế lúc này mới thở hắt ra, lấy trong ngăn tối ra một kẹp tuyên, để sát vào chóp mũi ngửi ngửi, thờ dãi nói, “Hương tuyệt vời này, mùi mặc dù thanh đậm, nhưng lại lâu dài, dù dùng đồ vật ngăn cách nhiều tầng cũng phí công thôi.” Cũng như người kia, càng không nghĩ tới, càng chui vào trong đầu

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lựa Chọn

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong Cam Tuyền Cung, Diệp Trần sắc mặt trắng bệch, bờ môi khô nứt mà nằm ở trên giường, nếu không có ngực vẫn còn có chút phập phồng, nhìn về phía trên sẽ như một cỗ thi thể. Hai cung nữ thời thời khắc khắc quỳ gối bên giường thủ hộ, sợ xê dịch mất thời, Tiếp dư nương nương sẽ tấn thiên*.

[*tấn thiên: chết]

Thoáng chốc, Vĩnh Hà bung một chén dược tiến vào, nhẹ giọng gọi, “Nương nương, người dậy đi, nên uống thuốc rồi.”

Diệp Trần thông thả tỉnh lại, đôi mắt rời rạc vô ý thức nhìn chằm chằm vào rèm che, qua một hồi lâu mới suy nghĩ cẩn thận đây là lúc nào, là ở đâu. Dưới sự nâng đỡ của cung nữ, nàng nỗ lực nửa ngồi dậy, ho khan nói, “Hôm nay Hoàng Thượng có từng tới thăm hỏi Bồn cung không?” Một ngày có tám canh giờ nàng đều mê man, sợ bỏ qua người nọ đến.

Sắc mặt Vĩnh Hà khê biến thành hơi xám, cẩn thận nói, “Khởi bẩm nương nương, Hoàng Thượng bận rộn chính vụ, không rút ra được thời gian rảnh. Nhưng nô tỳ đã đưa tin tức ngài bị bệnh củ tái phát qua đó rồi, chắc hẳn hết bận rộn, Hoàng Thượng sẽ đến thôi.”

“Vậy sao?” Diệp Trần cười khổ, “Bồn cung bệnh nguy kịch hần cũng không đến, hơi khỏe lên chút thì sẽ càng không đến đâu. Vĩnh Hà, ngươi không cần phải đỡ Bồn cung.” Nói đến đây, nàng phát tay cho lui người không có phận sự, tiếp tục nói, “Bồn cung có trọng lượng gì trong lòng hần, lúc này cuối cùng cũng đã hiểu rồi. Thời gian bảy năm, dù là ôm một tảng đá, không tới mức tan ra, hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể nhiễm một chút âm áp, nhưng hần ngược lại, nói trở mặt liền trở mặt, quả thật là để vương vô tình. Bồn cung đánh bạc tánh mạng để ở gần hần, không biết là đúng hay sai đây.”

“Nương nương ngài chớ suy nghĩ lung tung, tranh thủ thời gian dưỡng tốt thân thể quan trọng hơn!” Vĩnh Hà thấy chung quanh không có người, lập tức móc từ trong ống tay áo ra một hạt dược hoàn màu đỏ nhạt, nhét vào lòng bàn tay chủ tử. Diệp Trần thoáng nắm chặt, mượn khoảng cách cúi đầu ho

khan nó nuốt xuống, sau đó bưng chén thuốc lên cái miệng nhỏ nhắm nháp.

Đội chủ tử ăn giải được xong, Vĩnh Hà nhỏ giọng nói, “Nương nương ngài còn chưa tới tình trạng vô vọng xoay người. Hiện tại Hoàng Thượng không có con nối dõi, nếu ngài sinh hoàng trưởng tử trước, Diệp gia nhất định có thể khôi phục. Cho nên hiện tại việc cấp bách của người là làm chuẩn bị cho mang thai, đội dư độc trong cơ thể hết, nô tỳ sẽ điều chế mấy tề thuốc mang thai, ngày ngày cho người uống vào, không tới hai tháng sẽ đi cùng phòng được.”

Diệp Trần uống một ngụm thuốc cuối cùng xong, bất đắc dĩ nói, “Hoàng Thượng không chạm vào Bồn cung, Bồn cung mang thai như thế nào?”

“Nương nương, người chưa bao giờ thị tâm ư?” Vĩnh Hà cả kinh thiếu chút nữa làm rơi vỡ chén thuốc. Nàng chỉ biết Hoàng Thượng không ngủ lại ở Cam Tuyền Cung, cũng không ngủ lại ở biệt cung, ban ngày có thường ra vào, ngẫu nhiên cho lui hết người hầu nói chuyện cùng nương nương ở bên trong điện, ngăn thì hai ba khắc chung, lâu là nửa ngày, không có khả năng cái gì cũng không làm nhỉ?

Dưới ánh mắt nghi hoặc của cung nữ tâm phúc, Diệp Trần rốt cục thổ lộ hết bí mật giấu ở chỗ sâu nhất, cũng khó khăn nhất ở đáy lòng ra ngoài, “Bồn cung và Hoàng Thượng chưa bao giờ có quan hệ xác thịt. Còn nhớ rõ ngày Hầu gia tứ hôn ngài ấy vỗ nhẹ cánh tay Bồn cung không? Bảy năm qua, đó là lần đầu tiên ngài ấy đụng vào Bồn cung.”

Vĩnh Hà không dám hỏi lại, lo lắng mình không giữ nổi bí mật lớn như thế. Nàng vốn tưởng rằng nương nương có thể thuận lợi tiến vào hậu cung, đạt được địa vị cao bậc này, nên nắm Hoàng Thượng trong lòng bàn tay mới đúng, nhưng thì ra người nọ chưa từng đụng tới, mà nhiều năm cẩn thận chiều cổ như vậy, thực sự là chỉ vì ân cứu mạng.

Hoàng Thượng quả thực trọng tình trọng nghĩa như đồn đãi, ở phương diện khác lại rất lãnh khốc. Nếu như người không thể đi vào lòng ngài ấy, thì cho dù có bỏ tính mạng ra đánh cuộc cũng không được, ngài ấy có thể trả cho chỉ là cảm kích và trông nom, mà không phải là thâm tình ưu ái. Nói ngài ấy nhân nghĩa quân tử cũng đúng, nói ngài ấy ý chí sắt đá cũng không sai, người như vậy thì nịnh nọt thế nào đây?

Vĩnh Hà càng nghĩ càng cảm thấy con đường phía trước xa vời, sắc mặt không khỏi ảm đạm. Hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh thành tuyệt sắc như nương nương, còn bỏ ra bảy năm thời gian mà không dao động được, vậy trên đời này còn có ai có thể khai mở con tim lạnh giá của Hoàng Thượng đây? Chẳng lẽ các nàng thực sự cứ phải vĩnh viễn bề môn tư quá như vậy sao?

Vẫn là Diệp Trần lên tiếng trước, “Người điều trị thân thể giúp Bồn cung trước đã, hãy mau đẩy hết dư độc trong người ra, đội Bồn cung chuẩn bị thỏa đáng, đương nhiên có biện pháp khiến Hoàng Thượng đi vào khuôn khổ. Trước kia Bồn cung vì muốn lưu lại ấn tượng trình liệt hiển thực, khó tránh khỏi bảo thủ câu nệ chút ít, ngày sau sẽ không như vậy nữa. Nếu như không dùng thủ đoạn phi thường, nói không chừng Cam Tuyền Cung chúng ta từ nay về sau sẽ biến thành lãnh cung. Hoàng Thượng chỉ bảo Bồn cung bề môn tư quá, chứ không nói khi nào thì bỏ lệnh cấm, ngay cả cung vụ cũng chầm chậm chuyển cho những tân phi mới phong kia, đây là tước mất quyền lực của Bồn cung đây này. Ngài ấy đã không còn giống trước đây, nhưng lòng dạ vẫn sắt đá.”

Luộm Vĩnh Hà vàng dạ đồng ý, nàng tận lực nhỏ giọng nói, “Lấy bảo bối của Bồn cung ẩn giấu ra đây, sau nên dùng đều dùng tới.”

“Vâng, nô tỳ bớt thời gian kiểm tra thực hư thế nào, có một số lâu rồi không dùng, sợ là giảm công hiệu. Cái tốt nhất lúc đại tiểu thư vào cung đã lấy đi một rương, nô tỳ đều ghi lại rồi.” Vĩnh Hà vừa nói vừa đi xem đáy giường, chợt nghe thấy tiếng bước chân mất trật tự từ bên ngoài truyền vào.

“Không thông truyền đã tự tiện xông vào nội điện, người không muốn sống nữa sao?” Vĩnh Hà vội vàng đi ra ngoài ngăn trở, thấy người tới là một gã nội thị, đang chạy vội đầu đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ lên.

“Khởi bẩm Tiếp dư nương nương, việc lớn không tốt rồi!” Nội thị phù phù quỳ xuống, hấp tấp nói, “Hoàng Thượng hôm nay thành lập một công sở, tên là Đốc sát viện, chuyên đi đường nghe dân nói, giám sát đủ loại quan lại, chức quyền rất lớn, ngay cả mỗi tiếng nói cử động của Hoàng thượng cũng nằm trong vòng giám sát, chứ không nói tới hoạch tội. Mà Đê sứ kiêm nhiệm Đốc sát viện Đô Ngự Sử, vừa mặc quan bào vào đã vạch tội Diệp gia, liệt kê Diệp đại nhân 32 điều tội trạng, liên quan đến mưu nghịch, khi quân, mạo phạm, đại bất kính, vân vân...”

“Giời lắm một đê sứ hết lòng vì công, giỏi cho một Quan gia tác phong thanh chính! Rõ ràng là quan báo tư thù mà! Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng nghe lão vu cáo hay sao?” Diệp Trần nổi trận lôi đình, vỗ bàn, lại bởi vì thân thể yếu đuối, lập tức ngã trở về.

Nội thị nuốt một miếng nước bọt, giọng run run nói, “Nương nương, nô tài còn chưa nói xong. Ông ta vạch tội Diệp đại nhân xong, ngay sau đó lại vạch tội Hoàng Thượng dùng người không khách quan, không nghiêm chỉnh trong nhà, đến nỗi ngoại thích làm loạn triều đình, cấu kết nội thần tùy tùng, nguy hại tới thánh mệnh, thánh nhan. Lúc này Hoàng Thượng đã nhận tội, đang ở trong ngự thư phòng chép tỏ huân trăm lượt để cảnh tỉnh...”

Không đợi hần nói cho hết lời, Diệp Trần đã xụi lơ như bùn, lòng tràn đầy tuyệt vọng. Đê sứ vạch tội Diệp gia trước, khiến cho người ta cho rằng hần có ý bảo thủ riêng, nhưng sau đó vạch tội Hoàng Thượng, lập tức trở thành xoay ngược lại, khiến người ta cho rằng không sợ cường quyền, đại công vô tư. Nếu như Hoàng Thượng không muốn ngày đầu tiên đã bỏ đi cái Đốc sát viện kia, chắc chắn sẽ nghiêm tra Diệp gia, xử lý nghiêm khắc phụ thân.

Nhà nhân thiện gì chứ, lòng dạ ác độc còn hơn cả rắn rết mà! Bồn cung chỉ là hơi áp chế diện của Quan Tể Y thôi, bọn họ lại vừa ra tay chính là sát chiêu, không hề cho người ta đường lui nào! Diệp Trần thiếu chút nữa cắn vào lưỡi, chỉ cảm thấy trong cổ họng bức bối, lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi hơi pha màu đen.

Đám người Vĩnh Hà hồn phi phách tán, sững sờ một hồi lâu mới nhào tới gọi to nương nương.

Liên tục thở hổn hển chửi thề vài câu, Diệp Trần mới miễn cưỡng nói ra, “Đã Hoàng Thượng cũng đã nhận tội hối lỗi, Diệp gia ta đây nhất định không chạy khỏi kiếp nạn này rồi? 32 điều tội trạng, phân biệt có những hình phạt nào?”

Nội thị nức nở nói, “Chỉ riêng tội mưu nghịch thôi đã là tội xét nhà diệt tộc rồi, huống chi mấy tội cùng phạt. Hôm nay Diệp đại nhân cùng chư vị có liên quan tới vụ án đều đã bị bắt giữ vào thiên lao đợi thẩm tra rồi, Diệp phủ từ trên xuống dưới đều hỗn loạn hết, nô bộc chạy chạy biến biến, chỉ trong chớp lát thôi đã sụp đổ rồi. Lúc nô tài đến Diệp phủ nhân còn đang quỳ gối cửa cung đấy ạ, không biết có người phản ứng hay không.”

“Xét nhà diệt tộc, xét nhà diệt tộc...” Diệp Trấn nhai đi nhai lại bốn chữ này nhiều lần, lại thêm một ngụm máu tươi bắn mạnh ra, dốc sức liều mạng hô, “Đi tìm Hoàng Thượng! Lập tức đi tìm Hoàng Thượng! Cứ nói nhìn ở ân cứu mạng, bảo ngài ấy tha cho Diệp gia một lần cuối cùng! Diệp gia sẽ không dám nữa, Bôn cung cũng không dám nữa, lần này đích thị là một lần cuối cùng!”

Nội thị không dám chậm trễ, vội vàng chạy vội ra ngoài. Thánh Nguyên Đế sau khi nhận được tin tức hơi chần chừ một lát, sau đó vẫn vào Cam Tuyền Cung. Hai người một kẻ hấp hối nằm ở trong màn, một người mặt lạnh nghiêm túc ngồi ở ngoài màn, trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì.

“Nghe nói đây là một lần cuối cùng?” Thánh Nguyên Đế để thái y bắt mạch cho Diệp Trấn trước, cho uống một chén thuốc ổn định tinh thần, đợi nàng uống xong, được liệu ngắm vào, mới từ từ nói, “Một lần lại một lần, trăm đã không nhớ rõ có bao nhiêu lần rồi.”

“Bệ hạ, đây quả thật là một lần cuối cùng, ta dùng ân cứu mạng đổi lấy khoan dung cho Diệp gia của ngài, từ nay về sau hai chúng ta rõ ràng còn không được sao?” Hai mắt Diệp Trấn đầm lệ sưng mù, giọng điệu buồn bã thảm thiết. Nàng vạn lần không có ngờ tới tiền đưa một cây san hô lại sẽ để cho chính mình lưu lạc đến hoàn cảnh thê thảm bậc này. Thủ đoạn của Quan gia thật sự khiến người ta sợ hãi!

“Năm đó ông ta giúp đỡ hai Vương mưu phản, muốn lấy công tòng Long*, tội mưu nghịch này đã dùng hết tám chín phần mười ân tình rồi. Năm gần đây ông ta không biết thu liễm, ngược lại còn tốn hao số tiền lớn mua tùy tùng bên người trăm, cống sắc cho những quan viên quan trọng trong Bộ úy, muốn làm việc mờ ám. Tội kết bè kết cánh này, đã dùng hết một hai phần mười ân tình nữa, còn lại một hai phần ân tình mỏng manh kia, còn không đủ chống đỡ tội nhìn trộm hành tung của đế vương, vậy thì cứu giúp toàn tộc Diệp thị thế nào đây?”

[*tòng Long: phò tá vua]

Nhìn trộm hành tung đế vương? Nghe tới đây, Diệp Trấn đã là tim gan nát vụn, lo lắng trùng trùng. Thì ra Hoàng Thượng cái gì cũng biết, chỉ là không muốn đâm phá ra mà thôi. Nếu không có chuyện Diệp Phồn, nàng cũng không đi chèn ép Quan Tổ Y, không chèn ép Quan Tổ Y, Diệp gia sẽ không trêu chọc Quan gia, không trêu chọc Quan gia, mọi chuyện hôm nay sẽ không phát sinh, mà nàng và Hoàng Thượng vẫn còn có thể bảo trì biểu hiện giả dối phu thê tình thâm.

Dù là nàng nguy trang cả đời, dù là đối mặt với hiện thực tàn khốc không chịu nổi, cũng tốt hơn tình trạng này tới nghìn lần vạn lần! Nếu như Diệp gia phạm tội tịch thu tài sản giết cả nhà, Diệp Trấn nàng làm gì còn cơ hội sống? Không nói tới Thái hậu, đại trưởng công chúa, trưởng công chúa hận nàng tới tận xương, chính những vị Tân phi thấp kém kia liên hợp lại cũng có thể đưa nàng vào chỗ chết.

Nếu như lúc trước không tiêu xài những ân tình kia, có lẽ nàng có thể bình an sống đến già, khi chết được dùng lễ Hoàng hậu để chôn cất, hưởng cả nước chịu tang, tôn quý bậc nào, phong quang ra sao? Nhưng hiện tại, sống chết của nàng, sống chết của toàn tộc Diệp thị, tất cả chỉ ở cái miệng của Đế sư, ở một ý nhiệm của Hoàng Thượng.

Diệp Trấn cho tới bây giờ vẫn chưa từng hối hận, cũng cho tới bây giờ chưa từng tuyệt vọng, lúc này mới hiểu rõ ràng, không phải là tất cả mọi người đều mặc cho nàng bài bố, cũng không phải tất cả mọi người đều để tùy ý nàng chà đạp. Quyền thế của nàng, còn xa cũng không tới được cái bậc một tay che trời.

Hôm nay, ngoại trừ dùng ánh mắt bi thương và chờ mong gắt gao nhìn thẳng Hoàng Thượng, nàng không làm được cái gì hết, thậm chí không nói được ra nửa câu giải thích.

Thánh Nguyên Đế châm chước một lát, nói từng chữ từng chữ một, “Trăm cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Cứu Diệp Toàn Dững, tất cả những thứ ngươi sở hữu đều mất đi, bảo toàn chính mình, Diệp Toàn Dững sẽ phải chết không thể nghi ngờ, ngươi chọn thế nào?” Hắn muốn nhìn một chút, đến cùng bộ mặt của Diệp Trấn là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chân Dung

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Một câu của Thánh Nguyên Đế khiến cho Diệp Trấn như rơi vào vực thẳm, mà đáp án của nàng chính là quyết định mình có thể bình an rơi xuống đất hay không, hoặc là tan xương nát thịt. Nhưng, chọn phụ thân hay chọn chính mình, thì có gì khác nhau đâu? Cuối cùng vẫn là chữ “Chết”.

Không không không, tại sao có thể chết được chứ? Nếu như lựa chọn bảo toàn chính mình, vậy mình vẫn là Diệp Tiệp dư cao cao tại thượng, độc tài cung quyền, còn có thể che chở những tộc nhân Diệp gia còn lại, cũng có thể chờ thời cơ lấy lại Đế sủng. Mà chọn phụ thân, cái gì cũng sẽ mất, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, gia nghiệp Diệp gia to như vậy tất nhiên là khó tránh nhất, mà chính mình vừa không có quyền lợi và địa vị, chỉ có thể ở

cùng một chỗ với tộc nhân thăm đăm sống qua ngày, những người đã từng đắc tội kia sẽ không bỏ đá xuống giếng, công kích sao?

Kết cục có khi là sống không bằng chết! Giữ lại núi xanh không sợ không có củi đốt, Diệp Trấn, chỉ có chọn mình mới là lấy đại cục làm trọng, mới có thể dẫn dắt tộc nhân thoát khỏi khổ cảnh, mới có thể ở một ngày nào đó trong tương lai thu hoạch vinh quang cho Diệp gia một lần nữa! Lựa chọn của người là đúng, lựa chọn của người là đúng... Trong lòng nhắc tới những lời này nhiều lần, trên mặt Diệp Trấn đã ẩn ẩn hiện hiện thái độ điên cuồng.

Ý nghĩ của nàng hỗn loạn, vô số ý niệm đang đảo quanh trong cuồng phong, như muốn nổ bùng. Nhưng mà bên trong nhiều tạp niệm ấy, nàng lại không dám suy nghĩ mình mất đi hết thấy những gì đang có sẽ như thế nào, không có ân sủng của đế vương sẽ như thế nào, thậm chí không ý thức được vấn đề này rất có thể chỉ là một cái bẫy, hoặc là một lần dò xét.

Trong cơ thể bị độc tố quỷ phá, lúc nào cũng đau nhức như dao cắt, và còn luân phiên đã kích theo nhau mà đến, phá hủy tinh thần và ý chí của nàng. Chỉ là ngắn ngủn mấy ngày thôi, Diệp Trấn đã chìm trong ma chướng rồi.

Thánh Nguyên Đế cũng không thức giấc, vừa cong ngón tay gõ mặt bàn, vừa lắng lắng quan sát biểu lộ biến hóa của đối phương. Cẩn thận quét hết trong đầu một lượt, thế này hẳn mới phát hiện mình tựa hồ chỉ nhìn thấy tư thái đau thương, ưu sầu, mỉm cười, điềm đạm đáng yêu, vân vân, có thể kích thích nam nhân muốn bảo hộ của nàng, trừ đó ra thì không còn gì khác.

Trái lại phu nhân, tuy chỉ là duyên phận vài lần, nàng mặt hoa cười cười, cười mở cười to, như hơi mỉm cười... Dù loại dáng tươi cười vừa rực rỡ vừa ấm áp; khi ẩn chứa tức giận, không thể nhìn được nữa thì chỉ tay trợn mắt, vỗ bàn, thần thái cử chỉ hào hiệp tung hoành, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn; lúc đối mặt với giấy tàn mảnh vụn thì vô cùng đau đớn, niềm thương tiếc khó vơi, trong mắt chỉ mệnh mông phủ một tầng hơi nước thôi, chứ chưa từng rớt xuống một giọt nước mắt, nhưng lại boong boong thiết cốt, ngao ý nghiêm nghị.

Đặt cả hai ở cùng một chỗ, mặc dù đồng dạng là xinh đẹp, khuynh thành tuyệt thế, nhưng một người giống như tồn tại ở trong bóng tối tràn đầy âm trầm, làm cho người ta dính vào thì hồi hận; một người lại nở rộ dưới trời quang xanh thắm, đắm chìm trong ánh mặt trời rực rỡ sáng chói, khiến người ta cảm giác được xuân ý dạt dào và sinh cơ lan tỏa.

Còn nữa đó là dư vị của người nọ, một cái nhăn mày, một nụ cười, càng khiến trong lòng đau khổ, cuối cùng Thánh Nguyên Đế không dám nghĩ tiếp nữa, mí mắt hơi nhấc lên, nhìn Diệp Trấn đang gần như điên cuồng.

“Nô tì biết tội, cầu Hoàng Thượng tha cho nô tì lần này.” Diệp Trấn không có mặt mũi nói thẳng bảo toàn chính mình, chỉ buồn bã buồn bã khóc ròng.

Vĩnh Hà đứng hầu ở bên cạnh đã sốt ruột ra mồ hôi lạnh đầy đầu, rất muốn làm ra âm thanh nhắc nhở nhưng lại không dám vọng động. Những năm này nương nương là hình tượng gì trước mặt Hoàng Thượng, nàng với tư cách ở ngoài đứng xem rất rõ ràng, tính khiết thiện lương, dịu dàng, si tình, nhớ tình bạn cũ, nhưng có tội nhìn hành tung của đế vương, lại thêm lựa chọn hoàng đường mới này, hình tượng tốt đẹp nàng khổ tâm kinh doanh đã hoàn toàn sụp đổ rồi. Cho dù Hoàng Thượng tha cho nàng lần này, nhưng sau khi nhìn rõ chân diện mục lãnh khốc vô tình của nàng, làm sao có thể cho nàng cơ hội phục sủng nữa đây? Trái lại nếu như lựa chọn bảo toàn phụ thân và tộc nhân, không chừng Hoàng Thượng có thể nhìn ở phần hiếu tâm của nàng mà khai ân.

Nương nương không thể mà!

Đáng tiếc Diệp Trấn không nghe được hò hét của Vĩnh Hà, thể xác và tinh thần của nàng bị tàn phá, đầu óc cũng lâm vào hỗn độn, chỉ làm việc theo bản năng.

Hay cho một cái làm việc theo bản năng! Thánh Nguyên Đế đình chỉ gõ mặt bàn, trầm ngâm nói, “Ngày sau người vẫn là Diệp Tiếp dư, chỗ Diệp Toàn Dũng trăm sẽ mệnh Đình Ủy phụ làm việc theo luật lệ, phần tội chết tuyệt đối sẽ không ân xá.”

Diệp Trấn trong khoảnh khắc suy sụp người xuống, ngực kịch liệt đập phồng, như là khó có thể thừa nhận thêm ‘tín dữ’ nữa. Thánh Nguyên Đế không nhìn nàng, quay người muốn đi gấp, lại nghe nàng nỗ lực kêu, “Hoàng Thượng chậm đã, nô tì còn có một vật muốn đưa cho ngài. Vĩnh Hà, mau mau đi lấy.”

Vĩnh Hà ngậm nước mắt đi cầm hộp gấm đặt trên kệ Bắc Cỗ xuống, mở ra xem đấy là một cái bình bàn* nhỏ vuông nửa xích*, chính giữa có thừa trực cổ định ở trên kệ, có thể xoay tròn qua lại, hoa văn màu trắng đơn giản, một tấm vải tơ, còn có thêu hai mặt tinh tế dày đặc, nhìn thế nào cũng không thể nào tìm ra được sơ hở. Có hai bức đã vẽ ổn thỏa, một là La Sát, hai là Phật Đà.

[*Xích: đơn vị đo chiều dài, 1 xích = 1/3m = 33,33cm]

*Bình bàn: ????? không hiểu nó là cái gì luôn, ai biết chỉ giùm với]

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, đây là bản bình ngày trước ngài nhờ nương nương thêu, người không dám chậm trễ, cho dù đang mang bệnh cũng cầm kim xỏ chỉ, suốt đêm, thiếu chút nữa làm hỏng cả mắt. Đây là phương pháp thêu mới mà bản thân nương nương nghĩ ra, gọi là thêu hai mặt, nói là muốn truyền cho tú nương Chức tạo tư*, kiếm chút ít lợi ích thực tế cho ngài. Hoàng Thượng, nương nương cuồng dại một mảnh với ngài, ngài cũng thương nương nương chút!” Vĩnh Hà thật sự không còn cách nào, chỉ có thể dùng cảm tình nói chuyện.

[*tú nương: người làm nghề thêu thùa, may vá...]

Chức tạo tư: có lẽ đây là một cơ quan về tạo hàng vải vóc, thêu thùa]

Diệp Trấn mở miệng cười khổ, khóe miệng chậm rãi chảy xuống hàng máu tươi, lộ ra sắc mặt trắng bệch, hai mắt bị thương, nhìn tới thật đáng thương,

cũng thật đáng buồn.

Chủ tớ hai người biểu diễn tốt lắm, làm lão nhân Bạch Phúc rất có kinh nghiệm về lòng người dễ thay đổi cũng sắp khóc, hướng chỉ những người khác trong điện. Cũng không lâu lắm, lại là một hồi khóc rống từ trong góc bốn phía truyền đến, phủ lên Cam Tuyền Cung vàng son lộng lẫy trở thành chật hẹp đơn sơ, thê thảm vô cùng.

Thánh Nguyên Đế mặt không biểu tình cầm lấy bàn bình xem xét, trong lòng hồi hận khó tả. Nếu sớm biết hai bức họa này sẽ bị trở thành thứ tranh thù thương cảm, công cụ diễn tả tình thâm, nói gì hân cũng sẽ không đưa tới Cam Tuyền Cung. Cao thượng bị ti tiện làm nhor, quả thực khiến người ta đau lòng.

Hắn cẩn thận thu lại bức họa, ném bàn bình cho nội thị, nói dặn dò, “Đưa đi Chức tạo tư, bảo tú nương ở đó suy nghĩ một chút, nếu như kĩ thuật không quá phức tạp thì mở rộng ra ngoài tạo phúc cho dân chúng, nếu như quá mức rườm rà thì bồi dưỡng một ít người chuyên kinh doanh cái này, mở rộng quốc khố.”

Nội thị đáp ứng một tiếng, bưng bàn bình đi. Lúc này hắn mới nhìn chằm chằm vào Diệp Trấn, nói thảng, “Trước đó vài ngày ngươi còn vì Triệu Lục Ly tái giá mà bệnh nặng một trận, cảm thán tình cũ khó quên; hôm nay lại nói đối với trăm tình si một mảnh gì đó. Diệp Trấn, đến cùng ngươi có mấy trái tim?”

Diệp Trấn và Vĩnh Hà cùng cứng đờ, rất lâu không nói gì.

Thánh Nguyên Đế cũng không cần đối phương đáp lại, tiếp tục nói, “Trẫm thấy ngươi căn bản cũng không có tim. Ngay cả tánh mạng của cha ruột mình cũng có thể vứt bỏ không để ý, vậy lúc trước nguyện ý liều mình cứu trẫm như thế nào đây? Diệp gia nhiều thế hệ hành thương, bốn sự tránh hại mưu lợi thì không ai bằng, tuyệt đối sẽ không vì một người xa lạ mà kéo cả nhà hi sinh vì nước. Năm đó ngươi quả thật không biết thân phận chân thật của trẫm ư? Quả thật chỉ là gặp người đi đường bị thương mới mở lòng thiện lương ư? Lúc này xem ra, đây lại không giống tác phong làm việc của ngươi.”

Xong rồi, toàn bộ bị đâm toạc rồi! Vĩnh Hà hồn bay lên trời, gần như ngất đi. Diệp Trấn còn cố gượng, ý nghĩ hỗn loạn lập tức thanh tỉnh, sau đó cực lực nghĩ lại —— những manh mối năm đó đều bị xóa đi rồi, Hoàng Thượng sẽ không điều tra được gì hết, cho dù thâm vấn phụ thân, ông ấy cũng nên biết nặng nhẹ. Nếu nhận là biết chính ông sẽ chết, không nhận mặc dù cũng là chết, nhưng sẽ không bị tội khi quân hành thích vua, cũng có thể bảo toàn cửu tộc, bởi vậy tuyệt đối không thể nhận.

Chính như Hoàng Thượng nói, người Diệp gia bốn sự tránh hại mưu lợi không ai bằng, phụ thân nhất định sẽ biết chọn như thế nào. Nghĩ như vậy, Diệp Trấn có ý định thanh minh cho bản thân vài câu, lại nghe thấy Hoàng Thượng trầm giọng nói, “Thực hư như thế nào, trẫm sẽ phái người đi thăm dò. Diệp Trấn, chỉ mong Diệp gia ngươi tay chân đủ sạch sẽ.” Nhưng trong lòng đã hoài nghi nàng ta.

Diệp Trấn không thể thừa nhận được trọng áp này nữa, “PHỐC” một tiếng, phụt máu ra ngoài.

Bạch Phúc vội vàng ngoắc thái y lại cứu trị, nhưng sau đó xoay người đuổi theo Hoàng Thượng đã đi ra thật xa. Không thể ngờ được Diệp Tiếp dư nhìn dụ dàng mềm mại, thủ đoạn lại lợi hại như thế, ngay cả cái ân cứu mạng kia cũng là do tạo ra, nếu như không tra được manh mối thì cũng thôi đi, tra được chẳng phải là biểu thị rõ ràng năm đó Hoàng Thượng gặp nạn, Diệp gia cũng hung hăng đẩy một vó?

A a a a, đây chính là hành thích vua đấy!!!! Vừa nghĩ như thế, Bạch Phúc hoảng hốt thay cho Diệp Tiếp dư, càng cảm thấy cái cổ thật lạnh lẽo.

—

Triệu Lục Ly hôm qua chộc giận tân phu nhân, còn kém điều ân đoạn nghĩa tuyệt, hôm nay lại không nghĩ tới trấn an xin lỗi, ngược lại sáng sớm chạy tới Diệp phủ, thu thập tàn cuộc thay Diệp lão gia và Lư thị. Hôm giám bảo yển của Diệp gia không chỉ giam rất nhiều quyền quý, còn bởi vì tự tiện điều khiển cấm vệ quân làm hại chư vị thống lĩnh mất đi mũ quan, bị nhận trọng hình, có thể nói trong một đêm đặc tội hơn một nửa Yên kinh, nếu không có người chống đỡ mặt ngoài, sợ là sẽ bị bỏ đá xuống giếng, bức tường cũng bị dân chúng đẩy.

Trần Bắc Hầu hắn mặc dù không có thực quyền, ở trong quần tich lại lũy được chút ít tình cũ, hoặc nhiều hoặc ít có thể nói vài lời. Hai người Triệu Vọng Thư và Triệu Thuần Hi bởi vì không mẹ cả quân giáo, liên mang cả đến, còn có thể trấn an hai vị.

Diệp lão gia không lạnh nhạt với vị con rể trước giống như ngày xưa nữa, nhiệt tình vô cùng đón hắn vào cửa, mời vào chính đường nói chuyện. Hai đứa nhỏ thì đi theo nhóm biểu tỵ muội và huynh đệ bà con về phía hậu viện thăm ngoại tổ mẫu. Tuy nói vừa mới bị Hoàng Thượng hung hăng đánh thê diện, nhưng Diệp Tiếp dư vẫn còn, chức quan của Diệp lão gia vẫn còn, đợi con tức giận của Hoàng Thượng vui đi, Tiếp dư sẽ thu hoạch thánh sủng lần nữa, tương lai có thể xoay người, không chừng còn sáng chói hơn cả bây giờ.

Vì vậy, Diệp phủ chỉ là hơi có vẻ tinh thần sa sút thôi, chứ không suy tàn thất bại tới mức không hồi phục. Nhưng vừa qua giờ Thìn, mắt thấy trong nội cung sắp tan triều rồi, thì có mấy hàng thị vệ cầm kiếm kích bao bọc vây quanh Diệp phủ, Đình Ủy đại nhân tự mình dẫn đội đi vào cổng lớn, không nói hai lời trước tiên trói lại toàn bộ tội nhân trên danh sách kéo đến ngoài viện, nhớ kỹ từng chữ từng câu hịch văn*.

[*bài hịch; hịch văn, chủ yếu chỉ các bài hịch lên án kẻ thua hoặc kẻ phản nghịch]

Triệu Lục Ly che chở hai đứa con quý gởi sau lưng người Diệp gia, cẩn thận nghe xong không khỏi hoảng sợ, rốt cục cũng hiểu rõ câu “Quân tử báo thù mười năm không muộn” hôm qua của Quan Tổ Y là có ý gì. Quan lão gia từ không những không cầu tình cho Diệp gia, ngược lại còn cáo nhạc phụ 32 điều tội trạng, từng điều đều là tội chết, từng điều đều có thể bị tru di cửu tộc, lập tức lại vạch tội Hoàng Thượng dung túng ngoại thích làm hại triều đình, không chính đồn trong nhà.

Lúc này ngay cả Hoàng Thượng cũng thừa nhận tội trạng trong hịch văn, há lại sẽ khinh xuất tha thứ Diệp phủ, khoan thứ Diệp Trấn ư? Con đường sống cuối cùng của Diệp gia đã bị Quan lão gia từ vạch tội lần thứ hai mà chặt mất, thủ đoạn báo thù này sao mà độc vậy! Tim Triệu Lục Ly như bị đao cắt, hối hận không kịp, hai đứa con thì trái lại, đã bị dọa tới ngu dại.

Hịch văn còn chưa đọc xong, trên dưới Diệp gia đã không còn lỗ hổng mà kêu oan uổng, lại không có cách nào đã động quan sai, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ hủy đi đình đài lầu các, đập phá cái bàn bài trí, lần lượt nhấc ra các rương tiền tài giấu trong hầm và nhà kho, sau đó bịch một tiếng chọc tẩm biển Diệp phủ nạm vàng xuống, giẫm cho nát bét.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bỏ Vạ

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Diệp phủ mới vừa rồi chỉ hơi có vẻ suy tàn thôi, đảo mắt đã thành tình trạng vô vọng, nguy hiểm trong sớm tối, cái biến cố này tới quá nhanh, khiến người ta không kịp chuẩn bị. Dân chúng đi ngang qua trông thấy quan binh lui tới, nghe thấy khóc hô ầm ĩ, nhao nhao xúm lại chỉ trỏ.

“Làm sao tẩm biển của Diệp gia lại bị người ta chọc xuống rồi? Cái này không giống là đánh nhỏ thôi đâu!”

“Chà, người không biết hả? Diệp gia y vào Diệp Tiệp dư được sủng ái, làm việc quá mức cần rờ, đụng phải tổ ong vò vẽ, bị Đế sư đại nhân vạch tội rồi! Trọn vẹn 32 điều tội trạng, đã dán bố cáo hịch văn lên trước cửa Đình Ủy phủ rồi, bản thân người đi tới mà nhìn, chỗ đó có mấy nho sinh đọc miễn phí cho người ta đấy.”

“Đình Ủy phủ xa quá, ta không muốn chạy tới đó đâu, người nói cho ta nghe một chút đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người cho mọi người biết một chút đi.” Người hiểu chuyện vội vàng phụ họa.

Người linh thông các tin tức liền dương dương đắc ý nói tiền căn hậu quả một lần, cuối cùng nói tổng kết, “Nói ra đúng là Hồng san hồ kia gây họa. Người nói người đau lòng hai đứa cháu ngoại, sợ bọn họ bị mẹ kế bắt nạt, nhét một thứ nữ làm thiếp thì cũng thôi đi, người khuếch trương như thế làm chi? Không phải rõ ràng là gây khó dễ Đế sư phủ sao? Giờ thì tốt rồi, Đế sư phủ không ra tay thì thôi, vừa ra tay là ấn chết người!”

“Chắc chắn chắc, thủ đoạn của văn nhân thật là đáng sợ! Dám quan báo tư thù đến tận đây!” Một gã nho sinh lắc đầu thờ dài.

Không biết ai ở sau lưng gất một câu, cao giọng mắng, “Con mẹ nó, người thì biết cái gì! Đế sư đại nhân chẳng những vạch tội Diệp Toàn Dũng, còn vạch tội cả Hoàng Thượng nữa, nói ngài ấy phóng túng ngoại thích làm hại dân chúng. Hoàng Thượng lúc này mới phát hạ ý chỉ nghiêm tra Diệp gia, nếu không cũng không biết Diệp gia sẽ cần rờ đến khi nào. Người coi Diệp Toàn Dũng là người tốt hả? Lão tử nói cho người biết, Diệp gia con mẹ nó không phải thứ tốt lành gì đâu! Một mảng lớn thổ địa của Cát gia trang ở ngoại ô phía Tây kia đều bị Diệp gia liên hợp quan phủ cưỡng chiếm đi đấy, Hoàng Thượng rõ ràng phát hạ chính lệnh, miễn ba năm thuế má cho dân chúng đại Ngụy, dân chúng mười dặm tám thôn đều được lợi ích thực tế, chỉ riêng vùng đất của Diệp gia khác biệt, bọn họ vẫn thu tiền thuê đất, vẫn làm theo chiêu lao dịch, lại thêm mùa hạ bị lũ lụt, mùa đông rét căm căm, lương thực không thu được hạt nào, khiến thôn dân Cát gia trang chết đói chết công vô số người, cứ đi vào sâu trong đó, nhìn khắp tất cả đều là đất chết và xương trắng, quả nhiên là mười mất chín không! Có hương dân không chịu được nữa, định đi kinh thành cáo ngự trạng, lại bị Diệp gia phái ra nanh vuốt đánh chết ở trên đường, cuối cùng ném vào núi cho sói ăn, ngay cả cái xác cũng tìm khắp không thấy. Người cho rằng Diệp phủ là thứ tốt gì? Con mẹ nó đều là một lũ súc sinh! Nếu không có Đế sư đại nhân, bọn họ y vào thế của Hoàng Thượng và Diệp Tiệp dư, còn không biết sẽ hoành hành bao lâu đâu, còn không biết sẽ tai họa bao nhiêu dân chúng đâu, Đế sư đại nhân đây là vì dân trừ hại, thay trời hành đạo!”

Người nọ nói xong lại khóc rống lên, có thể thấy được trong lòng cũng có rất nhiều oan khuất.

Bên cạnh có người nhỏ giọng nói, “Đúng vậy, đúng vậy, ăn mày trong Yên kinh, tám chín phần mười là đến từ Cát gia trang kia, xa xa trông thấy tẩm biển Diệp gia đã phải tránh ra, rất sợ đây này!”

“Đâu chỉ có thế! Trong hẻm Cây Liễu vốn có một bố trang* làm ăn rất phát đạt, vải vóc nhuộm ra năm màu rực rỡ, lâu không phai màu, được quan lại quyền quý ưu ái, kỹ thuật nhuộm của bà chủ nhà kia vô cùng kì diệu, có thể ở hai mặt mảnh tơ lụa nhuộm ra hai hình dạng hoàn toàn không giống nhau, cho người cầm ở trong tay lật qua lật lại xem cũng không tìm ra sơ hở nào. Bởi vì hai tuyệt chiêu đặc biệt nhuộm màu và kỹ thuật nhuộm này, người ở Nội Vụ tư nhìn trúng, muốn chọn bọn họ làm Hoàng thượng, chuyên cống hàng dệt, nào có ngờ tin tức bị Diệp phủ ngăn chặn, dùng thủ đoạn bán thiu bức chết một nhà chín miệng lão bản của bố trang, cưỡng chiếm gia sản và phương pháp bí mật của người ta, thật sự là táng tận thiên lương mà!”

[*bố trang: nơi chuyên sản xuất vải vóc, hàng nhuộm thừa...]

“Còn có còn có...”

Trong ngày thường bởi vì Diệp Tiệp dư được sủng ái, mọi người không dám chỉ trích “Diệp quốc trượng”, hiện tại ngay cả Hoàng Thượng cũng nhận tội “Dung túng ngoại thích làm hại”, lại còn viết hịch văn tự suy ngẫm tự xét lại, có thể thấy được Diệp gia tránh khỏi phải chịu tội, vì vậy họ lật lần lượt từng

cọc huyết án ra, truyền cho mọi người đều biết.

Như vậy xem ra, Diệp gia bị xét nhà diệt tộc thật đúng là không oan uổng một chút nào.

“Đế sư đại nhân quá mức đại công vô tư, trong mắt chỉ có quốc pháp và ý dân, lại quên mất nhà mình rồi! Ông ấy vạch tội Diệp phủ, làm hại Diệp Toàn Dững cửa nát nhà tan, vậy cháu gái ông ấy ở Trần Bắc Hầu phủ phải sống thế nào đây? Phải biết, vợ đã chết của Trần Bắc Hầu chính là muội muội sinh đôi của Diệp Tiếp dư, người đó sinh con trai trưởng, đích nữ, trên người còn chảy một nửa huyết mạch Diệp gia đây này. Tân hôn không đầy nửa tháng giữa phu thê, mẫu tử đã đã kết huyết hải thâm cừ vậy rồi, sau này cuộc sống của Quan thị chắc sẽ không dễ dàng rồi.”

“Đúng vậy! Đế sư đại nhân vì nghĩa, nhưng lại buông tha hạnh phúc cả đời của cháu gái mình, cũng không biết tương lai có hối hận hay không.”

“Quan thị đáng thương quá, quả thực đáng thương...” Dân chúng mới vừa rồi còn lòng đầy căm phẫn, lúc này đã cảm thán thương tiếc Trần Bắc Hầu phu nhân.

Nhạc phụ và mấy vị anh vợ bị trời đi rồi, lúc này Triệu Lục Ly mới đỡ Lưu thị đi ra cổng lớn, đi theo phía sau là một đám nữ quyến khóc sụt sùi. Diệp phủ hôm nay đã bị niêm phong, quan sai cầm gậy niêm phong đang chuẩn bị dán bên trên cửa, nếu bọn họ không tìm thấy địa phương dàn xếp, có thể sẽ phải ngủ ngoài đầu đường.

Đến nỗi này, Lưu thị cuối cùng cảm nhận được chỗ tốt của con rể trước, lời kéo hấn không ngừng kêu oan, liên tục cầu xin hấn nhất định phải cứu Diệp lão gia ra. Triệu Lục Ly liên tục đồng ý, trong lòng thì lo sợ không yên. Hấn làm gì có biện pháp, chỉ có thể mang nữ quyến về trong phủ an trí trước đã, ngày sau lại từ từ tính toán cứu trợ nhạc phụ.

Lưu thị cũng không dám ký thác toàn bộ hi vọng vào con rể, vuốt ve vạt áo, sửa sang tóc mai, lúc này đi tới cửa cung quý cầu, nhìn xem có thể được gặp con gái hay không, vừa đi ra được vài bước, chợt nghe thấy người qua đường nghị luận “Quan thị, Quan thị”, lúc này mới thù mới hận cũ cộng vào, véo cánh tay con rể cả giận nói, “Đúng rồi! Diệp phủ ta rơi xuống hoàn cảnh này, đều là do một tay Quan gia tạo thành! Trần Quang, con nhất định phải bỏ nữ nhân ngoan độc kia đi!”

Triệu Thuần Hi ngay cả một tí tởm niệm muốn đấu với Quan thị cũng bị mất, chỉ hi vọng cách nàng càng xa càng tốt, vì vậy chầm ngời thổi gió, “Phụ thân, lúc trước không phải Quan thị uy hiếp chúng ta, nói quân tử báo thù mười năm không muộn gì đó sao? Lời này xảy ra rồi, có thể thấy được Quan gia vạch tội ngoại tổ phụ hẳn là do cô ta sai khiến đấy. Việc nhỏ lòng gà vỗ tới trong nhà đóng cửa lại thương lượng một chút, cân đối lại là xong mà, từng người lui nhường một bước là trời cao biển rộng, cả nhà vui vẻ, cô ta lại muốn ồn ào đến tình trạng không chết không ngừng! Phụ thân, lòng dạ cô ta quá hẹp hòi rồi, người như vậy mà làm mẫu thân của con và Vọng Thư, ngày sau chúng con nào dám trêu chọc cô ta? Nếu như trong lúc vô tình đâm vào lòng của cô ta, không phải thành chết trong tay cô ta à?”

“Phụ thân à, con sợ lắm!” Triệu Vọng Thư bị Diệp gia bị phá và quan binh hung ác dọa bề mặt, lúc này nghe thấy tất cả đều là do mẹ kế giở trò quỷ, không khỏi sợ đến phát run.

Triệu Lục Ly nhìn người Diệp gia gió thảm mưa sầu, lại nhìn con trai con gái tựa như chim sợ cành cong, nhất thời tức sùi bọt mép, vút lại một câu “Ta đi tìm nàng tính sổ”, rồi hấp tấp bước đi. Lưu thị nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới một lát, lúc này mới cười âm lãnh: Diệp gia ta đúng là gặp xui, sao Quan Tổ Y người có thể được yên? Thân là nữ nhân, ở hậu trạch, phu quân là trời của người, con cái là đất của người, không có phu quân sủng ái, lại cách lòng với con cái, ta xem nửa đời sau của người không thể dựa vào trời không thể dựa vào đất, xem người sống thế nào! Lão già Quan Tề Quang kia hại bản thân cháu gái còn không biết đâu, thật đúng là đọc sách tới hồ đồ! Ta nhờ vào!

Hung hăng gất một cái, Lưu thị lên tiếng nói, “Đều đi tới cửa cung quý, không được Tiếp dư nương nương truyền triệu tuyệt đối không đứng dậy!”

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư mặc dù lòng tràn đầy không muốn, nhưng không dám phản đối, đành phải cố mà đi.

Hôm nay Quan Tổ Y rảnh rồi, đang đi dạo bên trong tiệm sách mới mở, chợt nghe thấy có tiếng người gọi ở trên lầu, “Phu nhân, Trần Bắc Hầu phu nhân?”

“Hốt Nạp Nhĩ, sao huynh lại tới đây?” Quan Tổ Y ngẩng đầu lên nhìn, là vị đại hán Cửu Lê Tộc, thân cao gần chín xích đứng ở chỗ rẽ chật chội, đôi mắt nhìn như đen nhánh, kì thực ngẫu nhiên phát ra ánh sáng màu lam, đang sáng quắc nhìn chăm chăm mình.

[*tra trên GG thì 1 xích = 1/3m = 33,33cm, vậy cao chín xích thì như thế nào nhỉ???)

“Tiệm sách này là Hầu gia mở đấy, thuộc hạ cùng ngài ấy đến xem.” Thánh Nguyên Đế miễn cưỡng kiềm chế tâm tình đầy vui sướng, chỉ trên lầu.

Nha hoàn tên Kim Tử đứng ở sau lưng Quan Tổ Y nhanh chóng lườm Đế vương, sau đó như trút được gánh nặng mà thở ra một hơi. Muốn dẫn phu nhân thông minh tuyệt đỉnh tới chỗ này, lại không thể để cho nàng nhìn ra sơ hở, thật là dốc hết toàn bộ đầu óc của nàng.

Quan Tổ Y ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tần Lăng Vân đang ghé vào lan can, biểu lộ giống như cười mà không phải cười.

“Cô còn có tâm tư đi dạo phố à?” Hấn lấy ra một hạt Phật châu, giọng điệu có chút hả hê.

“Có chuyện gì?” Quan Tô Y giật mình, đắn đo một lát rồi nói, “Tổ phụ ta hôm nay mới tiền nhiệm, chắc là ở trên Kim Loan điện vạch tội Diệp Toàn Dũng hả?”

“Chưa đủ.” Thánh Nguyên Đế trả lời, chậm rãi đi xuống, bên tai đỏ lên.

Quan Tô Y nghĩ một chút, lại nói, “Còn vạch tội Hoàng Thượng nữa?”

Tần Lăng Vân kinh ngạc hỏi, “Cô làm sao mà biết?”. Nếu không phải có thám tử do Hoàng Thượng phái thời thời khắc khắc đi theo Trần Bắc Hạo phu nhân, xác định nàng ra cửa phủ liền đón xe đi vào tiệm sách, trên đường không gặp người quen, cũng không dừng lại ở đâu, Tần Lăng Vân rất hoài nghi nàng có Thiên lý nhãn và Thuận phong nhĩ.

[*thiên lý nhãn: mắt nhìn thấu muôn dặm; Thuận phong nhĩ: tai nghe được mọi thứ]

“Rất đơn giản, vạch tội Diệp gia liền có thể thuận tiện vạch tội Hoàng Thượng, như thế, mỗi lần đầu tiên của Đốc sát viện mới xem như chính thức đốt lên.” Quan Tô Y lấy ra một bản du ký, vừa đọc qua vừa cười khê lắc đầu.

Nỗi lòng của Thánh Nguyên Đế hơi lơ lửng, sau đó mới nói, “Cho nên nói mục tiêu của Đế sư đại nhân cho tới bây giờ không phải là Diệp gia, mà là Hoàng Thượng?”

“Muốn nhanh chóng dựng uy tín cho Đốc sát viện, có mục tiêu nào thích hợp hơn Hoàng Thượng sao?” Quan Tô Y buông sách, nhìn phương hướng Hoàng thành thờ dài, nói than thở, “May mà Hoàng thượng là minh quân, lấy thân mình thực hành, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, tổ phụ ta mới có thể cầu người được người. Theo ta thấy, không tới ba năm nữa, Đại Ngụy ta tất nhiên sẽ phục hưng, trong vòng mười năm sẽ thống nhất non sông.”

Đang ở trước mặt tay sai của Hoàng đế, nàng thuận tay vỗ mông ngựa tâng bốc. Nhưng, lại trị* Đại Ngụy quốc, hoàn toàn chính xác trong sạch hơn đời trước nhiều lắm. Đời trước mới khai quốc, triều đình rất hỗn loạn, một là Từ Quảng Chỉ dùng văn loạn pháp, hai là quý tộc Cửu Lê áp bách người Hán, ba là ngoại thích, thế gia và dòng họ tranh đấu gay gắt. Về sau bộc phát loạn dân, Đại Ngụy quốc thiếu chút nữa chia năm xẻ bảy, Thánh Nguyên Đế mới rút ra kinh nghiệm xương máu, ra tay độc ác chính đồn lại trị, phải bỏ ra năm năm thời gian mới dần dần ổn định cục diện.

[*lại trị: tác phong và uy tín của quan lại thời xưa]

Đời này thì trái lại, gió êm sóng lặng, thuận thuận lợi lợi. Phải chăng đó là kết quả mà mình cứu được tổ phụ? Một cái biến nhỏ bé thôi, lại có thể chi phối vận mệnh quốc gia, ý trời quả nhiên khó dò.

Trong lúc Quan Tô Y thổn thức cảm thán, Thánh Nguyên Đế lại bị nàng tán dương tới nhiệt huyết tăng vọt. Vai trái vác giang sơn xã tắc, vai phải gánh lê dân bách tính, hần vẫn đang cố gắng thăm dò đi về phía trước, e sợ giẫm sai một bước sẽ làm điên đảo càn khôn, dân chúng loạn lạc. Nhưng người bên ngoài chỉ thấy được hần quyền cao chức trọng và không ai bị nổi, lại không cảm nhận được hần kinh sợ, cẩn thận? Bọn họ ca tụng hần minh quân Thánh chủ một vạn lần, cũng kém một câu tiên đoán thật thà và chắc chắn của phu nhân.

“Mượn phu nhân cát ngôn, nhất định phu nhân sẽ chóng nhìn thấy ngày Đại Ngụy ta trời yên biển lặng.” Tiếng nói của Thánh Nguyên Đế khàn khàn, còn định nói gì đó, thì thấy Triệu Lục Ly hần hần chạy vào, không thèm nhìn người bên ngoài kéo nàng đi ra, cả giận nói, “Diệp gia gặp đại nạn này, người vẫn còn đi dạo được hả? Hôm nay nếu người không bảo Đế sư rút tấu chương vạch tội, vào cung cầu tình cho Diệp gia, ta liền bỏ người!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Mắt Mù

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mất thấy phu nhân bị Triệu Lục Ly kéo đến thất tha thất thểu thiếu chút nữa ngã sấp xuống, lệ khí của Thánh Nguyên Đế dâng lên, tay đã cầm vào chuỗi đao chuẩn bị giải vây, thì thấy phu nhân quay đầu lại thắm lắc đầu với mình.

“Phu nhân.” Hần bắt đắc dĩ và gọi một tiếng khàn khàn, lập tức theo sau.

Triệu Lục Ly chạy về Hào phủ, thấy Quan Tô Y không có ở nhà, hỏi quản gia mới biết hôm nay nàng đi dạo ở tiệm sách, vì vậy tìm lần lượt tất cả các hiệu sách ở kinh thành, lúc này mới tìm được ở tiệm của Trần Tây Hạo đây. Hần đi thẳng một mạch, tức sùi bọt mép, con mắt đỏ bừng và khuôn mặt dữ tợn hủy hết phong độ nhẹ nhàng ngày xưa đi không còn một chút nào, khiến người qua đường vừa trốn tránh đồng thời lại vạn phần hiếu kỳ, cũng cùng sang đây xem náo nhiệt, thấy người mà hần hấp tấp đi tìm là Trần Bắc Hạo phu nhân, ai cũng bừng tỉnh đại ngộ.

“Ta đã nói rồi mà, hai vợ chồng này quả nhiên cãi nhau rồi!” Có người hiểu chuyện xì xào bàn tán.

“E là Hào phu nhân sẽ bị không hay ho rồi! Con gái gả đi như bát nước đổ ra ngoài, Đế sư đại nhân trước khi làm việc căn bản không muốn biết cháu gái mình sống thế nào mà. Dù sao Diệp phủ cũng là nhà ngoại của Hào phủ, một đôi con trai trưởng, đích nữ trưởng gia, trưởng thành còn không báo thù

thay mẫu tộc à?”

“Đúng vậy, làm mẹ kế vốn đã gian nan, huống chi ở giữa còn kèm theo huyết hải thâm cừ. Nếu như Diệp lão gia bị chém đầu, cái mẫu thuẫn kia là không giải được rồi, Quan thị lại chẳng chịu tranh thủ thời gian về nhà khuyên nhủ tổ phụ mình, bảo ông ta vào cung hòa hoãn vài câu, tốt xấu gì cũng phải giữ một mạng cho Diệp lão gia.”

“Đúng vậy đấy, trước vạch tội người ta, chiếm được trung nghĩa, sau ra mặt bảo vệ, chiếm được ân nghĩa. Ân uy đều thi hành, hai bút cùng vẽ, Diệp phủ và Hầu phủ dù có hận Quan gia thấu xương cũng không thể nói được gì, Quan thị cũng có thể chiếm đại ân đại nghĩa yên ổn mà sống. Như vậy có tốt không, có vẹn toàn đôi bên không?”

“Huynh đài cao kiến!” Không ít người dựng thẳng ngón cái lên biểu thị đồng ý.

Trong lòng Thánh Nguyên Đế lại bách vị tạp trần, vừa đắng vừa chát. Nếu không phải mình qua loa, phu nhân tuyệt đối sẽ không lưu lạc tới hoàn cảnh này. Nàng kiều ngạo như vậy, lại phải tạm nhẫn nhượng trước một người nam nhân như thế vì lợi ích toàn cục mới có thể còn sống, phải nhìn sắc mặt Triệu gia, còn bị Diệp gia quản thúc, ngay cả Đế sư và Thái thường cũng không bảo hộ được nàng. Con gái gả ra ngoài như nước gội đi, giờ này khắc này, hẳn rất cực mình bạch những lời tàn nhẫn này, một nữ nhân nếu như không thể tìm được chốn ở tốt, sẽ giống như vũng nước trên mặt đất kia, chỉ có thể mặc kệ, mặc cho bài bố. Nhà chồng ngưỡng mộ thì có thể sống tốt một chút, nhà chồng ghét cay ghét đắng thì mệnh sẽ như cọng rơm cọng rác, toàn bộ là do mình.

Đãi ngộ như vậy, có lẽ những nữ nhân khác có thể nhẫn, tiếp theo chết lặng thích ứng, nhưng phu nhân xương cốt cứng rắn, cương quyết, muốn nàng cúi đầu thỏa hiệp, chẳng khác nào giết chết nàng đi? Nếu như lúc trước mình nạp nàng vào trong cung, che chở mưa gió, như vậy sẽ là một cảnh tượng như thế nào đây?

Ý nghĩ này vừa mới sinh ra, liền giống như một cây gai sắc nhọn hung hăng đâm vào lòng Thánh Nguyên Đế, lại là một trận tra tấn tim gan.

Quan Tổ Y trong lúc vội vàng cũng nghe một bên tai, trong lòng không khỏi buồn cười. Cổ tay nàng vốn thả lỏng, thấy tay Triệu Lục Ly cũng buông lỏng theo, lúc này mới nhanh chóng gãy giữa, vừa xoa làn da bị đỏ lên, vừa từ từ mở miệng, “Triệu Lục Ly, nếu ngươi muốn giải nguy khốn cho Diệp gia, vậy hãy theo ta tới một chỗ.”

“Chỗ nào?” Triệu Lục Ly vẫn còn tức giận, giờ mới dần dần tỉnh táo lại.

“Ngươi cứ đi theo là được.” Quan Tổ Y nhắc chân đi chuyển làn váy, đi nhanh về phía trước, Kim Tử và Minh Lan vội vàng nhắm mắt đuổi kịp. Triệu Lục Ly vẫn còn đôi nắm lấy không buông, ngộ nhờ xảy ra giằng co đánh nhau thì không ổn, chẳng những vô duyên vô cớ khiến người đi đường chê cười, còn vứt thể diện của Hầu phủ, vì vậy chỉ có thể yên lặng theo đuổi.

“Đi đi, chúng ta cũng đi lên xem một chút.” Đám người cũng bắt đầu đi chuyển, bầy mò tám mò chỗ vào, rất náo nhiệt.

Thánh Nguyên Đế làm thủ hiệu, liền có vô số từ sĩ ở chung quanh, âm thầm giám hộ Trần Bắc Hầu phu nhân.

Quan Tổ Y đi đến trước cửa Tuyên Đức, chỉ vào một mặt chiếc trống lớn làm bằng đồng đã rỉ, không nhanh không chậm nói, “Đây là trống treo trên đường, hiện nay gọi là Đăng văn cổ, sau khi Đại Chu bị diệt đã không có mấy người hỏi thăm, lúc này đặt ở đây đã hơn một nghìn năm. Nhưng Hoàng Thượng muốn trùng tu pháp điển, làm sạch chính trị và dân phong, nên chiếc trống này mấy ngày trước đã bắt đầu dùng tới, chính là để dân chúng đi đường kêu oan khuất. Nếu như oan khuất trọng đại, không qua quan phủ địa phương xét duyệt, không cần trải quan khời thảo đơn kiện, không cần báo cáo các tầng, chỉ cần đi đến trước mặt cái trống này gõ gõ một cái, không tới một khắc sẽ có thị vệ đi lên tra hỏi, cuối cùng trực tiếp mang đến điện thánh. Nhưng, vì phòng dân chúng lạm dụng chiếc trống này, mỗi một lần đánh nhất định phải chịu 100 trọng côn, sau khi nhận phạt xong, triều đình sẽ điều tra cho ngươi, không làm sáng tỏ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Có chuyện này ư?” Người qua đường nhỏ giọng hỏi thăm.

“Có có có, Hoàng Thượng mỗi lần sửa pháp lệnh sẽ phát hịch văn thông cáo toàn cảnh, Đăng văn cổ này được tuyên bố vào ba ngày trước đây, ta còn nhớ rõ.” Một gã nho sinh liền tiếp gật đầu.

“Thì ra trùng tu pháp điển còn có chỗ tốt vậy! Đã có Đăng văn cổ này, còn sợ dân chúng thấp cổ bé họng không chỗ giải oan sao?”

“Ngươi không nghe rõ ràng sao, gõ một phát phải nhận 100 trọng côn, không chết mới được diện thánh đây này!”

“Cho nên nói không gặp chuyện khó khăn cực lớn, tuyệt đối không thể gõ vào chuông này. Hoàng Thượng không phải dễ gặp vậy đâu.” Một vị lão ông than thở nói.

“Còn hơn là liều chết mà không có chỗ để nói, Hoàng thượng thật tốt!” Người nào đó vừa nói xong thì có rất nhiều người phụ họa đồng ý.

Nỗi lòng Thánh Nguyên Đế lại gọn lên, dùng ánh mắt vừa cảm phục vừa chua xót khó tả nhìn hướng phu nhân trước Đăng văn cổ. Đến lúc này rồi, nàng còn không quên dạy bảo dân chúng, lại càng không quên tuyên truyền cái tốt của việc trùng tu pháp điển, tấm lòng thật sự là tinh xảo đặc sắc, không như bản.

Triệu Lục Ly dần dần nghe được những tiếng nói kia, trợn mắt nhìn.

Quan Tổ Y không hề sợ hãi, lấy dùi trống nặng từ trên kệ xuống, từ từ nói, “Tổ phụ ta là người như thế nào, ta hiểu hơn ngươi nhiều, ông cúi đầu và

ngẩng đầu không thẹn, cương trực công chính, đã vạch tội Diệp Toàn Dũng 32 điều tội trạng, vậy có nghĩa là không nói ngoa một điều nào hết, chỉ có thiếu, chứ không có hơn đâu. Hôm nay ta để lời ở đây, nếu như Hoàng Thượng thăm tra xong thấy tổ phụ ta có nửa chữ là vu oan Diệp gia, ta lập tức tự viết giấy bỏ vợ, cuốn gói mà đi! Tổ phụ ta có can đảm nói thẳng trình lên khuyên ngăn, hy sinh vì nghĩa, ta cũng dám dùng hiền danh cả đời, chê khen cả đời bảo đảm cho ông.”

Nhét đuôi trống vào trong tay Triệu Lục Ly, nàng cười nói mỉa mai, “Mà Triệu Lục Ly ngươi có dám dùng tánh mạng đảm bảo cho Diệp gia không? Ngươi dám nói Diệp Toàn Dũng thanh bạch, đường đường chính chính không? Ngươi dám nói ông ta lòng son dạ sắt, cúc cung tận tụy không? Ngươi dám nói ông ta yêu dân như con, liêm khiết làm theo việc công không? Nếu ngươi dám nói một chữ ‘Phải’, ta sẽ gõ chuông này thay ngươi, một trăm trọng còn này ta nhận thay ngươi, cho dù liều mạng vạch mặt với tổ phụ, ta vẫn sẽ giúp ngươi mở rộng chính nghĩa! Ngươi dám không? Ngươi có dám hay không?”

Mỗi lúc nàng nói một chữ “Dám”, liền chậm chậm đi thêm một bước, ánh mắt sáng như gương, chiếu rọi ra nhân tâm nhu nhược và đáng ghê tởm.

Triệu Lục Ly mới vừa rồi còn tức sùi bọt mép, lúc này đã mồ hôi lạnh như thác nước, chặt vật không thôi. Hắn rất muốn giơ đuôi trống lên đánh, rất muốn hung hồn nói một chữ “phải”, nhưng mà mở miệng rất lâu lại không nói được gì. Diệp gia có chút việc ngấm ngầm xấu xa, hắn cũng nhúng tay, thậm chí giúp đỡ giải quyết tốt hậu quả, nếu như Hoàng Thượng thăm tra tỉ mỉ, nói không chừng ngay cả Hầu phủ cũng bị liên quan, vậy làm sao có mặt mũi kêu oan cho Diệp gia? Hắn chỉ muốn bảo Quan Tō Y thỉnh Đế sư và Thái thường, nói vài lời hữu ích, lấy một cái danh nghĩa khoan dung bên ngoài mà thôi, làm sao kết quả là bị nàng bức đến hoàn cảnh này?

“Hắn dám cái rắm! Diệp Toàn Dũng gây tội, Trần Bắc Hầu phủ nhúng tay không ít đâu! Năm trước Diệp gia đánh chết một nha hoàn, chính là thị vệ của Trần Bắc Hầu phủ giúp đỡ kéo thi thể ra ngoài vùi đây, biểu cửu ta nhìn thấy toàn bộ!” Trong đám người không biết ai hô một câu, sợ bị phát hiện, vội vàng thụt đầu nhanh chóng thối lui.

Thánh Nguyên Đế hơi vừa nhấc mắt, liền có tử sĩ âm thầm mang người này đến thẩm vấn.

Quan Tō Y nhìn chằm chằm vào Triệu Lục Ly sắc mặt trắng bệch, nói từng chữ từng chữ một, “Tổ phụ ta điều dân phạt tội, trừ bạo an dân, đây là tận trung vì nước, vì dân chờ lệnh; hôm nay ta bị ngươi thẩm vấn trước mọi người, đây là bảo vệ danh dự gia đình, tận hiếu thủ tiết. Nếu như ngươi muốn tận trung vì nước, vì dân chờ lệnh, thì nên đi Đình Ủy phủ tường thuật; nếu như ngươi muốn chu toàn tiết nghĩa cho trường bối, vậy thì nên đánh trống kêu oan, làm sáng tỏ sự thật; nếu như ngươi muốn suy nghĩ cho vợ con, tận hiếu với mẹ, thì nên yên ổn sinh sống trong nhà, không tùy ý can thiệp hình luật.”

Nàng khẽ nâng váy dài, khép năm ngón tay lại, so sánh cao thấp với nhau, khinh thường nói, “Nhưng ngươi nhìn chính mình đi, không nguyên tận trung, không dám thủ nghĩa, lại càng không tận tâm tận hiếu. Ngươi là đồ bất trung, bất hiếu, bất nghĩa, nếu không có thánh chỉ từ hôn phía trước, sao dám nói chuyện bỏ vợ với ta? Ngươi xứng sao?”

“Hay, nói hay quá!” Một gã “Nam tử” khí khái hào hùng bưng bưng từ trong đám người đi ra, trong tay nắm một thanh bảo kiếm, mặc trên người một bộ triều phục thân vương, có thể nói mặt như quan ngọc, phú quý khắp người. Nàng vỗ tay nói, “Phu nhân một lòng vì nước, hiếu nghĩa song toàn, quả thật là nữ trong Nghiêu Thuấn, đứng với kẻ như thế này thực là đáng tiếc! Triệu Lục Ly, đã lâu không gặp, ngươi còn nhớ những tướng sĩ chết thảm ở Liêu Đông Hàn Thành không? Ngươi và tiểu tiện nhân Diệp Trần kia...”

“Trường công chúa điện hạ, ngài nhận lệnh hồi kinh rồi hả?” Vì phòng bị vị nữ đàn ông này nói ra gièm pha năm đó, Tàn Lăng Vân không thể không dưới ánh mắt lãnh liệt nhìn chằm chằm của Hoàng Thượng mà tiến lên ngắt lời.

Thoáng nhìn Hoàng đế ẩn trong đám người, trường công chúa giật giật khóe môi, không nói thêm gì nữa. Nhưng sự xuất hiện của nàng lại giống như một cơn rom rả cuối cùng, triệt để đè sập Triệu Lục Ly không chịu nổi gánh nặng kia. Hắn đột nhiên ném đuôi trống đi, ôm đầu khóc rống lên, thống hận mình nhu nhược vô năng, lại hối hận những năm này giúp người tạo nghiệt, còn có vô số xấu hổ khó có thể nói thành lời.

Quan Tō Y bình tĩnh liếc hắn một cái, lúc này mới nhét đuôi trống lên đặt lên trên kệ, cuối cùng cúi đầu trước trường công chúa, cúi đầu trước Trần Tây Hầu và đại hán Cửu Lê Tộc, cúi đầu trước quần chúng đang vây xem, bình thân nói, “Khiến chư vị chê cười rồi.” Sau cùng nhìn phương hướng Hoàng thành, nghiêm túc bái ba bái, lúc này mới từng bước chuyển dời, chậm rãi ly khai.

Đám người tự động rẽ một con đường cho nàng, nhưng thấy nàng lưng thẳng tắp, váy dài tung bay, trong chốc lát đã đi thật xa, phảng phất như cười gió đập sương, xinh đẹp ẩn hiện không giống phạm nhân, lập tức nở tung, người một câu ta một câu nghị luận, “Ồ, đây là Trần Bắc Hầu phu nhân sao? Tướng mạo thật tốt!”

“Linh vận của thiên hạ hội tụ tạo nên, hạo nhiên chính khí tưới tiêu mà thành, có thể lấy được nữ tử như vậy, Trần Bắc Hầu còn không biết thỏa mãn, nào là nạp thiếp, nào là si nhục, đáng đời bị luân lạc như hôm nay!”

“Đến mức này rồi mà Trần Bắc Hầu phu nhân còn không muốn thỏa hiệp nhượng bộ, thà rằng vạch mặt với phu quân cũng muốn giữ gìn trung nghĩa hiếu lễ, tính tình này quả mức cương liệt rồi! Nhưng nàng chậm rãi nói, chỉ trích bất cực, quả nhiên là tấm lòng rộng mở, khiến người ta bái phục!”

“Đây cũng là gia giáo của văn hào, học giả uyên thâm, bọn phạm nhân các ngươi sao có thể lĩnh hội được một phần của nàng? Nếu là ta có thể lấy được nữ tử tấm lòng rộng mở như vậy, tất nhiên không nỡ để nàng bị nhục. Các ngươi cứ chờ đi, sau này Trần Bắc Hầu sẽ hối hận không kịp cho mà xem!”

“Nhưng hiện tại hắn còn u mê không tỉnh đây này, thật sự là mất bị mù rồi!” Mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, lắc đầu cảm thán thương tiếc.

Trường công chúa vừa nghe vừa cười lạnh, chỉ vào Triệu Lục Ly nói, “Một kẻ tâm mù,” lại chỉ sang Thánh Nguyên Đế, “Một kẻ mắt mù”, cuối cùng không quay đầu lại rồi đi, “Hai người mới vô cùng xứng đôi nhất, đi tai họa con gái tốt nhà người ta làm chi!”

Chương 54: Vợ Cường*

Edit: Hắc Phượng Hoàng

[*vợ cường: vợ uy quyền, mạnh mẽ]

P/s: Để tăng tinh thần cho bạn edit truyện, từ giờ trở đi cứ 15 cmt + 15 like sẽ tặng 1 chương truyện nhé..^^

Và truyện này sẽ được set pass...từ chương bao nhiêu sẽ có thông báo... và sẽ set pass vĩnh viễn 10 chương cuối và chỉ gửi pass cho những tình yêu hay cmt...yêu tất cả mọi người *moa moa* còn rất nhiều thời gian cho mọi người cmt để lấy pass nhé ^^

Trưởng công chúa chính là Hoàng tử Thánh Nguyên Đế, mặc dù không phải ruột thịt cùng mẹ sinh ra, nhưng từng kẻ vai chiến đấu, có vài phần tình nghĩa. Năm đó quân địch tập kích bất ngờ Liêu Đông Hàn Thành, người thủ thành chính là Trưởng công chúa điện hạ, nhưng Đại tướng Triệu Lục Ly đóng quân ngoài trăm dặm bên cạnh lại bởi vì đau lòng mất đi ái thể, cả ngày uống đến say mềm, lúc thu được chiến báo thì không thể bò lên được, chớ nói đến gấp rút tiếp viện. Chờ đến khi hạ cấp của hãn mao hiểm mất đầu tự tiện điều khiển quân đội đi cứu, Hàn Thành đã bị phá, mấy chục vạn dân chúng và tướng sĩ đều hóa thành biển máu, cảnh tượng thảm thiết tựa như luyện ngục nhân gian.

Trưởng công chúa mặc dù may mắn còn sống, nhưng từ nay về sau hận Triệu Lục Ly và Thánh Nguyên Đế, hằng năm trấn thủ biên quan, không muốn hồi kinh. Nếu không phải vài ngày trước đó Thánh Nguyên Đế viết một lá thư, nói là trùng tu Pháp điện, cải cách chế độ thuế và đất đai có thể gây ảnh hưởng tới lợi ích của đại thể gia vọng tộc, khiến trên triều đình chấn động kịch liệt, mệnh nàng hồi kinh trấn áp, có lẽ đời này nàng sẽ không bước vào cửa thành Yên kinh một bước.

Nhưng vừa mới vào kinh đã nhìn thấy một vị nữ tử dung mạo tuyệt thế mắng Triệu Lục Ly thành chó, nhưng toàn bộ quá trình không mang một chữ thô tục, khiến tâm tình trưởng công chúa đang tối tăm phiền muộn lập tức sáng khoái vô cùng, lại có thêm Hoàng đế ân trọng đám người, giả dạng một bộ trung thực như gấu, trong mắt lại tràn đầy đau khổ cầu mà không được, càng làm cho nàng thoải mái.

Đây là gặp phải ngày hoàng đạo gì vậy? Hôm nào nhất định phải kết giao vị Trần Bắc Hầu phu nhân này mới được. Nàng trở mình lên ngựa, nắm chặt dây cương, lách qua dòng người đông đúc, đi vào ngõ tối, rất nhanh chạy đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Triệu Lục Ly còn đứng trước Đổng Văn Cổ, mang trên mặt biểu lộ mờ mịt không ngờ tới. Mấy vị nữ tử đã từng ái mộ hãn nói xi xào bàn tán, “May mà lúc trước mẹ ta muốn gả ta cho Trần Bắc Hầu lại bị hãn cự tuyệt, nếu không hiện tại đã bị rơi vào nước sôi lửa bỏng rồi. Vừa thành thân đã nạp thiếp, Diệp gia còn cản trở, mang Diệp Tiệp dư ra dọa phu nhân nhà giữa, lại dùng tư thế thiếp làm vợ, nếu như Trần Bắc Hầu phu nhân không phải là Quan thị, đổi thành bất luận nữ tử bình thường nào, hiện tại cũng không còn cách nào sống nổi rồi!”

“Đúng vậy đó! Quan gia ngay thẳng, dám đối nghịch với Diệp Tiệp dư và hoàng thân quốc thích, cuối cùng còn thắng, nhà khác cũng không có thủ đoạn thể này đâu, cũng không dạy được ra nữ tử khí phách như vậy.”

“Mới vừa rồi mọi người còn quan tâm cho Quan thị, ta xem nàng hoàn toàn có thể ứng phó. Nàng trung hiếu tín nghĩa, nói toàn chuyện thực, đi chính là dương quan đại đạo, đi đúng quy tắc, những người Diệp gia yêu ma quỷ quái kia, những người trong Hầu phủ ti tiện xấu xa kia, căn bản không gây thương tổn được nàng mấy may đâu.”

“Cái này hình như là Mạnh thánh nói ‘Ngựa không hổ với trời, cúi không thẹn với người’, quả thực là mạnh mẽ nhất, khiến người cảm phục!”

“Đúng vậy!” Chúng quý nữ liên tục phụ họa, lại phi nhỏ Triệu Lục Ly trong chốc lát mới tản đi. Từ nay về sau, kinh thành không còn truyền thuyết “Mài ngọc công tử” nữa, nhắc tới Trần Bắc Hầu, vô luận nữ quyền nhà ai đều lắc đầu, thóa mạ một tiếng “Phế vật bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa”.

“Haizz, ta nói này, ngươi không gõ Đổng Văn Cổ hả? Không gõ thì đi ra, để ta!” Một tên ăn mày chân thọt do dự thật lâu, cuối cùng đứng dậy, đi theo phía sau là rất nhiều cô nhi thân thể gầy yếu.

“Ta cũng muốn gõ Đổng Văn Cổ, để cho ta trước đi!” Một phụ nhân rơi lệ đầy mặt trong đám người đi ra, cảm dùi trống không chút do dự đánh, thùng thùng, thùng thùng, thùng thùng... Tiếng trống nặng nề như sấm động từ gần khuếch tán ra xa, khiến dân chúng vốn đã chậm rãi bỏ đi lại hội tụ về.

Triệu Lục Ly bị đám người gạt bỏ đi ra, nhìn lại mới phát hiện Trần Tây Hầu và Thánh Nguyên Đế cải trang cách ăn mặc đứng cách đó không xa nhìn mình chằm chằm. Hãn không biết hai người đến đây lúc nào, thực sự không còn mặt mũi tiến lên đáp lời, chỉ hơi vừa chấp tay, ý muốn rời đi.

“Ngươi còn nhớ lúc trước vào cung cầu chỉ đã nói như thế nào sao?” Thánh Nguyên Đế tiến lên một bước, trầm giọng nói, “Hiện nay xem ra, phu nhân có thể gánh trách nhiệm của tông phụ, nhưng ngươi lại không làm nổi quan tể hầu.” Mà hãn còn muốn biểu đạt chính là —— phu nhân đâu chỉ gánh được trách nhiệm tông phụ, cho dù là quốc mẫu cũng gánh được.

Nhưng hãn không có tư cách, vì vậy chỉ có thể kiềm chế.

Tựa hồ đã nhận ra ghen ghét chua xót giấu sâu trong đôi mắt đế vương, trái tim Triệu Lục Ly hung hăng nhảy dựng, lập tức liền hiểu một đường vết rách này, có đồ vật gì đó cực kỳ trọng yếu đang từ từ xói mòn, vĩnh viễn không quay lại. Hai người đứng nhìn nhau, cả hai đều không nói gì, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân đều đặn, rất nhanh có một hàng thị vệ vây quanh phụ nhân và tên ăn mày đánh trống kêu oan, hỏi, “Ai đang đánh trống? Cáo trạng là người phương nào? Cần làm chuyện gì?”

“Khởi bẩm đại nhân, dân phụ (thảo dân) muốn tố cáo Diệp Toàn Dũng xem mạng người như cỏ rác!” Hai người trẩm miệng một lời, quỳ xuống đất hô lớn.

Người qua đường ồn ào, thật không ngờ đây cũng là Diệp gia làm nghiệt, tình nguyện nhận 100 trọng côn cũng muốn lên tố cáo, một người trong đó còn là nữ tử thân thể gầy yếu, có thể thấy được thật sự là hận độc Diệp gia. Chuyện còn chưa xong, hai người vừa dứt lời, lại có một nam đồng tám chín tuổi lao đảo chạy đến trước Đổng văn cô, kiễng mũi chân với tay lên lấy dùi trống trên kệ, lo lắng hô, “Ta cũng muốn tố cáo Diệp gia bức hại mạng người! Ta vốn là thiếu đông gia Cẩm Tú trang ở hẻm Cây Liễu, cha mẹ, huynh tỷ, đệ muội, ông bà, ngoại tổ phụ mẫu ta, đều bị người Diệp gia giết chết đấy! Ông ta còn cướp bóc trang của nhà ta, chiếm phương pháp thêu hai mặt của mẹ ta! Ta bị mẹ ta nhét vào trong giếng cạn mới may mắn đào thoát, ta có chứng cứ!”

Thị vệ không đành lòng, nói khuyên nhủ, “Người tuổi còn nhỏ, sẽ không chống nổi 100 trọng côn đâu, có oan khuất gì đi tìm quan phủ lần lượt đưa đơn kiện, hoặc đợi sau khi lớn lên thì hãy đến.”

“Không, đợi trưởng thành mới đến, nói không chừng Diệp Toàn Dũng đã đền tội rồi. Ta tình nguyện đồng quy vu tận với ông ta cũng không muốn sống tạm bợ, ta từng bái đệ tử của Đế sư học võ lòng, ta biết rõ cái gì gọi là khí tiết, cái gì gọi là trung hiếu!”

“Nói hay lắm! Có cốt khí!” Một người vạm vỡ đi tới, cầm lấy dùi trống gỗ hai cái thùng thùng, giương giọng nói, “Ta gỡ Đổng văn cô thay cho vị tiểu huynh đệ này, 100 trọng côn ta cũng nhận cho nó, thế gian đều có chính khí, không cho gian nịnh làm loạn cần khôn! Đế sư dám hy sinh vì nghĩa, Trần Bắc Hào phụ nhân dám tuân theo sự đúng đắn, tiểu huynh đệ cảm tử vì chuyện oan của nhà mình, chúng ta gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ cũng là bổn phận thôi!”

“Giỏi rồi! Giỏi một cái gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ! Đòi ta đều làm nghĩa sĩ, làm sao có thể cho người giành cái danh hay ở đằng trước chứ? 100 trọng côn này ta gánh, không chỉ vị tiểu huynh đệ này đâu, của vị nương tử này ta cũng bao hết!” Lại một vị thanh niên thân cường thể cường tráng đi tới.

“Ta cũng tới!”

“Đề ta!”

“Còn có ta!”

Bị chư vị nghĩa sĩ làm cảm động, không ngừng có dân chúng giờ tay hưởng ứng, ồn ào ở Tuyên Đức môn tới khí thế ngất trời, có rất nhiều phụ nữ già yếu và trẻ em che mặt mà khóc, trong lòng rung động. Nam đồng và phụ nhân quỳ rạp trên đất cuống quýt dập đầu, nói từ chối, “Ý tốt của các vị phụ lão hương thân chúng ta tâm lĩnh, nhưng không thể để các vị gánh thay được, mối thù oán của chúng ta tự chúng ta báo lại, oan khuất của chúng ta để tự chúng ta đi tố cáo.”

Thị vệ vừa bị hạo nhiên chính khí* của dân chúng chấn nhiếp, trong lòng xúc động vô cùng, vừa không dám tự ý chuyên quyền, đành phải phái người đi bẩm báo quan trên.

[*hạo nhiên chính khí: ý là ý chí to lớn và chính đại quang minh]

Hốc mắt Thánh Nguyên Đế ửng hồng, cổ họng tắc nghẽn, một loại tình cảm không hiểu luôn cuộn cuộn bành trướng ở ngực. Thẳng đến lúc này hắn mới hiểu được chính mình đang làm những gì, mang đến cho thiên hạ cái biến như thế nào. Nếu không có phụ nhân gỗ tỉnh, có lẽ hắn sẽ phải hao phí năm năm, mười năm, thậm chí thời gian rất lâu mới có thể hiểu rõ dân tâm ủng hộ hay phản đối cường đại, mới có thể biết đến ý dân hội tụ mệnh mong chờ nào.

“Muốn hưng nước, trước an dân. Dân tâm hướng thiện thì tận diệt hết chuyện bất bình của thế gian, dân tâm hướng ác thì nước mất nhà tan, thân hữu điều tàn. Trầm tạo điều kiện ngôn luận, trù tu lại Pháp điển là đúng rồi. Người nhìn bọn họ đi, còn có tràn đầy lệ khí và tuyệt vọng của trải qua chiến loạn không? Còn có chết lặng và sa sút tinh thần khi sống đầu đường xó chợ không? Đế sư dùng đạo trung nghĩa, trảm cam lòng lấy đó làm mẫu mực, làm gương tốt, mượn lời tốt lành của phụ nhân, không tới năm năm Đại Ngụy tất sẽ phục hưng, trong vòng mười năm thống nhất non sông. Phụ nhân nói luôn luôn đúng.”

Thánh Nguyên Đế chỉ vào mặt tích cực hướng thiện, tinh thần phấn chấn phồn vinh mạnh mẽ của dân chúng, hơi có chút cảm giác tự hào.

Tần Lăng Vân gật đầu đồng ý, trong lòng lại nói cảm thán: hôm nay ngài mở miệng là một câu “Phụ nhân nói, phụ nhân nói”, thật đúng là trở thành món đặc sản bên đất Xuyên Thục —— bá lỗ tai*, mà ngài còn tự đắc vui cười, quả nhiên là càng lún càng sâu rồi.

[*Bá lỗ tai: là phương ngôn của vùng Tứ Xuyên (Xuyên Thục), ý chỉ người đàn ông sợ vợ! Người Tứ Xuyên nếu nói một người đàn ông là ‘bá lỗ tai’, kì thực có nghĩa là khen ngợi, bởi vì sợ vợ là biểu hiện của yêu thương vợ, sợ vợ tức giận]

Nhìn coi quần chúng tình cảm kích động, Triệu Lục Ly lại là một phiên cảm thụ khác, cứ như rơi xuống dòng sông chảy cuộn cuộn, gần như ngập đầu rồi. Đây là Diệp gia tạo tội nghiệt sao? Nếu như chuyện càng ồn ào càng lớn, kết cục nên giải quyết việc này ra sao đây? Diệp gia đã xong, Trần Nhi

phải làm thế nào? Liệu Hầu phủ có tránh được bị tội liên quan không?

Trong khi nghĩ ngợi lung tung, một nam tử trung niên mặc quan bào từ Tuyên Đức môn vội vàng đi ra, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đề nghị thay nhận hình phạt của dân chúng, bảo thị vệ chiếu theo luật làm việc, rồi âm thầm dặn dò bọn họ cách làm khéo léo, đánh đại bản vang BA~ BA~, nhưng chỉ bị thương một chút da thịt bên ngoài thôi, sau khi nhận đủ một trăm côn, chớ nói hai người trưởng thành, chính là nam đồng kia cũng có thể đứng lên tạ ơn. Dân chúng mới đầu còn oán giận bất bình, sau khi thấy mọi chuyện thì tỉnh ngộ lại, miệng khen không thôi.

“Người kia là ai? Không sai pháp luật, lại ngầm thi hành nhân nghĩa, chu toàn cẩn thận cao thấp, quả nhiên là một nhân tài!” Con người Tần Lăng Vân sáng ngời, nói tán dương.

“Người này là đại đệ tử Chu Nhạc Khang của Quan lão gia tử, mới nhậm chức Thừa tướng thiếu sử.” Thánh Nguyên Đế liếc nhìn kĩ người nọ, khoát tay nói, “Hồi cung.”

Trong lúc đi đường đầu óc hắn vẫn còn đầy suy nghĩ hỗn loạn, thật không thể ngờ được ngay cả “Thêu hai mắt” cũng là Diệp Trần dùng thủ đoạn ngoan độc cướp được, vậy ân cứu mạng năm đó sẽ có nội tình như thế nào đây? Bởi vì nữ nhân này, hắn đã mất đi huynh đệ chân thành, đã mất đi hoàng hậu vốn hắn nên thuộc về hắn, càng có lẽ bỏ lỡ một nửa linh hồn duy nhất có thể đi vào trong lòng hắn.

Tồn thất của hắn, bất bình của hắn, phần nộ của hắn, nên tìm ai để kêu đây? Trong lòng Thánh Nguyên Đế như có một mồi lửa đang thiêu đốt, đi đến nửa đường, bỗng nhiên âm trầm mở miệng, “Đi thiên lao, trăm muốn đích thân thăm vấn Diệp Toàn Dũng.”

Tần Lăng Vân yên lặng tránh đường, cũng chặn nước mắt đồng tình với Diệp Toàn Dũng.

Triệu Lục Ly không dám đuổi kịp, đứng ở bên đường trong chốc lát mới mờ mịt ly khai, bỗng nhiên cảm thấy mũi hơi lạnh, giương mắt nhìn mới biết trời mưa rồi, mưa bụi vừa dày vừa mau, mang theo se lạnh và khó chịu của rét tháng ba, nếu ngấm nhiều mưa sẽ bị nhiễm bệnh ngay. Ý nghĩ của hắn thanh tỉnh một lát, vội vàng chạy tới cửa cung hướng Bắc, Lưu thị mang theo hai đứa con của mình còn quý ở đó chờ lệnh đây này.

Mái hiên bên này, Quan Tổ Y vào tới nhà trước khi trời mưa, cởi áo choàng, thay thành thường phục, lúc này mới đi tới chính đường thỉnh an. Trọng thị lo lắng đứng ở hành lang chờ đợi, trên mặt là biểu lộ muốn nói lại thôi. Thần sắc của Quan lão gia tử và Quan phụ thì vẫn như thường, sai hạ bệ chuẩn bị thức ăn và rượu, ngồi xuống ăn một bữa cơm rau dưa.

“Vừa rồi Triệu Lục Ly tìm con náo loạn một trận hả?” Quan phụ mở miệng dưới sự ra hiệu của Lão gia tử.

“Một phế vật mà thôi, không nào được ra nhiều loạn lớn gì đâu.” Quan Tổ Y rót rượu thay tổ phụ, giữa lòng mây tất cả đều là bình tĩnh lạnh nhạt.

Quan phụ lúc này mới gật đầu cười khê, “Tốt, con ta quả nhiên phụ nữ không thua đấng mày râu*. Gà cao cuội thấp, vừa là chán hưng gia nghiệp, vừa là chán hưng quyền uy của người chồng. Gia nghiệp của Quan gia trong sạch ngay thẳng, một tấm lòng son dạ sắt, không nên bị tục vật làm đẹp, con gái Quan gia ta cúi đầu và ngẩng đầu đều không thẹn, ngay thẳng không sòn, không nên tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng. Trước khi thành thân, Trần Bắc Hầu phủ hẳn không phải nói Quan gia chúng ta trèo cao sao? Vậy thì phụ thân liền triệt để áp đảo hắn, xem ai trèo cao ai, đây là khôi phục quyền uy của người vợ.”

Nghe thấy lời này, Quan Tổ Y nở nụ cười thành tiếng “hì hì”, Trọng thị thì ai thán, lắc đầu.

[*nguyên văn: ‘cân quắc bất nhượng tu mi’: cân quắc là khăn trùm đầu của phụ nữ thời xưa, tích là Gia Cát Lượng muốn đánh Tư Mã Ý nhưng Tư Mã Ý không chịu ra đánh, cho nên Gia Cát Lượng sai người gửi khăn trùm đầu của phụ nữ cho Tư Mã Ý để hạ nhục, sau đó cân quắc để chỉ phụ nữ, người cổ đại gọi đàn ông là tu mi. Truyền thống phong kiến phân biệt đối xử với phụ nữ cho nên khi một người phụ nữ tài giỏi sẽ được gọi là “cân quắc bất nhượng tu mi”, nghĩa là “phụ nữ không hề thua kém đàn ông”(copy của Ddíl).]

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đền Tội

Trọng thị thấy cha chồng và phu quân đều không đề chuyện Diệp phủ bị tịch thu ở trong lòng, lại còn hừ cấu ra một cái “Vợ cương”, nghiêm nhiên coi con gái trở thành con trai mà nuôi dưỡng, không khỏi vội la lên, “Y Y, đừng nghe cha con nói nhảm, cái gì mà vợ cương hay không vợ cương, không chừng khiến người ta chê cười. Nữ nhi gia nếu như mất đi sủng ái của phu quân, cuộc sống sẽ cực kỳ khô sở, hắn không cho con có con nối dõi, không muốn bảo vệ con, lại còn có hận thù từ hai đứa con kia, gây bất hòa, thậm chí chà đạp con, đến sau này tuổi già sức yếu, con vừa không có phu quân đáng tin cậy lại không có con cái cậy nhờ, vậy phải sống thế nào đây? Huống hồ Triệu Vọng Thư kia sẽ thừa kế tước vị, chờ khi nó trở thành chủ sự Hầu phủ, sẽ không kiêng nể gì cả mà đối phó con, cho nên tuyệt đối không thể ồ ào đến bước kia, còn phải nghĩ biện pháp hòa hoãn quan hệ nữa!”

Quan lão gia tử chau mày, hiển nhiên rất không hài lòng với cách nói của con dâu. Quan phụ chưa ăn cơm xong, không uống rượu nữa, cả giận đập bàn nói, “Phụ nhân ngu kiến, chớ dạy hư con ta!”

Cái gì là phụ nhân ngu kiến? Cái gì là dạy hư con ông vậy? Ông và cha chồng thật sự đã quên giới tính của Y Y hả? Nó là con gái, không phải con trai! Trọng thị oán thầm trong lòng, lại không tiện tranh chấp với phu quân trước mặt con gái.

Quan Tô Y đang chuẩn bị trấn an mẫu thân vài câu, lại nghe thấy phụ thân cười lạnh mở miệng, “Nữ nhân đừng chân ở hậu viện, một là dựa vào sự sủng ái, hai là dựa vào nhà mẹ đẻ, nói cách khác chính là quyền thế và địa vị. Nam nhân trong thiên hạ, ngoại trừ người chân chính tu thân dưỡng tính, phẩm cách cao thượng, người nào mà không nay Tần mai Sở, chân trong chân ngoài? Hôm nay được vài phần sủng ái này, làm sao có thể biết duy trì được bao lâu? Đặt hi vọng kỳ thác vào người khác mà tồn tại, không bằng tự lập tự mình cố gắng. Nói như bà, con ta vì sau này già đi có chỗ sống mà thuận theo Hầu phủ và Diệp gia, bọn họ muốn nạp thiếp, chúng ta không thể phản đối; bọn họ muốn dùng thiếp làm vợ, chúng ta chỉ có thể ăn nhẫn; nếu như ngày sau thiếp thất kia sinh ra con vợ kế tâm cũng lớn dần, muốn làm Trấn Bắc Hầu phu nhân danh chính ngôn thuận, theo như bà nói, con ta phải nên chủ động nhường bộ, chỉ vì một đôi con riêng này có thể phụng dưỡng nó sống quãng đời còn lại hả?”

Quan phụ càng nói càng tức giận, tiếp tục hỏi, “Bà nguyên ý để con chúng ta cả đời dựa vào hơi thở của người khác, chịu nhục, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà sống, hay là nguyên ý nhìn nó ngắc đầu ưỡn ngực, đường đường chính chính làm người hả?”

Tất nhiên là ngắc đầu ưỡn ngực, đường đường chính chính rồi. Trọng thị bị buộc hỏi tới á khẩu không trả lời được, mặt mũi không khỏi tràn đầy xấu hổ nhìn về phía con gái. Quan Tô Y mỉm cười lắc đầu, biểu thị không sao.

Quan lão gia từ đặt chén rượu xuống, từ từ mở miệng, “Ta là người không khéo ăn nói, không thông thạo đạo lý đối nhân xử thế, bởi vậy thường xuyên bị người ta hiểu lầm, con đường đi thường bị ngăn trở. Nhưng ta chưa bao giờ đi đường quanh co, phía trước có đá ngăn, ta sẽ chuyển đá sang chỗ khác, phía trước có tường vây, ta sẽ đánh vỡ tường vây, cho dù chết ở trên đường cũng vừa ý. Đây cũng là tác phong làm việc của Quan gia ta, chọn thẳng, chọn trung, chọn nhân, chọn nghĩa, dùng ân đức báo đáp ân đức, dùng nanh vuốt trả cho nanh vuốt. Đối với người nhân đức, chúng ta sẽ ban nhân đức với họ, đối với người gian nịnh lộng quyền, chúng ta liền nói chuyện quyền thế với họ. Diệp gia bất nhân bất nghĩa, đi quá giới hạn, tự ý chuyên quyền, thì ân mong rằng báo đáp đối với bọn họ mà nói, đó là vọng tưởng, không bằng cứ coi thành một tảng đá rồi đá văng ra, coi thành vách tường chắn kín rồi toàn lực phá vỡ, khiến họ cuối cùng không ngăn cản được con đường của con. Đến lúc đó con lại nhìn hân, hân chỉ là con sâu cái kiến kêu gào mà thôi, không gây được ảnh hưởng gì.”

Trọng thị ngập ngừng nói, “Nhưng mà tốt xấu gì Y Y vẫn sống ở Hầu phủ...”

Giọng của Quan lão gia từ nhàn nhạt, “Đã không có Hầu phủ rồi. Mặc dù ta không vạch tội Trấn Bắc Hầu, nhưng chỉ cần Hoàng Thượng nghiêm tra xử lý, nhất định hân không chạy thoát trách phạt được, mấy trăm nhân mạng cũng không phải là việc nhỏ, đoạt tước đã xem như là nhẹ nhất rồi. Nhưng nề mặt mũi ta và Vân Kỳ, nhất phẩm cáo mệnh của Y Y vẫn còn bảo trụ, sau này Triệu gia có thể khôi phục hay không, phải xem Y Y làm việc như thế nào.” Nói đến đây, lão gia từ sờ sờ đầu cháu gái, thận trọng dặn dò, “Nếu như Triệu gia có thể tỉnh táo lại mà đối xử tử tế với con, vậy con toàn tâm toàn ý đối đãi với bọn họ. Nhưng nếu không thể, có phẩm cấp ở trên người, lại có ta và cha con chống sau lưng, con đâu phải sợ ai? Hai nhà Diệp, Triệu vỡ rồi, con không bị sụp đâu, phải là những người kia dựa vào hơi thở của con mà sống mới đúng.”

Trọng thị triệt để không phản đối nữa, cúi đầu gấp rau cho con gái.

Nhớ tới ở kiếp trước chịu nhục, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lại nhìn lại ở kiếp này hạnh phúc vô cùng, nước mắt Quan Tô Y đã ướt dính lông mi, bụi ngủi mãi thôi. Đời trước nằng toàn tâm bảo vệ người nhà, đời này là bọn họ bỏ bao công sức mà bảo vệ mình, quả nhiên là nhân quả Luân hồi, thiện ác có báo sao?

“Tổ phụ, cha mẹ, mọi người cũng đã trải đường sắn dưới chân con rồi, đời này nếu con còn sống không tốt, thì đúng là thẹn với mười mấy năm qua mọi người dạy bảo con. Con chọn đường thẳng, bọn họ đối đãi con như thế nào, con liền đối đãi với bọn họ như thế ấy, nhất quyết không để cho mình bị hại bị chịu thiệt, càng sẽ không bồi đen Quan gia. Có sủng ái hay không không sao cả, có tước vị hay không cũng không sao cả, chỉ cần bản thân con cảm thấy hài lòng là được.”

“Con ta có thể nghĩ như vậy là tốt. Dùng bữa, đừng để những người phiền lòng, những chuyện phiền lòng kia làm hư mất hào khí đoàn viên của nhà chúng ta.” Quan phụ cười ha ha, nâng chén chén chén, cuối cùng còn giống như lơ đãng mà nói, “Đúng rồi con, Hương Tuyết biển kia của con còn nữa không? Con cũng biết cái mệnh của tổ phụ con kém cỏi, mỗi ngày nếu có chính vụ cần bấm lên trên, chắc chắn sẽ viết tẩu chương, sửa đi sửa lại, rồi một chữ không sai cũng phải sao vài lần, giấy tiêu hao nhanh lắm. Nếu con còn dư thì đưa cho ông mấy tệp đi.”

Quan Tô Y cười nói, “Vài ngày trước đưa cho Lý phu nhân Trấn Tây Hầu phủ một tệp, chỗ con còn hai tệp nữa, lát nữa con bảo Minh Lan mang tới.”

“Lý thị? Đại phòng phu nhân Trấn Tây Hầu phủ?” Quan phụ trầm ngâm nói, “Cô ta là người tính tình ngay thẳng, đáng giá làm bạn. Con không quen biết các phu nhân ở Yên kinh, đi lại nhiều với cô ấy cũng cũng tốt. Con chỉ còn hai tệp thôi, thì để lại cho mình một tệp, sau này bớt chút thời giờ làm nhiều một chút mang tới đây cho chúng ta.”

Quan Tô Y nói liên tục không sao cả, khích lệ phụ thân và tổ phụ uống rượu, tạm không đề cập tới.

Trong phủ Đế sư là một mảnh hoà thuận vui vẻ, bên ngoài cửa Bắc người Diệp gia thì lại gió thảm mưa sầu, khổ không thể tả. Bọn họ vừa quý xuống không bao lâu thì trời đổ mưa xuống, mới đầu còn bông bành loáng thoáng mấy hạt mưa bụi, rất nhanh lại biến thành những hạt nhỏ rơi tí tách, rơi vào quần áo, cái lạnh ngấm vào người, làm cho người ta lạnh thấu xương tủy.

“Mẹ, chúng ta còn quý sao?” Con dâu trưởng tiến đến bên tai Lưu thị hỏi thăm.

“Quý chứ, làm sao lại không quý? Trời mưa xuống càng phải quý mới thể hiện chúng ta thành tâm.” Lưu thị đưa tay hồ, “Vị đại nhân này, có thể xin ngài truyền lời tới Cam Tuyền Cung không, nói là Diệp Lưu thị ở bên ngoài cầu kiến.”

Thị vệ sớm đã nghe nói biến cố của Diệp phủ, lại còn liên lụy Hoàng Thượng cũng bị viết hịch văn nhận tội, có thể thấy được không có đường cứu vãn rồi, lúc này mà cho bọn họ thể diện sẽ chẳng được chỗ tốt gì, không chừng còn có thể làm cấp trên tức giận, vì vậy cứ coi mình là tai diếc mắt mù, không để ý tới.

Lưu thị hết hô lại gọi, quý vẫn quý, cuối cùng phí công, không khỏi nằm sấp xuống đất khóc rống nghẹn ngào. Bà ta vừa khóc, gia quyến còn lại cũng khóc theo, có mấy đứa bé còn chưa hiểu chuyện, nhìn chung quanh một chút, bóp miệng một cái, bỗng nhiên giật ra cuống họng bắt đầu gào khóc, âm thanh chói tai phá tan màn mưa, tốc hành bay về phía chân trời.

Thị vệ bị gây tâm phiền nóng nảy, cảm kích xông lại tức giận mắng, “Gào!!! Gào thét cái gì? Nếu là quấy rầy các quý nhân qua lại, các người nhận nổi không hả? Ngay cả Hoàng Thượng cũng bị các người làm liên lụy, viết hịch văn cảnh tỉnh, các người còn muốn cầu bên trên khoan dung hả? Nằm mơ ấy! Mặt của các người còn lớn hơn cả Hoàng Thượng hay sao?”

“Vị đại nhân này, cầu ngài truyền một câu cho Tiệp dư nương nương đi mà! Cái này cho ngài, ngài cảm lấy!” Bởi vì gia sản bị thu, trên người Lưu thị không có đồng nào, đành phải gỡ trâm cài trên đầu xuống ý đồ hối lộ.

Thị vệ chớp chớp mắt, thầm nghĩ truyền một câu nói mà thôi, không phải dẫn người đi, tùy tiện xách một Tiểu hoàng môn vừa hồi cung, sai hấn đi vào cung một chuyến là xong, cấp trên có hỏi tội còn có Tiểu Hoàng Môn gánh tội, không có gì đáng ngại, vì vậy khép tay áo lại, nắm ngón tay nắm chặt, chuẩn bị nhận lấy. Nhưng đúng vào lúc này, cách đó không xa có một cỗ xe ngựa đẹp để quý giá phi phàm chạy qua, một thoáng thì đến cửa cung.

Thị vệ vội vàng đẩy trâm cài ra, tiến lên kiểm tra, đã thấy ở bên trong thò ra một cánh tay khớp xương rõ ràng nhấc màn xe lên, ngón giữa kẹp một tấm lệnh bài, ngũ trảo Kim long bay liệng trong mây mù, chung quanh khảm huyết ngọc, uy nghiêm quá lớn làm cho người ta kính sợ.

“Thuộc hạ bái kiến Trần Tây Hâu đại nhân.” Thị vệ vội vàng nửa quý hành lễ, vội vàng nhìn quét lại là một phen hải hùng khiếp vía. Chỉ thấy ngồi bên người Trần Tây Hâu không phải là người ngoài, là bệ hạ không thể nghi ngờ. Ngài ấy đang dùng một tấm khăn trắng lau khuôn mặt, chỗ vạt áo, tay áo, vân vân loang lổ vết máu tung tóe, còn có một mùi tanh nồng đậm lan tràn ở trong xe.

Đây là, đây là mới từ bên trong hình phòng đi ra ư? Thị vệ run lên, nghĩ không ra có người nào có cái “Phúc phận” kia có thể khiến bệ hạ tự mình dụng hình.

Nhưng mà rất nhanh hấn đã được biết đáp án, vì nghe thấy bệ hạ trầm giọng nói, “Đó là người Diệp gia? Nói cho bọn họ Diệp Toàn Dũng đã bị chết, đừng quý trước cửa cung khóc sụt sùi, ảnh hưởng tới bộ mặt của cung.”

Thị vệ run giọng đồng ý, lúc xe ngựa cất bước còn nghe Trần Tây Hâu khinh miệt cười cười, nói loáng thoáng, “Lão thất phu Diệp Toàn Dũng, hàm răng có chứa độc, thủ đoạn của tử sĩ, chẳng những không thoát được liên quan tới âm bộ của hai Vương, sợ là ngay cả ác nghiệt tiền triều cũng có dính dấp, tưởng rằng chỉ là thương nhân thôi, không ngờ lại ẩn chứa sâu xa như vậy...”

Còn nhiều lời nữa đã biến mất trong mưa rồi, làm cho thị vệ lạnh toát thân, âm thầm may mắn mình không nhận trâm cài, quay đầu nhìn lại, phát hiện Lưu thị còn nhìn mình chằm chằm, không khỏi cực kỳ tức giận, đập một phát sang, hùng hùng hổ hổ nói, “Cút, đều cút ngay cho ta! Cấp trên đã lên tiếng, các người không được quý ở chỗ này. Các người đi tới thiên lao hỏi thăm một chút, tội thần Diệp Toàn Dũng đã dền tội, cho dù có quý chết ở cửa cung cũng chẳng được gì đâu!”

“Người nói cái gì? Lão gia đã chết? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào như vậy! Hoàng Thượng còn chưa bắt đầu thẩm tra mà, ai dám động đến một sợi lông của lão gia chứ?” Lưu thị điên điên khùng khùng gào lên.

Thị vệ càng đập mạnh hơn, mấy tên đồng liêu còn lại cũng chạy tới hỗ trợ xua đuổi. Nếu như lúc trước người nọ lên tiếng không phải là Hoàng Thượng, bọn họ cũng không dám đối đãi với gia quyến Diệp phủ như vậy. Nhưng Diệp lão gia hoàn toàn chính xác đã chết rồi, còn là do Hoàng Thượng tự mình dụng hình tới chết, mặc dù Diệp Tiệp dư trước kia quang vinh sừng tới trời cao, thì ngày sau cũng không có chỗ cho cô ta xoay người. Cho nên bây giờ đắc tội Diệp phủ, những người này có thể nói là không hề áp lực chút nào.

Trong hỗn loạn Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư cũng bị đập mấy cái, trên người lạnh như băng, xương cốt đau đớn, trong lòng càng tràn ngập xấu hổ, khó chịu và sợ hãi, cảm thấy mình chưa bao giờ thấp hèn như vậy, chưa bao giờ xấu hổ vô cùng như vậy, nếu có thể biến thành bùn theo mưa bụi thì tốt rồi. Giờ này khắc này, bọn họ không hề muốn đứng cùng người Diệp gia, bọn họ là đường đường con trai trưởng, đích nữ của Trần Bắc Hâu phủ, tại sao lại phải chịu loại khi nhục này?

“Đừng đánh nữa, chúng ta là đích tiểu thư và đích thiếu gia Trần Bắc Hâu phủ, chúng ta không phải người của Diệp gia! Cầu các người đừng đánh nữa!” Triệu Thuần Hi vừa che chở đệ đệ nhanh chóng thối lui, vừa cao giọng hô to.

Thị vệ quả nhiên ngăn người, đúng vào lúc này, Triệu Lục Ly vội vàng chạy đến, ôm hai đứa con vào trong ngực, lại đi lôi kéo đám người Lưu thị chặt vật không chịu nổi. Hấn bày ra quan uy, đang định răn dạy, chợt nghe thấy đầu lĩnh thị vệ quát, “Trần Bắc Hâu thì sao? Mới vừa rồi là chính mệnh Hoàng Thượng lên tiếng bảo đuổi các người đi, miễn cho ảnh hưởng tới bộ mặt cung. Các người không muốn đi cũng được thôi, đợi một lát Hoàng Thượng chắt vẩn xuống, chúng ta cứ báo cáo chi tiết, trị nhóm các người cái tội ‘Bê tắc cửa cung, mưu đồ mờ ám’, bắt toàn bộ các người nhốt vào thiên lao.”

“Đúng vậy đấy, đối với mấy người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt này, cứ nên như vậy.” Lại có một gã thị vệ cười phụ họa.

Triệu Lạc Ly cầm luôn, vẻ giận dữ trên mặt biến thành sợ hãi, vội vàng kéo Lưu thị đi, mướn mấy chiếc xe ngựa rộng rãi, mang bọn họ về Hầu phủ an trí.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cưu Chiếm*

Chim cưu: còn gọi là chim tu hú. Tính nó vụng không biết làm tổ, nên hay dùng để nói ví những kẻ không biết kinh doanh việc nhà]

Quan Tô Y nán lại ở nhà cả ngày, cùng mẫu thân thêu hoa, cùng phụ thân và tổ phụ luyện chữ, ăn bữa tối, đi dạo tiêu com ở trong sân, lúc này mới không nhanh không chậm đi về Hầu phủ. Xe ngựa vừa chạy vào cửa sau, đã thấy một bà tử quần sự bung dù đứng ở bên đường ngảnh cổ nhìn ra xa, trên mặt toàn là sự lo lắng.

“Vương ma ma, trời đang mưa đấy, bà chạy ra đây làm gì vậy?” Minh Lan vén rèm xe lên hỏi.

“Ôi chao, phu nhân, người đã về rồi.” Bà tử quần sự vội vàng ngảnh tiếp, nói như bắn liên thanh, “Hầu gia mang toàn bộ nữ quyến Diệp gia đến đây, lúc này đang khóc rống trong phòng lão Lão phu nhân ạ. Lưu thị kia còn chạy đến nhà giữa của chúng ta tìm người trước, nói là muốn dốc sức liều mạng với người, bị mấy lão bà tử chúng ta giữ chặt. Bọn họ âm ỉ trong chốc lát, thấy người mãi không trở lại, lúc này mới đi tới chính viện. Lão phu nhân muốn đuổi bọn họ đi, bọn họ chạy đến cửa chính Hầu phủ quỳ xuống đất dập đầu, kêu oan xin tha, khiến người qua đường nhao nhao đến xem, nói Hầu phủ chúng ta bất nhân, bất nghĩa, khiến Lão phu nhân không có cách nào nữa, gọi thẳng bản thân Hầu gia tự giải quyết. Người cũng biết Hầu gia rồi đấy, xưa nay đối với Diệp phủ là ta cần ta cứ lấy, làm sao sẽ đuổi người đi chứ, hận không thể chứa chấp toàn tộc Diệp gia, còn quỳ cầu xin Lão phu nhân khai ân, thiếu chút nữa làm Lão phu nhân tức ngất đi.”

Bà tử quần sự lau nước mưa trên mặt, tiếp tục nói, “Lão phu nhân thực sự không làm gì được với ngài ấy, đang ngóng trông người trở về đây này! Mau mau mau, người mau đi chính viện cứu gấp.”

Quan Tô Y khẽ chau mày, dặn dò, “Bà đi tới chỗ Lão phu nhân truyền lời trước, nói ta thay đổi quần áo xong sẽ tới ngay.”

“Vâng vâng vâng! Vậy nô tỳ đi ngay.” Bà tử quần sự thở hắt ra, bật cái dù nhanh chóng chạy đi.

Quan Tô Y từ trên xe ngựa đi xuống, Minh Lan và Kim Từ cuống quýt che mưa cho nàng, chủ tớ ba người bước qua lũy lợi mà trở về nhà giữa, rửa mặt xong, đi thay đổi quần áo sạch sẽ, cầm sổ sách, bàn tính, chìa khóa, đôi bài, và các vật khác, lúc này mới chậm rãi bước vào màn mưa, đi đến chính viện.

“Chỉ cần về Hầu phủ là có vô số chuyện xấu xa. Tiểu thư, lần tới người về nhà mẹ đẻ đừng mang nô tỳ đi, tránh khỏi chênh lệch quá lớn, nô tỳ không thích ứng được.” Minh Lan than thở.

Kim Từ nở nụ cười thành tiếng “Phốc phốc”, cảm thấy tiểu nha đầu này nói chuyện thật biết điều.

Quan Tô Y cũng nhếch khóe môi, đáp, “Được, lần tới người chớ đi cùng, ta trực tiếp đưa người đến chỗ Triệu Lạc Ly, qua mấy canh giờ sẽ tới tiếp người trở về, người sẽ có cảm giác từ Địa Ngục được kéo lên đến Tây Phương cực lạc, thấy ta tất nhiên vui đến phát khóc.”

“Đừng đừng đừng, nô tỳ tình nguyện hầu hạ một con heo cũng không muốn hầu hạ Hầu gia đâu.” Giống như cảm thấy lời này độc quá, Minh Lan vụng trộm liếc nhìn tiểu thư, thấy nàng phảng phất như không nghe thấy, lúc này mới nhảy mất với Kim Từ.

Thì ra Trần Bắc Hầu trong mắt hai chủ tớ ngay cả một con heo cũng không bằng, Kim Từ âm thầm nhớ điểm này ở trong lòng.

Ba người đi qua hồ sen sóng gợn lăn tăn, đi qua hành lang điểm chút mưa bụi, tốc hành qua cửa Thủy Hoa* tràn đầy hương hoa tường vi nở rộ, vừa vượt qua cánh cửa, thấy dưới mái hiên chính viện có rất nhiều người đứng, đại đa số là nữ quyến, còn có mười thiếu niên nam nữ và trẻ con, dung mạo đều rất không tục.

[*cửa Thủy Hoa: cửa núp tua, một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu]

Trong đó một phụ nữ trung niên tựa hồ biết Quan Tô Y, quát lên, “Mẹ, tiện phụ Quan thị kia đến rồi!”

Lưu thị nghe tiếng từ trong nhà lao ra, giờ hai tay đầy móng dài lên, cả giận nói, “Tiểu tiện nhân, cuối cùng người cũng trở lại rồi! Người hại Diệp gia ta đến tận đây, ta liều mạng với người! Xem hôm nay ta có xé người không!”

“Đánh đi, đánh chết nàng!” Không biết tên thiếu niên nào thừa cơ kích động cảm xúc của mọi người, liền có vài tên phụ nhân theo sát mà đến, biểu lộ dữ tợn. Động tác của bọn họ quá nhanh, gia đình canh giữ ở sân nhỏ chung quanh Hầu phủ còn chưa phản ứng kịp, mà cũng không ngờ người Diệp gia sắp chết đến nơi còn hung hăng can quấy như vậy, ở địa bàn của người khác cũng dám làm loạn, muốn tới cứu đã muộn.

Kim Từ đang chuẩn bị hộ chủ, thì nghe thấy một tiếng “BA~” giòn vang, Lưu thị bị phụ nhân tát một cái bay thật xa, rất lâu không đứng dậy được, đang

sau còn có một thiếu nữ tay cầm gậy, đang ngậy người, đã bị nàng cướp binh khí, “răng rắc ” bị gãy ra thành hai đoạn, tùy ý ném xuống đất.

Một chiếc gậy to dài, lại cứ như vậy bị gãy rời ra, người Diệp gia lập tức bờ ngỡ. Lúc này Quan Tổ Y mới móc ra một tấm danh thiếp, trầm giọng nói, “Minh Lan, phạm phụ* Diệp gia muốn mưu hại bốn phu nhân, nay nhân chứng vật chứng đều ở đây, ngươi lập tức đi tới Đình Ủy phủ báo tin, để bọn họ tranh thủ thời gian tới bắt người.”

[*phạm phụ: phạm = phạm tội, thủ phạm; phụ = là phụ nữ, người đàn bà]

“Vâng!” Minh Lan nhận bái thiếp, thì ra lúc tiểu thư ở nhà mẹ đẻ đã viết sẵn rồi, có thể thấy được sớm đoán được rồi.

Người Diệp gia đồng loạt sững sờ, tiếp theo sợ hãi khó tả, muốn xin tha lại không bỏ nổi thể diện, không khỏi nhìn về phía Lưu thị. Lưu thị thật vất vả mới đứng lên, nghe thấy lời này lập tức tức giận gì đó cũng bị mất hết, giọng rung rung nói, “Ai muốn mưu hại ngươi? Chúng ta cần bản không nhúc nhích một đầu ngón tay của ngươi, còn bị ngươi đánh cho đầu văng mất hoa! Ngươi đây là vu cáo! Ta, dấu bàn tay trên mặt ta là chứng cứ!”

Quan Tổ Y nhìn lướt qua người Diệp gia nhìn mình chằm chằm giận mà không dám nói gì, nói từng chữ từng chữ một, “Ta đánh bà, mặc kệ có lý hay không, bà đều phải chịu, bởi vì hôm nay bà là phạm phụ, mà ta là nhất phẩm cáo mệnh. Chớ nói bà có ý đồ tập kích ta, chỉ là ánh mắt hơi mang chút bất kính, ta lập tức thưởng bà bị đánh gãy bà cũng không có chỗ kêu oan đâu. Còn các ngươi nữa,” đầu ngón tay của nàng chỉ về bốn phía, khinh miệt nói, “Nếu như ta mất hứng một cái, lập tức có thể tiễn đưa các ngươi tới thiên lao đoàn tụ cùng Diệp Toàn Dũng.” Nói đến chỗ này lại vỗ tay một chút, ra vẻ mới nhớ ra, nói, “Xem trí nhớ của bốn phu nhân này, hình như phạm quan Diệp Toàn Dũng sợ tội đã đền tội rồi thì phải?”

Từng chữ từng câu của nàng đều đâm chọc trúng chỗ đau của người Diệp gia, khiến bọn họ khó chịu, tuyệt vọng đồng thời lại cảm thấy sợ hãi vô cùng. Mọi người vừa rồi còn kiêu căng ngút trời, lúc này như sương đánh quả cà, lần lượt từng người co về trong góc, sợ Trần Bắc Hầu phu nhân nhìn các nàng không vừa mắt, cho quan sai tới chộp.

Minh Lan đứng ở chỗ rẽ trong chốc lát, thấy trong sân an tĩnh mới nói, “Tiểu thư, còn muốn báo quan không ạ?”

“Ngươi ở nơi này trông coi, nếu ai miệng có bất kính hoặc ý đồ bất chính, lại báo quan không muộn.” Quan Tổ Y bước vào chính đường, cũng không quay đầu lại mà nói, “Nhìn kỹ mọi người cho ta, ai không thành thật sẽ đưa người đó đi ăn cơm tù. Ăn nhờ ở đậu nên có giác ngộ của ăn nhờ ở đậu, đừng cho rằng người trong thiên hạ đều vây quanh Diệp phủ ngươi.”

Chúng gia đình giương giọng đồng ý, còn rất hợp với tình hình mà dựng gậy bồng trong tay. Lưu thị triệt để ỉu xiu, ôm lấy má trái sưng lên, đứng ở hành lang ngăn người, trong mắt chạm rai hiện hiện vẻ oán độc, tiếp theo biến thành mờ mịt. Quan Tổ Y đi qua chính đường, vào trong phòng, thấy Triệu Lục Ly đang bắt Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư dập đầu cho Lão phu nhân, trên mặt tràn đầy lo lắng và bi thương.

Lão phu nhân nhắm chặt hai mắt, tay vân vê Phật châu, đã là vô lực chống đỡ, nghe thấy tiếng bước chân lập tức mở mắt, vui vẻ nói, “Tổ Y, con trở về rồi! Mau, mau đuổi những người bên ngoài kia đi! Hầu phủ ta không chào đón bọn họ!”

“Mẹ à! Diệp gia đã suy tàn đến mức này rồi, người có tức giận thế nào, hiện tại cũng nên bớt đi ba phần chứ? Nếu như con vứt bỏ mặc kệ bọn họ, bọn họ trên người không có đồng nào, đều là phụ nữ già yếu và trẻ em, ở Yên kinh này sống thế nào được? Huống chi nhạc phụ đặc tội không ít người, ngộ nhờ có ai bỏ đá xuống giếng, cố ý bới móc, người nghĩ xem bọn họ sẽ gặp phải cái gì? Không chừng còn xảy ra án mạng nữa. Nhạc phụ cho dù có vi phạm quốc pháp, phụ nữ và trẻ nhỏ luôn là người vô tội, người cứu bọn họ một mạng coi như là đang tích đức cho mình, ngày sau chắc chắn sẽ có báo đáp tốt. Mẫu thân, cầu van xin người mà, mẫu thân!” Triệu Lục Ly không dám đi cầu xin Quan Tổ Y, một cái tát ngày hôm trước, tăng thêm hôm nay rắn dạy một phen, hấn ở trước mặt nàng luôn luôn có cảm giác không ngóc đầu lên được.

Thấy mẫu thân nghiêng mặt bỏ qua, cho cái sắc mặt lãnh khốc, hấn vội vàng kéo con trai, con gái dập đầu một trận nữa.

Quan Tổ Y không chút hoang mang đi đến ngồi vào chỗ của mình bên cạnh lão phu nhân, quan sát ba cha con từ đầu đến chân một lần. Rất tốt, mặc mưa, nhưng không thay quần áo trên người, tóc cũng không lau khô, liền đổ mặt tía tai đến chính viện cầu xin, rõ ràng là đang sử dụng khô nhục kế mà!

Triệu Lục Ly quả nhiên si tình với “Vợ đã chết”, nhưng không phát giác một đôi con trai gái chưa hẳn đồng tâm đồng đức với hấn, nhất là Triệu Thuần Hi, không cam lòng trong mắt cơ hồ tràn cả ra ngoài rồi.

Quan Tổ Y lắc đầu bật cười, thầm nghĩ không hổ là con gái Diệp Trăn, thiên tính vì tư lợi không khác nhau là mấy. Trước nàng ta ưa thích kẻ cận Diệp gia, cho rằng Diệp gia này tốt, thập toàn thập mỹ, đời này nàng sẽ chiều nàng ta vậy, để cho nàng ta cùng ăn cùng ở cùng ngủ cùng nữ quyến Diệp gia, xem nàng ta có thể nhìn được bao lâu.

Trong khi đang suy nghĩ, Lão phu nhân cũng đã không thể nhìn được nữa, vỗ mu bàn tay con dâu, nhỏ giọng nói, “Tổ Y, người Diệp gia là đi hay ở, con nói một câu đi.”

Ngoại trừ Triệu Lục Ly cảm thấy khản trương, mọi người còn lại đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn chằm chằm vào nàng, Triệu Thuần Hi thì dường như vẫn còn gì đó. Nàng cho rằng Quan gia có thù oán với Diệp phủ, Quan Tổ Y đích thị là không chứa chấp nữ quyến Diệp gia, cho nên đại khái lại muốn cho nàng làm ác nhân, mà bản thân mình chỉ cần hợp thời đứng ra trách cứ mẹ kế lãnh khốc vô tình, hơi làm ầm ĩ trong chốc lát liền “Bị ép thỏa hiệp”, như thế vừa thuận lòng ý trong lòng, lại trọn hiếu đạo, còn được thanh danh nhân hậu, có thể nói là cặn kẽ không có chỗ hở.

Nhưng mà Quan Tổ Y lại làm nàng thất vọng rồi. Nàng ra hiệu tay với Kim Tử, đối phương liền đưa tới một xấp sổ sách và một cái bàn tính nhỏ, có thể thấy được sớm có chuẩn bị rồi, trong lòng cũng không thiếu kế hoạch.

“Người Diệp gia là đi hay ở, cái này do Hầu gia định đoạt.” Mở sổ sách ra, vuốt bàn tính, nàng mở miệng.

“Tổ Y!” Lão phu nhân vạn phần kinh ngạc, Triệu Thuần Hi cũng tròn tròn con mắt, trong lòng thất vọng.

“Người đừng nóng vội, trước hết nghe con nói cho hết lời đã.” Quan Tổ Y vỗ mu bàn tay của Lão phu nhân, tiếp tục nói, “Hầu gia là muốn nuôi người Diệp gia vĩnh viễn, toàn quyền phụ trách ăn mặc ngủ nghỉ của bọn họ; hay là tạm thời giữ một thời gian thôi, đợi sau khi tình hình được dẹp loạn xong thì an trí cho bọn họ?”

Nghĩ tới “Vợ đã chết” bệnh nặng không dậy nổi, nhạc phụ bị chết không minh bạch, nhạc mẫu ở gian ngoài thê lương bất lực, Triệu Lục Ly khề cấn hàm răng, kiên định nói, “Tất nhiên là làm người tốt đến cùng, chiếu cố bọn họ cả đời. Cửa hàng của Diệp gia đã bị niêm phong, gia sản bị tịch thu rồi, ngay cả tể điền cũng bị sung công, ngày sau lấy cái gì nuôi sống chính mình? Nếu ta không chú ý bọn họ, hoặc là nửa đường buông tay, bọn họ chỉ có con đường chết thôi. Phu nhân, ta biết rõ trước kia ta sai, không đúng với thói thường, ta ở chỗ này bồi tội với người, thỉnh người đại nhân đại lượng tha cho ta, cũng tha cho Diệp gia, tốt xấu gì cũng cho bọn họ một con đường sống!” Dứt lời là ba cái khẩu đầu “Rầm rầm rầm”.

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư còn chưa phản ứng kịp đã bị phụ thân đè đầu xuống, nói lệnh cường chế, “Mau dập đầu nhận sai với mẫu thân các con, cầu nài cứu ngoại tổ mẫu các con!”

Triệu Vọng Thư lơ mơ như trong mộng phối hợp, Triệu Thuần Hi thì như nuốt phải con ruồi, trong lòng muôn vàn không muốn, tất cả buồn nôn, lại sợ luân lý làm người nên không thể không theo.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Thước Sào*

Editor: Hắc Phượng Hoàng

[thước sào: sào là tổ, chim thước còn gọi là hi thước, chim khách]

Cho dù ba cha con họ dập đầu tới vỡ, Quan Tổ Y cũng sẽ không xúc động nửa phần, huống chi bọn họ chỉ là làm bộ đáng mà thôi. Nàng cong ngón tay gõ mặt bàn, không đếm xỉa tới mà nói, “Vẫn là câu nói đó, người Diệp gia đi hay ở, mặc cho Hầu gia định đoạt.”

Nàng vẫy Kim Từ tới hỏi, “Trong những người này, phụ nhân, lão nhân, thiếu niên nam nữ, đứa bé, tất cả bao nhiêu?”

Trong lòng Kim Từ hơi run sợ, thầm nghĩ khảo nghiệm của phu nhân rốt cuộc đã tới, không khỏi vắt hết óc nhớ lại một phen, chần chờ nói, “Hồi phu nhân, phụ nhân 16 vị, theo thứ tự là chủ mẫu Diệp phủ Lưu thị, chín vị thiếp thất của phạm quan Diệp Toàn Dũng, con dâu trưởng của Đại phòng Tổng thị, con dâu thứ hai Lý thị, con dâu thứ tư Đường thị, phu nhân Tam phòng Vương thị, thiếp thất Tam phòng Ngô thị, con dâu trưởng Tam phòng Trịnh thị; bốn vị người già, phân biệt chính là Tam lão thái gia, Tam lão phu nhân, còn có hai thiếp thất của Diệp lão thái gia; thiếu niên nam nữ... hình như có 17 vị, nam sáu, nữ mười một, theo thứ tự là ai, nô tỳ không nhận thức được đầy đủ, thỉnh phu nhân thứ tội; đứa bé thì có bốn vị, phân biệt chính là con trai út của Tổng thị, con gái út của Lý thị, con gái út của Đường thị, con gái út của Trịnh thị.”

Quan Tổ Y như có điều suy nghĩ mà liếc nhìn nàng một cái, gật đầu nói, “Người đếm thiếu một người, thiếu niên nam nữ mười tám vị, nam sáu, nữ mười hai, thiếu niên đều là con trai trưởng, con trai thứ của các phòng, trong mười hai vị thiếu nữ chỉ có Diệp Phúc, Diệp Phân, Diệp Nhiên là tiểu thư dòng chính, mọi người còn lại đều là những người dung mạo tuyệt đẹp chọn từ bang chi ra, hàng tháng đều có khảo hạch, người không đạt tới yêu cầu điều phải về nhà, sẽ có bổ sung khác, lâu thì có thể ở Diệp phủ ba năm năm, ngắn thì chỉ có một hai ngày, tất nhiên người không nhận được hết.”

Kim Từ là trải qua huấn luyện đặc thù mới có thể ở trong vội vàng thoáng qua nhìn nhận ra nhiều gương mặt như vậy, gọi ra được nhân số như thế, nhưng ánh mắt của phu nhân càng thêm sắc bén hơn cả nàng, tâm niệm càng thêm nhanh chóng, mặc dù đầu lĩnh ám vệ đến đây cũng phải kém hơn một chút. Cái này gọi là “Tài văn chương trời ban” sao? Phu nhân quả nhiên bất phàm!

Kim Từ đã là vui lòng phục tùng, nhưng Triệu Lục Ly lại không biết các nàng làm trò gì, không khỏi vội la lên, “Phu nhân, gia quyến Diệp phủ có bao nhiêu người chúng ta kiểm kê sau, tìm địa phương an trí cho bọn họ trước đã, miễn cho xuân hàn se lạnh nhiễm bệnh nặng. Không phải người để cho ta định đoạt sao? Ta đồng ý, cho toàn bộ bọn họ ở lại.”

Triệu Vọng Thư đầu chứa nước mà nở nụ cười, có lẽ rất chờ mong cùng ở với nhóm huynh đệ bà con, sắc mặt Triệu Thuần Hi lại trắng bệch, trong lòng không hề muốn.

Quan Tổ Y rù mí mắt xuống, chậm rãi sờ gáy bàn tính, “Đợi ta nói cho hết lời Hầu gia lại quyết định cũng không muộn. Hôm nay Hầu phủ có hai trăm mười sáu miệng ăn, chủ tử tám người, nô bộc hai trăm linh tám người, Hầu gia mỗi tháng chi tiêu năm trăm lượng đến một ngàn lượng, gấp ngày lễ tết thì lên đến 4000~5000 lượng; Nhị lão gia không ở Yên kinh, bỏ qua không đề cập tới, đệ muội đang có thai, lại phải chăm Mộc Mộc, mỗi tháng thuốc bổ, dược liệu đều không thể thiếu, còn có quần áo bốn mùa, trăm cài tóc, đồ trang sức, vân vân, cộng lại ước chừng hai trăm lượng; Lão phu nhân xưa nay tiết kiệm, nhưng bởi vì tuổi lớn dần, không thể thiếu thường xuyên mời đại phu bắt mạch, mở mấy phương thuốc an thần, còn phải cung phụng chùa miếu, quyền nạp dầu vừng, tổng cộng cũng có một trăm lượng; Triệu Thuần Hi nguyệt ngân mỗi tháng hai mươi lượng, quần áo, vải vóc, đồ trang sức, son phấn bột nước, vân vân, lúc nào cũng cung ứng, cộng lại ít nhất tám mươi lượng, nếu như nhìn trúng châu báu quý trọng gì muốn mua về, nhiều nhất có

thề đạt tới mấy ngàn lượng, Triệu Vọng Thư nguyệt ngân mỗi tháng hai mươi lượng, tiền trả công cho phu tử hai mươi lượng, giấy và bút mực đều dùng đồ tốt, tương đương với năm mươi lượng, còn có giao tiếp chơi đùa, mua thêm quần áo, mua sắm đồ tinh xảo, tốn hao về khoản ấy gần năm trăm lượng; nhà giữa ngược lại không tiêu dùng gì, tính ra cùng lắm năm mươi lượng. Khác, cứ cách mấy tháng tất có người thân cận ta hoặc quan trên cấp dưới tổ chức việc hiếu hi, tiền biếu từ trong công quỹ ra, cũng là một số lượng xa xỉ.”

Nàng gầy bàn tính rất nhanh, đầu ngón tay xanh nhạt lộ ra rục rờ trên viên bàn tính, có thể nói đẹp không sao tả xiết, khiến Kim Tử nhìn không chớp mắt.

Lão phu nhân ngửi ra mùi vị ở đây, rốt cục chậm rãi thở ra một hơi.

“Ở bên trong hai trăm linh tám người nô bộc, nô bộc thô sử mỗi tháng 300 tiền đồng, nô bộc tam đẳng mỗi tháng nửa quan tiền đồng, nhị đẳng một lượng bạc, nhất đẳng hai lượng bạc, các tư quân sự ba lượng bạc, phó quân gia bốn lượng bạc, quân gia năm lượng bạc; trong đó nô bộc thô sử sáu mươi tám người, nô bộc tam đẳng năm mươi bốn người, nô bộc nhị đẳng 37 người, nô bộc nhất đẳng ba mươi sáu người, các tư quân sự năm người, phó quân gia bốn người, quân gia một người, tổng cộng mỗi tháng tiền lương một trăm chín mươi hai lượng bốn tiền, một năm chính là hai nghìn ba trăm linh tám lượng tám tiền, cộng thêm chi phí của các vị chủ tử...”

Nàng gầy bàn tính đùng đùng một hồi, lát sau giương mắt lên nói, “Hầu gia, người có thể nhìn thấy, hàng năm Hầu phủ chi phí cao tới một vạn chín ngàn một trăm tám mươi hai lượng tám tiền, mà còn là dựa theo chi phí tính toán tiết kiệm nhất, nếu như ta thật sự tính toán rõ ràng cho người, chỉ chi phí sinh hoạt của mấy trăm nô bộc cũng không phải là số lượng nhỏ, chủ tử phải mặc quần áo ăn cơm, chẳng lẽ bọn họ không cần sao? Tiền lương không trả, ai mà thêm làm người hầu cho người? Nhưng, Hầu phủ hàng năm có bao nhiêu ích lợi, trong lòng người cũng hẳn là rõ ràng, cửa hàng, ruộng đồng, bổng lộc của người, của ta, còn có bạc hàng năm Nhị lão gia đưa tới làm của công, miễn cưỡng có thể duy trì thu chi cân đối. Hôm nay người muốn nhận giữ gia quyền Diệp phủ, liền cho rằng chỉ là chuyện bên trên mồm mép hay sao, chỉ cần tới phòng thu chỉ lĩnh thôi sao, nhưng ta phụ trách công quỹ, không thể không nói rõ với người. Vậy ta hỏi người, người muốn chiều cô bọn họ như thế nào? Là chi cho một miếng cơm ăn hay là đổi chiều như phần lệ của chủ tử Hầu phủ? Nếu như đổi chiều theo phần lệ của chủ tử, chi phí hàng năm chính là số này...”

Trong phòng lại là một trận tiếng viên bàn tính va vào nhau giòn vang và tiếng thông báo để nghe uyển chuyển của nữ tử, thời gian dần trôi qua, thái dương Triệu Lục Ly đã phủ kín mờ hơi lạnh, đầu cũng càng cúi càng thấp.

Một lát sau, Quan Tổ Y đẩy bàn tính sang bên cạnh bàn, lạnh nhạt nói, “Chi phí của 16 vị phụ nhân và bốn vị lão nhân, đều đổi chiều Lão phu nhân, hàng năm hai vạn bốn ngàn lượng; sáu vị thiếu gia đổi chiều Triệu Vọng Thư, hàng năm ba vạn sáu ngàn lượng; mười hai vị tiểu thư đổi chiều Triệu Thuần Hi, hàng năm một vạn 1500 hai mươi lượng; bốn đứa bé đổi chiều Mộc Mộc, hàng năm một ngàn chín trăm hai mươi lượng, cộng lại chính là bảy vạn ba nghìn bốn trăm bốn mươi lượng, cộng thêm lương tháng cho nô bộc của mỗi người, ước chừng khoảng bảy vạn bốn ngàn lượng, cái này còn chưa tính tới phí tổ tụng và chuẩn bị quan hệ giảm bớt hình phạt cho nam đinh Diệp phủ ở trong thiên lao. Xin hỏi Hầu gia tốn hao hàng năm gần mười vạn lượng lấy từ chỗ nào ra? Đi trộm hay là đi cướp?”

Lão phu nhân triệt để thoái mái rồi, vừa vắn về Phật châu, vừa thờ ơ lạnh nhạt nhìn tròng hèn con trai mồ hôi rơi như mưa, quần bách vạn phần.

“Vậy cho mọi người một miếng cơm ăn thì tính như thế nào?” Da mặt Triệu Lục Ly hồng như tằm máu.

Quan Tổ Y khinh miệt liếc xéo hần, chậm rãi vuốt bàn tính, tiếng nói lạnh nhạt, “Chi phí cho một miếng cơm ăn cũng không nhỏ đâu, Hầu gia cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Nuôi sống nhiều người như vậy, ăn mặc ngủ nghỉ không thể thiếu, ăn...”

Toàn bộ mọi người nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay nàng tung bay lên xuống, cứ như đó là một đóa hoa, trên thực tế bàn tính nho nhỏ cũng hoàn toàn bị nàng gầy ra một đoàn lấp lánh, thời gian qua một lát liền có kết quả, dù là giảm nhiều lần, vẫn phải cần khoảng chừng hai vạn ba ngàn lượng.

“Hầu gia, người cho một câu đi, người Diệp gia là đi hay ở?” Quan Tổ Y đẩy cục diện rồi rầm trở về.

Lúc này Triệu Vọng Thư đã lộ ý e sợ, lạng lẽ trốn tới bên người tổ mẫu, Triệu Thuần Hi thì giương mắt nhìn thẳng phụ thân, rất muốn nghe được chữ “Đi” từ trong miệng ông.

Nhưng mà Triệu Lục Ly nếu có thể cam lòng bỏ mặc Diệp Trấn, cam lòng bỏ mặc mẫu tộc của nàng ta, hẳn sẽ không phải là loại người đời trước kia ngay cả vợ con cũng có thể hại rồi. Sau một hồi lâu suy nghĩ, hần chần chờ nói, “Nếu như muốn cho bọn họ ở lại, có phương pháp xử lý tiết kiệm hơn không?”

Lão phu nhân vốn tưởng rằng con trai chọn thỏa hiệp, tức giận thiếu chút nữa ngắt đi, hung hăng bóp Phật châu trong tay, mắng một câu “Nghiệt tử”. Triệu Thuần Hi thì hô hấp cứng lại, lập tức nhanh chóng cúi đầu, để tránh mọi người nhìn thấy biểu lộ oán hận của nàng ta.

Quan Tổ Y tất nhiên là bất động, nhẹ nhàng linh hoạt gầy bàn tính, “Tiết kiệm gia dụng có hai biện pháp, một là mở nguồn thu, hai là giảm chi tiêu. Hầu phủ tổng cộng chỉ có mấy cửa hàng và ruộng đồng vậy thôi, không có dư tiền tài để mua thêm sản nghiệp, nếu muốn mở nguồn thu, chỉ có thể bảo Nhị đệ hàng năm đưa thêm ngân lượng trở về.”

“Không thể! Nhị đệ ở biên quan ngăn địch, mỗi ngày vất vả, không biết đời này có thể bình an trở về hay không. Hần đưa ngân lượng tới đều là máu và mồ hôi của hần, ta lấy thì xấu hổ chết.” Triệu Lục Ly không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

Coi như người còn có chút lương tâm. Quan Tổ Y vênh môi, tiếp tục nói, “Vậy chỉ có con đường tiết kiệm chi tiêu thôi. Tính giảm chi phí của Hầu phủ và Diệp phủ xuống một nửa, dù gì cũng vượt qua thôi. Nhưng ta nói trước, Lão phu nhân tuổi tác đã cao, tính thần không tốt, chi phí của bà tuyệt đối không thể thiếu.”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Lục Ly gật đầu.

“Đệ muội mang bầu, lại nuôi Mộc Mộc, chi phí của Nhị phòng cũng không thể thiếu.”

“Đương nhiên.”

“Chi phí của nhà giữa, ngày sau ta tự mình phụ trách, không lấy một phần nào của Hầu phủ, miễn cho những người khác sau lưng nói này nói kia.”

“Không thể!” Triệu Lục Ly và Lão phu nhân trăm miệng một lời cự tuyệt.

Quan Tố Y cũng không phải là Bồ Tát sống, sẽ vì người Diệp gia mà hi sinh đến tận đây? Nhưng nàng sớm có ý định phân rõ giới hạn với Hầu phủ, liên mụon có lần này phân cách triệt để nhà giữa ra khỏi đó, cũng giảm đi ngày sau có nhiều gút mắc. Huống hồ ngay cả chi phí của nhà giữa nàng cũng bỏ ra ngoài, người Diệp gia dù bất nần thế nào, chi điểm này thôi cũng chặn bọn họ á khẩu không trả lời được, người ngoài cũng không tìm ra lỗ hổng nào.

Nàng có thể không quan tâm thanh danh của mình, nhưng không thể không quan tâm thanh danh của Quan gia, làm việc phải chu toàn chút ít cho thỏa đáng.

“Nếu ta không tỏ rõ thái độ, ngày sau người Diệp gia không chịu nổi cảnh sinh hoạt túng quẫn, còn không huyên náo nhà giữa vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh à?”

“Nhạc mẫu không phải người như vậy. Nếu giải thích rõ ràng với bà ấy, chắc chắn bà sẽ thông cảm cho sự khó xử của chúng ta.” Triệu Lục Ly nói khẳng định.

Nghe xong lời này, Lão phu nhân và Quan Tố Y đều lạnh lùng cười, ngay cả Triệu Thuần Hi cũng âm thầm lắc đầu, oán thầm không thôi: nếu ngoại tử mẩu thật sự có thể thông cảm cho người khác thì đã không cứng rắn bức mọi người giữa trời mưa đi cửa cung dập đầu, cũng không khóc gào hô hào muốn ở lại Hầu phủ. Người Diệp gia vì tư lợi đã khắc vào bên trong rồi, dù là mình có một nửa huyết mạch Diệp gia, cũng không thể không thừa nhận điểm này. Cũng không biết mẫu thân năm đó làm cái gì, lại khiến phụ thân coi trọng Diệp gia đến mức này. Mẫu thân, người mới là người vì tư lợi nhất đời này!

Dù loại biến cố ập xuống, Triệu Thuần Hi cũng tồn oán hận với Diệp Trăn, nỗi lòng càng khó bình ổn.

Quan Tố Y chẳng muốn tranh luận cùng với tên ngu xuẩn này, khinh mạn nói, “Hầu gia nói cái gì thì là cái đấy, nhưng ta làm quyết định thì không cho sửa đổi, chi phí của nhà giữa và quỹ trung tách ra, ngày sau không can thiệp chuyện của nhau. Kế tiếp chúng ta nói chuyện giảm chi tiêu. Dù sao Hầu gia phải giao tiếp, giảm chi phí một nửa là được, Triệu Vọng Thư và Triệu Thuần Hi giảm đi hai phần ba, nô bộc hầu hạ Tiền viện, Bồng Lai uyển, Kinh Trập lâu, tiền lương tháng cũng đều giảm đến ba phần, cái này có thể tiết kiệm ra tám-chín ngàn lượng, miễn cưỡng có thể nuôi sống gia quyến Diệp phủ.”

Triệu Vọng Thư còn không biết đến tiết kiệm chi phí hai phần ba sẽ là khái niệm gì, Triệu Thuần Hi lại oán hận xương tủy, con mắt đỏ au. Dựa vào cái gì nàng muốn mặc quần áo xinh đẹp, vài vóc đẹp để quý giá, châu báu, đồ trang sức, son phấn bột nước đều phải san cho người Diệp gia? Lúc Diệp gia phú quý cũng đâu có nhớ tới nàng chút nào.

Nhưng mà Quan Tố Y gõ mặt bàn, lại nói, “Ấn, mặc đã giải quyết, còn có ở, đi cần an bài gấp. Diệp gia bên trên có bốn mươi hai người chủ tử, phía dưới có tám mươi bốn người nô bộc, một trăm hai mươi sáu người ở này nơi nào đây, Hầu gia có kế hoạch gì không?”

Triệu Lục Ly lần nữa bị hỏi khó, mồ hôi rơi xuống ồ ồ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tỉnh Ngộ

Quan Tố Y đã vạch mặt với Triệu Lục Ly, nên lúc này nói chuyện cũng không khách khí nữa, sai Kim Tử lấy bản đồ Hầu phủ ra, chỉ vào đó nói, “Hiện tại Trấn Bắc Hầu phủ chính là ở chỗ quyền thần Long cầu quan tiền triều, Long Cầu quan đến Lang Trung Lệnh, phủ đệ tất nhiên là tham chiếu phẩm cấp và tổ chế đến kiến tạo, vốn không rộng lắm, mà nhân khẩu Hầu phủ đơn giản, năm đó tới ở có rất nhiều phòng ốc không ở được, cũng đã khoá rồi, giờ đây lâu năm ít tu sửa, mái hiên rách nát, người không ở được. Nếu như Hầu gia muốn an trí chừng một trăm người này, thì phải tốn hao một số bạc lớn tu sửa nhà cửa.

Nói đến đây, nàng gẩy bàn tính một lát, rồi thả bàn tính về vị trí cũ, tiếp tục nói, “Khoản sổ sách này theo ta tính toán thì, nếu dùng vật liệu gỗ cùng là gỗ du, vật liệu bằng đá thì lấy gần đây, cộng thêm chế tạo đồ dùng trong nhà, mua sắm bài trí, mua thêm đệm giường...” Một hồi đùng đùng giòn vang, nàng buông tay nói, “Tổng cộng sáu ngàn sáu trăm tám mươi lượng, bỏ đi số lẻ, cho dù sáu ngàn lượng. Hầu gia, năm nay tiền và các đồ ở các đại thôn trang và cửa hàng còn chưa đưa tới, người đi chỗ nào lấy nhiều bạc như vậy?”

Trong lòng Triệu Lục Ly nhò máu, suy nghĩ rất lâu mới nói, “Chỗ ta còn có rất nhiều đồ cổ tranh chữ, nếu là mang ra bán, chắc cũng được đến vạn bạc.”

Quan Tô Y gật đầu, “Được, bạc tu sửa phòng ốc đã có, thực sự cần thời gian gom góp, dù sao người chậm rãi tìm người mua đúng không? Còn nữa, việc tu sửa phòng ốc phải một năm nửa năm mới có thể xong, mà người Diệp gia lập tức phải vào ở, thỉnh cầu Hầu gia lấy ra một cái kế hoạch đi. Nhưng mà ta đã nói trước, Lão phu nhân có bệnh đau đầu, yêu thích yên tĩnh không thích ồn ào, chỗ chính viện của bà không thể thêm người.”

Triệu Lục Ly thấy phu nhân đã có tư thế nhả ra, vội nói, “Đương nhiên.”

“Đệ muội mang thai, cần được dưỡng thai, Mộc Mộc lại mãi cảm suy nghĩ nhiều, không chịu nổi kinh hãi, chỗ Nhị phòng cũng không thể thêm người”. Quan Tô Y có chút quái dị mà liếc nhìn hần một cái, thấy có vẻ khí thế của hần giảm ba phần, không biết có phải do mình ảo giác hay không.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Triệu Lục Ly tiếp tục trả lời.

“Ta và Diệp gia có thù không đội trời chung, vì phòng ngày nào đó bị người ta ngầm hãm hại, nhà giữa càng không thể thêm người.” Quan Tô Y sáng giọng.

“Ta tất nhiên không cho người Diệp gia quấy phu nhân nửa phần.” Triệu Lục Ly vội vàng thề, đỏ mặt nói ra, “Như vậy kế tiếp phu nhân còn có an bài gì? Ta chưa bao giờ xử lý chuyện hậu trạch, không biết trong đó còn có rất nhiều cong cong quẩn quẩn, mà quản lý một nhà, không thể nhẹ nhõm hơn so với quản lý một nước. Phu nhân ngâm đắng nuốt cay, phu nhân chu đáo, phu nhân dụng tâm lương khổ, cuối cùng ta cũng hiểu rồi.”

Hần dừng một chút, tựa hồ còn có rất nhiều cảm ngộ, nhưng bởi vì vết hầu tặc nghẹn, nhất thời không cách nào nói thành lời được, đợi nuốt xuống mảnh liệt xấu hổ và hối hận, càng không biết nên mở miệng như thế nào.

Quan Tô Y vạn lần không có ngờ tới Triệu Lục Ly cũng có thể nói tiếng người, không khỏi nhìn hần một hồi lâu, lúc này mới chỉ vào bản đồ nói, “Cái này chừng một trăm người ở được, nô bộc thô sử cùng nô bộc thô sử Hầu phủ ở chung, dù sao cũng là ở giường chung, thêm mấy cái giường ngủ là được; nha hoàn nhất nhị tam đẳng, đầy tớ nhà quan, quân sự cũng tuân theo lệ này, nói cách khác, trước kia có thể một người ở, hiện tại là hai người, ba người, thậm chí bốn người ở chung, việc nhỏ này liên giao cho quân gia đi cân đối xử lý; phụ nhân và lão nhân dù sao cũng là trường bối, tốt nhất ở rộng rãi một chút, liền nương chủ viện Bồng Lai uyển đi, hơn mười gian phòng ốc là đủ rồi, lại trừ ra ẩm các Thiên viện, mười hai vị tiểu thư và Triệu Thuần Hi cũng ở; mấy vị thiếu gia tất nhiên là ở cùng Triệu Vọng Thư, như thế, Kính Trập lâu còn trống năm gian phòng ốc, vừa vặn cho mấy đứa bé cần vú em tạm ở, cũng là miễn cưỡng có thể nhét vào.”

Triệu Lục Ly liên tục gật đầu, không ngừng nói lời cảm tạ, Triệu Vọng Thư cũng rất chờ mong mỗi ngày có mấy vị huynh đệ bà con làm bạn, duy chỉ có Triệu Thuần Hi, tâm can đều bị đâm nát nhưng lại không thể không làm bộ đồng ý.

Quan Tô Y nhàn nhạt liếc nàng, lại vỗ Lão phu nhân rõ ràng không vui, bỗng nhiên chuyển đề tài, “Ăn mặc ngủ nghỉ đều đã giải quyết rồi, Hầu gia không nên cảm thấy mọi chuyện đại cát, còn có tình trạng bết bát hơn đang chờ ở phía sau đấy.”

Triệu Lục Ly suy nghĩ một lát, âm thầm nói, “Phu nhân lo lắng Hầu phủ cũng chọc kiện cáo sao? Kính xin phu nhân yên tâm, ta đã có kế hoạch, tuyệt đối sẽ không liên quan đến vợ con già trẻ.”

Quan Tô Y dường như không biết hần, nhìn trên nhìn dưới hần một lần, thấy da mặt hần đỏ bừng, sau lại biến trắng bệch, tiếp theo chuyển qua xanh mét, mới nói, “Đây chỉ là một điểm bản khoản trong đó thôi. Từ Hầu gia coi trọng Diệp phủ, những chuyện bung bét của nhà ông ta kia, tất nhiên người liên lụy sâu rồi, không phải đơn giản có thể lau sạch sẽ đâu.”

Triệu Lục Ly chán nản chấp tay, “Phu nhân nói rất đúng. Ta xác thực đã lún sâu trong bùn rồi.”

“Phụ thân!” Triệu Thuần Hi la hoảng lên, cho đến lúc này mới rót xuống vài giọt nước mắt chân tâm thật ý, nước nở nói, “Người thật sự sẽ bị liên quan sao? Người sẽ không có việc gì chứ? Liệu có bị bắt vào thiên lao không, liệu có bị giống như ngoại tổ phụ như vậy, như vậy...” Nàng không dám nói hai chữ “Đền tội”, vô số sợ hãi tập kích chạy lên não, làm cho đầu óc vang ong ong.

Triệu Vọng Thư cũng rốt cục cảm thấy đại sự không ổn, từ sau lưng Lão phu nhân nhảy ra, liên tục nói, “Phụ thân cũng sẽ bị bắt đi ngồi tù ư? Có phải vậy không? Có phải vậy không?”

“Làm bậy mà! Thật sự là làm bậy mà!” Lão phu nhân ôm chặt cháu trai khóc rống, bất chấp những người Diệp gia ở bên ngoài.

Trong phòng lập tức bị mây sương sương thâm bao phủ, chỉ có Quan Tô Y bình thản ung dung, đợi thanh âm của bọn họ dần dần tắt mới nói, “Ngồi khóc lóc ní non không thể giải quyết được vấn đề gì, dứt khoát nhân lúc Hoàng Thượng còn chưa khai thẩm, Hầu gia còn có cơ hội lấy công chuộc tội, chỉ cần coi quan bào, đeo cành mạn gai trên lưng, đi tới trước Thừa Đức điện tự thú thỉnh tội đi.”

Triệu Lục Ly càng cảm thấy phu nhân gặp chuyện trầm ôn, tư duy nhanh nhạy, cùng hần nghĩ đến một chỗ, khuôn mặt không khỏi nhu hòa, than thở nói, “Phu nhân quả nhiên vừa hiền thực lại thông minh, giao cái nhà này cho người, ta rất yên tâm. Có thể lấy được người thật sự là ta...”

Quan Tô Y không kiên nhẫn nghe hần nói thói phòng, gõ mặt bàn đánh gãy, “Chúng ta vẫn nên giải quyết chuyện Diệp gia trước đi. Dàn xếp bọn họ, người chẳng những phải thừa nhận áp lực về tiền tài, còn sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng sâu xa và mặt trái. Những thiếu nữ dung mạo tuyệt thế của Diệp gia kia, người có thể nhìn rõ ràng rồi chứ? Các nàng đều là quân cờ mà Diệp Toàn Dũng dùng để lung lạc tất cả các nhà, từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện đặc thù, chỉ biết tranh thủ tình cảm, nịnh nọt ton hót, dò hỏi tình báo, không chế nhân tâm như thế nào, sẽ không hiểu cái gì gọi là tình tình nhân thực, cho các nàng ở cùng một chỗ với Triệu Thuần Hi, có thể khiến nó đi lệch đường, cũng sẽ khiến hậu trạch hỗn loạn. Còn nữa, đợi khi hành vi phạm tội của Diệp Toàn Dũng bị vạch trần toàn diện, người khẳng định những nữ quyến này là người vô tội sao, không có quan binh mang người đến bắt cá lút lới hả? Sẽ không ngộ thương tới một đôi con trai gái của người hả? Những người cưới con gái Diệp thị hoặc là bỏ vợ, hoặc biến thành thiếp, chắc chắn sẽ nghĩ cách thoát khỏi quan hệ với Diệp gia, nếu những nữ nhân kia đến tìm người nương tựa, người nhận hay không nhận? Đến lúc đó thanh danh con

gái của Diệp thị nữ nát bét, người có sợ liên lụy tới Triệu Thuần Hi, khiến nàng không gả ra được không? Diệp thị nhiều quần là áo lượt, trong đám huynh đệ bà con ở cùng Triệu Vọng Thư kia, có mấy người có tiền đồ chân chính? Bọn họ sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với Triệu Vọng Thư, người cũng suy nghĩ kỹ càng rồi sao?”

Quan Tổ Y gõ bàn, nói rõ, “Vi thanh danh của hai đứa con của người, vì tiền đồ và hôn nhân đại sự của bọn họ, cũng vì an bình ngày sau của Hầu phủ, ta đề nghị người mời bọn họ ra ngoài. Đương nhiên, nếu người mua tòa nhà ở bên ngoài dàn xếp cho bọn họ, ta cũng không phản đối.”

Con dâu đã nói đến nước này, Lão phu nhân cho rằng con trai lạc đường sẽ biết quay lại, nào ngờ hấn khổ tư thật lâu, rồi cắn răng nói, “Phu nhân ngài có chỗ không biết, ta và Diệp Trần vợ đã chết kết bạn lúc suy sụp, tương giao lúc nguy nan, cái chết của nàng cũng bởi vì ta. Nhưng nếu như không có nàng, sẽ không có Trần Bắc Hầu phủ hiện tại, cũng không có sinh hoạt vinh hoa phú quý của một nhà già trẻ này. Triệu gia ta vốn là phạm quan, sinh hoạt ở biên quan cực kỳ nghèo khổ, bị chịu nhục không ít, nếu không có nhạc phụ, nhạc mẫu ta giúp đỡ, một nhà chúng ta đã sớm chết đói rồi. Ân tình này, ta không thể quên, càng không thể không báo. Phu nhân xuất từ nho học thế gia, nặng nhất nhân nghĩa lễ trí tín, nên có thể hiểu được ta, cũng có thể đồng ý ta. Nếu như bình an vượt qua cửa ải này, chúng ta cố gắng mà sống. Những hiểu lầm, tổn thương, cái lộn trước kia đều bởi vì ta mà lên, là ta không thông cảm cho phu nhân, vừa quá nghiêm khắc, vừa lún sâu vào quá khứ, chà đạp lên cuộc sống êm đẹp, ngôi nhà nhỏ vui vẻ của chúng ta, thành bộ dạng hồng bét hiện tại. Phu nhân, là ta có lỗi với người! Mượn người đương thời một câu, Trần Bắc Hầu ta có tài đức gì mà có thể lấy được Quan thị người làm vợ, nếu như vẫn còn không quý trọng, nên bị thiên lôi đánh xuống!”

Triệu Lục Ly là thật tâm sám hối, cũng là thật tâm cảm nhận được chỗ tốt của Quan Tổ Y. Lúc bình thường có lẽ không lộ ra, nhưng mà lúc cả nhà gặp phải đại nạn nguy hiểm bậc này, nàng trầm ổn, kiên cường, giỏi giang, liền triển lộ không bỏ sót. Có nàng ở đây, trong nhà chỉ có bình định an ổn, chỉ thấy vô cùng thoải mái, vô cùng an tâm.

Tâm của Quan Tổ Y đã nguội lạnh từ lâu rồi, rù mí mắt xuống nói, “Người kéo một mớ chuyện ra, chẳng qua cũng chỉ là cầu tình cho Diệp phủ mà thôi. Người vẫn muốn nhận bọn họ, lại sợ bọn họ có khả năng tai họa tới con gái của người ư?”

“Lời của Phu nhân cũng không phải là nói chuyện giật gân, ta sẽ tận lực khuyên bảo nhạc, Lưu phu nhân, bảo bà quản thúc người nhà nhiều hơn. Nếu như mẫu tộc gặp nạn, Hầu phủ ta mặc kệ, hai đứa nhỏ cũng mặc kệ, chẳng lẽ thanh danh sẽ dễ nghe sao? Ta tin rằng Vọng Thư và Hi Nhi nhất định cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, đợi mọi người dàn xếp thỏa đáng, đương nhiên ta sẽ nghĩ biện pháp bóp tất đủ loại tai họa ngầm. Năm chặt thời gian tu sửa phòng ốc là thứ nhất, tính toán phân phát thu gom ngân lượng là chuyện thứ hai, còn lại những chuyện khác thì chậm rãi an bài. Không phải ta không muốn an trí bọn họ ở bên ngoài phủ, nhưng vụ án của Diệp phủ mới vừa bộc phát, vẫn còn phải chờ xem tình hình, nếu như người mang thù hận với nhạc phụ lấy bọn họ ra khai đao, bọn họ hấn phải chết không thể nghi ngờ. Ngày sau ta xuống dưới cửu tuyền làm sao có thể đối mặt với người vợ đã chết. Đợi ngày sau phong ba được bình ổn, đương nhiên ta sẽ chuyển bọn họ đi ra ngoài.”

Mà trên thực tế, Diệp Trần căn bản không chết, hấn càng không thể vứt bỏ toàn tộc Diệp thị.

“Người không có mặt mũi nhìn nàng, ngược lại là có mặt nhìn ta.” Quan Tổ Y cười lạnh.

“Ta cũng không có mặt mũi nhìn phu nhân.” Triệu Lục Ly đắng chát khó tả, “Ta suy nghĩ kỹ, ta muốn thủ tiết, ta muốn trọn hiếu đạo, nhưng ta đã ở vào hoàn cảnh xấu hổ như thế, lên trên không được, xuống dưới không được, tiến không thể, lui không thể, ngoại trừ đàn độn u mê, mơ hồ sống qua ngày, đã không còn con đường nào khác. Những khúc chiết trong đó người ngoài không biết, kính xin phu nhân tha thứ ta lúc này đây! Cầu xin phu nhân!”

Dứt lời lôi kéo hai đứa con, nghẹn ngào lên tiếng, “Mau dập đầu cho mẫu thân các con đi. Ngày trước là các con bất hiếu, ngộ nghịch phu nhân, ngày sau ai còn làm phu nhân tức giận nữa, ta sẽ không buông tha đâu. Mẫu thân của các con nhân hậu, sẽ bỏ qua cho ngoại tổ mẫu các con.”

Triệu Vọng Thư nghe lời phụ thân nhất, lập tức dập đầu ba cái. Triệu Thuần Hi thiếu chút nữa cắn nát răng mới không để cho chính mình gào thét thành tiếng. Phụ thân, ngài đừng chỉ muốn Diệp gia và mẫu thân, cũng phải lo lắng cho chúng con chứ!

Quan Tổ Y thấy độ cháy khá vừa rồi mới từ từ mở miệng, “Được rồi, người đã khư khư cố chấp, ta sẽ thành toàn cho người.”

Lão phu nhân chấn động toàn thân, lúc này muốn phản đối, lại bị con dâu đưa tay đánh gãy. Nàng không nhanh không chậm uống một ngụm trà nóng, rồi nói tiếp, “Người hãy nhìn kĩ tấm bản đồ này đi, chính viện, nhà giữa, Nhị phòng, vừa nằm trên một đường thẳng, mà chi phí ba nhà này cũng khác của các người, như vậy thì xây một bức tường lên, ngăn cách Hầu phủ, ba cha con các người và người Diệp gia ở đầu phía Đông, ta, Lão phu nhân, đệ muội, Mộc Mộc, ở phía Tây, Nhị đệ đã thành gia lập nghiệp, sớm nên mở phủ, chúng ta mượn danh nghĩa của hấn dùng một thời gian, chia phủ không chia nhà, hai phủ Đông, Tây tự sống riêng, không làm chung cái gì. Người cảm thấy như thế nào?”

Hai phủ Đông, Tây? Thay đổi lớn như vậy, quy hoạch chu toàn như vậy, biện pháp tuyệt diệu như vậy, chỉ sợ không phải bỗng nhiên mới nghĩ ra? Từ khi Diệp phủ gặp nạn, khi mình nhận mọi người về đây, có lẽ nàng đã tính toán chuyện này rồi, mà chính mình bị nàng dẫn dắt, từng bước rơi vào bẫy rập, ăn mặc ngủ nghỉ đều phân cách rõ ràng rành mạch, cho dù muốn phản đối cũng không thể nói gì được.

Hay cho một phu nhân thủ đoạn tinh tế tỉ mỉ, hay cho ý nghĩ thông minh, hay cho làm việc quả quyết! Nếu như lần này mình không có cách nào toàn thân trở ra, Triệu gia có nàng, có thể buông 120 cái tâm, không phải lo âu về sau. Triệu Lục Ly nhất thời nhủ mảy, nhất thời thờ dài, cuối cùng cúi đầu thật sâu, bắt đầu đi thỏa hiệp, “Cứ theo phu nhân nói.”

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, cũng ngầm đồng ý việc này, sắc mặt xanh trắng cuối cùng cũng chậm rãi nổi đỏ ửng. Con trai có thể lấy được Tổ Y, thật sự là phúc phận đời trước đã tu luyện, chỉ mong lúc này nó lạc đường thật sự biết quay lại, có thể sống hòa hợp với Tổ Y. Tường vây xây thì cứ xây, sẽ một ngày có thể dỡ xuống, tục ngữ nói không phá thì không xây được, phá rồi lại lập, chỉ cần hai vợ chồng này đồng tâm, còn có tương lai tốt đang chờ ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Phân Phủ

Phân phủ thành hai bên Đông Tây chỉ là bước đầu tiên phải sạch quan hệ với Hầu phủ của Quan Tổ Y, nếu như vậy mà vẫn không thể sống yên ổn, mặc dù nàng không thể cùng cách, tương lai cũng có thể tìm cái cố đi tới thôn trang sống một mình. Đời này nàng không phải là đảm phụ thất tình thất tiết, mà là chính thất phu nhân quyền cao chức trọng, nhất phẩm cáo mệnh, ai dám lạnh nhạt với nàng? Ở bên ngoài sành ăn, còn có thể lúc nào cũng được ra ngoài du lịch sơn thủy, chẳng phải vui về sao?

Nghĩ như vậy, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy Triệu Lục Ly thuận mắt chút ít, đánh nhịp nói, “Nếu như thế, thỉnh cầu Hầu gia mời đệ muội đến đây, chúng ta bàn bạc chuyện phân phủ.”

Đám đầy tớ chuyên đi theo Triệu Lục Ly càng nghe càng cảm thấy tiền đồ xa vời, dựa vào cái gì mà người Diệp gia muốn nắm giữ tiền lương tháng, phòng ốc, thức ăn, quần áo của bọn họ? Chẳng lẽ ngày thường Hầu gia đối đãi với bọn họ còn chưa đủ hậu đãi hay sao? Người không thể vô lại đến trình độ này! Hầu gia cũng hồ đồ rồi, cứ theo như phu nhân nói đấy, thuê cho bọn họ tòa nhà ở bên ngoài không được sao? Không nên cho họ ở đây, khiến khắp nơi chướng khí mù mịt. Đã rất lâu rồi, bọn họ không muốn ở Đông phủ nữa, nếu là có biện pháp điều phối đến tây phủ hẳn là tốt lắm nhỉ?

Không chỉ tùy tùng của lão đại không vui, những nha hoàn bà tử hầu hạ Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư kia cũng mặt âm trầm, trong lòng đã ngầm cân nhắc nên làm cách nào để được điều đi Tây phủ, đông phủ thời gian gần đây không dễ sống. Cũng bởi vậy, khi Triệu Lục Ly sai người đi mời Nhị phu nhân, gọi vài câu mới có một bà tử đứng ra lĩnh mệnh.

Một khắc chung sau, bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng thét lên, xen lẫn những câu “Ôi quý, La Sát đến rồi”, ngay sau đó là một trận rối loạn, còn có tiếng rên rỉ truyền đến, không biết ai trong lúc sợ hãi làm đổ cái bàn, gây ra một trận nhiễu loạn.

Nhớ tới lúc phu nhân trông thấy đệ muội không có thái độ thương cảm cũng không chán ghét, lại nhìn người Diệp gia vội vàng vàng, la to, rối loạn, da mặt Triệu Lục Ly thẹn tới đỏ bừng, dần dần bắt đầu hoài nghi mình mang bọn họ về nhà an trí là đúng hay sai. Với gia giáo của cái nhà này, tác phong xử sự này, sợ là sẽ huyền não Hầu phủ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, nhưng hắn đã đâm lao phải theo lao, không thể không phụ trách.

Một lát sau, Nguyễn thị kéo Mộc Mộc về mặt hoảng sợ đi vào Nội đường, đầu cúi xuống, lấy tay che mặt, ngập ngừng nói, “Hầu gia, xin lỗi vừa rồi, dọa những người nhà ngoại kia của ngài rồi.”

Triệu Lục Ly xấu hổ vô cùng, vội vàng xua tay, “Là bọn họ thất lễ, ta nên xin lỗi đệ muội mới đúng, kính xin đệ muội tha thứ cho bọn họ.”

Nguyễn thị miễn cưỡng giật giật khóe môi, tiến lên vài bước chào mẹ chồng và tẩu tử, trong tiếng nói không mang châm chọc, “Bà bà, tẩu tử, các người tới tìm ta cần làm chuyện gì sao?” Khi đang nói chuyện, Mộc Mộc không hề thấy xa lạ nữa, đi đến bên cạnh Quan Tổ Y, hai bàn tay nhỏ khoác lên trên đầu gối của nàng, mở miệng thật to, phát ra tiếng “Ah” rung rung.

Quan Tổ Y đang lạnh mặt rất cực không nhìn được nữa, cười nhẹ, lập tức để sát vào nhìn yết hầu của nó, vui mừng nói, “Mới hai ngày thôi đã tiêu sưng rất nhiều rồi, tốt quá. Thích ăn đồ ăn cứng hả?”

Nguyễn thị mỉm cười, “Kỳ thật đêm đó đã khá nhiều rồi, ngày hôm sau kéo ta đòi ăn, có lẽ bị đói quá. Làm khó nó bệnh lâu như vậy mà không rên một tiếng, bình thường đứt cho nó cái gì thì nó ăn cái đó, chỉ ăn rất ít, không biết ăn những món thịt kia sẽ thế nào, chắc là đau lắm.”

“Nó là đứa bé biết nhẫn nhịn, tương lai tất có tiền đồ. Nhưng chỉ biết nhẫn nại thôi thì chưa được, còn phải biết chống lại nữa, cho nên nói cần phải dạy thêm cho nó. Đệ muội đừng sốt ruột, chúng ta chậm rãi dạy nó là được.” Quan Tổ Y cầm lấy một cái bánh ngọt, thử dụ dỗ, “Mộc Mộc, ôm mẫu thân cái nào, mẫu thân cho con ăn bánh ngọt bánh ngọt.”

Mộc Mộc chần chờ một lát rồi chui vào trong ngực nghĩa mẫu, không dám đi cắn bánh ngọt, chỉ dùng tròng mắt đen lúng liếng nhìn thôi, khiến tim Quan Tổ Y như hòa tan hết, vừa đưa bánh đến bên miệng nó, vừa dùng tay đỡ dưới cằm nhỏ của nó, để tránh mảnh vụn bánh ngọt rơi vào trong vạt áo.

Nếu như nàng chân tâm thật ý đối xử tốt với ai, thì sự ôn nhu như nước kia cơ hồ tràn ra hết trên khuôn mặt vô cùng hoa mỹ, như là ánh sáng tán ra, khiến mắt người ta bị hấp dẫn thật sâu không thể rời đi. Mộc Mộc cực kỳ thích vị nghĩa mẫu vừa thơm vừa đẹp vừa lợi hại, còn rất dễ gần này, bàn tay nhỏ vụng trộm quần trên cánh tay nàng, lúc này mới đi cắn bánh ngọt.

Triệu Vọng Thư nhìn ngây người, bỗng nhiên hung hăng nghiêng đầu sang một bên, vành mắt đỏ hoe. Thì ra mẹ kế không chỉ có mặt nghiêm khắc, còn có mặt ôn nhu nữa, giống như mẫu thân trong tưởng tượng của hắn. Chỉ là nàng sẽ không đối đãi với hắn như thế mà thôi. Nàng không thích hắn, từ lúc mới gặp đã cảm nhận được.

Triệu Lục Ly cũng bùi ngùi mãi thôi, thầm nghĩ nếu không phải mình làm phu nhân thương tâm, phu nhân tất nhiên cũng chiếu cố Vọng Thư và Hi Nhi như vậy. Hắn đã gây nghiệt gì thế này, đi phá cái nhà êm đẹp thành mảnh nhỏ, chỉ mong ngày sau còn có cơ hội đền bù tổn thất, cuối cùng nhớ tới đối thoại của hai chị em dâu, lúc này mới hỏi thăm mẫu thân Mộc Mộc xảy ra chuyện gì, lại bị răn dạy một phen.

Quan Tổ Y và Nguyễn thị yên lặng nghe, không nói xen vào, đợi Lão phu nhân phun hết tức giận ra mới bắt đầu nói tới chuyện chính sự. Nguyễn thị sớm

đã phiền lòng với người Diệp gia rồi, nghe nói muốn dùng danh nghĩa của phu quân tách ra thành Tây phủ, sống cùng mẹ chồng và tẩu tử, tất nhiên là trăm ngàn lần cam tâm tình nguyện. Mọi người nghị định, Lão phu nhân thân tự móc tiền túi xây dựng tường vây, sau đó lập tức sai quản sự đi mời thợ thủ công, mau chóng khởi công, không thể chờ đợi được nữa rồi.

Trông thấy mẫu thân nóng lòng thoát khỏi người Diệp gia, Triệu Lục Ly chỉ có cười khổ, đợi nha hoàn cất bản đồ đi, lau sạch sẽ mặt bàn, hẩn đi rót một chén trà nóng, sau khi quỳ xuống gối dâng chén trà lên, áy náy nói, “Mẹ, nhiều năm qua, người gánh chịu không ít cực khổ cho con, nếu không có người một mực lo liệu việc nhà, không biết cái nhà này đã thành bộ dáng gì rồi, mà con lại mắc kệ mọi chuyện, còn hay ngỗ nghịch phạm thượng, làm mẹ tức giận, chứng đau đầu kia của mẹ chắc tại con làm mẹ tức giận mà thành vậy. Nhi tử bất hiếu, giờ muốn đền bù tổn thất không biết còn cơ hội hay không, ngẫm lại thật sự hối hận! Nhi tử ngày mai vào cung thỉnh tội, nếu như không có cách nào toàn thân trở ra, mẹ hãy cùng phu nhân sống trong Tây phủ, nài làm việc con yên tâm, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho mẹ. Nhi tử còn một ít sản nghiệp, đều giao cho người quản lý, để tránh sau này các người buồn phiền vì kẻ sinh nhai.”

Đây là đang nhấn nhủ di ngôn ư? Trong lòng lão phu nhân lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ hỏng rồi, lại không bỏ được thể diện mà hòa giải với con trai, hừ lạnh nói, “Ta mất mồm, sức lực không có, nào có công sức đi trông nom cái mớ kia của ngươi. Tại sao ngươi không giao cho vợ của ngươi ấy?”

“Giao cho nàng, nàng sẽ cầm sao?” Triệu Lục Ly cười khổ. Hẩn không phải là thật sự mất mồm tâm mù, chỉ là không dám đối diện với tất cả mọi thứ chung quanh mà thôi. Phu nhân ngay cả chi phí ăn mặc cũng đã phân rạch rồi với Hầu phủ, không giống như Nguyễn thị, mở miệng là gọi bà bà, chỉ gọi là Lão phu nhân thôi, có thể thấy được chưa bao giờ đem mình làm người Triệu gia. Nhưng mà cái này không thể trách được nàng, nghĩ lại những chuyện mình đã làm kia, ai có thể không có gút mắc đây? Ai có thể cam tâm chịu đựng? Nàng là người Quan gia cứng cỏi kiêu ngạo, không phải là nữ tử phàm tục, không khinh mạn được, không sợ sẩy được, càng không thể làm nhục được.

Quan Tổ Y mấp máy môi, cũng không đáp lời.

Trong phòng lâm vào tĩnh mịch, không khí xấu hổ tràn ngập một hồi lâu, mới nghe Lão phu nhân lạnh nhạt nói, “Ngươi tạm thời gọi sổ sách ở chính viện đi, sau khi bình an trở về nhà thì tới lấy về. Nếu là không qua được điểm mấu chốt này, không cần ngươi phải nhấn nhủ, ta cũng sẽ giao sản nghiệp cho Tổ Y quản lý, bản lĩnh của nó ta yên tâm, một mình nó có thể so với hai người như ngươi!”

Triệu Lục Ly rốt cục nở nụ cười nhẹ nhàng, nói phụ họa, “Mẹ nói đúng, phu nhân hoàn toàn chính xác tài giỏi, việc nhà giao cho nàng chúng ta đều yên tâm. Bây giờ con đi dàn xếp gia quyến Diệp phủ, trước khi phân phủ tất nhiên không cho bọn họ quấy các người nửa phần.”

Lão phu nhân gật đầu, đợi con trai dẫn một trai một gái ra khỏi Nội đường mới thở dài thật sâu, vành mắt đỏ hoe ướt nhẹp.

Gian ngoài truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ, tựa hồ còn có hoan hô vui sướng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng khuyên bảo của con trai, “Các người ngày thường tốt nhất đừng đặt chân tới chính viện, nhà giữa, Nhị phòng. Ở nhà người ta thì phải tuân thủ quy củ của nhà người ta, nếu ai có ý muốn làm loạn, tùy tiện ném thứ gì trong phòng, ta sẽ tính toán lên đầu người đó, nhất định báo quan xử trí.” Ý ra bên ngoài chính là —— ai kháng mệnh thì cho ai cái danh trộm cướp kéo đi ngồi tù, thái độ rất cường ngạnh.

Bên ngoài bỗng nhiên yên tĩnh một lát, lập tức là âm thanh cãi lộn và thanh âm sợ hãi xin lỗi hỗn tạp, sau đó chậm rãi đi xa.

Lão phu nhân nâng trán rơi lệ, vừa vui vừa lo. Vui chính là nhi tử thực sự có chút ít tình ngộ, lo chính là hẩn sớm đã rơi vào vũng bùn rồi, không biết có thể đi ra hay không. Bà không hề oán giận Quan gia, con dâu, nếu không có mấy cái búa tạ này nên xuống, rất có thể nhi tử sẽ sống mơ hồ cả đời, chẳng được giống như bây giờ, bắt đầu lại mọi thứ.

Triệu Lục Ly thật vất vả an trí người Diệp gia, quay đầu mới thấy con gái vẫn còn đứng ở phía sau mình, trên mặt tràn đầy lo lắng. Con mắt hẩn đầy u ám, vội đưa con gái đến thư phòng nói chuyện.

“Phụ thân, ngày mai vào cung, người sẽ như thế nào?” Sẽ bị bắt vào ngục ư? Nhưng những lời này, nàng không dám hỏi.

“Sẽ như thế nào phụ thân cũng không biết, còn phải xem Hoàng Thượng quyết định như thế nào đã.” Triệu Lục Ly châm chọc nói, “Hi Nhi, nhân dịp lúc này không có người, phụ thân muốn dặn dò con mấy câu, hi vọng con mau mau lớn lên, đừng nghĩ ngợi lung tung vào con đường sai lầm nữa. Quan hệ giữa con và mẫu thân con như thế nào, phụ thân biết rõ. Mới gặp gỡ, nàng cứu con lúc trời đông giá rét, lúc không nơi nương tựa bất lực, con liền cho rằng nàng giúp đỡ con, khóc đòi muốn nàng đến Hầu phủ, muốn ta xin thánh chỉ tứ hôn, nhưng con lại phát hiện nàng làm người cương trực hà khắc, rất không hợp ý, vì vậy trên mặt không lộ ra, nhưng sau lưng lại gây khó xử cho nàng. Hi Nhi, những chuyện này phụ thân cũng biết, cũng có thể hiểu được tâm tình của con. Nhưng con phải hiểu được, trên đời này không phải tất cả mọi người đều vây quanh con, cũng không phải sở hữu tất cả mọi chuyện đều có thể hợp tâm ý của con. Nếu con còn làm việc như ngày xưa, mẫu thân của con sẽ không tha cho con đâu, mà phụ thân cũng không thể dung túng cho con nữa. Con có thấy ngoại tổ phụ không? Ông ấy chính là ví dụ tốt nhất.”

Sắc mặt Triệu Thuần Hi trắng bệch, rất lâu vẫn không nói gì.

Triệu Lục Ly thở dài nói, “Con cũng đừng oán hận mẫu thân con, mọi chuyện đều không liên quan tới nàng, càng không liên quan tới Quan gia. Để sự tân nhiệm Đô Ngự Sử, tất cần lập uy, Diệp gia trong mắt ông ta chỉ là một tấm ván bắc cầu, mà Hoàng Thượng mới thật sự là đá kê chân. Con xem, ông ta vạch tội Hoàng Thượng cần gánh chịu bao nhiêu hung hiểm, chịu bao nhiêu áp lực? Hoàng Thượng tạm thời dùng ông ta, ông ta là Đế sư, nếu như ngày nào đó không cần nữa, mỗi lần ông ta vạch tội, sẽ là một lần tức giận, những người quyền quý từng đắc tội, tương lai đều sẽ trở thành bùa đòi mạng của ông ta. Nhưng ông ta không thể không làm, mà còn phải làm tốt, chỉ vì thánh mệnh khó tránh, chỉ vì thiên hạ là Hoàng thượng, tất cả mọi người chúng ta đều phải nghe hẩn bài bố. Người Quan gia rất rất giỏi, bọn họ không cho rằng đây là khổ, ngược lại còn cho rằng là quang vinh, nguyện hy sinh vì nghĩa, cúc cung tận tụy, tương lai nhất định lưu danh sử sách, truyền đến muôn đời. Mẫu thân của con chính là đến từ một gia tộc như thế, phẩm hạnh của nàng tất nhiên là không vết bẩn, đại nhân đại nghĩa, nếu ta không có cách nào còn sống trở về, con hãy dẫn Vọng Thư đi cầu xin nàng, ngoan ngoãn nghe nàng, thành tâm thành ý hiếu kính nàng, thanh danh Quan gia ở bên ngoài, nét đẹp bên trong của nàng ở tâm, tất nhiên sẽ không bỏ mặc các con.”

“Phụ thân, người đừng nói nữa!” Triệu Thuần Hi nhào vào trong lòng phụ thân, khóc hu hu lên.

Triệu Lục Ly không thể không dặn dò tỉ mỉ, “Không nói làm sao có thể làm, thế sự luôn luôn có ngộ nhỡ. Quan gia đúng, sai chính là nhà ông ngoại con, những chuyện ông ngoại con làm ta không thể nói cho con biết được, con chỉ cần biết, ông ấy nhận tội đền tội, cái chết đó không hề oan uổng. Con không cần bởi vì ông ấy chết thảm mà lòng mang khúc mắc với mẫu thân con, thậm chí cừ hận, phải biết rằng gia có gia quy, quốc có quốc pháp, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải gánh chịu hình phạt phạm quốc pháp, những người khác có là gì đâu? Dưới quyền của Hoàng thượng đều là con sâu cái kiến, các con rời xa triều đình, an ổn sống qua ngày là được, không nên học người Diệp gia ái mộ hư vinh, leo lên quyền quý như vậy. Đệ đệ của con bị chiêu hư rồi, làm việc không có đầu óc, ta và tổ mẫu con đều không quản nổi hắn, nhưng nó nghe lời con nhất, con nói mẫu thân tốt, nó sẽ ngóng trông ta lấy năng; con nói mẫu thân không tốt, nó lập tức trốn tránh năng, phản nghịch với năng. Con ngày sau không nên nói dối với nó nữa, nói những lời có ích về mẫu thân con ấy, dạy nó thân cận năng, nếu như mẫu thân con yêu thích, nguyện toàn tâm toàn ý tài bồi nó, tương lai tiền đồ của nó nhất định không kém. Thủ đoạn dạy dỗ của Quan gia, con là một đứa con gái có khả năng không biết, nhưng con nhìn khắp triều đình đi, hôm nay có thể nói lời hơi quá, trừ một mạch của thừa tướng, còn lại chính là học trò của đế sư. Có chỗ dựa lực mạnh như vậy, các con tất nhiên là cả đời không lo.”

Dứt lời nước mắt hần rơi đầy vạt áo, xúc động thở dài, “Con cũng đừng trách phụ thân vô năng, năm đó phụ thân đã từng quét tháo chiến trường, tung hoành, nhưng ý trời trên người... Con chỉ cần biết, cha con không phải là thật sự hồ đồ, cũng không phải thật sự nhu nhược, chỉ là không thể không bày ra làm vẻ ta đây, để bảo toàn cái nhà này của chúng ta. Phụ thân đi rồi, con gặp chuyện cũng phải suy nghĩ một chút, đừng tranh cường háo thắng, càng không được tập trung tinh thần bỏ lên trên, leo lên đó không phải là dễ đâu, mẫu thân con...”

Cuối cùng hắn không nói được nữa, ôm con gái khóc rống lên.

Triệu Thuần Hi một hồi mờ mịt, một hồi tuyệt vọng, cũng đã không có nước mắt nữa. Rốt cuộc năm đó mẫu thân đã làm cái gì? Vì sao bà ấy phong quang vô hạn như vậy, nhưng để lại cho người khác chỉ có thống khổ vô tận và thảm đạm thôi?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phản Bội

Editor: Thiên vi

Cha và con gái hai người thân thiết nói một hồi lâu mới sáng tỏ, Triệu Thuần Hi đầy cõi lòng tâm sự trở về, chợt thấy đầu phía Tây bên kia đã đến rất nhiều thợ thủ công, tay đều cầm mấy vật này nọ cùng nhuyển thước đang đo đạc rộng hẹp, lại dùng vôi trắng để rắc xuống xung quang bồn hoa, núi giả, vườn hoa từng chỗ để đánh dấu, thật giống như rất nhanh sẽ khởi công vậy. Vài chủ quản sự cảm bức về dư đồ* của phu nhân đứng ở một bên để giám thị, mơ hồ có thể nghe thấy: “Nhanh một chút, không thể chậm trễ, nhanh hơn bạc sẽ nhiều hơn” Nghe giọng nói, có thể thấy được bọn họ đối với việc phân phủ cùng với người của Diệp gia vội vàng cỡ nào.

(Dư đồ*: đất, ở đây tương đương với sổ đỏ của VN mình đây)

“Tiểu thư, thật sự muốn phân phủ sao?” Hà Phương cùng Tuyết Liễu ngờ ngạc nhìn trong chốc lát, trên mặt tràn đầy mờ mịt, trong lòng càng cảm thấy thê lương.

“Quan..... Lời mẫu thân đã nói ra, chưa từng thất bại qua?” Triệu Thuần Hi ngưng mắt nhìn về phía xa, giọng nói nặng trĩu:

“Động tác nhanh như vậy, ngay cả dư đồ cũng đã vẽ xong, thợ thủ công chỉ cần chiếu theo đó rồi thi công, nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng, cái tường vây này có thể sẽ được xây xong. Nói năng chỉ là tạm thời này lòng tham, các người tin sao? Hà Phương, người nói đúng, chúng ta vừa bước một bước, đầu bên kia năng đã bước được chín mươi chín bước rồi. Hoàn cảnh hiện tại, Ngoại tổ phụ, Diệp gia, phụ thân, thậm chí cả ta cùng Vọng Thư không thể không ở chung cùng với người khác, sợ là năng sớm đã đoán trước, sau đó đi trước một bước lưu loát sạch sẽ, quả nhiên một chút bụi bặm cũng không dính, lại đem toàn bộ thanh danh tốt kéo qua. Người xem, cha ta, tổ mẫu, nhị thẩm, người nào mà không cảm kích kính phục đối với năng, tín nhiệm có thêm? Năng vừa mới đến Hầu phủ không đến nửa tháng, nhưng lại có thể đem nơi này biến thành của năng không còn kẻ mặc cả, mặc kệ người có nguyện ý hay không, đều bị năng nắm mũi đất đi, kết quả còn phải mang ơn.”

Hà Phương cùng Tuyết Liễu cúi đầu không dám đáp lời, nhưng trong lòng đối với phu nhân cũng sinh ra sợ hãi thật sâu.

“Phục rồi, không phục không được!” Triệu Thuần Hi cười thâm: “Nếu phụ thân xảy ra chuyện, sau này ta cùng Vọng Thư đều phải dựa vào năng để sống, đối nghịch cùng năng, thật sự là một chút tiện nghi cũng không có. Kỳ thật bản thân ta cũng đã quên lúc đầu vì sao phải nhắm vào năng, thật sự là từng bước sai, từng bước sai.” Đường nhiên là vì mẫu thân, nhưng hiện tại nhìn lại, chính năng ta còn cảm thấy không đáng giá.

“Tiểu thư, người có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Hà Phương cẩn thận từng li từng tí chỉ điểm: “Người đừng tưởng rằng thủ đoạn của phu nhân cũng chỉ là phân Nhị phủ, lật đổ Đông phủ, bảo toàn Tây phủ, kỳ thật về phương diện này cách thức nhiều không đếm hết được. Ngay cả thu phục nhân tâm hai phủ năng cũng tính kế, đi theo năng ngay cả gà chó cũng đắc đạo, không đi theo năng chắc chắn sẽ phải sống những ngày tăm tối, mặc dù phân phủ, hạ nhân hai phủ lại chỉ biết càng thêm kính phục năng, mà không phải là chủ tử mà bọn họ hầu hạ. Nếu năng muốn đối phó người khác, cần bản không cần đặt chân đến Đông phủ cũng có vô số người thay năng mưu tính, quả nhiên là cánh tay tách ra không quá dài, người liền, người liền tạm thời chấp

nhận đi.”

“Chấp nhận, như thế nào không chấp nhận?” Triệu Thuần Hi lắc đầu thờ dãi: “Mấy người các ngươi đều là nha hoàn nhất đẳng tâm phúc ở bên cạnh ta, các ngươi theo ta có sổ sách thu chi bạc hàng tháng, cho nên ngày sau cũng không cần phải lo lắng. Đi thôi, trở về nhìn xem.”

Hà Phương cùng Tuyết Liễu thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng hiểu được đại tiểu thư càng như thế, lại càng hợp ý của phu nhân. Nâng phẩm vị của vài đại nha hoàn, sẽ chỉ làm đầy tớ không cam lòng hơn, càng thêm rục rịch. Bất quá các nàng cũng muốn sống qua ngày, cho nên kín đáo không đề cập tới.

Triệu Thuần Hi ngoài miệng nói lời rộng lượng, kì thực trong lòng đang nhỏ máu. Xưa này nàng ta vẫn sống xa hoa lãng phí, mỗi tháng tám mươi hai lượng, chi phí này là Quan Tố Y đã tính toán rồi giới hạn ở mức thấp nhất cho nàng ta, trên thực tế mua một ít châu báu trang sức, mỗi tháng chi ra cũng phải ngàn lượng, bạc cho tới bây giờ tồn không được, còn phải tìm phụ thân trợ cấp, cho nên sổ sách cũng không dư bao nhiêu.

Chống đỡ đến ba tháng đã là quá sức, huống chi đợi đến hai ba năm sau nàng ta xuất giá? Đến lúc đó đừng nói là đầy tớ, chỉ sợ ngay cả tâm phúc cũng không lưu được. Lòng người thật sự khó dò, lòng người càng hiểm ác hơn, nàng ta cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cũng cực kỳ mờ mịt, làm thế nào cũng nghĩ không ra, Quan Tố Y làm sao có thể dễ dàng tính kế nhiều người như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Chủ tớ ba người mang về mặt không vui trở lại Bồng Lai Uyển, chợt nghe bên trong có tiếng nói như bầy mò tám mỗ chỗ vào, loạn thất bát nháo, chính là mấy vị biểu tỳ muội đang lúc tranh chấp trước một căn phòng, chỉ còn kém nước động thủ. Nô tài hầu hạ trong phủ, hiện tại bạc phát hàng tháng bị cắt giảm còn lại ba phần, chất lượng ăn mặc ngủ nghỉ cũng không bằng lúc trước, tất nhiên là cực kỳ căm ghét người Diệp gia, chỉ làm bộ khuyên nhủ, cũng không ai đi lên ngăn trở, thậm chí còn có mấy người tránh ở một bên xem cuộc vui, trên mặt tràn đầy tươi cười vui sướng khi người gặp họa.

Hai bên thái dương của Triệu Thuần Hi giật giật, lập tức chạy tới hòa giải, không cẩn thận bị một vị biểu tỳ cào vào cổ, lưu lại một vết máu dài. Cuộc cãi lộn cuối cùng mới yên tĩnh trong chốc lát, lúc này nàng ta mới tỉnh bị lực tấn* (sức cùng lực kiệt) đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy tam di, mẫu thân của Diệp Phúc cùng với ba đích nữ Diệp phủ đang ngồi ở trong phòng uống trà, trong tay còn cầm một đồng hồ trang sức, nhìn kỹ lại thấy rất quen mắt.

“Ai nha, các ngươi làm sao có thể lấy trang sức của tiểu thư?” Hà Phương ôm hộp gấm rỗng tuếch hô lên.

“Chúng ta ngồi không có việc gì làm, mượn tư trang của muội muội để ngắm. Nha đầu kia ngươi kêu là cái gì, đừng nói là ngắm những thứ trang sức gia công thô giáp này, ngay cả trăm phượng cửu vĩ chúng ta cũng đã thấy qua, chưa bao giờ tham chút món lời nhỏ ấy? Nhanh nhanh đưa trả, đều trả lại cho ngươi, thật sự là kiến thức hạn hẹp! Hiện tại đại cô cô của ta vẫn còn là Tiệp dư, một ngày nàng vẫn tại vị, Diệp gia ta sẽ không suy sụp, các ngươi chờ đó cho ta!”

Gương mặt đại biểu tỳ Diệp Phúc lúc này cho thấy nàng ta rất không vui, vung tay lên làm rơi một đồng hồ trang sức, trân châu, phi thúy lộn xộn tung tóe bốn phía, còn có vài cái vòng tay rơi nát bấy, Triệu Thuần Hi nhìn thấy mắt đau tâm càng đau hơn.

Lúc trước nàng ta bội phục nhất chính là vị đại biểu tỳ hào khí vùng tiền như rác này, vật quý giá gì đó cũng không để ở trong mắt, một viên ngọc trai cực lớn nói nghiền nát liền nghiền nát, trở thành bột phấn ngọc trai. Nhưng mà cái phần hào khí này nếu đặt trên người của nàng, lại còn cảm đồ của mình giày xéo, nàng ta mới biết được người nô đáng gạn như thế nào.

Nàng ta tức giận đến mức ngực sinh đau nhức, nếu như lập tức há miệng nói chuyện, chỉ sợ nàng sẽ phun ra một ngụm máu. Nhưng không đợi nàng ta ủy khuất, hai vị biểu tỳ khác liền thể hiện ủy khuất trước tiên, nắm chặt lấy khăn tay, lau khóe mắt, buồn bã khóc không ra tiếng nói:

“Tỷ tỷ, ngươi yên tĩnh chút đi, dù sao bây giờ chúng ta đã không như ngày xưa, muội muội có chút đề phòng nhỏ cũng là chuyện nên làm, ai bảo chúng ta nghèo túng, còn làm phiền đến nàng? Chớ nói chi là nhìn đồ của nàng, về sau chỉ sợ ngay cả chính đường cũng không được vào. Chúng ta vẫn là đi tìm đường để chào từ biệt đi, ở cách xa một chút mới tốt, miễn làm hỏng tình cảm ngày thường.”

Quá tốt, lấy phụ thân đến áp ta! Giả vờ vô tội, giả vờ đáng thương, cáo hắc trạng, thật đúng là dẫn sói vào nhà! Triệu Thuần Hi không chỉ đau lòng, giờ ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng thấy đau, trong bụng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cả người chỉ muốn nổ tung. Nàng ta cuối cùng đã hiểu được cảm thụ của Quan Tố Y khi đối mặt với thủ đoạn của chính mình, tuy có thể dễ dàng đem người nhấn chết, nhưng vẫn thấy cực kỳ ghê tởm.

“Mấy vị tỷ tỷ vừa rồi không nghe cha ta nói sao? Ở nhà người khác cần tuân thủ quy củ của nhà người ta, nếu không không cần so đo nữa, sân nhỏ của ai đánh mất tài vật, cứ báo quan xử trí đi. Hà Phương, ngươi kiểm kê lại trang sức, xem có thiếu cái gì không.” Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hà Phương vừa lên tiếng, còn chưa kịp đi lên nhặt đồ rơi trên đất, mấy vị biểu tiểu thư liền nhanh chóng cáo từ, vội vã rời đi.

Diệp Phồn ở lại cuối cùng, giờ khăn chạm vào vết thương trên cổ của cháu ngoại nữ, lo lắng nói: “Ai khiến ngươi bị thương? Nhữngtiện nhân kia, đến bây giờ còn can rờ như thế, đợi lát nữa ta để cho Đại bá mẫu hảo hảo giáo huấn quy củ cho các nàng. Tuyết Liễu, chủ tử ngươi bị thương, mau lấy thuốc trị thương lại đây, ta thay nàng bôi thuốc.”

Triệu Thuần Hi cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút, ngồi đối diện cùng Tam di mẫu đồ hốc mắt, không khí đã không còn căng thẳng giờ có chút hòa hoãn, đầu kia lại hỏi: “Cha ngươi sẽ không có việc gì chứ? Hôn sự của ta cùng với hắn có thể thành sao? Tước vị kia.....”

Nguyên tưởng rằng có thể thuận lợi vui vẻ gả vào Hầu phủ, làm một thiếp thất được sủng ái hơn chính thất, nhưng lại bởi vì một cây san hô mà tất cả mộng đẹp đều tan vỡ hết. Nhưng chuyện này còn chưa dừng lại, đầu tiên là Đại bá phụ phải đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm (nguyên văn là bế môn tư quá), sau lại bị bắt vào thiên lao, thời gian không quá một ngày đã sợ tội mà cúi đầu khuất phục. Mà Diệp phủ vốn là hoa tươi thêu trên gấm, lại bị một ngọn lửa cháy hừng hực thoáng chốc thiêu cháy thành tro tàn. Dù loại biến cố tới quá gấp quá nhanh, một chút thời gian để Diệp Phồn phản ứng cũng không có, khi nàng đột nhiên muốn quay đầu, đằng sau đã không có đường lui, phía trước cũng chỉ còn lại đen tối, không biết đi lên trước một bước sẽ là tan xương nát thịt hay là một bước thăng thiên.

Nếu Triệu Lục Ly có thể bình yên qua khỏi kiếp nạn này, bảo trụ được tước vị, đó là tốt nhất, nếu không thể, nàng sẽ phải hảo hảo suy nghĩ lại. Dù sao một ngày Diệp Tiệp Dư còn tại vị, chỉ cần nàng ta không sụp đổ, Diệp gia sẽ không thật sự kết thúc, giờ nếu gả cho phạm quan, chờ đợi sẽ chỉ là sự thanh toán của Hoàng thượng, không bằng nhanh đi tìm một đường lui khác.

Những suy nghĩ này của nàng ta, Triệu Thuần Hi sao có thể đoán không ra? Giờ phụ thân đã không còn giá trị, thật buồn cười chính mình lại ý lại vào ngoại thích, giờ nàng lại càng thêm khinh thường quý tâm tư của Tam di mẫu này.

“Nếu phụ thân có chuyện, ngươi sẽ làm như thế nào?” Nàng đem vấn đề ném trở về.

Trong phòng lâm vào yên tĩnh, một lúc sau, Diệp Phồn cười yếu ớt nói: “Nếu cha ngươi có chuyện, tất nhiên ta sẽ cùng hấn vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Di mẫu ngài thật tốt.” Triệu Thuần Hi gất gao đè chặt bàn tay đặt ở trên bàn của nàng ta, ý hữu sở chỉ* (lời ít ý nhiều) nói: “Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, ngươi là người hiểu đại nghĩa, không rời không bỏ, từng câu từng chữ ta sẽ chuyển lời đến phụ thân, hấn nghe xong nhất định sẽ cực kỳ cảm động.”

“Cái gì mà cảm động hay không cảm động, ta cùng với Hầu gia đã định hôn ước, đã là người của hấn, vốn nên cùng hấn đồng tâm đồng đức mới phải.” Diệp Phồn tươi cười đến ôn nhu, trong lòng lại nghĩ phải như thế nào mới không đề cập tới chuyện này.

Triệu Thuần Hi lại hạ quyết tâm phải đem nàng ta kéo xuống, nếu Hầu phủ cùng Diệp gia gắn chặt với nhau, nếu gặp xui xẻo mọi người sẽ cùng gặp xui xẻo, phải chết mọi người cùng chết.

Không chỉ có Diệp gia, Triệu gia ngoài mặt thì hòa thuận, bên trong lại đấu đá lẫn nhau, trên triều đình cũng sóng ngầm mãnh liệt, tranh phong không ngừng. Hôm sau, Thánh Nguyên Đế lại triệu tập quyền thần thương thảo (bàn bạc) nghị thức cúng bái hành lễ. Càng về sau, cái cách càng phổ biến rộng rãi, dần dần liên quan đến thuế vụ, quân quyền, đất đai... vân vân, tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của mấy gia tộc.

Với tư cách là đại diện của mấy gia tộc lớn, Vương thừa tướng dĩ nhiên là phản đối kịch liệt.

Hôm nay, thấy Hoàng thượng lại đưa ra sửa đổi “Chiếm điền chế*” thành “Quân điền chế*”, hấn vỗ án cả giận nói: “Hoàng thượng ít đọc sách, rất nhiều chuyện không hiểu, tốt nhất là đừng mở miệng nói lung tung. Từ ngày thi hành “Chiếm điền chế” tới nay đất khai hoang thu hoạch được rất nhiều, nông dân giao nộp thuế má cũng nhẹ, nếu sửa thành “Quân điền chế”, theo nhân khẩu để thu thuế, nay vừa qua chiến loạn, lao động giảm mạnh, khí hậu thay đổi thất thường, thu hoạch không nhiều, nhà bình dân bả tánh gánh chịu sao nổi? Hoàng thượng ngay cả chức quan Thái sử lệnh* quan trọng này cũng có thể ban cho một kẻ thương nhân dốt đặc cán mai, có thể thấy được đối với việc trị vì dân sinh cực kỳ lạnh nhạt, tạm thời nên giao cho bộ úy của chúng ta là chức quan chuyên môn phụ trách đến làm, ngài trước tiên nên học từ từ, chờ thêm một thời gian nữa tái nghị đi.” Hoàng quyền mất quyền lực biểu hiện đã rất rõ ràng.

(Thái sử lệnh*: chức quan chuyên ghi chép sử sách)

Thánh Nguyên Đế thấy thái độ vô lễ bất kính của hấn liền nổi trận lôi đình, đang muốn vỗ án, Vương thừa tướng lại phát tay áo đi trước, các vị thuộc quan (quan theo phe Thừa tướng) cũng sôi nổi cáo từ, chỉ một lúc sau chỉ còn lại một người là Đế sư ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt nghiêm túc.

“Thao con mẹ ngươi, Lang Gia Vương thị! Một ngày nào đó lão tử sẽ làm thịt các ngươi!” Thánh Nguyên Đế không thể nhịn thêm được nữa, nâng tay quét hết tất cả tấu chương đặt ở trên ngự án, lại không để ý hất luôn một cái nghiền mực, giội vào người Đế sư cả người đều là mực.

Thoáng nhìn xuống Đế sư ánh mắt thanh chính, tức giận của hấn liền biến mất, một mặt vuốt tay chà lau thay hấn, một mặt thành tâm xin lỗi.

Quan lão gia từ từ nói: “Thừa tướng nói đúng, Hoàng thượng ngay cả chức quan Thái sử lệnh cũng có thể ban cho Diệp Toàn Dũng, quả thật là không thỏa đáng.”

[Chiếm điền chế*: Tây Tấn Quá khang Nguyên niên (280 năm) Tấn Võ Đế Ban bố chiếm điền lệnh “Lấy danh chiếm điền”, phân vương thất, quan viên cấp bình dân ba loại. Vương thất: Vương, công, hầu, ứng lấy phong quốc vì gia, nhưng ở kinh thành có phòng ốc một đồng. Đại quốc quốc vương đến giao điền 15 khoảnh, thứ quốc đến 10 khoảnh, tiểu quốc đến 7 khoảnh. Quan viên: Y theo quan viên đánh giá chấp thuận này chiếm cứ nhất định diện tích đồng ruộng, âm khách số cấp âm hộ số; bình dân: Nhân dân hướng quốc gia đăng ký hộ khẩu, cũng trình báo sở chiếm đồng ruộng số. Chiếm điền lệnh quy định nam từ một người chiếm 70 mẫu, nữ từ 30 mẫu.

Quân điền chế*: Đầu triều chế Là Trung Quốc cổ đại hạng nhất quan trọng thổ địa chế độ, sinh ra với Bắc Ngụy. Bắc Ngụy phân liệt ra tới Đông Ngụy Tây Ngụy. Cập kế lúc sau Bắc Tề, Bắc Chu Cùng với Tùy Đường Đầu kế tục này một chế độ. Theo Địa chủ Kinh tế phát triển lớn mạnh, thổ địa diện tích cũng tùy theo ngày càng nghiêm trọng. Võ chu Những năm cuối Đầu triều chế Thùng rỗng kêu to; tới rồi Đường Đức tông Kiến trung Nguyên niên (780 năm), đầu triều chế vĩnh viễn rời khỏi Trung Quốc lịch sử sân khấu. Bất quá, loại này chế độ ở Triều Tiên trung tông Khi rời lại ở Triệu quang tổ Kiến nghị hạ ở Triều Tiên bán đảo một lần nữa xuất hiện.]

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 61: Dẫn Dắt

Editor: Thiên vi

Ngày trước đăng cơ, tác phong Thánh Nguyên Đế đại khai đại hợp (phóng khoáng rộng rãi), nổi danh thẳng thắn khí phách, có thể đánh liền đánh, không thể đánh ngày sau sẽ đánh, cũng không đam mê cái âm mưu quỷ kế gì. Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều hơn với người Hán, hẳn đột nhiên thấy kinh hãi: Trong đám người Trung Nguyên này con mẹ nó rất loanh quanh lòng vòng, nếu người muốn thẳng thắn trực tiếp cùng bọn họ, không chừng sẽ bị dẫn vào trong hãm chông lúc nào không hay.

Sau vài lần ăn khổ, dần dần hẳn bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với văn hóa Trung Nguyên, học càng nhiều càng hiểu được chỗ lợi hại của nó. Đương nhiên, trong rất nhiều tri thức, hẳn cảm thấy hợp ý nhất vẫn là Binh gia cùng Pháp gia, mỗi một quyển điển tịch hẳn đều giống như kẻ đói đọc, đọc xong mới có thể ngộ được — trị người Trung Nguyên, còn phải dùng thủ đoạn của người Trung Nguyên.

Ban đầu xây dựng đất nước, bộ máy triều đình nên vận hành như thế nào hẳn cũng không rõ, đành phải bắt đầu dùng một số lớn thần tử người Hán, miễn miễn cưỡng cưỡng chống đỡ Ngụy Quốc. Nhưng theo đó là từng vấn đề phát sinh nối gót nhau mà đến, cái gì mà Lang Gia Vương thị, Trần Quận Tạ thị, Nhữ Nam Viên thị, Lan Lăng Tiêu thị. tất cả đều có ngọn nguồn, đều có địa bàn, nuôi tư binh, trước mặt quyền thần, nếu như đại bộ phận nhân lực không chịu tổn hại trong thời chiến loạn, chỉ sợ hẳn sẽ đánh mất quyền lực.

Trong đó Lang Gia Vương thị là gia tộc có của cải dày nhất, nhân tài xuất hiện lớp lớp, từ lúc các quốc gia chư hầu cùng tồn tại sau đó là ngầm không chế vài thế lực cường thịnh nhất. Gia chủ, nắm trong tay các thế hệ đệ tử có cả những đại phu nổi danh, nắm trong tay quyền sinh sát. Cho đến khi thành lập Ngụy Quốc, hậu nhân bọn họ cũng không cam lòng, một mặt lưng lặc triều thần, một mặt củng cố tướng quyền.

Thánh Nguyên Đế bá đạo đã quen , tự nhiên không có khả năng làm con rối cho bọn hắn, vì thế nhìn bề ngoài song phương hòa thuận, nhưng bên trong lại ngầm đấu đá lẫn nhau. Trước mắt vẫn là thế gia chiếm hết thượng phong, gần đây Thánh Nguyên Đế bắt đầu bồi dưỡng người của mình chậm rãi rót vào triều đình, lại sắc lập Đế sư, mỗi một đám người cương trực công chính, nổi danh khắp thiên hạ, trung thành với hoàng quyền theo Nho giáo đảm đương những chức vị quan trọng, tình hình mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

Chẳng qua thế gia chung quy vẫn là thế gia, gia phong (nếp nhà) thanh chính, đệ tử cũng đều là kẻ có tiền đồ, không giống với Diệp gia toàn là điểm yếu như vậy, vừa nắm là cả một bó to. Cố Đế sư nếu một mặt muốn buộc tội Vương gia, ức chế tướng quyền, chỉ sợ có chút khó khăn.

Thánh Nguyên Đế nhớ tới Vương gia hung hăng can quấy cùng quyền thế kiêu ngạo ngạo trời, không khỏi phần hận căm rắng, nhìn đi nhìn lại thần tử trung thành với hoàng quyền chỉ có Đế sư cùng Thái Thường, nhìn chung hai người lòng dạ ngay thẳng, hẳn mắc sai lầm cũng sẽ thẳng thắn thành khẩn chỉ điểm.

“Đế sư giáo huấn phải, trăm thật có sai. Năm đó mới vào Yến kinh, triều đình cần sửa đổi, Diệp gia cầu một chức vị, trăm liền ban một chức vị không cao không thấp, không đến nơi đến chốn cho hắn, xem như là đuổi hắn đi, làm sao có thể dự đoán được chức Thái sử lệnh lại là chức vụ quan trọng như vậy.”

Hắn vẫn cho là chức Thái sử lệnh chính là nhìn sắc trời, tính tính ngày, định kỳ đem điển tịch ra phơi nắng, ai cũng có thể làm tốt, nào biết đâu trong đó còn có nhiều điều cần chú ý như vậy? Chờ khi hắn hiểu được, Diệp Toàn Dũng đã đi nhậm chức, hẳn cũng chỉ có thể làm ra vẻ không biết.

Chòm râu bên môi của Quan lão gia từ đều run rẩy lợi hại, có thể thấy được lời nói của Hoàng thượng chọc giận hắn không nhẹ. Nhưng cuối cùng hắn lại nhin xuống , sau một lúc lâu mới chậm chước sâu kín mở miệng: “Hoàng thượng, hướng đi này của ngài quá lỗ mãng a!”

Bên tai Thánh Nguyên Đế đỏ lên, trong lòng tràn đầy xấu hổ, đơn giản là do làn da ngăm đen cho nên nhìn không rõ, thành thật nói:

“Đế sư ngài có điều không biết, khi còn bé trăm đi theo dã thú lẫn lộn ở trong núi rừng, lớn hơn một chút liền vào binh nghiệp chém giết, ngay cả chữ của Cừu Lê tộc cũng không nhận biết được hết, nói gì đến luận văn chữ Hán. Trong bụng Trăm cũng chỉ vền vẹn có chút tri thức cũng là mấy năm qua chậm rãi học , còn có rất nhiều chỗ hồ đồ, thỉnh cầu Đế sư chỉ giáo nhiều hơn.”

“Hoàng thượng không cần tự coi nhẹ mình, những năm gần đây mới bắt đầu học, ngài lại có thể đạt tới trình độ này, có thể nói là thiên phú dị bẩm. Không phải ai từ nhỏ đã là hoàng đế, nên quản lý một quốc gia như thế nào lại càng không biết, đều lấy sử sách làm gương, lấy người nào ra làm gương, còn phải cân nhắc từng điểm từng điểm một. Ngài không cần gấp, thần chắc chắn sẽ gắng hết sức phụ tá ngài, trợ ngài trở thành một minh quân, trợ dân chúng thiên hạ an cư lạc nghiệp, đưa Ngụy quốc trở thành quốc gia thiên thu vạn đại.”

Chư vị đại thần cũng đều chấp tay phụ họa, không khí nghiêm trang trọng trọng trong nháy mắt xua đi u ám tăm tối ở trong điện.

Thánh Nguyên Đế nói liên tục mấy chữ “tốt”, lòng tin tràn đầy về việc xây dựng đất nước đồng thời đối với Đế sư càng thêm kính yêu (kính trọng, yêu mến), sau đó hẳn vội vàng đi ra sau điện rửa mặt thay quần áo. Chút nhạc đệm này, buổi nghị sự hôm nay cũng không giải quyết được gì, các vị đại thần nối đuôi nhau rời khỏi, chỉ có Quan phụ vẫn ngồi ở trong điện chờ lão gia từ.

Thấy bốn phía người không có phận sự đều lui xuống hết, hẳn ý vị thâm thường nói: “Hoàng thượng nếu muốn thực hiện khát vọng trong lòng, nhiệm vụ hàng đầu chính là kiềm chế tướng quyền. Mà nay tướng quyền cùng quân quyền gần như bằng nhau, tất cả quyết định của ngài, Thừa tướng đều có thể phủ quyết, chuyện điều chỉnh luật lệ có thể làm không xong, không chỉ vậy có thể sẽ khiến Ngụy Quốc không ổn định, khiến bá tánh rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.”

Thánh Nguyên Đế sao lại không biết? Nhưng phải kiểm chế tướng quyền như thế nào, đây cũng là một nan đề. Kỳ thật xung đột giữa quân quyền cùng tướng quyền đã từ cổ chí kim, không ít quân chủ cũng từng cố gắng qua. Bọn họ thay vì trao tướng quyền cho một kẻ độc tài bằng việc chia ra làm mấy người cùng đảm nhiệm, trước sau có tả tướng, hữu tướng, cảm thấy không đủ ổn thỏa, lại đề xuất ra việc lập ra chức vụ Trung thừa cho thái giám, cuối cùng lại huyên náo triều đình càng thêm hỗn loạn.

Thánh Nguyên Đế tuyệt đối sẽ không để hoạn quan đảm đương những chức vị quan trọng, hẳn cũng biết nếu để ở bên người sẽ gặp nguy cơ tứ phía, vì thế lắt đầu tiếp tục khổ tư.

Quan phụ đã hơi hơi có ý tưởng, nhưng chính mình không tiện đưa ra. Lúc trước hẳn là phu tử giờ đảm nhiệm chức vị Thái Thường, chỉ giỏi về nêu ví dụ hay tóm tắt nội dung, hướng dẫn từng bước, để đệ tử độc lập suy nghĩ tự học tập, phán đoán, sau đó giải quyết, chứ không phải là gặp chuyện gì hẳn cũng sẽ chu đáo làm tốt cho bọn họ. Nếu làm như thế, bọn họ sẽ không bao giờ có thể thành tài, còn có thể từ từ sa đọa.

Mà vị Thánh Nguyên Đế này chính là đệ tử hẳn tâm tắc nhất hơn nữa thân phận lại đặc thù. Nếu người vì hẳn nghĩ nhiều, làm nhiều, hẳn chưa chắc sẽ cảm kích người, ngược lại trong lòng sẽ sinh ra khoảng cách, sau đó là âm thầm phòng bị. Biện pháp tốt nhất chính là dẫn đường cho hẳn, để hẳn tự tìm một hướng đi chính xác nhất, để cho chính hẳn ý thức được nên cầm lái như thế nào. Đợi mục tiêu đạt thành, Long tâm sẽ cực kỳ vui mừng, tự tin không nghi ngờ, người khác cũng sẽ được an toàn.

Hai người đều đang suy tư đối sách, chỉ có điều một người vẫn còn u mê, một người đã có tính trước. Đúng vào lúc này, một kẻ nội thị diện mạo không gây chú ý lặng yên không một tiếng động đi vào, hai tay dâng một phong mật hàm, nói là được gửi từ biên quan.

Thánh Nguyên Đế tiếp nhận phong mật hàm, áy náy nói: “Thái Thường ngồi tạm, trầm đi một chút sẽ trở lại.”

Quan phụ không dám chậm trễ quân tình, làm dấu cho Hoàng thượng không cần để ý đến ông.

Vào Thiên điện, Thánh Nguyên Đế mở phong thư ra, cẩn thận xem hết, sau đó liền thở ra một hơi nhẹ nhõm. Phu nhân lại phân phủ cùng Triệu Lục Ly? Tốt, không hổ là nữ nhi Quan gia có đủ kiêu ngạo, lúc cần quyết đoán không một chút hàm hồ nào, có thể một đòn đánh trúng chỗ hiểm. Cho dù Triệu Lục Ly có ý hối hận, chỉ sợ cũng đã muộn?

Một chiêu phân phủ này thật sự là thần kỳ a, chỉ dựa vào những chuyện Triệu Lục Ly đã làm kia, phán một tội rồi đoạt tước vị cũng không oan uổng. Nếu như phu nhân đã phân phủ làm hai, tám biên nam vàng của Triệu gia kia tất nhiên là không bảo đảm, hẳn chỉ biết kết cục chắc chắn sẽ giống với Diệp gia, rơi vào tòa nhà đã sụp đổ. Nhưng mà hai phủ Đông, Tây chiếm một phần, mỗi phủ đều tự xây cửa chính riêng của mình, tám biên “Trần Bắc hầu phủ” vừa tháo xuống, lập tức có thể treo bảng hiệu “Chinh bắc phủ tướng quân” lên, ai dám lỗ mãng? Ai dám bỏ đá xuống giếng? Một nhà già trẻ cũng sẽ được bảo vệ.

Chuyện này còn chưa tính. Tây phủ không có chủ sự, Triệu lão phu nhân cùng Nguyễn thị lại kính phục nàng, nàng có thể nắm hết quyền hành, làm việc bừa bãi; Mà tước vị ở Đông phủ không còn, chi phí giảm đi, lòng người tan rã, trước mắt chỉ có thể dựa vào Tây phủ, còn không phải mặc nàng bài bố. Chẳng sợ Triệu Lục Ly là phu quân của nàng, vốn nên nắm quyền chủ sự, thực sự cũng không may mắn làm gì được nàng.

Về sau ở Triệu gia, tất nhiên là nàng muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, ai cản đường của nàng, nàng không cần đi đối phó, chỉ một cước đá văng ra thôi, quả nhiên là thủ đoạn cực kỳ sắc bén, bố cục thật sự rộng lớn.

Thánh Nguyên đế nhìn phong mật hàm đọc đi đọc lại nhiều lần, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, vỗ tay cười to. Nguyên lai quản lý một quốc gia cũng có thể làm theo rập khuôn này a, nếu các người không muốn trầm chơi quyền mưu, tốt, trầm dứt khoát không chơi, phân quyền, phân bộ úy, phân chức quyền, trầm không quản, đợi lòng của đám người kia rối loạn, đảng phái tan rã, ngay cả Thừa tướng cũng không làm chủ được, còn không phải quay đầu mặc trầm quyết đoán? Phu nhân thật là một người vợ hiền a!

Quan phụ nghe thấy tiếng cười sáng khoái đến cực điểm của Hoàng thượng, còn tưởng là biên quan truyền đến tin chiến thắng, sau đó là âm thầm nhớ lại chiến sự phát sinh nhiều nhất trong mấy ngày gần đây, chỉ thấy Hoàng thượng long hành hổ bộ*, đón gió mà đến, chưa ngồi vào chỗ của mình đã vội vàng nói: “Theo ý trầm, nếu muốn áp chế tướng quyền chỉ có thể phân hóa hẳn.”

(Long hành hổ bộ*: Long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống. Hổ bộ là đi oai vệ. Dáng đi như rồng như hổ.)

“A? Phân hoá như thế nào?” Quan phụ đôi mắt sáng lên, biểu tình kinh ngạc, hiển nhiên là không dự đoán được Hoàng thượng không cần mình chỉ điểm lại có thể nghĩ ra một bước như vậy.

“Không phải là phân chia Tả, Trung, Hữu, mà là phân chia chức quyền. Bởi vì cái gọi là chức nghiệp cần chuyên môn, Thừa tướng không phải nói muốn để cho Bộ úy phụ trách xử lý chuyện triều đình sao? Vậy thì tách chuyên môn ra, Binh, Hình, Bộ, Công, Lễ, ai tình thông mục nào thì phụ trách mục đó. Nhân vô thập toàn* không người nào là toàn vẹn, Thừa tướng dù có tài trí toàn năng, vẫn sẽ có chỗ không am hiểu, mà thuộc hạ của hẳn mặc dù hẳn làm chủ, sai đâu đánh đó, nhưng nếu thu một phần quyền lợi của Thừa tướng, trầm nghĩ chắc chắn sẽ không có người nào phản đối. Mà Thừa tướng sợ là sẽ phản đối, có thể sẽ khiến triều đình chấn động, vì thế trầm muốn phân một phần quân quyền ở đây ra, tạo thêm một Bộ úy nữa, do đích thân trầm chương quản, để trấn áp toàn cảnh. Trước kia là một cái bánh lớn một người ăn, những người còn lại đành chờ chịu đói; Hiện tại là một cái bánh lớn mọi người đều có phần, trừ bỏ người cầm bánh trước kia, ai sẽ phải ra bên ngoài chống đỡ đây? Chỉ sợ sẽ không ai chống đỡ, còn có thể tranh đến đầu rơi máu chảy. Thanh âm tán thành dần dần sẽ nhiều hơn, trầm thật sự muốn nhìn xem Vương thừa tướng có năng lực chống lại được hay không, có dám bắt chấp cả sai lầm to lớn hay không.”

(Nhân vô thập toàn*: nghĩa là con người ta, dù ít hay nhiều đều có những phần chưa “trọn vẹn”)

“Trong tay Hoàng thượng vốn cầm trọng binh, nếu muốn thiết lập một Bộ ủy chuyên xử lý quân vụ độc lập, nhất định sẽ rất dễ dàng. Vương thừa tướng không có quân quyền chẳng khác nào lão hổ bị cắt đi nanh vuốt, không đủ gây hại, lại có mọi người ủa lên chia cắt tướng quyền, phong quang ngàn năm của Lang Gia Vương thị chỉ sợ rất nhanh sẽ kết thúc.” Quan phụ không khỏi nhìn Hoàng thượng với cặp mắt khác xưa.

“Đúng vậy. Từ lâu đã có ba phần Tả, Trung, Hữu, vậy thì trăm cũng noi theo lệ cũ, cũng chia thành ba phần, mỗi phần sẽ có toàn quyền xử lý chuyên môn, cụ thể sắp xếp bố trí như thế nào còn phải chờ Đế sư, Thái Thường cùng các chư vị ái khanh bàn bạc thêm rồi mới quyết định; Phân chia hai quyền Quân và Chính, từng quyền mở một phủ riêng, từ nay về sau quản lý quân thì không thể vượt qua chính, cầm binh không thể nhiếp chính, kiềm chế lẫn nhau.” Trong đầu Thánh Nguyên Đế đã có ý tưởng sơ khai của thể chế quan liêu mới, mà ở thể chế này, quyền lợi của Hoàng đế sẽ lên đến đỉnh điểm. Đến lúc đó hẳn muốn cải cách như thế nào liền cải cách như thế, không người nào có thể cản trở đường đi của hắn.

Đương nhiên một mình hán trí tuệ có hạn, tốt nhất là vẫn nên nghe ý kiến của các chư vị đại thần nhiều hơn.

Quan phụ đối với ngộ tính của Thánh Nguyên xem như là quá đủ rồi. Một Thổ Hoàng đế có xuất thân là man di giặc cỏ, lại có thể ở tình huống không người chỉ điểm ngộ ra được đạo dung người tình diệu như vậy, thật là không đơn giản! Một vị thánh quân khai thiên lập địa? Hẳn thật đúng là có tiềm chất này!

“Hoàng thượng hùng tài đại lược*, lĩnh ngộ vô song, lại có tấm lòng nhân hậu, yêu dân như con, quả thật là phúc của Ngụy quốc, phúc của muôn dân trăm họ. Thao lược của Hoàng thượng chẳng những có thể thực hiện, còn có thể trở thành phép dùng người để đời sau học hỏi theo đó dùng trong việc bố trí quan lại. Vì thần nhiều lần suy nghĩ, gọi phương pháp này là thể chế Nhị phủ tam tư (2 phủ 3 cơ quan), người xem như thế nào? Về phần phân chia chức quyền cụ thể, đợi sau khi vì thần trở về viết một bản tấu chương, trình lên cho Hoàng thượng cùng các vị đại thần cùng thương thảo.”

(Hùng tài đại lược*: Có tài mạnh chí lớn)

“Nhị phủ tam tư, Nhị phủ?” Thánh Nguyên Đế vỗ tay khen: “Rất hay!” Cuối cùng trên da mặt đen lặng lẽ nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Nếu Thái Thường biết chủ ý của hắn là học theo từ chuyện phu nhân phân phủ, cũng không biết sẽ có phản ứng gì. Thôi thôi, ngày sau sẽ tìm biện pháp giúp phu nhân hòa ly, sau đó thắng thần với đế sư, Thái Thường cho thỏa đáng.

Công lao của phu nhân hắn cũng không dám độc chiếm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tự Thú

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Khi Quan lão gia từ rửa mặt sạch sẽ, thay đổi bào phục đi ra, thấy con trai đang trò chuyện rất vui vẻ với Hoàng Thượng. Ông ngồi xuống nghe một lát, đôi mắt càng ngày càng sáng, ý muốn đề điểm vài câu, lại nghe ở ngoài điện truyền vào một tiếng nói sắc nhọn, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Trần Bắc Hầu đang quỳ gối trước cửa Tuyên Đức chịu đòn nhận tội, thỉnh Hoàng Thượng cho ý kiến?”

Chịu đòn nhận tội? Coi như hắn còn không ngu xuẩn đến trình độ không có thuốc chữa. Quan phụ nhướng mày, biểu lộ cười như có như không. Quan lão gia từ vuốt vuốt chòm râu, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Thánh Nguyên Đế đang có hứng thú nói chuyện chính sự, đâu có tâm tư để ý tới Triệu Lạc Ly, nhưng mà nhạc phụ và nhạc tổ phụ chân chính của người ta đều ở chỗ này, hắn không thể không nể chút mặt mũi được, đành phải phát tay nói, “Tuyên hắn vào cung.”

Triệu Lạc Ly rất nhanh được dẫn vào Vị Ương Cung, trên người chỉ mặc một bộ áo mỏng trắng thuần, sau lưng cột một bó bụi gai, gai sắc nhọn đâm rách da, máu tươi chảy ra nhỏ giọt, nhìn qua rất chật vật. Hắn hiển nhiên không ngờ tới Quan phụ và Quan lão gia từ cũng ở chỗ này, da mặt tái nhợt không khỏi đỏ lên, lập tức cúi đầu thật sâu, xấu hổ khi đối mặt với hai vị.

“Tội thần tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Đế sư đại nhân, tham kiến Thái thường khanh đại nhân.” Hắn nửa quỳ hành lễ, tiếng nói khàn giọng.

Quan lão gia từ và Quan phụ hơi khẽ gật đầu, trên mặt không có oán giận, cũng không khiển trách, càng chưa nói tới thất vọng. Mỗi hôn sự này bọn họ vốn không tình nguyện kết, hôm nay rơi đến nước này cũng nằm trong dự liệu, chỉ cần Y Y của bọn họ không bị thiệt thòi là được.

“Đứng lên đi.” Thánh Nguyên Đế vừa quan sát biểu lộ của Đế sư và Thái thường, vừa gõ mặt bàn hỏi, “Nghe nói người muốn thỉnh tội tự thú?”

“Đúng vậy. Tội thần tự biết nghiệp chướng nặng nề, tội ác tích quá nhiều rồi, đặc biệt đến nội cung tự trần thuật, lấy toàn bộ trung nghĩa, để chuộc tội cho mình.” Hắn nhìn Đế sư và Thái thường mặt không biểu tình, nói giọng khàn khàn, “Tội thần cả gan, thỉnh Hoàng Thượng mượn một bước nói chuyện.”

Thánh Nguyên Đế suy nghĩ một chút, khoát tay nói, “Theo trầm vào đi. Thỉnh cầu Đế sư và Thái thường ngồi tạm một lát, trầm đi một chút sẽ trở lại.”

Triệu Lạc Ly mặt đỏ bừng lên nói, “Trần Quang thất lễ.”

Quần thần hai người trước sau đi vào nội điện, một người ngồi vào mặt ghế chỗ của mình, một người quỳ phù phù một tiếng trên mặt đất, gian nan nói, “Hoàng Thượng, Diệp Toàn Dũng phạm mọi việc, ngài có gì muốn hỏi chỉ bằng cứ hỏi ra, tội thần biết điều gì sẽ nói, tuyệt đối không nói bừa.”

Thánh Nguyên Đế cũng không có gì muốn hỏi đấy, có thể cạy mở miệng hắn đã cạy mở rồi, những che giấu tra xét được đã nắm giữ rồi, chỉ có một điểm thôi, ân cứu giá năm đó là làm sao tới được, Diệp Toàn Dũng tình nguyện chết cũng không chịu khai ra, trực tiếp cắn nát túi độc tự vẫn. Như vậy càng khiến cho chuyện năm đó có ẩn chứa gì đó bên trong, nếu như có thể tìm được căn cứ chính xác thiết thực, tất nhiên hắn sẽ khiến Diệp Trần trả giá thật nhiều.

Hắn là một trong những người bị Diệp gia che giấu, nhưng Triệu Lạc Ly biết được chỉ sợ càng ít hơn, có thể hỏi được gì từ trong miệng hắn đây? Về phần chuyện hắn giúp đỡ Diệp Toàn Dũng ngăn chặn những nạn nhân ở Cát gia trang kia, đã có nhân chứng vật chứng đầy đủ rồi, nếu như sáng hôm nay hắn không đến chịu đòn nhận tội, buổi chiều cầm vệ quân sẽ đi tới Hầu phủ bắt người.

“Trẫm và ngươi không có lời nào để nói.” Thánh Nguyên Đế nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

Triệu Lạc Ly cười khổ, “Thật không ngờ chúng ta sẽ đi đến một bước này. Nhớ năm đó ta và ngươi ở trên thảo nguyên mệnh mông lể bái ông trời, kết làm huynh đệ khác họ, cùng chinh chiến sa trường, giúp nhau phó thác tánh mạng, ngươi từng cứu ta trong vạn trong quân địch, ta đã từng suốt đêm bồn tập tiến đến cứu ngươi, ban đêm ngồi đối diện trước đồng lửa, cùng hát ‘Anh không quần áo hay sao? Thì đây chiếc áo chung nhau bận mà*’. Ta cho rằng dù trời đất này có thay đổi, thì phần tình huynh đệ này sẽ không thay đổi, nhưng lại không ngờ trước khi ngươi chém giết ra cơ nghiệp muôn đời, ngươi ở hậu phương giả chết lừa dối địch, tập kích bất ngờ Yên kinh, nhưng ngay cả thê tử của ta cũng tập kích đi cùng lúc.”

[*Trích 1 câu trong bài thơ Vô Y của Không Tử. Nguyên văn: ‘Khởi viết vô y dữ tử đồng bào’; Dịch nghĩa: Há rằng anh không có áo quần? Thì cùng anh mặc chung áo bông gòn vậy!, Bản dịch thơ của Tạ Quang Phát – Nguồn:thivien.net]

Hắn càng nhớ lại chuyện cũ, tâm tình Thánh Nguyên Đế càng không xong, đột nhiên đập vỡ cái lan can ghế, trách mắng, “Đã đủ rồi, trẫm biết rõ ngươi đang sử dụng khổ nhục kế. Triệu Lạc Ly ngươi đúng là vẫn còn tiếc mệnh, không nỡ chết!”

Muru kể bị nhìn thấu, Triệu Lạc Ly chỉ có cười khổ, “Vâng, tội thần hoàn toàn chính xác đang dùng khổ nhục kế. Trên đời này có ai không sợ chết? Huống chi ta trên có già dưới có trẻ, hôm nay còn có người làm bạn cả đời muốn đền bù, càng không thể bỏ qua bọn họ. Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Năm đó ta cùng hai vị Vương, chư hầu khắp nơi, triều kiến với Tiết Minh Thụy ở phía trước, mạo hiểm cứu tử nhất sinh nguy hiểm mới chế trụ mấy đường đại quân, nếu không làm sao ngươi có thể thuận lợi đánh vào Yên kinh, bắt tiểu Hoàng đế làm tù binh, giáng thiên tử xuống làm chư hầu? Mà Diệp gia đối đãi với ngươi cũng không tệ, không tiếc quyền ra toàn bộ gia sản giúp ngươi chinh phạt, binh khí, chiến mã, lương thảo của ngươi, cái nào mà không phải bọn họ cung cấp? Cho dù xem ở chút ít vật tư ấy, ngươi cũng không thể làm chuyện tuyệt tình như thế!”

Thánh Nguyên Đế thiếu chút nữa không khống chế nổi bạo ngược muốn giết người ở trong lòng. Triệu Lạc Ly cái gì cũng không biết, lại dám chạy đến trước mặt hắn lên án? Chẳng lẽ ánh mắt của Hoắc Thánh Triết hắn kém như vậy sao, ngay cả loại nữ nhân đáng vẻ kịch cỡm như Diệp Trần này cũng có thể vừa ý hả? Chẳng lẽ phẩm hạnh của Hoắc Thánh Triết hắn tệ như vậy sao, ngay cả thê tử của huynh đệ cũng có thể cường chiếm hả?

Nếu không phải Diệp Trần từng đã cứu hắn một mạng, khi đi ngang qua Triệu gia trang nghỉ ngơi và hồi phục, hôm sau nhờ trại sau lại thấy Triệu lão Hầu gia nhét một người sống sò sò vào trong bọc hành lý của mình, chắc chắn hắn không nói hai lời sẽ ném Diệp Trần vào núi hoang cho tự sinh tự diệt rồi. Hắn thật sự không hiểu cách nghĩ của nữ tử người Hán, cái gì gọi là mất trinh tiết không sống nổi? Hắn căn bản một ngón tay của nàng còn không chạm tới, cứ như vậy trở thành quý đối cướp đoạt sắc, tiểu nhân bội bạc vô sỉ.

Mà hắn không thể bỏ mặc Diệp Trần được, mà còn phải cung cấp sành ăn, để báo đáp ân cứu mạng lúc trước, để lưu lại một tia tình nghĩa huynh đệ cuối cùng. Kết quả thế nào? Cái này con mẹ nó đúng là một hồi âm mưu, bày kế rõ đầu rõ đuôi!

Thử hỏi oan khuất và bất bình của hắn nên kêu ai đây? Phẫn nộ và không cam lòng của hắn nên thổ lộ như thế nào? Huống chi Diệp Trần lại còn liên hợp Triệu Lạc Ly cướp đi hoàng hậu vốn nên thuộc về hắn! Đến cùng là ai cướp đi thê tử của ai? Là ai mắc nợ ai?

Thánh Nguyên Đế yên lặng nhớ lại trước kia, cũng không cảm thấy mình có chỗ nào đáng xấu hổ, ngược lại trong lòng ngược lại tuôn ra chua xót cùng đau khổ vô cùng. Cứ như vậy hắn và phu nhân lỡ mất dịp tốt, cứ như vậy trở mặt nhìn nàng nhận hết khổ nhục ở nơi hắn không chạm đến được, mà hai vợ chồng này lại tốt, một kẻ lừa gạt lợi dụng hắn nhiều năm, một người già yếu Minh Châu trong lòng của hắn, hôm nay nói hỏi cái liền muốn hỏi cái, nói đền bù liền muốn đền bù, nói không bỏ qua thì không bỏ qua, hắn dựa vào cái gì? Hắn có tư cách gì?

Có chứ, tại sao không có? Cái tư cách này không phải là ngươi cho đấy sao? Biết rõ Diệp Trần nắm một tay còn ban phát thánh chỉ tứ hôn, chấp tay nhường đi bảo vật tốt nhất, trân quý nhất, vốn nên thuộc về mình. Chuyện này chẳng những Diệp Trần làm được xinh đẹp, Hoắc Thánh Triết ngươi cũng xứng đáng lưu lạc đến tận đây!

Thánh Nguyên Đế tức giận công tâm, lại vịn cái trán trầm thấp cười rộ lên, một lát sau, trong tiếng cười lại trộn lẫn vài tia vỡ vụn cùng tình thần sa sút, phảng phất như đang khóc. Nhưng rất nhanh hắn lại cười, mặt không biểu tình mà nhìn về phía Triệu Lạc Ly, trầm giọng mở miệng, “Ngươi đã muốn nhắc lại chuyện năm đó, như vậy trẫm liền tính toán rõ ràng với ngươi. Hoàn toàn chính xác là ngươi đã kiểm chế các đường đại quân, cho trẫm có được đầy đủ thời gian để tập kích bất ngờ Yên kinh, nhưng ngươi đã quên Hàn Thành thất thủ như thế nào hay sao? Quên hơn mười vạn tướng sĩ và dân chúng tử vong như thế nào hay sao? Hoàng tử của Trẫm bị vạn tiễn xuyên tim, thiếu chút nữa đã chết như thế nào? Ngươi cho rằng những chiến công hiển hách của ngươi kia là có thể đổi được tất cả hay sao? Đúng là trẫm có chỗ không thỏa đáng, nhưng mà trẫm chưa bao giờ thẹn với trẫm họ, thẹn với đồng bào, thẹn với thương thiên đại địa!”

Triệu Lạc Ly rõ ràng càng lúc càng uốn cong lưng trước từng chữ từng câu của hắn nói ra, xấu hổ không chịu nổi mà cúi đầu. Hàn Thành thất thủ là đau nhức vĩnh viễn trong lòng của hắn. Hắn vốn không phải là loại người nhu nhược vì tư tình nhi nữ mà không gượng dậy nổi, nhưng sau khi Hàn Thành bị

tàn sát hết hần liền biết rõ, đời này mình đều không đứng lên nổi.

Vì quên đi cái tội nghiệt ngập trời kia, hần chỉ có thể hồ đồ sống qua ngày, chỉ có thể chuyển dời toàn bộ tâm thần đến trên người “Vợ đã chết”, phảng phất như trong đầu hần, cho rằng mình là người bị hại, sau đó thanh thần ổn định ngủ ngon giấc. Nhưng trên thực tế, hần chưa bao giờ có một ngày ngủ ngon, chưa bao giờ có một ngày quên được thảm trạng máu chảy thành sông kia.

Vì vậy hần không ngừng phóng túng chính mình, lại tạo ra rất nhiều tội nghiệt. Người thật sự không thể phạm sai lầm, bởi vì một bước sai thường thường ý nghĩa từng bước sai, rồi sau đó cuối cùng đến ngập đầu.

Hần suy sụp cúi đầu, nước mắt yên lặng tuôn ra khỏi hốc mắt.

Thánh Nguyên Đế lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, tiếp tục nói, “Nói về Diệp gia. Nếu không có trăm bảo hộ, ông ta có thể mang theo rất nhiều vật tư đi trong chiến hỏa sao? Có thể đại phát quốc nạn mà không bị thế lực khắp nơi tru diệt sao? Tất cả tài phú thậm chí cả thân gia tánh mạng của ông ta, đều là trăm ban cho đấy, trăm thu hồi nó thì có gì không thể? Người đừng nói cho trăm Diệp gia là người vô tội đấy.”

Diệp gia cũng có chút tội, cho nên Triệu Lục Ly không phản bác được. Cảm cảm tình nói chuyện hiển nhiên không thể dă động được Hoàng Thượng chút nào, hần đã hết sức, liền mặc cho số phận thôi.

Nghĩ như vậy, Triệu Lục Ly nhắm hai mắt lại, trùng trùng điệp điệp dập đầu ba cái.

Nhìn đỉnh đầu đen kịt, tám lưng gầy gò của hần, bên tai Thánh Nguyên Đế tựa hồ lại vang lên bài hát kia —— ‘Anh không quần áo hay sao? Thì đây chiếc áo chung nhau bạn mà. Dây bình thiên tử truyền ra. Cây mâu, cây giáo chúng ta lo cùng*...’ Chung quy từng là đồng bào, từng chung hoạn nạn, mà thôi, mà thôi...

[*bài thơ Vô Y 1 của Không Tử – Bản dịch của Tạ Quang Phát, nguồn: thivien.net]

“Trăm vốn có thể trị người tội chết, nhưng xem ở tình cảm năm đó liền khoan thứ một lần, người hãy cời mũi mien và triều phục, tự đi Đình Ủy phủ trần thuật tội trạng, hợp tác phá án, đợi chuyện này giải quyết xong, sẽ đoạt tước vị cách chức làm thứ dân. Người có phục không?”

“Tội thần tâm phục khẩu phục! Tạ Hoàng Thượng khai ân.” Triệu Lục Ly liên tục dập đầu.

Oán khí trong lòng Thánh Nguyên Đế chưa tiêu, vốn định nói thẳng ra chuyện năm đó, nói toạc ra mình hoài nghi Diệp Trăn, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại không đề cập tới nữa. Nếu Triệu Lục Ly thất vọng hoàn toàn về Diệp Trăn, vậy hần một ngày nào đó sẽ nhìn thấy phu nhân tốt đẹp, sẽ càng hăm sâu. Không, hiện tại hần cũng đã ý thức được phu nhân bất phẩm, đã sinh ra hối hận rồi.

Tuy Triệu gia đã chia làm hai phủ Đông, Tây, nhưng chỉ cách một bức tường thôi, khoảng cách giữa hần và phu nhân vô luận như thế nào đều gần so với chính mình, mà hai người bọn họ còn là vợ chồng danh chính ngôn thuận, năm rộng tháng dài, nói không chừng phu nhân xem ở hần thành ý mười phần, biểu hiện tốt mà có thể tha thứ hần, một lần nữa trở lại Đông phủ sống.

Đến lúc đó, mình ngay cả cười cũng không cười nổi. Thánh Nguyên Đế bắt đầu ảo não, rất muốn thu hồi lời mở đầu, áp Triệu Lục Ly đi thiên lao nhốt cả đời.

Triệu Lục Ly thấy lạnh ngắt phần gáy, hồi lâu không nghe thấy hai chữ “Bình thân”, không khỏi ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Hoàng Thượng đang dùng ánh mắt đàng đàng sát khí chăm chú nhìn chính mình, cứ như mình và hần có thù không đội trời chung, những lời hỏi thăm Diệp Tiếp dư định nói lập tức nuốt xuống, không dám mở miệng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Xét Nhà

Quần thần hai người từ trong điện đi ra, Triệu Lục Ly đã thay đổi một bộ bào phục sạch sẽ, bước nhanh đến quỳ xuống trước mặt Quan lão gia tử và Quan phụ.

“Tiểu tể đã nhận tội đền tội, lúc này đến Đình Ủy phủ hợp tác điều tra vụ án Diệp Toàn Dũng, sẽ bị cời bỏ tước vị, cách chức làm thứ dân, đây là tự làm tự chịu. Nhưng lại khiến Tổ Y đi theo tiểu tể bị ảnh hưởng đại nạn này, trong lòng khúm núm bất an, xấu hổ không thôi, nay tới thỉnh tội với nhạc tổ phụ, nhạc phụ đại nhân. Tiểu tể hồ đồ, không thoả đáng, sai lầm, nói lỡ, khiến Tổ Y thương tâm khổ sở, ngày sau tất nhiên sẽ đền bù nhiều hơn, đối xử tốt với nàng, nếu như còn giẫm lên vết xe đổ, sẽ bị thiên lôi đánh xuống chết không yên lành!”

Quan lão gia tử và Quan phụ liếc nhau, khoát tay nói, “Đứng lên đi. Biết sai mà sửa là được, mong rằng người nói được thì làm được. Người còn là tốt rồi, không có tước vị cũng không sao cả, chỉ hi vọng người lạc đường biết quay lại, quên chuyện đã qua, thương lấy người trước mắt.”

nhạc phụ đại nhân dạy bảo!” Triệu Lục Ly liên tiếp dập đầu ba cái, lúc này mới mắt đỏ vành mắt bước đi.

Thánh Nguyên Đế ngồi ở một bên lạnh mắt nhìn, trong lòng nói không nên lời đó là mùi vị gì. Hắn không cho rằng Triệu Lục Ly không có tước vị, người Quan gia sẽ xem thường hắn, tiến tới yêu cầu hòa li; cũng không cho rằng dù là hắn có tình hối cải, người Quan gia cũng không muốn cho hắn một tia cơ hội.

Người Quan gia kiên cường, trung liệt, nhìn như quyết tuyệt, trên thực tế sẽ để cho người ta một đường sinh cơ, đây là bọn họ nhân nghĩa. Quan gia vừa nhân ái lại không yêu tài, vàng bạc châu ngọc, quan to lộc hậu, chẳng qua chỉ là vật làm đẹp có cũng được mà không có cũng không sao, lấy đúng đạo lý, mắt vẫn thần thiên*. Triệu Lục Ly có thể lấy được con gái nhà họ, mặc dù suy sụp đến tình trạng này, ngày sau chỉ cần hắn nói được thì làm được, thành tâm đối đãi, có thể đánh tan khúc mắc, tốt đẹp sống qua ngày.

[*nguyên văn: thủ chi hữu đạo, thất chi thái nhiên → ý nói là quân tử chỉ lấy của cải theo đúng đạo lý, được mà đạm nhiên, mất mà an nhiên]

Cho nên nói phu nhân là một bảo bối, ai cưới được nàng người đó biết. Con sâu hờ đồ như Triệu Lục Ly không phải cũng bị nàng lay tỉnh đấy sao? Không, hắn không phải là đồ ngốc, chỉ là giả bộ hờ đồ mà thôi. Đợi hắn ý thức được phu nhân đáng quý đến cỡ nào, dù là mối tình thâm thiết với Diệp Trăn, cũng sẽ từ từ tỉnh dậy, chậm rãi quên đi, rồi sau đó dồn hết toàn bộ tinh thần vào.

Thánh Nguyên Đế không chút nào hoài nghi phu nhân có cái mị lực kia, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể chinh phục bất luận vị nam tử nào trên đời này.

Muốn càng nhiều, sợ hãi cùng bất an trong lòng Thánh Nguyên Đế lại càng nặng, không khỏi giương mắt nhìn nhìn Đế sư và Thái thường. Hai người đã đứng người lên hành lễ cáo từ, cũng không toát ra ý thỉnh chỉ hòa li, đợi bọn họ đi xa rồi, Thánh Nguyên Đế mới đỏ mắt mắng một câu “Vô liêm sỉ”.

Ở bên trong tiếng nói vừa khàn vừa nhỏ kia tràn đầy hận ý và không cam lòng, còn có nồng đậm chán ghét mà vứt bỏ.

Bạch Phúc lại càng hoảng sợ, nghĩ mãi mà không rõ Hoàng Thượng đây là đang tức giận ai vậy, Đế sư và Thái Thường đại nhân không trêu chọc ngài đây chứ?

Trên thực tế, Thánh Nguyên Đế đã hận Diệp Trăn và Triệu Lục Ly, cũng hận chính mình, một câu vô liêm sỉ này, chửi về mình nặng hơn. Hắn cực kỳ muốn chủ động đưa ra ý cho phu nhân hòa li, nhưng tư hôn chính là mình, yêu cầu hoà li cũng là mình, vậy trong lòng Đế sư và Thái thường, sợ là sẽ coi hắn thành quân chủ không biết thương cảm thân tử chút nào, coi chung thân hạnh phúc của con cái thần tử trở thành trò đùa hoa mắt ừ tai.

Do mình nên mình không thể nhắc tới; hôm nay phu nhân sống tự tại, không nhắc tới không sao cả; Đế sư và Thái thường có tấm lòng bao dung, cũng sẽ không muốn nhắc tới; mà Triệu Lục Ly nhận ra điểm tốt của phu nhân sẽ càng không nói ra. Cái nhà lộn xộn kia nếu không có phu nhân trấn áp, sợ là trong một đêm sẽ sụp đổ.

Cứ như đã thú chủ động nhảy xuống bẫy rập, đi vào lồng giam, vẫy chết mình ở một góc, cắt đứt đường sống. Trong đầu Thánh Nguyên Đế rồi như tơ vò, tính tình cũng có khuynh hướng sắp bạo phát. Nhưng mà hắn ngoại trừ nhẫn nại, tựa hồ không có biện pháp khác, nhìn đến trong lòng róm rầu cũng phải nhịn.

“Đồ khốn nạn!” Roi vào đường cùng, hắn chỉ có thể hung hăng chửi bới, kiềm chế trong lòng.

Bạch Phúc không biết Hoàng Thượng đang mắng ai, nhưng nhìn sắc mặt vô cùng âm trầm của hắn, đích thị là gặp phải chuyện khó có thể giải quyết, vì vậy cũng không dám làm vướng mắt hắn, yên lặng đi đến một góc mà đứng. Một lát sau, không biết có phải ảo giác hay không, ông tựa hồ nghe thấy bập bõm Hoàng Thượng ní non một câu, “Lúc muốn người thanh tỉnh người lại hồ đồ, muốn cho người hồ đồ, người lại cố tình thông suốt! Chẳng lẽ Trẫm có thù oán với hai vợ chồng các người?”

Từ khi Triệu Lục Ly lưng công cảnh mạn gai đi vào nội cung, người Triệu gia và gia quyến Diệp phủ đều rướn cổ lên trông mong hắn bình an trở về, nhưng mà đợi suốt cho tới trưa cũng không thấy động tĩnh gì, liền thất vọng đi về, đang chuẩn bị ăn cơm trưa, thì bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa trước truyền đến thanh âm la hét ầm ĩ, sau đó là thanh âm đùng đùng, một lát sau, một vú già dắt cuống hòng hô, “Giết người rồi! Quan binh giết người rồi!”

Quan binh? Người Diệp gia chịu đủ tai ương lao ngục nên cực kỳ mẫn cảm với hai chữ này, vội vàng khóa chết cửa phòng trốn đi, nhưng người Triệu gia thì không có phòng bị gì, bị một đám thị vệ đã thương không ít, tiếng khóc, tiếng la, tiếng mắng, tiếng kêu sợ hãi không dứt bên tai, ở giữa còn kèm theo tiếng đồ đạc bị đánh vỡ.

Triệu Thuần Hi che chở đệ đệ trốn vào thư phòng, hoảng loạn mà sai bảo, “Hà Hương, người đi xem cửa trước phát sinh chuyện gì.” Gây ra động tĩnh lớn như vậy, nàng lập tức nhớ lại ngày Diệp phủ bị xét nhà tựa hồ cũng là như thế. Chẳng lẽ phụ thân không về được? Chẳng lẽ Hầu phủ cũng bước theo gót?

Nàng nhiều lần khuyên bảo chính mình phải trấn định, chớ nghĩ nhiều, nhưng nước mắt lại không khống chế được mà chảy tràn ra bên ngoài. Triệu Vọng Thư cũng bị dọa tới hồn phi phách tán, ôm chặt một cánh tay của nàng, giọng run run nói, “Tỷ tỷ, đệ sợ!”

“Chớ sợ, phụ thân rất mau sẽ trở về, chúng ta sẽ không sao đâu.” Những lời này, chính bản thân Triệu Thuần Hi cũng không tin, huống chi người khác.

Hà Hương run sợ trong lòng mà chạy tới Tiền viện, xa xa đã nhìn thấy vài tên thị vệ cầm trường kích chọc tấm biển viết bốn chữ “Trấn Bắc Hầu phủ” xuống, rơi vỡ thành hai nửa, lại có một người mặc quan bào màu đỏ như máu và áo giáp màu bạc, tựa hồ phẩm cấp không thấp, đang nhe răng cười lấy tấm biển vỡ ra giã thành mảnh vụn, trong mắt tràn đầy cừu hận.

Nàng hít một hơi khí lạnh, vội vàng chạy về bẩm báo, trong lúc rối loạn nghe thấy người nọ nghiêm nghị nói, “Bắt toàn bộ người Diệp gia lại thẩm vấn, thẩm vấn cho kĩ càng vào, không được buông tha một con cá lọt lưới!”

Quả nhiên lại bị phu nhân nói đúng, ngay cả nữ quyền Diệp gia cũng có liên quan đến vụ án Diệp Toàn Dũng, đưa những La Sát này tới! Nàng thờ hồng học mà chạy đến thư phòng, trần thuật chi tiết những gì mình chứng kiến, cuối cùng còn nói nhắc nhở, “Tiểu thư, chuyện lớn như vậy, người còn không tranh thủ thời gian đi tìm phu nhân đi? Hôm nay chỉ có cô ta mới có thể trấn áp được cục diện hồng bét này.”

“Đứng đứng đứng, đi tìm mẫu thân, cô ta nhất định có biện pháp.” Triệu Thuần Hi đang hoang mang lo sợ, đột nhiên nghe thấy hai chữ “Phu nhân”, liền giống như trong bóng tối chiếu xuống luồng ánh sáng, làm cho cả người nàng đều sáng sủa lên. Nàng nắm đệ đệ chạy như điên về phía tây, trốn trái lui phải, còn trông thấy người Diệp gia từng bước từng bước bị bắt được, trói lại áp quỳ gối giữa đất trống, quan sai mang nộ cười dăm tã trên mặt đi lục lợi toàn thân bọn họ, giật ra cổ áo, đai lưng, thậm chí cả cái yếm, trong phòng cũng bị lục lợi rồi tung.

Đương nhiên cũng có vú già Hầu phủ bị nhận lầm bắt sai, cũng đồng dạng bị chịu làm nhục, nhưng giải thích như thế nào cũng không có người chịu tin, chỉ có thể buồn bã thút thít nỉ non, không ngừng dập đầu.

Nếu như mình cũng bị chộp đi, gặp phải tàn phá này, chẳng phải sẽ là sống không bằng chết à? Trái tim Triệu Thuần Hi kinh hoàng, miệng lưỡi phát khô, mượn hồn non bộ, đá lớn chồm yếm hộ và địa hình quen thuộc cuối cùng cũng đi đến nhà giữa. Quan sai tựa hồ được phân phó, cũng không dám tới gần nơi này, xa xa trông thấy Kim Tử và Minh Lan ở dưới hành lang thì lách qua, ngay cả hô tiếng quát cũng nhỏ đi không ít.

Triệu Thuần Hi thừa dịp bọn họ quay người vội vàng từ phía sau hòn non bộ lao tới, tóc tai bù xù, bộ dáng chật vật.

“Ồ, kẻ điên ở đâu chạy tới đây vậy?” Kim Tử giơ tay ngăn nàng lại, nói giễu.

“Kim Tử tỷ tỷ, cầu người đi vào bẩm báo một tiếng, nói trong phủ gặp đại nạn, cầu mẫu thân cứu mạng!” Triệu Thuần Hi roi nước mắt liên tục, biểu lộ sợ hãi, đúng là bị chịu kinh hãi không nhỏ, thấy Kim Tử thờ ơ, lại nói, “Những quan binh kia gặp người là bắt, gặp người là đánh, còn kéo nữ quyền ra ngoài soát người, quần áo đều còi...”

Nàng còn chưa dứt lời, cửa phòng liền được mở ra, Quan Tổ Y chậm rãi đi tới, vừa dùng khăn chà lau vết mực trên đầu ngón tay, vừa trầm giọng nói, “Đi thôi, đi qua xem. Chỗ Lão phu nhân và đệ muội có bị quấy rầy không?”

“Hồi phu nhân, không bị quấy rầy. Nô tỳ đã nói rõ với đám quan sai rồi, người Diệp gia chỉ ở đầu đông, chỗ tây viện chúng ta không có ai cả.” Kim Tử cúi thấp người hồi bẩm.

Chỉ dặn dò một tiếng đã không tra xét? Quan Tổ Y như có điều suy nghĩ mà liếc nàng một cái, tiếp tục đi tới địa phương vang ầm ầm, lại sai mấy nha hoàn bà tử đi ngăn Lão phu nhân và Nguyễn thị lại, miễn cho bọn họ bị dọa chân kinh.

Minh Lan có chút sợ hãi, nhỏ giọng khuyên nhủ, “Tiểu thư, phía trước rất loạn, người đừng đi vẫn hơn, miễn cho bị kẻ nào không có mắt xông tới. Người Diệp gia làm nhục người như vậy, người còn quan tâm tới bọn họ làm gì vậy?”

Quan Tổ Y lạnh nhạt nói, “Nhất mã quy nhất mã*. Mỗi hận cũ giữa ta và Diệp gia tạm thời gác lại không đề cập tới, những quan binh kia đối đãi như vậy với con gái yếu ớt chính là bất nghĩa. Ta lần này đi không phải vì thi ơn, không phải vì báo đáp, chỉ vì tôn nghiêm của những cô gái kia và tránh cho người vô tội cũng bị liên quan đến.”

[*nhất mã quy nhất mã: ý nói nợ gì trả nấy]

Minh Lan nghĩ một lát, xấu hổ cúi đầu. Kim Tử cũng cúi đầu thật sâu, đáy mắt thỉnh thoảng thoáng hiện chữ sùng bái, kính ngưỡng, thán phục, vân vân. Cho đến hiện tại, nàng mới hiểu được vì sao chủ tử thân hôn điên đảo với phu nhân, muốn ngừng mà không được. Tư tưởng, tâm mắt, tâm lòng của nàng còn khoáng đạt hơn cả nam tử. Nhìn bề ngoài nàng nhu nhược, bên trong lại kiên cường vô cùng, còn có một trái tim không nhiễm trần tục. Mọi chuyện nàng làm, đều làm rất tốt năm chữ “Không thẹn với lương tâm”.

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư nhắm mắt theo đuôi sau lưng nàng, nhìn bóng lưng của nàng không cao lớn cũng không cường tráng, không hiểu sao lại cảm thấy an tâm vô cùng. Thì ra đây chính là hàm nghĩa chữ “Mẫu thân”, lúc phạm sai lầm có người nắn thẳng; lúc mê mang có người chỉ dẫn; lúc bất lực có người dựa vào. Tuy rằng nàng không giúp bọn họ bao nhiêu, nhưng có thể một mình nâng cái nhà này lên, đối với Hầu phủ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Một lát sau, một đoàn người vào Tiền viện, gặp một vị võ tướng toàn thân lệ khí đang nghiêng tựa ở bên trong một chiếc giường êm, hai chân đặt trên lưng một gã thiếu niên Diệp gia quỳ sát đây đấy, thái độ rất cẩn trọng. Còn có một gã Tiểu Hoàng Môn cảm kích văn hát niệm, ý là Diệp Toàn Dũng năm đó vụng trộm giúp đỡ dư nghiệt tiền triều, cứu một gã hoàng tử đưa đi cho Tiết tặc, dùng để trao đổi bảo tàng hoàng thất tiền triều. Ngày nay tàng bảo đồ kia ở trong tay người Diệp gia, chỉ cần bọn họ giao ra đây là được miễn tội chết, không giao sẽ tru di cửu tộc. Còn có Trần Bắc Hầu giúp đỡ tạo nghiệt, giết hại dân chúng, đã lấy lại tước vị cách chức làm thứ dân, đang bị giam giữ trong thiên lao chờ thẩm vấn.

Triệu Thuần Hi chăm chú nghe xong, không khỏi trước mắt tối sầm, trong lòng điên cuồng hò hét —— ngoại tổ phụ, quả nhiên ngài bị sự tham lam của chính mình hại chết đấy, ngay cả hoàng tử tiền triều cũng dám đụng vào! Ngài gây tội của ngài, vì sao còn muốn kéo cha ta xuống nước? Diệp gia rơi vào kết cục hôm nay, thật đúng là không oan uổng một chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Quan Tô Y chưa bao giờ thấy trò hề muốn tiền không muốn mạng tới bậc này, biết rõ đó là hoàng tử tiền triều, đưa đi cho quân Tiết gia để bọn họ dùng danh tiếng chính thống chiếm đi nửa giang sơn Trung Nguyên, mà vẫn đồng ý như vậy đây. Chẳng lẽ tiền Diệp gia kiếm được còn ít sao? Bọn họ tham lam quả thực là vĩnh viễn không có chừng mực! Nhưng mà hoàng tử kia sống an nhàn sung sướng đã quen, trên đường đi, trước khi đến Thục châu nhiệm bệnh nặng đi đòi nhà ma, kế hoạch bắt thiên tử thành chư hầu của Tiết Minh Thụy mới không thành công, nếu không cũng không biết hôm nay những cự tộc thế gia thay Hoàng Thượng bán mạng kia sẽ nghiêng về người nào, dù sao bọn họ coi trọng nhất là huyết thống và chính thống.

Quan Tô Y biết nếu hôm nay không tìm ra được tàng bảo đồ, việc này tuyệt đối sẽ không yên lành đâu, huống chi vị tướng lãnh dẫn đội này nàng có biết, chính là tân tiền nhiệm Trung Lang tướng Chu Thiên, huynh trưởng của hán chết thảm trong trận chiến ở Hàn Thành, có thể nói có thù sâu như biển với Triệu Lục Ly, bình sinh tâm nguyện lớn nhất chính là chính tay đâm Trần Bắc Hâu, chỉ tiếc đời trước không thể thực hiện, đời này cần phải cố gắng.

Hắn là một trong tay sai thuộc hạ đắc lực nhất của Thánh Nguyên Đế, chi chỗ nào đánh chỗ đó, tuyệt đối nghiêm túc, nhưng lại bất đồng với tuyến người Tần Lăng Vân, thù đoạn cực kỳ độc ác, làm người vô cùng bất thường. Rơi vào tay hắn hoặc là chết, hoặc là sống không bằng chết, không có con đường thứ hai.

Hôm nay Hoàng Thượng phái hán tới xử trí gia quyến Diệp phủ, có thể thấy được đã nhện đến mức tận cùng rồi, cũng sắp bộc phát. Thiên tử giận dữ, thấy người nằm xuống trăm vạn, máu chảy thành sông, lời này không phải là lời nói đùa đâu.

Trong lòng Quan Tô Y nghiêm nghị, trên mặt lại không sợ chút nào, đi đến trước mặt Chu Thiên chấp tay nói, “Chu tướng quân, ngài xử lý công việc của ngài, theo lý mà nói bốn phu nhân không tiện nhúng tay. Nhưng từ từ bị phản hình phạt chém đầu trước khi lâm chung còn có thể ăn một bữa cơm no, được một phần thương cảm, sao ngài lại đối xử như vậy với mấy người con gái yếu ớt này, phải chăng vì phạm đạo nghĩa rồi? Ngài muốn bắt người có thể, muốn lục soát người cũng có thể, kính xin phái mấy nữ nha dịch ra đây, tránh làm nhục người ta.”

Chu Thiên căn bản không coi Trần Bắc Hâu phủ vào đâu cả, còn bởi vì có thù oán sống chết với Triệu Lục Ly, tất nhiên là muốn sửa trị như thế nào thì sửa trị như thế ấy, muốn giày xéo như thế nào thì giày xéo như thế ấy, duy nhất chỉ có vị Quan phu nhân này, một sợi tóc tí ti hán cũng không thể đụng vào, chỉ vì lúc ở ngự tiền lĩnh mệnh Hoàng Thượng đã từng tận lực dấn dõ, không được quấy rầy phu nhân may mắn, nếu như nàng bị nhận tí tẹo kinh hãi sẽ bắt hán hỏi.

Chu Thiên vốn tưởng rằng dưới loại tình huống này, Quan phu nhân tất nhiên không dám bước ra khỏi cửa phòng, không ngờ nàng chẳng những đến đây, còn có ý xen vào việc của người khác, trong lòng không khỏi nổi lên ác độc. Hắn hít hít mũi, không tình nguyện mà đứng lên, hoàn lễ nói, “Phu nhân, chính ngài cũng nói không tiện nhúng tay vào hình luật, vậy thì trốn xa chút ít cho thỏa đáng. Gà mái gáy sáng* là vi phạm lễ thường, ngài thấy có đúng hay không?”

[*Gà mái gáy sáng: nguyên văn là ‘Tần kê tư thần’: tần kê = gà mái; tư = churong quân; thần = bình minh. Nghĩa đen là gà mái gáy vào sáng sớm giống như gà trống, ý nói phụ nữ soán quyền làm thay đàn ông, chi tiết xem cuối chương]

“Gà mái gáy sáng?” Quan Tô Y hơi khoát tay, Kim Tử liền đưa đến một cái ghế để nàng ngồi xuống.

“Nếu Trung Lang tướng muốn nói lí lẽ với ta, ta liền vạch rõ ràng với người vậy. Nơi này chính là Triệu phủ, ta chính là chủ mẫu Triệu gia, người đánh lên nhà của ta, ức hiếp con gái và hạ bệ của ta, chẳng lẽ ta không thể ra mặt cho bọn họ hay sao? Vậy ta đây còn làm tông phụ Triệu gia, nhất phẩm cáo mệnh làm gì nữa?” Nàng giống như nhớ tới cái gì, nhìn vị Tiểu Hoàng Môn kia, “Ta thiếu chút nữa quên không hỏi, Hoàng Thượng có viết trong hịch văn muốn đoạt cáo mệnh trên đầu ta, có cách chức làm thứ dân không?”

Tiểu Hoàng Môn sợ hãi lắc đầu, vội vàng rút từ bên trong ống tay áo ở ra một tấm hịch văn khác, cao giọng hát niệm, chủ yếu là tuy Trần Bắc Hâu nghiệp churong nặng nề, nhưng phu nhân vẫn tận trung với nước, tận sự với nhà, tác phong tôn trọng giương cao nhân ái, phẩm hạnh kính cần hòa nhã, có thể làm điển hình của tông phụ, làm gương mẫu cho mệnh phụ, nên ban thánh ân giữ lại phẩm cấp.

“Tạ Hoàng Thượng long ân.” Quan Tô Y quay về phương hướng Hoàng thành bái ba bái, sau đó nói, “Chu tướng quân, thử hỏi bốn phu nhân hiện tại có tư cách che chở người nhà và hạ bệ của ta không?”

Chu Thiên tức giận hừ lạnh, “Thà người Triệu phủ ra!” Lập tức nhe răng cười, “Phu nhân cũng đừng tưởng rằng mọi chuyện đại cát. Nếu như hôm nay người Diệp gia không chịu giao tàng bảo đồ ra đây, không những bọn họ sẽ bị tru cửu tộc, vì phòng ngừa mấy người đàn bà phạm tội kia giấu đồ ở chỗ người, chúng ta cho dù đào ba thước đất cũng phải móc nó ra. Cái đình đài lầu các này, cột trụ trạm trổ, đồ cổ trân quý, còn tánh mạng già trẻ cả nhà người nữa, sợ là đều không giữ được.”

Quả nhiên là có ý muốn dùng việc công báo thù riêng hả? Quan Tô Y nhướn mày, trong lòng biết Chu Thiên sẽ không dễ dàng buông tha Triệu phủ, vừa sai Minh Lan khoác chiếc áo choàng cho đám nữ quyến, cột lại đai lưng, vừa từ từ mở miệng, “Diệp lão phu nhân, chắc hán ngài đã nghe thấy được chứ? Còn không mau giao bản vẽ ra đổi tánh mạng toàn tộc Diệp thị các người?”

Triệu Thuần Hi và Triệu Vọng Thư cũng biểu lộ lo nghĩ mà nhìn bà ta, trong mắt có ẩn ý thúc giục. Bọn họ chẳng biết từ lúc nào đã trốn ở sau lưng Quan Tô Y, mỗi người vắt một tay trên ghế dựa nàng ngồi, phảng phất như vậy mới có thể thấy được một tia an toàn. Khi Quan Tô Y luôn miệng nói chính

mình là chủ mẫu Triệu gia, che chở con cái và hạ bệ chính là chức trách của nàng, bọn họ suýt nữa rơi lệ. Thì ra hai chữ “Mẫu thân” có thể nặng đến thế, sáng đến thế, có thể xua tan mọi lắng đọng, lo lắng. Có mẫu thân ở đây thật tốt.

Lưu thị đỏ mặt tía tai nói, “Tàng bảo đồ gì chứ, ta thật sự không biết mà! Nếu ta mà có thì đã giao ra từ sớm rồi, đâu phải để tới bây giờ?”

“Vây thì xin lỗi rồi, ” Chu Thiên đứng lên hạ lệnh, “Lục soát tất cả mọi người, tất cả mọi vật phẩm, tất cả các gian phòng một lần, nếu vẫn không tìm thấy, vậy thì cách một khắc giết chết một người, giết đến khi bọn họ chịu nói thật ra mới thôi. Để cho bốn quan ngẫm lại xem nên ra tay với ai trước.”

Hắn chậm rãi dạo bước trong đám người đang hoảng sợ không thôi, bỗng nhiên chỉ vào một đứa bé đang được vú em ôm ở trong ngực, nói, “Là nó đi. Đây là vị con dòng nào của Diệp phủ?”

Con dâu thứ tư Đường thị bị dọa khóc lên, dốc sức liều mạng giãy dụa thoát khỏi thị vệ, “Xin ngài đừng giết nữ nhi của ta, nó mới được ba tháng thôi! Đại nhân, van xin ngài mà! Bà mẫu, ngài mau giao tàng bảo đồ ra đi mà, chẳng lẽ tánh mạng của người một nhà chúng ta không quan trọng bằng tiền tài sao? Bà mẫu!”

Lưu thị đỏ mồm hôi ra như tương, mặt trắng như tờ giấy, hai tay níu lấy vạt áo hô lên, “Ta thật sự không có tàng bảo đồ, ngay cả nghe ta cũng không hề nghe thấy lão gia nhắc tới! Thật sự, tướng quân đại nhân, ngài tin tưởng ta đi, làm gì có người yêu tài như mạng đến nước này, ta đâu có phải người ngu!”

Chu Thiên thờ ơ, chỉ dùng đôi mắt vô tình lạnh như băng nhìn quét mọi người. Quan Tổ Y cũng không đứng ra ngăn cản, càng ở loại thời khắc nguy cấp này càng có thể nhìn ra được bí mật chôn sâu ở đáy lòng một người, nếu như quan sát đủ cẩn thận, sẽ có thể bắt được manh mối ở đó.

Hiển nhiên Chu Thiên am hiểu sâu đạo lý này, sau khi đi một vòng thì nhắc đứa con trai còn trong tã lót của con dâu trưởng Tống thị, treo ở phía trên hồ hoa sen, từ từ mở miệng, “Còn không chịu giao?”

Tống thị vốn đặc biệt bối rối rồi rốt cục không chịu được nữa, liên tục hò hét, “Ta giao, ta giao, xin tướng quân tha cho con ta! Nó là đích tôn dòng tộc đình mà!”

Lưu thị dùng ánh mắt không dám tin nhìn con dâu trưởng, cũng không biết đồ vật trọng yếu như thế, làm sao phu quân lại bỏ qua mình mà giao vào trong tay nó? Nhưng lúc này không phải là lúc tìm tòi nghiên cứu hoặc ghen ghét, Tống thị đã xé mở làn váy, lấy một tấm da dê từ trong khe hẹp ra, hai tay dâng lên cho Chu Thiên, tiếp theo đẩy cõng lồng khân cầu mà nhìn đứa bé trong tay hắn.

Chu Thiên tiện tay vứt bỏ đứa bé, mở tấm da dê ra xem xét. Tống thị luống cuống tay chân tiếp được, đôi má dán trên gương mặt con trai, nghĩ mà sợ không thôi khóc lên, lại lấy tay đi sờ bên cạnh tã lót, xem hắn có bị dọa chán kinh không, phải chăng đồ mồm hôi, có bị trúng gió nhiễm bệnh hay không, cuối cùng nhắc cánh tay của nó từ trong tã lót ra, đặt lên môi hôn, sau đó cực kỳ cẩn thận thả lại, một loạt hình ảnh tấm lòng yêu thương con cái làm cho người ta rung động.

Nhưng những nữ quyến gặp phải vũ nhục của Diệp gia kia lại căm thù nàng ta đến tận xương tủy, rõ ràng có thể giao ra từ sớm, tại sao đến trình độ này mới bằng lòng cung khai? Chẳng lẽ mệnh của người khác không phải là mệnh, chỉ có mệnh của con trai cô ta mới là mệnh sao? Đúng là Diệp gia không có nhiều nam đinh, con của cô ta đích thật là đích tôn dòng tộc đình, nhưng làm sao có thể so sánh với sinh tử của toàn bộ người trong tộc? Tống thị quả thực ích kỷ cực độ!

Tống thị nắm chặt vòng tay bạc đang đeo trên bàn tay nhỏ bé của con trai, lặng lẽ chuyển xa chút ít, để tránh ánh mắt cừu hận của mọi người. Cô ta liếm liếm môi, ngập ngừng nói, “Tướng quân, bản vẽ đã nộp lên trên, ngài có thể buông tha chúng ta đi được chưa?”

Quan Tổ Y nhướng mày mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Chu Thiên cũng cười lạnh rộ lên, hỏi vặn lại, “Người coi bốn quan là người ngu hay sao? Không nghiệm minh tàng bảo đồ là thật hay giả trước, người Diệp gia không ai được đi hết, đều bắt lại cho bốn quan, giải vào thiên lao!”

Người Diệp gia lại là một hồi khóc than, huyền não Triệu phủ loạn xạ bát nháo. Tống thị ngăn người, tiếp theo ôm chặt đứa bé trong ngực, tựa hồ cảm thấy không ổn nên quán chặt đứa bé lại rồi đưa cho vú em, cầu khẩn nói, “Đại nhân, ta tự nguyện theo ngài đi, nhưng xin ngài buông tha cho con của ta đi. Nó mới năm tháng thôi, thân thể gầy yếu, nếu như vào nhà tù, nhiễm hơi ẩm u tối, e là không chịu đựng nổi! Nó mới bé tí thế này, nói còn chưa biết, đi cũng chưa biết, chỉ có thể mặc cho bài bố, không làm ảnh hưởng gì tới ngài, càng không liên lụy đến tình tiết vụ án. Cầu xin tướng quân khai ân, cho nó được gọi nuôi ở Triệu gia! Ta dập đầu cho tướng quân đại nhân!”

Dứt lời cô ta dập đầu trùng trùng điệp điệp vang mấy cái, thấy Chu Thiên vẫn là bộ mặt lạnh nghiêm túc kia, bèn đi quỳ Quan Tổ Y, khóc ròng nói, “Phu nhân, ngài vô cùng đại nhân đại nghĩa, kính xin ngài xem ở trẻ con vô tội mà bảo vệ nó một mạng! Kiếp sau ta tất nhiên làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của ngài.”

Mấy vị mẫu thân còn lại cũng ôm đứa nhỏ quỳ xuống, tiếng khóc liên tiếp.

Quan Tổ Y lộ ra thần sắc động dung, đưa tay tiếp nhận đứa bé, từ từ nói, “Được, những đứa bé này ta nhận, người còn lại gì muốn nhấn nhủ không?”

Tống thị giương mắt nhìn con trai, ánh mắt quyến luyến mà xẹt qua khuôn mặt của hắn, cuối cùng dừng lại ở cổ tay của nó bị lộ ra, tựa hồ sợ nó bị lạnh, vội vàng nhét trở về, nức nở nói, “Cầu phu nhân nuôi dưỡng nó lớn lên, ngày sau cho nó ly khai Yên kinh, không được trở về. E phu nhân không biết chăm sóc trẻ nhỏ, kính xin ngài thu nhận bà vú của nó, cho bà ấy một miếng cơm ăn. Bà ấy là trung bộc của nhà ta, chắc chắn chăm sóc tốt cho đứa bé, tránh rất nhiều phiền nhiễu cho phu nhân.”

Quan Tô Y như có điều suy nghĩ mà lườm bà vú kia, gật đầu đồng ý, “Người an tâm đi đi, ta sẽ dàn xếp tốt bọn họ.” Ngược lại nhìn Chu Thiên, “Tướng quân, những đứa bé này tạm thời ở lại Triệu phủ, ngài không ngại chứ?”

“Phu nhân không chê phiền toái thì cứ nhận lấy.” Chu Thiên hừ lạnh một tiếng, bắt lại phạm nhân đi, lại thấy ở nghe phía sau truyền đến tiếng xé gió, vội vàng theo quán tính bắt lấy, mở lòng bàn tay ra xem thì đó là một chiếc vòng tay bạc của trẻ nhỏ, không khỏi cảm thấy hoang mang.

Tổng thị nhìn thấy rõ vật kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Mang cả đồ vật người muốn tìm đi cùng đi. Diệp gia quả nhiên am hiểu cái mưu mẹo nham hiểm này, giao đứa bé và bà vú cho ta, thừa dịp lúc tàng bảo đồ trong tay tướng quân còn chưa phân biệt ra thiệt giả, để phòng rồi rạc mà thoát đi khỏi Triệu phủ, tự tìm con đường sống khác. Ngày sau đứa bé lớn lên liền lấy ra bảo tàng, trọng chấn gia môn. Vì bảo trụ căn dòng độc đỉnh này mà cho toàn tộc Triệu thị và Diệp gia chôn cùng, quả nhiên là thông gia tốt đệ nhất đại Ngụy Quốc, tình thâm nghĩa dày, cảm động trời đất! Có lẽ Diệp Toàn Dũng đã sớm sắp xếp xong xuôi đường lui rồi nhỉ? Nếu đứa bé muốn ra kinh, nhất định sẽ có người tiếp ứng, mà nó đã cầm bảo tàng tiên triều, xác nhận Tiết tặc không thể nghi ngờ rồi? Chu tướng quân, men theo đầu manh mối này mà điều tra kỹ, cơ hội lập công của ngài đến rồi đấy.” Quan Tô Y giao đứa bé cho Kim Tử, vừa đập phui bên trên làn váy không tồn tại nếp uốn, vừa chậm rãi bóc trần.

Tất cả mọi người nhìn nàng, trong lúc nhất thời không theo kịp ý nghĩ của nàng.

Hết chương 64

[*Tần kê tư thần:

Giải nghĩa:

Tần kê: gà mái

Tư: chuông quân

Thần: bình minh.

Tần kê tư thần (牝鸡司晨), hay còn đọc là tần kê ti thần, nghĩa đen là gà mái gáy vào sáng sớm giống như gà trống, ý nói gà mái mà đi báo sáng. Nghĩa bóng là việc của đàn ông mà phụ nữ làm thay.

Gà mái báo sáng là hiện tượng biến dị về giới tính của sinh vật, nhưng thời trước dùng để so sánh phụ nữ soán quyền loạn thế, bởi vì phụ nữ cổ đại chịu trình độ giáo dục rất thấp, thường thường làm ra những chính sách nhiều loạn xã hội. Cho nên người ta cho rằng là điềm báo của tai họa.

Khi gà mái không lo ấp trứng mà đi báo thức

Từ gần nghĩa:

Tần kê thần minh (牝鸡晨鸣: gà mái gáy sáng)

Tần kê tư đán (牝鸡司旦: gà mái báo sáng)

Việt trờ đại bào (越俎代庖: người phụ trách bày mâm cúng lại đi nấu nướng)

Âm thịnh dương suy (阴盛阳衰)

Nguồn gốc câu chuyện

Vua nhà Thương là Trụ Vương tấn công nước Tô được đến mỹ nữ Đát Kỷ, rất là sủng ái. Một lần, Đát Kỷ nhìn thấy con kiến bò lên trên chậu than đồng bị bỏng chết, liền nói cho Trụ vương, Trụ Vương sai người làm hai cây cột đồng, đem phạm nhân trói vào trên cột, dùng lửa đốt nóng cột đồng, hình phạt này gọi là “Bào cách” (hay bào lạc 炮烙, bào nghĩa là nướng, lạc nghĩa là ủi). Chu Võ Vương Cơ Phát tiêu diệt nhà Thương xong cảm khái mà nói, gà mái mà gáy sớm, gia cảnh liền phải suy sụp.

Thời Ân Thương, bạo quân Trụ Vương mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng, sinh hoạt xa hoa hoang dâm vô sỉ, Trụ Vương không để ý chút nào tới lời nói của trung thần, chỉ nghe lời ái phi Đát Kỷ. Trung thần nhà Thương – Tỷ Can bởi vì hướng Trụ Vương đưa lời can gián lại bị Trụ Vương giết chết, còn bị mổ ngực moi tim, nói muốn xem trái tim thánh nhân “thất khiếu linh lung” của Tỷ Can trông như thế nào.

(Trụ Vương hỏi Tỷ Can dựa vào đâu mà tự cao, Tỷ Can nói ông tự cao vì làm việc tốt, sống nhân nghĩa. Trụ Vương mới giận mà nói rằng: Ta nghe nói thánh hiền tim có bảy lỗ, không biết có phải thật chăng?)

Hành vi của Trụ Vương khiến cho quần thần cùng bá tánh phản kháng mãnh liệt. Năm 1046 trước Công Nguyên, Chu Võ Vương mang binh thảo phạt Trụ Vương, quân đội của Chu Võ Vương ở Mục Dã khoảng cách Triều Ca bảy mươi dặm liền cùng quân Trụ Vương khai chiến, lúc đó khi Chu Võ Vương tuyên thế trước khi xuất quân ở Mục Dã có nói: Người xưa nói gà mái gáy sáng là không hợp đạo lý, gà mái thay thế gà trống báo thức thì cửa nát nhà tan, người đàn bà mà cướp lấy chính quyền của kẻ trọng phụ thì quốc gia phải vong. Trụ Vương một mặt tin vào lời gièm pha của Đát Kỷ lung tung thi hành biện pháp chính trị, là căn nguyên mất nước của Trụ Vương.

Trụ Vương thu được tin tức Võ Vương phản loạn, liền mang theo bảy mươi vạn nhân mã của y nghênh địch, chỉ là thủ hạ của y đã sớm đổi y hận thấu xương nên sôi nổi phản chiến. Trụ Vương chính mình đem chính mình bức đến đường cùng, y đành phải trốn về Triều Ca tự thiêu kết liễu đời mình.

Ngày nay

Câu thành ngữ này đã không còn chính xác khi ngày càng nhiều phụ nữ có trình độ văn hóa cao và gánh những trọng trách quan trọng trong xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thua Chạy

Editor: Thiên vi

Chu Thiên ước lượng chiếc vòng tay bằng bạc, nhận ra sức nặng không đúng, vì vậy lập tức dùng dao găm cẩn thận mở ra tầng ngoài, quả nhiên phát hiện bên trong có ánh sáng, một tấm da dê được cuộn thành cuộn nhỏ một đầu nhét vào bên trong, sau khi rút ra, mở ra đó là một tấm tàng bảo đồ. So sánh hai tấm bản đồ với nhau, bộ phận trùng hợp cao tới tám~ chín mươi phần, chỉ chỗ mục đích được đổi một chút nhưng vẫn còn kém, cách xa vạn dặm.

Một tấm là thật, một tấm là giả, trong thời gian ngắn Chu Thiên khó có thể phân biệt được, nhưng nhìn vào biểu hiện tuyệt vọng đến cực điểm của Tổng thị và suy đoán theo lẽ thường, tấm sau hiển nhiên có độ tin cậy cao hơn. Hắn chỉ nhìn ra được Tổng thị lo nghĩ chột dạ, chắc chắn có vấn đề lớn, nhưng làm sao cũng không làm rõ được, vị Quan phu nhân này đến cùng làm sao có thể biết nàng ta giấu bản vẽ ở bên trong chiếc vòng tay bằng bạc này. Chẳng lẽ nàng ta biết thuật đọc tâm hay sao?

Nghĩ như vậy, Chu Thiên thờ dài nói:

“Đa tạ phu nhân ra tay giúp đỡ, nhưng phu nhân làm sao có thể biết được, mong phu nhân vui lòng chỉ giáo.”

Quan Tô Y thích lên mặt dạy đời, nhưng đối với loại người ý chí hung ác như lang sói, vô tình tàn nhẫn giống như Chu Thiên này, thì nàng lại cực kỳ phản cảm, cho nên lạnh lùng trả lời một câu:

“Không thể trả lời”.

Chu Thiên bị nàng làm cho tức giận tới lệch cả mũi, nhưng lại sợ Hoàng mệnh không dám lỗ mãng, hai mắt xoay chuyển nảy ra một ý hay, lạnh lạnh cười nói:

“Phu nhân không muốn cho ta biết cũng được, nhưng Triệu phủ này hãy để Bồn tướng quân mượn dùng một lát, dùng triệt tiêu tội Triệu gia, khâm mệnh thu nhận tội phạm quan trọng. Nếu Phu nhân không đồng ý, Bồn tướng quân sẽ đi vào cung xin ý chỉ rồi lại đến.”

Lúc nói lời này trong lòng hắn đã thấy bồn chồn, nếu đổi thành người khác, Hoàng Thượng nhất định sẽ không để ý tới cảm xúc của chủ nhà, nếu đối phương không nguyện ý chắc chắn người sẽ an bài một cái tội danh “ý đồ mưu phản”, kéo cả nhà ra ngoài, tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Nhưng Quan phu nhân này không phải là người thường, nàng chính là hòn ngọc quý trên tay của Đế Sư và Thái Thượng, lại có tướng mạo thoát tục và tài năng tuyệt đỉnh, Hoàng Thượng thân là một người nam nhân, làm sao có chuyện không bị mê mẩn, nếu không cũng sẽ không gọi một mình hắn lại, tha thiết dặn dò còn mệnh lệnh cường chế hắn một phen như vậy, rõ ràng là đã đặt nàng lên trên đầu quả tim mà.

Mái hiên bên này, Quan Tô Y cũng biết đây là chuyện trọng đại, suy nghĩ một chút liền quyết đoán:

“Tướng quân muốn buông dây dài câu con cá lớn sao? Đã có liên quan tới Tiết tặc, Triệu gia ta cũng không dám cản trở, các người muốn âm thầm sắp xếp bố trí binh lực cũng được, bồn phu nhân chỉ có một yêu cầu, không được tổn thương bất cứ một người nào trong quý phủ của ta, kể cả nô tài.”

Mấy vị vú già bị quan binh làm nhục một phen lấy các vật như áo choàng, vải vóc quần vào người, lùi ở sau lưng Minh Lan thút thít nỉ non, sau khi nghe được lời ấy đều dùng ánh mắt vừa sợ hãi vừa cảm kích nhìn phu nhân. Trong các nàng có không ít người từng giúp đỡ đại tiểu thư, đại thiếu gia đối phó với phu nhân, còn có mấy kẻ từng âm thầm ngăn chân phu nhân, lúc này đều hận thời gian không thể quay trở lại, lúc đó phải hung hăng tát mình một trận thật mạnh. Phu nhân là người tốt, người tốt nhất trong những người tốt.

Chu Thiên lạnh nhạt nói:

“Bồn tướng quân làm việc còn chưa tới phiên một phu nhân như người khoa tay múa chân. Những người này cản trở điều tra, Bồn tướng quân không chém chết bọn họ tại chỗ đã xem như cho phu nhân thể diện rồi, mong rằng phu nhân đừng được một tác lại muốn tiến một thước. Mặc dù người còn giữ lại được Nhất phẩm cáo mệnh, nhưng Trần Bắc Hầu phủ này đã không còn là Trần Bắc Hầu phủ nữa, nếu Bồn tướng quân mất hứng một cái, trong một cái chớp mắt có thể diệt toàn bộ quý phủ của các người đấy!”

Con mắt của hắn đỏ ngầu, sát khí dày đặc, tay đề ở chuôi dao, có thể thấy được hắn có chút vụng về.

Cửa lớn bằng gỗ lim bị hấn đập nát cong cong vẹo vẹo được khép lại, một hàng thị vệ cầm kiếm ngăn chặn ở dưới bậc thang ngoài cửa, không để người không có phận sự tới gần. Người có gan lớn đi cả nhắc tới muốn xem thế nào, mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, lại hào hứng bưng bưng nghị luận nói:

“Hừm, lại khám xét một nhà nữa! Ta sớm đã nói khám xét Diệp gia, Triệu gia khẳng định chạy không thoát, người xem cái này chẳng phải ứng nghiệm rồi sao?”

“Trần Bắc Hâu năm đó có bao nhiêu uy phong, hôm nay nói suy sụp liền suy sụp. Hấn cũng là kẻ hồ đồ, biết rõ trên dưới Diệp gia đều không sạch sẽ, còn dám thu nhận nữ nhân nhà hấn, bị liên lụy quả thật đáng đời.”

“Người nói nội quyền hai nhà này phải sống như thế nào đây? Cửa phủ bị niêm phong, các nàng đã không có nhà để về rồi, cái người liên quan kia cũng được mời đến làm chứng ở bên trong đấy, không thể nói trước được có bị kéo ra chợ bán làm nô tài hay không, nếu thảm hơn còn có thể cách chức làm quan kỷ đưa đến quân doanh. Người nhìn xem, dẫn đầu đội người nọ là người có hiệu danh la sát danh xưng là Chu Thiên Chu tướng quân đấy, kiếp nạn này thật sự là chạy không thoát rồi.”

“Ra vậy, Chu tướng quân vừa ra tay, chắc chắn máu chảy thành sông! Triệu gia này thảm rồi. .! Chỉ tiếc Quan phu nhân, một nữ trung hào kiệt, lại bị bắt phải một mẻ đến tận đây! Nếu như ta là nàng, giờ phút này đã vội vàng trở về nhà mẹ đẻ, cầu gia gia nói với nãi nãi yêu cầu cùng cách, miễn phải đi theo Triệu gia chịu tội.”

“Người cái tên trướng thối này, cũng dám lấy mình so sánh với Quan phu nhân kiên cường bất khuất, cũng không biết bề mặt, đồ không có gia giáo!”

Cũng không biết ai chửi một câu, rước lấy rất nhiều tiếng cười nhạo.

Chu Thiên suy đoán trong đám người chắc chắn có thám tử Tiết tặc phái tới, vì vậy lệnh cho thuộc hạ thay đổi y phục hàng ngày, lạng lẽ trà trộn vào trong đó quan sát.

Ngoài cửa lớn tin đồn đã truyền khắp đi nơi, ở trong tường lớn, trên dưới Triệu phủ nghe những lời này đầy cả tai, trong lòng không khỏi cảm thấy chạy trời không khỏi nắng, có mấy nha hoàn năm tuổi không khống chế được bắt đầu nhỏ giọng khóc thút thít. . . , lại sợ bị quan sai chú ý, không thể không dùng tay bịt mũi. Nhưng chỉ một lúc, bầu trời ở trên dinh thự đã bị bao phủ bởi mây đen vần vũ, không khí tuyệt vọng làm cho người ta phải hít thở không thông.

Chu Thiên dương dương đắc ý liếc mắt lườm Quan phu nhân, lập tức ngồi lên giường êm, lạnh nhạt nói:

“Hôm nay Bôn tướng quân muốn tiếp cái phủ đệ này, thỉnh cầu phu nhân trở về phòng mình yên ổn đợi đi, đứng tùy ý đi loạn. Nếu phu nhân không nghe khuyên bảo của ta, cũng đừng trách đao kiếm của Bôn tướng quân không có mắt.”

Bọn thị vệ rất hợp tình hình rút bội đao ra, “roẹt roẹt roẹt” âm thanh của đao kiếm rút ra khỏi vỏ như muốn chọc thủng màng nhĩ của mọi người.

Nếu như đổi lại là nữ nhân nhất gan, lúc này nói không chừng cũng đã bị dọa ngất, cho dù lá gan có lớn hơn nữa, chắc chắn cũng sẽ bị sát khí nồng đậm chấn trụ, biến thành kẻ sợ Đông sợ Tây. Nhưng Quan Tổ Y hết lần này tới lần khác lại có một lực lượng dẻo dai không bao giờ chịu thua, người khác muốn đánh nàng, dù đánh gãy hai chân nàng, cho dù phải quỳ nàng cũng phải đi về phía trước, tuyệt sẽ không thỏa hiệp hay nhượng bộ.

Kiếp trước, nếu không vì tiền đồ của nữ tử trong tộc, nếu không vì thiếu chút nữa đã liên lụy đến người nhà, nàng sẽ không tự cắt đứt đường sống của mình. Nếu như cái chết của mình có thể làm cho Quan gia sạch sẽ thêm một ít, sống khá giả hơn một phần, nàng có gì phải sợ? Ngay cả chết nàng còn không sợ, làm sao có thể sợ mấy cái đao thương kiếm ảnh này?

Nhớ lại chuyện cũ, nàng nở nụ cười lạnh lạnh, một tay hơi giương lên về phía của Kim Tử:

“Lấy tám biển vừa được làm tốt ngày trước mang ra đây, hôm nay đúng là ngày tốt lành, chúng ta liền khai phủ.”

Kim Tử ôm hài nhi trả lại cho cái người nữ mẫu sắc mặt trắng bệch kia, lại hung hăng liếc mắt lườm Chu Thiên, lúc này mới đi xuống lấy đồ đạc.

Quan Tổ Y chậm rãi vén váy dài, lạnh nhạt nói:

“Đã quên nói cho tướng quân biết, ngày hôm trước Triệu gia vừa quyết định phân phủ, phủ này ở phía Đông, người có thể chiếm lấy để bài binh bố trận, nhưng phủ phía Tây của ta nếu người muốn tiến lên trước một bước, lại còn đã thương người vô cớ, cũng đừng trách bọn phu nhân tố cáo người tội phạm thượng, lạm dụng chức quyền.”

“Phân phủ? Phân phủ cái gì?”

Chu Thiên cảm thấy không ổn, đang muốn truy vấn chỉ thấy Kim Tử đưa đến một tấm biển được làm từ hắc đế màu lam (tạm thời câu này ta chưa tìm ra nghĩa nhé mọi người thông cảm ta đang tra nghĩa), đặt hết lên trên chiếc bàn dài, sau đó cực kỳ cung kính dâng lên một cây bút lông sói cùng với một chén nước sơn màu vàng.

Quan Tổ Y một tay cầm bút, một tay vén tay áo, để chiếc bút nhuộm một vòng nước sơn màu vàng đậm đặc viết xuống năm chữ to “Chinh Bắc Phủ Tướng Quân”, thoáng hong khô, ra lệnh cường chế nói:

“Hai gia đình kia đến đây, đem tám biển này treo lên cửa Tây. Chu đại tướng quân, quý phủ này của người ta ngài cứ lấy, Đông phủ giao cho ngài xử trí,

thình ngai tùy ý.” Dứt lời vẩy dài tung bay, vẩy dài quét đất, đã đi ra thật xa.

Người trong Đông phủ rất thông minh, mình bạch phu nhân đây là đang bảo vệ bọn họ, vội vàng nhắm mắt đuổi sát theo sau, chẳng qua chỉ một lúc đã có một đám người tụ tập với quy mô lớn, từ bên này nhìn lại tất cả đều là đầu người đông nghịt, tràng diện có thể coi là cực kỳ đồ sộ. Đợi tới lúc Chu Thiên hoàn hồn, tất cả sân nhỏ trong Đông phủ đã sớm không còn ai, duy chỉ còn lại gia quyến Diệp phủ, nô tài còn đang bị giữ lại ở trên mặt đất, trong mắt là tuyệt vọng.

“Mẹ kiếp! Lại quên mất cái tên Triệu Cần Du kia!”

Chu Thiên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không có cách đối phó với Quan phu nhân. Nếu như Triệu phủ này còn treo lên danh tiếng của Trần Bắc Hầu, sau khi Triệu Lục Ly bị đoạt đi tước vị, nói theo lẽ thường hẳn có thể đem nơi này phá bỏ thành nát bét, người bên ngoài cũng không nắm được dù chỉ một lỗ hồng. Đợi Triệu Cần Du được tin phải người tới cứu, từ đầu tới cuối chỉ trong thời gian mấy tháng hẳn cũng đã giết chết tất cả người trong Triệu gia.

Nhưng Quan phu nhân lại có thể nhanh chóng suy nghĩ đến tình trạng lúc này, ngay cả bằng hiệu “Chinh Bắc Phủ Tướng Quân” cũng đã tạo tốt, đem nó treo lên cửa lớn Tây phủ, ai dám động đến Triệu gia dù chỉ một chút? Triệu Cần Du chính là đại tướng canh giữ ở biên quan, công trạng lớn lao, tuy bị huynh trưởng liên lụy, không thể không cúi đầu làm việc, nhưng hẳn cũng không phải người dễ sống chung. Lúc hắn ở trong quân cũng biết vài phần nội tình, muốn chen ép một Trung Lang tướng quả thật rất dễ dàng.

Chu Thiên bóp nát chén trà, chật vật nói:

“Lưu lại mấy tên oắt con cùng với nhũ mẫu, đám người còn lại nhốt hết vào thiên lao!”

Một gã phó tướng nhỏ giọng chỉ điểm:

“Tướng quân, nếu Đông phủ không người, ngài phải diễn trò cho những kẻ nghịch tặc kia xem như thế nào? Việc này còn cần Quan phu nhân toàn lực phối hợp mới tốt.”

Chu Thiên dùng đôi mắt đỏ như máu trừng hắn, sau đó chậm rãi nở nụ cười. Tốt, tốt, hay cho một Quan phu nhân giỏi bày mưu nghĩ kế! Nàng biết rõ tính toán của mình, cũng biết vở kịch này nếu không phối hợp với nàng chắc chắn sẽ không diễn xong được, nàng lại đi được một bước dứt khoát như vậy, còn mang theo tất cả nô tài của mình đi, chỉ chừa lại một phủ không người cho hắn. Trong miệng nàng cái gì cũng không nói, lúc ra tay lại nghiêm túc cực kỳ, đây chính là buộc hắn phải đi bồi tội đây mà!

Có thể khiến Hoàng Thượng đặt ở đầu quả tim luôn mãi nhớ thương, rồi lại cầu mà không được, quả nhiên không giống bình thường. Mà thôi, ngay cả Hoàng Thượng cũng không làm gì được nàng, chính mình muốn tính toán cái gì? Nghĩ như vậy, Chu Thiên cuối cùng cũng tâm bình khí hòa, giương giọng hạ lệnh cường chế nói:

“Mới đánh người, lột xiêm y, đều đã xong? Đi theo Bổng tướng quân đến đập đầu bồi tội với phu nhân, nếu phu nhân không muốn tha cho các người, trở về tự lĩnh 50 quân côn!”

Hắn quản lý thuộc hạ cực nghiêm, mọi người không dám ngỗ nghịch, nhao nhao đứng ra xin lỗi, tiếp theo đó là xám xịt đi về phía Tây phủ đập đầu nhận tội.

Bên ngoài phủ, trên đường cái vây quanh rất nhiều người đứng xem náo nhiệt, tuy bị thị vệ dùng kiếm đẩy ra thật xa, nhưng cũng không rời đi, chỉ vào tấm bảng hiệu đã mất thờ dài:

“Đây đã là tấm biển thứ hai bị đập nát ở Yên kinh rồi. Một người giữ chức quan to như vậy, trong một thời gian ngắn gặp biến cố lớn, thế sự thật đúng vô thường.”

“Nghe nói Diệp gia cùng Triệu gia mỹ nhân thừa thừa, nếu nữ quyến Nhị phủ đều bị phán tội, bị kéo ra chợ bán, nhất định ta phải mua hai người mang về làm thiếp! Các người ngẫm lại xem, vốn các nàng hầu hạ đều là quan lại quyền quý, mùi vị tất nhiên sẽ diệu thú (tuyệt diệu, thú vị) vô cùng!” Không biết kẻ nào dám dăng cười nói liên tục, lập tức có một tràng âm thanh vỗ tay phụ họa.

Ở bên này vẫn đang còn nói hăng say, Tây phủ liền mở cửa, vài gia đình cẩn thận từng li từng tí mang một tấm biển ra, chống cái thang lên, chậm rãi treo lên xà nhà trước cửa. Mọi người tập trung nhìn vào, không khỏi sợ hãi, chỉ thấy trên bề mặt dùng nước son vàng viết năm chữ to —— Chinh Bắc Phủ Tướng Quân, bút pháp móc câu đan thép, khí thế hào hùng cuộn cuộn, mọi người xem thế là quá đủ.

“Chinh Bắc Tướng Quân? Nhị gia của Triệu phủ? Ôi mẹ ơi, thiếu chút nữa quên mất vị sát thần này rồi. Đi thôi, đi nhanh lên! Triệu gia dù có suy sụp thế nào cũng không phải nơi mà chúng ta có thể gây sự!”

Chỉ trong chốc lát, trước cửa phủ đã trống trơn, ngay cả thị vệ bao vây trấn thủ cũng lộ ra thần sắc kính sợ, bất tri bất giác bỏ kiếm xuống, tất khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hồi Cải

Editor: Thiên vi

Quan Tổ Y dẫn theo một đám người chậm rãi trở lại Tây phủ.

Tường ngăn cách hai phủ chỉ còn một đoạn là hoàn thành, rất nhiều gạch được chất đồng ở trên đất, lộn xộn. Thợ thủ công dùng vôi trắng vạch ra một đường màu trắng, lấy đó làm cơ sở phân chia đồ vật của hai phủ. Người hầu trong Đông phủ ban đầu còn cảm thấy phu nhân tuyệt tình, hiện tại mới biết được nàng bày mưu nghĩ kế, liệu sự như thần như thế nào, nếu không phân phủ, hôm nay mọi người trên dưới trong Triệu gia đều sẽ không bảo đảm được tính mạng của mình.

Chu tướng quân có ân oán với Hầu gia, nếu hấn cứng rắn nói hai nhà Triệu, Diệp hợp mưu cướp tài bảo (tiền tài châu báu) tiền triều, bọn họ phải tìm ai để nói lí lẽ đây? Hoàng Thượng nhân từ độ lượng, trí tuệ vô song, sao có thể buông tha cho một đám nghịch tặc làm loạn ngay dưới mí mắt của mình?

Thoát khỏi kiếp nạn sinh tử một phen, mọi người đều cảm thấy phía sau lưng đổ một trận mồ hôi ẩm ướt, trên cổ có cảm giác lạnh như băng, đối với phu nhân vừa bái phục vừa cảm kích, sau khi vượt qua đường bạch tuyến (đường vôi trắng phân chia 2 phủ) đều trung ra gương mặt nghiêm túc, không dám lơ đãng nữa.

Triệu Vọng Thư vui vẻ đi phía sau kẻ mẫu, thấy nàng đi nhanh, hấn vội đi nhanh, thấy nàng đi chậm, hấn cũng đi chậm, một bàn tay vụng trộm túm lấy ống tay áo của Triệu Thuần Hi, nhỏ giọng hỏi:

“Tỷ tỷ, có phải nhà chúng ta vừa rồi thiếu chút nữa rơi vào cảnh tan cửa nát nhà đúng hay không?”

Trái tim Triệu Thuần Hi hưng hăng co rút đau đớn một phen, hai mắt rù xuồng nhìn đê đê, thấy hấn tuy có vẻ mặt sợ hãi, nhưng đôi mắt lại đặc biệt sáng ngời có thần, cũng không có bộ dạng giống như bị dọa mất hồn mất vía, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi:

“Sẽ không, có mẫu thân ở đây, chúng ta sẽ không có chuyện gì.”

Trước đây, nàng từng thống hận thù đoạn độc ác của Quan gia, hại ngoại tổ phụ, nhưng khi biết phụ thân bị Diệp gia liên lụy chuyện lớn như vậy, lại thấy tận mắt đại cửu mẫu lấy toàn bộ Triệu phủ chôn cùng, tư tưởng trong một cái chớp mắt được thay đổi. Người ta thường hay nói lộ điều tri mã lực sự cửu kiến nhân tâm*, lại nói hoạn nạn gặp chân tình, những lời này quả thật không sai.

(“Lộ điều tri mã lực, sự cửu kiến nhân tâm” 路遙知馬力, 事久見人心 Đường dài mới biết sức ngựa, việc lâu ngày mới thấy lòng người.)

Ngày thường ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu quan tâm bọn họ rất nhiều? Có đồ ăn ngon đều không quên phần bọn họ một phần, ngày lễ ngày tết còn cho bọn họ lễ vật thật dày, phải nói là cực kỳ coi trọng bọn họ, mà ngay cả tôn tử ruột thịt, tôn nữ cũng không bằng. Nhưng mà đại nạn vừa mới ở trước mắt, liền không chút do dự đá bọn họ ra ngoài, còn không bằng so với cọng rơm ngon cỏ.

Đây là thân nhân hay là cừu nhân?

Trái lại kẻ mẫu, từ lúc gả lại đây, mặc dù không bao giờ nghe lời nàng một câu, cũng không bao giờ dâng tặng nàng lễ vật quý trọng, giống như kẻ vô tình vô nghĩa, nhưng chỉ đến khi đứng giữa ranh giới ngàn cân treo sợi tóc, nàng lại có thể nâng toàn bộ Triệu phủ lên, cứu vớt trên dưới một trăm mạng người, bảo vệ bọn họ không chịu khi nhục, miễn khỏi việc bị người khác chà đạp.

Cho đến lúc này, nàng ta mới cẩn thận suy ra một đạo lý — người khác tốt với ngươi, không nhất định là rất tốt; Người khác xấu với ngươi, không nhất định là xấu thật sự. Muốn chân chính thấy rõ một người, còn phải dụng tâm để lĩnh hội.

Nàng ta lặng lẽ lau đi lệ quang nơi khóe mắt, nức nở nói:

“Vọng Thư, lúc trước ta nói với ngươi, người mẫu thân này không tốt cái này không tốt cái kia, thật ra đều là nói dối. Ngươi đừng nhìn nàng làm người nghiêm khắc, nhưng đáy lòng không xấu. Chuyện mà ngoại tổ phụ làm, nàng không liên quan, là bản thân hấn làm vậy, chuyện của phụ thân cũng không liên quan đến nàng, là bị Diệp gia làm phiền. Sau này ngươi nên hiểu kính mẫu thân thật tốt, ngoan ngoãn nghe lời nàng, đừng bướng bỉnh nữa biết không?”

Triệu Vọng Thư lần này lại mười phần thuận theo, cúi đầu nghĩ nghĩ, nói:

“Tỷ tỷ, kỳ thật ta không ngu ngốc, chính là không chịu động não thôi. Vừa rồi ta cũng nhìn và hiểu được, nếu mẫu thân không tìm ra tàng bảo đồ thật sự, cái người Chu tướng quân kia sẽ lấy Triệu gia chúng ta ra khai đao phải không? Đến lúc đó cho dù chúng ta nói nhũ mẫu vụng trộm mang theo cháu ngoại trai còn nhỏ chạy trốn, hấn cũng sẽ không tin, Hoàng Thượng lại càng không tin, nhà chúng ta cùng với nhà ngoại tổ gia, đều sẽ phải chịu cái tội danh mưu nghịch rơi xuống đầu, cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản. Ngược lại nhũ mẫu chạy trốn cùng cháu ngoại trai còn nhỏ kia lại được an ổn, trưởng thành còn có thể giúp Diệp gia đứng lên một lần nữa.”

Triệu Thuần Hi yên lặng nghe, từng khớp xương lại thêm một trận lạnh lẽo, âm thanh khô khan nói:

“Đúng, ngươi có thể nhìn và hiểu được là tốt rồi. Thời điểm Diệp gia gặp nạn chúng ta ở lại chắc chắn sẽ bị kéo một phen, nhà bọn họ lại mượn chúng ta làm bàn đạp, tiền đưa cái Hạo ca nhi kia lên tây thiên. Cho nên nói chúng ta không nợ Diệp gia cái gì, một chút cũng không nợ. Về sau ngươi đừng nhắc đến việc này nữa, chờ phụ thân trở về, một nhà bốn người chúng ta cố sống cho thật tốt.”

“Vâng.” Lo lắng dưới đáy lòng của Triệu Vọng Thư từng điểm từng điểm được tán đi, dùng ánh mắt nóng bỏng sùng bái nhìn kẻ mẫu, thấp giọng nói:

“Mẫu thân rất lợi hại, về sau ta nhất định ngoan ngoãn nghe lời của nàng. Nàng muốn ta làm gì ta sẽ làm cái ấy, không bao giờ bướng bỉnh nữa!”

“Tốt, Vọng Thư đã trưởng thành rồi.”

Triệu Thuần Hi vô cùng vui mừng, nghĩ lại ngày trước mình bị mẫu thân mê hoặc, đã làm rất nhiều chuyện không tốt, cứ tới đến lại sinh ra hối hận.(mẫu thân này là Diệp Trần ấy, rắn độc mà k độc ác mới lạ đấy)

Khi nói chuyện, mọi người đã đi đến nhà giữa, sau đó thấy lão phu nhân cùng Nguyễn thị từ trong đồng công việc bề bộn chạy đến, gương mặt lo lắng mười phần.

“Không có chuyện gì đi? Mau để cho ta xem xem.” Lão phu nhân kéo con dâu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, lại kéo tôn tử qua sờ soạng trái phải, sợ bọn họ va chạm với những kẻ quan sai không có mắt kia. Lần này dẫn đầu đội quan sai là Chu Thiên, kẻ kia là kẻ thù không đội trời chung với Triệu gia, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt này?

“Tổ mẫu, ta không sao.”

Triệu Vọng Thư tiến lên nhào vào trong lòng lão phu nhân, đỏ mặt vụng trộm liếc mắt nhìn kẻ mẫu một cái, nhỏ giọng nói:

“Là nương đã cứu chúng ta.”

Nương? Quan Tó Y cảm thấy đỉnh đầu mình giống như bị sét đánh trúng, có chút mê mang. Triệu Vọng Thư vậy mà kêu nàng là nương? Đòi trước nàng đội hán gọi nàng một tiếng này nhưng còn chưa được cái vinh hạnh đặc biệt đấy, đòi này cuối cùng thì nàng đã làm được cái chuyện lớn gì, lại có thể hâm nóng được cái khối đá ngu ngốc này?

Lão phu nhân lại không cảm thấy ngoài ý muốn. Quan thị quả thực là vừa tài giỏi lại có khả năng, trên dưới Triệu gia chưa bao giờ so sánh được, đừng nói một đôi nhi nữ (nhi tử, nữ nhi) không hề có huyết thống, cho dù là từng ngọn cây từng cọng cỏ trong phủ này, nàng cũng có thể hộ một phần tiếp một phần, tuyệt đối không để cho ngoại nhân giẫm lên. Người có nhân phẩm độ lượng như vậy, đức hạnh cao thượng như thế, mặc dù lúc đầu có va chạm rồi dẫn đến hiểu lầm, nhưng thời gian dài chắc chắn có thể dần dần đã động lòng người, lấy được kính phục thật tình của bọn nhỏ.

Người nhìn đi, đầu tiên là con trai tinh ngộ, sau đó lập tức đến tôn tử, lão phu nhân lại nhìn Triệu Thuần Hi, phát hiện nàng ta cũng có vẻ mặt ngưng ngung, không khỏi cảm thấy vô cùng cao hứng. Tốt, như vậy quá tốt, bởi vì cái gọi là gia hòa vạn sự hưng*, tức vị không có nhưng người vẫn còn, chỉ cần mọi người đồng tâm đồng đức, cùng nhau trông coi, sau này tự nhiên sẽ có vô số ngày tốt lành.

(Gia hòa vạn sự hưng*: tạm hiểu là gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh)

Nguyễn thị cũng đi lên an ủi, nói thẳng mình không giúp được gì, vô cùng có lỗi vân vân.

“Đệ muội ở trong này chính là trợ giúp lớn nhất đối với chúng ta, dù sao người cũng là chủ mẫu Tây phủ.”

Quan Tó Y xua tay ra dấu cho mọi người vào nhà nói chuyện, một đám lão nhân gia, hải tử, nữ nhân mang thai, nếu nàng buông tay mặc kệ, không chừng thật sự sẽ bị Chu Thiên giày vò đến chết. Mối hận cũ kiếp trước tạm thời không đề cập tới, nay Quan gia nổi danh nhân đức khắp Ngụy quốc, nàng còn là phu nhân của Triệu gia, còn phải làm gương cho người khác, miễn người khác mượn nàng đi vu oan nói xấu tổ phụ cùng phụ thân. Bọn họ nay đã trà trộn vào triều đình, tất nhiên là không thể có một chút sai lầm nào.

Đương nhiên nàng cũng không quên một đám nô tài đã phải hứng chịu đủ kinh hách, lệnh quân sự mang bọn họ đi an trí, lại ra lệnh cho người mời đại phu đến để bắt mạch chữa thương, đang phân phó với những người xung quanh, chỉ thấy Chu Thiên dẫn một đám thị vệ phản nộ đi đến, tuốt bội đao, cưỡi mũ quan, tất cả đều cung kính bồi tội.

Nguyên tưởng rằng bọn họ tới để tra xét, trong một cái chớp mắt sắc mặt mọi người đều trắng bệch, trốn trong phòng cẩn thận lắng nghe mới biết là phu nhân chủ trì công đạo, không thể không cúi đầu thỏa hiệp. Thủ đoạn của phu nhân này thật sự là quá tuyệt!

Lão phu nhân thờ phào nhện nhồm một hơi, sau đó lại thờ dài nói:

“Diệp gia làm sai hàng ngàn hàng vạn điều, cuối cùng cũng có một việc làm đúng, chính là buộc phụ thân các người phải thú mẫu thân các người qua cửa. Có nhìn thấy không, tuy nàng không có chức quan, cũng không có quyền lực, nhưng nàng lại dùng nơi này.” Lão phu nhân chỉ chỉ huyết thái dương của mình, sáng khoái cười cười:

“Có thể khiến người khác nghe bài bố của nàng. Có mẫu thân các người ở phía trước che chắn, dù trời sập cũng không có chuyện gì. Các người nếu có lương tâm, ngày sau phải hiếu kính nàng thật tốt, không thể ngỗ nghịch dù chỉ là một chút!”

Triệu Vọng Thư vội vàng đồng ý, đôi mắt nhỏ có thần vô cùng nóng bỏng. Triệu Thuần Hi tuy hiểu chậm hơn, nhưng khi nghĩ lại càng thêm khắc sâu. Nàng rất hâm mộ kẻ mẫu khi đứng dưới nắng ánh mặt trời, có thể đường đường chính chính, ngạo nghễ bất khuất. Nàng không cần sử dụng cái âm mưu quỷ kế gì, cứ việc nghênh ngang đi trên đường cái rộng lớn, tất cả mọi người sẽ phải nhường đường cho nàng.

Nàng ta rất muốn giống như nàng, thần thần lại thong dong như vậy. Nhưng không có người dạy nàng ta nên làm như thế nào, lại có tấm gương của mẫu

thân ở phía trước, vì thế càng đi càng lệch, càng đi càng sai không hợp lẽ thường.

Nếu hiện tại sửa lại, còn kịp không? Trong lòng nàng ta khổ sở, vụng trộm xoay người xoa xoa khoeo mắt đỏ bừng.

Quan Tổ Y dù kêu ngoạ như thế nào cũng không thể trở ngại Chu Thiên ban sai*, vì vậy thấy tốt thì lấy, thỉnh hẩn đến thư phòng thương thảo chuyện “dẫn xà xuất động”. Mọi người không dám quấy rầy, trấn an lẫn nhau một lúc sau đó liền tản ra, đi dọn dẹp phủ đệ rách nát một lần nữa.

(Ban sai*: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa)

Thánh Nguyên Đế đợi suốt một ngày mới đợi được thuộc hạ vào cung phục mệnh, cũng không hỏi hẩn án tử làm như thế nào, tặng bảo đồ tìm được chưa, há miệng ra liền hỏi:

“Có từng phiên đến phu nhân?”

Chu Thiên đem chuyện phát sinh trong Triệu phủ nói lại một năm một mười, không dám bỏ sót một chi tiết nhỏ, lại càng không dám thêm mắm thêm muối. Tất cả các huân quý quý phủ đều bị Hoàng thượng chôn xuống một cái đình, muốn hẩn đáp lời chẳng qua là làm theo phép, nếu hẩn quảng cáo mình rùm beng hoặc là hơi có chút giấu diếm, kết cục Diệp Toàn Dững hôm nay, cũng sẽ là kết cục của hẩn ngày mai.

“Lá gan của ngươi thật lớn, dám động thủ với phu nhân.”

Thánh Nguyên Đế lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn một cái, chắc chắn nói:

“Không cần trầm ra tay, có khi nàng đã có biện pháp trị ngươi.”

“Vâng, thuộc hạ biết sai, lần tới sẽ không dám lỗ mãng nữa.”

Suy nghĩ của Chu Thiên nhanh chóng quay ngược trở lại, thầm nghĩ quả nhiên Hoàng thượng đối với Quan phu nhân không phải bình thường, nói mấy câu tất cả đều là cứng rắn, duy chỉ độc câu “phu nhân” kia lại phá lệ mềm mại, giống như là ngậm kẹo ngọt, ngọt như mật vậy, so với khi hẩn đứng đắn kêu hai chữ “phu nhân” không biết nóng bỏng hơn bao nhiêu. Nói hẩn không nhớ nhưng Quan phu nhân, ai dám tin?

Triệu Lục Ly a Triệu Lục Ly, trước mắt ta không đụng được ngươi, chiêu mượn đao giết người cũng rất dễ dàng! Trong nháy mắt, hẩn lại có chủ ý, nhưng không lập tức thay đổi hành động, mà là cường điệu giật giật cái vòng bạc kia, hỏi:

“Bệ hạ, thuộc hạ tự xưng là thị lực bất phạm, tức trí đa mưu, ai vô tội ai có tội, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, nhưng hôm nay lại thật sự bại dưới tay phu nhân. Cũng không biết cuối cùng thì nàng phát hiện như thế nào, thủ hạ đi hỏi nàng cũng không nói, quả thực là khiến người ta phải cong tâm cong phế khó chịu.”

Hóa ra không phải ai phu nhân cũng đều nguyện ý dạy. Trong lòng Thánh Nguyên Đế cực kỳ thoải mái, cẩn thận nhớ lại mặt hàm ám vệ gửi đến, mỗi một chi tiết đều đọc qua vài lần, chỉ điểm nói:

“Miệng người biết nói dối, thân thể lại cực kỳ thành thật. Nếu muốn thấy rõ nội tâm của hẩn, ngôn ngữ chỉ là vẻ bên ngoài, có độ tin cậy một thành, tiếp theo là biểu tình, có độ tin cậy ba thành, cuối cùng mới là động tác tứ chi, nhìn nhất cử nhất động của hẩn có thể nắm bắt được bí mật mà hẩn cố ý che giấu, lúc đó chỉ cần một cước là chuẩn. Thuật nhìn tướng mạo con người, ngươi chỉ học được da lông, phu nhân lại là đại sư. Trẫm chỉ có thể chỉ điểm cho ngươi đến bước này, nếu như quay đầu lại còn không rõ, vậy thì chức Trung Lang tướng quân của ngươi không cần làm nữa.”

Lúc hẩn nói những lời lại nhẹ nhàng linh hoạt như vậy, nhưng lại không phân biệt hình dáng của Diệp Trần ra sao? Chỉ có thể trách hẩn trước đây quá đề cao chính mình, xem nhẹ nữ nhân; Hay là hành động của Diệp Trần quá hoàn mỹ sạch sẽ, sớm đem biểu tình cùng động tác nhỏ nhất không chế khắc sâu vào trong xương tủy.

Trong lòng biết Hoàng thượng cực kỳ coi trọng ngộ tính cùng lòng trung thành của thuộc hạ, Chu Thiên vội vàng tỏ vẻ thụ giáo, cuối cùng uyển chuyển nói:

“Quan phu nhân quả thật bất phạm, phối với Triệu Lục Ly ngu ngốc này quả thật là phung phí của trời. Nếu Triệu Lục Ly chết ngược lại quá tốt, nàng có thể danh chính ngôn thuận tái giá, nếu hẩn bị đoạt mất tước vị, tiền thoái lưỡng nan, cũng không biết được ngày sau sẽ liên lụy đến phu nhân như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Tự Xét Lại

Editor: Thiên vi

Thánh Nguyên Đế nghe Chu Thiên chăm ngồi lì gán xong cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ dùng hai con ngươi sâu thẳm lạnh như băng liếc xéo hắn, nhìn đến khi sắc mặt hắn trở lên trắng bệch, môi khẽ run mới nhả ra từng chữ từng chữ một nói:

“Trẫm không cần sử dụng thủ đoạn của chủ tử lên trên đầu của cấp dưới, nếu ngươi ngại mạng của mình quá dài, có thể đổi với người Diệp gia.”

Chu Thiên lập tức quỳ xuống dập đầu, ngay cả nói cũng không dám, trong lòng run sợ đợi hồi lâu mới nghe thấy ba chữ giống như Quan Thế Âm Bồ Tát:

“Đi xuống đi.”

Hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh tạ ơn, trấn định tự nhiên ra khỏi Vị Ương cung, đi đến một góc không người mới phun ra một ngụm trọc khí, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu nối tiếp nhau chảy xuống từ thái dương, từ sau lưng, phụt chốc đã ướt đầm quần áo.

Cùng lúc đó, Quan Tô Y đang an trí nơi ở cho mấy hải tử cùng với nhũ mẫu. Tuy hải tử đều là người vô tội, nhưng bọn hắn dù sao cũng là người Diệp gia, phạm tội mưu nghịch, sau khi vụ án làm rõ hoặc là xét nhà, hoặc là diệt tộc, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, cho dù nàng muốn quản cũng không quản được. Dù nàng không suy nghĩ cho người Triệu gia, cũng phải suy nghĩ cho Quan gia cùng ngoại tổ gia, huống chi Diệp gia không hề có quan hệ với nàng, thậm chí còn có oán hận sâu đậm.

“Các ngươi sau này ở tạm nơi này đi, đợi mọi chuyện kết thúc, tự nhiên sẽ có người an bài đường đi thay các ngươi.”

Nàng chỉ vào một tòa lầu nhỏ nói, lại lệnh nô tài đem chăn đệm, gối đầu các loại sạch sẽ ôm vào. Trong ngoài lầu đã sớm đứng đầy trọng binh, từ bên ngoài nhìn lại thật yên tĩnh.

Vài vị nhũ mẫu bị Chu Thiên cảnh cáo, tất nhiên là gật đầu đồng ý, hơn nữa người ôm vị Hạo ca nhi kia, nghe nói sau khi chuyện thành công có thể nhặt về một cái mạng, còn có thể nhận tiền thưởng rất hậu hĩnh, tinh thần lúc này mới miễn cưỡng ổn định. Sắc mặt nàng trắng bệch đứng ở cửa, giống như không dám đi vào, thẳng đến khi Hạo ca nhi đối oa oa khóc lên mới một mặt cời áo một mặt đi vào, cửa được khóa lại.

Quan Tô Y chỉ phụ trách thu nhận bọn họ, chờ khi nhũ mẫu dựa theo phản phó trước đó của Diệp Toàn Dũng vụng trộm chuồn ra phủ, nàng lại làm bộ lo lắng đi tìm, sau đó đi báo quan, lúc đó liền được thanh nhân.

Chuyện cần làm bây giờ, chính là chinh đốn lòng người cả một phủ, nàng đi về phía chính đường, lệnh cho quản gia đưa những nô tài không bị thương nặng tới để nghe giáo huấn.

“Triệu gia bây giờ là cái tình huống gì các ngươi cũng biết, Hầu gia đã không được, nay toàn bộ đều dựa vào nhị lão gia chống đỡ. Nhưng Nhị lão gia hàng năm ở biên quan, không thể trở về, lại còn phải xung phong liều chết trên chiến trường, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, chỗ hung hiểm này người thường không thể tưởng tượng nổi. Ta là người nói chuyện thẳng thắn, giờ nói cho các ngươi hiểu rõ ngọn nguồn, Triệu gia gặp kiếp nạn lần này đã không như lúc trước, trước mắt, phủ quý cũng như đình đài lầu các, vẫn treo lơ lửng. Trong các ngươi có người ký văn tự sinh tử, có người ký văn tự bán đứt, khế ước cầm cố, còn có làm công ngân hạn, để tránh liên lụy đến mọi người, ta cũng không miễn cưỡng các ngươi, muốn đi thì cứ đi, muốn ở lại thì cứ ở lại.”

Nàng từ từ uống một hớp trà nóng, tiếp tục nói:

“Tục ngữ nói đan ti bất thành tuyền*, một cây làm chẳng nên non, nhiều người mới làm việc tốt, nhiều người mới tạo ra sự cường đại. Nhưng ta lại cho rằng phải phân lúc nào, tình huống như thế nào. Nay Triệu phủ đang gặp khó khăn, người tuy nhiều, nhưng tâm lại phân tán, đều có mưu tính riêng, đều có suy nghĩ, ngược lại dễ làm chuyện xấu, không bằng trên dưới đồng lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh vững như thành đồng, cùng nhau bước qua thời gian khó khăn này. Nay gia quyến Diệp phủ cũng bị liên quan đến tình tiết bên trong vụ án, chuyển đi này sợ là không trở về được, cho nên chi tiêu của Đông phủ cứ tính toán chiếu theo ngày thường. Bản thân các ngươi tự suy nghĩ một chút, là đi là ở hoàn toàn theo ý các ngươi, những người ký văn tự bán đứt kia ta không thể để các ngươi chuộc thân bằng bạc, chỉ có thể cầm khế ước đi nha môn tiêu tịch, xem như là tích đức thay Triệu gia.”

(Đan ti bất thành tuyền*: Một cây ti giao không thành tuyền. So sánh cá nhân sức mạnh đơn bạc, khó có thể hoàn thành mọi chuyện. Theo <http://chengyu.t086.com/cy2/2151.html>)

Hơi dừng một chút, giọng nói của nàng lạnh dần:

“Nhưng các ngươi phải hiểu được, bây giờ là thời kì bất thường, Triệu gia ta lại liên quan đến đại án mưu nghịch, các ngươi dù lấy được khế ước nhưng trong thời gian tới cũng không đi được, còn phải đợi trong nhà giam mấy hôm, chờ vụ án tra ra manh mối, chứng minh các ngươi không phải đám tặc tử đến thăm dò hoặc vẫn chưa tiết lộ tin tức, mới có thể đầy đủ lông tóc đi ra ngoài. Từ nay về sau các ngươi sống hay chết không quan hệ với Triệu gia, các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Chúng nô tài ngay cả nói cũng không dám, biểu tình kính sợ. Sau khi được phu nhân cứu, bọn họ cũng không có ý định đi, tên tuổi Chính Bắc Tướng Quân mặc dù không thể so sánh với Trần Bắc Hầu, nhưng phu nhân còn ở đây, Triệu gia không kém đến mức không có nơi nào để đi. Đương nhiên cũng có vài kẻ có tâm tư biến hoá kỳ lạ có ý muốn thoát thân, nghe xong vài câu trước trong mắt đã phát ra ánh sáng vui mừng, cho đến câu cuối cùng lại suy sụp xuống dưới, không dám sinh sự. Vị tân phu nhân này tuổi tuy nhỏ, nhưng quả thật là không dễ lừa gạt.

Quan Tô Y nhắm mắt ngồi chờ, sau một khắc chung, thấy phía dưới không có người đứng ra chào từ giả, lúc này mới chậm rãi cười nhẹ:

“Tốt, thời khắc nguy nan phải nên đồng tâm hiệp lực, cuộc đời này thứ mất đi có thể cướp về. Minh Lan, Kim Tử, Ngân Tử, đem bạc ra phát xuống đi cấp phí an ủi cho mọi người.”

Ba nha đầu đồng thanh kêu đồng ý, đem ngân lượng đã sớm chuẩn bị tốt phân phát cho mọi người, mỗi người được ba lượng, không nhiều không ít, công bằng. Đám nô tài vốn tâm phục khẩu phục đối với phu nhân, vô cùng kính sợ, giờ còn được nhận ngân lượng vì thế đều cười toe toét, miệng nói cát tường cầm tiền xong liền ra bên ngoài nhảy nhót, không khí vui mừng dào dạt trong nháy mắt xua đi xui xẻo khi quan binh tới cửa, ngay cả phía Tây không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời cũng sáng sủa không ít.

Triệu Thuần Hi tránh ở ngoài cửa vụng trộm nhìn vào trong. Trước kia vô luận Quan thị nói cái gì, làm cái gì, nàng ta đều cảm thấy không vừa mắt, hiện tại khi vứt bỏ đi chướng ngại, cẩn thận nghiền ngẫm nhất cử nhất động của nàng mới phát hiện bên trong chưa rất nhiều học thức, chính chiêu phát bạc vừa rồi kia nàng ta cũng phải học mất ba năm.

Nói mấy câu vô cùng đơn giản, lại chân thành tha thiết, lòng dạ ngay thẳng, khiến con người ta không tự giác giao tâm cho nàng, cảm động lây; Tiếp đó là tiện đà thi ân, nhận được vô số cảm kích, vì thế người muốn ở lại càng thêm muốn ở lại, không muốn ở lại cũng sẽ không phải hạng người vô tình vô nghĩa, đối với Triệu gia không có một chút tổn thất nào; Nhưng Triệu gia không phải thiện đường, được thiện danh nhờ nàng cũng sẽ không để nô tài phản chủ được sống sung sướng, mang quan sai ra áp chế bọn họ, còn đây là ân uy tịnh thi*, chiêu này vừa ra, nhưng kẻ không an phận sẽ phải hoàn toàn yên tĩnh.

(Ân uy tịnh thi*: Ân: Ân huệ; uy: Uy nghiêm; thi: Dừng tới, thi triển. Câu này ý chỉ: Ân huệ cùng uy nghiêm đồng thời sử dụng.

Theo <http://baike.baidu.com/view/79321.htm>)

Cho đến lúc này nếu còn có kẻ muốn đi, không phải trong lòng có quỷ thì chính là đầu óc có bệnh, đem người giao vào tay Chu Thiên là xong một việc nhỏ rồi. Từ nơi này bắt đầu, ai dám phản chủ làm loạn? Ai dám tà thuyết mê hoặc người khác? Bảo đảm trong phủ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài so với ngày xưa còn hợp quy củ hơn.

Nơi này làm sao giống như sắp tan cửa nát nhà, rõ ràng là phá rồi lại lập, lập nên thời kỳ sơ hưng (sơ khai, hưng thịnh).

Triệu Thuần Hi nghĩ càng sâu, tình cảm đối với Quan thị lại càng thêm phức tạp. Nàng ta vốn cho rằng nữ nhân có lợi hại hay không còn phải xem nàng gả cho dạng nam nhân như thế nào, mẫu thân không phải từ nữ nhi thương nhân leo lên địa vị Tiệp Dư sao, còn có thể mang về tôn vinh cho mẫu gia như vậy? Nàng muốn làm cũng phải làm người giống như mẫu thân, như vậy mới xem như là không uổng công sống kiếp này.

Nhưng mà Quan thị lại như ánh mặt trời ngấn ở phía trước, thật giống như đỉnh núi cao, khiến người ta không tránh khỏi việc phải ngẩng mặt lên nhìn. Nàng không cần dựa vào phu quân sung ái cũng có thể sống cuộc sống tự do tự tại, tất cả mọi người chịu phục, tất cả mọi người phải dựa vào hơi thở của nàng. Cái gì gọi là lợi hại? Cái này mới chân chính gọi là lợi hại! Nếu noi theo mẫu thân, kết cục Diệp gia hôm nay có lẽ chính là kết cục ngày sau của nàng ta.

Dựa vào người khác đều là hư ảo, dựa vào chính mình mới chính là con đường thực tế!

Một tia nghi ngờ dưới đáy lòng cuối cùng cũng không cam lòng bị đánh tan, đôi mắt Triệu Thuần Hi trở nên đặc biệt sáng ngời. Nàng ta lặng lẽ thối lui vài bước, đi về phía Bồng Lai uyển đã được quét tước đôi mới hoàn toàn, trở lại trong phòng, sờ lên những đồ lúc trước bị quan sai làm loạn, nay đã được đưa về thỏa đáng, nhìn mình trong chiếc gương nhỏ, thờ dài nói:

“Hà Phương, phụ thân nói rất đúng, nếu ta ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân, được nàng chỉ giáo một hai điều, đời này chắc chắn sẽ được lợi vô cùng. Làm người nên làm người giống như nàng vậy, chính mình đứng lên bằng đôi chân của mình, dựa vào phu quân, dựa vào nhi nữ, hoặc dựa vào gia thế, đều vô dụng.”

Hà Phương đã sớm cảm động trước phu nhân hiệp khí (hào hiệp, nghĩa khí) thu nạp, không dám đối nghịch cùng nàng, thấy suy nghĩ của tiểu thư được đã thông, tất nhiên cực kỳ vui mừng, vội vàng nói nhiều thêm mấy câu đồng ý. Chủ tớ hai người thương lượng nên bồi tội với phu nhân như thế nào, ngày sau cho dù như thế nào cũng phải dính lấy nàng, học bản lĩnh của nàng, cho tới nửa đêm mới nằm xuống nghỉ ngơi, vốn tưởng rằng sẽ mất ngủ, lại không nghĩ rằng một đêm ngủ không mộng, thật phần an ổn.

Hôm sau, lão phu nhân sáng sớm đã rời giường, thu xếp cái ăn, chặn đệm, thuốc trị thương muốn đến thiên lao thăm nhi tử, dù sao cũng là một miếng thịt rơi ra từ trong bụng của mình, dù thất vọng như thế nào cũng không thể buông tay mặc kệ.

Quan Tổ Y vì biểu hiện rõ ràng danh tiếng nhân đức của Quan gia, không thể không nắm chắc cơ hội hỗ trợ này.

Trừ Nguyễn thị đang mang thai cùng Mộc Mộc tuổi nhỏ ra, vài vị chủ tử của Triệu gia tất cả đều đi lên xe ngựa, xe ngựa lác la lác lư chạy về phía nhà lao. Quan phụ đã sớm chuẩn bị từ trên xuống dưới, khơi thông quan hệ, lúc này đang chờ ở bên ngoài thiên lao.

Trong thiên lao, Triệu Lục Ly ngồi xếp bằng, vẻ mặt thản nhiên, nếu xem nhẹ những vết máu kín người do bị roi đánh cùng mùi tanh nồng nặc gay mũi kia, còn tưởng rằng nơi này không phải nhà tù, mà là cánh đồng bát ngát, nhẹ nhàng khoan khoái an nhàn vô cùng nữa.

Trưởng công chúa thân mặc một bộ trang phục màu đen, trên thắt lưng khoá một thanh đại hoàn đao, hai tay ôm trước ngực, sống lưng thẳng tắp, miệt thị cười nói:

“Triệu Lục Ly, ngươi cũng có ngày hôm nay? Bản diện trở về thật đúng lúc, có thể tận mắt thấy ngươi gặp báo ứng. Sợ là ngươi vẫn không biết đi, dẫn đầu đội quan sai đến bắt người Triệu gia chính là Chu Thiên, một phòng già trẻ kia đến hôm nay cũng không biết có bị chính chết vài người hay không.”

Triệu Lục Ly trong lòng run sợ, trên mặt không chút giấu diếm nào, trầm mặc một lúc sau mới nói:

“Trưởng công chúa điện hạ sợ là cũng không biết, có phu nhân nhà ta trấn ở Triệu phủ, bất luận là người nào, chủ tử hay là nô tài, đều sẽ không có chuyện gì.”

Trưởng công chúa sao có thể không biết? Chẳng qua nói ra để hù dọa Triệu Lục Ly thôi, chính là muốn nhìn hắn chịu đủ kinh sợ, chỉ cần nhìn hắn nước mắt giàn giụa chật vật cũng đã đủ thông khoái. Nhưng hắn giống như đã tìm về được cơ trí thông dong, cũng không rơi vào hố bẫy dù chỉ một chút. Đương nhiên trong này cũng không thể thiếu tín nhiệm to lớn của hắn đối với Quan thị.

Quan thị quả thực là rất cao minh, trưởng công chúa nguyên còn lo lắng nàng chịu khi nhục (khi dễ, nhục nhã), thù trước cửa Triệu gia một lát, ý muốn bảo hộ người nữ tử cương liệt này, vậy mà cái tên Chu Thiên kia lúc đi vào thì ngẩng đầu, lúc đi ra lại xám xịt, đợi nàng chạy vào trong cung hỏi thăm mới biết hắn lại bị Quan thị hung hăng sắp xếp hai cái bẫy, cuối cùng phải đập đầu nhận sai mới có thể thành công lui thân.

Nữ tử như vậy đầu tiên là bị gả cho tên trướng thối Triệu Lục Ly, sau lại bị sắc phôi Hốt Nạp Nhĩ nhìn trúng, thật đúng là hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, hoặc là cái trắng làm đồ ăn cho trư, quả thật là phải giận dữ giẫm chân! Trưởng công chúa hừ lạnh một tiếng, nhắc chân bước đi. Hốt Nạp Nhĩ không giết người này, nàng tự nhiên cũng sẽ không động thủ, đường đường là Vệ Quốc Đại tướng quân còn không đến mức khó xử một kẻ phế vật cùng với một đám nội quyến vô tội.

Triệu Lục Ly thấy nàng như thế, tâm vẫn treo cao rốt cuộc cũng chậm rãi được bỏ xuống. Xem ra phu nhân đã bảo trụ được già trẻ Triệu phủ được bình yên, có thể lấy được phu nhân như vậy quả thật chính là phúc khí kiếp trước hắn đã tu luyện được mà.

Trưởng công chúa vừa mới mở cửa ra, chỉ thấy Thái Thường khanh dẫn theo một đám lão nhân, nữ nhân cùng hai tử đi tới, nho nhã lễ độ chấp tay về phía mình.

Nàng đáp lễ lại, thấy Quan Tổ Y mặc trang phục váy dài quét đất, như tùng như trúc như hoa như ngọc đứng ở một bên, trên người tỏa ra khí thế hào hùng của nam tử lại không mất đi vẻ mềm mại đáng yêu của nữ tử, không khỏi yêu chết, bỗng nhiên giờ tay nhéo nhéo hai má mềm mại của nàng, cười nói:

“Phu nhân, nay Triệu Lục Ly kia đã là hàng không dùng được, nếu hắn không bảo hộ được người, người liền đến phủ trưởng công chúa, bản điện bảo hộ người!”

Tất cả mọi người ở đây như rơi vào trong mộng, duy chỉ có Quan Tổ Y chấp tay nói lời cảm tạ, trên mặt không thấy phần nộ cũng không thấy ngượng ngùng, thái độ thẳng thắn vô tư, tiêu sái.

Trưởng công chúa càng thêm cao hứng, một mặt tươi cười một mặt sai chân bước đi xa, nhìn bóng hình cao ngất kia, quả thật là thập phần khí vũ hiên ngang*.

(Khí vũ hiên ngang*: Khí: hơi thở, sức mạnh thể chất hay tinh thần. Vũ: bốn phương và trên dưới. Hiên ngang: có thái độ tự tin tự cường, bất khuất.

Khí vũ hiên ngang là người có chí khí lớn, hiên ngang vùng vẫy trong Trời Đất.)

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phá Kính*

Editor: Thiên vi

(Phá kính*: Gương vỡ, chỉ sự tan vỡ của vợ chồng)

Quan phụ lần đầu tiên thấy một nữ tử có cử chỉ phóng đảng không kèm chế được như thế, xưa nay biểu tình vốn luôn bình tĩnh cũng duy trì không nổi, rồi rầm hồi lâu mới nhìn về phía nữ nhi, mở miệng muốn nói lại thôi. Lão phu nhân cũng xấu hổ không thôi, cúi đầu ho khan mấy tiếng, sau đó là ngẩng đầu nhìn trời, một lúc sau mới quay sang nhìn trưởng công chúa chăm chăm giống như đang nhìn bóng dáng của một nam tử dũng mãnh, thẳng đến khi nàng biến mất ở chỗ ngã rẽ mới phun ra một ngụm tọc khí.

Trong lối đi nhỏ không có ánh sáng tự nhiên, chỉ có mấy điểm ánh sáng từ chiếc đèn cây hắt lên trên vách tường, trong không khí mùi hương của cây ngô đồng xen lẫn mùi máu tanh nồng đậm quanh quẩn không tan, làm người ta choáng váng đầu óc. Quan Tổ Y không kiên nhẫn đứng chờ ở trong thiên lao, dẫn đầu đi về phía trước, từ từ nói:

“Trưởng công chúa điện hạ chỉ thương hoa tiếc ngọc, lại không phải chuyện tốt ma kính*, các người cứ yên tâm đi.”

(Ma kính” 魔鏡 (1) kính hai mặt, một bên soi như gương, một bên nhìn thấu qua được để quan sát kín đáo. (2) gương thần (như trong truyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết, soi tìm được ai là người đẹp nhất trần gian)

Hai má lão phu nhân đỏ lên, sau một lúc lâu cũng không thấy nói gì:

Quan phụ khản trương nhìn Triệu Thuần Hi cùng với Triệu Vọng Thư, trách mắng:

“Người đưa nhỏ này nói bậy bạ cái gì đấy, còn không mau đi vào thăm phụ quân của người!”

“Nương, cái gì là chuyện tốt mà kính?” Triệu Vọng Thư ngốc nghếch hỏi, lại bị tỷ tỷ nhà mình che miệng lại, hung hăng trừng mắt một cái.

Cả người Quan Tổ Y run lên, cho dù là nghe bao nhiêu lần, vẫn chịu không nổi Triệu Vọng Thư vô cùng thân thiết chuyển âm gọi một tiếng “Nương” này, kêu mẩu thân hoặc Quan thị giống đời trước như vậy không tốt sao?

Nàng miễn cưỡng kéo khoe môi, thân nhiên nói:

“Ý tứ chính là đánh bóng gương đồng. Tốt lắm, mau vào nhìn cha người đi.”

Ở trước mặt bọn nhỏ nói mấy lời nói không tốt này, quả thật là không thích hợp, lần tới nhất định phải chú ý.

“Đúng vậy, phụ thân vẫn đang chờ chúng ta, mau đi vào thôi.”

Triệu Thuần Hi vội vàng túm thắt lưng của đệ đệ kéo đi.

Đi qua hẹp lối đi nhỏ chật hẹp u ám, phía cuối chính là một cung điện dưới lòng đất rộng lớn, bốn phía vách tường được tách ra thành rất nhiều nhà giam nhỏ, dùng lưới sắt vây quanh, mỗi một nhà giam đều nhốt tù phạm, số lượng không giống nhau, có cái nhốt một người, có cái nhốt hai người, có cái lại nhốt hơn mười người. Còn chưa thấy phụ thân, Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư lại nhìn thấy Lưu thị cùng đám người Tống thị bị mang đi hôm qua.

Các nàng chen chúc bên trong một căn nhà giam, tóc tai rối bù, quần áo tả tơi, xiêm y vốn sạch sẽ nay lại nhiễm đầy vết máu loang lổ, xem ra từng bị dùng hình qua. Tống thị có thể xem là tệ thảm nhất, tầng xiêm y bên ngoài đã bị lột ra, chỉ mặc một kiện áo đơn đẫm máu, hấp hối nằm ở trong góc, hai má hướng về phía phía hàng lang, ánh sáng trong mắt tan rã, chỉ còn lại tử khí.

Cho dù ngây thơ như Triệu Vọng Thư, chỉ liếc mắt nhìn nàng ta một cái cũng lập tức ý thức được, người này sắp hồn về địa phủ.

“Hi nhi, Vọng Thư, các người tới rồi? Mau cứu ngoại tổ mẫu!”

Thấy hai ngoại tôn, Lưu thị vội vàng bỏ nhào vào cửa lao biên la to, những người còn lại cũng đứng lên đập đầu, trong đó còn kèm theo âm thanh mơ hồ của Diệp Phồn:

“Hi nhi, Vọng Thư, ta cùng với phụ thân các người đã định thân, dù chưa qua cửa, nhưng cũng coi như là một nửa người của Triệu gia, các người không thể mặc kệ bỏ lại ta a! Lão phu nhân, bà bà, người mau cứu ta đi, ngày sau ta chắc chắn sẽ cần thận hầu hạ Trần Quang, chiếu cố hai hài tử, ta làm trâu làm ngựa cho các người vẫn không được sao.....”

Tiếng khóc, tiếng cầu xin, tiếng chửi rủa, vang lên loạn thành một đoàn, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, ma âm xuyên thủng qua lỗ tai, dọa hai tỷ đệ chết khiếp, không khỏi run rẩy lui vào một góc sáng sủa. Quan Tổ Y nhìn không chớp mắt đi qua, lãnh đạm nói:

“Tự gây nghiệt không thể sống, kéo một cái sau đó giảm mạnh nợ nần đã thanh toán xong, từ nay về sau hai nhà Diệp, Triệu không liên quan đến nhau, chỉ cần đề ý vào thăm phụ thân các người.”

Hai người giống như được ăn thuốc an thần, vội vàng đi ở phía sau kế mẫu, bắt chước bộ dáng của nàng nhìn thẳng phía trước, thông dong đi qua, cuối cùng nhìn thấy phụ thân ở trong nhà giam sâu nhất.

Triệu Lục Ly sớm đã nghe thấy âm thanh cầu cứu liên tục không ngừng, trong lòng biết nhất định là người nhà tới thăm mình, đã sớm đứng cạnh cửa nghênh cổ nhìn ra xa. Hắn ngàn vạn lần không dự đoán được, Đề Sư vạch tội Diệp lão gia trừ bỏ ba mươi hai điều tội trạng, ngoài ra còn phạm vào vô số tội nghiệt lớn nhỏ khác, thậm chí còn liên quan đến hoàng tử tiền triều cùng Tiết tặc, còn âm mưu đoạt bảo tàng của hoàng thất, quả nhiên là lòng tham không đáy, to gan lớn mật.

Sau khi Đình Ủy phủ tự thú hắn mới nghe nói đến những chuyện này, lúc này mới kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, lại nghe được tin dẫn đầu đội tìm kiếm tàng bảo đồ chính là lãnh tướng Chu Thiên, hắn càng cảm thấy tuyệt vọng. Nguyên nhân chính là vì người trong tộc của “vong thể” cũng xuất ra một phần tâm lực, lại không nghĩ đến đem tai họa bất ngờ đến cho người nhà, nếu bọn họ có một chút sơ xuất nào, dù hắn có chết vạn lần cũng khó trừ hết tội trạng này. Đã không xứng làm phụ quân tốt, cũng không làm được con trai hiếu thuận, lại càng không đủ tư cách làm phụ thân, hắn còn sống để làm gì? Không bằng đập đầu chết ở trong tù!

Trong hoảng loạn hắn nghĩ tới tân phu nhân mới qua cửa không lâu, nghĩ đến nàng cao ngạo kiên quyết một thân nghiêm nghị chính trực, tinh thần không khỏi an tĩnh lại. Đúng rồi, phu nhân sớm đã phân phủ, còn nói muốn làm một cửa chính khác ở một bên, treo một cái bảng hiệu, như vậy, số mệnh Triệu gia sẽ không phải buộc lên trên người của một mình hắn nữa, sau đó treo danh hào của Nhị đệ. Trần Bắc Hầu suy sụp, nhị đệ đường đường là Chinh Bắc Tướng Quân, dù thế nào Chu Thiên cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Hóa ra phân phủ không phải vì có thể bỏ được người của Diệp gia, còn để tránh tai họa bọn họ có khả năng phải gánh chịu. Khi đó nàng không phải đã cảnh cáo hắn sao, nói nữ quyến Diệp gia có khả năng liên quan đến tình tiết vụ án, muốn hắn phải nhanh chóng đem người tiễn bước. Nhưng hắn lại khư khư cố chấp, cuối cùng liên lụy đến già trẻ trong nhà.

Tại sao hán có thể hồ đồ như thế? Nếu không có phu nhân, chỉ sợ hán sẽ hại chết toàn bộ những người thân ở trong gia tộc!

May mắn thay, Quan Tó Y đã dẫn một đám người đi đến gần, hán vội vàng lau khôe mắt đỏ bừng, giọng nói khàn khàn:

“Phu nhân, người đã đến rồi.”

Thấy lão phu nhân cùng Quan phụ, vội vàng xoay người thờ dài:

“Con trai gặp qua mẫu thân, tiểu tể gặp qua nhạc phụ đại nhân.”

Quan phụ liếc mắt nhìn hán từ trên xuống dưới một cái, tức giận nói:

“Hoàng thượng chỉ muốn người giúp đỡ tra án, cũng không phải là bắt giam, nhưng trước đó người lại xông vào đại họa, đưa tới rất nhiều thù hận, có người có ý chờ sẵn để thi hình với người, dù ta đã chuẩn bị từ trên xuống dưới cũng không thể giải vây hoàn toàn, cũng không có cách nào. Chính người tạo nghiệt, trong lòng nên biết, cứ sống yên ổn đợi ở chỗ này, chờ vụ án chấm dứt, bọn họ sẽ thả người ra ngoài.”

Triệu Lục Ly xấu hổ chấp tay:

“Làm phiền nhạc phụ đại nhân giúp đỡ tiểu tể, tiểu tể bái tạ, ngày sau thỏa đáng sẽ ăn năn hối lỗi, vút ác theo thiện. Tiểu tể nghiệp chướng nặng nề, có tước vị Trấn Bắc Hầu này không nên đắc ý, vinh hoa phú quý cũng không nên hưởng, nay thân rơi vào cảnh tù tội, chịu đựng trọng hình, ngược lại tự chuộc lỗi một hai. Người sống ở trên đời, đến sạch sẽ, đi cũng sạch sẽ, nhưng ta đi từng bước sai lầm, máu đỏ nhuộm đầy tay, rơi vào kết cục ngày hôm nay trong lòng không oán, lại thấy hối hận, có xấu hổ, hối hận không đối xử thật tốt với phu nhân, xấu hổ không chiếu cố người trong tộc, đợi ta ra khỏi nhà giam, sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm, luyện tiếc sáng nay, trông mong ngày sau, một lần nữa chống đỡ Triệu gia đứng lên. Mong nhạc phụ đại nhân làm chứng cho tiểu tể.”

Quan phụ vui mừng nói:

“Nếu người thật sự có thể sửa đổi, cũng không uổng công Y Y lo liệu trong ngoài, lo lắng hải hùng một hồi. Sau này ta sẽ nhìn biểu hiện của người như thế nào, nếu còn tái phạm, Quan gia ta một người cũng không tha cho người. Tốt lắm, người một nhà các người khó có khi được đoàn tụ, nên nắm chặt thời gian nói chuyện với nhau một lúc đi, ta còn có chuyện phải làm, không thể không đi trước một bước. Lão phu nhân mời.” Ông nho nhã lễ độ thờ dài với lão phu nhân.

Lão phu nhân vội vàng thi lễ, trong miệng không ngừng nói lời cảm tạ, thẳng đến khi tiễn người đến cuối hành lang mới một bên lau nước mắt một bên đi trở về. Gặp phải Diệp Trấn, con trai xui xẻo nửa đời người, cưới Tó Y, thật sự là hết cùng lại thông (đã hết ngày khổ, đến ngày sung sướng), ông trời có mắt a!

Triệu Lục Ly muốn nắm hai tay của Phu nhân, thoáng nhìn qua đầu ngón tay bẩn thỉu của chính mình liền vội vàng thu lại, xấu hổ không thôi nói:

“Hôm qua Chu Thiên đến kiểm tra Triệu phủ, Phu nhân không bị hoảng sợ chứ? Từng câu từng chữ của Phu nhân đều là lời vàng ngọc, ta chỉ hận mình che tai không nghe, khur khur có chấp, thiếu chút nữa hại đến các người. Ta có tội!”

Quan Tó Y còn chưa mở miệng, Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư đã song song chen đến bên cạnh cửa nhà lao, duỗi tay ôm lấy hán, khóc nói:

“Phụ thân, ngài không sai, đều là người Diệp gia không tốt. Ngài không biết, bọn họ thật ác độc, muốn để chúng ta lấp hố thay cho Hạo nhi.” Hai người người một câu ta một câu khai báo tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua rõ ràng.

Triệu Lục Ly kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, ngốc lăng mắt nửa ngày mới chậm rãi quỳ xuống, dập đầu bái lạy:

“Đại ân đại đức của Phu nhân đối với Triệu gia ta, không nói kiếp sau, kiếp này ta nhất định mi khu toái thủ*, dốc sức hồi báo.” Dập đầu xong lại ra lệnh cường chế hai hài tử:

“Còn không mau cảm ơn mẫu thân của các người?”

(Mi khu toái thủ*: “Đương mi khu toái thủ nhi bất tị dã” 當糜軀碎首而不避也 (Báo Yên thái tử thư 報燕太子書) Phải chịu nát thân dập đầu cũng không tránh né.)

Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư không có chút miễn cưỡng nào, ngay ngắn chỉnh tề quỳ xuống dập đầu ba cái, hai mắt chứa đầy nước hồ “Nương”. Lão phu nhân cực kỳ vui mừng, ác cảm đối với Triệu Thuần Hi tiêu tan đi không ít, trong miệng không ngừng ni non:

“Biết sai có thể thay đổi hướng tới con đường thiện, dù phá kính cũng có thể đoàn tụ” Cứ chờ xem, nước mắt lão phu nhân rơi ồ ồ.

Quan Tó Y lần đầu tiên cảm nhận được tư vị chân tay luống cuống là gì. Nàng tình nguyện người trong cái nhà này giống như đời trước bất hòa với nàng, lạnh lùng với nàng, thậm chí là hãm hại nàng, cũng chịu không nổi bọn họ thành tâm thành ý ăn năn, ân cần nóng bỏng tới gần. Nàng có thể phân biệt được thật tình hay giả ý, cho nên mới càng thêm khó xử.

Động thủ với một đám người vô tội nàng làm không được, hướng chi trong đó có hai kẻ vẫn còn là đứa nhỏ choai choai. Nếu thật sự có thể không để ý đến đạo nghĩa, bỏ đá xuống giếng, nàng cùng với người Diệp gia có khác gì nhau? Vì cừ hận chôn vùi lương tâm, thậm chí là đánh mất bản tính, đắm

mình, nàng phải làm sao mới không có lỗi với danh tiếng Quan gia? Phải làm sao mới không có lỗi với di huấn tổ tông? Phải gánh vác bốn chữ “không thẹn với lòng” như thế nào?

Thôi, nếu bọn họ thật tình ăn năn, nàng liền làm tròn bổn phận, yên ổn trấn hưng nhà cửa; Nếu lòng dạ bọn họ khó lường, nàng liền phản khởi phản kích, một bước cũng không nhường. Tất cả hãy để cho thời gian làm chủ.

Nghĩ như vậy, cuối cùng Quan Tổ Y cũng khôi phục trấn định, tâm tình phức tạp kéo Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư lên, lại tránh đi cái quỳ lạy của Triệu Lục Ly, lệnh cho gã sai vặt đưa cho hắn gói thuốc sát lên vết thương, sau đó là dọn đồ ăn.

Trưởng công chúa ra khỏi thiên lao vốn định hồi phủ, nghỉ ngơi, lại đưa bài tử vào cung điện thánh, vừa bước vào ngự thư phòng chuẩn bị hành lễ, chỉ thấy trong đôi mắt đen của Hoàng đế hiện lên sáng sáng xanh nhìn qua chăm chăm, cuối cùng dừng lại ở trên đầu ngón tay của nàng.

Nàng nhếch miệng cười, giọng nói ác liệt :

“Như thế nào, ngón tay này của Bản điện được làm từ vàng sao, Hoàng thượng hiếm lạ như vậy?”

Cuối cùng tiến đến chớp mũi ngửi ngửi, say mê nói:

“Không có ý chán ghét, nhuyễn ngọc ôn hương, tốt cho một tuyệt thế giai nhân nghiêng nước nghiêng thành! Hốt Nạp Nhĩ, quả nhiên người có đủ tình nghĩa huynh đệ, đoạt tước phụ của người ta liền tặng một người rất tốt qua, trở thành Hoàng đế, ngay cả trí tuệ cũng được mở mang không ít, Bản điện bội phục!”

Thánh Nguyên đế sớm đã nhận được mật báo, biết được Triệu Lục Ly đã hòa hảo cùng với phu nhân như lúc ban đầu, Triệu gia lão thái thái còn liên tiếp nhắc tới cái gì mà “guồng võ lại lành, toàn gia sung sướng”

Đù lời nói, khiến hắn vừa nôn nóng, vừa ghen ghét, vừa khó khăn, nhưng rồi đột nhiên hắn lại bắt đầu nghĩ cách để giết người đoạt vợ.

Trước mắt lại bị trường tử không âm không dương khích vài câu, lửa giận mà hắn kiềm chế thật lâu cũng thiếu chút nữa thì phun trào, hận không thể đem tất cả những kẻ đã tính kế với mình đều đốt thành tro. Nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng đế, hiểu được đạo lý hi giận không thể hiện ra sắc mặt, nhẫn nhịn mãi mới miễn cưỡng áp chế được tâm trạng cuồng bạo, trầm giọng nói:

“Mặc kệ hoàng tử có tin hay không, trăm chưa bao giờ cướp đoạt thê tử của hắn. Năm đó trăm bắt ngờ tập kích Yến kinh, trên đường nghỉ ngơi hồi sức ở Triệu gia trang, gặp Diệp Trần, nhận ra nàng ta chính là nữ tử đã từng cứu trăm, vì thế mới nói chuyện mấy câu, không biết tại sao lại bị Triệu lão Hầu gia bắt gặp, sinh ra hiểu lầm. Tính tình người kia người cũng biết, giống hệt với Diệp Toàn Dũng, hắn hồi • lộ binh sĩ, lúc chuẩn bị hành lý nhét Diệp Trần không một mảnh vải che thân vào, hôm sau nhả trại lên đường, chàng vạng tối đi được hơn ngàn dặm, lúc hạ trại trăm mới phát hiện trong lều có nhiều hơn một nữ nhân. Hoàng tử ngài nói xem, trăm nên đưa nàng ta về hay là ném đi?”

Ân cứu mạng không thể không báo, thê tử của huynh đệ lại không thể có liên quan, ai cũng không biết lúc đó Thánh Nguyên đế có bao nhiêu căm tức, lại lâm vào một phen khó xử, tiến thoái lưỡng nan như thế nào. Chuyện cũ năm đó, hắn chưa bao giờ nhắc tới trước mặt bất kỳ ai, hiện tại lại không thể không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đoàn Tụ

Editor: Thiên Vi

Trưởng công chúa lần đầu tiên thấy hoàng đế chủ động nhắc tới chuyện năm đó, không khỏi ghé sát vào hơn một chút hỏi :

“Là Triệu lão Hầu gia nhét Diệp Trần vào bọc hành lý của người, mà không phải là người nhìn trúng vẻ đẹp của nàng ta cho nên mới cưỡng đoạt cướp về? Lúc ấy một đám huynh đệ chúng ta liên tục ép hỏi, người tại sao lại không mở miệng nói?”

Thánh Nguyên đế lắc đầu cười khổ:

“Lúc Trăm phát hiện trong chốn có nhiều hơn một nữ tử không mảnh vải che thân, lại còn là ân nhân cứu mạng của mình, thê tử kết tóc của huynh đệ, cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh kia có thể nghĩ. Trăm điều động vài binh lính đưa nàng ta trở về, trước mặt nàng ta đáp ứng, lúc xoay người liền treo cổ tự tử, may mà kịp thời phát hiện nên mới cứu được. Nàng ta quỳ gối bên chân trăm, luôn miệng nói trình tiết đã mất, không còn mặt mũi trở về gặp Triệu Lục Ly, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với một đôi nhi nữ, cầu trăm ban cái chết cho nàng ta. Nhưng trăm biết rõ Triệu Lục Ly quan tâm đối với nàng ta như thế nào, biết rõ nàng ta từng cứu trăm một mạng, há có thể lấy oán trả ơn? Rơi vào đường cùng đành phải mang nàng ta theo bên người, nguyên tưởng rằng sau khi chiếm được Yến Kinh sẽ giải thích với Triệu Lục Ly, chỉ cần Triệu Lục Ly không chê, đưa nàng ta trở về, mọi chuyện được tốt đẹp,

vậy mà nàng ta lại đi tìm cái chết, còn cầu xin trăm trăm ngàn lần không được nói là lão Hầu gia đưa nàng ta tới, miễn làm tổn thương tới tình nghĩa của phụ tử Triệu gia, còn nói chính mình đã không sạch sẽ, không còn mặt mũi trở về Triệu gia, không bằng chết cho hết tội. Trẫm thấy nàng ta trình liệt như thế, lại phải chịu đựng đến bậc này, không thể không cho nàng ta một chỗ dung thân.”

Ánh mắt Trương công chúa đăm đăm, sau nửa ngày trầm mặc mới nói :

“Một sợi tóc của nàng ta ngơoi cũng chưa chạm qua?”

“Vẫn chưa từng chạm qua dù chỉ một sợi tóc, trẫm chỉ phụ trách chiếu cố nàng ta, bảo vệ nàng ta cả đời không lo.”

“Chỉ nhìn thoáng qua thân thể của nàng ta, nàng ta liền không đi ?”

“Trẫm làm sao biết nữ tử Trung Nguyên này suy nghĩ cái gì?”

Hai mắt Thánh Nguyên Đế đỏ bừng :

“Nàng ta ba lần bốn lượt tìm cái chết, dù sao trẫm cũng là nam tử, phải có trách nhiệm, đành phải dốc hết sức gánh chịu tất cả chỉ trích cùng chê trách. Nhưng cuối cùng Triệu Lục Ly vẫn biết Triệu lão Hầu gia sở tác sở vi*, từ đây về sau hấn hận cha mẹ hấn thấu xương, phản bội lại trẫm.”

(Sở tác sở vi*: hành động đã thực hiện)

Bàn tay hấn không tự giác dùng sức nắm chặt lấy ngự án được làm từ gỗ cây tử đàn vô cùng cứng rắn, cuối cùng để lại một dấu vết, hấn cắn răng nói :

“Nhưng hoàng tử ngơoi biết không? Năm đó một tràng ân cứu mạng kia, rất có thể là cục diện mà Diệp gia bài bố, nhìn qua Diệp Trần cũng không vô hại như mặt ngoài của ả. Trẫm muốn nạp phu nhân vào cung, sắc phong làm Chiêu Nghi, nàng ta liền sai sử Triệu Lục Ly cầu trẫm một đạo thánh chỉ từ hôn, đoạt phu nhân đi mất! Tâm tư người Trung Nguyên quả thật là biến hoá kỳ lạ, thật sự rất đáng giận!”

Trương công chúa cũng là người thẳng tính, mặc dù mấy năm gần đây mới tiếp xúc với người Trung Nguyên nhiều hơn, cũng có thay đổi giao hoạt hơn rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy đầu óc không đủ dùng. Nàng nâng tay ý bảo:

“Ngơoi chờ một chút, để Bản điện suy nghĩ sắp xếp đầu mối rõ ràng. Mọi chuyện là như vậy.”

Nàng trầm ngâm nói:

“Đầu tiên, Diệp Trần cứu ngơoi là giả, ngơoi lại tưởng thật, coi nàng ta thành ân nhân cứu mạng, cho nên năm đó vốn có thể chinh chết Diệp Toàn Dũng, không có hấn quản lý gia tài, ngơoi có thể tiếp nhận toàn bộ sinh ý của hấn, nhưng ngơoi lại vội vàng qua quýt thả hấn ra?”

“Đúng, Diệp Trần cũng không biết trẫm, hút xà độc thay Trẫm, đắp thuốc, thừa dịp Trẫm hôn mê liền rời đi. Sau đó Trẫm phái người đi thăm dò mới biết được nàng ta là nữ nhi Diệp gia, bởi vì thay Trẫm hút độc cho nên bị thương đến căn cốt, bệnh nặng một thời gian rất dài, dù sau đó dần dần tốt lên nhưng vẫn không thể khỏi hấn, trở nên vô cùng gầy yếu. Tuy Trẫm áy náy, nhưng trong lòng vẫn có nghi ngờ, một mặt tiếp tục điều tra một mặt chờ nàng ta tìm tới cửa rồi báo đáp ân cứu mạng, vậy mà nàng ta vẫn sống cuộc sống của mình như trước, giống như đối với Trẫm hoàn toàn không biết gì cả, cũng không để ở trong lòng dù chỉ một chút, mà những kẻ tham dự ám sát đều đã chết, không có người đối chứng, lúc này Trẫm mới bỏ đi nghi ngờ, thả Diệp Toàn Dũng ra.”

Thánh Nguyên đế nhớ lại chuyện cũ, càng cảm thấy người Trung Nguyên giao hoạt gian trá, cái gì hư hư thật thật, lấy lui vì tiến, quả thật là đùa giỡn hấn phải xoay vòng vòng! Về sau hấn đã có kinh nghiệm, chậm rãi học hỏi văn tự Trung Nguyên, đọc binh pháp biến ảo lạ kỳ, quyền mưu không chế lòng người, mới không phải chịu thiệt. Nhưng người Trung Nguyên tuy đáng giận, cũng rất đáng yêu, ví dụ như Phu nhân, Đế Sư cùng Thái Thường, bọn họ quả thật là trung liệt, vô cùng lương thiện, quang minh chính đại, kết giao với bọn họ rất thoải mái, cho dù mỗi ngày đều bị Đế Sư dạy bảo, nhưng trong lòng cũng đặc biệt thoải mái.

Miệng của Trương công chúa liên tục chặc chặc, tiếp tục nói:

“Nếu Bản điện nhớ không lầm, sau khi nàng ta cứu ngơoi, Diệp Toàn Dũng liền dâng toàn bộ gia sản lên, đầu hàng ngơoi?”

“Trẫm lúc ấy đã tiêu diệt lục lộ của (thượng, hạ, tiền, hậu, tả, hữu) Chư hầu, mà Nhị vương phải liên hợp với nhau mới tiêu diệt được một kẻ trung quân tiền triều, hấn sao có thể không đầu hàng trước trẫm? Cũng bởi vì Diệp gia xuất chiến nã cùng với lương thảo, trẫm mới cho hấn một chức vị Thái Sử Lệnh. Không nghĩ tới, Thái Sử Lệnh lại là chức vụ phải tinh thông viết văn mới đảm đương nổi.”

Bên tai của Thánh Nguyên Đế đỏ lên, thầm nghĩ ngay cả Đế Sư cũng không quen nhìn Trẫm làm xằng làm bậy, trong lòng Phu nhân sợ là càng thêm chê cười Trẫm là một Hoàng Đế nhà quê.

Ai, mặt mũi đều mất hết!

Trương công chúa chặc chặc kêu kỳ lạ, tổng kết nói :

“Bản điện suy nghĩ cẩn thận, trước khi Diệp Trần cứu ngơoi, sau đó gặp lại rồi cố ý nhiều lần tiếp xúc với ngơoi, khiến lão Hầu gia hiểu lầm hai người các ngơoi câu kết với nhau, vội vàng đem nàng ta tiến bước, thành toàn cho gian tình của các ngơoi. Nàng ta lần lượt tìm chết, bức bách ngơoi không thể không che chở nàng ta, thay nàng ta chu toàn.”

Biểu tình của Trương công chúa có chút vận vẹo, giọng nói cũng rất kỳ quái:

“Kết quả chính là người phát hiện tất cả những chuyện này đều là giả dối, đều là một tuồng kịch một ván cờ. Diệp Trần mưu toan leo lên quyền quý, tỳ bà không ôm, lại không chịu nổi khi trên lưng đeo tội danh thủy tính dương hoa* này, vì thế mượn tay của lão Hầu gia đi làm chuyện bất nghĩa kia, lại lần lượt tìm chết muốn quảng cáo rùm beng ả ta trình liệt như thế nào, lừa gạt người phải “có trách nhiệm” của một đại nam nhân, ôm tất cả xô nước bắn vào người, lật ngược thế cờ bản thân nàng ta được tẩy trừ sạch sẽ, trắng tinh không nhiễm hạt bụi nào. Mấy năm nay người nuôi nàng ta từ cái ăn đến cái uống, cung cấp cho nàng ta quyền cao chức trọng, ngoài sáng ngầm che chở nàng ta, kết quả nàng ta lại liên hợp với Triệu Lục Ly, đoạt mất người mà người chân chính đặt ở đầu quả tim? Người không chạm vào một sợi tóc của vợ người ta, ngược lại người ta lại cướp vợ của người đi, lại còn là chính người hạ ý chỉ xuống dưới?”

(Thủy tính dương hoa(水性杨花): dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lười nhẹ nhàng như hoa dương | chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất)

Thánh Nguyên đế cứng ngắc gật đầu:

“Đứng, nắm đó dùng xà xích đuổi giết Trẫm chính là dị nhân Miêu tộc, hẳn là có quan hệ với Diệp gia, hoàng tử từng xuất chinh đến Quý Châu Kiếm Đông.....”

Trương công chúa không đợi hắn nói hết câu liền cười không thể kiềm chế lại được nữa, một mặt đập ngực án một mặt than thở:

“Tốt a, vợ tuồng này rất phấn khích! Một chuyện cười lớn như vậy, cũng đủ để Bản điện cười một năm dư thừa! Ha ha ha, đệ đệ ngọc của ta, người tại sao có thể ngọc đến mức này chứ.....” Sau đó là vỗ tay đi ra cửa, dần dần đi xa.

“..... Đối với dị nhân Miêu tộc phải hiểu rõ ràng hơn, không bằng thay thăm tra một chút ai am hiểu sử dụng xà tròng (rắn, côn trùng, chuột, kiến), có thể bắt được hung phạm, phá tan âm mưu.”

Thánh Nguyên Đế phun ra nửa câu sau với bóng dáng của trường công chúa, sắc mặt lúc đen lúc trắng cực kỳ phấn khích.

Con mẹ nó đây là chuyện gì? Có thể để Trẫm nói hết lời hay không? Người vào cung chẳng lẽ chỉ vì chê cười Trẫm? Không phải do Trẫm ngọc, rõ ràng là người Trung Nguyên rất giáo quyết! Hắn hát bay tấu chương, nghiền mực, văn thư, lừa giận thiêu đốt hừng hực không có chỗ phát tiết, ngược lại khiến hai mắt đỏ bừng.

Lúc này hắn giống như đã thú bị nhốt lại giấy dựa cũng chỉ uống công vô ích, Phu nhân cùng Triệu Lục Ly gương vỡ lại lành, thời gian còn lại của hắn càng ngày càng ít. Hắn làm sao có thể không nóng nảy, làm sao có thể không nôn nóng đây. Có trời mới biết hắn thiếu chút nữa đã bị Chu Thiên cổ động, lệnh cho tử sĩ âm thầm giết chết Triệu Lục Ly. Nhưng may mà hắn vẫn còn nhìn được, không vì vậy mà thẹn với Phu nhân, thẹn với lương tâm.

Khi người đi trong bóng tối bắt tận, gặp một người vô cùng tốt đẹp người sẽ cố hết sức đuổi theo, ý đồ muốn mình càng thêm xứng với nàng hơn. Trước kia hắn muốn làm hoàng đế là vì mạng sống, vì thỏa mãn đã tâm chinh phục thiên hạ, hiện tại cũng là vì lẽ dân bách tính, trời yên biển lặng, vì để Phu nhân thật lòng thành tâm khen hắn một câu “Minh quân thiên cổ”.

Minh quân sẽ không vì tư lợi cá nhân làm tổn hại đến quốc pháp, nếu muốn chia rẽ hai người, còn phải ly gián tình cảm của bọn họ hoàn toàn mới tính là thành công. Mấy năm gần đây Thánh Nguyên Đế học được không ít thủ đoạn của người Trung Nguyên, rất nhanh đầu lòng mây liền giãn ra nảy ra một ý hay.

Quan Tô Y thăm hỏi Triệu Lục Ly, xác định hắn không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới dẫn theo một nhà già trẻ trở về. Xe ngựa nhanh chóng chạy vào ngõ hẻm, dừng lại ở cửa Tây, theo lý mà nói hai tỷ đệ Triệu Thuần Hi, Triệu Vọng Thư nên trở về Đông phủ, nhưng cả hai đều mặt dày đi phía sau kẻ mẫu vào nhà giữa.

Tốt xấu gì Quan Tô Y cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của hai người, nay Triệu Lục Ly không có ở đây, nếu nàng mở miệng đuổi người, chắc chắn nàng sẽ trở thành đầu câu chuyện, sẽ có người nói người Quan gia nổi danh nhân đức cũng chỉ là lừa gạt thế gian, vạn bất đắc dĩ (như bất đắc dĩ nhưng nghĩa mạnh hơn), chỉ làm không thấy, trong lòng lại thờ dài người hiền đức quả thật không dễ làm, khó trách đạo đức của Tăng Tử được so sánh như “Như lâm thâm uyên, như lý bạc băng*”, đến khi chết mới được giải thoát.

(Như lâm thâm uyên, như lý bạc băng *: “如臨深淵,如履薄冰: như đi bên mép vực sâu, như giẫm lên lớp băng mỏng trên mặt nước, ý nói đến sự cẩn trọng trong giải quyết hoặc đối diện với một việc nào đó.)

Lão phu nhân nhìn con dâu cùng tôn tử, thấy tình cảm của con dâu đối với tôn tử không được hòa thuận, không khỏi kéo nàng ra một chỗ hòa giải, khuyên giải con dâu đừng so đo với hai hài tử. Triệu Thuần Hi rất biết thời cơ, vội vàng đề đệ đệ đập đầu với kẻ mẫu, luôn miệng nói sau này chắc chắn sẽ nghe lời.

Nguyễn thị dẫn theo Mộc Mộc đến hỏi thăm tình huống của đại bá, thấy cảnh này cũng đi đến khuyên giải vài câu.

Cả nhà xuất động, đã nói đến nước này, nếu Quan Tô Y còn không thuận theo, còn không buông tha có vẻ rất không có nhân tình. Nàng mặc niệm bốn chữ “không thẹn với lòng” nhiều lần, lúc này mới lạnh nhạt mở miệng:

“Thôi, nếu các người biết sai, sau này nếu còn chống đối ta giống như trước kia, nên dạy dỗ cái gì ta sẽ dạy dỗ cái đó, chức trách ta nên làm ta cũng sẽ cố gắng làm, hy vọng các người nói được làm được, không nên ngỗ nghịch.”

Trầm ngâm một lúc, nàng tiếp tục nói:

“Chu Thiên dẫn đầu đội kiểm tra Trấn Bắc Hầu phủ, cho dù hấn phá hủy tất cả nhà cửa, bức tử người trong phủ từ trên xuống dưới, các người cũng không chỗ kêu oan, bởi vì hấn chiếm lý, tuân thủ quy củ, phụng lệnh Hoàng mệnh. Nhưng ta treo tấm biển “Chinh Bắc Tướng Quân phủ” lên, cái nhà này không chỉ có một người là phụ thân của các người nữa, còn có Nhị thúc của các người, cho dù hấn muốn tùy ý làm bậy phía dưới cũng không được phạm thượng, chuyên quyền độc đoán, chỉ cần buộc một cái tội cho Nhị thúc của các người thôi cũng đủ để cho hấn uống cả đời. Cho nên tấm biển này không chỉ là một tấm biển, nó còn là quy củ. Ở trên đời, tất cả mọi người phải tuân thủ quy củ, ngay cả Hoàng đế cũng không ngoại lệ. Không tuân thủ quy củ sẽ như thế nào, có Diệp gia làm gương phía trước, nói vậy chắc không cần ta phải nói lời thừa nữa chứ.”

Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư liên tục gật đầu, mặc dù không rõ nội tình, nhưng cũng rất nhu thuận thụ giáo.

Quan Tô Y có phần không quen với chuyển biến của hai người, hai mắt rũ xuống lạnh nhạt nói:

“Nói nhiều như vậy, ta chỉ muốn cho các người hiểu được, đến chỗ của ta phải tuân thủ quy củ của ta, sớm chiều phải tiết kiệm, học tập từ sáng đến tối, phụng dưỡng trưởng bối, tế bái tổ tiên, giao tiếp qua lại, công việc bếp núc thông thường. Mọi thứ đều phải học, không thể thiếu một cái gì.”

“Nương, chúng ta đã biết.” Hai người trầm miệng một lời chấp thuận.

Mộc Mộc cũng gật đầu như thật, lại bởi vì động tác quá lớn, thiếu chút nữa ngã khỏi ghế dựa. May mắn Nguyễn thị ở gần đấy, vội vàng kéo hấn lại.

Quan Tô Y đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lại mỉm cười, tâm tình treo cao được hạ xuống khó tránh khỏi dạy bảo nhiều hơn vài câu:

“Trên đời này có ba loại người, một là người tuân thủ quy củ; hai là người quen dùng quy củ; ba là người đặt ra quy củ. Người thứ nhất mặc cho người khác bài bố, nhưng người này có thể tự bảo vệ mình, người thứ hai lại có thể du sơn ngoạn thủy đứng trên đỉnh núi, nắm trong tay vận mệnh của mình và của người khác. Bây giờ các người là người thứ nhất, sau này học nhiều nhìn nhiều trí tuệ được nâng cao có thể nâng lên từng bậc một, nếu muốn trở thành loại thứ hai, còn cần cố gắng gấp bội. Thế nhân hà khắc đối với nữ tử, Triệu Thuần Hi, người làm loại thứ hai đã quá đủ, chớ nên lòng tham không đáy, hại người hại mình; Triệu Vọng Thư, thế nhân khoan dung đối với nam tử, nay Hoàng thượng là minh quân, có ý muốn nâng thư sinh nghèo một bước lên trời. Người sinh vào thời này quả thật là may mắn, tuy cha người đi từng bước sai lầm, bị giáng chức, nhưng chỉ cần người cố gắng đọc sách, năm sau tham gia khoa cử thi đỗ Trạng Nguyên, là có thể vào hàng sĩ, trở thành người trên người đặt ra quy củ. Cho nên các người không cần tự coi nhẹ mình, càng không cần sợ đầu sợ đuôi, chỉ cần nghiêm ngặt tuân thủ quy củ, làm việc thiện mưu tính cho mình, tương lai tất sẽ có đường ra.”

Hai tỷ đệ bừng tỉnh đại ngộ, liên tục đồng ý. Nhất là Triệu Vọng Thư, đôi mắt càng ngày càng sáng, giống như có vô vàn dũng khí cùng quyết tâm, còn có nhiệt tình cùng mạnh mẽ vô tận, nắm chặt tay thề nói:

“Nương, lời nói hôm nay của ngài, một chữ ta cũng không dám quên. Ngài chờ xem, nhất định ta sẽ chăm chỉ đọc sách, sau này sẽ lấy về tước vị của phụ thân, cũng dựa vào cố gắng của chính mình cầu cho ngài cùng tổ mẫu một tước vị Cáo Mệnh.”

“Tốt tốt tốt, tôn nhi bảo bối của ta có chí khí, tổ mẫu chờ người!” Lão phu nhân vui mừng chảy cả nước mắt, tay kéo người một nhà vào một chỗ, gặt gao đề chặt.

Quan Tô Y muốn rút ra mà không được, chỉ có thể yên lặng nhẫn nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thử Pháp

Editor: Thiên Vi

Lúc Triệu gia gặp đại nạn, triều đình cũng đang đối mặt với một hồi rung chuyển lớn. Thánh Nguyên Đế lệnh Thái Thường phác thảo điều lệnh mới, có ý đồ áp chế thậm chí là chia cắt tướng quyền, mà quý tộc thuộc Cửu Lê tộc cũng không cam tâm thực quyền bị người Hán cướp mất, liên hợp với vài vị thân vương đưa ra sách lược phân chia cấp bậc nhân khẩu.

Nếu như trước kia, Thánh Nguyên Đế có lẽ sẽ cẩn thận cân nhắc, nhưng hiện tại, hấn đã tìm được biện pháp thiết thực hữu hiệu hơn để áp chế tướng quyền, càng hiểu được sức mạnh ủng hộ hay phản đối của quần chúng dân chúng, muốn đi ngược lại, làm rối loạn nền tảng lập quốc như thế nào? Trước mặt văn võ bá quan trong triều hấn ném tấu chương trở về, chỉ hỏi chư vị thân vương sáu án đề: Một, nơi này có phải là đất Trung Nguyên hay không? Hai, nơi này người Hán có bao nhiêu, người Cửu Lê tộc có bao nhiêu? Ba, quân đội người Hán có bao nhiêu, quân đội người Cửu Lê tộc có bao nhiêu? Bốn, tướng lĩnh người Hán có bao nhiêu, tướng lĩnh người Cửu Lê tộc có bao nhiêu? Năm, quan văn người Hán có bao nhiêu, quan văn người Cửu Lê tộc có bao nhiêu? Sáu, chiến lược lấy ít thắng nhiều, đời này các người đánh qua mấy lần? Mưu tính lấy vạn người nghiền áp hàng tỉ vạn người, các người lấy lực lượng từ đâu?

Chư vị thân vương bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chật vật chịu thua, thần tử người Hán lại càng thêm kính phục đối với Hoàng thượng.

Sau khi nhiễu loạn trong việc phân chia nhân khẩu được ổn định, Thánh Nguyên Đế đưa ra thể chế “Nhị phủ tam tư”, trên mặt nổi là vì việc xử lý triều chính hiệu quả và nhanh chóng hơn, trên thực tế là liên tục hủy đi từng phần quyền lực của Thừa tướng, tất nhiên là lọt vào phản đối kịch liệt của Thừa tướng. Nhưng hần cũng không gấp, để Thái Thường đưa bản phác thảo điều lệnh phân phát cho văn võ bá quan, để bọn họ tự trở về rồi xem, chậm rãi cân nhắc cái lợi và hại trong đó.

Người thuộc đảng phái Thừa tướng nắm toàn bộ quyền lực quân sự và chính trị, trước kia quan võ trong triều đình chỉ là vật bài trí, hiện tại thấy Hoàng thượng muốn lập ra một Xu Mật Viện, để cho bọn họ quản lý quân vụ, tất nhiên là câu còn không được, lúc ấy toàn thể đều đứng ra tán thành. Lại nói, quan viên thuộc đảng phái Thừa tướng dù chưa tỏ thái độ, nhưng sau khi cầm bản phác thảo về nhà xem xét lại, liên tục cân nhắc, cảm thấy đây là một cơ hội tốt để xuất đầu, trong lòng đã bắt đầu sinh ra dao động.

Thánh Nguyên Đế không chút sót ruột, mỗi ngày lúc lên triều nghị sự, chủ trương này chắc chắn sẽ được đưa ra, lệnh cho triều thần thương thảo cùng biểu quyết, ngày thứ nhất chỉ có võ quan cùng đảng phái Đế sư nhiệt liệt hưởng ứng; Ngày thứ hai có thêm vài quan viên phía trung lập đứng ra; Ngày thứ ba lại nhiều thêm một ít; Ngày thứ tư..... Dần dần, không ngừng có người đứng ra tán thành, hoặc là chủ động nộp tấu chương, việc nhỏ hoàn thành không đáng kể, nhìn hơn một tháng, Vương thừa tướng đã là một cây chướng mắt vững nhà, bị chúng bạn xa lánh, không thể không thuận theo đa số văn võ bá quan, thông qua thể chế “Nhị phủ tam tư”.

Từ nay về sau, Thừa tướng đã không thể độc quyền triều chính nữa, áp đảo hoàng quyền, thế gia vọng tộc cùng Hoàng đế song song thống trị thiên hạ, cục diện dần dần bị phá vỡ, cuối cùng là triệt để bị tiêu diệt. Lúc nghị sự, Thánh Nguyên Đế lại ném ra chương trình cải cách thuế pháp cùng phân chia đất đai, âm thanh phản đối quả nhiên giảm đi rất nhiều, cũng có triều thần đưa ra một số phương pháp nếu hần thi hành sẽ có hiệu quả hơn, hàng đầu thì đưa ra phương pháp điều tra nhân khẩu, hoàn thiện hộ tịch, tiếp tục phân chia ruộng đất.

Nhưng thế gia vọng tộc cuối cùng vẫn có vài phần bản lĩnh, ở trường hợp tiên quyết là không xâm phạm nghiêm trọng đến ích lợi của bọn họ, nếu không, bọn họ không có khả năng không có chút phản kích nào, bọn họ thả ra lời đồn đãi, nói những quan lại nhỏ ở thôn quê không phải là điều tra nhân khẩu, mà là bắt tráng đinh, nếu không đưa đi sửa chữa và xây dựng kiến trúc tương tự với Trường Thành, thì là phải xung phong ra tiền tuyến liều chết giết giặc, đảm đương làm vật hi sinh. Ý nói Thánh Nguyên Đế muốn noi theo Bạo Tần (vua tàn bạo), thi hành phép nghiêm hình nặng*, thi hành kế sách muốn đầu độc dân hại dân, lại sửa thuế hộ thành thuế thân*, hoặc hai thuế song song (thi hành cả 2 thuế), quả thật là sâu sắc tăng thêm gánh nặng cho dân chúng, chỉ vì cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân cung chính mình hưởng lạc... vân vân.

(Phép nghiêm hình nặng*: khắc nghiệt, nghiêm ngặt)

Thuế theo hộ thành thuế thân*: ta giải thích chút thuế theo hộ ở đây có nghĩa là thuế theo hộ gia đình. Còn thuế thân là thuế tính theo đầu người. Ví dụ nhé: Nhà A có 4 ng, nhà B có 5 người, nếu theo thuế hộ thì 2 nhà sẽ đóng thuế bằng nhau nhưng nếu theo thuế thân thì nhà B sẽ phải đóng thuế nhiều hơn nhà A vì nhà B nhiều người hơn. ^^)

Thánh Nguyên Đế ban bố mỗi một điều pháp lệnh, mỗi một sách lược, đều bị xuyên tạc biến đổi hoàn toàn, lại bằng tốc độ nhanh nhất truyền bá ra ngoài, dẫn tới dân chúng sôi trào, hỗn loạn liên tục xuất hiện, còn có mấy huyện xảy ra khởi nghĩa vũ trang do chịu đủ nền chính trị bóc lột của quan huyện lệnh, đánh sâu vào châu phủ, ý đồ lật đổ hoàng quyền.

Chỉ trong một đêm, ngọn lửa chiến tranh bắt đầu xuất hiện những điểm nhỏ, nếu Thánh Nguyên Đế điều động quân đội trấn áp nổi loạn, chắc chắn lời đồn đãi này sẽ càng thêm ứng nghiệm, nói hần thành bạo quân lạm sát dân chúng, hoặc hần là kẻ gây nên cảnh đất nước sụp đổ. Muốn giết không thể giết, chiều an lại chiều không được, khe rãnh giữa mi tâm của Thánh Nguyên Đế sâu thêm vài phần, nhiều hơn vài đường, quả nhiên là hết đường xoay xở.

Đế Sư cùng Thái Thường đã phân phó xuống cho nho sinh, mỗi người nhận trách nhiệm đi đến những vùng quê ở các huyện sau đó tích cực tuyên truyền chỗ tốt của tu pháp, nhưng dân chúng lại không tin tưởng, ngược lại nghĩ đến triều đình muốn lừa gạt bọn họ, càng thêm sinh ra oán khí.

Tình huống càng ngày càng rối loạn, nếu như mặc kệ, Ngụy quốc chắc chắn sẽ sụp đổ; Nếu cường thế áp chế, dân chúng chắc chắn sẽ lâm vào cảnh làm than, phải làm như thế nào mới có thể giải quyết nhanh chóng mối nguy cơ này hóa trời yên biển lặng đã trở thành một khối tâm bệnh của Thánh Nguyên Đế. Hần muốn tìm một người để trò chuyện, lấy một cái chủ ý, phóng mắt nhìn ra xung quanh lại phát hiện trong Vĩ Ương cung chỉ có ánh đèn mờ mờ cùng gió lạnh thổi ở phòng ngoài, cũng không có người nào có thể giải quyết nỗi ưu phiền của hần.

“Bệ hạ ngài đừng suy nghĩ nữa, ngày mai còn phải làm triều, ngủ muộn sẽ đau đầu. Nếu trong lòng ngài không thoải mái, có thể đi hậu cung để giải sầu, các vị nương nương chắc chắn sẽ rất thích ý nếu được làm bạn với ngài.” Bạch Phúc nom nóp lo sợ khuyên bảo.

Thánh Nguyên Đế cười lạnh một tiếng: “Giải sầu? Các nàng trừ bỏ tranh giành tình cảm, lục đục với nhau, còn hiểu được cái gì? Giải ngữ hoa* của trẫm lại không ở nơi này.” Vừa dứt lời hai mắt sáng ngời, vội la lên: “Mau lấy bút, mực, giấy, nghiên (tên gốc là văn phòng tứ bảo) ra, trẫm muốn viết thư.”

(Giải ngữ hoa*: Ý nói là người hiểu lòng người, tri kỷ)

Thông tin xem thêm trên <http://baike.baidu.com/item/%E8%A7%A3%E8%AF%AD%E8%8A%B1/4870>)

Bạch Phúc không dám chậm trễ, vội vàng mang bút, mực, giấy, nghiên đến, bày ra từng thứ một.

Bởi vì bốn phía đều có người dân nổi loạn, triều đình gặp rung chuyển mạnh, vụ án của Diệp Toàn Dũng cũng bị gác lại đợi điều tra, Triệu Lục Ly bị giam giữ không kỳ hạn, cũng không biết khi nào mới có thể trở về. Trừ bỏ Quan Tổ Y, cao thấp trong Triệu gia đều có chút nóng nảy, viết thư cầu cứu gửi tới Triệu Cẩn Du, nhưng rất lâu vẫn không thấy hồi âm, chỉ có thể ngồi chờ trong mờ mịt.

Ngày hôm đó, Quan Tổ Y đang ở trong thư phòng vẽ tranh, bỗng nhiên thu được một phong thư đưa tới Trần Tây Hầu phủ, trên mặt lá thư viết bốn chữ “Thân gửi phu nhân”, nhìn xuống góc dưới thư đề tên Hốt Nạp Nhĩ. Đuôi lông mày của nàng nhướn lên, bắt đầu cảm thấy hứng thú, sau khi mở ra liền nhanh như gió xem hết lá thư, không chút nghĩ ngợi liền viết đáp án xuống, sai người đưa trở về.

Thánh Nguyên Đế vốn tưởng rằng phu nhân phải suy nghĩ mất một khoảng thời gian rồi mới hồi âm, đã chuẩn bị tư tưởng phải chờ đợi mấy ngày, thậm chí là chuẩn bị chờ đợi hơn mười ngày, lại không nghĩ đến mới qua gần nửa canh giờ, kẻ nội thị đưa thư liền vội vàng vào cung, quỳ gối ngự tiền phục mệnh. Hắn mở phong thư ra, lấy tờ giấy Tuyên Thành tỏa ra mùi hương thơm ngát xông thẳng vào mũi kia ra, đã thấy trên đó viết bảy chữ to mây bay nước chảy lưu loát sinh động — Thiên Tử nên lấy thân thử pháp.

Lấy thân thử pháp? Lấy thân thử pháp như thế nào? Thánh Nguyên Đế vẫn còn trầm ngâm, đau khổ suy tư, cuối cùng vỗ tay tán thưởng một phen: “Thần kỳ a, phu nhân quả nhiên là giải ngữ hoa của trăm, vợ hiền a! Người tới, trăm muốn đích thân đi đến vùng nông thôn dò xét dân tình, không cần cải trang vi hành, phải làm thế nào để thật khoa trương đi đến đó, phải huyền nào cho mọi người đều biết mới tốt.”

Bạch Phúc đau khổ vội vàng khuyên can, nói vô mồm đến miệng đắng lưỡi khô cũng không làm bệ hạ thay đổi chủ ý, đành phải truyền lệnh xuống dưới, chuẩn bị ngự liễn cùng nghi trượng*.

(Nghi trượng*: vũ khí, quạt, dù, cờ... đội hộ vệ mạng theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa)

Một ngày này, toàn bộ người trong Yên Kinh đều biết Hoàng Thượng tự mình đi đến vùng ngoại thành trấn an dân chúng, kinh ngạc là ngựa đi trên đường, kéo theo xa giá*, lại đề nát một mảng lớn đồng ruộng vừa mới trồng mạ. Vì cô vũ nhân dân cấy ruộng trồng lúa, cam đoan sản lượng lương thực đủ cung ứng cho quân đội, Thánh Nguyên Đế từng ban bố qua một điều pháp lệnh, nghiêm cấm tất cả mọi người không được giẫm đạp lên mạ đã trồng xuống ruộng, vi phạm phạt mười trượng, phạt tiền năm lượng.

(Xa giá*: xe của vua đi; cũng dùng để chỉ nhà vua khi đi lại bằng xe ở ngoài cung)

Lúc này chính hấn phạm sai lầm, dù nông phu chủ nhân của cánh ruộng đó biểu thị không cần bồi thường, nhưng hấn vẫn lệnh cho thuộc hạ đánh mình mười trượng vào lưng, cũng tự mình đem năm lượng bạc đưa qua. Quan viên địa phương đã sớm an bài dân chúng mười dặm quanh đây đến quỳ nghênh thánh giá, một màn này bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng rành rành.

Trận chịu hình này không phải làm bộ, khi Hoàng đế xoay người lại, còn có vết máu loang lổ thấm ra qua lớp vải dệt, nhuộm đỏ cả long bào. Nhưng hấn lại không chút để ý tới, lời nói thâm thía nói: “Lúc này sửa chữa luật pháp phải lấy yêu dân, bảo vệ dân làm gốc, dân quý quân nhẹ, chẳng những dân chúng phải tuân thủ luật pháp, hoàng tộc càng phải làm tấm gương tốt. Khi mới bắt đầu sửa luật pháp trăm đã nói qua, hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân, lời hứa ấy há có thể nuốt lời? Gần đây đủ loại tin vịt được tung ra, đều không phải là ý của trăm, điều tra nhân khẩu, hoàn thiện hộ tịch, không phải là để bắt tráng đinh, áp đặt tài chính và thuế vụ, đơn giản chỉ là muốn chia ruộng đất, cổ vũ khai hoang, cung cấp, nuôi dưỡng dân chúng. Trăm muốn tạo cho mọi người một con đường sống, một số kẻ lại vì dục vọng cá nhân cổ động dân chúng làm loạn, khiến người vô tội phải bỏ mạng vô nghĩa. Đợi khi hộ tịch nhân khẩu được sắp xếp rõ ràng, trong nhà chính nếu chỉ có một người con trai độc đinh sẽ được giảm bớt thuế má lao dịch, có khả năng còn miễn đi đầu quân chinh chiến đánh giặc; Trong nhà chính có người già mẹ già con cô, chẳng những không cần giao nộp thuế má, còn có thể nhận được sự giúp đỡ của quan phủ; Trong nhà nhân khẩu đông đúc, khi chia ruộng đất sẽ càng được nhiều. Các người chỉ nhìn thấy sửa thuế hộ thành thuế thân, lại không phát hiện sửa cả chiếm điền chế thành quân điền chế, trong quá khứ các người chỉ có thể trồng trọt ruộng đất thuê cho thế gia vọng tộc, chỉ lấy được lương lương thực cực kỳ ít ỏi, hiện tại chính mình có thể có được ruộng đất, dựa vào lao động để nuôi sống người một nhà. Các người nói cái nào tốt hơn cái nào kém hơn?”

Nói đến chỗ này, hấn xúc động thờ dài, giọng nói buồn bã: “Trăm một lòng vì dân, thật không muốn các người phải mất đi tính mạng một cách vô nghĩa, mất đi một giọt máu tươi một cách lãng phí, trăm cố ý chậm chạp chưa phải trọng binh đến trấn áp toàn cảnh. Cũng chính là hy vọng các người có thể mở ra tầng sương mù nhìn thấy trời xanh, khai phá ra một nền văn minh mới, chuyển sang một thời thái bình thịnh thế.”

Tục ngữ nói rất đúng, ninh vi trị thời khuyến, bất tác loạn thế nhân*. Người sống ở hậu thế, có ai lại không nguyện ý an ổn, thái thái bình bình? Có ai lại không nguyện ý an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm? Không bị buộc đến tuyệt cảnh, có ai lại muốn lấy tánh mạng mình ra đánh cược? Trước đây cũng có người đi đến vùng nông thôn, đi hết nhà này đến nhà kia, ra sức tuyên truyền chỗ tốt của tu pháp, nhưng vẫn không bằng Hoàng đế làm gương sau lại tự thuật chân thành tha thiết.

(Ninh vi trị thời khuyến, Bất tác loạn thế nhân* Thời thái bình thì không có chiến tranh loạn lạc, cũng không có kẻ trộm cắp, cường đạo; ...)

Chớ nói đến mấy kẻ văn nhân đã đọc đủ thứ thi thư kia nước mắt rơi ướt vạt áo, bái phục đầy đất, ngay cả dân chúng thấp cổ bé họng một chữ to cũng không biết kia cũng phải xúc động sâu sắc, quỳ hô Hoàng thượng vạn tuế, thẳng thắn tán thưởng Hoàng thượng đương thời là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, là minh quân thiên cổ.

Hôm nay đủ loại bằng chứng bằng tốc độ nhanh nhất được truyền ra,□□ dân chúng đã bình tĩnh lại, bắt đầu hỏi thăm luật pháp ban bố trước đó có những điều lệ nào, gọi “Quân điền chế” có ý gì. Đế Sư cùng Thái Thượng tự mình chạy đến vùng nông thôn, giải thích nghi hoặc giúp dân chúng, vì thế ngọn lửa chiến tranh được dập tắt từng chỗ từng chỗ một, trai tráng cầm đao thương vào rừng làm cướp chỉ vì sợ triều đình bắt họ đi làm tráng đinh cũng bắt đầu sôi nổi chạy về nhà, chỉ sợ nếu chậm một bước có thể sẽ không được đăng ký hộ tịch, khiến nhà mình thiếu mất vài mẫu đất ruộng.

Không quá nửa tháng công phu, trận đánh này có khả năng phân chia Ngụy quốc, nhiễu loạn triều đình cứ như vậy bị trừ khử trong vô hình. Thánh Nguyên Đế không hao tổn một binh tốt nào, da thịt chỉ chịu một chút khổ sở, nhưng đối với một tướng quân dũng mãnh thiện chiến như hấn mà nói, cái

này hấn còn không thèm để vào mắt.

Cùng lúc đó, Quan Tồ Y thu được lễ tạ sư của Hốt Nạp Nhĩ đưa tới, là một rương điển tịch cùng một rương khế đất. Nàng đã sớm nghe nói đến việc bệ hạ lấy thân thử pháp, cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng Hốt Nạp Nhĩ đưa thư của mình đến Trấn Tây Hâu, Trấn Tây Hâu lại báo cho Hoàng thượng, lúc này mới có việc tiếp đó.

Đáp lễ rất quý giá, nói giá trị liên thành cũng không đủ, nàng chỉ thần nhiên, cầm tờ khế đất cười nói: “Tuy xuất thân Hoàng thượng son dã, tác phong có chút thô lỗ, nhưng nạp gián như lưu*, dùng cảm đảm đương, chỉ cần thêm chút thời gian, tất sẽ danh xứng với thực, có thể trở thành thánh quân.”

(Nạp gián như lưu*: Nạp: Tiếp thu, tiếp thụ; gián: Cũ chỉ khuyên nhủ quân chủ hoặc tôn trưởng, sử sửa lại sai lầm; như lưu: Nhanh chóng. Tiếp thu khuyên can giống như nước chảy tự nhiên vậy. Hình dung phi thường vui nghe khi nghe ý kiến của người khác .

Xuất xứ: Nguyên · kim nhân kiệt 《 truy Hàn Tín 》 đệ tam chiết: “Khoát đạt đại độ, nạp gián như lưu, vì tông mà bãi hình tội.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ra Tù

Editor: Thiên Vi

Quan lão gia tử cùng Quan phụ đều tự mang theo môn sinh chạy đến vùng nông thôn, ra sức tuyên truyền chỗ tốt của tu pháp, lại lấy Hoàng thượng làm tấm gương tốt, tự mình giải thích nghi hoặc giúp dân chúng, đại nạn vốn nên lửa cháy lan ra đồng cỏ Ngụy quốc trong nháy mắt toàn bộ được trừ khử. Mà kẻ ở sau lưng thả ra lời đồn đãi đều bị bắt lại, thứ dân sung quân biên cương, quan viên thì cách chức điều tra, vốn thế lực của Vương thừa tướng đã bị suy giảm lại gặp phải một vòng thâm kịch đã kích mới, ngay cả chức vị Tam Cục Trưởng quan cũng không gặp may, không thể không âm thầm rời khỏi trung tâm quyền lực.

Ngày hôm đó, Quan lão gia tử cùng Quan phụ sau khi làm xong chuyện tuyên truyền liền chạy về kinh, còn chưa kịp bước vào cửa chính đã bị Đế vương triệu kiến, vào cung phục mệnh.

“Những ngày qua toàn bộ đều dựa vào Đế Sư cùng Thái Thường trấn an dân tâm, mạnh mẽ phát huy quốc pháp, quả thật là cày vát và công lao càng lớn. Từ lúc Trẫm đăng cơ tới nay, mỗi lần gặp nan đề khó xử lý, đều dựa vào Đế Sư, Thái Thường trừ tính giúp đỡ, cảm kích trong lòng khó có thể nói nên thành lời, chỉ nguyện ngày sau quân thần tương hợp, chuyển sang thịnh thế. Ba chén rượu này trẫm cạn trước kính Đế Sư, Thái Thường mời hai người tùy ý.”

Thánh Nguyên Đế uống liền ba chén, sau đó gần lão gia tử muốn cùng ẩm với hấn lại, lo lắng hấn uống rượu quá lượng bị thương đến thân thể, chính mình không có mặt mũi đòi công đạo cho phu nhân. Từ lượng Thái Thường rất tốt, uống ngàn chén không say, thật ra có thể cùng hấn uống một cách thống khoái. Tuy chưa thể thú (lấy) được phu nhân, nhưng tâm tư sâu trong lòng hấn, đã sớm nhận định nàng là phu nhân của mình, tự nhiên đường hoàng lấy Thái Sơn chi lễ đối đãi với hai vị trưởng bối, từ ngôn ngữ đến cử chỉ đều cực kỳ cung kính.

Quan lão gia tử từ lượng có hạn, lại thêm đường đi mệt mỏi, chỉ chậm chậm uống nửa chén rượu đã hơi hơi không chịu nổi, được hai cung nữ đỡ vào nội điện nghỉ ngơi. Quan phụ một mặt thay Hoàng thượng châm rượu, một mặt âm thầm đánh giá tính khí (khí sắc, tính thần) của hấn, thật đúng là càng nhìn càng hài lòng. Hấn nghĩ mãi cũng không ra, vị đế vương mọi việc không hiểu này lại có thể ở trong thời gian ngắn ngủi như thế trưởng thành đến nước này.

Trước đây hấn đã cân nhắc chiêu “lấy thân thử nghiệm” này, tuy nhiên trong đó lại có vài phần hung hiểm, một là khả năng có thể khiến bạo dân vây công; hai là có khả năng đưa tới dư nghiệt tiền triều đến ám sát, nếu xảy ra chuyện sai lầm gì, tốc độ sụp đổ của Ngụy quốc sẽ nhanh hơn, ngược lại biến khéo thành vụng, cố gắng đo lường tính toán nhiều lần, tính toán làm sao để không có chút sơ hở nào. Nhưng khi hấn vẫn còn công tác chuẩn bị ở bên trong, chuẩn bị thêm chút thời gian rồi chỉ điểm, Quân vương lại có thể tự ngộ ra đạo lý này, còn tự mình thể nghiệm, không chút do dự. Mà quan viên địa phương vốn nên sút đầu mẻ trán, lại có thể trong một cái chớp mắt thoát khỏi khổ cảnh, dẹp loạn sự oán hận của dân chúng.

Phải biết rằng, thời gian người này học tập văn hóa Trung Nguyên mới được hai ba năm, không ngờ lại có khả năng cao thâm đến bậc này, quả nhiên là trời sinh sao đế vương, không thể không phục a!

Nghĩ như vậy, Quan phụ than thở nói: “Hoàng thượng anh minh quả quyết, ngộ tính kì cao (thần kỳ, cao siêu), lần bình loạn này không hao tổn một binh tốt nào lại có thể trấn áp toàn cảnh, giải đi mối nguy mất nước, không quá 5 năm, vì thần cùng phụ thân sợ là không còn gì để dạy cho ngài nữa. Thiên hạ này là của hoàng đế, người khác nói một trăm câu, so ra vẫn kém để vương nói một câu, cho nên nếu vì quân không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng lời nói cực kỳ khí phách, nhất ngôn cửu đỉnh, còn ta chỉ là tôn sư của đế vương, không có tồn thất. Hoàng thượng mặc dù xuất thân son dã, nhưng theo như vì thần thấy, hiện tại cũng đã có Long uy cuộn cuộn, từ khí huy hoàng, ngày sau tất sẽ là một đại minh quân.”

Lời này phu nhân cũng từng nói qua, khiến bên tai của Thánh Nguyên Đế đỏ bừng, không dám ngắt đầu, trong lòng lại tràn đầy vui mừng cùng phần chấn. Lần bình loạn này không phải công lao của hấn? Rõ ràng là phu nhân đưa ra chủ ý, nhưng hấn không dám thẳng thắn với hai vị trưởng bối, nghĩ nghĩ, còn thật sự nói: “Người Trung Nguyên có một cách nói học vô chi cảnh*, nếu muốn bàn về học vấn, trầm ngâm cả da lông của Đế Sư cùng Thái

Thường còn không đặng đến được, sao dám kể công kiêu ngạo? Lần bình loạn này đúng là có cao nhân chỉ điểm, trẫm cũng chỉ nghe lệnh rồi làm thôi.”

(Học vô chỉ cảnh” 學無止境 việc học không bao giờ tới cùng)

“Ah? Vậy rốt cuộc là vị cao nhân nào, Hoàng thượng có thể giới thiệu cho vi thần hay không?” Hai mắt Quan phụ sáng ngời.

Thánh Nguyên Đế trong miệng đắng ngắt, xua tay nói: Trẫm sớm chiều đều nhớ tới nàng, nhưng tâm tư của nàng lại bất đồng với trẫm, đợi ngày sau trẫm ôm được nàng đến bên người, trẫm sẽ dẫn nàng đến gặp mặt Thái Thường a.”

Quan phụ cực kỳ thấu hiểu, khuyên giải: “Thế gian phần lớn chí sĩ (người tri thức) có tài đều cao ngạo bất quần, chớ nói công danh lợi lộc gò bó một mối, không bỏ nổi thú vui nhân văn đã học*. Hoàng thượng chớ nên nóng lòng cầu thành, còn phải dùng thành tâm đối đãi, chậm rãi đã động, đẩy mới là thượng sách.”

(Nhân văn đã học*: chỉ người sống cuộc sống nhân văn, xa lánh thế sự, người ko bị câu thúc kiếm kẹp, trở về với tự nhiên)

Thành tâm đối đãi, chậm rãi đã động. Thánh Nguyên Đế nhấm nuốt tám chữ này, tinh thần không khỏi cảm thấy phấn chấn hơn. Quân thần hai người lại hàn huyên hơn nửa canh giờ, đợi Quan lão gia tử tỉnh rượu sau đó mới lưu luyến chia tay. Vừa tiễn bước hai vị đại nhân Thái Sơn, Thánh Nguyên Đế liền cải trang ra cung, chỉ vì hôm nay là ngày Triệu Lục Ly ra tù, phu nhân chắc chắn sẽ đến thiên lao nghênh đón.

Sau khi dân chúng nổi loạn được bình ổn, vụ án Diệp Toàn Dũng một lần nữa được đưa vào vụ án quan trọng, nhưng chỉ qua 3 – 5 ngày đã làm rõ chân tướng, ngự tiền trình báo, tất cả tội trạng của hắn. Nam đình Diệp gia phần lớn bị xử chém đầu, còn lại vài hài tử bị lưu đầy xa ba ngàn dặm; Nữ quyến trong Tổng thị cùng Lưu thị nghiệp chướng nặng nề, bị xử chém đầu, đám người còn lại cách chức xuống làm tiện tịch, áp giải đến biên quan lao lực trong quân đội.

Triệu gia bị đoạt đi tước vị, biến thành thứ dân, người ở bên ngoài nhìn vào chỉ thấy kết cục này thật thê thảm, nhưng đối với Triệu Lục Ly mà nói đó giống như một cái phao cứu mạng của hắn. Tước vị này, tuy cảm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, nhưng đều dựa vào việc bán đứng vợ trước để đổi lấy nó, cảm bồng tay, vứt đi rồi ngược lại thấy thư thái hơn rất nhiều, tất nhiên là hắn sẽ không để ý.

Cũng bởi vậy, ở trong nhà lao đợi hơn một tháng nhưng hắn lại không có một chút biểu hiện tiêu tụy nào, thậm chí còn trở nên thanh thản tự nhiên.

Lung la lung lay đi ra phía cửa lao, xuyên qua hành lang tối tăm, khi đi vào tiền đường sắc trời sáng tỏ, hắn bỗng nhiên thấy lệ nóng quân quanh hốc mắt, nghẹn ngào lên tiếng, nguyên lai mẫu thân, thê tử, đệ muội sớm đã dẫn theo bọn nhỏ chờ ở dưới bậc thang, trong tay cầm quần áo sạch sẽ, mùi thơm của thức ăn tỏa ra cùng mấy cảnh liễu, nhìn thấy hắn vội vàng chạy lên hỏi han ân cần, an ủi không ngừng.

“Mẫu thân, mấy ngày nay khiến ngài lo lắng hải hùng.” Hắn cầm lấy cổ tay gầy guộc của lão phu nhân, chấp tay tri tạ (gửi lời cảm ơn) với Nguyễn thị, cuối cùng găt gao ôm phu nhân cùng ba đứa nhỏ vào trong ngực, dùng sức ôm chặt.

“Tổ Y, là ta xin lỗi nàng. Tuy không có tước vị, nhưng ngày sau ta sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, nếu vì phạm lời thề, sẽ chịu thiên lôi đánh xuống.” Hắn chôn hai má vào sâu trong hõm cổ của thê tử hít hà hương thơm ấm áp ấy, chỉ cảm thấy chưa bao giờ an bình như thế, chưa bao giờ sung sướng như thế.

(Đùa à...cút ngay không được ăn đậu hũ của chị Y, anh Hoàng đâu có người ăn đậu hũ vợ anh kia.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tiễn Thiếp

Editor: Thiên Vi

Xe ngựa nhanh chóng chạy vào ngõ nhỏ, dần dần tới gần phủ đệ, Triệu Lục Ly mới rời nhà hơn mười ngày, lại giống như đã qua nửa đời người, không khỏi vén rèm xe lên nhìn lại, biểu tình trên mặt trở nên hoảng hốt.

Phát hiện ra phu xe dừng ở cửa Tây phủ, Quan Tổ Y phân phó nói:

“Chủ nhân Đông phủ đã trở lại, người tính toán đưa hắn đến Tây phủ là có ý gì? Đi cửa Đông.”

Nay tường vây hai phủ đã sớm được xây xong, bởi vì Triệu Lục Ly bị đoạt mất tước vị, ở Đông phủ rất nhiều đồ không thể dùng, những đình đài lầu các dư thừa đều bị niêm phong, đồ vật có chút quý giá đều bị vứt xó, trên cửa lớn treo tấm biển ghi bốn chữ “Trần Bắc Hầu phủ” nay đã đổi thành tấm biển loại phổ bình thường ghi hai chữ “Triệu phủ”. Ngược lại Tây phủ, vẫn tráng lệ như trước, nguy nga quý khí, ngay cả bảng hiệu “Chinh Bắc Tướng Quân phủ” cũng không giống người thường.

Xe ngựa dừng ở cửa Tây một lúc, sau đó mới chậm rãi đi đến cửa Đông. Triệu Lục Ly nhìn chăm chăm năm chữ to khí thế bức người trên tấm bảng kia, hỏi: “Đây là nét bút của vị nào? Lại có âm thanh của kim minh, khí thế sát phạt. Có khối chiều bài này, khí thế Tây phủ tăng không ít.”

“Đây là nương viết.” Triệu Vọng Thu đỏ mặt liếc mắt nhìn kẻ mẫu một cái, thuận theo nói: “Phụ thân, ta về sau sẽ không bao giờ bước bình nữa, ta nhất định luyện chữ thật tốt, đọc sách thật tốt, lấy về tước vị của chúng ta.”

“Tốt, Vọng Thu đã trưởng thành rồi.” Triệu Lục Ly cực kỳ cao hứng, nhìn không được nắm chặt đầu ngón tay màu xanh nhạt (chắc là chị sơn móng tay ấy...ta sợ hết hồn tưởng chị mắc bệnh gì nữa) của thế tử, thờ dãi: “Tổ Y, ít nhiều có năng gia đình này của chúng ta mới không sụp đổ. Lời nói xin lỗi, lời thề, ta sẽ không nói, năng chỉ cần nhìn biểu hiện của ta trong tương lai như thế nào thôi.”

Quan Tô Y trên mặt cười nhạt, trong lòng lại đề phòng sâu sắc, đợi xe ngựa ngừng lại, lập tức từ trong xe nhảy ra, đẩy cánh tay đang duỗi ra của Triệu Lục Ly, ngay lập tức ôm lấy Mộc Mộc. Triệu Lục Ly không có nửa điểm khó chịu, ngược lại ôn nhu cười cười, đi lên trước nâng mẫu thân lớn tuổi. Giữa hai vợ chồng bọn họ tồn tại rất nhiều hiểu lầm cùng ngăn cách, không phải một sớm một chiều là có thể cởi bỏ. Chính cái gọi là chân thành và kiên định, chỉ cần thật lòng đối đãi, chỉ cần phụ nhân không có ý chí sắt đá, sớm muộn gì cũng có một ngày tha thứ cho hắn.

Trong khi đang suy nghĩ, cửa Đông “kêu kẹt” một tiếng được mở ra, Minh Lan cười hi hi ra nghênh đón, phía sau đi theo một gã gã sai vặt, trong tay bưng một cái chậu than.

“Tiểu thư đã về rồi? Mau bước qua chậu than để tiêu xui.” Nàng chỉ tiếp đón chủ tử nhà mình, nhìn cũng không thèm nhìn tới Triệu Lục Ly một cái.

“Lão gia bước qua trước đi.” Quan Tô Y nghiêng thân mình, để cho mọi người lần lượt bước qua chậu than, đợi khi mọi người đi vào hết cuối cùng mới đến chính mình đi vào, lại lệnh nô bộc chuẩn bị nước nóng, hái lá bưởi, không câu nệ ai với ai, đã đi đến thiên lao, chỉ cần ngâm một hoặc hai chiếc chung*, cầu một cái an tâm.

(1 chiếc = 15 phút, 2 chiếc = 30 phút)

Tất cả mọi người đều không có ý kiến, sau khi tách ra liền vội vàng về phòng mình tắm với lá bưởi, lúc đi ra đều ít nhiều mang theo hơi nước, sau đó mọi người cùng đi đến chính đường ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng thức ăn còn chưa được dọn lên hết lại nghe bên ngoài truyền đến âm thanh khua chiêng gõ trống, trong đó còn kèm theo cả tiếng kêu khóc của nữ tử.

“Đây là gã cười hay là khóc tang vậy?” Lão phu nhân về mặt không hờn giận: “Quản gia, đi ra ngoài nhìn xem là nhà ai tác quái, bảo cho bọn họ nhanh chạy ra xa một chút!”

Quản gia lĩnh mệnh vội vàng chạy đi, một lúc sau liền trở về với vẻ mặt đau khổ, đi ở phía sau là Chu Thiên về mặt ngoài cười trong không cười cùng với Diệp Phồn điềm đạm đáng yêu. Diệp Phồn giống như đã rửa mặt chải đầu một phen, trên người mặc một kiện quần áo màu hồng mới tinh, trên đầu cắm một bộ trâm cài tóc điểm thủy, hai má hơi hơi đỏ ửng, còn chưa dừng lại liền dịu dàng quỳ gối, nghẹn ngào mở miệng:

“Tiện thiếp Diệp Phồn gặp qua phu quân, gặp qua phu nhân, gặp qua lão phu nhân.”

“Người tại sao lại trở về?” Lão phu nhân kinh hãi nhảy dựng lên, khôi phục lại bộ dạng hung tợn trừng Chu Thiên.

“Tại sao nàng không thể trở về? Hai nhà Diệp, Triệu không phải sớm đã nói, một tháng sau sẽ nạp nàng qua cửa sao? Nếu Diệp gia các người nghĩ không nhận mỹ nữ cho con trai người! Nếu các người không thu nàng, bản quan liền để cho toàn bộ người trong Yên kinh đến cùng đến phân xử, nhìn xem Triệu Lục Ly người là một kẻ bội bạc như thế nào!” Chu Thiên cười lạnh nói.

Triệu Lục Ly vừa về nhà, tất nhiên là không muốn phát sinh thêm chuyện gì, mà náo nhiệt trước đó đã đưa tới rất nhiều dân chúng vây quanh, nếu đuổi Diệp Phồn đi lúc này, thanh danh nhất định sẽ không tốt, không khỏi nhìn về phía phu nhân. Trong lòng Diệp Phồn biết, trước mắt Triệu gia hoàn toàn do Quan Tô Y làm chủ, ngay cả Triệu Lục Ly cũng không có phần nói chuyện, vì thế quỳ gối đi qua, ôm hai chân đôi phương khóc cầu (khóc lóc, cầu xin), thấy nàng thờ ơ liền dùng sức đập đầu, thái dương nhanh chóng chảy xuống một dòng máu, dung mạo nhìn thể thảm mười phần.

Quan Tô Y bình tĩnh nhìn nàng ta một lúc lâu, lạnh nhạt nói: “Dừng đập nữa, đứng lên đi. Kim Tử, Ngân Tử mang nàng xuống rửa mặt chải đầu, an trí ở Nam Uyển. Chu tướng quân, mục đích của ngài đã thực hiện được, mời trở về đi.” Dứt lời khẽ nhấc váy dài, sai người tiễn khách.

Chu Thiên vụn vụn không dự đoán được nàng lại dễ dàng thỏa hiệp như thế, không khỏi trào phúng nói: “Phu nhân ngài đồng ý? Bản tướng quân còn tưởng rằng ngài có bao nhiêu khó chơi đâu, hôm nay nhìn lại cũng chỉ được như thế.”

Triệu Lục Ly còn chưa mở miệng nói, Triệu Thuần Hi đã đứng lên kêu: “Nương, loại chuyện này trăm ngàn lần ngài không thể mềm lòng. Tam di mẫu của ta không phải loại đèn cạn dầu, sẽ nhào đến cao thấp toàn gia không được an bình, so với việc dẫn sói vào nhà, không bằng tốn chút bạc đuổi nàng đi.”

Lão phu nhân tán thưởng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, phụ họa nói: “Đúng vậy, chỉ là một tiện thiếp mà thôi, cứ sai người bán đi là được.”

Quan Tô Y cong người đập lên mặt bàn, lãnh đạm nói: “Chu tướng quân nếu đã đưa người tới, dù thế nào đi chăng nữa chúng ta chắc chắn phải nhận nàng, mặc kệ chúng ta đuổi người đi, hay là bán ra xa, Chu tướng quân sợ là sẽ không sợ phiền phức mang nàng về, vứt vào trong phủ lần nữa. Cùng với việc ép buộc qua lại, không bằng nạp nàng cho rõ ràng, đỡ cho việc gọi người đến chế giễu chúng ta nhiều lần. Huống hồ Diệp Phồn trừ bỏ Triệu gia, không có nơi khác để đi, vì lưu lại chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn, mới đầu chỉ khóc, phía sau có khi còn hai nháo, ngoan độc hơn nữa thì sẽ ở trước cửa nhà chúng ta treo dây thừng tìm cái chết, kêu gọi người qua đường nhìn lại, chậu nước bẩn này chúng ta phải mất bao nhiêu năm mới có thể rửa

sạch?”

Nói đến chỗ này, nàng lạnh lùng cười:

“Các người đến có chuẩn bị, một võ tuồng tiếp một võ tuồng đều được an bài rất tốt, không để ý ta gặp chiêu phá chiêu, nếu ta hồ đồ nháo với các người, có bao nhiêu ngu ngốc? Còn không bằng thẳng thắn sòng phẳng thu nàng ta, để người ở mí mắt của mình, tránh khỏi việc người kết bè với nàng, liên tiếp gây sóng gió.”

Chu Thiên tức cười một chút, chấp tay nói:

“Phu nhân biết là tốt, bản tướng quân cáo từ.”

Quan Tô Y một mặt vuốt tay lão phu nhân biểu tình hung ác, một mặt trào phúng nói to: “Chu tướng quân là vị quan quan trọng làm việc trong triều đình, ánh mắt lại chỉ lo nhìn chăm chăm vào hậu viện nhà người khác, treu đùa những thủ đoạn này, không biết mất mặt là gì sao? Còn nữa, người đến để tặng lễ, lại chỉ đưa người, chưa đưa khế ước bán thân của nàng, sao lại hẹp hòi như vậy chứ.”

Chu Thiên lão đảo một cái, thiếu chút nữa trượt chân ngã sấp ở trước cửa, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn phu nhân một cái, lại từ trong vạt áo lấy ra một tờ khế ước bán thân tùy tiện ném xuống, lúc này mới phất tay áo đi mất. Nếu không có phân phó của bệ hạ, hẳn làm sao có thể dùng loại chiêu thức tổn hại bậc này? Đã sớm một đao chém chết Triệu Lục Ly rồi! Chỉ hận bệ hạ chịu sự đầu độc của Đế Sư quá sâu, không nên làm cái gì mà mình quân, giống như trước kia thấy ai không vừa mắt liền làm thịt người đó chẳng phải là thống khoái hơn sao? (võ tướng -> thô lỗ k có đầu óc anh lên làm hoàng đế chắc anh nghèo lâu rồi)

Nếu một ngày tâm nguyện của bệ hạ thật sự được như ý, nạp Quan phu nhân vào trong cung, sợ là sẽ càng thêm lão mẹ đi? Nhân nghĩa lễ trí tín, quả nhiên đều là mây trôi hễ hại mình hại người!

Cửa lớn “bịch” một tiếng được đóng lại, ngăn cách khỏi đám người bên ngoài xem náo nhiệt cùng với đội khua chiêng gõ trống dần dần đi xa, Triệu Lục Ly lúc này mới chưa xốt mở miệng: “Đều là vì phu lúc trước suy nghĩ không chu toàn, lạm dụng sự đồng tình của mình, rước tai họa vào nhà, mà nay một người lại một người tìm tới cửa, để Tô Y giải quyết hậu quả, thật sự là không còn mặt mũi nào nhìn nàng.”

“Người thật sự hồ đồ, hại Tô Y chịu khổ!” Lão phu nhân vốn định giáo huấn con trai một chút, lại nghe thấy quản gia ở bên ngoài hô lên: “Phu nhân không tốt rồi, nha hoàn kia của người cũng đến đây, nay đang ở ngoài cửa chờ đây.”

“Nha hoàn, Minh Phương?” Quan Tô Y “phốc” một tiếng nở nụ cười, giờ chén rượu nhẹ nhàng song sánh lên: “Triệu Lục Ly, người làm lần đầu tiên ta làm đã mười năm, người nạp một người ta cũng nạp một người, nay vừa thoát khỏi kiếp nạn, từng người từng người một lần đến đây, ai cũng trốn không xong. Thôi, nạp một người là nạp, nạp hai người cũng là nạp, để nàng ta vào đi.”

Triệu Lục Ly hai má đỏ lên, xấu hổ không thôi. Lão phu nhân vội vàng trấn an: “Chuyện này cũng không thể trách lên đầu của người, vốn trước đây Trần Quang phạm sai lầm, người mới chèn ép thêm một chút, nếu không chẳng phải để cho một kẻ chỉ là tiện thiếp ức hiếp lên trên đầu nhà giữa? Đến cũng đã đến rồi, cho nàng một miếng cơm ăn là được, Triệu gia chúng ta tuy nghèo túng, cũng không thiếu chút bạc ấy, người không cần tự trách như vậy.”

“Đừng vậy tẩu tử a, ngài đừng nghĩ nhiều, chờ tiếng gió đi qua, đuổi hai người này đến hai cái thôn trang cách xa nơi này là tốt rồi.” Nguyễn thị nhẹ nhàng an ủi. Mấy đứa nhỏ cũng đều trông mong nhìn mẩu thân, sợ nàng bị chọc tức.

Triệu Lục Ly ngồi ở chủ vị ngược lại trở thành người cô đơn, bị mọi người liên thủ xa lánh. Sợ dĩ tất cả sai lầm đều do hắn tạo thành, phu nhân này tốt như vậy, mười phần hoàn mỹ, ngay cả nô tài gặp chuyện lớn phu nhân giống như Tri phủ tự mình làm chủ, lão gia không coi là cái gì.

Tình huống giống như không được tốt cho lắm, phu cương sợ là đấu không lại, nhưng Triệu Lục Ly lại không chút khó chịu, ngược lại thấy khâm phục mười phần. Từng câu từng chữ của phu nhân đều là lời vàng ngọc, nghe lời của nàng chắc chắn sẽ không sai, khó trách thế nhân đều nói thể hiện phu họa thiếu, từ hiếu phụ tâm khoan*, truyền xuống đã mấy trăm năm, quả thật là đều có triết lý sâu sắc.

(Thể hiện phu họa thiếu, từ hiếu phụ tâm khoan*: Vợ hiền chồng ít họa, con hiếu cha yên lòng.)

Trong khi đang suy nghĩ, Minh Phương cầm theo một cái bọc nhỏ đi vào, đang chuẩn bị bày tỏ lòng thành, Quan Tô Y lại xua tay đánh gãy: “Người hãy thu lại những lời nói tốt đẹp chuẩn bị để nói đi, những chuyện hồng bút kia của người tất cả mọi người cùng ta đều biết nhất thanh nhị sở (Rõ ràng rành rạc). Đồ cưới ta đưa đến, cha người mang đi đánh bạc thua sạch rồi, người viết tờ khế ước bán thân, làm tiện thiếp thôi.”

Minh Phương hoảng hốt, khóc nói: “Nhưng rõ ràng tiểu thư ngài nói để cho ta làm quý thiếp, tại sao ngài nói không giữ lời?”

“Quý thiếp chẳng những cần xuất thân trong sạch, còn phải có đồ cưới, người lấy ra nổi sao?” Quan Tô Y lạnh nhạt nói: “Cha người nghiện đánh bạc, tất cả mấy thứ đó đều mang đi đánh bạc hết rồi, lúc thấy Triệu gia lâm nạn, lại muốn hứa gả người cho người khác để kiếm tiền từ lễ hỏi, lại bởi vì tìm không được nhà nào so với Triệu gia giàu có hơn, đành phải để xuống không đề cập tới. Lúc Triệu gia gặp nạn không thấy người trở về, nay kiếp nạn vừa qua, người liền vội vàng dán lên danh hiệu quý thiếp, thế gian nào có chuyện tốt đẹp như vậy? Lúc trước ta nói muốn nạp người, lại không lưu bằng chứng gì, lúc này nếu chối chấp, người có năng lực gì có thể khó dễ được ta? Là người bội bạc trước, ai dám đến chất vấn ta? Nếu người không muốn làm tiện thiếp, có thể, ra khỏi cánh cửa này, người chỉ có thể gả cho nông phu, làm nương từ của kẻ chân đất đi thôi.”

Nếu Minh Phương thực sự có cốt khí gả cho nông phu chân đất nghèo khổ, chắc chắn không phải là Minh Phương đòi trước mưu hại chủ tử để đòi lấy phú quý rồi. Triệu gia tuy không còn tước vị Trấn Bắc Hầu, nhưng vẫn còn danh hào Chinh Bắc Tướng Quân, nàng ta ra khỏi cánh cửa này, có thể tìm được chỗ nào phú quý hơn người ta? Huống hồ tướng mạo của nàng ta chỉ mức bình thường, gả cho thương nhân người ta còn ngại, vì thế khế cần môi

viết tên lên khế ước bán thân, làm tiện thiếp.

Quanh quẩn đi lại một vòng lớn, dời trước địch nhân vốn có cuộc sống tốt đẹp, Quan Tô Y vốn có trăm ngàn biện pháp bắt người đi, nhưng nghĩ đến Triệu Lục Ly thân cận lại không thể không sửa lại chủ ý. Thời điểm lòng người còn sống người không quý trọng, chờ khi nó chết người lại muốn lấy về, nào có dễ dàng như vậy? Vậy ta sẽ đem hai kẻ này ném vào Đông phủ bồi hấn chơi đùa, đời này tha thứ cho nàng không phụng bồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ái Thê

Editor: Thiên Vi

Sau khi mọi người dùng xong được thiện, dời bước đến tiền sảnh tâm sự những chuyện phát sinh trong nhà gần đây.

Quan Tô Y từ trong tay áo lấy ra một phong thư giao cho Triệu Lục Ly:

“Đây là lá thư Lữ tiên sinh xin nghỉ, nói là trưởng bối trong tộc nhiễm bệnh nhẹ, phải trở về một chuyến để tận hiếu, không biết trước ngày về. Trừ hấn ra, trong nhà tạm thời không có người bảo đi nơi khác, thư phòng trước kia của người bị thuộc hạ của Chu Thiên đập phá sạch sẽ, tổn hại rất nhiều đồ cổ cùng vật trang trí, ta đã lệnh cho Tiền quân sự ghi lại một bản danh sách, người có thể tự nhìn xem, kiểm kê, miễn lại tạo ra lỗi hỏng nào đấy.”

“Phu nhân làm việc ta cực kỳ yên tâm” Triệu Lục Ly giống như lơ đãng vỗ vỗ mu bàn tay của thê tử.

Quan Tô Y bị tiếng nói ôn nhu lưu luyến cùng hành động thân mật khẳng khí của hấn biến thành cả người không được tự nhiên, không khỏi tránh ra xa một chút, tiếp tục nói:

“Dù yên tâm như thế nào người cũng nên xem qua, trong lòng còn có tính toán khác. Lần xét nhà này tuy ta đã cố gắng ngăn cản, nhưng vẫn phá hư rất nhiều đồ vật trong phòng, mất đi không ít vàng bạc châu báu, có thể nói là tổn thất nguyên khí nghiêm trọng. Nơi của Nhị đệ ta đã phái người gửi thư đến, nay người ở biên quan chiến sự căng thẳng, hấn còn chậm chạp chưa hồi âm, có lẽ còn phải đợi mấy tháng nữa hấn mới biết trong nhà có biến cố. Nhưng hiện tại đã không sao, tất cả kiếp nạn đều đã được dẹp, hấn không những tay ngược lại lưu lại ấn tượng cho người bên ngoài hấn là người cương trực công chính.”

Nói xong tiếp nhận một cái rương nhỏ từ trong tay Minh Lan, đặt lên trên kỷ trà, thờ dài :

“Người đề sản nghiệp lại cho lão phu nhân, lão phu nhân lại chuyển cho ta. Bởi vì mặt tiền các cửa hiệu đều trên danh nghĩa của Trần Bắc Hầu, người bị đoạt tước vị giam vào thiên lao liền có không ít người bỏ đá xuống giếng, ý đồ muốn chiếm đoạt, may mà ta lấy ra chiêu bài Chinh Bắc Tướng Quân đúng lúc, mới giữ lại được chúng nó, nhưng vẫn tổn hại mất ba bốn phần tiền lời. Sổ sách ta đã sửa lại xong, người có thể cầm về kiểm tra thật giả, nếu có vấn đề gì chỉ cần phái người tới hỏi ta là được.”

Triệu Lục Ly đẩy chiếc rương trở về, cười khổ nói :

“Phu nhân sao đến mức xa lạ như thế? Cửa ta chính là của người, của người vẫn là của người, sản nghiệp này giao cho người, ta rất yên tâm.”

Quan Tô Y nhìn thẳng hấn, cương quyết nói :

“Người vẫn cầm sản nghiệp này về đi thôi. Bên trong ta phải chương quản việc bếp núc, phụng dưỡng trưởng bối, chiếu cố đệ muội cùng vài đứa nhỏ, bên ngoài còn giúp người xử lý sản nghiệp, tính toán chi tiêu, người cho ta có ba đầu sáu tay phải không? Điều nói nam chủ ngoại nữ chủ nội*, người lại đi ngược, vừa muốn ta làm chủ nội vừa muốn ta làm chủ ngoại, người đứng đầu một nhà ngược lại được thoải mái, không cần quan tâm dù chỉ một chút. Nếu như vậy, không bằng ta với người thay đổi, dù sao hôm nay người nhân rồi càng thêm nhân rồi.”

(Nam chủ ngoại nữ chủ nội* :đại ý là nam nhân làm chủ bên ngoài, nữ nhân làm chủ bên trong)

Triệu Lục Ly cực kỳ muốn vì người nhà làm chút gì đó, càng muốn bù đắp lại cho thê tử của mình thật tốt, nên lúc này mới nói đem toàn quyền quản lý sản nghiệp giao cho nàng, nhưng không dự đoán được vô mộng ngựa thành vô đùi ngựa, trong lòng hối hận không thôi, vội vàng xoay người thờ dài, thành tâm bồi tội. Mất thấy thê tử hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi, lộ ra sườn mặt xinh đẹp, tai mắt mũi miệng kia mặc dù rực rỡ lóa mắt, nhưng vẫn còn mang theo một phần ngày thơ, lúc này hấn mới giật mình, nàng không quá 18 tuổi lại có thể tính toán đầu ra đấy, lúc gặp phải biến cố đáng sợ như thế, nếu nàng không đủ kiên cường không đủ thiện lương, đã sớm mặc kệ già trẻ Triệu phủ, bán thân chạy về nhà mẹ đẻ trốn tai ương rồi.

Càng đáng giận là, trước đây hấn lại chưa bao giờ cho nàng một tia ấm áp cùng nhu tình, ngược lại liên tục làm nhục, yêu cầu cao. Khó trách hiện tại vô luận hấn nói cái gì làm cái gì, lòng của thê tử cũng không dậy nổi, nếu hai người đi đến chỗ xa lạ, Triệu Lục Ly biết mình tuyệt đối không có khả năng làm tốt hơn so với nàng.

Càng nghĩ sâu, áy náy trong lòng hấn càng nhiều, lại nhìn gương mặt lạnh của tiểu thê tử, cảm thấy nàng vô cùng đáng kính, cũng vô cùng đáng yêu,

không khỏi nhớ tới một câu châm ngôn – cưới được thê tử như thế còn cầu gì hơn*?

(Cưới được thê tử như thế còn cầu gì hơn* : Hán việt là đắc thê như thữ phu phục hà cầu: được vợ như thế còn cầu gì hơn)

Hắn cười cười ôn nhu như nước, đang chuẩn bị đi lên nắm cổ tay không xương yếu ớt của thê tử, rất muốn bồi tội, trấn an nàng, lại nghe thấy tiếng mẩu thân quả trách nói:

“Ta còn tưởng lần này ngươi trở về đã biết sửa đổi, nhưng vẫn giống như trước không biết điều như vậy! Tổ Y lo liệu trên dưới, chu toàn trong ngoài, vốn đã rất mệt, ngươi không nói muốn chống cái nhà này thì thôi, lại giao tất cả công việc cho nàng, ngươi còn có lương tâm hay không?”

Nguyễn thị vỗ vỗ Mộc Mộc buồn ngủ, nhỏ giọng phụ họa :

“Đúng vậy, đại ca ngươi là người nhân rồi không có việc làm, tốt xấu gì cũng phải chia sẻ một hai cho tẩu tử. Ngươi xem ngươi mang đến cho tẩu tử bao nhiêu là phiền toái? Chuyện Diệp gia tạm thời không đề cập tới, chỉ nói riêng đến chuyện Lữ tiên sinh học giả uyên thâm ngươi mời đến thôi, quả nhiên là kẻ vong ân phụ nghĩa, hạng người chỉ có vẻ bề ngoài (nguyên văn là đồ hữu kỳ biểu) này, ngày thường chúng ta trả tiền học phí cho hắn chưa từng thiếu qua, chỉ cần dạy Vọng Thư thôi mỗi tháng trả hắn tận hai mươi lượng bạc, còn có vài vóc người trong tộc đưa tới, cái ăn, giấy và bút mực, nếu cảm ra bên ngoài cũng đủ để một hộ dân chúng thấp cổ bé họng chi tiêu trong vài năm. Hậu đãi như thế hắn lại không biết cảm ơn, vừa nghe nói ngươi bị đoạt tước vị bắt giam vào thiên lao hắn liền bỏ lại bọn nhỏ trong tộc, đến chào từ giả với tẩu tử, vốn người trong tộc đã hoảng sợ có hắn huyền não càng không thể sống yên ổn. Ta thấy nhà hắn căn bản là không có trường bồi dưỡng bệnh, chẳng qua là tùy ý tìm có thoát thân thôi. Ngay cả trường bồi cũng dám rửa, kẻ này nhân phẩm thấp kém có thể thấy được. Ngươi chờ xem, một khi tin tức chúng ta bình an vô sự được truyền đi, không đến nửa tháng hắn nhất định sẽ quay lại. Ánh mắt nhìn người của ngươi cũng quá kém đi!”

Nguyễn thị đã sớm có cả một bụng oán hận đối với đại bá, trước kia không dám nói, hiện tại không thể không nói, nếu không hắn không biết hỏi cái, người chịu tội còn không phải là tẩu tử?

Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư mặc dù không dám tiếp lời, nhưng đối với phụ thân cũng có rất nhiều bất mãn. Nếu hắn không cố ý mang người Diệp gia về, sau này cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. May mà Triệu Thuần Hi thông minh, tránh thoát khỏi đám thị vệ đến bắt người, may mà Quan Tổ Y trong người có Cáo Mệnh, trấn được Chu Thiên, nếu không hai người cũng giống như nhũ mẫu kia, chịu nhục nhã bị lột quần áo, hiện tại nhất định là sống không bằng chết.

Thấy người nhà trọn mắt nhìn mình, trong lòng Triệu Lục Ly thật sự không biết có tư vị gì, muốn nói xin lỗi nhưng không còn mặt mũi nhắc lại, chỉ có thể cười khổ. Nhẹ nhàng khéo léo nói vài câu “thật có lỗi” làm sao có thể xóa đi tất cả tai họa hắn gây ra lúc trước. Quên đi, cái gì cũng không nói, sau này toàn tâm toàn ý đối xử tử tế với người nhà mới là chính đáng.

Hắn tiếp nhận sổ sách, thờ dài thật sâu. Vốn dĩ muốn phụ nhân ngủ lại Đông phủ, (đùa à... muốn chị Y ngủ lại á mơ đi nhé) nhưng vô luận như thế nào cũng không mở miệng được. Hiện tại hắn làm sao còn xứng với một phụ nhân tốt như vậy, chỉ cần vừa đụng đến đầu ngón tay trắng muốt như ngọc của nàng thôi cũng giống như vậy bắn thánh vật vậy.

Tro mắt nhìn thê tử đỡ mẫu thân trở lại Tây phủ, đóng cửa viện rồi cài khóa lại, Triệu Lục Ly ần ần mi tâm, cảm thấy đau buồn.

“Phụ thân đừng nhìn nữa, có ta cùng đệ đệ ở cùng ngươi mà.”

Triệu Thuần Hi kéo nhẹ ống tay áo của hắn, an ủi nói:

“Nương nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, mặt ngoài nhìn qua rất nghiêm khắc, nhưng đến lúc gặp việc khó lại chịu đứng ra gánh vác cho già trẻ trong nhà. Huống hồ nàng là người kiên quyết, bình thường hai người đều không lọt vào mắt, trước kia ngươi lạnh lùng với nàng như vậy, cho nên không thể trách nàng lạnh lùng với ngươi. Chỉ có thật tình mới đổi được thật tình, chúng ta chậm rãi để nàng nhìn thấy thật tình của chúng ta, một ngày nào đó sẽ tiêu tan hiềm khích lúc trước.”

“Đúng vậy. Tuy nương tức giận với chúng ta, nhưng mỗi ngày vẫn để cho chúng ta đến Tây phủ đọc sách tập viết, cũng không có chút qua loa nào. Cuối cùng thì nương vẫn mềm lòng.” Triệu Vọng Thư bổ sung thêm một câu.

Triệu Lục Ly kéo hai hài tử qua, vui mừng nói :

“Hiện tại các ngươi có thể phân biệt rõ ai tốt ai xấu, so với người làm cha như ta còn tiến bộ hơn. Trước đây đều là phụ thân hồ đồ, thiếu chút nữa tạo thành sai lầm lớn, hại trên dưới cả nhà, sau này các ngươi có thể không nghe lời cha nói, nhưng không thể không nghe lời nương của các ngươi, biết không?”

Hai hài tử liên tục gật đầu, nhu thuận đồng ý. Không trải qua kiếp nạn sinh tử, có lẽ bọn họ vĩnh viễn không nhìn thấu lòng người, lại càng không hiểu được đúng sai. Lần này có thể coi là nhân họa đắc phúc*.

(Nhân họa đắc phúc* : kiểu như trong lúc gặp họa lại có được điều may mắn như câu, tái ông mất ngựa k biết phúc hay họa.)

Ba người dọc theo đường mòn tối tăm đi về phía trước, đi tới con đường nhà Thủy tạ có treo đèn bằng vải lụa, chỉ thấy dưới ánh sáng lay động mờ nhạt là một vị nữ tử mặc váy dài màu xanh, tóc đen chỉ dùng trâm gỗ cổ định ở sau đầu, lộ ra vẻ lười biếng, phấn trang điểm trên mặt không tẩy, nhìn qua vô cùng trong trắng thuần khiết, lại dùng phấn màu vàng vẽ ra một đóa đo đỏ mi son trà* ở trên trán, trên dưới toàn thân chỉ có điểm sáng này, lại giống như vẽ rỗng điểm mắt*, sinh ra linh tính.

(Đồ mi sơn trà* : Đồ mi là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi của họ Hoa hồng, bản địa của các rừng mưa và rừng thưa cây cao trong khu vực Himalaya, Đông Á và miền đông Australia.

Đồ mi có lá kép với mép lá có khía răng cưa, có các lông tơ trên cả hai mặt của lá chét. Hoa mọc thành chùm hoa hay đơn độc, màu trắng. Quả ăn được dài khoảng 2 cm

Sơn trà : một loại hoa . Nói chung là các nàng cứ lên google search 2 loại này nhé)

(Vẽ rồng điểm mắt*: Hán việt là “Họa long điểm tinh”, có nghĩa là vẽ thân con rồng trước, sau đó mới vẽ hai mắt. Câu thành ngữ này thường dùng để ví với việc khi viết văn chương, phải đi sâu và làm sáng tỏ những điều then chốt nhất, khiến nội dung càng thêm sống động.)

Trong lòng Triệu Lục Ly rung động, ánh mắt mê ly, trong lúc nhất thời lại nhìn đến ngây người.

Triệu Vọng Thư còn đang ngây ngốc, đã thấy tỷ tỷ nhà mình đi qua, một tay đẩy ngã người kia, dùng khăn tay hung hăng chà sát cái trán của đối phương, thẳng đến khi đem đóa hoa sơn trà kia lau không còn một mảnh mới lên giọng mắng:

“Người muốn làm cái gì?” Cũng dám học mẫu thân ta?

Mẫu thân rồi đi nàng ta vẫn nhớ, dù phụ thân lừa gạt dạy dỗ như thế nào, cũng không thể làm cho nàng ta quên đi bóng hình mông lung sâu dưới đáy lòng kia. Vì vậy, nàng ta làm sao có thể không biết người mà Diệp Phồn này bắt chước là ai?

Người này muốn chuẩn bị tính toán đường ra khác, thấy Diệp gia không thể xoay người tìm đường sống, liền sử dụng chút thủ đoạn hạ lưu, dùng mấy loại mưu mẹo nham hiểm. Nếu phụ thân thật sự bị nàng ta mê hoặc, thật vất vả mới cứu về nhà có phải sẽ lại bị phá hủy hay không? Phá kính cho dù đoàn tụ, cũng tránh không được để lại khe hở, chỉ cần va chạm rất nhỏ sẽ chia năm xẻ bảy.

Nàng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho bất cứ kẻ nào đến quấy phá an bình của bọn họ, phá hư hạnh phúc của bọn họ.

“Người cứ về Nam Uyển cho ta! Mẫu thân có lòng tốt, rộng lượng có thể dung người, nhưng ta lại là chủ nhân có thù tất báo, nếu người còn đùa giỡn ám chiêu gì đó, có tin ta sai người hủy đi gương mặt như hoa như ngọc này của người, sau đó bán đến biên quan ủy lạo* quân đội hay không? Đúng rồi, tất cả người Diệp gia hiện tại đang ở nơi đó đấy, người đi vừa lúc đoàn tụ với bọn họ.” Nàng nói nhỏ bên tai của Diệp Phồn, giọng nói mềm nhẹ, lại hàm chứa một tia ngoan lệ.

(Ủy lạo 慰勞 thăm hỏi an ủi theo <http://www.hanviet.org/>)

Diệp Phồn lần đầu tiên thấy một mặt độc ác của cháu ngoại nữ, trong hoảng hốt lại nghĩ đến đại bá mẫu Lưu thị đã chết, không khỏi một trận sợ hãi, vội vàng kéo lên váy một cái, vuốt ve cái trán đỏ bừng, chạy nhanh như bay.

Triệu Lục Ly lúc này mới như người bừng tỉnh ở trong mộng, kinh hãi nói:

“Hi nhi, người còn nhớ mẫu thân người?”

“Năm đó ta đã hơn 6 tuổi gần 7 tuổi, sao có thể không nhớ được?”

Triệu Thuần Hi dùng sức cầm chặt cổ tay của phụ thân, nói từng chữ từng chữ một:

“Phụ thân, mẫu thân đã “chết”, người hãy quên nàng đi!”

Nữ nhi cố ý nhấn mạnh chữ “chết”, Triệu Lục Ly sao có thể không hiểu ý tứ này? Hấn ngẩn ngơ một lúc lâu, cuối cùng cười khổ:

“Tốt, phụ thân sẽ quên nàng, người cũng đừng suy nghĩ lung tung, chuyện này không phải là chuyện mà người nên quan tâm. Đi thôi, trở về nghỉ ngơi, sáng mai còn phải đi đến Tây phủ thỉnh an tổ mẫu của các người.”

Ba người dần dần đi xa, thân ảnh dưới ánh nến chiếu rọi hiện ra ba cái bóng kéo dài, chậm rãi giao hòa một chỗ.

Mà bên kia, Diệp Phồn chật vật trốn về Nam Uyển vừa vặn gặp phải Minh Phuong, sắc mặt không khỏi tái nhợt. Tất nhiên là Minh Phuong nhìn ra nàng ta tí mĩ ăn diện một phen, cười lạnh nói:

“Ây da, Diệp gia quả nhiên là gia đình có tiếng học giỏi sâu xa, vừa tới liền không thể chờ đợi được muốn quyền rũ lão gia?”

“Lời người nói thật quá chua ngoa đấy? Có bản lĩnh người cũng đi đi, không có bản lĩnh ngậm miệng chó của người lại!” Lưng Diệp Phồn thẳng tắp đáp trả, tức giận đến mức muốn đi lên cắn xé Minh Phuong .

Nô tài phụ trách quản lý trông coi Nam Uyển nhìn qua, cổ họng rống lên một tiếng:

“Hai người các người yên tĩnh một chút thì chết sao? Đều từ quý thiếp song song biến thành tiện thiếp, còn không nhìn rõ chủ nhân thật sự trong phủ là ai? Có cái công phu đi quyến rũ lão gia kia, còn không bằng đi đến nhà giữa hầu hạ phu nhân. Phi, thật sự là hai kẻ nhìn không rõ mặt hàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Tu La

Editor: Thiên Vi

Triệu Lạc Ly từ cái đêm gặp mặt Diệp Phồn rất giống vợ trước kia, sau đó liền cố ý hay vô ý tránh mặt nàng ta, mỗi ngày đi đến Tây phủ thỉnh an mẫu thân, bồi phu nhân cùng bọn nhỏ ăn sáng, sau đó xuất môn quản lý sản nghiệp. Vốn hắn là người giỏi tính toán, dù chưa học qua kinh thương, nhưng rất nhanh đã có thể bắt tay vào quản lý, sau lưng lại có danh hào của đệ đệ chống đỡ, cho nên vẫn hồi lại không ít tổn thất, dù cuộc đời này vô duyên với con đường làm quan, nhưng làm phú ông giàu có lại dư dả.

Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư có tâm hồi cải, lại thêm mười phần thành ý, Quan Tổ Y thân là “hiền thê lương mẫu” cho nên chỉ có thể nắm mũi bọn họ thừa nhận, truyền thụ cùng dạy dỗ từng loại tri thức lễ giáo.

Ngày hôm đấy, Triệu Vọng Thư đứng giờ đến nhà giữa học tập, thấy trong lòng kẻ mẫu ôm Mộc Mộc, đang đọc chuyện xưa [Son hải kinh], tỷ tỷ còn đến sớm hơn so với hắn, trong tay cầm một cái khung thêu, đang xe chỉ lượn kim, chuẩn bị làm một cái hầu bao.

(Son Hải Kinh* là Sách cổ Tiên Tần Trung Quốc, sách có nhiều mặt nên sách có lý giải không giống nhau, cho rằng giống với lịch sử chính là ghi lại Thần thoại cổ đại, Địa lý, Động vật, Thực vật, Khoáng vật, Vũ thuật, Tôn giáo, Lịch sử, Y dược, Dân tộc,.. Theo <https://zh.wikipedia.org/wiki/%E5%B1%B1%E6%B5%B7%E7%BB%8F>)

“Nương, nhi tử đến chậm.” Hắn lau khóe miệng dính dầu mỡ vào quần áo, xấu hổ nói.

Quan Tổ Y không muốn cố ý khó dễ người chủ nhân, hơn nữa đối phương vẫn còn là một đứa nhỏ cái gì cũng chưa làm. Nàng liếc mắt nhìn sắc trời một cái, lãnh đạm nói:

“Không tới trễ, còn kém một khắc mới đến giờ thìn, trước tiên ngồi xuống đọc sách một lúc đi, học thuộc lòng chương phải học hôm nay và đọc lại 120 lần, ta sẽ giảng giải cho ngươi những chỗ không hiểu.”

“Nhi tử đã biết.” Triệu Vọng Thư vội vàng buông sách xuống, đi đến bên cửa sổ, chìm trong tia nắng ban mai rung đùi đắc ý cầm sách lên. Triệu Thuần Hi liếc mắt nhìn hắn một cái, lại nhìn kẻ mẫu ôm nghĩa đệ, chỉ cảm thấy năm tháng tĩnh lặng, cuộc đời an ổn. Đây mới là những ngày mà nàng ta tha thiết ước mơ, đây mới là không khí nên có của một gia đình hạnh phúc.

Hôm nay Mộc Mộc ở chỗ huynh tỷ vô cùng tốt, nói cũng dần dần nhiều hơn, nắm ống tay áo của nghĩa mẫu, nhỏ giọng nói:

“Nương, con cá thật sự biết bay sao? Nó có hình dáng gì? Hải nhi không nghĩ ra được.”

“Ta giúp ngươi vẽ được không?” Quan Tổ Y nhéo nhéo mũi nhỏ của Mộc Mộc, lúc này mới nhắc bút miêu tả tinh tế. Tầm mắt của nàng cực kỳ rộng lớn, người khác không thể tưởng tượng ra kì vật, trong đầu của nàng chỉ cần nghĩ một chút đã tưởng tượng ra kì vật trông rất sống động, lại thêm bản lĩnh vẽ tranh thủy mặc xuất thần nhập hóa, chẳng qua chỉ vài nét bút đã tinh tế vẽ ra đỉnh núi đẹp tuyệt vời, phác họa nổi lên.

Mộc Mộc nhìn mà tròn mắt há mồm, dùng ngón tay mập mạp ngăn tìn của mình đâm đâm lại sờ sờ nơi đó, trộm nghĩ con cá này thật đúng là sống động. Triệu Vọng Thư cũng đã học thuộc lòng bài thơ, vụng trộm liếc mắt nhìn kẻ mẫu một cái, nhỏ giọng oán giận:

“Nương, vì sao ngươi kể chuyện xưa cho Mộc Mộc, vẽ tranh, lại cảm thẹn phạt ta?” Dứt lời sắc mặt thoáng một cái liền tái nhợt, vội vàng bỏ sung:

“Ta không có ý trách ngươi, ta cũng muốn nghe ngươi kể chuyện xưa, nhìn ngươi vẽ tranh.”

Kiếp trước ta kể chuyện xưa cho ngươi còn thiếu sao? Ta hao tổn tâm cơ đem nhân sinh triết lý cùng tinh hoa nho học đưa vào trong chuyện xưa, dẫn đường cho ngươi từ ghét học đến hiểu học, rồi đến tự học. Ngươi lại hỏi báo ta như thế nào đây? Chuyện xưa đã nói xong từ đời trước, đời này bản thân ngươi tự học tập đi.

Đương nhiên những lời nói này, Quan Tổ Y không có khả năng nói ra ngoài miệng, đập mặt bàn nói:

“Dạy học trông người cũng là một cửa học vấn, có nguyên tắc cơ bản. Quan gia ta là thế gia nho học, cũng là thế gia có giáo dục, từ xưa đến nay di huấn truyền xuống, thứ nhất là hữu giáo vô loài*, thứ hai là tùy theo tài năng tới đâu rồi mới dạy. Có cách giáo dục không phải người nào cũng có thể dạy, không có địa vị cao thấp, không phân biệt trường ầu trước sau. Tùy theo tài năng tới đâu dạy tới đó, chính là đối với hạng người gì sẽ dùng thủ đoạn tương hợp (tương tự, thích hợp) với người đó, cũng không phải là sử dụng một khuôn mẫu với tất cả mọi người, nếu như vậy thì cuối cùng sẽ thành cái dạng gì. Ngươi chính là trưởng tử Triệu gia, sau này còn phải kế thừa gia nghiệp, mang lại vinh quang cho gia tộc, trọng trách trên vai ngươi nặng hơn so với bất kỳ ai khác, không thể lười biếng, cho nên ta cố ý dùng phương thức nghiêm khắc quản giáo ngươi, mài dũa ý chí của ngươi. Nhưng Mộc Mộc tuổi nhỏ, tính tình mãi cảm lại hướng nội, tương lai hoặc nhập sĩ, hoặc chu du khắp nơi, hoặc nghiên cứu học vấn, thậm chí còn hành thương buôn bán, làm quen sáng tạo thuật thủ công, toàn bộ đều do hắn làm chủ, cho nên ta mới dùng phương pháp dạy dỗ nói lòng như ta ngày xưa, mặc kệ hắn tự do phát triển.”

(Hữu giáo vô loài*: Mọi người ai cũng có thể tiếp thu giáo dục, ai đến học ta cũng đều không phân biệt)

Quan Tổ Y nhìn thẳng hần, trịnh trọng nói:

“Hai người các ngươi xuất thân không giống nhau, vận mệnh không giống nhau, trách nhiệm trên vai cũng không giống nhau. Nếu ngươi coi những lời vi phạm ta nói chỉ là lời nói về vang nói tùy tiện một chút, thì cũng có thể, mỗi ngày ta sẽ kể chuyện xưa cho ngươi.”

Triệu Vọng Thư xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, vội vàng xua tay nói:

“Không không không, nhi tử không muốn nghe chuyện xưa, nhi tử nhất định chăm chỉ đọc sách, tương lai thi Trạng Nguyên, làm quan lớn, làm người trên người khác, bảo hộ nương, tổ mẫu, nhị thẩm, còn có tỷ tỷ.”

Vốn Triệu Thuần Hi còn cảm thấy kẻ mẫu sùng nịch Mộc Mộc, lạnh nhạt với đệ đệ, hơi có phần nặng bên này nhẹ bên kia, nhưng trước mắt nghe xong lời này mới hiểu được nàng làm như vậy đều có đạo lý. Tương lai đệ đệ chính là ánh sáng của gia tộc, chí hướng sao có thể đặt trên việc vui chơi? Kẻ mẫu đối xử với hần không sai, thậm chí còn vô cùng tận tâm.

Đều nói người Quan gia chính trực ngay thẳng, lời ấy quả không sai. Nếu tồn tại hiểu lầm đối với kẻ mẫu, nhất định phải thẳng thắn nói trước mặt, không cần phải buồn bực trong lòng rồi sinh ra oán khí, cuối cùng làm hỏng đến tình cảm mẫu tử. Cái loại bình đẳng, thẳng thắn, và phương thức ở chung không có chuyện không thể nói này, khiến cho Triệu Thuần Hi cảm thấy rất mới lạ, cũng bị xúc động lớn. Nàng ta nghĩ, phóng mắt ra toàn Ngụy quốc, sợ là sẽ không tìm được một kẻ mẫu nào tốt hơn so với kẻ mẫu của nàng ta.

Than thở một tiếng, Kim Tử cầm một tấm danh thiếp được nạm vàng đi vào, thấp giọng nói:

“Phu nhân, đây là bài thiếp nội vụ trong cung đưa tới, mời người ngày mai đi tham gia cung yến.”

“Cung yến? Lúc này không phải lễ tết, tại sao trong cung lại mời dự yến hội?” Quan Tổ Y chậm rãi thổi lớp bụi ở trên án.

“Nghe nói là Thái hậu nương nương có trồng vài gốc cây Mộc Lan đã nở hoa, hương thơm bay xa trăm dặm, có rất nhiều màu sắc, lấp lánh sáng liên thay đổi, lão nhân gia từ xưa tới nay là người rộng rãi hào phóng, lệnh cho quan viên tứ phẩm trở lên cùng với gia quyến trong kinh cùng đến để thưởng thức.”

“Thì ra là thế, Thái hậu nương nương thân mời, chúng ta là thần phụ sao có thể không đi?” Quan Tổ Y đóng tấm danh thiếp lại, thử dò xét nói:

“Ngày mai ngươi cùng ta vào cung?”

Triệu Thuần Hi đầu tiên là ý động, sau đó liền khôi phục lại, kiên định cự tuyệt:

“Không được, chính nương đi thôi. Bây giờ ngươi vẫn là Nhất phẩm Cáo Mệnh, sau lưng còn có Đệ Sư, Thái Thượng, ngươi chính là thiên chi kiêu nữ chân chính, mà ngày hôm nay ta tính là cái gì? Không có huyết mạch cao quý, cũng không có gia thế hiển hách, giống như con gà con cún rần chui vào trong đàn hạc, trừ bỏ tự rước lấy nhục, còn có thể dính chút tiền khí hay sao? Nương ngài nói rất đúng, người quý ở tự biết, ta làm một nữ nhi nhà giàu bình thường, gả cho một người môn đăng hộ đối đôn hậu, như vậy là quá đủ. Ở chỗ cao chưa chắc đã nở mày nở mặt, cũng có thể là lạnh thấu xương.”

Quan Tổ Y kinh ngạc nhìn nàng ta không thôi, ngàn vạn không dự đoán được lời nói khiêm tốn rộng lượng này lại được nói ra từ trong miệng của Triệu Thuần Hi. Nàng ta không phải một lòng một dạ muốn trèo lên cao hay sao? Đòi này tại sao lại thay đổi giống như thành một người khác như vậy? Nhưng khi tỉ mỉ nhìn kỹ gương mặt của nàng ta, lại tìm không thấy một dấu vết miến cưỡng nào, nàng ta đúng là thật lòng thật dạ nghĩ như vậy.

Nhưng cái này cũng không kỳ quái, đòi trước nàng ta không trải qua kiếp nạn sinh tử, lại càng không bị ngoại tổ hãm hại tới ranh giới tan cửa nát nhà, cho nên không lĩnh hội được chân lý cuộc sống cũng là bình thường. Quan niệm của nàng ta sau khi hoàn toàn bị phá hủy, lại tự mình từ từ chữa trị, mà trong quá trình này tránh không được việc tiếp thu những điểm mạnh trong việc thân cận với người khác, do đó bị đồng hóa.

Cố tình Quan Tổ Y chính là người này, cho nên nàng ta cố gắng dựa dẫm vào nàng, cố gắng noi theo từng hành động của nàng, cẩn thận nghiền ngẫm thủ pháp của nàng, nàng ta trở thành người như vậy cũng là lẽ tự nhiên.

Quả nhiên thế sự vô thường, thay đổi một cái nhỏ bé cũng có thể quyết định thành bại, đập nặn thiện ác, có thể phá hủy một người, cũng có thể cứu vớt một người. Quan Tổ Y suy nghĩ rất nhiều, kỳ thật chỉ trong giây lát, vỗ vỗ mu bàn tay của kẻ nữ, thờ dài:

“Ngươi đã hiểu rồi, so với suy nghĩ của ta ngươi còn thông minh hơn.”

Triệu Thuần Hi nhẹ nhàng cười cười, nhìn qua thì cực kỳ bình tĩnh, nhưng sự thật thì trong lòng vừa kích động lại có chút kiêu ngạo. Có thể được kẻ mẫu khen một câu cũng không phải chuyện dễ.

Hôm sau, Thánh Nguyên Đế mặc thường phục đi trong Ngự Hoa Viên, Trương công chúa đi ở bên cạnh tay cầm đại đao.

“Tại sao ngay cả ngắm hoa ngươi cũng mang theo một thanh đại đao? Vào cung diện thánh phải nộp bỏ vũ khí, ngươi đây là cố tình phạm pháp.” Thánh Nguyên Đế nhíu mày.

“Thói quen, đó chính là không bỏ được, người có năng lực khó dễ được ta?”

Dáng người Trương công chúa cao ngất, mặt như quan ngọc, nhìn qua lại có bóng hình của Phan An*. Vài cũng nữ đi ngang qua cũng bị nàng mê hoặc, hai má đỏ bừng quỳ xuống thỉnh an.

(Phan An* (潘安) Phan Nhạc (潘岳) – một tên khác của Phan An, là người Hà Nam sống vào thời Tây Tấn, tên chữ là An Nhân (安仁), biệt hiệu là Đàn Nô (檀奴). Đây là một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại, sở hữu một tư dung đã tốt, tinh thần thêm đẹp (姿容既好, 神情亦佳 : tư dung kỳ hảo, tinh thần diệc giai), vì thế trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” (貌比潘安 : mào tỷ Phan An). Theo <https://phanduyan.wordpress.com/2011/01/21/diem-tich/>)

“Thôi, ở bên ngoài Trẫm khoan dung, bỏ qua cho người lần này. Lần trước trẫm để người điều tra dị nhân Miêu tộc, người có tra xét hay không? Không phải người nói phải người đi đón phu nhân sao? Khi nào nàng mới có thể vào cung?” Thánh Nguyên Đế hơi có chút nóng nảy.

“Đường đến Quý Châu xa xôi, sao có thể có tin tức nhanh như vậy được? Người hãy kiên nhẫn chờ thêm mấy tháng đi. Nơi của Phu nhân Bản điện đã phái long xa đi đón, không quá hai khắc chung sẽ đến.”

Hai người đi ra từ sau núi giả, liền thấy phía trước đứng mấy hải đồng, từ ba bốn tuổi đến mười một mười hai tuổi, đều ăn mặc phú quý, cung nữ đứng quanh, hi hi ha ha đùa giỡn không ngừng. Trong đó có một người hình như thân phận cực kỳ tôn quý, luôn luôn có nội thị che trở hai bên trái phải, không có một khe hở kêu:

“Tiểu điện hạ, ngài chậm một chút, coi chừng bị ngã!”

Đứa bé không nghe khuyên bảo, ngược lại càng thêm hăng hái, bỗng nhiên liếc mắt nhìn thấy Thánh Nguyên Đế, hoảng sợ la lên:

“Tu La đến rồi! Tu La ăn thịt người đến rồi, mọi người chạy mau ah!”

Về mặt tiêu tức của Trương công chúa trong nháy mắt bị tiêu trừ sạch sẽ, trơ mắt nhìn đám hoàng tử hoàng tôn giống như gặp phải quái vật ăn thịt người, chạy trốn bốn phía. Một nữ tử có dáng người cao gầy, ăn mặc xinh đẹp quý phái xách váy chạy tới, dáng vẻ chẳng quan tâm, lập tức xoay người ôm lấy đứa bé đứng đầu, vỗ nhẹ phía sau lưng trấn an:

“Hoàng nhi chớ sợ, mẫu phi ở chỗ này, hoàng tử mẫu ở nơi này, Tu La không dám ăn thịt người!”

“Mẫu phi ta sợ, chúng ta mau trở về đi!” Đứa bé nức nở nói.

“Tốt tốt tốt, chúng ta liền trở về. Trong cung Hoàng tử mẫu thờ phụng thần, thần sẽ phù hộ chúng ta không bị Tu La sát hại.”

Hai mắt của nữ tử từ từ nhắm xuống không dám đối diện với Thánh Nguyên Đế, trong miệng nói ra từng câu từng chữ lại mang theo gai độc, làm cho người ta phải thấy khó chịu.

Trương công chúa rút thanh bội đao ra một nửa, ánh sáng của kim loại bao hàm cả sát khí khiến cho nàng ta không chịu nổi phải im miệng, sau đó dặt một đám hải tử cùng cung nhân nhanh chóng đi xa. Chờ đám người biến mất ở cuối con đường nhỏ, trương công chúa mới sâu kín mở miệng:

“Hốt Nạp Nhĩ, người nên sinh con, nếu không sớm muộn gì cũng có một ngày ngôi vị hoàng đế của người cũng sẽ rơi vào trong tay người ngoài. Tuy lão Đại, lão Tam, lão Lục đã chết, nhưng đứa nhỏ của bọn họ đều được nuôi dưỡng ở bên người của Thái hậu, cũng là Long tử Long tôn chính thống. Chờ bọn hắn lớn lên, nếu người vẫn là người cô đơn lẻ bóng, sợ là sẽ đầu thân hai nơi (đầu thân khác chỗ, ý chỉ bị chém đầu), không được chết già.”

Cơ thể của Thánh Nguyên Đế căng cứng, ngữ khí âm lãnh thâm trầm:

“Đứa nhỏ, Trẫm giống Tu La như vậy cũng có thể có đứa nhỏ sao? Trẫm sẽ không để bất cứ kẻ nào có cơ hội dụng dục con nối dòng của Trẫm, hoàng tử người không cần nói nữa.”

Trương công chúa bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn một cái, hỏi:

“Nếu người nọ là Phu nhân? Nàng có thể sinh con cho người?”

Trong lòng của Thánh Nguyên Đế rung động, lại rất nhanh đánh tan đi vọng niệm này, âm trầm nói:

“Nàng càng không thể, hoàng tử chớ hại nàng!” Dứt lời phát tay áo đi mất, thân ảnh có chút chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cung Yên

Editor: Thiên Vi

Bởi vì Triệu Lạc Ly bị đoạt tước, rất nhiều đồ vật không thể sử dụng, ngay cả tứ xa* cũng bị đập phá, xuất môn chỉ có thể cưỡi ngựa hoặc đi bộ. Mà Tây phủ vừa phân phủ, rất nhiều thứ còn chưa đặt mua đầy đủ, Quan Tổ Y muốn vào cung cũng là một việc khó. May mà Trương công chúa sáng sớm đã phái người tới đón, vừa mới đi ra khỏi ngõ nhỏ liền gặp Lý thị cũng đến tham gia cung yến, hai người liền cùng đi ra từ một nơi.

(Tứ xa* : Cổ đại tứ xa là một chiếc xe có bốn con ngựa; hoặc bộ bốn con ngựa xe: ~ giới.)

Trình bài tử, đi qua cửa cung, bên trong dưới sự dẫn dắt vòng đi vòng lại (đi loanh quanh) của nội thị đi vào Ngự hoa viên, liền nghe thấy bên trong có tiếng ca nhiều lương*, huyền âm rầu rĩ tha thiết, còn có cả tiếng nữ tử nũng nịu như chim yến cùng với tiếng nam tử cao đàm khoát luận* đan vào, quả thật là vô cùng náo nhiệt.

(Nhiều lương* : “Tứ đại danh cầm” chỉ nhất; hình dung tiếng ca tuyệt đẹp, dư âm lượn lờ.)

(Cao đàm khoát luận* : Bàn luận thanh cao, thú vị, không câu thúc.)

Lý thị nhũ nhũ mảy, thờ dài :

“Ta là một kẻ chân đất xuất thân thôn phụ, nếu không dính chút ánh sáng của tiểu thúc, sợ là cả đời cũng không có tư cách tham gia cái cung yến này. Thành thật mà nói, ta cùng với đám người trong kia vốn đã không đi chung một con đường, vào cung chưa thấy vinh quang, ngược lại còn thấy sốt ruột, ăn cái này cái nọ phải chú ý dáng vẻ, lời nói phải chăm chú dùng từ, đi sai một bước liền trở thành tôm tép nhãi nhép, vô luận đi chỗ nào cũng đều bị người ta nghị luận cười nhạo. Nếu lần này được bình an ra cung, chỉ sợ ta phải đoàn tụ 5 năm để đổi.”

Quan Tổ Y tươi cười sáng sủa:

“Tàu tử đừng lo, chúng ta thường hoa của chúng ta, đến canh giờ đi chính diện tham gia tiệc rượu, trong yến tiệc không nói một lời là được, trên yến tiệc ai còn có thể vội vàng tìm chúng ta phiên toái hay sao? Ta cũng là một kẻ hàn sĩ, khó có thể dung nhập vào cái loại danh lợi coi trọng vật chất này, nhưng người sống ở hậu thế, luôn có rất nhiều bất đắc dĩ, thân đã ở trong vòng quyền quý, phải tuân thủ quy củ của cái vòng quyền quý này, cái mà bọn họ am hiểu nhất không phải là dùng thân phận cao quý, dùng quyền thế cao hơn để phân biệt đối xử sao? Tàu tử mượn danh phụ nhân đại phòng của Trần Tây Hầu ra dùng một chút, đám người này sẽ dứt khoát đứng ngoài nhìn vào trong, có thể trấn áp được người cũng chỉ có dòng họ hoàng thất quyền thế ngập trời mà thôi.”

Lông mày của Lý thị giãn ra, ha ha nở nụ cười :

“Muội muội nói đúng, nếu thật sự muốn bàn về thân phận cao thấp, có thể so sánh với chúng ta quả thật không có mấy người, ta cũng không cần sợ bất cứ ai.” Dứt lời lại suy nghĩ một chút, lắc đầu nói :

“Nhưng có thể không giao thiệp cùng với đám người này tất nhiên là tốt nhất, bọn họ không thấy khó chịu, ngược lại trong lòng ta lại thấy hơi sợ. Muội muội, chúng ta tìm một góc hẻo lánh yên tĩnh ngắm hoa, chờ cung yến bắt đầu thì trở về? Đến lúc đó chỉ cần vui đùa vào ăn là được, cái gì mà xã giao đều mặc kệ đi.”

Quan Tổ Y yêu thích nơi yên tĩnh, thuận thế đáp ứng. Hai người tránh đám người kia, đi về phía đường mòn vắng vẻ quanh co, xa xa liền thấy một mảnh hồ nước xanh biếc cùng một tòa cung điện trắng lè, hoà lẫn trong cảnh xuân rực rỡ chiếu rọi xuống dưới, rực rỡ tươi đẹp vô cùng, không khỏi đều thấy ngẩn ngơ.

“Xuy! Tại sao lại đi đến nơi này rồi?” Lý thị xì một tiếng, nói.

“Đây là..... Cam Tuyền cung?” Quan Tổ Y thị lực phi phàm, cho dù cách một hồ nước, lại có cảnh xuân chói mắt, nhưng vẫn thấy rõ tấm biển treo trên xà nhà trước cửa.

Lý thị cúi đầu đáp :

“Đúng là Cam Tuyền cung. Bởi vì năm đó Diệp Tiếp Dư cứu bệ hạ dẫn đến tổn thương đến căn cốt, vì phòng bệnh tình của nàng ta nặng thêm, bệ hạ cố ý chọn lựa nơi có ánh sáng cực tốt, phong cảnh hợp lòng người, để nàng ta ở lại Cam Tuyền cung xuân ấm hạ mát, khiến cho một đám phi tần ghen tị đỏ mắt.”

Đang nói chuyện, một hàng thị vệ cầm kiếm đi ra từ sau tường nhiều, mắt lờm xung quanh, chỉ cần có cung nữ có ý muốn tới gần, lập tức cao giọng xua đuổi, thái độ hung thần ác sát.

Lý thị thấy thế liền vui sướng nói :

“Nhưng người kia giờ cũng chỉ là đã từng, trước mắt Cam Tuyền cung này đã sớm biến thành lãnh cung, không có Thánh ý, người bên ngoài không thể ra vào. Người nhìn xem, nghe nói hôm nay Ngự hoa viên mời dự cung yến, nàng ta lại ăn mặc trang phục lộng lẫy đi ra, sợ là muốn xa xa gặp bệ hạ một lần, tranh thủ chút đồng tình đấy mà. Cái người giống như kỹ nữ này, so với năm đó thật giống nhau đều có dáng vẻ kịch cỡm!”

Quan Tô Y vốn còn thấy rất tò mò đối với vị Diệp Tiếp Dư trong truyền thuyết này là cái dạng gì, lập tức nhìn theo Lý thị chỉ điểm, đã thấy một nữ tử mặc một chiếc quần lụa mỏng màu hồng nhạt lay động đi ra, vừa bước xuống một bậc thang, còn chưa tới gần cửa cung, liền có hai gã thị vệ dùng trường mâu giao nhau ngăn lại.

Trên mặt nàng ta không trang điểm tô phấn, ở mi tâm chỉ vẽ một đóa hoa giống như hoa sơn trà, nhụy hoa giống như dùng phấn vàng điểm qua, lóe ra hào quang chói mắt, dù mặt nàng ta trắng như tờ giấy, vẽ mặt tiều tụy, nhưng khi nàng ta cố hết sức lại càng tôn lên đáng vẻ phiêu dật như tiên, không nhiễm trần tục. Nàng ta là chắt chực khóc nhìn thị vệ, ở cửa cung đi qua đi lại, do dự không đi lên, khóe mắt ửng đỏ lộ ra mấy giọt nước mắt, quả nhiên là mềm mỏng nhu nhược, khiến người ta phải thương tiếc.

Quan Tô Y yên lặng nhìn một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười. Khó trách đời trước Triệu Lục Ly chường mắt nàng như vậy, hóa ra Diệp Trần đúng là loại người như thế, giống một đóa hoa nhỏ cực kỳ yếu đuối, gió thổi qua liền đổ, khiến người ta phải hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay mà sùng, vùi về khắc vào sâu trong tâm khảm mà che chở. Trái lại chính mình, bản tính ngay thẳng, kiên quyết cứng cỏi, làm gì có chỗ đáng thương có chỗ đáng yêu đây?

Nhưng thân là nữ tử, thật sự chỉ có yếu thế mới có thể chiếm được sủng ái của phu quân hay sao? Người quá kiên cường, lại chỉ có thể một lần tiếp một lần thừa nhận người khác làm nhục cùng đấu đá mới thể hiện được giá trị của mình hay sao? Cái đạo lý này, khiến cho nữ tử chỉ có hai đường ra? Hoặc là chó vẫy đuôi mừng chủ, phụ thuộc; hoặc là người dễ dàng ngã gục, kết cục bi thảm?

Nàng không phục, làm lại cuộc đời, vô luận như thế nào nàng cũng không phục!

Giống như nhìn rất lâu, kì thật chỉ ngắn ngủi một lúc, nàng nói bằng giọng khàn khàn :

“Hóa ra đây là Diệp Tiếp Dư, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.”

“Đi thôi đi thôi, lão nương vừa nhìn thấy gương mặt của Diệp Trần kia liền thấy phiền!”

Lý thị cùng Diệp Trần có chút xích mích, vội vàng mang người đi nơi khác. Các nàng vừa mới xoay người, chợt nghe thấy một trận quả trách cách hồ truyền đến, chính là Diệp Trần muốn đi ra khỏi Cam Tuyền cung, bị vài tên thị vệ hung thần ác sát đuổi về, đại cung nữ của nàng kia quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, hình dung thập phần thảm đạm. Diệp Tiếp Dư từng cao cao tại thượng, hiện tại chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tù phạm mà thôi, cũng không biết năm nào tháng nào mới lại được thấy ánh mặt trời, hoặc là cả cuộc đời này đã không còn hi vọng.

Đi một lúc dọc theo đường mòn hoa tươi nở rộ, Lý thị lấy cớ đi nhà xí vội vàng rời đi, Quan Tô Y gặp kẻ địch đời trước, vốn có chút không yên lòng, vì thế tùy tiện tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Gió xuân bão hòa một mùi hương đậm đặc, lại có ánh mặt trời rực rỡ ấm áp sưởi ấm, quay đầu hướng mặt trời, khiến người ta có cảm giác thoải mái dễ chịu. Đôi mắt đẹp của Quan Tô Y nhắm lại, nghiêng người ý vào bàn đá, rất nhanh liền buồn ngủ.

“Phu nhân, người lại lạc đường?” Một đạo tiếng nói trầm thấp đánh vỡ yên tĩnh.

Quan Tô Y mở đôi mắt ngập nước ra, liền thấy người đến là Hốt Nạp Nhĩ, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười:

“Nhìn phù lê*, đến chỗ hoa bay loạn. May mắn dạo chơi đến chỗ tiên cảnh nhân gian này, làm sao có thể không say mê vì cảnh đẹp này đây?”

(Phù lê: Năng đỡ. Năng cho đứng dậy được gọi là phù. Vật gì sinh đôi liền nhau cũng gọi là phù. Như phù tang 扶桑 cây dâu sinh đôi, phù trúc 扶竹 cây trúc sinh đôi.)nồng đậm tình cảnh đẹp (浓情美景): có thể là cảnh rất đẹp, nồng: đậm, tình:)tình cảnh. Theo nàng dohuyenrua())

Hốt Nạp Nhĩ nhìn nụ cười xán lạn như hoa nở mùa xuân cùng đôi mắt trong suốt sáng như sao của nàng, chợt thấy miệng đắng lưỡi khô, nói không thành lời, chỉ há miệng thờ đốc, đầu cúi xuống thấp càng thêm thấp, vừa e vừa sợ gọi một tiếng “Phu nhân”. Đây là phu nhân của hắn, mà không phải là phu nhân Triệu Lục Ly, hắn luôn nhận định như vậy.

Kim Tử đứng ở phía sau phu nhân, dùng ánh mắt kinh ngạc nhanh chóng liếc mắt nhìn bệ hạ một cái, lập tức cúi đầu thật thấp không dám nhìn lại. Hóa ra bệ hạ ở trước mặt phu nhân lại làm ra vẻ ta đây đến bậc này, mặt đỏ tai hồng, ăn nói vụng về kém cỏi, quả thật là khó có thể liên tưởng được năm đó hắn là hét trên chiến trường, tư thế oai hùng càn quét thiên quân.

Không, vẫn rất oai hùng , nhưng cũng là cầu hùng*.

(Cầu hùng* : người nhát gan vô tích sự =,=)

Quan Tô Y thấy hắn đứng nguyên tại chỗ không dám tới gần, lại còn chân tay luống cuống, lưng ta lưng túng khôn xiết, không khỏi mỉm cười nói :

“Xem ta kia, nói chuyện cũng đã nói rồi, còn đọc văn tự cái gì, chẳng qua là đi một, lại lười xã giao, cho nên mới tìm chỗ không người nghỉ chân một chút, tránh khỏi bị người khác quấy rầy mà thôi. Tại sao người không đi cùng Hầu gia nhà người?”

Thánh Nguyên Đế cố lấy dũng khí đi đến, thấp giọng nói:

“Hầu gia thấy Lý phu nhân, có chút chuyện riêng muốn nói với nàng, liền đuổi ta đi.”

Chỉ sợ lại là chuyện tái giá hắn từng nói. Quan Tô Y suy nghĩ một chút, ngoắc tay nói :

“Người đã không có chuyện gì thì lại đây ngồi đi, chờ bọn họ nói chuyện xong chúng ta cùng đi tìm.”

“Xin tuân lệnh phu nhân.” Thánh Nguyên Đế cung kính chấp tay, sau đó cúi đầu xuống, lại không dám ngồi thật, chỉ ở trên ghế dựa, hai chân mở ra chống đỡ, ngồi giống như đang ngồi trên lưng ngựa, người bên ngoài nhìn vào còn thấy mỗi thay hần. Ngưỡng mộ lắm thì nhiều ưu phiền được sinh ra, đối với Phu nhân, hần không dám có một chút buông lỏng ngạo mạn nào.

Kim Tử thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn qua, người kia đã từng kiêu dũng (kiêu hăng, dũng mãnh) thiện chiến, trên phương diện nào đó bản thân hần lộ ra bá khí (thô bạo ngang ngược) nhưng cuối cùng thì cũng bị cái người đầu hùng nào hùng trước mắt này hoàn toàn phá vỡ, đáy lòng ồ ạt rỉ máu.

Quan Tô Y chưa bao giờ thấy Hốt Nạp Nhĩ ở trên sa trường là bộ dáng gì, còn tưởng rằng bản tính hần vốn thật thà hàm hậu, không khỏi cười khẽ đứng lên:

“Người cứ ngồi đi, chúng ta không phân biệt thân phận, ngang hàng tương giao, cứ tùy ý là được.”

“Xin tuân lệnh phu nhân.” Thánh Nguyên Đế lại chấp tay, rồi sau đó xê dịch, một đôi chân vừa to vừa dài buông lỏng, không khỏi lộ ra cơ thể cường tráng, chiếc quần bằng vải dệt căng chặt.

Quan Tô Y liếc mắt nhìn hần từ trên xuống dưới một cái, than thở nói :

“Người Cửu Lê tộc thường có bộ dạng cao lớn cường tráng, đại hán thân cao tám thước chỗ nào cũng có, ngay cả Trường công chúa là một nữ tử cũng phải cao bảy thước. Nhưng hiện tại nhìn lại, mới phát giác ra người mới là người nổi bật nhất trong đó. Nếu tính cả đầu người sợ là phải chín thước đi?”

“Phu nhân, vừa đứng chín thước không nhiều không ít.” Thánh Nguyên Đế đưa tay ra vỗ đôi chân vừa to vừa dài, muốn phu nhân nhìn mình khí lực cường kiện (cường tráng, khoẻ mạnh, lực lưỡng) như thế nào.

Kim Tử yên lặng che mặt, không đành lòng nhìn thẳng.

Quan Tô Y cũng rất thích hần tục tăng phóng khoáng, cười truy vấn :

“Người ăn cái gì lớn lên? Nhà của ta có một ấu nhi (trẻ nhỏ), đúng là thời điểm cơ thể dài ra, trở về có thể chiều theo biện pháp của người mua cái ăn cho hần, sau này khi hần trưởng thành cũng sẽ có bộ dáng oai hùng bất phàm giống như người vậy.”

Bên tai Thánh Nguyên Đế đỏ lên, lưng ta lưng túng không nói, được phu nhân khen hần cảm thấy thật cao hứng, lại vì nghi vấn của nàng mà cảm thấy khó xử. Hần thấu tâm đào phế* đối với phu nhân, nhưng lại không dám thừa nhận hậu quả sau đó, hần sợ chờ hần sẽ không phải là ái mộ tương giao, mà là sợ hãi ghét cay ghét đắng.

(Thấu tâm đào phế*: thật lòng yêu thương, lấy hết tấm lòng, tim gan phổi ra.)

Do dự một lát, hần nói bằng giọng khàn khàn :

“Ta từ nhỏ đã không có mẫu thân, lại bị phụ thân cùng tộc nhân ghét bỏ, ném vào hoang sơn dã lĩnh* tự sinh tự diệt, chưa bao giờ nếm qua thức ăn của người bình thường, đều là ăn tươi nuốt sống, ăn thịt thú vật. Vì sao có thể cao lớn được như thế, thậm chí là bình yên sống sót, ngay cả ta cũng không rõ, có lẽ là người ghét quý cũng ghét, cho nên ngay cả địa phủ cũng lười biếng thu hồn?”

(Hoang sơn dã lĩnh* gần nghĩa với vùng hoang vu dã ngoại, đất cằn cỗi đầy sỏi đá, thâm sơn cùng cốc.....)

Xuất xứ : Tham mộng đạo nhân《 Bành bàn xử án 》 hồi 80: “Đi phía trước vừa thấy, đều là hoang sơn dã lĩnh, không thấy có người đi đường, ngay cả một gốc cây hay cây cối cũng không có.” Theo <http://baike.baidu.com/view/655788.htm>)

Quan Tô Y trợn to hai mắt, sau một lúc lâu không nói gì, đợi khi thở được vài cái mới nói bằng giọng khàn khàn :

“Người là một hài đồng vô tội, tại sao bọn họ lại có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Hài đồng vô tội?” Thánh Nguyên Đế lắc đầu cười khổ :

“Cũng không phải đứa trẻ nào được sinh ra cũng là người vô tội, cũng có người mang theo tội nghiệt sinh ra như Tu La ác quỷ.”

“Không!” Quan Tô Y oán giận đánh gãy lời hần:

“Mỗi đứa nhỏ đều là.....” Đều là cái gì? Vô tội? Nửa câu nói sau, vô luận như thế nào nàng cũng nói không nên lời, bởi vì nàng nhớ tới đời trước mình cũng từng mất đi đứa nhỏ kia, hần chính là một sinh mệnh không được mong chờ, cũng như Tu La mang theo tội nghiệt, hần đã đến, chẳng phải cũng không giống như Hốt Nạp Nhĩ hay sao? (ý của chị là anh Hoàng được sinh ra và còn sống, nhưng con của chị lại chết ấy...chắc vậy, nếu ai hiểu theo ý khác thì nói ta 1 câu)

Thánh Nguyên Đế nín thở chờ đợi, nhưng một lúc lâu cũng không thấy phu nhân phản bác, đôi mắt sáng như sao cuối cùng cũng bị dập tắt. Ngay cả phu nhân cũng tin tưởng thuyết ác quỷ chuyển thế, hần còn mong chờ được cái gì? Cái gọi là cứu rỗi cùng siêu độ, đều là những lời nói dối tự biên của đám tăng nhân vì mời chào tín đồ mà thôi.

Chương 76: Vui Thích

Editor: Thiên Vi

P/s: Chương bù ngày thứ tư nhé các tình yêu *mơ mơ* chúc mọi người có một đêm Noel ấm áp, hạnh phúc an lành bên gia đình và bạn bè nhé. Merry christmas!

Bầu không khí xung quanh tràn ngập tình mạch, khiến góc này giống như bị chia thành hai nửa, một nửa là xuân về hoa nở, ánh mặt trời chiếu khắp nơi; Một nửa là tháng chạp rét đậm, gió lạnh hiu hiu thổi, mà Hốt Nạp Nhĩ lại lui vào trong hầm băng buốt giá, giống như một dã thú bị thương, một mình một bóng, không có đường tiến lui.

Hắn là người học võ, bước đi ngồi hay nằm đều lộ ra một cỗ khí chất oai hùng bất phàm, hiện tại đầu lại cúi xuống, bả vai suy sụp, lưng hơi còng xuống, nhìn qua vừa mới mẻ vừa đáng thương. Nhìn hắn có bộ dáng này, Quan Tổ Y không biết tại sao, trong lòng lại thấy đau như âm ỉ, cảm thấy thật khó khăn, chỉ khi đối mặt với Mộc Mộc mới có thể kích phát ra tình thương của mẹ như hồng thủy mãnh liệt vỡ òa chảy đến.

Nàng muốn mở miệng an ủi, nhưng vừa rồi cái đề tài kia cũng giống như là cấm kỵ trong lòng của nàng, nguyên tưởng rằng đã sớm quên đi đau đớn, kỳ thật vẫn luôn luôn chôn sâu ở dưới đáy lòng, chẳng qua chưa bao giờ được bóc mẽ ra mà thôi.

Một cỗ oán khí ở trong lòng ngực va chạm, trở mình can quấy, sôi trào, nàng cũng không thể thoát về từng thứ đã từng là của địch nhân, bởi vì hiện tại nàng không chỉ bận tâm đến danh dự của chính mình, còn phải duy hộ (duy trì bảo hộ) chức quan của tổ phụ cùng phụ thân. Bọn họ đi đến ngày hôm nay cuối cùng có bao nhiêu cái không dễ dàng, chỉ có trải qua đời trước nàng mới có thể biết được.

Cúi đầu và ngẩng đầu không then! Bốn chữ này nói ra dễ dàng như thế, đến lúc làm lại khẩu tâm khắp huyết*! Nàng nâng tay đỡ trán, trên mặt tràn đầy vẻ ảm đạm cùng mờ mịt, đã không an ủi được chính mình, cũng không an ủi được người bên ngoài, lại không đành lòng mặc kệ người này đơn độc ở lại nơi này, suy nghĩ một chút, nàng liền nói sang chuyện khác:

“Lần trước người viết thư thỉnh giáo, ta đã viết đáp án, lần này ta lại có một chuyện muốn hỏi.”

(Khẩu tâm khắp huyết* :Hình dung cực kỳ bi thảm.)

Phu nhân có nghi hoặc, Thánh Nguyên Đế luôn cam tâm tình nguyện giải đáp, lập tức không giãy giụa trong chuyện cũ nữa, nghiêm nghị nói :

“Mời phu nhân nói, tất nhiên ta sẽ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn*.”

(Tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn* :Biết gì nói hết, không nửa lời gian dối.)

Quan Tổ Y châm chọc một phen, nói :

“Rốt cuộc cây san hô hồng của Diệp gia vỡ như thế nào? Trước đây ta đã từng nhiều lần nghe ngóng qua về việc này, lại còn để cho tổ phụ cùng phụ thân đến hỏi quan sai của Đình Uy phủ, lại mời một vị phu nhân về dư đồ ở đây, trải qua tường thuật, lại tìm không thấy chút sơ hở nào. Hơn hai mươi gia đình thanh trắng (trẻ trung cường tráng), hơn bốn mươi ánh mắt, nhìn chăm chăm không chút xê dịch nào, không có người tới gần, không có người mở miệng, nó lại có thể tích không lỗ, tính chất cứng rắn, nhưng lại có thể lặng yên không một tiếng động vỡ thành bột phấn như vậy, bút tích này có thể nói là quỷ thần khó lường. Ta khổ tâm suy nghĩ nhiều ngày, cuối cùng vẫn không có lời giải.”

Nàng dùng đầu ngón tay phấn bạch gỗ trên mặt của bàn đá, chỉ vài nét bút ít ỏi liền phác họa qua dư đồ hiện trường của vụ án, thờ dãi nói:

“Nếu không lấy được đáp án, mỗi khi nhớ tới việc này ta chắc chắn sẽ trần trọc, trải qua những đêm khó ngủ, xin Hốt Nạp Nhĩ hãy giúp ta một lần.”

Thánh Nguyên Đế nhìn chăm chăm mi tâm xoắn xuýt cùng một chỗ cùng khuôn mặt hoang mang không thôi của phu nhân, lúc này mới phát hiện trên đời này cũng có nạn đề nàng đoán không ra, có vấn đề không giải được. Nhưng cái này lại không ảnh hưởng đến mị lực của nàng một chút nào, ngược lại còn thêm vài phần đáng yêu. Nghĩ lại, mặc dù nàng tính toán đầu ra đây nhưng năm nay cũng mới 18 tuổi, đúng như nhánh yêu đào nùng Lý* chớm xuân, phong nhả hào hoa, vốn nên có rất nhiều thứ không có quan hệ với đau khổ u sầu, tính tình kiều ngạo bướng bỉnh, mà không phải là đại đa số thời điểm đều có biểu hiện cẩn thận như vậy.

(Yêu đào nùng Lý*: So sánh niên thiếu mỹ mạo. Đa dụng vì đối người đón dâu tụng từ.)

Nàng là hòn ngọc quý trên tay của Đế Sư cùng Thái Thường, tuy gia giáo nghiêm khắc, nhưng sẽ không u sầu đến bậc này. Thay đổi của nàng, tất cả đều là hai nhà bị Triệu, Diệp từng chút từng chút một mài ra, bị phu quân cùng kẻ nữ một lần lại một lần dồn ép, vốn nàng nên giống như bây giờ, đem câu đố khó có thể giải đáp vứt cho người khác xử lý, sau đó là an tâm chờ đợi. ...

Thánh Nguyên Đế bỗng nhiên không dám nhìn hai tròng mắt trong suốt của nàng, e sợ mình từng phạm phải sai lầm cùng sự ngu xuẩn của mình sẽ bị nàng thu hết vào đáy mắt, chậm rãi tháo huyết ngọc ban chỉ* quang năm hấn vẫn đeo xuống, giọng nói ảm áp nói:

“Thật sự là đúng dịp, nếu phu nhân hỏi người bên ngoài, tất nhiên cũng sẽ khó giải, nhưng hỏi ta lại hỏi đúng người rồi. Thịnh cầu phu nhân tìm một cái rương lại đây, không hạn chế chất liệu.”

(Huyết ngọc ban chỉ*: cái nhẫn đeo ở ngón tay cái

)

“Hay là người muốn diễn cho ta xem?” Quan Tô Y khoát tay với Kim Tử:

“Đi tìm một cái rương.”

Kim Tử liếc mắt nhìn huyết ngọc ban chỉ một cái, cảm giác trái tim co rút đau đớn. Đây chính là chính tay bệ hạ đâm hoàng đế Ba Tư một cái, rồi sau đó lấy chiến lợi phẩm từ đầu ngón tay của hấn xuống, từng là bảo bối cực kỳ yêu quý, gặp phải vấn đề nan giải chỉ cần vuốt phẳng một phen, liền lấy lại được bình tĩnh, lần này tại sao lại cam lòng lấy ra hủy diệt? Mắt của bệ hạ đã hết hy vọng rồi!

Nhận thấy được huyết ngọc ban chỉ là vật bất phàm, Quan Tô Y vội vàng ngăn cản :

“Nếu ta không đoán sai, sợ là nó giống với cây san hô hồng kia, sẽ vỡ thành bột phấn? Huyết ngọc tinh khiết có màu sắc tươi đẹp như thế, chắc chắn là vật vô giá, người bỏ được, nhưng ta lại luyến tiếc, vẫn nên tìm thứ khác thay thế đi.” Dứt lời cỡi một khối ngọc bội ở bên hông xuống đưa qua:

“Dùng nó đi.”

“Đồ vật của phu nhân ta càng luyến tiếc.” Thánh Nguyên Đế đẩy ngọc bội ra bên cạnh bàn, nghĩ nghĩ, nhặt một tảng đá :

“Vậy dùng nó đi. Hóa ra ta tưởng khối huyết ngọc này cùng với san hô hồng cùng màu sắc, tính chất cũng cùng cấp, có thể khiến phu nhân nhìn càng hiểu hơn.”

“Dùng cái gì đều giống nhau, ta chỉ muốn biết chân tướng mọi chuyện mà thôi.” Bởi vì Hốt Nạp Nhĩ ngay thẳng, Quan Tô Y rút cuộc cũng nở nụ cười nhợt nhạt.

Lo lắng trong lòng Thánh Nguyên Đế cũng tiêu tán đi rất nhiều, sâu trong đôi mắt màu lam có một tia ôn nhu.

Khi nói chuyện, Kim Tử cầm một cái lồng đựng com tới, hành lễ nói :

“Phu nhân, nô tỳ muốn một ít trà bánh, thuận tiện lấy được một cái lồng đựng com, người xem có thể chứ?”

“Có thể, mang đến đây đi.” Thánh Nguyên Đế nhận cái lồng đựng com, ném tảng đá vào.

“Đợi một chút, ta phải kiểm tra một chút.”

Quan Tô Y tươi cười giao hoát, cầm lấy tảng đá nhìn nhìn, phân tích một chút, lại nhẹ nhàng đập vào cạnh bàn, nghiêng tai lắng nghe tiếng va chạm thanh thúy của hai vật cứng, lúc này mới vừa lòng gật đầu :

“Đúng vậy, đúng là tảng đá, không phải đồ giả tạo thành.”

Thánh Nguyên Đế lần đầu tiên bị người khác nghi ngờ ngay trước mặt, trong lòng chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại còn tràn đầy sung sướng cùng tâm tư ngửa ngáy khó nhịn. Quả nhiên phu nhân cũng có thời điểm bướng bỉnh, nàng như vậy, sợ là ngay cả Triệu Lục Ly cũng vô duyên nhìn thấy đi?

“Phu nhân muốn kiểm tra cái lồng đựng com một chút hay không?” Trong giọng nói của hấn tràn đầy ý cười.

“Tất nhiên là muốn.”

Quan Tô Y đã kéo cái lồng đựng com để trước mắt, không ngừng gõ vào chỗ uốn khúc, kiểm tra có hai lớp được tạo ra để đổi trắng thay đen hay không, còn có ý tốt giải thích:

“Người đã từng thấy qua nghệ nhân giang hồ biểu diễn xiếc ảo thuật không? Năm ấy ta 8 tuổi lần đầu tiên gặp được, lúc ấy thật sự là phải giật mình, mất vài tháng công sức đi nghiên cứu cơ quan của bọn họ, cuối cùng mới phá giải từng cái một. Nếu người có ý định lừa gạt ta, trong cái lồng đựng com này chắc chắn có hai lớp, mà cơ quan đặt trong đây cần điều khiển ở bên trên, khi chuyển động trái phải có thể lộ ra một tầng khác nhau, một tầng đặt tầng đá còn nguyên vẹn, một tầng lại đập nát tầng đá, người muốn cho ta xem tầng nào cũng được, vì đã có thể làm cho tầng đá mất đi, sẽ có năng lực phục hồi lại như cũ, có thể nói là xuất quỷ nhập thần. Cây san hô hồng kia của Diệp gia, ta đoán có lẽ nó không bị vỡ, mà là bị người đổi đi, có phải thế không?”

Nàng vừa nói vừa kiểm tra, lại ngạc nhiên mất một lúc mới nói:

“Không có cơ quan cùng hai lớp, tại sao?”

Có thể thấy được biểu tình kinh ngạc của phu nhân, cuối cùng thì Thánh Nguyên Đế mới hoàn toàn thoải mái, một mặt kéo cái lồng đựng com qua một mặt cao giọng cất tiếng cười:

“Hóa ra phu nhân cũng có thời điểm đoán sai, chuyện này thật hiếm thấy.”

Quan Tổ Y chưa từ bỏ ý định, hết kiểm tra hoàn bộ cái lồng đựng com lại xoay người kiểm tra tảng đá để trên bàn, lại đập trên dưới trái phải một phen, đôi má trắng mịn phỉm ra một tầng đỏ ửng, còn có cả mấy giọt mồ hôi dính ở chóp mũi, được ánh mặt trời chiếu vào lờ lờ óng ánh, lại hiện ra vài phần ngây thơ cùng xinh đẹp. Nàng như vậy, cuối cùng thì cũng có điểm yêu lý nhanh nhẹn hợp với tuổi tác, đáng yêu vô cùng.

Ánh mắt của Thánh Nguyên Đế lưu luyến, nhìn thật lâu không dứt ra được, đợi nàng ngồi vào chỗ của mình, cau mày nhìn qua, mới miễn cưỡng di chuyển tầm mắt, đem tất cả khát cầu cùng ngưỡng mộ ở dưới đáy mắt thu về.

“Thật không có cơ quan? Cũng không để cây san hô ở trong ám đạo dưới mặt đất?” Quan Tổ Y trầm mồi vẫn không có lời giải, lại càng thêm tò mò đối với chân tướng sự thật.

Chống lại đôi mắt sáng như sao của nàng, bên tai Thánh Nguyên Đế dần dần đỏ lên, ôn nhu nói:

“Không có cơ quan, cũng không là thủ thuật che mắt, càng không có ám đạo. Phu nhân khát khao muốn biết chân tướng như vậy, chỉ cần nhìn ta làm là được.” Dứt lời đem tảng đá ném vào lồng đựng com, sau đó đập nắp, bàn tay thoáng dè xuống một cái, sau đó ngay lập tức nói:

“Tốt lắm, phu nhân mở cái lồng ra nhìn xem”

Quan Tổ Y vội vàng mở cái lồng đựng com ra, chỉ thấy tảng đá mới vừa rồi còn cứng rắn vô cùng, hiện tại đã biến thành một đồng bột phấn, bên trong giấu diếm huyền cơ cho dù làm lại trăm ngàn lần nữa cho nàng xem cũng uống công, nàng không khỏi nghĩ xem thế là đủ rồi.

“Tại sao lại như thế? Người làm như thế nào?” Nàng không cố kỵ nam nữ khác biệt, cầm bàn tay Hốt Nạp Nhĩ kéo qua cẩn thận xem xét.

Đầu ngón tay của Phu nhân vừa tinh tế lại vừa trắng mịn, móng tay mượt mà tuyệt đẹp, trong suốt như bột phấn, mặc dù vì luyện chữ mà kết một lớp chai mỏng, nhưng lúc xẹt qua làn da lại có thể mang đến từng trận ngứa ngáy, khiến cho người ta phải khó nhịn. Không chỉ bên tai của Thánh Nguyên Đế cảm thấy nóng bỏng, ngay cả ngấn cổ màu đồng cùng khuôn mặt cũng phỉm ra một tầng đỏ ửng, đôi mắt màu xanh không chớp mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của phu nhân, hình như đã nhìn đến ngây ngốc. Chỉ cần trở tay nắm chặt, nhẹ nhàng kéo lại, là có thể ôm người này vào trong lòng chặt chẽ, nhưng hần lại không thể vượt Lôi Trì một bước, chỉ vì hần biết hạng người nào có thể hèn hạ, hạng người nào ngay cả một chút ủy khuất cũng không chấp nhận được.

Phu nhân là người sau, hần luyện tiết nàng chịu một chút ủy khuất, luyện tiết nàng có một chút nhũ mảy, nhưng mà hần luyện tiết, người bên ngoài lại không có nửa điểm thương tiếc, nếu nàng không nhận hết khuất nhục, thì cả ngày lồng mảy của nàng cũng không nhũ lại không thoải mái như vậy. Hôm nay hần có bao nhiêu thống khổ khổ đốn, hối hận tự trách cỡ nào, nhưng tất cả lại không làm được gì.....

Mất thấy phu nhân ngẩng đầu, hần lập tức giấu đi biểu tình âm trầm, miễn cưỡng cười.

Quan Tổ Y nóng lòng biết đáp án, vẫn chưa phát giác ra dị trạng của hần, truy vấn nói:

“Người làm như thế nào? Mau nói cho ta!”

“Phu nhân chỉ nghiên cứu học vấn, đối với thủ đoạn của người học võ hoàn toàn không biết gì cả, nếu không đã sớm tự mình giải được câu đố. Trên đời có một môn võ kỹ gọi là Ân chương, tục ngữ giải thích cách sơn đã ngu*, chỉ cần phối hợp với nội lực thâm hậu, là có thể không làm tổn hại tầng bên ngoài nhưng lại có thể tổn hại tầng bên trong, cũng có thể đánh qua người phía trước để đã thương người phía sau, đó chính là thừa lúc người ta không ngờ đánh úp lại. Cây san hô hồng kia chính là dùng một chiêu này đánh vỡ, nếu nói toạc ra thật sự là không đáng giá để nhắc tới.”

(Cách sơn đã ngu*: Là một môn võ thuật trong truyền thuyết Trung Quốc, một loại võ có thể cách một khoảng cách xa dùng quyền chưởng công kích, công phu đánh bại đối thủ. Loại công phu này có đủ loại tên, tỷ như Cách không đã nhân, Ân chương, Bách bộ thần quyền,..... Nhưng sự thật thì nó không tồn tại. Theo <http://baike.baidu.com/view/178848.htm>)

Quan Tổ Y bưng tỉnh đại ngộ, đứng lên đi vòng quanh Hốt Nạp Nhĩ một vòng, than thở nói:

“Làm sao có thể nói là không đáng giá nhắc tới? Thủ đoạn bậc này ta mới nghe lần đầu, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt! Theo như lời người nói, người cũng là một cao thủ nội lực rồi? Nếu so sánh với người đã đánh nát cây san hô hồng kia thì như thế nào?”

Kim Tử kiều ngao ưỡn ngực, suy nghĩ: Tuy san hô hồng kia là do đầu lĩnh đánh nát, nhưng võ công của đầu lĩnh nếu so với bệ hạ, vẫn còn kém xa!

Bên kia, Thánh Nguyên đế cũng ưỡn ngực, ngao nghễ nói:

“Công phu của hần so sánh với ta còn kém xa. Sau này nếu phu nhân không phân biệt cao thấp, chỉ cần phân phó, ta sẽ cố gắng góp sức làm cho người làm thỏa đáng. Hốt Nạp Nhĩ ta tuy là kẻ thô lỗ, không học qua bao nhiêu viết văn, luận khởi vũ lực lại có thể quét ngang thiên hạ, chỉ cần phu nhân mở miệng, không có chuyện gì mà ta không làm được.”

Ngón trỏ của Quan Tô Y để bên môi, nhovn miệng cười:

“Trên đời không có chuyện gì người không xử lý được, nhưng còn Kim Thượng người đặt ở chỗ nào? Hừ, lời này chỉ nói ở trước mặt ta là được, không nên để người ngoài nghe thấy. Ta biết người thoải mái không chịu trời buộc, phóng khoáng tiêu sái, nhưng người hầu bên người lại đều là kẻ quyền quý, nên cẩn thận vẫn hơn.”

Trong lòng Thánh Nguyên Đế ảm áp, được phu nhân tha thiết dặn dò, lại có bí mật nhỏ này với nàng, mới vừa rồi ký ức không chịu nổi kia cuối cùng cũng không loáng thoáng xuất hiện nữa, thay vào đó là vui sướng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thổ Lộ

Editor: Thiên Vi

Quan Tô Y lấy tảng đá ra kiểm tra thực hư một phen, cảm thấy mới lạ lại lấy thêm vài tảng đá khác để vào lòng đựng com, để Hốt Nạp Nhĩ đánh vỡ từng tảng đá một.

“Rất lợi hại!” Mỗi một lần nàng đều vui vẻ khích lệ, vỗ tay tán dương.

Thánh Nguyên Đế không biết một mồi chơi đùa với nàng, chỉ cần phu nhân lộ ra biểu tình thoải mái, hẳn liền cảm thấy mỹ mãn. Chơi khoảng một khắc, rốt cuộc Quan Tô Y mới phát hiện chính mình có chút thất lễ, áy náy nói:

“Các người tu luyện nội lực, chắc không phải là không bao giờ cạn kiệt đi? Không chơi, miễn cho nội lực của người hao hết, ảnh hưởng tới việc của người hầu.”

Thánh Nguyên Đế đang muốn xua tay nói không ngại, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của phu nhân:

“Xem mà không trả lễ cũng không hay. Người đã biểu diễn tuyệt kỹ, như vậy ta cũng bộc lộ tài năng cho người xem.” Vừa nói vừa vén váy dài lên, tư thế cực kỳ phô trương.

“Phu nhân cũng tập võ?”

“Cũng không phải, so sánh với Ân chương của người chẳng qua là chút tài mọn. Kim Tử, lấy chút gạo đến đây.”

Kim Tử lĩnh mệnh rời khỏi, Minh Lan bị bỏ ở một bên mân mê miệng, hình như có chút bất mãn. Quan Tô Y liếc mắt nhìn nàng ta một cái, lãnh đạm nói:

“Người còn oán than cái gì? Đang trong vườn hoa cấm cung, nếu ta phái người đi tìm lòng đựng com, với gạo, người có thể thuận lợi tìm được sao? Người có dám nói chuyện cùng với đám cung nhân nết cao hơn đầu kia hay không?”

Minh Lan suy nghĩ một chút, sắc mặt không khỏi trắng bệch, ngập ngừng nói:

“Nô tỳ không dám, nô tỳ biết sai rồi, sau này không bao giờ dám so đo với tỳ tỳ Kim Tử nữa.”

“Người có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt. Kim Tử cũng không phải là nhân vật đơn giản, người nên học tập nàng nhiều hơn. Quy củ trong cung nghiêm ngặt, đừng để suy nghĩ viết toàn bộ lên trên mặt, lại bị người ta lấy ra làm đầu câu chuyện.” Quan Tô Y nói xong chấp tay về phía Hốt Nạp Nhĩ:

“Tiểu nha đầu không hiểu chuyện, khiến cho người chê cười.”

“Không ngại, làm thuộc hạ, ai lại không muốn được chủ tử yêu thích, ta có thể hiểu được.”

Thánh Nguyên Đế cũng là người từ tầng dưới chót trèo lên từng bước một, tự nhiên có thể hiểu được tâm tư của Minh Lan, lại tinh tế cân nhắc những lời phu nhân vừa mới nói kia, trong lòng biết nàng đã sinh ra hoài nghi đối với lai lịch của Kim Tử, nhưng lại không xử trí, ngược lại là dùng cho đúng tác dụng, lặng lẽ theo dõi động tĩnh.

Nhưng mà nàng tuyệt đối sẽ không thể tường tượng được, chủ nhân sau lưng Kim Tử chính là người đang ngồi trước mặt của nàng đây, vẫn là “tiểu thị vệ” của Trần Tây Hầu phủ, cho nên nàng mới không phòng bị nói ra những lời này. Phu nhân cực kỳ tín nhiệm hẳn, hẳn lại..... Vừa nghĩ như thế, trong lòng Thánh Nguyên Đế càng cảm thấy áy náy, nhưng muốn hẳn rút nhân thủ về tuyệt đối không thể, đầu tiên là hẳn lo lắng an nguy của phu nhân, tiếp đó hẳn không vui khi Triệu Lục Ly tới gần nàng, dù sao cũng phải có người giúp hẳn ngăn chặn.

Trong khi đang suy nghĩ, Kim Tử đã vội vàng quay lại, trong tay mang theo một cái túi nhỏ:

“Phu nhân, nô tỳ đi đến Ngự thiện phòng lấy một cái túi đựng gạo nhỏ, người xem chỗ này đủ không?” Dứt lời liền mở túi ra, để cho hai vị chủ tử thấy được bên trong.

“Lấy đủ rồi.” Quan Tô Y đem cái túi giao cho Hốt Nạp Nhĩ, cười nói:

“Người cầm cái túi, rồi từ từ đổ vào trong cái lồng đựng com kia, khi nào đổ hết ta sẽ nói cho người vừa rồi có bao nhiêu hạt gạo được đổ vào trong cái lồng đựng com ấy.”

“Một lần đổ người có thể đếm được số lượng gạo trong cái túi kia? Tuyệt đối không có khả năng!” Đuôi lông mày của Thánh Nguyên Đế chau lại, hứng thú càng đậm, sau đó từ từ đổ rất nhiều hạt gạo vào trong cái lồng đựng com. Hạt gạo rơi xuống từ tung không ngừng kêu “lộp bộp”, thời gian mới qua một lúc, hạt gạo đã tạo thành một tầng mỏng, bằng mắt thường nhìn lại chỉ thấy một mảnh rậm rạp, chớ nói chi trong một thời gian ngắn có thể đếm được số lượng, chính là muốn gom từng hạt một cũng phải mất non nửa canh giờ.

“Tổng cộng 6257 hạt, khoảng hai lượng trái phải. Người đếm thử một chút?” Quan Tô Y căn bản không cần nhìn nhiều, nhắm mắt lại liền nói ra một con số.

Thánh Nguyên Đế tất nhiên là không tin, ngay cả Minh Lan cùng Kim Tử cũng cảm thấy kinh ngạc, đều tự đi lên đếm gạo, dùng bàn tính nhỏ tính toán từng hạt gạo một, bận bịu cộng lại mất thời gian hai khắc, xác định số lượng không sai mới sợ hãi than:

“Thật sự là 6257 hạt, phu nhân người làm thế nào vậy? Quả thật là thần kỳ!”

Quan Tô Y chỉ chỉ lỗ tai, chỉ chỉ hai mắt, cười nói:

“Không hẳn, ánh mắt sắc bén, lỗ tai linh hoạt.” Sau đó lại chỉ vào mi tâm:

“Khả năng tính toán cường hãn mà thôi. Ngày thường ta thích nhất chính là loay hoay với bàn tính, cũng giống như là đồ để trang điểm, trong tay chỉ sờ một chút, đáp án đã sớm hiện lên trong đầu, nhưng tuệ cực tất thương*, trí nhiều sẽ giống như yêu quái, đều không phải là chuyện tốt, trước kia phải che giấu rất nhiều.”

(Tuệ cực tất thương*: Đại ý: Một người quá thông minh trí tuệ sẽ có tổn thương với chính mình, trong tình cảm quá mức trầm mê cùng chấp nhất sẽ không được lâu dài, trên đời người quá mức xuất sắc tất sẽ phải chịu khuất nhục.)

“Thì ra là thế!” Thánh Nguyên Đế bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi tăng thêm vài phần ngưỡng mộ đối với phu nhân, chấp tay nói:

“Phu nhân yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ không đem việc này nói cho người bên ngoài biết.”

“Nói thì thế nào, ai sẽ tin người?” Quan Tô Y cười giảo hoạt đến xinh đẹp, khiến Thánh Nguyên Đế nhìn mà ngây ngốc. Vì thu liễm tình yêu đang sục sôi trong lồng ngực, hần ngắt một phiến lá hoa lan điệp* dài nhỏ xuống, nói bằng giọng khàn khàn:

“Trời ban phu nhân có tài văn chương, khiến phàm nhân như ta theo không kịp, Hốt Nạp Nhĩ sẽ biểu diễn một loại tuyệt kỹ đầu đào báo lý (có qua có lại =,=).”

(Hoa lan điệp*:

xem thêm <http://baike.baidu.com/view/1749053.htm>)

Quan Tô Y chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phiến lá trên nhuyễn tháp kia không hiểu sao bắt đầu dựng đứng lên, bên cạnh lóe ra ánh sáng màu lục, giống như từ gỗ chuyển thành kim loại, vô cùng sắc bén. Nàng còn chưa kịp sợ hãi than, đã thấy đầu ngón tay của Hốt Nạp Nhĩ khẽ nhúc nhích, đem phiến lá kia bắn ra ngoài, một tiếng “đông” vang lên ở trên núi giả cách đó không xa, cắm sâu bảy phần vào mặt đá. Mất đi nội lực chống đỡ phiến lá kia từ cứng rắn chuyển sang mềm mại, phần đuôi bị gió thổi liền đung đưa trái phải, thật sự là một phiến lá bình thường không thể nghĩ ngờ.

Quan Tô Y lập tức chạy tới xem xét, ý đồ rút phiến lá ra, lại không cẩn thận cầm lung tung, không khỏi “chặc chặc” kêu kỳ lạ:

“Hốt Nạp Nhĩ, người nói người có thể quét ngang ngàn quân, hiện tại rốt cuộc ta cũng tin. Phi hoa trích điệp* có thể đã thương người, người không phải người.....”

(Phi hoa trích điệp*:

1. Trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả khi chân khí của hiệp khách đạt tới một cấp bậc nhất định có thể dùng chân khí điều khiển hoa hoặc lá cây, mục đích có thể đạt tới khắc chế đối phương.

2. Một kỹ năng của môn phái Nữ nhi thôn trong Mộng ai tây du.)

Biểu tình của Thánh Nguyên Đế ngạc nhiên, lại thấy phu nhân dùng một chút, tiếp tục nói:

“Mà là dùng binh khí.” Dứt lời liền nhướn mày cười sáng lạn, trong con ngươi tràn đầy ý xấu trên trêu tức.

Phu nhân như vậy thật sự là vô cùng đáng yêu, khiến Thánh Nguyên Đế buồn cười, tâm lại càng ngứa ngáy khó nhin, đang định biểu diễn thêm một ít vũ kỹ, đã thấy nàng chậm rãi vén tay áo lên, giọng nói tràn đầy hứng thú:

“Được rồi, ngươi đã xuất ra tuyệt học, như vậy ta cũng không thể che giấu, cái này chính là bức ra mười phần công lực, cho ngươi được mở rộng tầm mắt! Kim Tử, lấy một quả dưa hấu đến đây.”

Kim Tử không có gì không làm được đành phải đi đến Ngự thiện phòng một chuyến nữa, lấy một quả dưa hấu nặng hai cân. Hiện tại tuy là ngày xuân, trong trang viên ôn tuyền của Hoàng gia lại có thể trồng hoa quả bốn mùa, dưa hấu cũng không phải vật hiếm gì.

Quan Tố Y dùng ngón tay làm đao, khoa tay múa chân trên quả dưa hấu, bỗng nhiên nâng cao cổ tay hung hăng bổ xuống, chỉ nghe một tiếng vang “cách cách” thanh thúy, vỏ quả dưa liền vỡ ra, lộ ra phần ruột đỏ tươi bên trong, nước của quả dưa văng tung tóe khắp nơi. Đừng nói Thánh Nguyên Đế xem đến ngây người, ngay cả Kim Tử cũng không lấy lại được tinh thần. Tuy đã sớm nghe nói qua về tuyệt kỹ này của phu nhân, nhưng tận mắt nhìn thấy, lực sát thương quả thật là vô cùng lớn.

Vô luận bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi phu nhân tinh nhã (tinh trong yên tĩnh, nhã trong thanh cao) xinh đẹp tuyệt trần vén cao ống tay áo, tay không bổ dưa là như thế nào. Nhưng khi chân chính gặp được, lại không cảm thấy chút thô tục nào, ngược lại còn cảm nhận được hào sảng tùy ý theo từng hành động đại khai đại hợp* cùng nụ cười tỏa sáng loá mắt của nàng.

(Đại khai đại hợp*: âm đọc dà kãi dà hé, Hán ngữ từ ngữ, ý tứ cơ bản hình dung cấu từ thoải mái, phóng khoáng, thu đến hợp lại.)

Nàng có thể kiên quyết cương trực, có thể hiện thực đoan trang, càng có thể hiệp nghĩa tung hoành, tư thế oai hùng bùng bùng phần chấn. Mỗi một thứ nàng đều nhanh nhạy như vậy, Thánh Nguyên Đế sao có thể không thích? Bỏ qua phu nhân, chính là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời của hắn, đau khổ sâu đậm nhất. Hắn ngờ ngác nhìn, trên mặt không có biểu tình, trái tim lại ngập tràn chua xót không ngừng dâng lên.

Quan Tố Y lại không hề phát giác, cầm một miếng dưa đưa vào miệng, lại đưa cho Hốt Nạp Nhĩ một miếng, thúc giục:

“Thất thần làm cái gì, ăn nhanh đi, đợi lúc nữa bắt đầu cung yến, chúng ta dùng bữa, ngươi cũng chỉ có thể nhìn. Kim Tử, Minh Lan, các ngươi cũng lại đây ăn lót bụng đi, đồ phải đứng đó khó chịu.”

“Tạ phu nhân!” Thánh Nguyên Đế tiếp nhận miếng dưa, từ từ ăn một ngụm, ánh mắt lóe sáng, trong lòng lo lắng.

Minh Lan cùng Kim Tử vui mừng tiếp miếng dưa, tránh đi một góc sáng sủa gần cửa. Mấy người vừa ăn vừa nói chuyện, không ý thức được đã qua hơn nửa canh giờ, mắt thấy sắp đến cung yến, Quan Tố Y đi đến bên hồ rửa tay, thờ dãi:

“Đi thôi, trốn được thanh tịnh, nên sờ bò lăn đánh* đi đến vòng danh lợi rồi.”

(Mạc ba cõn dả: Chỉ chịu đựng đủ loại gian nan tôi luyện. Sờ: Thăm dò, Bò: Leo lên, trèo lên, Lăn: Lặp lại, Đánh: Đập, giao tranh.)

Sờ bò lăn đánh? Phu nhân dùng từ thật hài hước. Trong lòng Thánh Nguyên Đế buồn cười, nhắm mắt theo đuôi đưa nàng tới ngã ba, vốn định lạng lẹ nhìn nàng rời đi, tình yêu trong lòng xao động khó có thể kiềm chế, cũng không biết vì sao lại thổ lộ tiếng lòng:

“Phu nhân chờ chút, ta có lời muốn nói.”

Quan Tố Y quay đầu nhìn lại, ánh mắt ôn nhu.

“Phu nhân, lòng ta vui mừng khi có ngươi.” Vừa dứt lời, đại hán thân cao chín thước đã hốt hoảng cúi đầu, bên tai hồng thắm.

Quan Tố Y qua một lúc mới hiểu rõ những lời này, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên, lập tức lạnh sắc mặt, nói ra từng chữ một:

“Như vậy Hốt Nạp Nhĩ chắc hẳn ngươi cũng biết ta đã lập gia đình? Vì khuê dự của ta cùng với danh dự của Quan gia, nếu ngươi suy nghĩ cho con đường làm quan của mình, cho tới bây giờ lời nói này coi như ngươi chưa từng nói qua, và ta cũng chưa từng nghe qua. Sau này không cần lên gặp mặt, càng không thể thư từ qua lại, miễn cho chân càng hăm sâu vào vũng bùn, cuối cùng không thể thoát được.”

Đôi mắt sáng ngời của Thánh Nguyên bị dập tắt từng điểm một, biểu tình khát vọng bị thay thế bằng hối hận cùng tuyệt vọng. Thấy phu nhân không chút do dự quay đầu, nhanh chóng rời đi, hắn muốn đuổi theo nhưng lại sợ hủy nàng, sợ sẽ hủy đi Quan gia mà nàng quý trọng gấp bội, không thể không gắt gao áp chế hai chân, giống như dã thú bị nhốt bởi hồi đứng nguyên tại chỗ.

Trong lòng hắn tràn đầy phẫn nộ, không cam lòng cùng đau khổ, chỉ muốn gào rú, muốn đập phá tất cả mọi thứ trước mắt, lại biết gãy dựa chẳng qua cũng chỉ là tốn công vô ích. Vốn hắn có thể có được phu nhân, lại bởi vì ngu xuẩn cùng bảo thủ của mình, cứ thế mà bỏ lỡ. Hắn vô cùng thống hận chính mình, càng thống hận Diệp Trần cùng Triệu Lục Ly, đôi mắt bất tri bất giác đã đỏ lù, ẩn chứa trong đó còn có cả sát khí dày đặc cuộn cuộn.

Bỗng nhiên, bước chân vội vàng của phu nhân dừng lại, giống như do dự một lúc, cuối cùng cũng chậm rãi xoay người lại. Nàng đứng trên con đường mòn phủ kín đá màu, hai bên là nhiều loại hoa đan xen cùng với đám lá màu xanh lục, đỉnh đầu được bao phủ trong những tia nắng ngày xuân, phong cảnh ấm áp, tư thế phiêu phiêu an tĩnh này khiến hắn có cảm giác nàng giống như một trích tiên.

Khuôn mặt lạnh như băng của nàng bỗng nhiên nở một nụ cười ôn nhu đến cực điểm, hai tay ôm quyền, thận trọng càng thêm thận trọng cúi người xuống, hành đại lễ, tiếc than nói:

“Hôm nay đủ loại thất lễ, khinh bạc (cột nhà) trên đũa, nhưng đều là một mảnh thật tình, một chút chân tình, tự nhiên ta sẽ khắc cốt ghi tâm, vô cùng trân quý. Nhưng hoa lạc người đi tâm đã xa, từ đây son thủy bất tương phùng*. Từ nay về sau nhìn tất cả được mạnh khỏe, trân trọng lẫn nhau.”

(Hoa lạc người đi tâm đã xa, từ đây son thủy bất tương phùng*:

Tạm dịch là: Hoa đã rơi người đi mất tâm đã xa, từ đây dù son hay thủy cũng không bao giờ gặp lại)

Trải qua hai đời, Hốt Nạp Nhĩ là người đầu tiên chờ nàng, ưu phiền vì nàng, giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc giúp nàng, là nam tử đầu tiên toàn tâm toàn ý che chở nàng. Nhìn hành động chân tay luống cuống của hắn, ánh mắt quý mến mong chờ, cùng với đau khổ thâm trầm sau khi bị cự tuyệt, nàng có thể nhìn thấy hắn thật tâm thật ý, có tình không cần phải so đo.

Phân tâm tình tình nghĩa thâm thiết này đối với kẻ cô tịch như nàng mà nói là cực kỳ quý giá? Nhưng chuyện: Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình*. Người sai lầm ở thời gian gấp gáp, kết cục của bọn họ đã định cả quay về nước, quên đi chuyện trên bờ mà thôi.

(Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình*:

Tạm dịch: Gặp nhau như không thấy có tình tựa vô tình

Xuất từ Tổng đại Tư Mã quang《Tây Giang Nguyệt》, toàn văn là:

“Bảo kẻ từng từng vẫn tự, duyên hoa đậm đậm trang thành

Thanh yên thúy vụ trảo khinh doanh, phi như du ti vô định

Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình

Sanh ca tán hậu tửu sơ tình, thâm viện nguyệt tà nhân tịnh.”)

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Vào Cục

Editor: Hắc Phượng Hoàng

Lúc phu nhân dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt bệ hạ, sau đó xoay người ly khai, Kim Tử không nhìn được quay đầu nhìn lại: thấy bệ hạ đứng chấp tay, đỉnh đầu là sắc xuân sáng chói, nhưng không chiếu được tới đôi mắt tĩnh mịch của ngài ấy, ngài ấy vốn sững sờ nhìn một lát, lập tức không bị không chế mà tiến tới một bước, dường như muốn đuổi theo, rồi lại không thể không kiềm chế, sau đó nhanh chóng thối lui, giống như đang giằng dụa thống khổ.

Lui lại nhưng không thể lui quá xa, e sợ mất đi thân ảnh phu nhân, cuối cùng y đứng lại, rõ ràng không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng lại khiến không có người nào không cảm nhận được một loại thâm trầm bí ẩn trong đó. Đóa hoa, hương thơm, chìm hút chung quanh tựa hồ đã dần dần đi xa cách người, người nắm chặt hai đấm, hai mắt đỏ lên, hiển nhiên đã ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Kim Tử bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, khó chịu trước nay chưa từng có, nàng chưa bao giờ từng thấy bệ hạ như vậy. Nàng cho rằng ngài ấy là người không thể phá vỡ, dù bị phụ thân vứt bỏ; bị người trong tộc ném vào đàn thú; hay là mấy huynh đệ liên hiệp bắt tay tru diệt ngài ấy; thậm chí là khó trốn trong vạn quân... Ngài ấy đều có thể bằng vào hai tay của mình mở một đường máu.

Tim của ngài ấy chưa bao giờ cho người khác bước vào, dù là người cứu được mạng của ngài, không có gì ngoài một lời cảm kích và hồi báo tương ứng, tuyệt đối không có cách nào đạt được nhiều hơn nữa... Cho đến lúc này, cuối cùng Kim Tử cũng hiểu mình nghĩ lầm rồi, bệ hạ không phải là Đá vàng, có thể nào không bị thương tổn chứ; cũng không phải cô cây, há có thể vô tình? Hoàn toàn trái lại, ngài ấy một khi dùng tâm dùng tình, sẽ sâu lắng hơn bất cứ người nào, cũng hiển hiện yếu ớt hơn bất cứ người nào. Ngài ấy là đế vương, nhưng cũng là thân thể bằng máu bằng thịt.

Chứng kiến từng điểm sáng rơi trong mắt bệ hạ bị dập tắt, Kim Tử không dám nhìn nữa, cố gắng khắc chế bị ai trong lòng, để tránh bị phu nhân phát hiện. Trước đây, nàng rất bội phục phu nhân, nữ tử giống như nàng ấy kiên cường thông minh như vậy, có thể nói là thế gian hiếm thấy, mà bây giờ, nàng lại đột nhiên sinh ra oán giận.

Nếu như hôm nay đổi thành một vị nữ tử phạm tục khác, vô ý thức phản ứng chính là e lệ tránh đi, mà không phải là lý trí trầm ổn nói ra những lời tuyệt tình đó. Tránh đi, bệ hạ sẽ không phải chịu cái thống khổ khoan tìm rét thấu xương này; tránh đi, bệ hạ có thể bảo vệ vài phần nhớ nhung. Không giống như hiện tại, đường tới đường lui đều bị chặt đứt, cách nhau chỉ là gang tấc, mà như đã có mấy đời.

Vậy mình sau này nên đi nơi nào đây? Còn phải dừng lại ở Triệu phủ, trông coi phu nhân nữa sao?

Lúc Kim Tử lâm vào mê mang, đã thấy phu nhân dừng bước, do dự không tiến, một lúc sau, cuối cùng xoay người, dùng tư thái thành tín nhất làm một

đại lễ, giọng điệu dịu dàng, trong mắt mỉm cười, phảng phất như tùy thời sẽ rơi lệ. Thì ra nàng không phải là thờ ơ, thì ra nàng có thể cảm nhận được chân tình của bệ hạ, chỉ vì bọn họ có duyên không phận, không thể gặp lúc chưa già mà thôi.

Không sai ở nàng, mà là ở vận mệnh, hơn nữa đầu sỏ khiến nàng rơi vào bất hạnh chính là bệ hạ, người lúc này cầu mà không được. Kết cục của bọn họ chính là do tay bệ hạ viết, sao có thể trách ai được đây?

Kim Tử buồn bực đau nhức trong lòng, tiếc nuối cho bệ hạ, đau buồn cho phu nhân, cuối cùng lại hướng về phu nhân. Nàng rất kiên cường, nhưng đây không phải là lí do để người khác tùy ý tổn thương nàng. Bệ hạ sớm biết Triệu Lục Ly là người như thế nào, lúc trước không nên tùy tiện đẩy một nữ tử vào hố lửa.

Hắn khi đó, e là tuyệt đối không nghĩ tới cái hố lửa này chẳng những tổn thương phu nhân, mà còn sẽ đốt chính mình thành tro bụi?

Ngay cả câu “Hoa lạc người đi tâm đã xa, từ đây sơn thủy bất tương phù” cũng đã nói ra rồi, bệ hạ lúc này nên chết tâm thôi. Kim Tử thoáng ngẩng đầu, nhìn biểu lộ của bệ hạ, đã thấy dáng vẻ của ngài ấy già nua, đôi mắt nặng nề lại dấy lên lửa sáng, sắc mặt hơi bại nhanh chóng thấp sáng, thoáng một phát đã dung nhập ở bên trong sắc xuân ấm áp, trở nên vui mừng và tung tăng như chim sẻ.

Đây là sao? Kim Tử cảm thấy kinh ngạc, đang định nghiêng cứu xem thì phu nhân đã quay người đi rồi, vì vậy đành phải vội vàng đuổi kịp. Ly khai thật xa, nàng bỗng nhiên nâng trán, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận những điều trong đó. Nói bệ hạ mất hết hy vọng, ngài ấy rõ ràng rất biết tự mình an ủi mình, chỉ nghe nửa câu đầu phu nhân nói vào trong tai thôi, tự động không đề ý đến nửa câu sau.

Phu nhân nói câu trước là gì nhỉ? “Những gì hôm nay không phải là thất cách thất lễ, khinh bạc giống cọt, mà là một mảnh thiết tình, một điểm chân tình, đương nhiên ta sẽ khắc vào đáy lòng, trân trọng gìn giữ”, nhìn thái độ quý trọng này, dịu dàng an ủi, e là trong khoảnh khắc đã kéo bệ hạ đang hăm sâu trong Địa Ngục trở lại Thiên Đường.

Một lời có thể định Sinh Tử, phu nhân đã có ảnh hưởng lớn với ngài ấy tới mức như vậy sao? Không, từ thật lâu trước đó ngài ấy ngài ấy đã cúi đầu nghe theo phu nhân rồi, hôm nay bị thương vui vẻ đều vì phu nhân thì cũng không có gì là lạ cả. Như vậy sau này mình còn đi theo làm người hầu của phu nhân không? Bệ hạ nên xử lý thế nào cái mối quan hệ rối rắm rối mù kia?

Lúc mọi người cười cười nói nói, uống rượu mua vui, Kim Tử yên lặng đứng xoắn xuýt ở sau lưng phu nhân, vừa vì tiền đồ của mình, cũng vì tương lai của phu nhân. Nhìn bộ dạng bệ hạ tình cảm thâm chủng, lần này cự tuyệt, chắc là còn lần sau nữa, nói không chừng cuối cùng còn làm ra chuyện cường đoạt.

Trong khi nghĩ ngợi lung tung, cung yến rất nhanh chấm dứt, các vị quý nữ cũng không trông mong đến thánh thượng đích thân tới, hơi có chút tiếc nuối, nhưng có thể được đi tới nội cung, như vậy chuyển đi này không tệ rồi. Trước lúc lên xe, Kim Tử rút cục nhận được chỉ lệnh của cấp trên, để nàng tiếp tục trông coi phu nhân, tuyệt đối không thể để cho Triệu Lục Ly đụng tới một sợi lông của nàng.

Nếu như đối tượng nhiệm vụ là người khác, Kim Tử nhất định đau đầu một phen, nào có chuyện không cho vợ chồng danh chính ngôn thuận người ta không chung phòng chứ? Nhưng phu nhân lại đặc biệt bất đồng, đã rét lạnh tâm đối với Triệu Lục Ly, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt mấy may. Nhìn tư thế ở sâu trong Tây phủ, phân rõ giới hạn của nàng, chắc là chỉ có ý định làm cái vợ chồng trên danh nghĩa với Triệu Lục Ly mà thôi.

Haizz, thật sự là đang ở trong phúc không biết phúc, làm sao biết người nào đó đang đổ kỵ tới mức mất đồ lên! Kim Tử yên lặng mặc niệm cho Triệu Lục Ly và bệ hạ trong chốc lát, sau đó cẩn thận nâng phu nhân lên xe.

“Đừng đi vội, chờ tổ phụ và phụ thân ta một chút.” Nhớ tới đứa bé không có duyên đến thế gian, tâm tình Quan Tổ Y ảm đạm, không muốn trở lại Triệu gia đối mặt với những khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia.

Xa phu cung kính đồng ý, rướn cổ lên nhìn về phía cửa cung. Bởi vì quan thân và nữ quyến là tách ra dùng tiệc, từng người quay lại, cô đợi ước chừng một khắc mới thấy xe ngựa của Quan gia không nhanh không chậm chạy ra.

“Y Y, tổ phụ con nói nhất định con đang chờ ở cửa cung, vì phụ mới đi ra sớm.” Quan phụ vén rèm xe lên cười sang sảng, Quan lão gia tử hừ lạnh nói, “Nói con uống ít thôi, miễn cho Y Y phải đợi, con còn không tin.”

“Là con sai rồi, con mê rượu quá.” Quan phụ bắt đầu dĩ chấp tay, cuối cùng chớp mắt với con gái, bảo nàng hỗ trợ hoà giải.

Những buồn rầu trong lòng Quan Tổ Y lập tức tan hết đi, nằm sấp bên cửa sổ xe nói giỡn vài câu, khiến lão gia tử vuốt râu cười, âm u biến thành quang đãng. Người một nhà trước sau đi xe ngựa về hướng đế sư phủ, vào cửa hồng, vừa đi vừa nói.

“Hôm nay Hoàng Thượng có chút khác thường, bỗng nhiên chau lông mày ai thần, cứ như có thù sâu khổ lớn gì đó; rồi bỗng nhiên hé miệng cười trộm, tựa hồ vui vô cùng, còn thỉnh ta đến ngự tiền dùng bữa, bắt ta phải uống rượu cùng hắn, rồi lại mời tổ phụ con đi, nói toàn chuyện không đâu thôi.” Quan phụ chau lông mày nói.

“Nói gì ạ?” Quan Tổ Y hiếu kỳ hỏi.

“Nói không nên từ hôn cho con, khiến con đường đường là nhất phẩm phu nhân, lại đứng với thứ dân mang tội trên người, xấu hổ với ta và tổ phụ con, càng xấu hổ với con, lúc uống nhiều hơn còn hỏi ta có muốn thỉnh chỉ cùng cách hay không.”

Quan Tổ Y ngạc nhiên nói, “Từ hôn là chủ ý của hắn, cùng cách cũng là chủ ý của hắn, vị đế vương này đúng thật là, ” thoáng tưởng tượng qua, lắc đầu mỉm cười, “Thật đúng là một thổ hoàng đế, tính tình còn nguyên ở đó đến.”

Quan lão gia tử không thể không nói thay vài lời cho đệ tử của mình, “Hắn thật sự là thổ hoàng đế, mọi việc không hiểu, nhưng hắn có ba ưu điểm lớn nhất, đó chính là nghe lời can gián, dùng người thì không nghi ngờ người, biết sai có thể thay đổi. Đã nghe được triều thần thậm chí thứ dân đề nghị; lại dùng được rất tốt hàn môn bạch phòng, bản sĩ suy nhược lâu ngày; lại còn có thể tự vấn tự xét lại, hoàn toàn sửa chữa. Đẳng cơ đến nay mặc dù có phạm vào một chút ít sai lầm, tuy nhiên cũng đã kịp thời đền bù, chỉ cần kiên trì bền bỉ, không quên trái tim ban đầu, tương lai tất thành một đời minh quân. Con nói hắn thổ, làm sao biết sở trường của hắn đúng là ở chữ ‘Thổ’ này.”

(*thổ: là đất, quê mùa, cũ kĩ...)

“Phụ thân nói đúng.” Quan phụ cũng tràn đầy đồng cảm, “Hoàng thượng đúng là có rất nhiều chỗ chưa thỏa đáng, nhưng chỉ cần ba điểm này, đã đủ để áp đảo bất luận một vị quân chủ tiền triều nào. Chỉ cần người có lý mà lại thiết tình lo lắng vì dân chúng, hắn sẽ tiếp thu, hoàn toàn khác với những quý tộc cao cao tại thượng, lỗ mũi chỉ lên trời kia. Hắn đề cho chúng ta cùng cách, là thật sự sợ làm trẻ nãi con, cũng hao tổn tôn vinh của Đế sư phủ.”

Quan Tổ Y từng mắt nhìn, vạn lần không ngờ tới Thánh Nguyên Đế ở trong lòng tổ phụ và phụ thân có thể chiếm được khen ngợi tuyệt hảo như thế. Vẫn còn nhớ rõ đời trước, khi hắn mới đăng cơ thủ đoạn còn non, căn bản không đàn áp được thế gia và dòng họ, gây ra không ít nhiễu loạn lớn nhỏ khác nhau, cho đến khi bạo động nổi lên bốn phía mới chỉ huy trọng binh nghiền áp toàn cảnh, giết rất nhiều người, có thể nói máu chảy thành sông, xương trắng phơi sương, cuối cùng mới trị được trong ngoài triều.

Đời này, hắn không hao phí người nào đã phân hoá tương quyền, áp chế thế gia và dòng họ, kéo hoàng quyền lên đỉnh. Cải biến này không phải là bởi vì hắn thay đổi bản tính, mà là do hắn đã có mưu sĩ tốt, có thần tử tâm mất khoáng đạt. Hoàn toàn không thể bỏ qua công lao của tổ phụ và phụ thân, nhưng người hạ quyết đoán cuối cùng là hắn, cho nên tất cả những tốt đẹp trước mắt này, đều dựa vào hắn.

Quan Tổ Y bỗng nhiên tiêu tan thành kiến trước đây đối với Thánh Nguyên Đế, khẽ cười nói, “Vị bệ hạ này rõ ràng rất biết tiếp đất đấy.”

“Lúc đầu coi hắn, tựa hồ như một vũ phu tính tình thô bạo, nhưng ở chung lâu rồi liền biết kỳ thật hắn rất hiền hoà. Ta và tổ phụ con đã cự tuyệt đề nghị ở trước mặt hắn. Quan gia chúng ta không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa, nếu Triệu Lục Ly biết sai, cũng nên cho hắn một cơ hội sửa lại. Y Y cảm thấy đúng hay không?”

“Đương nhiên rồi.” Quan Tổ Y không muốn nhắc tới Triệu gia, nên trả lời qua loa.

Quan phụ thấy sắc mặt nàng khác thường, lại không tiện hỏi cặn kẽ chuyện hậu trạch của con gái, chỉ có thể kìm nén không nhắc tới. Khi đang nói chuyện, ba người đã đi đến thư phòng, quan phụ bỗng nhiên vỗ tay nói, “Nếu như hôm nay con không đến, ta thiếu chút nữa quên mất một chuyện vui. Mau đi vào, ta vừa có được một quyển sách kỳ văn, đang định thưởng thức cùng con này.”

Quan lão gia tử cũng hào hứng bừng bừng mà nói, “Con còn nhớ Thượng Sùng Văn chứ?”

Quan Tổ Y có trí nhớ cường hãn, thốt ra, “Thập tứ sư huynh Thượng Sùng Văn, cùng là người ăn nói kém như tổ phụ, bình thường chỉ biết đọc sách, rất ít nói, tính cách tựa hồ có chút âm trầm.”

“Nó không phải âm trầm, mà là bên ngoài đơn giản bên trong tinh tường. Trước đó vài ngày đã viết một quyển sách luận, đưa cho ta chỉ điểm, ta xem xong giật nảy mình, vội vàng gọi nó tới nghiên cứu thảo luận, vấn đáp ra trật tự rõ ràng, câu chữ rõ ràng, thậm chí có bộ cục nhìn xa trông rộng và khoáng đạt, thật là kỳ văn trăm năm khó gặp. Ta và nó liên tục sửa chữa, liên tục nghiên cứu thảo luận, sau đó trình lên cho Hoàng Thượng xem, lại đề cử nó nhập Tam tư đảm đương chức vị quan trọng, ít ngày nữa bệ hạ sẽ phát minh chỉ. Con sang đây xem xem đi, cũng học được chút bổ ích.”

Quan Tổ Y hào hứng tặng vọt, tiếp nhận bài văn giống như đối mà được dùng bữa, sau đó tâm đột nhiên trầm xuống. Cách dùng từ dùng câu, thói quen hành văn, sao càng xem càng giống thủ bút của Từ Quảng Chí? Không tốt, e là tổ phụ và phụ thân bị cho vào cục rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Giải Cục

Đời trước, Từ Quảng Chí dùng am hiểu luận sách mà nổi tiếng, mỗi khi có vấn đề cảm tú nhất định sẽ có môn sinh của hắn lan truyền ra, càng thêm truy phùng. Quan Tổ Y rảnh rỗi cũng thường xuyên lấy xem, cho đến khi về sau sung quân biệt trang, bị chặn đường sống, liền nghiên cứu từng câu từng chữ như người bị nhập ma, dùng so sánh hắn cùng với tổ phụ, phụ thân khác nhau ở chỗ nào.

Nói thật, thật sự là ngòi bút của hắn quét vạn quân, tài văn chương nổi bật, dùng hành văn phân biệt đối xử, đẩy những người nổi bật trong cao cấp nhất lên, theo đó đưa ra luận điểm đến từng bước nghiệm chứng, rồi đến đưa ra kết luận, có thể nói hoàn toàn đan xen, lộ ra đặc sắc. Mà bút pháp của hắn quá mức đặc thù, bởi vậy chỉ cần nhìn một cái mở đầu, Quan Tổ Y đã có thể xác định cái này hẳn là văn về của hắn không thể nghi ngờ rồi!

“Cha, người thật sự cùng Thượng Sùng Văn nghiên cứu thảo luận bài văn này sao, hắn còn nhớ kỹ từng chi tiết ở trong lòng và đối đáp trôi chảy sao?” Quan Tổ Y hỏi liên tục.

“Đương nhiên rồi, mỗi lần thảo luận hán đều có thể đưa ra quan điểm tinh diệu hơn, sau đó cùng một chỗ với ta tu chỉnh.” Quan phụ thấy có gì đó không đúng, nhãn lông mày nói:

”sao Y Y lại hỏi như vậy? Bài văn này có vấn đề gì ư?”

“Cha, bài văn này không phải là bút tích của Thượng Sùng Văn, mà là của Từ Quảng Chí đấy. Chắc hai người cũng đã xem qua mười ngày thảo luận rồi, cẩn thận nhớ lại từng chữ từng câu của hán, nói tóm tắt giản lược, nói trúng trọng điểm, đến luận cứ xuất hiện trung bình nhiều lần, lại đến phần cuối khiến người tỉnh ngộ, loại hành văn này hoàn toàn xuất phát từ hán mà. Cha, người tranh thủ thời gian phải người đi điều tra một phen đi, con hoài nghi Thượng Sùng Văn đã liên hiệp với hán, ý muốn gài bẫy người và tổ phụ đấy.”

Quan lão gia tử mắt sáng lên, trầm giọng nói:

“Lấy văn ra cho ta xem lại.”

Quan phụ vừa phải người đi ngầm điều tra hành tung gần đây của Thượng Sùng Văn, vừa cùng lão gia tử xem lại cẩn thận bài văn, quả thật tìm ra rất nhiều dấu vết. Bút pháp của Thượng Sùng Văn bọn họ đương nhiên quen thuộc, rất lạ lẫm với hành văn của Từ Quảng Chí, nhưng mọi người từng nghe mười ngày biện luận sẽ lưu lại khắc sâu ấn tượng đối với tài học thức uyên bác của hán, tất nhiên không phải không có bằng chứng.

Quyển sách này lúc đầu xem ra thật sự có phong cách của Thượng Sùng Văn, nhưng xâm nhập nghiên cứu, những khung xương tinh túy đều là thủ bút của Từ Quảng Chí, bên trong lý giải về “Truy nguyên”, hoàn toàn phù hợp với quan điểm của Từ Quảng Chí từng đưa ra trong mười ngày biện luận, nhưng chỉ có vài câu vài lời, nên không khiến người ngoài chú ý.

Quan lão gia tử và quan phụ chính là văn hào đương thời, am hiểu nhất là dùng văn xem người, sao sẽ đổ vào đáng ngờ đủ loại thế này? Trước kia không xem xét kỹ, một là vì cực kỳ tín nhiệm môn sinh của mình, hai là căn bản không hề nghĩ tới âm mưu quỷ kế ở trong đó. Hôm nay bị Quan Tổ Y bóc trần, đương nhiên hiểu rõ ràng mấu chốt trong đó.

“Khá lắm Thượng Sùng Văn, mỗi lần đều đối đáp trôi chảy, có thể thấy được đã nghiên cứu thảo luận với người viết chính thức rồi, lúc này mới đưa đến trước mặt ta. Hôm nay ta đã tiến cử hán nhập sĩ, nếu như ngày sau truyền ra chuyện trộm văn đạo danh, ta và tổ phụ con chẳng những sẽ bị tội dùng người không khách quan, tội lớn khi quân phạm thượng, còn có thể rơi vào kết cục văn danh mất sạch. Danh dự ngàn năm của Quan gia, đều bị hủy ở trong tay chúng ta rồi!” Quan phụ vô cùng đau đớn, giận dữ vỗ án.

Quan lão gia tử vẫn vững như Thái Sơn, trầm giọng nói:

“Vội cái gì, đợi hạ nhân bắt được chứng cứ thiết thực nói sau. Đối với văn nhân mà nói, tội đánh cắp văn danh có thể so với chém đầu, có thể khiến hán trọn đời không thoát thân được. Gièm pha một khi tuôn ra, Quan gia chúng ta không may, Thượng Sùng Văn tất nhiên cũng vạn kiếp bất phục. Con nói xem vì sao hán chịu bồi tiền đồ và danh dự của chính mình? Đích thị là bị Từ Quảng Chí cầm được điểm yếu trí mạng. Đào sâu theo bối cảnh của hán, nhất định có thể tìm được manh mối...”

Quan phụ rất nhanh tỉnh táo lại, chấp tay nói:

“Phụ thân nói rất đúng, con lại phải thêm ít nhân thủ đi thăm dò. Dứt khoát khi Hoàng Thượng còn chưa phát hạ chỉ mời chào Thượng Sùng Văn nhập sĩ, nếu như Từ Quảng Chí muốn trả thù, lúc này không phải là thời cơ tốt nhất, chúng ta còn có thời gian ngăn con sóng dữ.”

“Biết rõ là được rồi, đi thăm dò đi.” Quan lão gia tử nhìn về phía cháu gái, nói trấn an, “Hôm nay may mà có Y Y. Các sư huynh đệ kia của con, kể cả cha con, đều không tài giỏi bằng con, quả nhiên còn phải ta tự mình đến dạy mới có thể thành tài!”

“Tổ phụ, người khoa trương con đây hay là khoa trương bản thân người vậy?” Quan Tổ Y dờ khóc dờ cười, hỏi lại:

“Nếu là không tìm thấy chứng cứ thiết thực, chúng ta phải làm sao ạ?” Từ Quảng Chí kia cực kỳ gian xảo, đã kéo được Thượng Sùng Văn bày ra trên mặt bàn làm người chết thay, tất nhiên sẽ không lưu lại chứng cứ để mình bị liên lụy. Muốn trừng trị hán rất khó, đời trước Diệp Trấn, Triệu Lục Ly, thậm chí cả Tàn Lăng Văn trước sau giao thủ cùng hán đều không thể tổn thương đến da lông của hán, thủ đoạn của hán biến hoá kỳ lạ khó có thể thấy được dấu vết.

Quan lão gia tử không hề sợ hãi, lạnh nhạt nói:

“Nếu như lần này không được bắt cái đuôi của hán, vậy sẽ khó thấy kết quả chân thực. Nhưng chỗ của Thượng Sùng Văn tất sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết để lại, dù sao sau này Từ Quảng Chí cũng sẽ cáo buộc hán tội đạo văn, chứng cứ sẽ đầy đủ thôi, chúng ta trực tiếp cầm từ trong tay hán là được.”

“Cầm bắt được về thì làm sao ạ?” Quan Tổ Y vẫn còn lo lắng.

“Cầm bắt được về thì sẽ trình báo ngự tiền, vạch tội cha con tội sơ xuất.” Quan lão gia tử nói từng chữ từng chữ một.

Tội sơ xuất? Tội này so sánh với ba tội dùng người không khách quan, khi quân phạm thượng, trộm văn danh giảm bớt nhiều hơn. Phụ thân vạch tội nhi tử, nhi tử lại đứng ra ăn năn, thanh danh của Quan gia chẳng những sẽ không bị hao tổn, còn có thể được nâng cao hơn. Từ nay về sau, Quan gia là làm gương mẫu đại công vô tư, trung quân ái quốc, mà Hoàng Thượng xem ở mặt mũi của tổ phụ nhất định sẽ không phạt nặng, cùng lắm là đóng cửa tự suy nghĩ, giảm miễn bổng lộc mà thôi.

Quan Tổ Y cân nhắc một chút, rốt cục yên lòng, cười thán với lão gia tử:

“Tổ phụ, có câu nói gừng càng già càng cay, hôm nay cuối cùng con mới tỉnh là thấm sâu vào người, thấu hiểu rõ được.”

Quan phụ cũng xấu hổ chấp tay, liên tục tạ lỗi.

Quan lão gia tử vẫn là bộ bộ đáng gió thổi bất động kia, khoát tay lạnh nhạt nói:

“Quan trường như chiến trường, có thể nói tình thế vạn biến, từng bước hung hiểm, chúng ta hơi lơ là thôi cũng có thể chết. Nhưng ta vẫn nói câu đó, chỉ cần đi con đường trung trực, bên trên không thẹn với quân chủ, dưới không thẹn với bá tánh, có chết cũng không hối hận.”

“Phụ thân dạy bảo, nhĩ tử khắc sâu trong tâm khảm.” Quan phụ thở dài thật sâu, Quan Tô Y cũng vội vàng hạ bái.

Quan lão gia tử nghĩ một lát, lại bổ sung một câu, “Mặc dù thiếu chút nữa rơi vào cái bẫy của người ta, nhưng ngày sau đề cử hiền tài, con phải cảnh giác cao độ đồng thời cũng đừng quá mức kiêng kỵ. Tuy là học trò đồ tử đồ tôn của con, có thực học thì vẫn tiến cử, không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn. Nếu Y Y không phải là thân nữ nhi, ta còn muốn ghi phong vào sách, tiến cử nó làm Đại Tư Mã*.”

(*Đại Tư Mã: là một chức quan)

Quan phụ đang định vâng vâng đồng ý, nghe được câu cuối cùng không khỏi không nhịn được cười lên. Lão gia tử thật đúng là yêu thương cháu gái, luôn cho rằng trong thiên hạ này chỉ có cháu gái là thứ nhất, ngay cả ông, người làm cha đây đều phải lui ở phía sau.

Quan Tô Y cũng nở nụ cười “phốc phốc”, khoát cánh tay ở tổ phụ đùa giỡn một phen.

Đúng như Quan Tô Y từng đoán trước, chuyện Thượng Sùng Văn trộm bài văn quả nhiên lưu lại rất nhiều chứng cứ, nhưng không hề liên quan đến Từ Quảng Chí mây may.

Từ Quảng Chí vốn là đi Giác Âm tự lễ Phật, sau đó “Ngẫu hứng” viết một bài văn thưởng thức cùng cao tăng Huyền Quang, còn ra vẻ khiêm tốn, để cho ông ấy chớ khoa trương ra bên ngoài. Người xuất gia không nói dối, Huyền Quang tất nhiên là yên lặng thu bản thảo, không truyền ra bên ngoài. Qua mấy ngày, Thượng Sùng Văn cũng đi Giác Âm tự ngắm cảnh, dưới sự “Nhân duyên trùng hợp” nhìn thấy bài văn, ngâm nga ca ngợi, liền vụng trộm sao chép một phần, giấu vào trong lòng mang đi, về đến nhà nghiên cứu nhiều lần, viết mô phỏng lại một quyển sách, sau đó tìm được nguyên chủ, lợi dụng thân phận học trò của Thái thường “Uy bức lợi dụ”, mệnh hấn không được lộ ra, lúc này mới đưa lên, mượn cơ hội nhập sĩ.

Lúc này trương bản thảo kia ở Giác Âm tự, bản sao và bản mô phỏng đều ở chỗ Thượng Sùng Văn, ba bài viết và Huyền Quang chính là bằng chứng chính xác, đôi khi Thượng Sùng Văn có được chức quan lại tuần ra, tội trạng khi quân phạm thượng, lừa dối lấy tiếng của Quan phụ cũng được chứng thực, cho dù có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Không đợi động tác của Từ Quảng Chí, Quan lão gia tử lấy từng bài viết tới tay, lại bảo Huyền Quang viết lời chứng thực, bức bách Thượng Sùng Văn tự viết thư nhận tội, sau đó suy đoán nhiều loại chứng cứ đi tham gia triều hội.

Quan gia phát sinh đủ loại biến cố, sớm được mật thám trình báo cho Thánh Nguyên Đế, hai vị Thái Sơn gặp nạn, hấn sao có thể ngồi nhìn mặc kệ, vốn định trừng trị Từ Quảng Chí và Thượng Sùng Văn, đã thấy lão gia tử quyết định nhanh chóng định ra phương án giải quyết, trong lòng cảm phục quá sâu, cũng thuận theo tự nhiên thôi.

Hôm nay trên triều, đứng ở hàng sớm nhất không phải là Vương thừa tướng nữa. Nhị phủ Tam tư một phần, quyền lợi đều tán ra ngoài, mọi người xem giống như được lợi ích thực tế, nhưng ai cũng không thể tự ý chuyển quyền, cuối cùng còn phải mặc cho Hoàng Thượng quyết đoán. Nhưng mà như thế, cũng còn mạnh hơn so với trước đây bị Vương thừa tướng ép tới không ngẩng đầu lên được, làm gì có hiện trạng bình tĩnh, ổn định thế này.

Thánh Nguyên Đế long hành hỏ bộ đi lên ngự tọa, giương giọng nói:

“Chư vị ái khanh có chuyện gì quan trọng khải tấu không?”

Lập tức có mấy người đứng ra tấu bẩm, nhưng lại không thấy lão gia tử có động tác gì. Thánh Nguyên Đế suy nghĩ một chút, chợt nói: đây là muốn chờ mình chủ động nhắc tới chuyện Thượng Sùng Văn nhập sĩ mà! Được thôi, vậy thì trăm ban phát thánh chỉ, giúp ông bắc cái thang.

Hắn nhần nại tính tình nghe chính vụ xong, phúc đáp mấy phần tấu chương, lập tức lấy ra một cuốn thánh chỉ, từ từ nói:

“Thái Thường khanh tiến cử Thượng Sùng Văn nhập Tam tư, trăm xem văn về của hắn quả nhiên giải thích độc đáo, tài văn chương tung hoành, cho nên...”

“Hoàng Thượng, vì thần có việc muốn bẩm!” Quan lão gia tử cao giọng đánh gãy.

Thánh Nguyên Đế làm bộ kinh ngạc:

“Đế Sư có chuyện gì lúc sau nói cũng được, tại sao đánh gãy thánh ngôn?”

Quan lão gia tử tiến lên một bước, quỳ xuống bẩm:

“Vi thần muốn vạch tội một người, chính là liên quan đến chuyện Thượng Sùng Văn nhập sĩ, không thể không thất lễ ngự tiền.”

Lại muốn vạch tội? Lúc này là ai đây? Đám triều thần lúc này thay đổi sắc mặt, có thấp thòm không yên cảm thấy bất an, có âm thầm phỏng đoán, cũng có trông mong, đợi Đế Sư triển khai tấu chương thật dài, rất trung trực mà đọc mới xông xáo lên. Giới lăm, lần trước vạch tội Diệp Toàn Dũng và Hoàng Thượng, lần này ngay cả con ruột mình cũng không buông tha, Đế Sư quả nhiên ngoan độc!

Nghe xong câu cuối cùng, triều thần hoặc kinh hãi, hoặc nhìn có chút há hê đều gục đầu xuống, lộ ra suy nghĩ sâu xa và sắc mặt tỉnh lại. Thì ra Thái thường khanh không phạm sai lầm lớn gì, chỉ là nhất thời sơ xuất, bị môn sinh lừa bịp mà thôi, Đế Sư lại không hề khoan thứ nửa phần, càng không bao che mấy may, trực tiếp lôi đến chỗ của Hoàng Thượng đây. Sợ là trong lòng Đế Sư chỉ có bốn chữ “Trung quân ái quốc”, không có tư tâm tạp niệm, hạo nhiên chính khí và phẩm chất cứng cỏi của ông, thuộc loại nhân tài kiệt xuất!

Không đợi bọn họ cảm thán xong xuôi, đã thấy Thái Thường khanh bỏ quan mũ và quan bào, quỳ xuống hối tội, nói thẳng chính mình lo là nhiệm vụ, không phân biệt được đúng sai, cho nên bỏ qua cho kẻ xấu, chọn sai hiền tài, không xứng đảm đương chức Thái Thường khanh, khẩn cầu Hoàng Thượng bãi miễn.

Triều thần hít sâu một hơi, vạn lần không ngờ tới Thái Thường khanh lại có xu thế đập nổi đóm thuyền tới bậc này, nếu như đổi lại chính mình, cùng lắm chỉ là quỳ xuống nhận tội rồi sau đó xin tha mà thôi, sao có thể vì một môn sinh mà tự hủy tiền đồ? Quan gia thật to gan, thật kiên cường!

Chẳng những văn thần chính tề quỳ xuống cầu tình, ngay cả võ tướng cũng nhao nhao ra khỏi hàng bảo đảm thay cho Thái thường khanh.

Thánh Nguyên Đế bao quát không khí triều đình sáng sủa, chính nghĩa sáng tỏ, không khỏi thoải mái cười to. Tốt! Hắn muốn đứng là cục diện lỏng lẻo bậc này, trông mong đứng là cảnh tượng cao chót vót lần này, Đế Sư và Thái Thường thật sự là cánh tay đắc lực mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước mà!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ban Thưởng

Editor: Thiên Vi

P/s: Tuần này thật sự ta hơi bận, như ta đã thông báo trước rồi là tuần sau ta đi Hà Giang. Sẽ không có chương nào cho tuần sau. Mấy hôm nay tâm trạng sa sút edit hơi kém, các nàng thông cảm cho ta, đọc truyện có lỗi gì thì nói cho ta 1 tiếng để ta sửa, ta cảm ơn nhiều lắm.

Trải qua việc lần này, Thánh Nguyên Đế càng thêm kính trọng Đế Sư cùng Thái Thường, hai người này muốn trung tâm có trung tâm, muốn tài hoa có tài hoa, một người ngoài tròn trong vuông*, một người chí công vô tư, đứng ở trên triều đình liền giống như một tay chống trời, đủ để phò trợ hắn chống đỡ xã tắc Ngụy quốc. Có hai người này ở đây, nơi nào hắn cũng đều cảm thấy ổn thỏa, cũng không cần phải cẩn thận như bước trên băng mỏng lúc trước nữa, nom nớp lo sợ cùng bối rối.

(Ngoài tròn trong vuông *: ví với bên ngoài xuê xoa dễ dãi, nhưng trong lòng rất giữ nguyên tắc)

“Mời Đế Sư đứng lên, mời Thái Thường đứng lên!”

Hắn tự mình đi xuống ngự đài nâng hai vị nhạc phụ đại nhân, lời nói khản thiết (chân thành tha thiết), thái độ cung kính:

“Việc này Thái Thường cũng là bị người lừa bịp, thật sự không cần tự trách đến tận đây, cái mũ quan này, quan bào này kính xin ngài mặc lại, trên triều đình nếu thiếu đi hai vị, trầm sẽ giống như thiếu mất người tâm phúc, trong lòng thật sự rất lo lắng.”

Quan phụ còn muốn đùn đẩy, lại bị Hoàng thượng cứng rắn đội giúp cái mũ quan, choàng quan bào qua vai, trấn an nói:

“Chuyện Thượng Sùng Văn đánh cấp bài văn, trầm sẽ phái người đi thăm dò. Tạm thời Thái Thường hãy về nhà chờ đợi tin tức, không cần phải nói lời chào từ giả này. Đế Sư đại nhân, ngài đã nhiều tuổi không nên nổi giận, Thái Thường bị kẻ gian che đậy giấu kín mới phạm phải sai lầm, thật sự là không có liên quan, đã có chữ vị ái khanh cầu tình giúp hắn, còn có trầm bảo vệ cho hắn, ngài đã nhiều tuổi chỉ cần cho hắn một cơ hội để sửa đổi. Ngài cũng từng nói biết sai có thể sửa đó mới là việc nên làm, đối với người ngoài còn khoan dung như vậy, tại sao đối người nhà lại hà khắc như thế? Ngài nghiêm khắc kiểm chế bản thân, khoan dung với người ngoài, trong lòng trầm vô cùng cảm phục, cho nên càng phải cầu xin tha thứ giúp Thái Thường.”

Quan lão gia từ cùng Quan phụ lại quỳ xuống tạ lỗi (xin lỗi, tạ ơn), khi đứng dậy lại song song đỏ hốc mắt. Hoàng thượng quả nhiên là người có lòng khoan dung, phản ứng của hắn không nằm trong dự đoán của hai người, không có đắc ý, ngược lại còn áy náy mười phần. Nếu bọn họ cẩn thận suy xét, nhìn rõ mọi việc, làm sao có thể nháo ra hỗn loạn bậc này? Sau này làm việc gì phải cẩn thận hơn mới được.

Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng tốt, có hấn trị vì Ngụy quốc sau này chắc chắn sẽ ngày càng lớn mạnh.

Sau khi buổi thượng triều kết thúc, liền có một đội thị vệ lĩnh mệnh truy bắt Thượng Sùng Văn, Quan lão gia tử cùng Quan phụ lỏng tóc không hao tổn chút nào đi ra từ điện Kim Loan, lại bị Hoàng thượng gọi đến Vị Ương cung tự thoại, trấn an một phen, còn thưởng rất nhiều bảo vật, lưu lại dùng ngộ thiện sau đó mới lưu luyến chia tay.

Quan Tổ Y một đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau mang vành mắt thâm đen đi đến phủ Đế Sư đau khổ chờ đợi, mắt nhìn thấy đã sắp qua buổi trưa mà vẫn chưa thấy tổ phụ cùng phụ thân trở về, cảm thấy hoảng loạn, không khỏi chần chờ đi đến cửa phủ, chợt nghe thấy phía ngoài tường truyền đến tiếng xe ngựa chạy, vội vàng sai gã sai vặt đi thăm dò.

“Lão thái gia cùng lão gia đã trở lại.” Gã sai vặt vui sướng hô to.

“Tổ phụ, phụ thân, các người không có việc gì đi?”

“Lão gia tử, lão gia, Hoàng thượng có làm khó dễ các người hay không? Ta cùng Y Y đợi tới trưa, thấy đã qua buổi trưa mà các người còn chưa quay lại, đều vội muốn chết, lại nghe nói bên ngoài chạy tới một đội thị vệ mặc khôi giáp, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra từ trong cổ họng!”

Sắc mặt Trọng thị trắng bệch đi ra nghênh đón, cời mũ quan của lão gia tử đưa cho nữ nhi, lại cầm lấy mũ của phu quân nhìn nhìn.

“Đội thị vệ kia là Hoàng thượng phái đi truy bắt Thượng Sùng Văn, chưa có chứng cứ chính xác hẳn cấu kết với Từ Quảng Chí cho nên chúng ta chưa thể bắt được, chỉ mong chỗ Hoàng thượng có thể tra ra kết quả, cũng đỡ mất công sau này còn phải phòng bị người này ở sau lưng làm ra mấy chuyện xấu.”

Quan phụ vừa nói vừa nâng lão gia tử đi qua cửa, há miệng ra liền phun ra một cổ mùi rượu nồng đậm.

“Tại sao các người còn uống rượu?” Lòng mảy của Quan Tổ Y giãn ra, chắc chắn nói:

“Sợ là nếu Hoàng thượng không phạt, ngược lại còn có thưởng, lưu các người lại dùng cơm trưa a?”

“Đừng, Hoàng thượng khoan dung rộng lượng, dễ dàng tha thứ cho vi phạm, ngày mai cứ thượng triều bình thường, không cần đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, càng không có chuyện cắt giảm bổng lộc, còn thưởng rất nhiều bảo vật, hiện tại đều chất đống ở Tiền viện, các người tự đi mở rương kiểm tra thực hư, sau đó ghi chép chuyển vào kho phòng đi.” Quan phụ rót một chén trà nóng thay lão gia tử, giọng nói ôn hòa:

“Hôm nay Lão gia tử cao hứng, uống nhiều hơn hai chén với Hoàng thượng, khi trở về không nổi còn ớn ào muốn uống canh tỉnh rượu của Y Y nấu, vừa đúng lúc Y Y cũng ở đây, nhanh đi nấu canh thay tổ phụ của người.”

Quan Tổ Y vui mừng đồng ý, đi nấu canh còn tự mình mang đến thượng phòng, hầu hạ tổ phụ cùng phụ thân từ từ dùng canh, đợi hai người ngủ mất, mới đi giúp mẫu thân thu thập đồ mới được ban thưởng.

Trọng thị cầm một quyển sổ ghi chép, ngồi bút liên tục chuyển động, hai mắt tràn đầy nghi hoặc, thấy nữ nhi đến liền vội hỏi:

“Ta thấy thật kinh ngạc, người đến đây. Mau tới đây nhìn giúp nương, có phải Hoàng thượng không cẩn thận đem đồ ban thưởng cho cung phi đặt nhầm vào trong rương ban thưởng cho thần tử hay không? Người xem vài vốc này, châu báu, trang sức, son, hương liệu, tất cả đều là đồ vật của nữ tử, thậm chí còn vô cùng quý báu, cha người cùng lão gia tử làm sao dùng được a!”

Quan Tổ Y tập trung nhìn vào, tổng cộng có 6 cái rương lớn, một rương chứa đầy vài vốc, đều là lụa yên la*, lụa cánh ve, phượng hoàng lửa, đủ các loại tơ lụa đều hoa lệ quý giá vô cùng; một rương chứa châu báu, Đông Châu, Nam Châu chất đầy tới miệng rương, phát ra ánh sáng rực rỡ, ở bên trên còn rải đầy bảo thạch đủ các màu sắc hồng da cam xanh biếc thanh lam, vừa được ánh nắng chiếu vào, thật sự có thể chọc mù cả hai mắt; một rương đựng trang sức, đều là bạc thầy chữ viết tay, thợ chế tạo cực kỳ khéo léo tinh xảo, chớ nói chỉ một bộ đồ trang sức, ngay cả trăm phượng Cửu Vĩ chi Hoàng hậu mới có thể đeo cũng ở trong đó; còn lại là hai cái rương đều đựng cùng chủng loại, son, hương liệu đều là công phẩm từ các nơi, chỉ có người bên ngoài chưa từng nghe qua, còn trong cung tuyệt đối không có chuyện tìm không thấy, một rương cuối cùng tất cả đều là từng nén bạc lớn, sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề ở trong đó.

(Lụa yên la*: Trong Hồng Lô Mộng của Trung Quốc có nhắc tới một loại lụa cực mỏng, dùng để thay thế hồ cửa sổ hoặc làm màn.

Lụa Yên La chỉ có bốn màu: Giống như qua cơn mưa trời lại sáng, giống như sắc thu hương, giống như màu canh cây tằm, giống như màu nhũ đỏ trắng, thay thế hồ cửa sổ, đứng xa xa nhìn lại, giống như sương khói, cho nên mới gọi là “lụa Yên La”. Màu nhũ đỏ bạc kia gọi là “Hà ảnh sa”).

Ngày hôm nay ngày vốn đã quá đủ, Quan Tổ Y tính toán một lúc liền cảm thấy hai mắt chua xót, vội vàng ngoảnh mặt đi nơi khác xoa nhẹ khóe mắt. Hai mắt Minh Lan lại tỏa ánh sáng, hai má ửng hồng, hiển nhiên là bị mấy thứ này mê hoặc đã đánh mất đi linh hồn nhỏ bé. Cái này cũng khó trách, chỉ cần là nữ nhân, nào có đạo lý không thích bảo vật? Nếu đổi lại là người không có định lực, lúc này đã sớm nhào vào trong mấy cái rương kia lăn lộn rồi.

Kim Tử yên lặng cúi đầu, thầm nghĩ bệ hạ thật sự là đổi tính rồi, chất đống ở trong rương tất cả đều là chiến lợi phẩm hân hoan mừng mới kiếm được, bình thường ngay cả đựng cũng không để cho người ta đựng, hôm nay lại thu thập tất cả những đồ quý trọng nhất, sau đó đưa tất cả đến phủ Đế Sư, cũng coi như là gián tiếp đưa cho phu nhân.

Khi còn bé hẳn ăn nhiều đau khổ lắm, bệ hạ đối với đồ của chính mình đặc biệt coi trọng, nhất là thức ăn cùng tiền tài, quả thật là đến tình trạng chấp niệm khó tan. Hẳn chính chiến bốn phương, trước sau diệt Đột Quyết, Túc Đặc, Thổ Phiên, Đảng Hạng, Ba Tư, cướp sạch quốc khố của bọn họ không còn sót lại thứ gì, bí mật chuyển vào tư khố. Ai cũng không biết mấy năm nay hẳn tích góp từng tí một không biết bao nhiêu thân gia, nhưng nếu muốn so sánh về tài phú, Diệp gia phú khả địch quốc* trong truyền thuyết, hay là bảo tàng của tiền triều lưu lại, cũng chỉ là hạng thường mà thôi.

(Phủ khả địch quốc*: Ý nói là rất giàu, giàu hơn cả quốc gia.)

Ai cũng không biết cuối cùng trong tư khổ của hấn bố trí ở nơi nào, từ nhỏ Kim Tử đi theo hấn vào sinh ra tử, cũng còn phải bịt mắt đi qua một lúc, chưa đến nửa khắc đồng hồ đã bị đuổi ra. Nếu không có nhãn lực đặc biệt nhạy cảm, lại có trí nhớ vô cùng tốt, thật sự là nàng không biết xuất xứ của mấy thứ này.

Lúc trước tặng cây san hô hồng cho Diệp Tiếp Dư tính cái gì? Thật sự nên để cho những kẻ bên ngoài kia đến đây để xem bảo bối bên trong 6 chiếc rương này. Sùng cùng không sùng, yêu cùng không yêu, có đôi khi có thể tìm ra chút manh mối từ số vật ngoài thân đang ở nơi này. Kim Tử liên tục cảm thán, rốt cuộc cũng bị ánh sáng của ngọc bảo làm hoa mắt chóng mặt, vội vàng dùng tay che mặt.

Quan Tô Y chờ ánh mắt đỡ chưa xót mới triệu tiểu thái giám vận chuyển rương đến hỏi:

“Vị công công này, chỗ của người có danh mục quà tặng hay không, cho ta xem? Ta hoài nghi mấy thứ này đưa sai nơi, có lẽ là ban thưởng cho vị nương nương nào đó, người lại đưa tới phủ Đế Sư.”

Tiểu thái giám trước kia cũng kiểm kê qua một lần, lại nhận được lệnh của thái giám tổng quản Bạch Phúc, nói là tất yếu phải đưa đến phủ Đế Sư, không thể mang trở về, cần quân Đế Sư cùng Thái Thường có cần hay không, vì thế xoay người làm bộ xem xét giấy niêm phong ở bên ngoài rương, chắc chắn nói:

“Khỏi bẩm phu nhân, rương không đưa sai, ngài hãy nhận đi, nô tài còn phải trở về phục mệnh.”

Quan Tô Y còn muốn đưa ra nghi vấn, đã thấy hấn quỳ xuống dập đầu một cái vang dội, sau đó vội vàng chạy ra cửa, vừa ra cửa liền nhảy lên lưng ngựa, lộp cộp lộp cộp chạy trốn nhanh như bay.

Trọng thị kinh ngạc nói:

“Tại sao hấn lại chạy trốn nhanh như vậy? Chúng ta còn chưa hỏi xong mà!”

Quan Tô Y suy nghĩ một lúc, lắc đầu mỉm cười:

“Chẳng sợ đưa nhầm, hấn không gánh vác được tội này? Vì mạng sống, chỉ có thể đâm lao phải theo lao bỏ của chạy lấy người. Cũng không biết tổ phụ sẽ có phản ứng gì khi thu đồ ban thưởng cho cung phi, sợ là không dám hoài nghi Thánh ý, lặng lẽ thu nhận là thôi. Nương ngài đừng suy nghĩ nhiều, trước thu tất cả rương này vào kho phòng đã, nếu trong cung không có người tới hỏi, chúng ta liền nhặt được cái tiện nghi lớn.”

“Còn có thể làm ra loại chuyện này sao? Cũng thật kỳ quái! Mấy thứ này rất quý giá, phần lớn đều thích hợp với nữ tử hào hoa phong nhã, ta lấy cũng vô dụng, nếu không người mang về Triệu gia, coi như nương bỏ sung đồ cưới cho người. Ta đoán vị trong cung vị chắc chắn không dám đi hỏi Hoàng thượng, nếu không có vẻ mình ái mộ hư vinh, bụng dạ hẹp hòi, chắc là đâm lao cũng phải theo lao.” Trọng thị chốc lát lại than thở, chốc lát lại cười trộm.

Quan Tô Y sao lại không biết mấy thứ bông tay gì đó, vội vàng từ biệt mẫu thân trở lại Chính Bắc Tướng Quân phủ, vừa mới vào cửa hông chợt nghe nói Thượng Sùng Văn sợ tội tự sát, còn châm một mũi lửa đốt sạch nhà tranh của mình, đã chết không có người đối chứng.

“Thù đoạn thật là ác độc, đúng là một con đường sống cũng không lưu lại cho người ta.” Nàng đứng ở hành lang trầm tư thật lâu sau, sau đó mới một bên thở dài một bên đi về nhà giữa.

Ở một đầu khác, Từ Quảng Chí hận không thể đập đổ được phụ tử Quan gia, lại không có biện pháp gây khó dễ cho bọn họ, đành phải thí tốt giữ xe*, qua loa gián đoạn mưu tính lần này. Hấn làm sao cũng nghĩ không thông Đế Sư làm thế nào có thể nhìn thấu âm mưu của mình, nhưng cũng biết lúc này không nên miệt mài theo đuổi, còn phải nắm chặt thời cơ đề cao thanh danh chính mình, mưu đồ nhập sĩ, vì thế liền lén lén lác lác với Cảnh quận vương, tự đi sắp đặt không để cập tới.

(Thí tốt giữ xe*: thuật ngữ trong cờ tướng. Hạ cờ tướng vì bảo trụ xe mà vứt bỏ tốt, so sánh vì bảo trụ chủ yếu mà vứt bỏ thứ yếu.)

Sau khi Thượng Sùng Văn sợ tội tự sát, hấn sao chép sách luận bắt đầu đứng lên từ đám người trí thức trong hội chơi truyền, may mắn nhìn thấy hấn ai cũng gõ nhịp tán thưởng, dẫn ki vãn. Vì đốt sách phế pháp mà danh dự của Từ Quảng Chí bị tổn hại giờ đây nhanh chóng đi lên trước đài, trở thành người trong giới thượng lưu chạm tay có thể bỏng. Có học giả chuyên môn uyên bác còn vì sách luận của hấn làm thơ, gọi hấn là người kế thừa tiếp theo của nho học, tương lai hoặc khai sơn lập phái, một đời sẽ trở thành bậc thầy.

Chẳng qua chỉ ngăn ngừa có mấy ngày, thanh danh của hấn liền đồn thẳng vào Quan phủ, còn có văn thần nhiều lần tiến cử hấn nhập sĩ, còn đề cập với quân chức vị nhị phủ tam tư quan trọng vẫn đang đề trống một lần, giống như hấn là một kẻ toàn tài hiếm có. Nhưng mà ở trong lòng Thánh Nguyên Đế, người này cũng là kẻ bụng dạ khó lường, tâm ngoan thủ lạt hung ác gian tà, tuyệt đối không thể dùng, mỗi lần thấy có loại tấu chương này liền để lại không phát, sau lưng lại tăng số nhân thủ đi điều tra sinh thời của hấn, muốn tìm ra một hai chứng cứ phạm tội sau đó diệt trừ.

Quan Tô Y nghe được tin tức Từ Quảng Chí đông sơn tái khởi, trong lòng ghen một cổ uất khí, vô luận như thế nào cũng không thể tiêu tan, sai người tìm đến bản thảo sách luận của hấn, cẩn thận nghiên cứu lại đọc một phen, sau đó nhằm vào lỗ hổng trong đó viết lại từng cái một.

Đời này, nàng tuyệt đối sẽ không cho Từ Quảng Chí dù chỉ là một cơ hội. Thượng vị liền thượng vị, tại sao lại còn phải lấy tổ phụ cùng phụ thân đi làm hòn đá kê chân là chuyện gì? Chẳng lẽ đời trước Quan gia có cừu oán với hấn? Nếu như thế, tự tay nàng sẽ dìm hấn xuống dưới.

Chương 81: Nghiên Áp

Từ Quảng Chí này am hiểu nhất là phát biểu sách luận tình hình chính trị đương thời, nhưng bởi vì lực bút ngang tàng, mỗi lần đều có luận điểm phát điếc tai. Muốn bác bỏ hẳn cũng không phải là chuyện dễ, may mà đời trước Quan Tổ Y sau khi bị sung quân ở biệt trang không có chuyện để làm, cả ngày lẫn đêm đều nghiên cứu học vấn, nếu hai người thật sự so sánh cao thấp thắng thua trên văn đàn, kết cục thế nào không thể nói chính xác được.

Sách luận mà Thượng Sùng Văn bắt chước viết là 《nho pháp》, sau khi trải qua Quan phụ nhiều lần sửa chữa, xóa giảm và bổ sung rất nhiều chỗ xung đột mâu thuẫn. Mà sách luận của Từ Quảng Chí chủ yếu là luận đề về vòng tròn luân quần toàn bộ thượng lưu tên là 《nho cùng pháp》, hoàn toàn không trải qua cắt giảm, kỳ thực chỉ là Pháp phụ trợ Đức, chế định luật pháp một quốc gia, lúc này lấy lễ giáo và đạo đức làm chủ, lại dùng pháp luật hỗ trợ, quan viên thẩm án cân nhắc mức hình phạt tiêu chuẩn cơ bản vốn là đạo đức lễ giáo, sau mới là quốc pháp, cả hai nếu như xung đột lẫn nhau, tất nhiên là đạo đức lễ giáo làm trọng, quốc pháp làm nhẹ, đây cũng là cái gọi là “Lễ nhạc không đẩy lên thì hình phạt không trùng”.

Ngay sau đó xâm nhập từng bước trong hành văn, lần lượt đưa ra luận điểm người thân che chở hỗ trợ nhau, dùng Tám nghị, Quan làm, Thượng thỉnh, chuẩn ngũ phục để chế mui tội ác nhất. Người thân bao che trợ giúp nhau tạm thời không đề cập tới, tám nghị, quan làm, Thượng thỉnh, xác thực là công cụ tuyệt hảo cung cấp cho giai cấp đặc quyền lần tránh pháp luật chế tài, có thể nói là hoàn toàn đẩy đổ luận điệu “Vương tử phạm pháp tội cùng thứ dân” của Hoàng Thượng đưa ra trước đó. Mà luận chế tội dùng chuẩn Ngũ phục thì là thành lập trên cơ sở huyết thống thân sơ, phụ làm vợ cường, phụ làm tử cường, phụ quyền đặt tới cứng cố cực lớn, còn nữ tử thì trở thành tồn tại hèn mọn nhất, không thể ngỗ nghịch phụ thân, phu quân, thậm chí nhi tử, đã bị sát hại ngoại trừ nhẫn nại, không thể phản kháng.

Thê tử cáo trạng phu quân sẽ bị tội chết, con cái cáo trạng cha mẹ cũng như thế, sở hữu tất cả gia đình đều bị áp bách dưới phụ quyền, từ nay về sau “Phép nghiêm hình nặng” trước đó chuyển biến thành “Tuân phòng lễ giáo”, khuếch trương lực ảnh hưởng của tư tưởng Nho gia đối với nhân dân, thôn làng, thậm chí quốc gia đến cực hạn.

Có thể thấy được nhóm người trong giai cấp đặc quyền được lợi ích thực tế lớn nhất lớn tiếng hoan hô như sấm động, toàn tâm ủng hộ như thế nào. Bài văn này là đầu lưỡi của bọn họ, là lưỡi dao sắc bén, là phát ngôn lớn nhất dòng họ đối kháng quốc gia, lễ giáo đối kháng luật pháp, đặc quyền giai cấp áp bách dân chúng. Gọi nó là “Kỳ văn” thật sự là không quá đáng.

Quan Tổ Y nhiều lần nghiên cứu, con mắt sớm đã lạnh thấu, chăm nhúng mực nước đậm đặc, chậm rãi viết, “Đức là đạo đức cá nhân, pháp là công pháp. Trị quốc lúc này lấy tư làm suy nghĩ hay dùng công làm trời? Xã tắc là công, muôn dân trăm họ là công, mà cá nhân là tư, cái gì nhẹ cái gì nặng đây là đạo lý thế nhân đều biết. Đức chủ pháp phụ, có thể giải tư lên công xuống, tư trọng công nhẹ, đây là đầu đuôi lẫn lộn, đi ngược lại đạo lý. Bốn chữ làm việc thiên tư trái pháp luật, tất nhiên là lòng mang ham muốn cá nhân trước, sau lệch lạc pháp luật, pháp loạn thì dân thương, dân thương thì quốc vong...”

Nhìn lại khúc dạo đầu, sửa đi sửa lại, nàng càng viết càng thuận, chậm rãi đi vào mê, đã là tai không nghe mắt không nhìn thấy, hoàn toàn đắm chìm vào.

Kim Từ và Minh Lan yên lặng trông coi nàng, khi sắp tới bữa tối, lúc này mới đi đến bên cạnh nhắc nhở, “Phu nhân, nên nghỉ một lát rồi...”

Lời còn chưa dứt đã bị nàng không kiên nhẫn đánh gãy, “Im tiếng, đi ra ngoài, đóng cửa!”

Kim Từ còn muốn khuyên nữa, lại bị Minh Lan chết sống túm đi ra, nói nhắc nhở, “Tiểu thư mê mẩn viết văn rồi, chúng ta cứ ở bên ngoài trông coi thôi, đừng ai đi vào quấy rầy. Tránh đánh gãy cấu tứ của người”, dứt lời phui trên cổ mình một phát, âm trầm bổ sung, “Người dùng chết tạ tội cũng không đền bù được, có thể người sẽ ghi hận người rất nhiều năm đấy!”

Thì ra phu nhân cũng có cái tính tình thối của văn nhân. Kim Từ cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng có chút buồn cười, vội vàng che miệng lại, ngăn ở cửa ra vào, biểu thị tuyệt đối sẽ không cho người khác đi vào, lại phái Ngân Từ tới tiền viện báo tin, thỉnh Lão phu nhân cùng Nhị phu nhân không cần đợi nữa, dùng bữa trước.

Triệu Lục Ly mang theo hai đứa con, lấy cớ tới thỉnh an mẫu nhân, đến Tây phủ, nhưng không nhìn thấy thê tử trên bàn cơm, trong lòng hơi có chút phiền muộn. Hẳn hỏi vài tên nô bộc mới biết được phu nhân khóa mình ở thư phòng đã hơn nửa canh giờ, trong thời gian này không có hạt cơm nào vào bụng, chén nước cũng không uống, không biết đang làm những gì.

“Phụ thân, người mang hộp cơm này vào thăm mẫu thân đi.” Triệu Thuần Hi đưa tới một hộp cơm nặng trĩu, nháy mắt ra hiệu, biểu lộ tình quái.

Triệu Lục Ly mỉm cười, vỗ vỗ đầu con gái, dặn dò nàng chiếu cố tốt đệ đệ, rồi đi tới thư phòng, lại bị Kim Từ và Minh Lan ngăn đón ở ngoài cửa, khuyên can mãi mới cho hẳn im lặng đi vào, nhìn hai mắt thôi. Thê tử đã thay đổi thường phục màu nhạt, gỡ trăm châu cài tóc xuống, chỉ búi mái tóc đen mượt thành một nhúm, dùng dây cột tóc buộc lại, nhìn qua rất giản dị nhã nhặn. Nàng đang múa bút thành văn, hai đầu lông mày bao phủ một tầng nhuệ khí, đến gần còn có thể ngửi thấy mùi mực nồng đậm.

Nàng quá mức nhập thần, ngay cả Triệu Lục Ly đẩy cửa như thế nào, đến gần như thế nào, xoay người xem bài viết như thế nào đều không hề có cảm giác.

Triệu Lục Ly vốn chỉ muốn thoáng xem một lần, xác định năng mạnh khỏe sẽ trở về, nhưng không ngờ vừa đọc thăm hai đoạn đã thấy không thể chuyển động bước chân. Ngày mà Từ Quảng Chí làm sách luận, hẳn đương nhiên cũng tới tham dự, vốn còn cảm thấy từng chữ như châu ngọc, lực bút như vạn quân, lúc này lại giật mình—— so sánh với thể từ mà nói, hẳn cũng chỉ thường thôi!

Danh vọng thăng tiến Đế sư và Thái thường? Tự thành nhất phái, cuối cùng vì mọi người? Nhưng nổi danh dưới người nổi tiếng rất khó! Triệu Lục Ly lắc đầu liên tục, lại đi nhìn thể từ múa bút thành văn, cảm thấy năng vạn phần xứng đáng. Hẳn không dám lên tiếng quấy rầy, càng không dám mở miệng nhắc nhở năng ra dừng bữa, chỉ tìm nhặt các bản thảo lộn xộn trên mặt bàn, dựa theo trình tự trước sau bày đặt lại.

Lần viết này đã qua suốt một đêm, đến ngày hôm sau, tia nắng ban mai chiếu xuống, Quan Tổ Y mới thu tay viết một tờ cuối cùng, thở ra một ngụm trọc khí thật sâu.

“Lữ Quán Xá Nhân? Đây là tên nhà hào của người ư?” Một giọng nam khàn khàn bỗng nhiên vang lên, dọa năng nhảy dựng.

“Sao người lại ở chỗ này?” Tiếng nói của Quan Tổ Y cũng khàn khàn.

Kim Từ và Minh Lan nghe thấy động tĩnh vội vàng lấy nước ấm, bung cháo nóng tiến vào, hầu hạ chủ tử rửa mặt dùng bữa.

“Ta trông người một đêm. Bài văn của người ta xem qua rồi, nếu như truyền bá nó ra bên ngoài, nhất định sẽ rung chuyển hệ thống luật pháp hiện hành, cũng ảnh hưởng tới kết cấu hình luật tương lai. Tổ Y, ta chưa bao giờ biết người tài cao như thế này!” Triệu Lục Ly thương tiếc thở dài, giống như đang ai đó hao tổn trước kia, lại như may mắn cho tương lai tốt đẹp.

Hắn cho rằng bản về tài hoa, Diệp Trần xem như là nữ tử số một, mà bây giờ nhớ lại, năng làm ít thơ, ngâm những câu từ kia, ngoại trừ phong hoa tuyết nguyệt, thương xuân thu buồn, thì không có nửa điểm ý nghĩa gì. Mà những suy nghĩ đắm chiều kia của Tổ Y, nếu không có học thức uyên bác, tâm mắt khoáng đạt làm cơ sở, sợ là ngay cả nhận ra cũng không hiểu, nói gì tới luận hiểu, lý giải thấu đáo. Nếu như so sánh Diệp Trần so như một quyển sách, có thể lật xem từng trang một; còn năng là một mảnh biển, chỉ có lặn vào đáy nước mới có thể nhìn thấy một chút kỳ cảnh.

Nhưng trong lòng Quan Tổ Y đã hoàn toàn đóng cửa với hắn rồi, không hề động dung nói, “Vậy người đi về nghỉ ngơi đi, ta còn có chuyện phải làm”

“Người muốn truyền bá bài văn này, chèn ép Từ Quảng Chí, tăng thanh danh cho nhạc phụ?” Triệu Lục Ly thu lại đáy mắt đáng ghét, âm giọng nói, “Nếu người tin ta, việc này cứ giao cho ta xử lý đi, người tranh thủ thời gian trở về phòng ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần.”

Quan Tổ Y ngưng mắt nhìn hắn trong chốc lát, cuối cùng giao ra một xấp bản thảo dày đặc, mỗi một nói, “Vậy thì cảm ơn người.”

“Ta và người vốn là vợ chồng, cần gì phải đa lễ như vậy? Phu quân ra sức cho nương tử không phải là bổn phận đây sao?” Triệu Lục Ly vui mừng trên mặt, trong lòng tung tăng như chim sẻ, vuốt ve đôi má tiêu tụy của thể tử rất nhanh, rồi nhanh chóng đi ra.

Buổi trưa, trên tường chữ bát (八) của tất cả Bộ úy Kinh đô và vùng lân cận phân biệt dán một quyển sách luận dài đến mấy vạn chữ, mới đầu chỉ có mấy người đi đường nhìn, về sau có người vỗ tay tán thưởng, tại chỗ sao chép lại, truyền cho người cùng trường biết, người xem dần dần nhiều hơn, trong đó học giả Pháp gia là nhiều nhất.

Từ Quảng Chí chủ trương pháp vi đức phụ, nên sách luận trái lại ủng hộ pháp chủ đức phụ, dùng luận công và tư bác bỏ luận lễ giáo, dùng quốc gia đại nghĩa nghiền áp cá nhân bé nhỏ, hẳn dùng từ dùng câu, tích liệt hành văn, có thể nói tuyệt thể nổi bật. Trong đó đưa ra rất nhiều chứng minh thực tế tỏ rõ những nguy hại của người thân bao che cho nhau, tám nghị, quan làm, đều có những thẩm án nổi tiếng, thí dụ như vụ án thôn dân thôn Hoa Đào bao che thế hệ con cháu, làm hại tứ phương, cuối cùng bị triều đình diệt toàn bộ thôn; thí dụ như vụ án giúp nhau báo thù cho cha mà chém giết đến nỗi hai tộc đều vong; thí dụ như vụ án tiền triều quan lại bao che cho nhau, giấu kín quân chủ, cuối cùng gây ra vong quốc...

Mỗi chữ đều hiện máu chảy, mỗi câu đều chứa nước mắt khổ đau, quyền quý đương triều còn không hề động dung, dân chúng qua lại nghe học giả Pháp gia đọc xong sau ai cũng quý xuống khóc rống, mắng to người làm quan ức hiếp dân chúng, làm việc thiên tư trái pháp luật! Cái gì tám nghị, quan làm, thương thỉnh, toàn bộ con mẹ nó là vì kiểm soát cho mình phạm pháp, ngay cả Hoàng Thượng trái pháp luật cũng phải chịu hình phạt, bọn họ lại có thể dùng tiền tài, tước vị, tàn sát bình dân chỉ cần giao nộp đầy đủ ngân lượng là có thể thoải bay hết tội, có từng coi dân chúng vào mắt không? Có coi bọn họ là người không?

Hay lắm, quyển sách luận này nói hay lắm, tôn chỉ của lập pháp ở chỗ yêu dân hộ dân, ở chỗ hiển lộ rõ ràng công bình, duy trì chính nghĩa. Quốc pháp là của công, người phạm lỗi nặng thì bị trừng phạt, không bị những ham muốn của người khác khống chế. Vô luận là vương hầu tướng tước hay là thất phu thất phụ, đều phải tuân theo luật pháp, yên ổn bổn phận, lúc này mới có thể cùng nhau xây dựng thịnh thế, cùng làm sự nghiệp to lớn.

“Nói hay lắm!” Văn nhân sĩ tử đều đang trầm mặc, dân chúng tuy thấp cổ bé họng nhưng cũng nhiệt liệt cổ vũ tay. Cái gì gọi là kỳ văn? Chính là hợp dân tâm, thuận theo Thiên Đạo, mở rộng chính nghĩa cho dân chúng cực khổ, mới có tư cách gọi là kỳ văn, còn lại đều là phát ngôn cho quyền quý, tay sai hào phú mà thôi!

Sau đoạn sắc bén bác bỏ chỗ hiểm, văn này lại triển khai thảo luận “Như thế nào lập pháp, tu pháp”, hiện hữu các loại hình thức pháp luật, hình, pháp, luật, lệnh, điển, thức, cách, chiếu, cáo, khoa, so, lệ, văn văn... tiến hành tường thuật từng cái, cho thấy khung lập pháp trước, sau là tính dẻo, tăng thêm huyết nhục.

Lập khung lúc này lấy phân môn cơ cấu không cùng một loại, không thể nhất quyết cùng chung, dân có luật pháp dân sự, quan có luật pháp về quan, thuế có luật pháp thuế, đất có luật pháp về đất; tổ hình lúc này lấy thực lực quốc gia hiện nay làm cơ sở chuẩn, hoàn toàn dân hợp cục diện chính trị và dân tình; máu thịt chính là án lệ lớn nhỏ từ xưa đến nay, sau đó ghi chép vào danh sách để đời sau cân nhắc mức hình phạt, không được chủ quan ước

đoán.

Tổng cộng lại, các điều khoản đều thoả đáng, dùng từ tinh chuẩn. Dân chúng nghe không hiểu đoạn này, vẫn cảm thấy hết sức lợi hại, không khỏi liên tục trầm trồ khen ngợi. Những học giả pháp gia kia cũng nhiệt huyết sôi trào, tình cảm quần chúng kích động, nhao nhao mua giấy bút ở hiệu sách bên đường sao chép lại.

Một vị quan viên phụ trách tu pháp vỗ tay cười sang sảng, “Hay hay hay, lão phu rốt cuộc cũng biết thánh thượng sai chúng ta sửa pháp, nhưng mà chúng ta làm lực bất tòng tâm thôi, thì ra là lập khung lên không vững lại còn liên tục không ngừng tăng thêm tính máu thịt lên nó, có thể nào không sụp đổ chứ? Lữ Quán Xá Nhân đúng là quốc sĩ, Hoàng Thượng nên lấy đại lễ tôn sư đón vào triều đình!”

Văn này hiện thế không lâu, không còn người thảo luận Từ Quảng Chí như thế nào nữa, mà văn danh hấn tích góp từng tí một lúc trước, bị xung kích tới giọt nước cũng không dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Dương Danh

Edit: Phụng Hoàng

Triệu Lục Ly sai mấy người hầu sao bài văn của phu nhân làm mấy phần, nhân dịp lúc Bộ úy giờ ngo đòi chức hấn dán ở trên tường chữ bát (八). Gần đây Hoàng Thượng cho ngôn luận rộng rãi, các phái, các hệ văn nhân đều rất sinh động, ngẫu nhiên có sách luận đặc sắc hoặc gửi cho Đế sư chỉ ra chỗ sai, hoặc chia sẻ niềm tụng cùng trường, có gan lớn hơn thì dán trên bảng công, mưu đồ dương danh lập vận.

Hắn lại để cho gã sai vặt trông coi mặt tường, để ngừa các tờ văn khác dán bao trùm lên, sau đó đứng ở cách đó không xa trông xem thế nào. Giống như lần trước, bài văn này rất nhanh khiến cho người qua đường chú ý, nhất là học giả nghiên tập tư tưởng Pháp gia, có si ngốc đứng ở chân tường không chuyển động được bước chân.

Một thoáng sau, vài tên thư sinh bắt đầu đọc từng câu từng chữ, dần tới nhiều người qua đường tới xem càng nhiều hơn.

Không thể không nói, về phương diện dùng từ dùng câu, Từ Quảng Chí dẫn chứng phong phú rất đại khí, nhưng so sánh với phu nhân, quả thực rơi xuống hạ phong. Văn chương của hắn là viết cho sĩ phu xem, muốn nịnh nọt chính là giai cấp đặc quyền, cho nên xen lẫn rất nhiều điển cổ thâm ảo khó hiểu. Văn chương của phu nhân viết cho văn nhân, cũng đưa cho bình dân, nội dung đạo lý trình bày sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, trích dẫn ví dụ chứng minh thông tục dễ hiểu. Nàng còn phân tích《nhô và pháp》càng tỉ mỉ, nói trắng ra là vạch ra tai hại trong đó, khiến bất luận kẻ nào nghe qua, cho dù là đứa trẻ tám – chín tuổi, cũng có thể hiểu được.

Này đây, thư sinh kia vừa đọc vài đoạn, dân chúng thấp cổ bé họng vây tới ngày càng nhiều, khiến cho văn nhân mặc sạch sẽ lách vào e rằng không có chỗ đặt chân; đợi đọc đến đoạn cái gốc của lập pháp vì yêu dân hộ dân, hiển lộ rõ ràng công bình chính nghĩa, không đợi văn nhân mở miệng nói, dân chúng bình thường đã trầm trồ khen ngợi âm ỉ, tiếng vỗ tay như sấm. Có người bị chịu ức hiếp hoặc lòng mang oan khuất thì rơi lệ đầy mặt, khóc rống nghẹn ngào, nói thẳng từng câu chữ của Lữ Quán Xá Nhân đều nói đến trong tâm khảm bọn họ, giống với Đế sư, chính là chân chân chính chính vì dân! Dù là đọc đến đoạn lập pháp, tu pháp thâm ảo nhất kia, bọn họ cũng không muốn rời đi, tuy mặt mũi tràn đầy ngấy thờ, nhưng thỉnh thoảng lại hô một tiếng ‘hay’, vỗ tay một cái, thế phải cô động đến cùng.

“Vị Lữ Quán Xá Nhân này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ thật sự là chương quây nhỏ khai mở khách sạn ư? Tài văn chương này quả thực tuyệt rồi, có khả năng có thể so sánh với Đế sư đấy!”

“Ngày sách luận lúc trước nghe nói Từ Quảng Chí được cấp trên khen là văn lạ, ta còn buồn bực nó lạ ở chỗ nào, thì ra là phát ngôn cho quyền quý, giương mắt cho thế gia, cung cấp đạo lý danh chính ngôn thuận cho tầng trên ức hiếp dân chúng. Người này quả nhiên bản tính khó sửa đổi, lệ khí đầy người còn chưa tiêu trừ, lại thêm nô tính, nên đi nâng chân thối cho sĩ phu rồi!”

“Là vậy đó, một thân phẩm chất so sánh với Lữ Quán Xá Nhân, thật đúng một gió mát cao tiết, một không sạch sẽ không chịu nổi.”

“Không nói chuyện phẩm hạnh, chỉ đơn thuần tài văn chương thôi, hắn cũng trời đất cách biệt, không thể cùng so!”

“Lữ Quán Xá Nhân thật là chương cổ tuyên truyền giác ngộ của dân chúng! Hắn nói những lời này, người làm quan nào có thể nói? Thứ dân nào dám nói? Ta nghe từ đầu tới đuôi xong, dù là đoạn cuối cùng kia nghe không hiểu, cũng thấy thoải mái đến cực điểm!”

“Hoàn toàn chính xác là thoải mái! Đây mới thực sự là kỳ văn, Từ Quảng Chí mà so sánh với Lữ Quán Xá Nhân thì tính là cái đếch gì?”

“Chà, lời ấy sai rồi! Dù là cái rắm cũng không tính đâu!” Người này vừa mới nói xong, bên cạnh đã cười vang liên tục.

Triệu Lục Ly chậm rãi dung nhập vào đám người, nhìn đi nhìn lại bài văn nhiều lần, nghe bọn họ khen ngợi phu nhân, trong lòng đầy tràn kiêu ngạo, lại cảm thấy thẹn thùng vô cùng. Đây là phu nhân hấn bỏ qua tự tôn, tự thân đi vào nội cung cầu đến; cũng là phu nhân hấn mù quáng chèn ép, tùy ý khi

nhục; còn là phu nhân lạnh tâm đối với hần, thiếu chút nữa nghĩa tuyệt ở trước Đấng văn cổ. Nếu như hần sớm trông thấy những cái tốt của nàng, học biết lý giải, quý trọng, bảo vệ, bọn họ hiện tại sẽ không có ngăn cách và lạnh lùng nhiều như vậy.

Hôm nay, hần ngay cả nói một câu với người bên ngoài rằng “Quan Tổ Y là phu nhân của ta” cũng không dám, e sợ rước lấy trào phúng “Đang ở trong phúc không biết phúc”. Phát hiện Quan phụ cùng Quan lão gia từ sau khi hạ triều đang đi tới bên này, hần đỏ bừng đôi má, không có mặt mũi nào gặp họ, vội vàng cúi đầu vụng trộm chạy đi, trên đường bị người đụng phải thoáng một phát, thiếu chút nữa té ngã, lên xe ngựa mới phát hiện bản thảo giấu trong ngực bị người trộm rồi, không khỏi trong lòng rĩ máu.

Quan phụ cùng Quan lão gia từ chưa quen thuộc hành văn của Từ Quảng Chí, nhưng có thể không nhìn ra được thủ bút của hòn ngọc quý trên tay sao? Vốn là ngần ngại, rồi sau đó nhiều lần nghiên cứu.

Ước chừng qua gần nửa canh giờ, hai người đã hiểu rõ bài văn, trong lòng đều có sóng to gió lớn cuộn cuộn.

“Giời rồi, ta dạy nó Nho học từ nhỏ, con lại sau lưng ta vụng trộm dạy nó Chư Tử Bách gia! Bài văn này dung hợp nhân đức bác ái của Nho gia; công chính hình minh của Pháp gia; thanh tịnh vô vi của Đạo gia, tụ tập ba đại biểu to lớn thành công mà không lộ ra gập ghềnh. Đến cùng con ở sau lưng ta bỏ ra bao nhiêu công phu hả?” Lão gia từ dường như tức giận đến hung ác lắm, nhưng trong mắt lại tràn đầy kiêu ngạo vui vẻ.

Quan phụ cũng rất buồn bực, khiêm tốn nói, “Nhi tử không dạy nó cái gì cả, tùy tiện đưa một vài quyển tạp thư mà thôi, thậm chí không có kiểm tra định kỳ, chỉ là mặc kệ thôi. Y Y thiên phú dị bẩm, con đâu có biện pháp nào?” Dứt lời buông tay, bộ dạng như là rất bất đắc dĩ.

Hai cha con cùng nhìn nhau, rồi sau đó không nhịn được cười lên. Nhưng bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng được, nếu như không có những năm tháng bị giam lỏng ở biệt trang trò chuyện đến cuối đời ở đời trước, thì sẽ không có Quan Tổ Y hiện tại tài trí hơn người, am hiểu sách luận. Tất cả những gì nàng có hiện tại đều là dùng vô tận cực khổ đổi lấy đây, cũng không đáng để kiêu ngạo và tán thưởng.

Cùng lúc đó, Từ Quảng Chí xé bài viết trong tay thành mảnh nhỏ, rồi sau đó gạt rơi sách và đồ vật trên bàn, thở hổn hển. Cảnh Quận Vương ngồi ở bên tay, hừ lạnh nói, “Lúc này tức giận thì cũng không làm được chuyện gì đâu, còn không tranh thủ thời gian viết một bài văn mà cãi lại? Người không phải là miệng lưỡi lợi hại nhất ư, không thể giảm tiếp vị Lữ Quán Xá Nhân này à?”

Từ Quảng Chí chung quy tâm cơ thâm trầm, nghĩ đến cũng xa, chán nản nói, “Vương gia có chỗ không biết, hiện tại không phải là vấn đề ta có thể bác bỏ hần hay không, mà là người ngoài có nguyện ý nghe không. Người nói đi, tại sao bài văn này lại được truyền đi nhanh chóng như thế, mới chỉ ngắn ngủn một canh giờ thôi, đã là khắp phố nhỏ ngõ hẻm, mọi người đều biết? Văn chương của ta là đứng trên lập trường quyền quý, viết cho nhóm sĩ phu và quan lại xem đấy, văn chương của hần lại đứng trên lập trường thứ dân, viết cho vạn dân chúng toàn bộ Ngụy Quốc xem đấy. Văn của ta là phát ngôn cho giai tầng đặc quyền, văn của hần là ý nguyện của dân thường. Vương gia, ngài thử tính toán mà xem, quyền quý ở Ngụy Quốc có bao nhiêu? Dân chúng thấp cổ bé họng có bao nhiêu? Nếu dân chúng bị hần đầu độc, nhận định ta là tay sai của quyền quý, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không tin một chữ nửa câu của ta đâu! Dù là ta viết mấy trăm mấy ngàn bài văn, cũng uống công thôi. Lần trước chuyện Vương thừa tướng cô động dân loạn người còn nhớ được không? Lực lượng của dân chúng ngay cả hoàng quyền cũng có thể đã đảo, ngay cả quốc quân cũng phải kính sợ, tiếng nói của dân chúng như thế nào có thể tùy ý xem nhẹ thậm chí bịt miệng hay sao? Phàm miệng dân khác gì phòng sông, lúc này nếu như ta lại viết văn về đối nghịch với hần, thì chính là đứng ở con sông cuộn cuộn trào sóng này, nhất định sẽ bị sóng đánh chết! Chỉ mong Hoàng Thượng hiểu khổ tâm của ta, coi trọng sách luận của ta và trọng dụng. Cho nên hiện tại chúng ta không thể làm cái gì hết, chỉ có thể đợi.”

Cảnh Quận Vương nhớ tới lần trước thiếu chút nữa phân liệt Ngụy Quốc, trong lòng đã nổi lên ý e sợ. Hần không phải Thánh Nguyên Đế, không có uy vọng một lời dẹp loạn được dân loạn, nếu là Từ Quảng Chí triển khai bút chiến cùng với Lữ Quán Xá Nhân rồi thảm bại, không chỉ văn danh của hần bị hủy hết, mình cũng sẽ bị dẫn lửa thiêu thân.

Hai người ngồi đối diện không nói gì, một lúc lâu sau chỉ có thể ôm hận nhận thua, đợi thời cơ chậm rãi bố cục, trọng chấn cờ tướng.

—

Trong Vị Ương Cung, Thánh Nguyên Đế điều động ám vệ trộm bản thảo từ trong ngực Triệu Lạc Ly, đang như si mê như say sưa mà xem, khi thì vỗ án tán dương, khi thì bưng tỉnh đại ngộ, một lát cũng không nở buông tay.

“Người tới! Gọi mấy người Đế sư, Thái thường, Tư Mã, Tư Đồ, Tư Không đến đây, nói nơi này của trẫm có một quyển sách kỳ văn muốn cùng thường thức với bọn họ!” Một mình hần đọc đã mất vẫn còn cảm thấy chưa đủ, hận không thể ồn ào khắp thiên hạ cũng biết.

Hai khác sau, chư vị đại thần nhận lệnh mà đến, thoáng nhìn bản thảo trong tay Hoàng Thượng, trong lòng ai cũng hiểu rõ. Thân là sĩ phu, bọn họ đương nhiên càng thoải mái sách luận của Từ Quảng Chí, nhưng Hoàng Thượng xuất thân lùm cò, lại là man di, khó có thể lý giải chấp niệm của bọn họ đối với phụ quyền và lễ phép dòng họ, mà trên triều đình dần dần bắt đầu dùng hàn môn bản sĩ làm quan, đối với công bình công chính cũng mãnh liệt trước nay chưa có.

Bài văn này ra đời có thể nói là thuận theo thiên mệnh, hợp lòng người, mặc dù suy giảm tới chỗ của quyền quý, nhưng lại gài đúng chỗ ngựa của dân chúng thậm chí cả hàn môn sĩ tử, có được trụ cột cực kỳ khổng lồ của quần chúng. Ở hiện tại thế gia suy sụp, hàn môn quật khởi, nó một mặt khẳng định tầm quan trọng của học thuyết Nho gia nhân ái, chiếm được đồng tình của dân chúng; mặt khác trực chỉ hần phân chia người cùng tề nạn tới cực hạn, lấy được ủng hộ và giúp sức của thứ dân trong thiên hạ. Ngay sau đó thay đổi phong cách, từ bạch văn dễ hiểu biến thành lập pháp điểm chính thâm ảo tình luyện, cũng hung hăng bắt lấy tâm của văn nhân.

Nếu vị Lữ Quán Xá Nhân này chịu ra làm quan, sẽ là một vị đế sư nữa!

Mọi người tâm tư khác nhau, chậm rãi đi đến phía trước hành lễ, chưa kịp quý xuông đã bị Hoàng Thượng gọi đi qua, vui vẻ nói, “Quyển sách này tên là

《 dân chi pháp 》, chắc hẳn chư vị ái khanh đều đã đọc qua rồi? Tới đây tới đây, mau nói ý nghĩ của các người cho trẫm nghe.”

Quan lão gia tử cùng Quan phụ tập trung nhìn vào, phát hiện bên trên bản thảo đúng là chữ viết của hòn ngọc quý trên tay nhà mình, không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Trong ba vị quan sở trường có hai vị xuất thân quan lại thế gia, tất nhiên là không ưa thích bài văn này, tùy tiện qua loa vài câu rồi cúi đầu uống trà, Tư Không xuất thân hàn môn thì đặc biệt khen ngợi, tôn sùng đầy đủ, khiến phụ tử Quan gia cảm xúc đang bị ngã xuống đáy cốc chậm rãi nảy lên.

Hoàng Thượng chưa bao giờ thấy chữ viết của Y Y, nên không có gì quan trọng. Nghĩ như vậy, sắc mặt hai người cũng thành như thường, uống chậm mấy ngụm trà nóng, đợi Tư Không khoa trương tận hứng lại nói tiếp.

“Đế sư, ngài am hiểu nhất là viết văn, kính xin giúp trẫm xem thử, đến cùng cái《 dân chi pháp 》này như thế nào?” Thánh Nguyên Đế thú vị hỏi thăm.

Quan lão gia tử miễn cưỡng áp chế cảm xúc kiêu ngạo, nói khẳng định, “Bài văn này làm phần mở đầu cho lập pháp, cần thận nghiên cứu, tìm hiểu rõ ràng làm xác định biên chế toàn thể quan viên. Sách luận của Tư Quảng Chí ngày đó vi thần cũng xem qua, tôn chỉ của hắn là vì “Trên cơ sở lễ giáo Tông pháp ký kết quốc pháp”, nhìn như hiển lộ rõ ràng nhân nghĩa, ban ơn cho tất cả giai tầng, kì thực cường hóa phụ quyền, làm nhạt quân quyền; tận sức gia cố dòng họ, suy yếu thống ngự bang nước, trong vòng năm năm có thể làm cho xã tắc ổn định, trong hơn mười năm có thể làm cho dân chúng thuận theo, hai ba mươi năm sau có thể hưng thế gia, vượng dòng họ...”

Về phần hậu quả trọng chấn thế gia và dòng họ ra sao, chắc hẳn không cần ông nói năng rườm rà Hoàng Thượng cũng biết, đích thị là so sánh người tiến ta lui.

Ánh mắt Thánh Nguyên Đế trở nên bắt đầu sắc bén, quay đầu nhìn về phía hai vị đại nhân Tư Mã và Tư Đồ, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói, “Thảo nào Tư Quảng Chí nhận được truy phong của sĩ phu đến thế, thì ra là vì nguyên nhân này. Người thân bao che cho nhau, quan lại bao che cho nhau, nếu như xúc phạm tới quốc pháp, các người có thể nhờ bên trên, hoặc sai quan dưới, thật sự là quá tiêu dao! Các người được đặc quyền ôm thành đoàn, muốn làm gì đều có thân tộc hoặc đồng僚 hỗ trợ che dấu, đặt trẫm ở chỗ nào đây? Giỏi lắm Tư Quảng Chí, giỏi lắm phát ngôn của thế gia, tay sai quyền quý!”

Tư Mã, Tư Đồ sợ đến lạnh run, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, từ nay về sau không dám tiến cử Tư Quảng Chí nhập sĩ nữa. Người sáng suốt đều đã nhìn ra, quyền sách luận kia đã đâm vào giữa bụng của Hoàng thượng, đã làm hắn ghét hận đến cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tri Kỷ

Thánh Nguyên Đế muốn dùng Nho học trị quốc, một là nhìn trúng tư tưởng nhân ái của nó chính là thuật thuận dân ngự dân; hai là nhìn trúng luận tam cương ngũ thường của nó có thể làm cho thần tử thuần phục Quân chủ, tránh phạm thượng làm loạn. Nhưng khi qua tay Tư Quảng Chí biên soạn rồi sau đó tường thuật tóm lược, lại quyết định đem lễ phép dòng họ lên trên quốc pháp, thì ra là thiết lập cương thường quân thần ở sau cương thường phụ tử, vợ chồng.[*cương thường: tam cương ngũ thường trong tư tưởng Nho giáo: Cương thường 綱常 đạo thường của người gồm tam cương 三綱 là quân thần, phụ tử, phu phụ 君臣、父子、夫婦; ngũ thường 五常 là nhân, lễ, nghĩa, trí, tín 仁、義、禮、智、信.]

Cùng là tam cương, trình tự thoáng cái biến, ý nghĩa sẽ rất bất đồng. Chính như Đế sư nói, quyền sách luận này của hắn đề xướng là củng cố phụ quyền, mà không phải là quân quyền; là làm mạnh thêm quan niệm dòng họ, mà không phải là tư tưởng trung với nước. Trong thời gian ngắn, nhân dân quan niệm về dòng họ tăng cường lên, đương nhiên sẽ an thuận thuần lý, cẩn trọng. Nhưng năm rộng tháng dài, sẽ chỉ biết có nhà, mà không biết có nước, chỉ biết tận hiếu bảo hộ nhà, không biết đền đáp bang nước. Nếu như gặp phải họa nước nhà khó khăn, tất nhiên sẽ là bảo toàn cái nhà nhỏ, bỏ qua bang nước.

Dù sao ai làm Hoàng đế với bọn họ mà nói đều không sao cả, thời gian rồi cũng sẽ qua. Chính như binh sĩ phản bội chạy trốn trở về nhà, phụng dưỡng cha mẹ, Khổng Tử khen hắn hiếu tâm, không khiển trách ngược lại gắng sức ca ngợi như vậy.

Đã từng là mấy đại thế gia ở Trung Nguyên cần quấy phong vân, dẫn chiến chư hầu, lên kế hoạch, chỉ cần gia tộc vẫn luôn tồn tại, thế lực không ngừng khuếch trương, bọn họ cần bản không quan tâm người ngồi trên ghế Ngự kia là ai, thậm chí còn hơi không hợp tâm ý có thể lật đổ, điên đảo Càn khôn.

Dân chúng khó khăn là cái gì? Muốn dân trăm họ gặp nạn thì như thế nào? Trong lòng bọn họ chỉ có hai chữ “Dòng họ”, làm sao sẽ chịu cúi đầu xuống đi xem thử dân quý gói bên chân mình đây? Không, có lẽ bọn họ đã từng rũ con mắt xuống, đã từng cẩn thận dò xét, nếu không làm sao sáng tạo ra được những từ ngữ “Con sâu cái kiến” này?

Bản thân Thánh Nguyên Đế đã từng là một trong con sâu cái kiến, đối với thế gia mục nát và tê liệt, tất nhiên là nghiêng răng thống hận, sao có thể cho phép bọn họ tro tàn lại cháy? Hắn cầm lấy bài văn của Tư Quảng Chí xem qua, sau đó mặt không biểu tình mà vứt vào chậu than, đốt thành tro bụi.

Mấy vị đại thần đều rũ con mắt xuống, không dám nhìn nhiều, miễn cho cái ngọn lửa này không cẩn thận đốt tới người mình.

Thời đại của thế gia đã qua, ngoại trừ từ từ suy bại, sụp đổ, sợ là khó tìm được phong quang cùng vinh quang ngày xưa nữa. Từ Quảng Chí rõ ràng là người thông minh, lại lựa chọn phụ thuộc vào thế gia, mưu cầu nhập sĩ, nhưng thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Không thấy Hoàng Thượng gần đây đề bạt đều là đệ tử hàn môn, chen ép đều là con cháu thế gia sao?

Tâm tư của mọi người phân loạn, âm thầm lo lắng. Quan lão gia tử và Quan phụ lại bằng chân như vậy, tinh thần vững chãi. Bọn họ tuy cũng xuất thân thế gia, nhưng không phải là quan lại thế gia, đối với công danh lợi lộc cũng có chờ mong, nhưng càng coi trọng tu dưỡng cá nhân và lý niệm trong lòng, chỉ cần bọn nhỏ trong nhà chăm đọc sách, ham học hỏi nghiên cứu, vậy thì không có gì cần quan tâm nữa.

Không, học tập tốt quá ngược lại càng phải quan tâm! Nghĩ như vậy, hai người vụng trộm nhìn thoáng qua bản thảo trong tay Hoàng Thượng, suy xét nên đối đáp như thế nào. Tên sách của Y Y là Lăng Vân cư sĩ, nhưng mà nàng lại vứt nó không cần, lấy một cái tên “Lữ Quán Xá Nhân” mới, có thể thấy được cũng không muốn bại lộ thân phận, như vậy bọn họ nhất định phải che lấp thay nàng một hai mới được.

Hai cha con liếc nhau, ngầm hiểu.

Thánh Nguyên Đế sao có thể không phát hiện ra hai vị Thái son đại nhân mặt mày đưa lại, cười thầm một tiếng, lúc này mới cầm lấy bản thảo từ từ mở miệng, “Đề sư, chữ viết của vị Lữ Quán Xá Nhân này so với ngài thì như thế nào? Trẫm tuy mất vụng về, nhưng có thể từ đó nghe thấy thanh âm kim vang trên tờ lụa, nhận ra xu thế không thể đỡ, còn có ngạo ý khí phách sôi nổi trên giấy, đây là chữ tốt thế gian khó gặp nhỉ?”

Quan phụ vội vàng cúi đầu che dấu khoe miệng mỉm cười, Quan lão gia tử thì đặc biệt khen, tôn sùng đầy đủ, “Hoàng Thượng không hề vụng về đâu? Còn là tuệ nhãn cao siêu, nhìn rõ mọi việc! Chữ thiết họa ngân câu của vị Lữ Quán Xá Nhân này, kiểu như Kinh Long, chẳng những khung xương đoạn chính, còn có linh vận tươi thắm, quả thật là kiệt tác vì thần binh sinh ít thấy! Chữ của vị thần có thể so với người thường thôi, tuyệt đối không dám bêu xấu ở trước mặt Xá Nhân.”

Thật sự không ngờ được Đề sư thường ngày khiêm tốn hữu lễ, lúc khoa trương cháu gái nhà mình lại tận hết sức lực như thế, Thánh Nguyên Đế liên tục ho khan, cười thầm không thôi, nhớ tới trăng cảnh phu nhân tay không bỏ đưa, lại nhìn hai vị Thái Son, cảm thấy mọi người nhà này đều đáng yêu, cũng càng thêm yêu mến.

Đôi lão gia tử khoa trương hết một vòng, dừng lại uống trà, Thánh Nguyên Đế tiếp tục hỏi, “Trẫm từng nghe Đề sư nói, cháu gái bảo bối của ngài cũng là cao thủ thư pháp, so với vị Lữ Quán Xá Nhân này thì như thế nào?”

Chòm râu của Quan lão gia tử thoáng rung rung một phát, giống như có chút khó xử, một lát mới nói, “Bẩm hoàng thượng, hai người sàn sàn nhau tầm đó.”

“Ồ?” Thánh Nguyên Đế cười rộ lên, “Như vậy ngày khác trẫm tất nhiên phải cầu một bức tác phẩm xuất sắc của phu nhân mới được, kính xin đề sư chuyển lời giúp trẫm.”

Đôi má Lão gia tử đỏ lên, cực khổ đáp lời. Quan phụ mắt xem mũi mũi nhìn tâm, làm bộ người ngoài cuộc.

Đùa với Đề sư luôn nghiêm túc bản khắc, trong lòng Thánh Nguyên Đế rất thoải mái, nâng bản thảo, tiếp tục nói, “Ngắm xong thư pháp, chúng ta lại đến thưởng thức phần văn. Trẫm đoán vị Lữ Quán Xá Nhân này là học giả học phái Tịch Gia, giữa những hàng chữ của nàng mặc dù khắp nơi là nâng quốc pháp lên, giống như là Pháp gia; lại biết quá tường tận những tinh yếu của Nho học, hạ bút thành văn, dẫn dắt dùng câu nói và điển cố, không phải là học giả mấy chục năm thâm trầm nho học không thể làm được, giống như là Nho gia; đối với lịch sử điển tịch nghiên cứu có thể nói là thông thấu, thậm chí còn tổng kết ra quỹ tích lịch sử phát triển, lại giống như là nhà sử học, cẩn thận mà tính, quả thật là một vị toàn tài hiếm có!”

Sau khi vẻ xấu hổ nhiệt tình này tiêu tán, lão gia tử liên tục gật đầu, khoe miệng mỉm cười, dường như rất hưởng thụ. Quan phụ cùng mấy vị đại thần ngẫu nhiên phụ họa một tiếng, không lộ ra khác thường gì.

Thánh Nguyên Đế yêu quý không thôi mà vuốt ve bản thảo, thờ dài, “Trẫm muốn mời vị Lữ Quán Xá Nhân này đến nội cung gặp mặt nói chuyện, nếu là có thể khuyên bảo nàng nhập sĩ, hoặc là ở lại bên người lên kế hoạch cho trẫm, thật là một chuyện may mắn nhất nhân sinh!” Thoáng nhìn khuôn mặt lão gia tử lập tức cứng ngắc, hần cười trấn an. “Đương nhiên, trẫm tuyệt đối sẽ không vì nàng mà đối đãi lạnh bạc với Đề sư. Người Trung Nguyên có một câu nói ‘Một ngày làm thầy cả đời làm cha’, Đề sư đại nhân dạy bảo trẫm, có thể so với quân phụ.” Trên thực tế, phụ thân của hần chưa bao giờ liếc xem hần, chớ nói chi đến dưỡng dục dạy bảo? Đề sư và Thái thường làm hết thầy cho hần, nhiều hơn so với quân phụ, cuộc đời này hần sẽ không quên.

Quan lão gia tử cười không được khóc cũng không xong, một tấm mặt mo này nhăn như da bị giở quất.

Thánh Nguyên Đế lúc này mới thôi, làm bộ tiếc nuối mà phát tay, “Đáng tiếc trẫm phải rất nhiều người đi tìm hiểu, vẫn không tìm được dấu vết để lại, có thể thấy được vị Xá Nhân này không có suy nghĩ muốn nhập sĩ. Vậy hãy để cho nàng tự do tự tại, nhân văn đã hạc vậy. Đề sư, trẫm còn có một nghi vấn cuối cùng, ngài nói xem đến cùng bốn chữ ‘Lữ Quán Xá Nhân’ này là ý gì?”

Quan lão gia tử thờ hất ra một hơi, nói giải thích, “Lữ Quán chính là ý khách trọ, lữ điếm. Trong câu ‘Tả truyện • hi công hai năm’: ‘Nay quắc vì vô đạo, giữ gìn ở lữ quán’. Xá Nhân có hai ý, vừa là chủ cửa hàng; hai là môn khách thế gia. Nhưng nàng đã lấy tên sách là Lữ Quán, có thể thấy được Xá Nhân lấy ý phía trước, khiêm tốn gọi chính mình chỉ là một chương quầy nhỏ của lữ điếm, một kẻ thứ dân mà thôi.”

Thánh Nguyên Đế trầm ngâm một lát, lắc đầu nói, “Chương quầy của lữ điếm? Trẫm cảm thấy không đúng. Hai chữ ‘Lữ quán’ này theo trẫm thấy nên hiểu theo ý nghĩa bề ngoài, ý chỉ mình là một lữ khách nghịch hướng mà đi.”

Dứt lời thoáng dừng lại, giọng điệu chắc chắn và cảm phục, “Lão Tử có một châm ngôn: ‘Ta có ba cửa báu, hằng năm giữ không buông. Một là Từ, hai là Kiệm, ba là không dám đứng trước thiên hạ’. Trẫm mỗi lần nhắc tới thì ai cũng xi mũi coi thường. Nếu không tự mình xưng phong, trẫm xưng để như

thế nào? Thiên hạ thái bình như thế nào? Phương pháp trái ngược, bỏ Từ mà lại đại dũng; bỏ Kiệm mà lại khoan dung rộng lớn; bỏ sau tạm trước, bắt chước hùng chủ đứng lên, tướng soái ra trận, dân chúng sinh tồn, vì vậy thịnh thế đều có thể. Ý của từ ‘Xá nhân’ hiển thị rõ, không phải là chủ nhân của phòng trọ, là hy sinh vì nghĩa, dám vì người trước!”

[*]Ta có của báu, hằng năm giữ không buông. Một là Từ, hai là Kiệm, ba là không dám đứng trước thiên hạ: Nguyên văn: ‘Ngã hữu tam bảo, trì nhi bảo chi. Nhất viết từ, nhị viết kiệm, tam viết bất cảm vi thiên hạ tiên’. – Trích Đạo đức kinh – Lão Tử.

Giải thích: “Từ” là thương yêu, xem mọi người như mình; “Kiệm” là không xa xỉ, Không dám đứng trước thiên hạ” là người khiêm cung mới có thể cầm đầu thiên hạ. “Từ cố năng dũng, kiệm cố năng quang”: Người có lòng Từ là người đại dũng, người làm Kiệm là người lòng dạ quang đại quang minh].

Hắn bình tĩnh nhìn về phía Quan lão gia tử, than thở nói, “Tâm lòng và khí phách của vị Lữ Quán Xá Nhân này, thật là khiến người bái phục!”

Bốn chữ “Lữ quán xá nhân” còn có thể giải thích như vậy sao? Quan lão gia tử cực kỳ hiểu rõ cháu gái nhà mình, cho rằng đây chỉ là tên giả nàng tùy ý lấy dùng, không có chút hàm nghĩa đặc thù nào, nhưng không ngờ Hoàng Thượng còn làm đẹp hóa, nói dõc ra đạo lý Thông Thiên như vậy, cảm thấy không khỏi buồn cười.

Nhưng ông cũng không phản bác, chỉ là trầm mặc gật đầu. Mấy vị đại thần còn lại cười khen Hoàng Thượng tuệ nhãn thức châu, học vấn phát triển, chậm rãi tiêu trừ sạch bất mãn của hân đối với Từ Quang Chí cùng thế gia, sau đó xem thời cơ cáo từ.

Quan Tổ Y hơi nằm nửa canh giờ, mơ thấy một đứa trẻ sơ sinh vịn vào mình gọi mẫu thân, mặt đầy nước mắt tỉnh lại liền ngủ không được nữa. Dừng ở Triệu gia thật sự khó chịu, trông thấy Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư càng là tâm như dao cắt, nàng vội vàng rửa mặt một phen, trực tiếp trở về nhà mẹ đẻ.

Bước vào Đế sư phủ, nói chuyện một lát với mẫu thân, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh trở lại, tự giam mình ở trong thư phòng luyện chữ. Gần đến chạng vạng tối, sắp đến lúc ăn cơm, nàng đang chuẩn bị cởi bỏ khối chỉ ở cổ tay, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm hỗn hển của lão gia tử, “Giời lắm đồ tiểu hồ ly, sau lưng ta vụng trộm học tập Chư Tử Bách gia! Đây không chỉ có là cha con dạy đâu, còn có ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của con phải không?”

Quan Tổ Y đẩy cửa sổ ra, cười dịu dàng nhìn lão gia tử, “Tổ phụ, học vấn của cháu gái tốt, ngài không vui về sao?”

“Vui về, rất vui về!” Quan lão gia tử đột nhiên thu lại biểu lộ giận dữ, vuốt chòm râu cười lên ha ha, “Con không biết đâu, lần trước Hoàng Thượng hỏi ta có biết Lữ Quán Xá Nhân hay không, ta thiếu chút nữa đã không nín được nói đó là tôn nữ của ta đấy! Nghĩ tới con mai danh ẩn tích, sợ là không chịu nổi tục nhân quấy rầy, lúc này mới kiềm chế lại. Con nghiên cứu học vấn thì cứ nghiên cứu học vấn đi, gạt ta làm chi? Chẳng lẽ con cũng cho rằng ta cũng là Từ Quang Chí chỉ nhận một cái, chỉ nhận Nho học, tất yếu bóp chết Chư Tử Bách gia hay sao? Đây không phải là văn nhân, là đám côn đồ!”

Quan Tổ Y liên tục đồng ý, tâm tình lập tức sung sướng lên.

Quan lão gia tử tiếp tục nói, “Hoàng Thượng này quả thực thú vị, biết một chút văn về đã thích loay hoay trước mặt người khác, con xem hắn giải thích bốn chữ ‘Lữ Quán Xá Nhân’ như thế nào này, thật sự là hận không thể nói hết ra văn về...” Chậm rãi tường thuật cuộc đối thoại trong Vị Ương Cung cho cháu gái, sau đó đi vào thư phòng, nhìn trên bàn, đã thấy bên trên kẹp giấy tuyên trắng như tuyết nổi lên một hàng chữ kiện tráng như du long —— bỏ Từ mà lại dũng; bỏ kiệm mà lại rộng; bỏ sau tạm trước; liệu chết? Không hỏi hận!

“Thật sự là Hoàng Thượng nói trúng rồi sao?” Ông tức cười một lát, lúc này mới khiếp sợ mà nhìn về phía cháu gái.

Trong lòng Quan Tổ Y rung động không hề ít hơn rung động của tổ phụ. Nàng tuyệt đối không thể tưởng được, thế gian có thể chính thức lý giải nàng, tìm hiểu nàng, lại là vị đế vương đã từng làm cho nàng chướng mắt. Đúng rồi, thời gian hồi tưởng, thương hải tang điền, nàng có thể thay đổi, làm sao biết người bên ngoài có cái biến hay không?

Vị đế vương này cũng không phải là hoa mắt ù tai, hoàn toàn trái lại, còn rất có gan có thức, anh minh thần võ. Đồi trước đã đi xa, nên vứt bỏ lại, đưa mắt nhìn xa mới phải.

Buồn rầu ở hai đầu lông mày triệt để tiêu tán, nói từng chữ từng chữ một, “Nếu có duyên nhìn thấy bệ hạ, Y Y sẽ dẫn tới làm tri kỷ, nâng cốc tâm tình.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Thư Tình

Quan lão gia tử dùng ánh mắt mới hoàn toàn dò xét cháu gái. Đứa nhỏ vẫn luôn lớn lên ở bên cạnh ông, đến cùng tính tình như thế nào, không có người nào rõ ràng hơn ông cả. Đúng là tính tình nó kiêu ngạo, bất khuất, bướng bỉnh, nhưng không có khí phách bạc này.

Nếu không từ ái mà mong được dừng cảm; không kiềm ước mà mong được sung túc, rộng rãi; không chịu đứng sau người mà tranh đứng trước người, thì tất phải chết! Không hỏi hận! Những lời này nhìn như đơn giản, lại dấu điểm lời thề quyết tuyệt cam chết. Nó là một tiểu cô nương được nuông chiều từ bé, ưu sầu lớn nhất chỉ sợ sẽ là hậu trạch phân loạn và đau thương, nhưng sao lại ngang nhiên dừng cảm không để ý cô độc như thế? Sau khi gả vào Triệu phủ, chẳng lẽ nó đã trải qua cực khổ không muốn người khác biết hay sao?

Sắc mặt Lão gia từ đột biến, vặn hỏi, “Y Y, con trung thực nói với ta, rốt cuộc người Triệu gia đối đãi với con như thế nào?”

Quan phụ cũng tối tăm con mắt mà đi tới, một mặt cảm lấy tác phẩm thư pháp của con gái quan sát, mặt khác cố nén tim đập nhanh, “Triệu Lục Ly bắt nạt con hả?”

Người nhà quan tâm mình cả đời, ở kiếp này Quan Tổ Y chỉ nguyện bọn họ bình an, toại nguyện suôn sẻ, làm sao sẽ kêu khổ chứ? Nàng vội vàng khoác cánh tay của tổ phụ, cười nói, “Mặc dù lúc trước hấn còn là Trần Bắc Hạo, cũng không thể chiếm được chút tiện lợi nào trong tay con, hiện tại đã là một thứ dân, có thể làm gì được con chứ? Tổ phụ, cha, mọi người yên tâm đi, con ở Triệu gia sống rất tốt, hạ nhân nô bộc sợ con, con cái kính trọng con, mẹ chồng chị em dâu bên con, hai tiếp thất bị nhốt ở Đông phủ, căn bản không nhìn thấy mặt, Ngụy Quốc không có chủ mẫu nào sống tốt hơn con đâu.”

“Vậy thì tốt rồi.” Quan lão gia từ liếc nhìn cháu gái thật sâu, xác định nàng không nói dối mới yên lòng.

Quan phụ thì không tin tưởng lắm, đang định hỏi han cẩn thận hơn, thì một vú già từ bên ngoài bỗng nhiên chạy tới, thở hồng hộc nói, “Lão thái gia, người trong cung tới tặng đồ, ngài mau đi Tiền viện nghênh đón ạ.”

Ba người đi đến Tiền viện, thấy vị Tiểu Hoàng Môn lần trước tới phủ tặng đồ mặt mũi tràn đầy tươi cười hành lễ, “Bái kiến nhị vị đại nhân, bái kiến phu nhân, nô tài phụng mệnh đưa ban thưởng đến đây.” Dứt lời lắc lắc tay áo, để bọn họ xem phía sau mình.

Lúc này vẫn là sáu rương hòm lớn, dán giấy niêm phong màu đỏ. Trọng thị hỏi, “Có phải lần trước đưa sai, Hoàng Thượng sai người tới đổi phải không?”

“Hồi phu nhân, lần trước không đưa sai, mà là đưa thiếu mấy rương, nô tài có lẽ đơn ở đây, ngài xem một chút không?” Tiểu Hoàng Môn đưa một tờ đơn thật dài cho Trọng thị, đợi bà đếm xong thì cáo từ rời đi.

Lúc này ban thưởng thật sự là đưa đến trong tâm khảm, một rương vật liệu bằng đá cực kỳ quý trọng như Thọ Sơn thạch, Thanh Điền thạch, xương hoá thạch, Ba Lâm thạch, vân vân, màu sắc và phẩm chất từng cái đều bất phàm, đối với người đam mê điêu khắc con dấu như Lão gia từ mà nói đó là tuyệt đỉnh bảo bối; một rương đồ cổ tranh chữ, đều là bút tích thực của danh gia, tùy tiện cầm một bức cũng đủ để khiến những văn nhân nhà sĩ bên ngoài kia tranh cướp tới vỡ đầu. Quan phụ thở ồ ồ, trái tim kinh hoàng, người đã bỏ nhào vào bên cạnh rương hòm rồi; còn lại bốn rương đều là bản đơn lẻ, tuyệt bản hiếm thấy trên đời, chủng loại phong đa, môn ngành chồng chất.

Quan Tổ Y không thể bảo trì dáng vẻ ưu nhã lạnh nhạt nữa, hít sâu một hơi mới đi qua, tro mặt nói, “Mẹ, lần trước người nói chuyện đưa đồ cưới bỏ sung thêm cho con có còn tính không?”

Trọng thị, “...”

—

Ăn cơm tối xong, kéo bốn chiếc rương hòm lớn trở lại Triệu phủ, Quan Tổ Y cảm thấy mỹ mãn mà than thở, “Ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao tổ phụ cùng phụ thân yêu thích Hoàng thượng như vậy, chỗ tốt của hấn quả nhiên ở hai chữ ‘Thô hào’ này. Đã từng du lịch nhiều địa phương, gặp gỡ nhiều loại người, ta chưa từng thấy người nào hùng hồn hào phóng hơn so với Hoàng Thượng đâu. Đám sách này sợ là có mấy ngàn bản, đủ để ta xây dựng một tòa sách, sau đó nằm xuống xem mười năm tám năm, nếu như ngày sau hấn ban thưởng đều là cái này, ta đây phải về nhà nhiều lần để dính thom lấy mới được.”

Trông thấy biểu lộ mừng thầm của phu nhân, Kim Tử thầm nghĩ: phu nhân người nghĩ lầm rồi, là Đế sư đại nhân và Thái Thường đại nhân dính thom của người đấy. Những vật này đều là bệ hạ đưa cho ngài đấy, hấn ngại, không dám, cho nên chỉ có thể làm việc quanh co vòng vèo vậy thôi.

Mấy người chủ tớ đang vui vẻ kiểm kê sách, bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa thanh thúy, nhìn lại thì thấy đó là Triệu Lục Ly. Hấn mang mím cười dịu dàng trên mặt, hỏi thăm, “Nghe hạ nhân nói nàng hôm nay về đế sư phủ phải không? Thân thể nhị vị Thái Sơn vẫn khoẻ mạnh chứ?”

Quan Tổ Y dẫn hấn tới phòng trong, ôn hoà mà nói, “Thì vẫn khoẻ mạnh như trước đây thôi, đa tạ quan tâm. Người đây là từ chỗ Lão phu nhân tới à? Chắc là đã dùng bữa tối rồi hả? Ta chuyển mấy rương đồ đặc trở về, phòng rất loạn, quả thực thất lễ.”

Triệu Lục Ly rõ ràng nghe ra nàng đang đuổi người, nhưng dưới chân lại như mọc rễ, không chịu hoạt động nửa bước. Hấn đè ép ý đáng chất đầy ngực, thờ dãi, “Tổ Y, thật sự là xin lỗi, hôm nay ta sơ sẩy một cái, làm mất bản thảo của nàng rồi.” Mắt thấy nàng khoát tay, như muốn nói không sao, hấn vội vàng nói tiếp, “Ta cố gắng đền bù, lại phát hiện mình luôn làm sai. Hôm nay ta ẩn trong đám người, xem bọn họ khoa trương năng, khen nàng, ủng hộ nàng, trong lòng ta vừa ngọt vừa khổ. Ngọt chính là nữ tử ưu tú như thế là phu nhân của ta; khổ chính là ta lại không biết quý trọng, thiếu chút nữa làm mất nàng. Tổ Y, chẳng lẽ sau khi phân phủ, ý định của nàng là vĩnh viễn không muốn tiếp xúc với ta như vậy sao? Nàng không muốn viên phòng với ta, làm vợ chồng chính thức, sau đó cùng nhau sinh dưỡng một đứa bé hay sao? Nếu nó có thể kế thừa thông minh tài trí của nàng, tương lai nhất định có tiền đồ, nó...”

Đối với Triệu Lục Ly mà nói, những điều này đều là cuộc sống tốt đẹp mà hấn muốn làm; nhưng đối với Quan Tổ Y mà nói nó lại giống như ác mộng đang ăn hồn phách thịt người, khiến nàng thống khổ. Thái dương nàng phủ kín mờ mờ, đang định tranh thủ thời gian khiến hấn cảm miệng, Kim Tử lại bưng một khay trà tiến đến, không biết dưới chân đạp phải cái gì, toàn bộ rơi như mưa vào trên đầu của hấn.

Nàng không ngừng mà bồi tội, kính sợ mà chà lau, trong mắt tràn đầy lệ, phảng phất như sắp khóc. Triệu Lục Ly không tiện so đo với nha hoàn tâm phúc của thê tử, đành phải lưu luyến không rời trở lại Đồng phủ tắm rửa.

“Đóng cửa ngăn cách hai phủ lại, ai gõ cũng không được mở.” Quan Tổ Y hung hăng thở ra một hơi, rồi mới lấy một hạt Kim Châu lớn bằng đậu tằm từ trong túi ra, vớt cho Kim Tử, “Làm tốt lắm, cầm lấy cái này đi chơi đi.”

Kim Tử được chiều mà sợ, vội vàng quỳ xuống nói cảm ơn, chợt thấy ngoài cửa sổ có một con chim bồ câu bay nghiêng nghiêng tới, vốn là rơi vào bệ cửa sổ, sau đó không sợ gì hết nhảy vào thư phòng, đứng trên giá bút, vừa lệch cái đầu ra nhìn Quan Tổ Y, vừa gọi thì thầm, phảng phất như có lời gì muốn nói.

Quan Tổ Y cảm thấy nó rất linh động đáng yêu nên không xua đuổi, đợi tâm tình u ám hơi lui mới chăm chú nhìn nó, thấy trên mắt cá chân nó cột một ống trúc nhỏ nhắn, đúng là một con bồ câu đưa tin. Trong đầu nàng đã có suy đoán, lấy tờ giấy từ trong ống trúc chậm rãi mở ra, vốn là tờ dài, tiếp theo thăm nghĩ quả nhiên.

Thư cuu cất tiếng quan quan; Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ; Dịu dàng thực nữ đào thơ; Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà. Ngắn dài rau hạnh gần xa. Vội tay vớt lấy cũng là khó mong. Cầu mong thức lại chờ trông; Cầu mong chi lại khó lòng gặp nhau(*). Nét chữ không lưu loát và chữ viết cứng cáp chậm rãi viết ra bài thơ tình đệ nhất thế gian.

[* Đây là trích đoạn trong bài thơ Quan thư:

Quan quan thư cuu, tại hà chi châu. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yêu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục. Du tai du tai, triển chuyển phản trắc.

Tham soa hạnh thái, tả hữu thái chi. Yêu điệu thực nữ, cầm sát hữu chi.

Tham soa hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yêu điệu thực nữ, chung cổ lạc chi.

Tạm dịch:

Thư cuu cất tiếng quan quan

Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ

Dịu dàng thực nữ đào thơ

Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà.

Ngắn dài rau hạnh gần xa

Vội tay vớt lấy cũng là khó mong

Cầu mong thức lại chờ trông

Cầu mong chi lại khó lòng gặp nhau.

Ngày đêm dằng dặc con sầu

Ngày đêm trần trọc rầu rầu sớm khuya

Hái về, rau hạnh hái về

Cùng nàng thực nữ duyên thề sắt son

Ước duyên cầm sắt vuông tròn

Đêm khuya chiêm trông vui lòng mỹ nhân.

Hoa Sơn dịch – Nguồn: GG]

Thân ảnh biểu lộ bi thương, đôi mắt tràn đầy gầy dựa, muốn đuổi theo nhưng lại không thể theo của người nọ, phảng phất như gần trong gang tấc, làm cho Quan Tổ Y càng thêm tâm phiền ý loạn. Nàng vốn định không viết một lời hồi âm nào, nhưng suy nghĩ lại lại muốn, cuối cùng đề bút viết —— chim khôn lựa cành mà đậu, đề dương khôi vương gai. Lời lẽ nay đã thấy, từ nay về sau đừng nói nữa.

Nhìn chim chóc rào rào bay đi, trong khoảnh khắc rơi xuống mấy chiếc lông trắng phau, nàng thu lại đáy mắt tịch liêu và cô đơn, chậm rãi hòa mình vào trời chiều u ám màu đỏ.

Thánh Nguyên Đế giờ cánh tay lên nhận bỏ câu đưa tin, đút cho nó mấy hạt ngô, lúc này mới gỡ ống trúc xuống, cẩn thận từng li từng tí mà cời cuộn giấy.

“Chim khôn lựa cảnh mà đậu, đề dương khỏi vương gai...” Hắn nhắm nuốt từng chữ từng chữ một, như từng đao từng đao khoan vào tim, cười khổ nói, “Phu nhân thật ác độc, là khích lệ trầm vong tình dòi tình hay sao? Nàng không thể thay đổi một chút vì trầm sao?” Đang khó chịu tột đỉnh, ngoài cửa sổ lại bay tới một con bồ câu đưa tin, thì thắm nhảy đến Ngự án.

Bạch Phúc thấy Hoàng Thượng thật lâu không có phản ứng, lúc này mới đi đến phía trước lấy tin, nhận ra dấu hiệu trên thân trúc, nhỏ giọng nói, “Bệ hạ, là Thảm đại nhân gửi đến đây.”

Thảm đại nhân chính là Kim Tử, nhân vật số hai bên trong âm vệ. Thánh Nguyên Đế vội vàng giữ vững tinh thần xem, biểu lộ đau khổ chậm rãi được vui mừng thay thế, thoáng sau đôi má lại đỏ lên, rung động không thôi. Thì ra hẳn lý giải đúng, Lữ Quán Xá Nhân thật sự là ý kia.

Từ khi biết phu nhân, lúc gặp phải khó khăn hẳn sẽ không tự chủ được mà tưởng tượng —— nếu như phu nhân ở nơi này, nàng sẽ làm thế nào? Thời gian dần trôi qua, suy nghĩ của hắn và phu nhân càng lúc càng giống, tình cũng càng ngày càng đậm, cho đến hiện tại lòng có linh tê, một điểm đã thấu. Hắn đọc điển tịch Đạo gia rất ít, càng chưa quen thuộc ngôn luận của Lão Tử, nhưng đột nhiên phúc chí tâm linh, thốt ra. Phu nhân muốn là tri kỷ của hắn, thật tình không biết, nàng sớm đã là hồng nhan tri kỷ của hắn.

Một hồi tiếp một hồi khó có thể ức chế vui mừng qua đi, sắc mặt hắn đỏ hồng biến thành đen, cười lạnh nói, “Làm phu nhân đau lòng, hiện tại lại lấy đứa bé đến bù, Triệu Lục Ly nghĩ hay nhỉ!” Nhớ lại xuất thân không sạch sẽ của mình, vốn là có ít thương cảm về sự ưu việt lại không còn sót lại chút gì.

Triệu Lục Ly có vô liêm sỉ như thế nào đi nữa, ít nhất có thể cho phu nhân một đứa bé, còn hẳn thì sao? Hắn có thể cho phu nhân cái gì? Nhưng nếu để hẳn buông tha cho, trong lòng liền đau đớn giống như bị đao cắt, là lỗi nhân ngã xuống vách núi, dù hai cánh tay gắt gao móc vào nham thạch, đợi sau khi kiệt lực cuối cùng cũng là chết mà thôi.

Hắn che mặt, ngũ quan hung hăng vặn vẹo, muốn khóc lại không có nước mắt, muốn rống lại không thể, ngoại trừ âm thầm dày vò, không còn cách nào nữa. Trầm mặc gần một khắc, hắn nói giọng khàn khàn, “Hầu hạ vẫn chương.”

Bạch Phúc không dám thờ ơ, nhẹ chân nhẹ tay chuẩn bị giờ giấy Tuyên thành, mài mực đậm, đưa ngự bút tới.

“Phu nhân so sánh ta với chim khôn, đề dương, lại so sánh mình với cảnh thấp, bụi gai, quả thật là nói tự hạ mình, làm cho người ta đau lòng. Ngươi mặc dù bất tài, nhưng tự xưng là tình thâm, nguyên làm Phụng Hoàng không phải sương sớm không ẩm, không phải non trúc không ăn, không phải ngô đồng không tê, như thế đời này không phải phu nhân không cưới. Phu nhân có thể oán ta, hận ta, chỉ cầu chớ xa ta. Hốt Nạp Nhĩ kính thượng, chỉ tụng ngọc an.”

Thánh Nguyên Đế viết xong mẫu giấy nhét vào ống trúc, rồi sau đó cho phép bồ câu cất cánh đưa tin, đứng bên cửa sổ tới hơn nửa đêm, xác định phu nhân chưa hồi âm, lúc này mới rầu rĩ không vui mà nằm xuống.

Bên kia, Quan Tổ Y xem bức thư tình không phải khanh không cưới trong tay, trong lòng vừa tức giận buồn cười, vừa cảm động không hiểu, vốn định tranh thủ thời gian thiêu hủy, tránh bị rơi vào tay người khác, nhưng không hiểu sao không thể ra tay được, đành phải tìm một địa phương ôn hòa để lại, nghĩ một lát, cuối cùng không viết hồi âm, nhưng lại có một đêm ngủ ngon hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Khó Sinh

Kể từ khi con bồ câu thứ nhất đưa tin bay tới đây, cơ hồ mỗi ngày Quan Tổ Y đều thu được mẫu tin của Hốt Nạp Nhĩ, thậm chí còn có khi một ngày mấy phong, không phải tình thơ thì là tỏ tình, hoặc mấy mẫu tin về cuộc sống sinh hoạt hằng ngày. Nàng rất ít hồi âm, bị dính dán hung hãn quá mới viết lên một câu hai câu, mà đều là cự tuyệt rõ ràng, nhưng người nọ phảng phất như xem không hiểu, tinh thần một ngày hơi sa sút, cách một ngày lại như cũ. “Xanh xanh đại áo của người; Sầu sầu phiền muộn nhớ người hôm nao; Dù rằng không đến gặp người; Lẽ nào người chẳng đến tìm ta sao... Nhẹ nhàng ta nhảy vọt; Trên thành cửa khuyết ngẩn ngơ ngắm người; Một ngày chẳng gặp nhau thôi; Lâu như ba tháng, nàng ơi hồi nàng(*)!” Ngày hôm đó, chim bồ câu trắng lại đưa tới một phong thư tình, Quan Tổ Y đọc từng chữ từng câu, cười lạnh nói, “Một ngày không gặp, như cách ba thu. Rõ ràng mới vừa rồi còn sai Lý tỷ tỷ mời ta đi ra ngoài, trốn ở góc nhỏ nhìn hơn nửa canh giờ.”

[*Bài thơ Từ Khâm – Kinh Thi – Bản dịch Thivien.net. chi tiết cuối trang]

“Phu nhân cũng phát hiện được sao?” Kim Tử cảm thấy mắt mặt thay bệ hạ nhà mình. Làm cái động tác như tên trộm lại để cho phu nhân nhìn thấy, đợi phu nhân biết được thân phận của ngài ấy, còn không phải thành nhất thế anh danh quết rác à?

“Người cao chín xích đứng ở đằng kia, trừ phi mù lòa mới không nhìn thấy.” Quan Tổ Y run rẩy cầm tờ giấy, thờ dài, “Mà thôi, chỉ cần không khiến ta

khó xử, thì cứ mặc kệ hần đi. Người xem lá thư hần viết này, rõ ràng là có tiến bộ rất xa.”

“Vâng, viết càng lúc càng giống chữ viết của phu nhân rồi, Hốt Nạp Nhĩ đại nhân rõ ràng là học rất giỏi đấy.” Kim Tử cười gật đầu, thò tay tiếp bức thư tình, cất vào trong hộp kín. Thời gian mấy tháng đi qua, hộp kín đã tràn đầy toàn là những tờ giấy lớn nhỏ, e là tiếp qua không lâu sẽ phải đổi thành cái rương hòm lớn hơn.

Minh Lan sầu lo nói, “Tiểu thư, người nên thiêu hủy những vật này đi mà, tránh cho bị người ta phát hiện, nói người, nói người...” Nàng đỏ bừng gò má cúi đầu, giống như là xấu hổ mở miệng.

Quan Tô Y trải qua đời trước bị vu hãm, đương nhiên hiểu rõ ràng những lợi hại trong đó, nhưng chỉ cần nghĩ tới đôi mắt của Hốt Nạp Nhĩ nồng đậm yêu thương luôn đưa đi đưa lại, cùng một câu nói “Cuộc đời này không phải khanh không cưới” kia, vô luận như thế nào nàng cũng không cứng rắn tâm địa được. Sống hai đời, đây là câu tỏ tình đầu tiên nàng có được, người thứ nhất không bỏ, cũng là lần đầu tiên thủ hộ. Nếu như có thể, nàng thật sự muốn giữ nó, bảo vệ cẩn thận, mà không phải một mối lửa đốt thành tro bụi.

Nàng kiên cường như thế nào đi nữa thì cũng là người bằng máu thịt, chẳng lẽ không cho phép trong lòng nàng có một chỗ mềm mại và ôn hòa sao? Chẳng lẽ không cho phép nàng lúc ngẫu nhiên mỗi một, có một nơi nhớ lại để có thể tràn ra một chút tươi cười hay sao?

Đời trước quá khổ, ở kiếp này nàng muốn nhắm nháp một chút ngọt ngào, như thế mà thôi.

Thấy tiểu thư không biết đang làm sao, bỗng nhiên lâm vào mê mang, khỏe mắt còn ần ần ngâm nước mắt, Minh Lan lập tức luống cuống, phát tay nói, “Ồi chao, là nô tỳ làm miệng, cái hộp này cất cẩn thận lắm, làm sao sẽ lại để cho người khác phát hiện được chứ. Kim Tử tỷ tỷ đừng lo lắng, mau cất nó đi, sau này thư phòng chúng ta phải trông chừng thật tốt, không cho người ngoài tùy ý tiến vào.”

Kim Tử mau chóng thu hộp lại, thấy tâm tình của phu nhân vẫn không tốt, bèn nói sang chuyện khác, “Phu nhân, người đã nghe chưa? Người Diệp gia ngoại trừ Diệp Phồn và Diệp Thái Nữ trong nội cung, còn lại toàn bộ chết hết rồi!” Diệp Trần đã từng cao cao tại thượng, không ai bì nổi, đã bị lần lượt giáng chức, trở thành Thái Nữ thấp hèn nhất, ngay cả cung nữ thái giám hơi được sủng ái một chút cũng không bằng.

“Ừm? Chuyện gì?” Quả nhiên Quan Tô Y hoàn hồn, nhú lông mày hỏi.

“Cũng không biết nhà họ Đắc tội với ai, lại thả rắn độc cắn chết hết toàn bộ những người may mắn còn sống còn sót lại kia!”

“Đều bị rắn độc cắn chết? Theo ta được biết, những người Diệp gia còn lại kia tuy nói là đều bị phán quyết lưu vong, nhưng lại không cùng ở một chỗ, sống rải rác khắp biên cảnh, chỗ này vài người, chỗ kia vài người, muốn tìm người để giết chết hết cả một đám có thể nói là không hề dễ dàng.”

“Đúng vậy, cho nên cơ hồ hao phí mất thời gian năm sáu tháng. Lúc người Diệp gia đầu tiên bị cắn chết, nha dịch địa phương còn tưởng rằng là ngoài ý muốn, tùy tiện dùng chiếu bọc chôn kỹ, tiếp theo là người thứ hai, người thứ ba, thứ tư, đến khi toàn bộ chết sạch mới có quan viên cảm thấy có kỳ quái, phái người đi thăm dò, hôm nay đã báo cáo triều đình, chắc là sẽ phải kiểm tra lớn một phen.”

“Bỏ ra thời gian năm sáu tháng tất cả chỉ vì tìm người, giết người, tuần hoàn báo đáp như thế, nếu không có thâm cừ đại hận, ai nguyện ý bỏ ra công sức bạc này chứ? Người mà Diệp gia đắc tội này thật không đơn giản nha!” Quan Tô Y trầm ngâm nói.

Còn không phải sao! Từ thủ pháp mà xem, chính là người năm đó đuổi giết bệ hạ! Con mắt Kim Tử nhấp nháy tối sáng, âm thầm cắn răng.

Trong khi đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng khóc hô tê tâm liệt phế, sau đó là một hồi tranh cãi ầm ầm. Minh Lan đi ra bên ngoài tìm hiểu, trong chốc lát liền trở về, nói khinh thường, “Thì ra là Diệp di nương nghe được tin tức người nhà đều vong nên cực kỳ bi thương, vô luận như thế nào cũng muốn đi biên quan tế bái, lúc này đang quỳ gối ở chính viện cầu xin Lão phu nhân khai ân, cho nàng ta xuất hành.”

Kim Tử cười lạnh nói, “Lúc trước người Diệp gia bị đuổi ra kinh sao không thấy nàng ta cực kỳ bi thương, hiện tại lại gào thét lên, chắc là muốn cho lão gia đi cùng với nàng ta mà thôi, cho dù không đi được, cũng phải khiến lão gia nhìn xem lòng hiếu thảo của nàng ta, thuận tiện an ủi một phen đấy mà.”

“An ủi thì kệ an ủi, có thể lẫn đến một chỗ rồi.” Nói tới người ngoài, Minh Lan không cảm thấy thẹn một chút nào, dựng thẳng hai ngón tay cái giúp nhau đung đung, tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

Quan Tô Y nhéo nhéo gò má trên mặt nàng, thở dài, “Đệ muội đã hơn bảy tháng rồi, thân thể càng lúc càng nặng nề, không thể để nàng ta làm ồn ào như vậy được. Đi, đi qua xem.”

Một đoàn người còn chưa đi đến chính viện, tiếng kêu khóc đã dừng lại rồi, Quan Tô Y vào Nội đường, đã thấy Triệu Thuần Hi, Mộc Mộc và Nguyễn thị. Lão phu nhân đau đầu, đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Nguyễn thị tựa hồ rất vui vẻ, ngoác tay nói, “Hi Nhi càng ngày càng tài giỏi rồi, hai ba câu nói đã đuổi được Diệp di nương đi, cho ta và mẹ chồng được thanh tĩnh. Nàng còn cho ta bánh táo chua Phúc Ký, đại tẩu mau tới đây nếm thử.”

Nguyễn thị trước đây nôn ọe hại đến lợi hại, cái gì cũng ăn không vào, chỉ ăn được bánh táo chua Phúc Ký, Quan Tô Y sao có thể tranh ăn bánh này với nàng ấy được, vội vàng cười thoái thác, sau đó ôm lấy Mộc Mộc, nhéo nhéo chóp mũi của nó. Mấy người ngồi xuống chậm rãi nói chuyện phiếm, ước chừng một khắc sau, Nguyễn thị bỗng nhiên ôm bụng dưới thở dốc, dưới váy nhanh chóng ướt nhẹp, nhưng nhấm lên không phải là nước ối, mà là máu tươi.

“Mau đi gọi bà đỡ và thái y! Nếu Thái y tới chậm thì đi trên đường tìm mấy vị đại phu. Mau mau mau!” Người ngoài còn ở bên trong kinh hãi, Quan Tô

Y đã nhanh chóng hoàn hồn, một mặt sai khiến hạ bộc các nơi làm việc, mặt khác bảo Triệu Thuần Hi mang Mộc Mộc đi ra ngoài, ngược lại ra lệnh, “Kim Tử người tinh thông y thuật, xem cho đệ muội trước đã.”

Kim Tử không dám chậm trễ, một tay ôm lấy phụ nữ có thai nặng tầm trăm cân, vững vàng đưa vào nội thất. Chi là chốc lát thôi, cả nhà cao thấp liền nghe tin lập tức hành động, nhưng không loạn chút nào, bà đỡ và đại phu trước sau đi đến, thái y quả nhiên có việc trong người, chậm một bước, giây vò từ sáng sớm đến nửa đêm, nhưng vẫn là vô kế khả thi.

Trong phòng sinh, Nguyễn thị hét lên, tiếng khóc hô chậm rãi nhỏ đi, thái y cách cửa sổ hỏi, “Không được, bảo vệ lớn hay là bảo vệ nhỏ?”

Không đợi Triệu Lục Ly và Lão phu nhân phản ứng, Quan Tổ Y đã nói như chém đinh chặt sắt, “Bảo vệ lớn!” Ai cũng không nhìn thấy móng tay của nàng đã cắm vào lòng bàn tay, đổ máu ồ ồ.

Nguyễn thị đã mạng sống như treo trên sợi tóc bỗng nhiên khóc rống lên. Với tư cách là người trong cuộc, cảm giác của nàng rõ ràng hơn thái y nhiều, bảo vệ người lớn là không thể nào, không bằng dùng mạng của mình đổi cho đứa nhỏ một con đường sống. Nàng dùng hết một hơi cuối cùng, la lớn, “Tẩu tử, hôm nay có một câu ‘Bảo vệ lớn’ của tẩu, ta cho dù có vào địa phủ, chuyển thế đầu thai, cũng sẽ không quên ân tình này. Nhưng thân thể của ta, ta biết, nước ối đã phá, máu đã chảy hết, không thể nào cứu được nữa! Ta cầu xin ngài một lần cuối cùng, hãy cứu con của ta, nhất định phải cứu con của ta! Kiếp sau ta nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài!”

Nước mắt của Quan Tổ Y chảy như suối trào, tiếng nói hung hãn, “Chớ nói những lời vô vị này! Bảo toàn chính mình, tương lai muốn sinh bao nhiêu đứa con mà không được? Thái y, đừng nghe nàng đấy, tranh thủ thời gian cứu người đi!”

“Ah ah ah, vậy vì thân thi châm!” Thái y vội vàng hoàn hồn, rút ngân châm ra cho Kim Tử đâm vào huyết.

Nguyễn thị còn chưa từ bỏ ý định, khàn giọng hò hét, “Ta thật sự không ổn rồi, tẩu tử đồng ý với ta đi! Chi cần là ngài đồng ý thôi, tuyệt đối không có không làm được. Tẩu tử, ta hiện tại không tin ai hết, ngay cả chính mình cũng không tin, chỉ tin một mình ngài thôi...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, một luồng máu tươi tuôn ra, rớt cục hao hết một tia ánh mạng cuối cùng của nàng. Hai mắt của nàng trợn ngược lên, biểu lộ không cam lòng, phảng phất như chết không nhắm mắt.

Phát giác trong phòng bỗng nhiên không có động tĩnh, toàn thân Quan Tổ Y lạnh buốt, lòng tràn đầy lo sợ không yên. Chẳng lẽ thật sự là không thể trái kháng vận mệnh được sao? Nàng hao tổn tâm cơ bảo toàn Nguyễn thị, nhưng vẫn là không giữ được nàng ấy ư?

Cửa phòng lặng yên không một tiếng động mà mở ra, Kim Tử cả người là máu, thái y, bà đỡ từ bên trong đi ra, bị thương nói, “Nhị phu nhân đi rồi, đứa bé, đứa bé cũng không bảo trụ được.”

Lão phu nhân lập tức ngã xuống, Triệu Lục Ly vội vàng nâng, nước mắt rơi cuộn cuộn. Mấy đứa trẻ bị khóa ở nhà giữa, không nhận được tin tức, nên không biết sợ hãi lo nghĩ là thế nào. Quan Tổ Y chỉ ngăn người, sau đó không chùn bước mà bước vào phòng sinh.

Mùi máu tươi nồng đậm cơ hồ có thể hun chóng mặt người ta, Nguyễn thị nằm ở trên giường sưng máu, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa ra vào, tựa hồ có vô số hò hét, vô số khẩn cầu, vô số mong mỏi, nhưng lại không thể nói được nữa.

“Cứu con của ta, nhất định phải cứu con của ta!” Một câu cuối cùng lúc nàng sắp chết kêu gọi vang lên bên tai Quan Tổ Y, làm cho tim nàng như bị đao cắt, đau nhức không thể át được. Nàng quý rạp xuống bên giường, tay rung rung vuốt mí mắt Nguyễn thị, nhưng liên tiếp ba lượt không thể như nguyện, đành phải đi سرا sang lại dung nhan người chết, lau di thể, để cho Nguyễn thị đi được sạch sẽ, mặt mũi sáng sủa.

“Phu nhân, những chuyện lật vật này cứ giao cho nô tỳ đến làm. Nơi này mùi máu tanh quá đậm, sợ sẽ xông tới người, người mau trở về tắm rửa, nghỉ ngơi một lát, đợi làm xong việc ở chỗ này nô tỳ sẽ đi gọi người. Kế tiếp còn có tang sự phải làm, người nhất định phải ổn định tinh thần, tránh cho không chịu đựng được.” Mặc dù biết phu nhân gan phách hơn người, trọng tình trọng nghĩa, tuyệt đối sẽ không để ý tới máu đen và tử khí trong phòng sinh, nhưng Kim Tử không thể không khuyên nhủ.

Nếu như phu nhân bởi vậy mà nhiễm bệnh, sợ là bệ hạ sẽ càng khó chịu hơn cả bản thân nàng.

Quan Tổ Y đưa tay phủ lên phần bụng phồng lên của Nguyễn thị, cảm giác dưới đó có đồ vật gì đó đá đập lung tung một cái, biểu lộ vốn là kinh ngạc, tiếp theo trầm tư, cuối cùng chuyển thành quyết tuyệt. Nàng nhìn thẳng vào Kim Tử, hai mắt như thiêu đốt lên hai ngọn lửa đỏ rực, có thể làm tổn thương người được.

“Người hiểu võ nghệ, còn am hiểu y thuật, đúng không?” Ở bên trong tiếng nói khàn khàn của nàng dấu điểm kinh hãi càng lúc càng mạnh.

“Đúng vậy, phu nhân muốn làm gì?” Trái tim Kim Tử kinh hoàng một cái.

“Tìm một thanh đao tới đây, ta muốn mổ bụng lấy con!” Nàng chậm rãi mở miệng nói từng chữ từng câu, đôi mắt sáng như sao đêm đồng nói cho người bên ngoài, nàng không điên, ngược lại thanh tỉnh hơn từ trước tới nay.

Hết chương 85

*Bài thơ Từ Khâm (Từ Cầm) – Kinh thi

Bài thơ gồm ba phần, trong chương này trích phần 1 và 3

Hán việt:

Thanh thanh tử cầm,

Du du ngã tâm

Tung ngã bất vãng,

Tử ninh bất tự âm.....

Thieu hề đạt hề,

Tại thành khuyết hề.

Nhất nhật bất kiến,

Như tam nguyệt hề!

Dịch Nghĩa:

Bầu áo của chàng thuần một màu xanh xanh (nhớ chàng em nhớ cả sắc phục của chàng)

Lòng em nhớ nghĩ xa xôi man mác

Nếu em không đến với chàng

Chàng sao lại không có lời viếng thăm em.....

Em nhẹ nhàng và phóng túng nhảy lên

Lầu trên thành (để trông về phía chàng)

Một ngày mà không thấy chàng

Đằng đẳng như ba tháng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Yêu Ma

Minh Lan bung một chậu nước ấm tiến vào, chuẩn bị hỗ trợ lau máu đen bị dọa tới mức đi đứng như nhũn ra. Nàng miễn cưỡng ổn định thân hình, quay ra nói với mấy người vú già đứng ở phía sau mình cách đó không xa, “Phu nhân muốn đích thân sửa sang lại dung nhan người chết cho Nhị phu nhân, các người đều đi xuống đi. Đứng rồi, gọi tú nương tới đây, bảo họ suốt đêm làm áo liệm, còn mặc cho Nhị phu nhân.” Vài vị vú già sợ bị nhiễm xui, không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay. Triệu Lục Ly đã nâng đất Lão phu nhân trở lại chính viện, còn giữ thái y lại bất mạch, miễn cho bà không chịu nổi kích thích này.

Minh Lan xác định trong sân không còn người ngoài, lúc này mới nhỏ tiếng nói khuyên nhủ, “Tiểu thư, người có biết mình đang nói cái gì không? Người chết là lớn nhất, người để cho Nhị phu nhân yên giấc đi mà. Việc này nếu như truyền ra ngoài, người khác sẽ không thông cảm người là vì cứu đứa bé, ngược lại sẽ nói ngài mạo phạm Quý Thần, làm chuyện yêu ma. Thậm chí bọn họ, còn có người mượn cơ hội này vạch tội Lão thái gia và Lão gia, phá hủy danh dự ngàn năm của Quan gia. Người chết cũng đã chết rồi, chi bằng mau chóng nhập thổ yên nghỉ thôi, lúc này người ngàn vạn đừng phạm vào hồ đồ mà, may mà người là quý nữ nhà quan lại, nếu không hành vi làm tức giận thần linh này mà đặt ở trên người cô gái bình dân, chắc chắn sẽ bị thiêu chết rồi!”

“Người cho rằng ta đang phạm vào hồ đồ ư?” Quan Tố Y nhìn chăm chăm nàng, “Quan Tố Y ta đời này làm mỗi một chuyện, trong lòng đều rõ ràng, rành mạch! Người chết quan trọng, đúng là như thế, nhưng mà còn có một câu nói khác là ‘mạng người như trời’. Hôm nay ta mỗ đệ muội, mặc dù tiết độ di thể, nhưng lại thuận theo đạo trời, thuận theo lương tri, ta không thẹn với lương tâm! Tổ phụ và phụ thân sẽ không trách ta, có thể còn ủng hộ ta.”

Nàng đã từng làm mẫu thân, mặc dù mới mấy tháng, thậm chí không thể được như nguyên sinh đứa bé ra, nhưng những việc này đều hiểu rõ ràng. Tay nàng phủ trên bụng Nguyễn thị, cảm thụ được nhịp đập dưới tay, giọng nói khàn khàn, “Nước ối bị phá, đứa bé còn sống, nếu ta đưa nó và Nguyễn thị chôn cất cùng một chỗ, tương đương với giết người. Kim Tử, còn thất thân làm chi, lấy đao đi!”

Kim Tử mới từ trong khiếp sợ hoàn hồn lại, vội vàng chạy đến gian phòng của mình, cầm một thanh loan đao cực bén. Nàng không dám hỏi phu nhân vì sao biết rõ chính mình hiểu vô, nghĩ lại năng thông minh như vậy, sao có thể dấu diếm được, nên rất nhanh tiêu tan.

“Phu nhân, thật sự, thật sự phải ra tay sao?” Bình sinh lần đầu tiên cầm đao không phải là giết người, mà là cứu người, trong lòng Kim Tử vô cùng khản trương, cũng bất tri bất giác run lên.

Quan Tô Y dùng sức cầm chặt cổ tay nàng, bên trong tiếng nói tràn đầy cảnh cáo, “Cầm chắc một chút, chớ đừng đưa lung tung, mờ nhẹ không nhìn thấy thai nhi, mờ sâu sẽ làm bị thương đến nó, ngươi phải cân nhắc cẩn thận. Ngươi từng giết người chưa? Hiểu cấu tạo con người không?”

Chống lại đôi mắt thấu hiểu của phu nhân, Kim Tử không thể không gật đầu, yết hầu khô khốc ngay cả tí tẹo nước bọt cũng không có. Minh Lan hô nhỏ “Ah” một tiếng, sau đó là khiếp đảm.

Khuôn mặt Quan Tô Y không chút biểu tình rốt cục tràn ra một cái mỉm cười, lúc này mới buông cổ tay nàng ra, dịu dàng trấn an, “Rất tốt, từng giết người thì chuyện này dễ làm rồi. Mờ đi, bằng vào kinh nghiệm trước đây của ngươi mà mờ xuống, đừng do dự, đứa bé không đợi được.”

Kim Tử sắp phát khóc, trong lòng mắng bệ hạ trăm tám mươi lượt, nói cái gì mà bảo hộ phu nhân, cách trở Triệu hầu gia, chuyện rất đơn giản. Đơn giản ở đâu? Ngay cả mình lúc nào bị phu nhân xem thấu đều nghĩ mãi mà không rõ. Bằng vào kinh nghiệm giết người đi cứu người, nàng thật sự không biết cứu như thế nào, một tầng da bụng mỏng thế này, một đao hạ xuống không chừng sẽ cắt đứa nhỏ thành hai nửa, hoặc là chặt đứt tay chân, vậy còn không bằng để cho nó hạ táng cùng với mẫu thân nó cho xong!

Đầu óc đã hỗn loạn, nàng chỉ có thể căn cứ theo xúc cảm hạ lưỡi đao từng chút từng chút một, bận rộn mấy khắc chung mới rốt cục mờ được đứa bé bình yên vô sự ra, nhanh chóng dùng vải bông lau sạch nháy toàn thân, sau đó vỗ nhẹ trên bụng nó một phát.

Tiếng khóc to rõ ràng vang vọng phía chân trời, Kim Tử vội vàng quán kỷ tã lót, chân tay luống cuống ôm nó, lòng tràn đầy đều là sợ hãi và lo nghĩ, sau là vui vẻ. Ông trời ơi, nàng cứu nó ra rồi, nàng tự tay cứu nó từ trong bụng mẹ ra rồi! Cái này còn vui vẻ hơn cả so với đánh thắng mười trận, giết hơn vạn quân địch!

Minh Lan cũng đã quên sợ hãi, đi qua xem.

“Phu nhân, người ôm nó một chút đi, là một tiểu tử, trên người rất kiện toàn, sức lực cũng đủ, ngày sau hẳn là một viên mãnh tướng!” Kim Tử kích động vạn phần nói.

Lúc nghe thấy tiếng khóc nỉ non đầu tiên, Quan Tô Y đã hôn mê rồi. Nàng thần sắc hoảng hốt tiếp nhận đứa bé, chậm rãi điều chỉnh tư thế diễn luyện nghìn lần vạn lần ở kiếp trước, để cho nó nằm thoải mái. Miệng nhỏ của nó lúc mở lúc đóng, vẫn còn phát ra tiếng khóc anh anh, bàn tay nhỏ bé vừa chạm vào vật áo của nàng thì một mực cầm chặt, như là đã có cảm ứng.

Tại thời khắc này, nước mắt của nàng rốt cục vỡ òa mà ra, lăn xuống ồ ồ. Thì ra đứa bé kia không phải tội nghiệt, đối với mẫu thân mà nói, vô luận có được phụ thân chờ mong hay không, bọn nó đều là lễ vật trân quý nhất mà ông trời tặng cho, ban ân hào phóng nhất. Nàng đời trước không thể bảo trợ được nó, vì vậy lập ra ngôn luận như vậy để tự lừa gạt mình, nhưng thì ra ở sâu trong đáy lòng, nàng một mực đều khát vọng, sám hối, chờ mong thời gian hồi trở lại, một mực ôm lấy nó.

“Con ngoan, con không phải là tội nghiệt, con là hi vọng, là ban ân, là tánh mạng kéo dài của mẫu thân. con nhất định phải bình an lớn lên.” Nàng chôn mặt ở bên gáy đứa bé, cuối cùng khóc rống nghẹn ngào.

Kim Tử và Minh Lan chưa bao giờ thấy chủ tử thất thố như thế, trong lúc nhất thời có chút không ngờ được, tiếp theo chậm rãi đỏ mắt vành mắt, khóc theo.

Vì phòng dọa đến đứa bé, Quan Tô Y không dám khóc quá lâu, rất nhanh thu liễm cảm xúc, ôm nó đến bên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với khuôn mặt của Nguyễn thị, nói giọng khản khản, “Đệ muội, đây là con của ngươi, ngươi nhìn kỹ nó đi.” Lại vuốt vuốt tóc mầu của đứa trẻ sơ sinh, “Con ngoan, đây là mẹ con, nàng liễu mạng cũng muốn sinh con ra, con cũng nhìn người một lần cuối cùng đi.”

Như kỷ tích, mặt Nguyễn thị dữ tợn không cam lòng lại chậm rãi biến thành không màng danh lợi, mí mắt không cần tay vuốt liền khép lại. Nàng trên trời có linh, cuối cùng đã được như nguyện.

Quan Tô Y lại khóc không ra tiếng một hồi, sợ đứa nhỏ dính quá nhiều từ khí sẽ sinh bệnh, lúc này mới ôm nó đi, an trí ở phòng bên cạnh, do Minh Lan trông coi. Kim Tử chưa bao giờ khóc, đến ngày hôm nay mới hiểu được thì ra nước mắt có vị mặn đấy, khổ đấy, chát đấy. Nhưng nàng không hối hận một chút nào, không ngượng một chút nào, ngược lại trong lòng trào sóng mãnh liệt. Có thể được bệ hạ coi trọng, điều động đến bên người phu nhân, lĩnh hội nhiều hào nhiên chính khí và nhân gian chân tình như vậy, thực sự là tam sinh hữu hạnh!

Nếu như ngày sau nhiệm vụ chấm dứt, nàng không muốn hồi trở lại ám bộ nữa, đời này nhất định ở cùng phu nhân.

Mắt thấy phu nhân cầm khăn chà lau vết máu bên trên di thể, nàng mới khó khăn lắm hoàn hồn, tha thiết nói, “Phu nhân, người mau đi về nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho ta.”

“Bụng do ngươi mở ra, vậy do ta may lại đi, cũng cho đệ muội đi có thể diện một chút.” Nàng lấy một hộp may vá từ trên kệ Bác Cổ xuống, chậm rãi vắn vẽ đầu chỉ, sợ một lần không đủ cứng lại thêm một lần, nhanh chóng vẽ thành một dây.

“Người, người đến may lại?” Kim Tử hoài nghi mình nghe nhầm rồi.

“Đúng, ta đến may lại. Đệ muội khẳng định cũng nguyện ý ta tự tay sửa sang lại dung nhan, mặc cách ăn mặc của nàng. Ta không bảo hộ được nàng, chút việc nhỏ ấy có thể làm được.” Giọng nói lạnh lẽo của nàng bỗng nhiên biến thành lạnh chìm, “Người đi chính viện điều tra hộp bánh táo chua lúc trước đó nàng ăn. Hôm qua ta mới xin thái y bắt mạch giúp nàng, nói vị trí bào thai rất ổn định, bào thai cũng tốt, thể cốt đệ muội lại khỏe mạnh, tuyệt đối sẽ không cách một ngày lại xuất huyết nhiều như thế. Tra, nhất định phải điều tra ra đây ngọn nguồn!”

Sắc mặt Kim Tử nghiêm nghị, lập tức tiến đến chính viện, lại gặp Lão phu nhân vừa mới vội vàng chạy tới. Thì ra là ngoài tường có bà tử đứng, nghe thấy khóc nỉ non của trẻ con, cảm thấy có chuyện kỳ quái nên báo lại, thỉnh Lão phu nhân đến xem. Bọn họ mở cửa phòng, thấy đứa bé đã được lấy ra, sống, là một tiểu tử mập mạp, trong lòng tất nhiên là vui mừng quá đỗi; lại thấy cái bụng của Nguyễn thị bị mở ra, Quan Tổ Y đang xe chỉ luôn kim châm rải khắp lại, lão đạo một cái, thiếu chút nữa bị dọa ngất.

Lão phu nhân vừa niệm câu A Di Đà Phật vừa lui ra ngoài, Triệu Lục Ly thì bất động thật lâu, phảng phất như đang ngây dại.

“Đừng quấy đệ muội an bình, mau đi ra đi.” Quan Tổ Y không quay đầu lại nói.

Triệu Lục Ly như ở trong mộng mới tỉnh lại, lập tức rút lui, đóng chặt cửa phòng, quay đầu nhìn lại mới thấy Minh Phương và Diệp Phồn cũng theo tới. Minh Phương muốn nịnh bợ Đại phu nhân, Nhị phu nhân và Lão thái thái, đương nhiên muốn đến phòng sinh trông coi, Diệp Phồn không muốn nàng ta tranh mất thanh danh tốt nên cũng tới, thấy người chết rồi, Lão phu nhân bị kích thích, các nàng lại tranh nhau hầu hạ, không chịu rời đi, kéo kéo túm túm, nên nhìn hết rõ ràng toàn cảnh trong phòng.

“Ah! Mồ, mồ bụng rồi! Phu nhân đang vá bụng!” Minh Phương hét rầm lên. Diệp Phồn đã bị dọa tới hồn phi phách tán, ngây ra như phỗng.

Triệu Lục Ly bước nhanh qua, hung hăng tát nàng ta một cái, trong mắt tràn đầy sát ý, “Chuyện hôm nay nếu như truyền ra ngoài, ta sẽ lột da của ngươi! Nhị phu nhân liều chết sinh ra Nhị thiếu gia, nhớ kỹ chưa?”

Minh Phương ôm gò má gật đầu, Diệp Phồn trốn ở sau lưng nàng buồn bã thút thít nỉ non. Hai người đều hối hận tới đây một chuyện.

Thần sắc của Triệu Lục Ly âm trầm nhìn các nàng trong chốc lát, lúc này mới đi đến bên cửa sổ, giọng điệu chuyển thành ôn hòa, “Phu nhân chớ lo lắng, vì phu giải quyết tốt hậu quả cho nàng. Nàng cứu được đứa nhỏ của Nhị đệ, giữ lại một giọt cốt nhục cho hân, ta ở chỗ này khấu tạ thay hân!” Dứt lời bái thật sâu, trong lòng ngực bắt đầu khởi động cảm ơn cùng kính yêu khó có thể ức chế.

Lão phu nhân cũng đi ra, ôm đứa bé trong ngực, cũng rơi lệ đầy mặt, cúi người bái thật sâu.

Bên kia, Kim Tử tiến đến kiểm tra bánh táo chua, quả nhiên là mang độc, các nơi trong vườn hoa có rất nhiều rắn độc bò ra, còn không kịp xử lý, lại nghĩ thấy trong phòng ăn có vị khách thường, kiểm tra mới biết đồ ăn của hai phủ Đông, Tây đều bị bỏ độc! Nếu không có chuyện rồi ren hôm nay, vô luận chủ tử hay là hạ bộc đều không có tâm tư dùng bữa, thì sẽ chết rất nhiều người.

Hung thủ quả nhiên là từ biên quan tìm đến Yên kinh báo thù, mà còn đặc biệt thống hận Diệp gia, không tìm ra từng người Diệp gia giết chết hết, mà là thà rằng giết lầm một ngàn cũng không buông tha một người. Rốt cuộc người này là ai, trà trộn vào thế nào, ngay cả phu nhân cũng thiếu chút nữa bị hại, quả thực là đáng hận!

Bởi vì tình thế trọng đại, Kim Tử không dám tự ý làm gì, vội vàng xin chỉ thị phu nhân, lão gia và Lão phu nhân. Sau khi thương lượng Lão phu nhân quyết định báo quan. Nàng một mặt ứng phó quan sai đến đây tra án, mặt khác lo liệu tang lễ cho Nguyễn thị, còn viết thư gửi đi biên quan, đề cho Triệu Cẩn Du trở về gấp giữ đạo hiếu, thuận tiện nhìn con của mình.

Người nhà Nguyễn thị ba ngày sau đến kinh thành, nhưng không chạy đến linh đường tang phục, mà là thuê một chỗ sân nhỏ tạm ở, lập tức tán lời đồn đãi ra khắp nơi, nói phu nhân Đại phòng Triệu gia mở bụng con gái của họ, tiết độc di thể, chọc giận tới thần linh, làm chuyện yêu ma, muốn kéo nàng ra chợ thiêu để răn đe.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Từ Quan

Triệu phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, Kim Tử đương nhiên không dám giấu diếm, ghi kỹ càng tất cả những chuyện trải qua ở bên trong mật hàm, lo lắng bề hạ hiểu lầm phu nhân ngoan độc, còn miêu tả rõ ràng từng chuyện nàng nổi lên ý định như thế nào, quyết đoán như thế nào, cứu đứa bé ra như thế nào, ôm nó khóc rống như thế nào, đặt nó ở bên người Nguyễn thị để cho hai mẹ con gặp mặt lần cuối cùng như thế nào, khiến người ta như lâm vào cảnh sắc kì lạ. Thánh Nguyên Đế sau khi thu được mật hàm nhìn đi nhìn lại, tuy biểu lộ vẫn bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt xanh đen lại chợt có điện quang sấm sét đang nháy động. Hắn dùng lực xiết chặt mật hàm, tay dần dần bắt đầu phát run, như đang ẩn nhẫn thống khổ lớn lao, chần chờ mấy khắc chung, rốt cục mở ra mật thất nội điện, ý muốn đi vào.

“Bệ hạ, người làm sao vậy?” Bạch Phúc không thể biết được trong mật hàm viết cái gì, nhưng ông hiểu được, nếu như bệ hạ đi vào cánh cửa này, chắc chắn sẽ bùng nổ nội điện, sau đó hung hăng thương tổn bản thân mình.

Đầu lĩnh ám vệ cũng không chịu nổi phải hiện ra thân hình, quỳ xuống đất tận lực ngăn lại, “Bệ hạ, chuyện quá khứ thì để nó qua đi, đừng luôn nhớ mãi. Đồ vật trong phòng này, sớm nên cho một mối lửa thiêu hủy đi.”

Thánh Nguyên Đế không nói một lời lách qua hấn, đi nhanh vào trong. Mật thất không rộng lắm, vách tường bốn phía khảm nạm rất nhiều Dạ minh châu, mà trên tường đối diện cửa ra vào treo một bức tranh khắc bản, nghe nói là Thái hậu riêng tìm họa sĩ Đông Dương, dựa theo tình cảnh chân thật miêu tả, tên là vẽ phù thể. Sắc thái của nó rất diễm lệ, dùng thuốc màu trải qua xử lý đặc thù, có thể bảo tồn ngàn năm mà không mục.

Vừa mới đập vào mắt chính là mảng lớn màu hồng, đó là máu tươi đầy đất. Nếu như là trước đây, Thánh Nguyên Đế đã sớm bị kích thích mà khởi xướng điên cuồng, sau đó tùy ý đánh nện chém giết một phen, cho đến khi mình bị trọng thương hoặc thể lực chống đỡ hết nổi mới không cam lòng mà nằm vật xuống.

Đầu lĩnh ám vệ và Bạch Phúc sớm đã làm chuẩn bị ứng phó một mảnh thú ăn thịt người, nhưng tình huống hôm nay lại đặc biệt bất đồng. Bệ hạ êm đẹp mà đứng trước tranh khắc bản, ngoại trừ hai tay nắm chặt thành nắm, thì không có dị trạng khác thường. Hắn cực kỳ bình tĩnh nhìn đi nhìn lại bức họa kia, bỗng nhiên nở nụ cười trầm thấp, trong tiếng cười có đả động chất, cực kỳ bi ai, càng nhiều hơn đó là thoải mái.

Lúc hắn quay đầu lại, trên mặt đã phủ kín nước mắt, lần nữa cảm lấy mật hàm không biết đã viết cái gì kia, dùng biểu tình cực kỳ ôn nhu đọc lại.

Trong lo nghĩ, đầu lĩnh ám vệ và Bạch Phúc mơ hồ nghe thấy hắn nghẹn ngào nỉ non, “Thì ra trẫm không phải là tội nghiệt, mà là hi vọng, ban ân, còn là tánh mạng kéo dài của mẫu thân. Trẫm không phải yêu ma quỷ quái, Địa Ngục La Sát, trẫm là đứa bé mà mẫu thân dùng tánh mạng bảo hộ!” Hắn cười rồi lại khóc lên, khóc trong chốc lát rồi lại cười, nhìn qua tựa hồ còn có lý trí, so với lúc cuồng cuồng thì càng thêm dọa người.

Đầu lĩnh ám vệ và Bạch Phúc chưa bao giờ thấy hắn thất thố như thế này, đều cho rằng cử chỉ của hắn là điên rồi, đang nghĩ ngợi có thỉnh phù thủy tới trừ tà cho bệ hạ hay không, thì thấy hắn bỗng nhiên thu hồi tất cả biểu lộ, vừa dùng khăn lau nước mắt vừa đi ra mật thất, trong giọng nói chan chứa nồng đậm yêu thương “Phu nhân lại cứu trẫm một lần, không hổ là phu nhân của trẫm.”

Đến cùng trong mật hàm viết cái gì vậy? Lại chữa khỏi bệnh điên cho bệ hạ? Đầu lĩnh ám vệ và Bạch Phúc tò mò ngửa tim ngửa phổi.

Ba ngày sau, nghi hoặc trong lòng bọn họ rốt cục cũng được giải đáp, vốn là Quan phu nhân sau khi đệ muội khó sinh từ vong đã mở ra bụng của nàng, lấy đứa bé ra, sau đó may lại vết mổ. Việc này cũng quá dũng cảm đi à nha?

Ngay cả ám vệ giết người như ngóc cũng cảm thấy không chịu đựng nổi, nói gì tới dân chúng thấp cổ bé họng? Nay đây, khi người Nguyễn gia ồn ào truyền bá khắp nơi, Quan phu nhân liền được cái bêu danh “Yêu phụ”, kỳ nhân kỳ sự rất có hiệu quả dỗ trẻ con khóc đêm. Những đứa trẻ khóc đêm không thể dạy dỗ được nay bị dọa sợ, trường bối nghiêm mật nói ra, “Còn ồn ào, ồn ào nữa ta để cho Đại phu nhân Triệu gia đến mổ người, cho người rách một lỗ!” Đảm bảo khiến trẻ con nghe lời giống như chim cút.

Mới chỉ ba ngày thôi, danh tiếng nhân đức của Quan gia bị phá hủy không còn một mảnh, thấy tám biển đề sư phủ, người nhất gan sẽ lách qua, gan lớn thì cầm cục đá hoặc trứng thối ném loạn một trận, còn có phụ nhân tín Phật giáo lên lút hoá tiền vàng mã ở chỗ chân tường, đánh tiểu nhân, đuổi yêu tà, khiến cho Quan gia chương khí mù mịt.

Quan lão gia tử và Quan phụ không hề có ý trách tội hòn ngọc quý trên tay một chút nào, vẫn xuất hành như thường, bằng chân như vậy. Bọn họ biết rõ, việc này nếu không có người trợ giúp, nhất định sẽ không huyền ảo lớn như vậy, bên ngoài nhìn như nhắm vào Y Y, kì thực mũi kiếm lại chỉ vào Đế sư phủ. Nhưng bọn họ không thẹn với lương tâm, tất nhiên là làm vậy không sợ, đợi ba ngày, rốt cục đợi đến lúc có người ở trên triều làm khó dễ.

Tổng đại nhân Tống Huyền vừa gia nhập Thượng thư đài, mặc dù mới hai mươi, lại đảm đương chức vị Tào giá hộ Tào Thượng thư, cầm ngọc hốt, tiến lên một bước, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần muốn vạch tội hai người.”

“Chuẩn tấu.” Con mắt Thánh Nguyên Đế nặng nề liếc nhìn hắn một cái.

“Vi thần muốn vạch tội đề sư và Thái thường không biết dạy con, đạo đức cá nhân có thiếu hụt, xúi giục Quan thị khinh nhờn di thể, làm Quý Thần tức giận, làm chuyện yêu ma. Thị hài bị mổ, vong hồn gặp nạn, thực sự là hành vi phạm tội thể gian hiểm thấy, cũng diệt tuyệt nhân tính, kính xin Hoàng Thượng theo lễ công bằng xử trí, giải tội cho vong hồn, để cho người chết được yên giấc.”

Hắn vừa dứt lời, lại có mấy người đứng ra tán thành, đều có phần có quyền thế căn cơ thế gia huân quý.

Thánh Nguyên Đế đang định tức giận, Quan lão gia tử và Quan phụ đã từ từ cời mũi miện, đi trừ quan bào, bước lên trước quỳ lạy. Quan phụ chấp tay, giọng điệu nghiêm nghị, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nữ mổ bụng, không phải là khinh nhờn di thể, mạo phạm Quý Thần, mà là cứu trợ thai nhi chờ sanh trong bụng. Phật ngữ có câu: ‘Ông trời có đức hiếu sinh, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp’, tục ngữ lại nói: ‘Mạng người như trời, không thể khinh thường’. Tiểu nữ không giết người, ngược lại còn cứu một người, vi thần quả thực nghĩ mãi mà không hiểu nó sai ở chỗ nào. Nhưng thể nhân đều nói nó cứu lầm rồi, vậy thì liên sai lầm đi, vi thần và phụ thân dùng hai cái nón lùa đen này đổi lấy một cái mạng, chưa từng cảm thấy thua lỗ tí tẹo, ngược lại cảm thấy may mắn! Lúc này liền từ quan về nhà.”

Lão gia tử cũng chấp tay, xúc động nói, “Công đạo không ở nhân tâm, thiện ác đều có trời định. Cháu gái lão phu có phải là yêu phụ hay không, thần minh đang nhìn, vong hồn đang nhìn, đứa nhỏ may mắn còn sống kia cũng đang nhìn. Lão phu không hề thấy nó thiếu hụt đạo đức cá nhân, còn muốn khen nó một câu công đức vô lượng, tìm đồng gan sắt, dám vì người không biết làm, dám gánh người không dám gánh, là nữ tử tốt tuyệt đỉnh mà Quan gia ta giáo dưỡng ra. Hôm nay lão phu từ quan vì nó, lão phu không hề cảm thấy đáng tiếc, chỉ cảm thấy thoải mái, ngàn năm gia huấn của Quan gia ta chỉ có một câu —— ngẩng không thẹn với trời cúi không thẹn với người. Nó cúi đầu và ngẩng đầu đều không thẹn, ta cũng không oán không hối! Hoàng Thượng, lão phu cáo từ.”

Dứt lời cũng không đợi Hoàng Thượng phản ứng, dẫn nhĩ tử đi nhanh ra ngoài, tay áo tung bay.

Nghe ông đồng đặc, chính khí nghiêm nghị một phen nói xong, lại thấy ông không hề nhớ mong quyền thế một chút nào, nói đi là đi, văn thần hơi có khí khái đã bị ông thuyết phục, mà chúng võ tướng đã sớm tâm phục khẩu phục đối với lão gia tử, tất nhiên là ầm ầm phát ra tiếng xin tha cho ông, có mấy người đã rút đao kiếm ra, muốn bỏ Tống Huyền ngay tại chỗ.

Người giống như phụ tử Quan gia, quả thật là thanh liêm trong triều, cho tới bây giờ đối với chuyện hay người không đúng, thì không có ý kiến sau lưng, không phân chia đảng phái, không phân chia văn thân, võ tướng, người có đạo lý, bọn họ sẽ giữ gìn; người xúc phạm quốc pháp, bọn họ sẽ vạch tội. Tiểu nhân thì sợ, quân tử thì kính, quân nhân đầu óc xưa nay toàn cơ bắp căng thân cận với bọn họ, đầu rạp xuống đất.

Nếu như Đế sư và Thái thường rời xa triều đình, văn thân, võ tướng sợ là sẽ phải tranh phong tương đối.

Thánh Nguyên Đế căn bản không có ngờ tới hai vị Thái Sơn quyết tuyệt như thế, nói đi là đi, đợi lúc phục hồi tinh thần lại chỉ có cười khỏ, ngưng cười nghĩ đến phụ nhân bị chỉ trích, lại đau lòng một hồi.

Con mắt hần đầy màu sâm lãnh mà nhìn lại Tống Huyền, nói từng chữ từng chữ một, “Nếu như trăm nhớ không lầm, Tống đại nhân mới vừa vào Thượng thư đài, gánh chức vị thay Pháp Tào giá bộ Tào Thượng thư, quản lý tư pháp tông quân, luật pháp án kiện trong ngục, giám sát trộm cắp, biết đồ vật ăn cắp ở đâu, phúc thăm các nơi có án, đúng hay không?”

Tống Huyền không rõ ràng cho lắm, vâng vâng đồng ý, “Vâng.”

Thánh Nguyên Đế lại nói, “Ngày trước luật pháp dân hình đã chỉnh sửa hoàn tất, tiêu chuẩn cơ bản của nó như thế nào?”

“Lấy dân làm gốc, mạng người như trời.” Nói ra những lời này, Tống Huyền mới bắt đầu đỏ mặt. Hần chỉ biết Quan thị mỡ di thể, hành vi kinh thế hãi tục, vi phạm nhân đạo, lại quên mất ước nguyện ban đầu của nàng là thuận theo Đạo trời. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, Phật tổ cũng sẽ không trách nàng, vậy đâu đến phiên phạm nhân xen vào.

“Làm khó người còn nhớ rõ.” Thánh Nguyên Đế tựa hồ rất vui mừng, rồi lại nhanh chóng giận tái mặt truy hỏi, “Trong đó khoản thứ sáu, thứ bảy có nội dung gì?”

Đầu óc Tống Huyền tri độn trong chốc lát, lúc mở miệng tiếng nói đã khàn khàn như lệ, “Khoản thứ sáu, thứ bảy, nếu như các nơi phát sinh chuyện mạng người, chuyện vượt tử tội, quan phủ địa phương không được tự ý chuyển quyền, phải báo cáo lên các cấp, các cấp phê duyệt, tất cả tử tù phải phúc thăm xong mới được nhận về đợi tử, trước thu đồng nếu có oan khuất, có thể đưa đơn kiện, trình bày hết nội tình, mỗi khi có đơn kiện, quan phủ tất nhiên sẽ điều tra, không thể đổ trách nhiệm lên người khác.”

“Thì ra người đều nhớ rõ đây.” Thánh Nguyên Đế nhìn chung quanh triều đình lạng ngắt như tờ, từ từ nói ra, “Đối đãi với tử tù, triều đình còn để cho hần một đường sinh cơ, đối đãi với trẻ mới sinh vô tội, chỉ vì nó nhỏ yếu, miệng không thể nói, chân không thể đi, liền có thể coi như không thấy sao? Các người cảm thấy Quan phu nhân cứu sai rồi, biết rõ thai trong bụng động dấy, còn để đứa bé mai táng cùng cơ thể người mẹ, đây là nên làm sao? Các người không biết thị phi, thiện ác, trầm quả thực không hiểu.”

Hần nhìn chăm chăm vào Tống Huyền, giọng lạnh như băng, “Biết rõ mạng người có thể cứu mà không cứu, trái lại còn trách cứ người ta cứu lầm, loại ngữ điệu hồ đồ này đúng là từ trong miệng Pháp Tào Thượng thư nói ra, trăm cảm thấy khiếp sợ vô cùng, cũng thất vọng vô cùng. Nếu như ngày sau có án mạng người muốn báo tới chỗ người phúc thăm, phải chăng người cũng sẽ điên đảo trắng đen, thiện ác chẳng phân biệt được như hôm nay?”

Hần nhắc bút lên, vừa chậm rãi nói vừa viết xuống công văn bãi miễn, “Quốc pháp chính là căn cơ vững chắc xã tắc, không thể khinh thường. Trẫm tuyệt đối sẽ không để quốc pháp giao cho người thị phi chẳng phân biệt được, thiện ác không rõ. Biết rõ bên trong có một sinh mệnh nhỏ, nhưng ngay cả một tảng bụng cũng không dám cắt, Tống đại nhân đã nhát gan vậy, cũng bắt nhân bất nghĩa, còn không hề có tâm huyết, quả thực không có nửa điểm làm đúng, cái chức vị Giá bộ Tào Thượng thư này người cũng đừng ngồi nữa, để cho người khác thôi.” Dứt lời nhìn nhìn những người tán thành Tống Huyền kia, lắc đầu cười lạnh, lại chỉ vào một gã đề hình quan vừa góp lời cho hai vị Thái Sơn, nói ra, “Tân nhiệm Pháp Tào Thượng thư, hãy xưng tên ra.”

Người nọ vạn không ngờ tới bầu trời bỗng dừng lại rớt xuống cái bánh lớn, nên vào đầu khiến hần choáng váng, trong hoảng hốt báo tính danh, liền thấy Hoàng Thượng đang ngự bút viết xuống công văn nhiệm mệnh, đóng ngọc tử, sau đó phát tay áo rời đi.

Tống Huyền mới còn thoả thuê mãn nguyện đã mặt không còn chút máu, xụi lơ trên mặt đất, bị hai gã nội thị kéo đi ra ngoài, ném ở bậc thang. Hần đầm ngực dậm chân, cảm thấy hối hận vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Nháo Chuyện

Quan lão gia tử và Quan phụ tử chức quan lập tức xuất cung chuẩn bị dọn nhà. Chỗ ở hiện tại của bọn họ là của Hoàng Thượng ban tặng, nguyên là gia

đình của một vị Vương gia tiền triều, quy chế rất cao, tất nhiên là không thể để cho binh dân ở lại. Trọng thị một câu oán hận cũng không có, lập tức sai nô bộc chuẩn bị hành lý, còn nói người Nguyễn gia hôm nay đặc biệt làm ăn ỉ, trên đường chuyển về khu nhà cũ thuận tiện thăm con gái, trấn an nó, sau đó từng người thấp một nén nhang cho Nguyễn thị. Mọi người không có ai phản đối, bận rộn đi làm việc của mình.

Hai cha con vừa cời mũ quan, đi ra cấm cung, người Nguyễn gia đã nhận được tin, biết rõ chuyện đã thành công, có thể đánh đến tận cửa nhục nhã Quan thị một phen, bóc một lớp da của nàng. Dù nàng là nhất phẩm cáo mệnh, không có mẫu tộc để dựa vào, phu quân lại là một kẻ thứ dân, còn không mặc người chà đạp à?

Huyền não càng hung ác, thanh danh của người Quan gia lại càng bẽ bối, ngày sau nếu muốn khôi phục là tuyệt đối không có khả năng. Ai bảo bọn họ không cảm thấy được đang ngăn cản đường của người khác?

Ước lượng mấy vạn lượng ngân phiếu vừa có được, Nguyễn phụ Nguyễn mẫu ăn mặc tang phục, lau nước mắt, mang theo một nhà già trẻ ngăn ở trước cửa Chính Bắc tướng quân phủ, đơn giản chỉ cần Triệu gia cho bọn họ một cách giải quyết.

“Con gái ngoan hiền của ta giao cho tướng quân nhà các người, mới chỉ mấy năm đã rơi vào kết cục này, chết không minh bạch, di thể còn bị người ta một đao mổ rồi. Nếu vong hồn tiểu nữ không được vào địa phủ, không được đầu thai, vậy chẳng phải thành cô hồn dã quỷ du lang ở bên ngoài, ngay cả kiếp sau cũng không có hay sao? Năm đó ông thông gia phạm tội bị bỏ tù, là lão gia nhà ta tả hữu ứng phó mới đưa được ông ta ra ngoài, lúc đính hôn các người luôn miệng nói sẽ cực kỳ đối đãi tốt với nó để báo đáp phần ân tình này, nhưng đây là biện pháp báo đáp sao? Gọi Lão phu nhân nhà các người ra đi, ta muốn đối chất chính diện với bà ta!”

Mất thấy người xem nào nhiệt càng tụ càng nhiều, đã vây quanh Nhị phủ ba tầng trong ba tầng ngoài, quân gia cuồng đến độ đầu đầy mồ hôi, không ngừng nói, “Ồi chao, Lão phu nhân đến cùng nghe ai nói lời vô vị này vậy? Nhị thiếu gia là Nhị phu nhân liều chết liều sống sinh ra được đấy, nào có chuyện mổ bụng lấy con gì chứ! Có hiểu lầm gì thì tiến vào ta giải thích, đừng làm cho người ngoài nhìn chuyện cười.”

“Phải là hiểu lầm hay không, các người mang di thể ra đây cho ta liếc xem bụng nó một cái là biết rõ ngay. Thế nhưng mà ta nghe được sự thật, Đại phu nhân nhà các người lợi hại lắm, xé cái bụng ra lại may và vết rách lại, coi con gái của ta trở thành cái gì? Vải bố sao? Đối với người chết còn bất kính như vậy, ngày sau tất sẽ xuống Địa ngục!” Nguyễn mẫu xông lên hung hăng chửi thề một tiếng, biểu lộ vạn phần dữ tợn.

Có người biết chuyện hưng phấn lên, kêu gào nói, “Vị tẩu tử này nói đúng, phải là hiểu lầm hay không mang thi thể ra để cho chúng ta nhìn liếc là được rồi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm chi?”

“Mang ra mang ra, tranh thủ thời gian mang ra đi!” Tiếng người ồn ào nổ thành một mảnh, một người hai người vây lại nói, chuyên chờ xem thi thể.

Lòng hiếu kỳ lây lan nhanh nhất, một khi tình cảm quần chúng thổ lộ tựa như hồng thủy đột kích, không thể vãn hồi. Mới chỉ chốc lát thôi, người vốn nhất như chuột cũng quất lên theo, hận không thể trực tiếp leo tường, xâm nhập linh đường.

Nhưng vào lúc này, đại môn có tiếng mở ra, Quan Tô Y dẫn già trẻ Triệu gia chậm rãi đi ra, nhân nhạ mở miệng, “Nguyễn phu nhân, ta đến đối chất cùng ngài là được rồi. Ngài nói ta khinh nhờn di thể, làm cho vong hồn khó có thể bình an, nhưng mà ngài ồn ào không ngớt, ở trước mặt mọi người đòi kiểm tra thực hư thi thể của nàng, chẳng lẽ đây không phải là khinh nhờn sao? Nàng là thân sinh cốt nhục của ngài đấy, ngài không để cho nàng một tia tôn nghiêm cuối cùng hay sao?”

Dứt lời nhìn về phía đám người, thanh âm vút cao, “Vong hồn sẽ dừng lại ở nhân gian bảy ngày, Quỷ Thần cũng ở trên ba thước đình đầu chúng ta, các vị ngẩng đầu nhìn trời xanh, lại cúi đầu sờ lương tâm chính mình đi, ồn ào trước tang lễ của người ta như thế, thậm chí muốn tự tiện xông vào linh đường, xóc quan tài lên, mang di thể ra, đến cùng là ai đang táng tận thiên lương? Là ai đang mạo phạm thần linh?”

Đám người kích động đòi báo đáp ân tình chợt thấy da đầu run lên, lưng phát lạnh, nhao nhao ngậm miệng, cúi đầu xuống. Chỉ là một câu nói thôi, hiện trường đã yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Nguyễn phụ thấy nàng trấn áo được tràng diện như thế, không khỏi nóng nảy, cả giận nói, “Người mổ nữ nhi của ta, người còn có lý rồi hả?”

“Đúng, ta là có lý, bà muốn thế nào? Tang lễ của đệ muội vẫn còn tiếp tục, ta không có thời gian hao tổn mồ mả với bà, bà nói thẳng ý đồ đến đi.”

“Ta muốn người quỳ gối trước linh tiền nữ nhi của ta dập đầu bảy bảy bốn mươi chín cái khấu đầu, tiếp theo xử lý bảy bảy bốn mươi chín ngày cúng bái hành lễ, viết thành sách tự mình nhận tội, sau đó đốt cháy tế trời, siêu độ cho nó chuyển thế đầu thai. Nguyễn gia ta mặc dù không phải là quan lại thế gia, cũng không là nhà đại phú, nhưng chúng ta sẽ không ham một phần một ly đền bù tổn thất của các người, chỉ cầu một cái yên giấc cho nữ nhi của ta, người có thể làm được không?” Nguyễn phụ “Hiên ngang lâm liệt” nói.

Trong đám người không biết ai hô một tiếng tốt, phảng phất như là rất cảm phục, bị tiểu nha hoàn Triệu gia vừa trừng mắt lại rút trở về.

Quan Tô Y bình tĩnh gạt đầu, “Nếu như bà biết rõ đại nghĩa như thế, ta cũng cho bà một câu trả lời chắc chắn. Ta xác thực đã mổ bụng đệ muội ra, cho nên sẽ dập đầu cho nàng, siêu độ cho nàng, sẽ nói với nàng một tiếng xin lỗi. Nhà bà đưa ra điều kiện, ta tiếp nhận tất cả.”

Vậy đã thừa nhận rồi? Đã tiếp nhận rồi? Không phải nói Quan thị rất khó đối phó sao? Làm sao lại không cãi lộn vài câu, sau đó xé vuột một phen, khước trương tình huống lớn hơn cơ chứ? Nguyễn phụ Nguyễn mẫu đang cảm thấy bất an, lại thấy nàng xoay người, ôm đứa bé trong ngực Lão phu nhân ra, mặt hướng về mọi người, từ từ nói, “Các người đến Yên kinh đã có ba ngày, lại ở cửa ra vào nào loạn nửa ngày, đã ba bốn ngày mà không đến linh tiền tế bái, cũng không hề đề cập tới vị cháu ngoại này, xem ra là không muốn nhận thức nó rồi. Đệ muội lúc sắp chết liều mạng một hơi cuối cùng, bảo ta nhất định phải cứu đứa bé này, vì vậy dù là biết rõ chuyện không thể làm, biết rõ không được mạo phạm thần quỷ, ta vẫn mổ để lấy nó ra. Các người bắt ta dập đầu, được; lại bắt ta siêu độ chuyện tình, được; nhưng bắt ta thừa nhận chính mình làm sai thì không được. Cứu đứa bé này ra, là đòi

này ta làm một chuyện đúng nhất, ta không hối hận.”

Khuôn mặt non nớt của đứa trẻ bị mọi người thu hết vào mắt, chậm rãi tách ra lệ khí, làm cho bọn họ lục tục tìm về lý trí, đang mơ hồ nghĩ đến chính mình có phải quá mức hay không, lại nghe Quan phu nhân nói ra mỗi chữ mỗi câu, “Các người cho rằng ta không nên mổ bụng lấy con, không nên cứu nó ra, cũng được thôi. Đợi sau khi đệ muội hạ táng, các người trở về đi, vĩnh viễn đừng tìm tới cửa, cũng đừng quen biết nó, coi như nó đã... đang trong bụng mẫu thân.”

Vô luận như thế nào cũng không nói được chữ “Chết” kia, nàng nuốt xuống, nhu hòa vô cùng mà vuốt tóc máu của đứa trẻ, “Dù sao thì trong lòng của các người, nó vốn là thứ không tồn tại, nhưng nó đã sống sót, ta cũng không thể nhét nó trở về, chỉ có thể nuôi dưỡng cho tốt. Các người hôm nay huyền não trận này, luôn miệng nói ta không nên cứu nó, sau khi nó lớn lên biết được sẽ thương tâm khổ sở như thế nào đây? Để nó như vậy, không bằng vĩnh viễn gạt, như vậy đoạn tuyệt quan hệ đi. Không cần các người phải áp chế, ta đã sớm bàn bạc với Huyền Quang đại sư rồi, ngày mai sẽ đưa quan tài tới Giác Âm tự tổ chức cúng bái hành lễ, ba ngày đầu không có tới tế bái, mong rằng những ngày tiếp theo các người yên ổn sinh sống tiến bước đệ muội, cũng coi như làm tròn thân tình một hồi.”

Nguyễn phụ Nguyễn mẫu được nghe lời ấy trong lòng khản trương. Bọn họ vào làm âm tử, sao có thể nghĩ đến tình hình cháu ngoại thế nào? Nói Quan thị làm sai, chẳng khác nào chối bỏ sự tồn tại của cháu ngoại? Vài năm sau nó lớn lên hiểu chuyện, Quan thị nói ra tình hình hôm nay, không biết nó sẽ oán hận Nguyễn gia như thế nào đây! Mắt thấy Triệu phủ Đại phòng đã suy sụp, Nhị phòng lại như mặt trời ban trưa, mà gia tộc bọn họ có thể được sống những ngày tốt lành, toàn bộ dựa vào uy danh hiển hách của con rể. Hôm nay con gái chết rồi, cháu ngoại lại đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ, đến khi Triệu Cần Du cưới tân phu nhân, ai còn nhớ rõ Nguyễn gia là ai? Ai là thân thích nào?

Chuyện của quý nhân đã làm thỏa đáng rồi, nhưng lại hồng chuyện nhà họ, thật sự là nhặt được hạt vừng ném đi dưa hấu. Nếu như con trai trưởng Nhị phòng không nhận bọn họ, nhiều gia tài hơn nữa cũng không giữ được, thậm chí còn có thể nhanh chóng suy tàn!

Nguyễn phụ đỏ mặt hỏi ra như tương, tay chân rét run, đang định muốn cái lý do thoái thác hòa hoãn quan hệ hai nhà, lại nghe Triệu Lục Ly lạnh nhạt nói, “Phu nhân mổ bụng lấy con không vì cái gì khác, chỉ vì cứu ra một đường huyết mạch của Nhị phòng. Có câu tướng quân trăm chiến chết, tráng sĩ mười năm về, đệ đệ của ta lòng son dạ sắt, dũng mãnh vô cùng, mỗi khi thành chiến tất nhiên sẽ công kích ở phía trước, không sợ sinh tử. Nói một câu người Triệu gia ta đều lòng dạ biết rõ mà nói, đời này hắn có thể còn sống trở về hay không vẫn còn chưa biết đâu, có một đường huyết mạch này, Nhị phòng có gốc rễ để lại, người Triệu gia ta không hề thấy phu nhân làm sai, còn phải làm lễ đi ba quỳ chín lạy để đáp tạ ân tình lần này của nàng. Chờ khi đứa cháu nhỏ này của ta trưởng thành, hiểu chuyện rồi, cũng phải làm đại lễ này, không dám quên!” Dứt lời vén áo bào lên, trùng trùng điệp điệp quỳ đi xuống.

Lão phu nhân cũng chứa nước mắt nói ra, “Nguyễn thị từ khi gả vào nhà ta, chưa từng có chút sơ sót nào, bên trên hiếu kính trưởng bối, dưới đối xử tử tế với tiểu bối, đối với phu quân cũng hầu hạ chu đáo, hiền lương thực đức. Thấy nó gặp phải tai kiếp kia, ta cũng đau lòng như cắt, nhưng nó liều mạng một hơi cuối cùng cũng muốn đẻ cho chúng ta cứu đứa bé, chúng ta làm sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ, để nó chết không nhắm mắt sao? Cái bụng là do ta sai bảo Tô Y mô ra đây, các người có bất mãn gì, cứ hướng về ta đây là được!”

Bà vừa dứt lời, Triệu Thuần Hi cũng khóc hô lên, “Tổ mẫu, người đâu có sai? Mẹ đâu có sai? Cháu gái tôi hôm qua còn mộng thấy Nhị thẩm, người bảo con đời này cảm ơn mẹ thay người, nói là kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp ân tình cứu giúp Nhị đệ. Mẹ, vậy con gái đời này dập đầu cho ngài thay thẩm ấy.” Ngay sau đó cũng quỳ gối cùng một chỗ với phụ thân, thành tâm thành ý mà dập đầu.

Triệu Vọng Thư cũng vội vàng quỳ xuống, khoe mắt tất cả đều là những giọt nước mắt rất to.

Người qua đường nghĩ đến Chinh Bắc tướng quân vẫn còn ở biên quan chống cự sự xâm lược, lại nhìn người Triệu gia quỳ đầy đất, lúc này mới ý thức tới cử động này của Quan phu nhân ngoại trừ khinh nhờn di thể, còn bảo trụ rễ mầm Nhị phòng, kéo dài huyết mạch của gia tộc. Thân là chủ mẫu, nàng có sai gì đâu?

Một vị mẫu thân trong đám người cuối cùng bắt đầu gào khóc, giọng hò hét, “Lăn đi đồ bò, nam nhân các người thị phi chẳng phân biệt được! Nếu ai cứu được con của ta, đừng nói kiếp sau, bảo ta đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa cho nàng ta cũng cam nguyện! Quan phu nhân đại nhân đại nghĩa, quả thật là mẫu mực của phận nữ chúng ta! Còn nhao nhao lẫn lộn cái gì, về nhà ôm con đi, chẳng lẽ còn trông cậy vào cái thứ đã không biết sinh, cũng không biết dưỡng kia?”

“Sao có thể trông cậy vào bọn họ được? Thế gian khổ nhất vẫn là nữ tử. Đi về đi, về nhà cho con bú.” Vị nữ tử làm mẫu thân kia xa xa cúi đầu hướng Quan phu nhân, lau nước mắt bước đi. Chưa từng làm mẫu thân khó có thể lý giải tâm tình của các nàng, thực sự dần dần hiểu được, cũng đi theo. Chỉ còn dư lại một ít nam nhân chơi bời lêu lổng còn ghé vào cửa ra vào xem náo nhiệt.

Đúng vào lúc này, Quan lão gia tử và Quan phụ sớm đã đứng ở ven đường trông xem thế nào hồi lâu chậm rãi đi đến bậc thang, cúi đầu thờ dài về bốn phía.

“Cũng để mọi người biết rõ, hai cha con ta bởi vì chuyện mạo phạm Quý Thần mà bị vạch tội, hôm nay đã từ chức quan, cáo lão về nhà rồi. Thế nhân đều nói cháu gái của ta làm sai, câu trả lời cuối cùng của ta cũng như nó thôi, làm sai chỗ nào? Ta dùng hai cái mũ cánh chuồn (quan tước) đổi một mạng cho đứa nhỏ này, ta cam tâm tình nguyện!”

Quan phụ cũng từ từ nói, “Ông trời có đức hiếu sinh, mà mạng người quan trọng, chúng ta phạm nhân không dám ngồi yên.”

Quan Tô Y nhìn người nhà túm tụm ở bên cạnh mình, lại nhìn đứa trẻ cái miệng nhỏ nhắn trong ngực đang mút lấy, ngủ say sưa, trong mắt chậm rãi thấm ra lệ quang, đang định hồi phủ đóng cửa, lại nghe thấy bên ngoài đám người truyền đến tiếng nói sắc nhọn, “Hoàng Thượng giá lâm!”

Đúng là Thánh Nguyên Đế vì mời Đế sư trở lại triều đình, tự mình đuổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đích Thân Tới

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đầu phố bên kia bỗng nhiên có rất nhiều thị vệ mặc khôi giáp chạy tới, võ trang đầy đủ, dùng trường kích đẩy đám người tham gia náo nhiệt ra, cùng hô lên, “Cung nghênh thánh giá!” Sau đó có vài hàng cấm vệ quân cười con ngựa cao to hộ tống một chiếc xe kéo bằng ngọc, vững vàng ngay ngắn đi tới trước cửa Triệu phủ.

Nhìn cảnh phô trương, thanh thế thế này, thật sự là Hoàng đế đích thân tới rồi!

Đám người cúi xuống thành từng lớp từng lớp, hô to vạn tuế, Quan Tổ Y vội vàng ôm đứa bé, đi theo tổ phụ cùng phụ thân tiến lên tiếp giá, xa xa trông thấy một thân ảnh màu đen từ trong xe đi ra, dáng người rất cao lớn cường tráng, ngũ quan anh tuấn, đường nét thâm thúy, hoàn toàn khác với nam tử Trung Nguyên ôn nhuận như ngọc, mà là mang theo một cỗ nhuệ khí Băng phong tuyết nguyên và lãnh khốc, có bất phạm của sông núi cao ngất hiểm trở.

Nếu như cho thêm một chòm râu quai nón, không phải Hốt Nạp Nhĩ thì là ai? Hốt Nạp Nhĩ, Hoắc Thánh Triết? Đúng rồi, “Hoắc” chính là họ Trung Nguyên hóa của “Hốt”, “Thánh Triết” nghe nói là Thánh Nguyên Đế tự mình lấy tên Trung Nguyên cho mình, xuất xứ 《Ly Tao》—— ‘Xưa nay chỉ bậc thánh hiền; thương dân mới được cầm quyền trị dân*’, ý chỉ con người toàn vẹn có siêu phàm tài trí và đạo đức.

[*nguyên văn: phu duy thánh triết dĩ mậu hành hề – trích Ly Tao – Khuất Nguyên, nguồn: Thivien.net].

Hắn là Hoàng đế, vậy không phải là con người toàn vẹn sao? Đồ khốn, dám mưu đoạt vợ người, còn liên tiếp, chẳng lẽ hắn có yêu thích đặc thù đó, ưa thích nữ tử đã từng gả cho người hay sao? Quan Tổ Y cảm giác như mình tức sắp nổ rồi, nếu là trên người có chút bụi lửa, trong khoảnh khắc có thể thiêu cháy rụi rồi.

Nàng cố nén sự tức giận đi đến phụ cận quỳ xuống, nhưng không ngờ người này lại cả gan làm loạn như vậy, giúp đỡ tổ phụ và phụ thân không tính, rõ ràng trông thấy nàng đã đứng lên, vẫn còn giả vờ giả vịt giúp đỡ một tay, sau đó véo nhẹ niết nhẹ cánh tay mảnh khảnh của nàng.

Dê xồm! Nàng giương con mắt lên hung hăng liếc trừng đối phương, rồi nhanh chóng thu lại cảm xúc quá mức.

Thánh Nguyên Đế chẳng thể quan tâm được tới phu nhân sẽ suy nghĩ như thế nào nữa rồi, hắn muốn gặp nàng, một lát cũng không chờ được.

“Đây là đứa bé phu nhân trăm cay nghìn đắng cứu về ư?” Hắn làm bộ không biết phu nhân đang tức giận, xoay người, cúi đầu, nhìn đứa bé trong ngực nàng, khuôn mặt không hề tránh né mà cách nàng rất gần, ngay cả hô hấp cũng giao hội cùng một chỗ, sinh ra độ ấm như lửa cháy và mùi thơm nồng đậm. Nàng là quế hương, hắn là Long Tiên, chỉ lưu luyến một lát đã khiến người say mê.

Quan Tổ Y rất muốn tách rời khỏi, nhưng bởi vì dáng người đối phương thật sự cao lớn, khí tràng lại quá mức uy nghiêm cường thịnh, khiến cả người nàng đều bị khép trong phạm vi khống chế của hắn, muốn tránh cũng không được, đành phải thuận theo.

“Bẩm hoàng thượng, đứa bé này đúng là hiền chất.” Triệu Lục Ly đi đến trước đáp lời, không để lại dấu vết mà kéo phu nhân đến bên cạnh mình. Mắt thấy Hoàng Thượng và phu nhân ôm đứa bé đứng ở một chỗ, tư thái thân mật giống như một nhà, hắn liền cảm thấy đôi mắt đau đớn, trái tim rung động lắc lư, như là có đồ vật trọng yếu gì đó tức thì mất đi.

“Nơi này không tiện, thỉnh cầu Hoàng Thượng đi giá.” Hắn chỉ vào cửa chính.

Thánh Nguyên Đế gật đầu nhẹ, nhưng không dẫn đầu đi vào, mà là tắt cung tắt kính đi nâng lão gia tử, âm giọng nói, “Đế sư, ngài nói đi là đi, quả thực khiến trăm không thể ngờ được, vừa hạ triều đã vội đến Đế Sư phủ tìm ngài bồi tội, biết ngài chuẩn bị dọn tới khu nhà cũ, vì vậy đuổi theo một mạch tới đây. Ngài dạy trăm rất nhiều, Thái Thường cũng là cánh tay đắc lực của trăm, không thể để mất đi bất kỳ một người nào, đặc biệt đến xin các ngài về triều, tiếp tục phụ tá cho trăm. Cứu người một mạng hơn xây bảy tòa tháp, ngay cả Phật tổ cũng nói như vậy, trăm quả thực không hiểu duyên cớ vì sao phu nhân cứu sống một người, lại trở thành yêu ma quỷ quái vậy?”

Dứt lời xoay mặt nhìn người Nguyễn gia quỳ gối ở cửa ra vào, giọng điệu lạnh lùng, “Cả nhà các ngươi đã đến kinh thành ba ngày, không đi tế bái vong hồn, cũng không nhìn con mồ côi, ngược lại đi nhận hối lộ của người, tàn lời đồn đãi bốn phía, làm bẩn thanh danh của phu nhân cùng với Đế Sư phủ. Các ngươi luôn mồm muốn đòi lại công đạo cho con gái của các ngươi, nói phu nhân không nên mổ bụng lấy con, rất tốt, đứa nhỏ này các ngươi không cần nhận biết nữa, cầm ngân phiếu năm vạn lượng mà Vương Hữu Bằng cho các ngươi trở về nhà đi. Ở trong lòng các ngươi, huyết thống thân tình sợ là không quý trọng bằng vàng kim bạc trắng.”

Wong Hữu Bằng? Con trai Vương thừa tướng? Thì ra việc này là hắn sai sử. Quan lão gia tử và quan phụ liếc nhau, đã có suy đoán riêng.

Người Nguyễn gia xui lờ trên mặt đất, trong lòng tuyệt vọng. Chính miệng Hoàng Thượng lên tiếng, cho bọn họ đoạn tuyệt quan hệ với đứa bé, như vậy từ nay về sau Nguyễn gia thật sự không có liên quan gì với Chính Bắc tướng quân phủ rồi! Những năm này gia nghiệp kiếm được dựa vào uy danh của con rể, trong khoảnh khắc sẽ bị chia cắt hầu như không còn. Nhưng mà cái này đều không tính vào đâu, còn có tai kiếp mạng người gần trong gang tấc.

Người vậy xem còn ở lại đến lúc này không chịu tán đi phần lớn là một số lưu manh đầu đường hoặc hiệp sĩ, ý vào thân mạng võ nghệ muốn làm xằng làm bậy. Vì muốn kiếm mấy đồng tiền mua rượu uống, bọn họ ngay cả mộ phần người chết cũng dám bới ra, thì có chuyện gì mà không làm được? Hôm nay nhao nhao là hết muốn mở hòm quan tài khám nghiệm tử thi cũng là bọn họ, mới còn cảm thấy rất đặc lực, nhưng bây giờ như đao kẻ trên cổ, nguy ở sớm tối.

Hoàng Thượng một câu nói toạc ra bọn họ mang theo tài phú, nếu như bọn họ hôm nay rời khỏi Triệu phủ, ngày mai nhất định phơi thây đầu đường, cửa nát nhà tan! Năm vạn lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, đối với dân chúng thấp cổ bé họng không có chỗ dựa vào mà nói giống như trẻ con ôm ấp cục gạch vàng rêu rao khắp nơi, đơn giản chính là tìm chết.

Nguyễn phụ, Nguyễn mẫu mồ hôi lạnh đầm đìa, như cha mẹ chết, tiểu bối còn lại cũng nhìn trái nhìn phải, sợ hãi khó tả, cảm thấy tất cả ánh mắt của mọi người nhìn bọn họ đều ngấm sát khí và hung quang.

Nghe thanh âm cổng lớn Triệu phủ dừng sức đóng lại, những người này như ở trong mộng mới tỉnh, xông lên bậc thang dốc sức liều mạng đập đánh nhau, “Bà thông gia à, mở cửa ra đi! Đại phu nhân, mở cửa ra đi! Để cho chúng ta đi vào thấp một nén nhang cho tiểu nữ đi! Các người đại nhân đại nghĩa, đã cứu đứa cháu ngoại đáng thương của chúng ta, chúng ta là mõ heo che tìm mới hãm hại các người khắp nơi. Chúng ta không phải là người, chúng ta là súc sinh, chúng ta đập đầu nhận sai, chỉ cầu các ngài mở cửa ra, để cho chúng ta đi vào túc trực bên linh cửu cho tiểu nữ.”

Nếu không tiến vào ở trong Triệu gia, được Chính Bắc tướng quân phủ che chở, người Nguyễn gia đang cầm năm vạn lượng chỉ có con đường chết. Cho dù tang sự xong xuôi rồi, phải về quê quán, cũng phải dựa vào Chính Bắc tướng quân phủ điều động mấy trăm binh sĩ hộ tống bọn họ mới được.

Mà bây giờ bọn họ đã thả ra lời đồn đãi, khiến trách Quan phu nhân hủy di thể, làm chuyện yêu ma, cũng tương đương với nói ngoại tôn nhà mình không nên sống, là vật bản thiêu, nói nó nên chết là tự tuyệt con đường sống, hối hận thì đã muộn.

“Đừng gõ nữa, người ta sẽ không mở cửa cho các người đâu. Mới vừa rồi không nghe Lão phu nhân nói sao? Bụng là do bà ấy sai Quan phu nhân mổ đây, là lưu lại huyết mạch cho Nhị phòng. Triệu tướng quân không dễ dàng, không chừng đời này chỉ có một căn dòng độc đinh này thôi, các người còn không thuận theo, nói nhao nhao khiến toàn bộ Yên kinh đều biết, chẳng những mắng Quan phu nhân là yêu phụ, cũng chửi mắng ngoại tôn các người là quỷ quái, giọng điệu này còn khó nghe hơn cả tiếng khóc tang. Không biết các người nghĩ như thế nào đây, ngoại tôn thật vất vả mới sống sót, các người không nên áp cái thanh danh này cho nó, khiến nó trưởng thành rồi sẽ tự xử sự như thế nào đây? Đừng nói người Triệu gia không thể tha cho các người, chính là đứa bé kia tương lai hiểu chuyện rồi, lưng cũng một cái thanh danh yêu tà, nhất định cũng sẽ hận các người thấu xương!” Người sáng suốt lắc đầu thở dài.

“Còn không phải sao! Nếu nhà ta xuất hiện tình huống này như Triệu gia, đừng nói đứa bé còn trong bụng mẹ, cho dù ở bụng trâu, bụng ngựa, thậm chí ở bên trong kẻ đất, ta cũng phải dùng tất cả biện pháp kéo nó ra. Cả đời chỉ có một giọt cốt nhục này, lấy mạng của ta cũng được, chứ không thể tuyệt hậu!”

“Đúng vậy đúng vậy, con nói đôi lời là khẩn yếu nhất đấy. Đến cùng vẫn là Quan phu nhân quả cảm.” Người vậy xem vừa bàn luận, than thở, vừa chậm rãi tán đi, có mấy người núp trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào người Nguyễn gia.

Người Nguyễn gia xấu hổ không thôi, hận không thể đập thổ đào tẩu. Bọn họ chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, sao có thể nghĩ đến thanh danh Quan thị mất đi thì cũng tương đương với thanh danh ngoại tôn hư mất cơ chứ? Nguyễn mẫu dán vào lỗ tai Nguyễn phụ mắng to hấn tham tài, Nguyễn phụ hung hăng đẩy bà ta ra, trách bà ta kiến thức hạn hẹp, hết chỉ trích lẫn nhau lại tiếp tục đập đầu, hi vọng Triệu gia có thể nhận bọn họ.

Đập đầu ước chừng một khắc chung, cửa hông mở ra, quản gia Triệu phủ thò ra nửa người, không kiên nhẫn nói, “Đừng giả vờ giả vịt nữa, ai còn không biết ai à? Đến ba ngày mà không đến tể bái, lúc này các người lại nóng nảy. Đại phu nhân bảo ta nói cho các người biết, nghi thức chính thức tể linh hồn người chết ngày mai mới bắt đầu, các người giờ dần tự đi Giác Âm tự là được.” Dứt lời bịch một tiếng đóng cửa lại, thiếu chút nữa đụng lệch cái mũi của Nguyễn phụ.

Giờ dần ngày mai, vậy làm thế nào qua tới nay? Mọi người lo sợ không yên, quỹ đã hơn nửa ngày mới kinh hồn táng đảm rồi đi, đêm đó không may gặp mấy đoàn đạo phi, tiền tài bị cướp sạch không còn, may mà Hoàng Thượng chính đồn tập tục, tăng cường phòng ngự, nghiêm túc đánh phạm tội, mới không gây ra tai nạn chết người; nhưng sao phòng bị được trời mưa dột cả đêm, tin tức Nguyễn gia và Chính Bắc tướng quân phủ đoạn giao truyền về tới nguyên quán, mấy ngàn khoảnh ruộng tốt bị gia tộc quyền thế địa phương chia cắt không còn, chỉ còn lại một gian phòng ở cũ nát.

Một nhà giàu có đang yên lành, đảo mắt đã rơi vào thảm cảnh âm đạm, gặp biến đổi lớn khó có thể sống được, không thể không thường thường chạy tới Triệu phủ thỉnh tội, mong muốn nhận lại cháu ngoại, tuy nhiên vẫn không được mở cửa cho vào, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Ở trong tường viện, Thánh Nguyên Đế đỡ Quan lão gia từ đến trước linh đường, tự mình chọn một nén nhang thay ông đưa lên, đợi ông tể bái xong thì cắm vào lư hương, tự mình làm một cái lễ của đệ tử, thái độ cung kính, khiến Triệu phủ thể diện vô cùng.

Con dâu thứ hai bị chết, con dâu lớn lại bị Nguyễn gia làm hỏng thanh danh, lúc trước người tới tham gia tang lễ lác đác không có mấy, trông thấy linh đường quạnh quẽ, hương khói mờ nhạt, Lão phu nhân vốn còn cảm thấy thê lương, nhưng bây giờ một lần nữa vô cùng phẫn chấn. Người bên ngoài tới hay không đã không sao cả, Đế Sư đến rồi, Thái Thường đến rồi, ngay cả Hoàng Đế cũng tới, chỉ ba người này thôi, đủ để chống đỡ luân quý toàn bộ Yên kinh rồi.

Con dâu thứ trên trời có linh, có chết cũng không phải tiếc nuối nữa.

“Linh đường có gió lạnh, mưa phùn bay, sợ có tổn thương Long thể, kính xin Hoàng Thượng đi giá tới chính sảnh nghỉ ngơi một chút, dùng chút đồ ăn.” Đợi mọi người đốt hương nến tiền giấy xong, Quan Tổ Y mới mở miệng mời.

“Được. Trẫm là tới khuyên giải Đế sư, Thái Thường về triều, nơi này không tiện nói, vậy đi chính sảnh đi. Mời Đế sư, mời Thái thường, mời phu nhân.” Thánh Nguyên Đế nhìn như nho nhã lễ độ, thái độ hiền hoà, nhưng lại tận lực bỏ thêm một câu “Mời Phu nhân”, khiến Quan Tổ Y không muốn đi cùng cũng phải đi theo.

Đám người còn lại đều là dân thường, không tiện hầu hạ, sau khi quỳ lạy hành lễ xong từng người tránh đi. Triệu Thuần Hi không ngừng nhìn lại nam tử cao lớn cường tráng và uy phong lẫm lẫm kia, trong lòng than thở: thì ra đây là người mẫu thân vứt chồng bỏ con cũng muốn leo lên, quả nhiên quyền thế ngập trời, Phụng biểu Long tử. Nhưng mà ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, bà ấy hao hết tâm cơ là vì cái gì? Từ Diệp Tiếp dư thoáng một phát cách chức làm Diệp Thái Nữ, cuộc đời này sợ là vô vọng rồi.

Nàng trong chốc lát thương xót, trong chốc lát bất đắc dĩ, cuối cùng vứt bỏ tạp niệm, chậm rãi đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Dư Hương

Trong thính đường rộng thoáng, Thánh Nguyên Đế không bày cái giá Đế vương gì, trông thấy ở giữa đặt một chiếc bàn tròn nhỏ bốn người ngồi vây quanh, lập tức đi qua mời Đế sư ngồi vào ghế trên. Quan lão gia tử xấu hổ không dám nhận, mấy lần chối từ, nhưng bị hấn cố ấn xuống, lại mời Thái thường ở bên trái, chính mình ở bên phải, do đó, Quan Tổ Y bị hai người kẹp ở giữa, đối diện với tổ phụ.

Một đoàn người hàn huyên sơ qua, liền có vú già đưa tới điểm tâm và khay trà, Minh Lan ôm đứa nhỏ đi nhà giữa, lưu lại Kim Tử và Bạch Phúc ở trong sảnh hầu hạ.

Thánh Nguyên Đế thấy phu nhân cúi đầu cúp mắt, chỉ lo nhìn chăm chăm vào chén trà bốc lên hơi trắng, không liếc nhìn mình một cái, cảm thấy không khỏi hoảng loạn, dùng mũi chân âm thầm đá nhẹ nhàng, nói thăm khản câu: phu nhân, ngài liếc nhìn trẫm đi mà, để cho trẫm an tâm.

Đáng tiếc Quan Tổ Y hoàn toàn không nghe được thanh âm trong lòng hấn, vẫn ở trong đầu mắng hấn một trăm tám mươi lượt, vì e ngại tổ phụ và phụ thân, nên không thể không kiềm chế.

Thánh Nguyên Đế thấy nàng không phản ứng, không nói một lời giống như một kẻ đầu đất, liền đoán chắc rằng nàng tức giận quá rồi. Nhưng mà hiện tại hấn chẳng thể quan tâm nàng có tức hay không, cáu hay không, có xa lánh mình hay không. Một gông xiềng đóng trên cổ của hấn cuối cùng đã được cởi bỏ, hiện tại hấn muốn để cho phu nhân nhìn rõ ràng đến cùng người tới hỏi yêu nàng là ai, là thân phận bậc nào.

Hấn có thời gian cả đời đi trấn an con giận của nàng, khơi dậy yêu thương của nàng. Triệu Lục Ly có thể cho nàng, hấn có thể cho; không thể cho, hấn cũng có thể cho, hơn nữa đích thị là tốt nhất khắp thiên hạ!

Tình yêu nồng nàn chan chứa mà không được thổ lộ, ngầm chỉ phu nhân nhưng nàng lại giả vờ không biết, Thánh Nguyên Đế không còn cách nào nữa, đành phải mượn khăn trải bàn hoa lệ che dấu đi cảm cô tay mảnh khảnh của nàng.

Quan Tổ Y cảm giác bỗng nhiên cổ tay bị xiết chặt, bàn tay đã bị người kéo qua, một mực cầm chặt, vô luận giãy dụa như thế nào cũng không mở ra được, không khỏi mắng thầm: Thổ hoàng đế thật đúng là dựa vào đót giết đánh cướp làm giàu, tất cả hành vi đều giống như cường đạo, chiếm vợ cả người ta, lại đây cướp kể thất nhà người ta, chẳng lẽ bị nghiện hay sao? Nghiện thì đi tìm thái y chữa bệnh, uống thuốc chứ!

Thừa dịp khoảng trống tổ phụ cùng phụ thân rũ con mắt xuống uống trà, nàng hung hăng trừng qua, lại chỉ nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, không khỏi chán nản.

Cảm giác được sự mềm mại và ấm áp trong lòng bàn tay, còn có thỉnh thoảng lay động kia, lúc này Thánh Nguyên Đế mới cảm thấy mỹ mãn mà mỉm cười nói, “Đế sư, Thái thường, nhị vị ngài liền đi bộ úy thượng chức đi, mũ quan, quan bào trẫm cũng đã mang đến đây rồi. Trên triều đình thiếu đi các người, trong lòng trẫm rơi vào trống rỗng, không làm cái gì được.”

“Kính xin Hoàng Thượng thứ lỗi, thảo dân lớn tuổi, tinh thần bất lực, muốn ở nhà an dưỡng tuổi thọ, hưởng chút ít thanh phúc, không muốn tới triều đình đốc sức làm việc nữa. Giải rồi, không về không được.” Quan lão gia tử quả quyết cự tuyệt, Quan phụ cũng nhỏ giọng hòa cùng.

“Ngài sao có thể là tinh thần bất lực được? Rõ ràng to lớn khỏe mạnh mà! Vậy Trẫm gọi thái y đến để ông ta xem cho ngài. Vì một đứa bé, trẫm lại mất đi hai vị lương sư, khiến trẫm đau lòng lắm!” Giọng Thánh Nguyên Đế chân thành tha thiết, biểu lộ buồn bã, rõ ràng là có vài phần sức cuốn hút, nếu là bỏ qua mười ngón tay trái hấn cố gắng giao kết với tay phu nhân thì tốt hơn.

Quan Tổ Y thật sự bị tức muốn cười, hai đời cộng lại đều chưa thấy người nào không biết xấu hổ hơn so với Hoắc Thánh Triết, đang ở trước mặt tổ phụ, cha ruột người ta, cũng dám làm chuyện khinh bạc như thế này, khó trách có thể bất cóc được Diệp Trấn.

Nàng giãy dụa liên tục nhưng vẫn không cời ra được, tránh cũng không tránh hết, đành phải buông lỏng sức lực, đợi tới lúc cái người này cũng buông lỏng sức lực theo sẽ rút tay về, nhưng nào có ngờ hấn lại giao hoạt như vậy, nắm ngón tay nhanh chóng tiến thêm vào, một mực chế trụ lòng bàn tay nàng, đặt ở trên đùi rắn chắc của hấn.

Cách bóp vài vốc, nàng có thể cảm nhận được cơ bắp chân căng cứng của hấn, chỗ lòng bàn tay kề nhau càng nóng hôi hổi, mồ hôi bốc lên nhiều lần, rất nhanh đã ướt đầm một mảnh. Nhưng hấn lại không thấy được dính nhót chút nào, càng không chê bẩn thỉu, lòng bàn tay chà đến cọ đi không có lúc nào dễ yên. Nếu không có tiếng tụng kinh gian ngoài che dấu cho, âm thanh nước động thì thậm sợ là đã bị tổ phụ và phụ thân nghe thấy hết rồi.

Quan Tổ Y xấu hổ tới đỏ bừng bên tai, âm thầm rút xuống vài lần, lại khiến người nọ càng thêm cao hứng, lôi kéo tay của nàng đưa tới hướng giữa háng, nàng kinh sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, không thể không thành thành thật thật mà mặc hấn cầm tay, sau đó nhìn biểu lộ của hấn, nhưng vẫn thấy hấn chân thành buồn bã như vậy, quả nhiên là mặt người dạ thú.

Dưới sự vừa thẹn vừa xấu hổ, nàng không đợi tổ phụ mở miệng đã nói trách móc, “Hoàng Thượng nói lời này là sai rồi. Cái gì gọi là vì một đứa bé? Phải biết rằng trẻ nhỏ là tài phú quý giá nhất của gia tộc, thậm chí cả bang nước, không có nghìn nghìn vạn vạn kẻ đến sau, nào có sự nghiệp trăm năm to lớn, muôn đời hưng thịnh của Ngụy Quốc? Tương lai của đứa trẻ chính là tương lai của gia tộc, cũng tương lai của bang nước, từ lúc nó còn là thai nghén trong bụng mẹ, đã gánh lấy hi vọng và tâm lực ấy rồi. Hoàng Thượng không phải là người Trung Nguyên, có lẽ không biết sự chấp nhất đối với con nôi đối, đối với huyết mạch kéo dài của người nơi đây. Lấy một ví dụ dễ hiểu nhất ngài sẽ biết, đích trưởng tôn Diệp Hạo của Diệp gia, chính là đứa bé có chứa tàng bảo đồ đó, Diệp Toàn Dũng là người vì tư lợi, vì bảo toàn nó mà nguyện ý dùng cừu tộc Diệp thị và Triệu gia chôn cùng, cái này là lực lượng huyết mạch, cũng là lực lượng của trẻ nhỏ, đến đóm lửa cuối cùng cũng có thể thành sao. Cho nên Trung Nguyên mới có một câu nói là ‘Không ai hèn mãi mãi’ bởi vì bọn họ có vô hạn khả năng và tương lai.”

Nàng thoáng giãy dụa một lần nữa, lại bị cầm thật chặt, đành phải cắn răng tiếp tục, “Nguyễn gia gọi nước bản lên trên đầu ta, đồng đẳng với giới nước bản lên trên người thích trẻ con, nếu ta là yêu phụ, vậy đứa nhỏ là cái gì? Yêu ma quỷ quái ư? Được loại thanh danh này, khiến tương lai nó tự xử như thế nào đây? Quan gia ta thế thể đòi dạy học trông người, có thể không có cảm y hoa phục và công danh lợi lộc, nhưng không thể hủy diệt bất luận một đứa trẻ nhỏ nào, làm bất luận một khối lương tài nào. Hôm nay tổ phụ cùng phụ thân ta ở trên triều đình chính trực vì nó, ta ở trước cửa phủ cự tuyệt không nhận sai, đợi khi nó hiểu chuyện ta có thể nói cho nó biết, nó là một người có người bảo vệ yêu thương, là đứa bé có người chờ mong, không phải yêu ma quỷ quái gì hết.”

Nàng nhìn về phía tổ phụ và phụ thân, trong mắt thăm ra những điểm nước mắt trong veo, “Mặc dù ngay cả làm phiền hà hai vị trưởng bối, nhưng ta biết rõ trong lòng bọn họ đích thị là cam tâm tình nguyện. Người Quan gia chúng ta làm bất luận một chuyện gì đều lo lắng một nguyên tắc, không làm trái bản tâm, không thẹn không hối hận.” Sau đó nhìn về phía Thánh Nguyên Đế, nói thẳng, “Hoàng Thượng, ngài muốn trách tội thì trách tội ta làm việc vô ý, không quản lý được nhà, khiến tiếng gió lọt ra ngoài, không nên trách móc đứa bé may mắn. Nó vừa được sinh ra, thuần trắng như một trang giấy, nó mới vô tội làm sao?”

Nói đến nói đi vẫn là không chịu thừa nhận chính mình có sai, tính tình quả nhiên bướng bỉnh, nhưng khiến Thánh Nguyên Đế càng không nỡ buông tay. Phụ nhân phun ra trùng trùng điệp điệp những câu chữ đang đánh vào lòng, rơi vào trong tâm khảm hấn. Nếu như năm đó cũng có một người bảo vệ mình khắp nơi như vậy, ra mặt thay cho mình, hấn không cần giãy dụa trong Địa Ngục phải không? Không cần chém giết trong đao quang kiếm ảnh, độc hành ở bên trong gió tanh mưa máu đúng không? Nếu như có thể lấy được phụ nhân làm vợ, được nàng bảo vệ vài phần, có chết cũng không tiếc.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm xúc của hấn đã bành trướng, khó có thể điều khiển tự động.

Quan lão gia từ thấy khuôn mặt Hoàng Thượng lạnh nghiêm, lâu không mở miệng nói, còn tưởng rằng hấn bị cháu gái cưng của mình chọc giận. Mổ bụng lấy con đã đủ kinh thế hãi tục lắm rồi, nàng còn ngại chính mình cái đuôi không quét sạch sẽ, sai cũng chỉ sai điểm này, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó, không che dấu chút nào.

Đứa nhỏ này quá mức ngay thẳng, hay nói thật, cũng như chính mình. Trong lòng than thở, Quan lão gia từ đành phải giúp đỡ lật tẩy, “YY nói rất đúng, Hoàng Thượng chó giận chó đánh mèo sang đứa nhỏ này. Thế nhân đều nói làm quan tốt, ta lại cảm thấy trông người tốt nhất. Làm quan có thể trị một lúc, còn trông người có thể hưng muốn đời, đây chính là công giáo hóa, ta mặc kệ nó là ai.”

Quan phụ cũng cười hòa cùng, vẫn phong thái trắng thanh gió mát.

Thánh Nguyên Đế âm thầm vuốt ve đầu ngón tay mảnh khảnh của phụ nhân, khấn cầu, “Mới vừa rồi là trẫm nói lỡ, kính xin chư vị chớ nên trách tội. Đế sư, tình huống của trẫm là như thế nào, không có người rõ ràng hơn so với ngài. Lúc trước lúc báii nhập môn hạ của ngài, mặc dù trẫm đọc không hiểu sách, ngay cả chữ Hán đều không viết được đầy đủ, nhưng hôm nay thật vất vả mới học viết văn được một chút, ngài lại cáo lão từ quan rồi, để trẫm ứng phó với những người trên triều đình kia như thế nào đây? Hoàng thất muốn dùng dòng họ không chế trẫm, thế gia quý tộc muốn làm mất quyền lực của trẫm, hàn môn sĩ tử không giúp được gì, võ tướng thô bỉ chỉ biết chém giết, nếu không có nhị vị ngài trừ tính, trình lên khuyên ngăn, khuyên nhủ, trẫm thực sự không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện hoa mắt ù tai rồi. Cho dù không nể mặt trẫm, cũng mời nể mặt mũi của dân chúng, tiếp tục về triều phụ tá trẫm đi.”

Dứt lời thờ dài một tiếng, giọng điệu sầu bi, “Chẳng trách thế nhân đều nói ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, làm Hoàng đế nhất định được tự xưng vương. Lúc này trẫm không phải là như thế sao? Thật vất vả được hai vị lương sư có thể khuyên can, cũng muốn bỏ trẫm mà đi rồi.” Nói xong không ngờ còn đỏ cả mặt vành mắt, hừ Quan lão gia từ và Quan phụ vội vàng đi khích lệ, tâm niệm dao động.

Quan Tổ Y bội phục Hoắc Thánh Triết sát đất, công phu một câu lại còn thiếu chút nữa rơi lệ, người không biết còn tưởng là hấn đa tình chân ý lắm đấy, kì thực ở dưới đáy cái bàn âm thầm vuốt nắm ngón tay của nàng, thiếu chút nữa cọ sát một lớp da của nàng đây này.

Lúc nàng sắp không nhịn được nữa, hấn không thể xốc cái bàn vung cho hấn mấy cái tát thật mạnh, thì quan gia nom nóp lo sợ đi tới cửa, quỳ xuống đất

nói, “Nô tài bái kiến bệ hạ, bái kiến đế sư đại nhân, Thái Thường đại nhân. Phu nhân, hôm nay khách quý tới thăm, Lão phu nhân bảo ngài đi phòng ăn nhìn xem nên thêm đồ ăn nào, đầu bếp không biết khẩu vị của mấy vị quý nhân, không dám tự ý làm việc, đang chờ ngài bảo cho biết đây ạ.”

“Được, vậy ta đi xem.” Quan Tô Y thờ hất ra, thầm nghĩ cái tên Thổ hoàng đế này nên buông tay rồi nhì, nào có ngờ hấn lại như kẻ ngễnh ngãng, tiếp tục cầm tay nàng.

“Bệ hạ, ngài muốn ăn gì, thần phụ sẽ đi chuẩn bị?” Nàng hỏi thăm ám chỉ.

Thánh Nguyên Đế “Chăm chú” tự thoại cùng đế sư, Thái thường lúc này mới nhìn lại về phía nàng, nói trầm ngâm, “Mỗi khi dùng bữa cùng đế sư, ông đều nói tay nghề ngự trù trong cung đều như vậy, không kịp nổi cháu gái nhà mình một phần vạn. Trầm thật vất vả mới được gặp phu nhân, có thể may mắn nếm thử tay nghề của phu nhân không? Không cầu nệ rau dưa thể nào, cứ chọn món mà ngài sở trường nhất là được.”

Thứ nhất là để cho chính mình rửa tay làm com canh cho hấn, da mặt có thể dày hơn một chút nữa không hả? Trong lòng Quan Tô Y chán nản, nhưng lại không thể không gật đầu đáp ứng, thoáng giã dựa một lần nữa, quả nhiên thoát thân được rồi, vì vậy vội vàng dẫn Kim Tử rời khỏi phòng, đi rất nhanh chóng.

Lúc này Thánh Nguyên Đế mới gơ lên cánh tay trái đồ mồ hôi ẩm ướt, làm bộ chạm đến chóp mũi, kì thực ngửi mùi hương đậm đặc còn lưu lại trên tay hấn, đôi mắt nhắm lại, chảy ra một tia say mê. Qua hôm nay, hấn sẽ không đi áp dụng phương thức quanh co vòng vèo nịnh nọt phu nhân nữa, ở điều kiện tiên quyết không tổn thương danh dự của phu nhân, hấn muốn cho nàng mau chóng hòa li, nở mày nở mặt mà gả vào hoàng thất, làm Hoàng hậu của hấn.

Nhất quốc chi mẫu, bốn chữ này chỉ có phu nhân mới gánh được.

Hết chương 90.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cự tuyệt

Quan Tô Y làm mấy món mà tổ phụ và phụ thân thích ăn nhất, lại rót mấy hũ rượu chính mình nấu, lấy ra một chút cho thỏ, gà vịt ăn, xác định không có độc mới bảo tổng quản Bạch Phúc tự mình đưa đi.

“Phu nhân, ngài không qua dùng bữa cùng bệ hạ sao?” Kim Tử kiên trì đặt câu hỏi. Vì sao bệ hạ tới đây, không có người nào rõ ràng hơn nàng hết, một khi ngài ấy không không chế được cảm xúc, sẽ không thông báo làm ra chuyện gì. Tuy nói ngài ấy gần đây trở nên rất gấu, nhưng gấu cũng ăn người đó nha!

“Trước đây ta đã đoán người hấn là trong cung phái tới đây, tám – chín phần mười là người của Hoàng thượng, nhưng không ngờ tới Hoàng Thượng chính là Hốt Nạp Nhĩ.” Quan Tô Y mặt không biểu tình mà rửa sạch tay, cạnh góc móng tay cũng được chà xát sạch sẽ.

Chính là bởi vì trong lòng có tính toán trước, cho nên nàng làm cái gì cũng không tránh Kim Tử. Chẳng ai hoàn mỹ, tổ phụ và phụ thân trung trực, giỏi giang như vậy, danh vọng dần dần cao, ở phố phường cơ hồ không nghe được nửa câu chửi bới nói bậy, tất cả đều là khen ngợi, điều này trong trong mắt người địa vị cao không phải là chuyện tốt lành gì. Có câu cửa miệng nói “Công cao cái chủ già nguy, đứng hơi chán chủ già chết*”, lúc thích hợp tự làm bản đi một chút thanh danh là phương thức lẫn tránh hữu hiệu nhất.

[*Công cao cái chủ già nguy, đứng hơi chán chủ già chết: ý là Người có công lao hơn chủ sẽ không an toàn, người mạnh hơn chủ sẽ chết]

Để cho tổ phụ và phụ thân giới nước bản lên trên người mình, hủy thanh danh cùng cao thượng của bọn họ, nàng không nỡ, liền để Kim Tử lại, nhưng không ngờ việc này sau lưng lại còn cất giấu thủ đoạn xấu xa hơn.

Kim Tử chảy nước mắt ra, vội vàng quỳ xuống xin lỗi, “Phu nhân ngài đừng nghĩ nhiều, nô tỳ là phụng mệnh đến đây bảo hộ ngài đấy ạ, không có ý giám thị. Từ khi nô tỳ tới bên người ngài, chưa từng làm chuyện nhỏ tí tẹo nào có lỗi với ngài, xin ngài đừng đuổi nô tỳ đi. Phu nhân van xin ngài!”

“Người là nha đầu tốt, rất tài giỏi, cũng trung tâm với chủ tử.” Giọng Quan Tô Y rất bình thản, “Đứng lên đi, ta sẽ không đuổi người đi, đuổi một người người, không biết hấn sẽ phái ai tới đón thay, không bằng tất cả mọi người giảm đi cái công phu đi đi lại lại này.”

Kim Tử vừa thẹn vừa nắc cở, liền tiếp dập đầu, thấy phu nhân ra phòng ăn, đi hướng linh đường, vội vàng nhắm mắt theo đuôi theo sát, không dám nói lại chuyện để cho nàng trở về hầu hạ bệ hạ nữa.

Thánh Nguyên Đế khổ đợi phu nhân không đến, bên người lại có Đế sư và Thái thường ở đây nên không tiện hỏi thăm, càng không thể đuổi theo, đành phải thực sự không biết vị mà dùng bữa.

Cùng lúc đó, tin tức Hoàng Thượng đích thân tới Triệu phủ đã truyền tới mức ai ai cũng biết, lại có quan viên Pháp Tào được cấp trên ra hiệu, tuyên

đương khắp nơi Đế sư, Thái thường và Tổng Huyền ở trên triều tấu đúng, lấy danh tốt cho Quan gia, cho phu nhân, cho đứa bé; lại khiến hơn mười tên nho sinh giải thích kỹ càng điều lệ tân pháp cho dân chúng.

Chuyện kì quặc phát sinh ở Triệu gia, đầu đường cuối ngõ truyền một lần thì cũng thôi đi, không bao lâu sau sẽ bị dân chúng quên lãng, mà quốc pháp lại có liên quan tới cuộc sống, thậm chí cả tánh mạng vui buồn của bọn họ, sao có thể không để ý tới chứ? Trước đó cũng có quan lại nhỏ từng tới nhà phân phát sách《 dân hình chi pháp 》, nói cho bọn họ học giỏi quốc pháp, thời khắc mấu chốt có thể có tác dụng lớn, lại nói dân hình chi pháp chính là luật pháp Hoàng Thượng đặc biệt chế định vì dân chúng, mục đích của nó là giữ gìn lợi ích cho dân chúng.

Quan phủ nha, lời gì mà chẳng nói được? Chuyện buồn nôn nào mà không làm ra được? Nghe một chút thì cũng thôi đi, thực sự thì không có đâu. Đây là cách nghĩ của đại đa số dân chúng, nhưng tại giờ này khắc này hoàn toàn bị phá vỡ. Vì một đứa bé sơ sinh, vì rửa sạch ô danh yêu ma quỷ quái của nó, Đế sư, Thái thường lại song song từ chức quan, cáo lão về nhà rồi!

Đây chính là Đế sư, nhân vật lớn còn tôn quý hơn cả thừa tướng đấy! Thái thường cũng đứng đầu Cửu khanh, cao không thể chạm! Hai vị Thái Sơn Bắc Đẩu chỉ vì một câu “Cứu lầm rồi” liền cỡi quan bào trên triều, dứt khoát kiên quyết mà đi, có thể thấy được Dân hình chi pháp kia không phải nói đùa đâu. Thậm chí còn có Hoàng thượng trách cứ và Tổng Huyền đối đáp về sau, trình bày kỹ càng và sinh động nội dung dân pháp, cái khác tạm thời không đề cập tới, chỉ một điều “Quan phủ không được xem mạng người như cỏ rác” đã có thể khiến dân chúng mang ơn, bồn tẩu bầm báo rồi.

Đều nói nền chính trị hà khắc mạnh như hổ, lời ấy không khuyếch đại một chút nào, Ngụy Quốc trước khi thành lập, dân chúng cho tới bây giờ không biết mình cũng là người, mạng của mình cũng là mệnh, lương thực dùng mồ hôi và máu trông ra chớp mắt đã bị thế gia ngang ngược cướp đoạt không còn, muốn còn sống chỉ có thể bóc vỏ cây, đào rễ cỏ, thậm chí ăn bùn đất; sau này khi biên quan chiến tranh, thế gia huân quý thì trốn, ngược lại dân chúng đổ lên trước trận ngăn cản đao ngăn cản thương; cho dù thành thành thật thật đợi ở trong nhà, cũng sẽ bị họa trời giáng, bỗng nhiên có một đám quan binh hoặc cường đạo xông tới, đốt giết đánh cướp việc ác bất tận; nếu người dám lên cáo trạng, vậy thì hay rồi, quan lại sớm có cầu kết với trộm cướp ném một tấm hình kỷ có thể đánh chết người tại chỗ.

Đây chính là thời gian mà trước kia bọn họ trải qua, đói khổ lạnh lẽo, ăn bữa hôm lo bữa mai, so sánh với trước mắt đây, đúng là một cái ở Địa Ngục, một cái ở Thiên đường.

Lúc này ai còn quan tâm Nguyễn thị như thế nào, Quan phu nhân như thế nào, đứa bé ra sao? Tranh thủ thời gian đi lý giải nội dung cụ thể《 dân hình chi pháp 》mới đại sự hàng đầu. Nghe nói Dân pháp về sau còn có quốc pháp, thuế pháp, thương pháp, thổ địa pháp... Chẵn là tổng cộng bao hàm toàn diện, mỗi một bộ pháp điển đều là lấy dân làm gốc, yêu dân hộ dân, nghe lên tựa hồ quá không thể tin, nhưng có Đế sư, Thái thường vì bảo vệ một đứa trẻ con mà giận dữ từ quan phía trước, lại có Hoàng Thượng bãi miễn Pháp Tào Thượng thư Tổng Huyền tại về sau, một lý niệm “Mạng người như trời” này đã bị bọn họ trùng trùng điệp điệp đánh vào trong óc dân chúng.

“Hoàng Thượng nói hay quá, người làm quan phải nên như Quan phu nhân ấy, vì mạng người, tự nguyện vì thiên hạ lớn nhỏ. Nếu biết rõ trong vụ án che dấu oan tình, nhưng bởi vì gặp phải lực cản mà buông tha cho, còn làm quan phụ mẫu làm cái gì?” Một ông lão nói cảm khái.

“Đúng vậy. Quá trình tra ra thực hư tựa như mổ bụng vậy, nếu như ngay cả dùng khí cầm dao cũng không có, làm sao có thể trông cậy vào bọn họ vì dân chờ lệnh, không sợ quyền quý? Vị pháp Tào Thượng thư Tổng Huyền kia chính là đảng phái của Vương thừa tướng, lại là một kẻ tay sai của quyền quý mà thôi.”

“Vương thừa tướng gì chứ, đừng dắt vàng lên trên mặt hấn như vậy. Bởi vì kích động dân loạn, làm lung lay ngai vàng, Hoàng Thượng sớm đã bãi miễn tất cả các chức quan của hấn rồi, vì bảo toàn thể diện và danh dự của gia tộc, hấn không thể không xin hải cốt về quê, nếu không hiện tại đã là tù nhân rồi. Người với người là không thể so, cùng là làm quan đây, cùng là từ quan đây, có một số người có thể so với sài lang hồ báo, lòng dạ hung ác; có một số người đạo đức tốt, đại nhân đại nghĩa; có một số người là vì tư lợi, có một số người lại là vì thiên lý công đạo. Nếu quan tốt như Đế sư và Thái thường nhiều hơn một chút nữa, dân chúng đã được cứu rồi.” Đế sư và Thái thường là quan tốt, Hoàng Thượng cũng là Hoàng Thượng tốt. Ngài anh minh thần võ, ban phát công bằng thi hành nhân ái, ngày tốt lành của chúng ta vẫn còn ở phía sau đây.” Người này vừa dứt lời, liền nghiêng đón rất nhiều tiếng cười vui mừng.

Chuyện mổ bụng lấy con dần dần bị người ta ném ra sau đầu, mặc dù còn có một số lão nho sinh tư tưởng cổ hủ nín lấy không buông, nhưng cũng không trở ngại được cái gì.

Bởi vì thánh giá Hoàng đế đích thân tới, người đến Triệu phủ phúng viếng ngày càng nhiều, ngay cả người qua đường bán đại bác cũng không tới cũng cảm lễ vật đến thăm, càng đừng đề cập tới huân quý trong kinh. Quan lão gia tử và Quan phụ cùng Hoàng Thượng ăn cơm xong liền chuẩn bị đưa hấn hồi cung, nhưng không ngờ người đã đi tới cửa, bỗng nhiên sửa lại chủ ý, “Trẫm nhìn qua đứa bé một chút mới đi chứ nhỉ? Phu nhân ở đâu rồi, thỉnh nàng chi đường, nhị vị cứ đi phòng trước hỗ trợ đãi khách đi, không cần phải quan tâm tới trẫm, trẫm không muốn ứng phó với người không có phận sự.”

Mất thấy con rể bận rộn không qua nổi, lại là một dân thường, không tiện liên hệ với huân quý, Quan lão gia tử và Quan phụ tất nhiên là vội vàng đáp ứng, sau đó sai người đi gọi Y Y.

Nghe nói Hoàng Thượng muốn nhìn đứa bé, Lão phu nhân và Trọng thị lo lắng sợ hãi với hấn, vội vàng thúc giục Quan Tô Y tranh thủ thời gian đi. Hai người một trước một sau đi đến nhà giữa, đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy hai vị vú em đang gục xuống bàn ngủ gà ngủ gật, Minh Lan ôm đứa bé nhẹ nhàng đứng đưa, trong miệng phát ra bài đồng dao không biết tên.

“Nô, nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng.” Trông thấy thân ảnh cao lớn đứng ở cửa ra vào, nàng bị dọa tới phát run, lại không nhận ra người này chính là cái tên thị vệ cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Hai vị vú em đang ngủ gật toàn bộ tiêu tán, kinh sợ quý xuống đất.

Thánh Nguyên Đế nhân nhạ hô lên “Khởi”, trực tiếp đi qua ôm đứa bé, động tác rất phóng túng, như tiện tay ôm một đồ vật. Quan Tô Y vốn không muốn phản ứng với hấn rốt cục không nhịn nổi nữa, lập tức ngăn trở, “Đứa nhỏ xương cốt mềm mại, dễ bị thương tổn, Hoàng Thượng vẫn nên giao nó cho thân phụ ạ.” Vừa nói vừa thuận thực tiếp nhận đứa bé, một tay đỡ nhẹ cái gáy nó, một tay ôm quanh.

“Phu nhân tương lai đích thị là một vị mẫu thân tốt.” Ánh mắt Thánh Nguyên Đế sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng, giọng điệu ôn nhu, “Đứa bé nếu có thể kế thừa cao lớn cường tráng của trẫm, lại kế thừa thông minh nhanh nhạy của phu nhân, tương lai hẳn là thái tử ưu tú nhất Ngụy Quốc. Đương nhiên, nếu là sinh vị trưởng công chúa kế tiếp hoàn toàn giống như phu nhân, như vậy cũng rất tốt, trẫm nhất định sẽ sủng ái nó như hòn ngọc quý trên tay.”

Mất thấy Minh Lan và hai vú em lộ ra biểu lộ kinh hãi, Quan Tô Y không thể nhìn được nữa, nghiêm nghị quát lớn, “Kính xin Hoàng Thượng ăn nói thận trọng!”

“Những lời này trẫm chuẩn bị trước mấy tháng, những cảnh con cái quần đầu gối trẫm cũng nghĩ hơn mấy tháng, làm sao sẽ là không thận trọng?” Thánh Nguyên Đế vô tội nhìn lại, biểu lộ chân thành tha thiết.

Đôi má Quan Tô Yửng đỏ bừng, không biết là xấu hổ hay là tức nữa, nhìn về phía Kim Tử, ra lệnh “Mang hai người này đi ra ngoài dạy dỗ quy củ cho tốt, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng bọn họ nên nắm chắc.” Đỡ đứa bé đưa cho Minh Lan, giọng hơi trì hoãn, “Ôm Nhị thiếu gia sang phòng kế bên, có mấy lời không thích hợp để cho nó nghe thấy, miễn cho dơ bẩn tại.”

Nàng lần này nói tiếng lỏng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe hoàn toàn không thể khiến cho Thánh Nguyên Đế xấu hổ, ngược lại làm hấn nhẹ cười rộ lên, phảng phất như rất vui.

Quan Tô Y cũng bị tức nở nụ cười, nhượng mi hỏi, “Hôm nay người đứng trước mặt ta là ai, thị vệ Trần Tây Hầu phủ Hốt Nạp Nhĩ hay là hoàng đế Hoắc Thánh Triết trên Kim Loan điện?”

Thánh Nguyên Đế không dám tùy ý nói tiếp, nói thăm dò, “Là Hốt Nạp Nhĩ thì như thế nào, là Hoắc Thánh Triết thì như thế nào?”

“Là Hốt Nạp Nhĩ, ta sẽ hung hăng tát nguoi một cái, bảo nguoi lập tức xéo đi! Là Hoắc Thánh Triết, ta sẽ lấy chết khuyên can, miễn ngài bại hoại luật pháp loạn kỷ cương, hỏng mất luân lý cương thường!”

Chống lại đôi mắt sáng như hàn tinh của nàng, hô hấp Thánh Nguyên Đế hơi tắc nghẽn, châm chước một lát mới nói, “Trẫm là Hốt Nạp Nhĩ, cũng là Hoắc Thánh Triết, nàng muốn như nào?”

“Rất tốt, ta đây trước hết hung hăng tát nguoi mấy cái, sau đó đung xà nhà chết ở cửa! Nguoi có dám thử xem hay không?” Nhớ tới Diệp Trần còn trong cung, Quan Tô Y chỉ cảm thấy dạ dày bốc lên, buồn nôn muốn ói, nói bèn nhón, “Hoàng Thượng, nghe tổ phụ cùng phụ thân thuật lại, ta vốn tưởng rằng ngài là một vị minh quân, nhưng không ngờ lại hoa mắt ù tai đến tận đây. Mưu đoạt vợ người chẳng lẽ là ham mê của ngài hay sao? Cướp Diệp Trần không đủ, ngài còn muốn dụ dỗ ta sao? Ngài coi ta trở thành cái gì? Còn đặt Quan gia ở chỗ nào? Ngài cho rằng ta cũng sẽ như Diệp Trần khóc sụt mướt, ôm ở mà theo như vậy sao? Ngài không khỏi nghĩ đến thật đẹp! Quan gia không phải Diệp gia, có xương cốt, có gan phách, lại càng không sợ cường quyền, hôm nay ta liều chết cự tuyệt, ngày sau tổ phụ cùng phụ thân ta ôn hòa liều chết can gián, Quan gia ta cho dù thịt nát xương tan cũng không chịu khuất nhục!” Nàng vừa nói vừa gỡ trâm bạc xuống, nhắm đầu sắc bén kia vào ngay cổ họng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nguồn nhảy chương

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tế văn

Cho dù nguyên người nhà không đến tranh cãi âm ỉ, Quan Tô Y vốn cũng tính vì đệ muội tổ chức một hồi siêu độ cúng bái hành lễ. Nhân Hoàng thượng hôm qua đích thân tới Triệu phủ tế bái duyên cớ, tiền đến thấy âm tự tham gia nghi thức thân tộc cùng quyền quý rất nhiều, lại có triệu cần du đồng bào chiến hữu giúp đỡ, trường hợp có thể nói long trọng. Mà hấn bản thân còn tại trên chiến trường chém giết, cũng không biết năm nào tháng nào tài năng trở về.

Nguyễn người nhà thẳng đến quá ngõ mới tới, một đám mặt mũi bầm dập, tinh thần mất tinh thần, như là gặp đại nạn. Bọn họ không nói hai lời liền bỏ nhào vào lão phu nhân bên chân kêu cứu mạng, nói thẳng tiền tài đều bị đạo phi cướp sạch, nay ngay cả trở về nhà vòng vo đều không có, cầu Triệu phủ hảo tâm thu lưu.

Dù sao cũng là Nguyễn thị người nhà, lại ở của nàng lễ tang thượng, lão phu nhân chẳng sợ hận độc bọn họ, cũng chỉ nắm bắt cái mũi chuẩn bị mấy gian sương phòng, đem nhân dân xếp ở thấy âm trong chùa.

Cùng lúc đó, Quan Tổ Y chính đem chính mình khóa ở bên trong phòng vì Nguyễn thị viết tế văn, sau đó đem ở trên pháp đàn xướng niệm đốt cháy, cảm thấy an ủi nàng trên trời có linh thiêng. Chính như phía trước lời nói, nàng tuyệt không sẽ vì mộ bụng lấy con nhận sai, phi vì mình thanh danh, mà là vì đứa nhỏ tương lai. Như vậy có năng lực viết những gì đâu?

Nàng vứt bỏ tạp niệm, cẩn thận nhớ lại cùng Nguyễn thị ở chung nhiều điểm giọt giọt, ký đau lòng nàng vì dung mạo sở một, rơi vào vây hữu, lại cảm phục nàng hiếu kính bà mẫu, đối xử tử tế tiểu bối, cùng chính mình lại quan hệ hòa thuận, cho nhau đến đỡ, nghĩ nghĩ, nước mắt đã lăn xuống, dính y phục ẩm ướt khăm.

Một lát sau, nàng rút cuộc nhắc tới bút, chậm rãi viết, “Thánh nguyên 4 năm tháng 9, điệu đệ muội Nguyễn thị cho thấy âm tự, năm đó mới gặp.....” Viết ước chừng một cái canh giờ, khóc viết, viết khóc, thẳng đem ánh mắt ngao đảo bừng mới chậm rãi thu cuối cùng nhất bút, ngồi ở ghế trên ngân người.

Lúc này, nàng mãi đầu óc đều là Nguyễn thị âm dung nụ cười cùng sắp chết kêu gọi, cái gì Hốt Nạp Nhĩ, Hoắc Thánh Triết, đều bị vong không còn một mảnh. Muốn cái gì nữ nhân tình dài, đồ cái gì vinh hoa phú quý? Có thể hảo hảo còn sống, dưới gối đường vài cái đứa nhỏ, mới là thể gian tối thơm ngọt chuyện.

Nhớ tới thương tâm muốn chết Mặc Mặc cùng kêu than cho thực phẩm, đã bị nàng gọi là vi triệu Hoài Ân trẻ con nhỏ, nàng rút cuộc lau quệt cuối cùng một giọt nước mắt, cảm tế vẫn đi đàn tràng.

“Quan thí chủ, tế văn viết xong?” Huyền Quang đại sư ôn thanh hỏi.

“Viết xong, đại sư muốn nhìn sao?” Quan Tổ Y hai tay tạo thành chữ thập, cung kính hành lễ.

“Không được, làm cho người chết trước xem đi.” Huyền Quang đại sư thân thủ, ý bảo nàng đi lên pháp đàn, đặt nàng ngồi vào chỗ của mình phương đánh mõ, mệnh ngồi vây quanh ở pháp đàn bốn phía tăng nhân bắt đầu tụng kinh. Di thể bị hao tổn nãi tới kỳ, nhu thành tâm thành ý sám hối, cũng niệm chừng bảy bảy bốn mươi chín thiên hướng sinh trải qua tài năng bù lại.

Lượn lờ phạm âm cùng mộng lung sương khói trên không trung quanh quẩn, lại có một cỗ nồng đậm đàn mùi xâm nhiễm tả hữu, làm người ta tâm sinh tức mục đồng thời lại phá lệ bình tĩnh bình yên. Tiến đến tế bái thần tộc cùng quyền quý lực tục ngồi chồm hổm bò đoàn, hai tay tạo thành chữ thập, đi theo tụng kinh.

Bọn họ nâng mâu nhìn trên pháp đàn quan phu nhân, muốn nghe xem nàng như thế nào cảm thấy an ủi vong linh.

Quan Tổ Y đưa lưng về nhau mọi người quỳ gối linh tiền, thành tâm thành ý niệm một đoạn hướng sinh trải qua, thể này mới cảm lấy giấy viết bản thảo xướng đọc tế văn. Lúc này tế văn nhiều phảng [Kinh Thi] nhã tụng tứ ngôn ngôn ngữ có vần điệu, hoặc dùng biên thể, chỉ ở trang nghiêm tức mục, chính thanh chính sắc; Nhưng nàng nhớ đến chuyện cũ bị từ giữa đến, thật không nghĩ dùng bốn năm tự hoặc sáu bảy câu hạn chế biểu đạt, tác niệm thương nhớ, nhưng lại đánh vỡ lệ thường cùng cách thức, viết nhất thiên văn xuôi.

Mở đầu vài đoạn nhớ lại hai người như thế nào nhất kiến như cố, tình đồng tử muội, Nguyễn thị lại là như thế nào hiếu kính bà mẫu, chiếu cố tiểu bối; Kế tiếp lược tự Triệu phủ lực tục phát sinh mấy đại biến cố, đem người một nhà gặp nguy không loạn, nâng đỡ lẫn nhau, cộng độ cửa ải khó khăn quá trình viết nhập tình nhập cảnh, giống như ở trước mắt. Trong đó có rất nhiều cực khổ kinh sợ, đã có càng nhiều ấm áp tường hòa, đem Nguyễn thị điểm đậm không tranh, dịu dàng mềm mại hình tượng nhuộm đậm vô cùng nhuần nhuyễn.

Sau vài đoạn đầu bút lông xoay mình chuyển, nhưng lại bắt đầu tường thuật nàng trúng độc khó sinh cho đến huyết tẩn mà chết đủ loại. Vì bảo trụ đứa nhỏ, nàng là như thế nào liều mạng giãy dụa, cố gắng muốn sống; Biết được cơ thể mẹ cùng thai nhi đều có bỏ mạng chi nguy, lại là như thế nào dứt khoát kiên quyết bỏ qua chính mình, lưu lại đứa nhỏ. Dùng tầng tầng bóc lột bút pháp đem nàng ngoài mềm trong cứng, chí tình chí nghĩa một mặt triển lộ không bỏ sót.

Nàng trước khi chết thanh thanh kêu gọi, từng đạo hò hét, cùng với Quan Tổ Y nghẹn ngào đọc, tựa hồ liên vang ở pháp đàn, chạm đến bên tai, làm dưới đài thân hữu cùng quý nhân nhóm sớm rơi lệ đầy mặt, ruột gan đứt từng khúc. Ngay cả xưa nay vô bì vô hi, đại triệt hiểu ra các tăng nhân cũng gián đoạn kinh văn, xao rối loạn mõ, không thể không dừng lại lau lệ. Bọn họ chưa bao giờ nghe qua như thế quá sâu bi tuyệt tế văn, trực khiếu nhân như lâm này cảnh, cảm động lây, hận không thể xóc lên quan tài, liều mạng bồi rồi người chết, khóc khản câu nàng một lần nữa sống lại.

Tụng kinh thanh dừng, xướng niệm thanh vẫn còn tiếp tục. Tất cả mọi người cảm nước mắt cẩn thận nghe.

Cuối cùng vài đoạn rút cuộc theo kia bị thăm đến cực điểm cảnh tượng trung thoát ra, bắt đầu miêu tả tân sinh nhi buông xuống hình ảnh. Hắn phun ra một ngụm nước ối, rồi sau đó lớn tiếng khóc nỉ non; Ôm vào trong lòng khi tự động tự động túm trụ thím vạt áo, tay nhỏ bé mềm mại lại như vậy hữu lực; Hắn nằm ở bên cạnh mẫu thân cùng nàng xa nhau, nhỏ nhỏ hài đồng nửa điểm không biết sự, lại dùng mệnh mong sinh cơ tách ra từ vong khí, làm mẫu thân mờ to hai mắt chậm rãi khép lại, thỏa mãn mà đi.

Hộp với tam chuyền, nổi lên lại lạc, đã khóc hội cười, cười thôi lại hơn muốn khóc, nhất thiên ngàn tự không đầy tế văn, lại làm cả thấy âm tự lâm vào trầm mặc, duy dư thanh thanh nghẹn ngào, từng trận khóc rống trên không trung quanh quẩn. Chớ nói thường xuyên qua lại thân tộc, đó là này tổ không nhận thức huân quý, đều làm cho này vị ôn nhu mà lại kiên cường mẫu thân khóc đỏ hai mắt, đau chặt đứt gan ruột.

Quan Tô Y cổ họng đã hoàn toàn khàn khàn, đang chuẩn bị đem tế văn đầu nhập chậu than, lại bị một bàn tay chặt chẽ bắt lấy, sùnn mặt vừa thấy, đúng là Huyền Quang đại sư.

Hắn hốc mắt đỏ bừng, vạt áo ướt đầm, hiển nhiên vừa đã khóc một hồi. Làm nhiều như vậy cũng bái hành lễ, siêu độ nhiều như vậy vong linh, đây là hắn đầu một hồi bởi vì nhất thiên tế văn mà gián đoạn tụng kinh. Nhưng hắn yêu văn thành si, vạn không thể làm cho này thiên ai cảm thiên địa kì văn thay đổi nhất cự.

“Quan thí chủ bút lực siêu tuyệt, tình ý động lòng người, đặc biệt luật chi hạn, sang điệu văn đỉnh. Này thiên dùng loang lỗ nước mắt cùng trong lòng nùng huyết thư liền tế văn, đã trọn đủ làm người chết yên giấc, sinh giả tiêu tan, thế nào còn nhu ngô chờ niệm tụng kinh văn? Quan thí chủ, thỉnh đem này văn tế cho linh tiền, chớ nên đốt hủy, nếu không bản tăng sợ là hội ngày ngày sầu lo, nội tâm nan an.” Hắn thật cẩn thận tiếp nhận bản thảo, dùng đàn hộp gỗ trang, trưng bày ở tế trên bàn, rồi sau đó hai tay tạo thành chữ thập lạy ba lạy.

Quan gia văn danh chi thịnh hắn sớm có nghe thấy, Quan lão gia tử cùng Quan phụ sáng tác cũng bái đọc quá không ít, lại đều không có nghe này thiên tế văn khi tới rung động.

Quan phu nhân phá biện vì tán, không giả cổ hiệu nay, không câu nệ bần cho hình thức, không vây hữu cho thường quy, văn tùy tâm động, tình tới mà ý hiện. Thông thiên văn tự ai cũng lấy lệ chú liền, lấy huyết nhuộm đầm, làm đau thương tận xương, bi thống nhập tâm, thế nào kham thể nhân thừa nhận?

Huyền Quang đại sư lần nữa trở về chỗ cũ kia tự câu chữ câu, lần nữa đỏ hốc mắt, rơi xuống nước mắt, trong lòng đã đem này thiên tế văn tôn sùng là đương thời chi tuyệt diệu, văn đàn chi thất truyền. Luận đặt bút lực mạnh mẽ, tức cảnh sinh tình, quan phu nhân hướng trước đài vừa đứng, chớ nói Từ Quảng Chí, ngay cả năng tổ phụ cùng phụ thân cũng muốn lui nhất bản nơi.

Hôm nay đến tế bái nhiều người vì quyền quý, lại có Quan thị cùng Trọng thị hai đại văn hào thế gia thân hữu, tình thông viết văn giả đếm không hết, thà giai nhập trần tục, cảm tình đầy đủ, tất nhiên là so với Huyền Quang đại sư càng chịu xúc động.

“Này văn làm chúc tế văn đỉnh, ai xướng chi tuyệt!” Một vị học giả uyên thâm rung rung khen ngợi, dư giả nghẹn ngào phụ họa, đúng là khó có thể thành ngôn.

Quan lão gia tử cùng Quan phụ vội vàng xua tay khiêm tốn, trong lòng lại vì hòn ngọc quý trên tay cảm thấy kiêu ngạo. Bọn họ biết, Y Y viết này văn không vì nổi danh, chỉ vì chính danh. Mổ bụng lấy con cảnh tượng ở người thường nghĩ đến định là máu tươi đầm đìa, khủng bố đến cực điểm, tuy có Hoàng thượng vì này giương mặt, lại ngăn cản không được người khác tâm sinh ghét cay ghét đắng. Nhưng năng dùng Nguyễn thị thị giác đến miêu tả này đoạn, sở hữu máu tươi đều hóa thành không sợ nguy hiểm tình thương của mẹ cùng nùng đến hóa không ra đau đớn; Sở hữu kinh hải đều chuyển vì tân sinh nhi buông xuống cực hạn vui sướng cùng đối tượng lai cuộc sống mong được.

Đài này thiên khiến từ sắc đẹp tuyệt tục, cảm tình chân thành tha thiết động lòng người tế văn bốn phía truyền bá, sẽ không có nữa nhân chủi rửa yêu phụ, quý vật, lại chỉ biết nhớ rõ Nguyễn thị trinh liệt cùng cô dũng. Đây là văn tự lực lượng.

Làm pháp đàn bốn phía đám người đau thương khóc rống khi, cái trang vi hành Thánh Nguyên để liền đứng ở không chớp mắt góc, yên lặng nghe, lắng lắng ngóng nhìn.

“Đây là lần đầu tiên vì không thể làm chung dòng người lệ.” Hắn quay lại đầu nhìn Bạch Phúc, trong mắt vì phiếm lệ quang.

“Bê, bê hạ, phu nhân viết thật sự thật tốt quá, rất cảm động, làm cho nô tài, làm cho nô tài hảo hảo khóc trong chốc lát. Trời giết người Miêu, làm chi hướng Triệu phủ lý đầu độc, làm hại Nguyễn thị cùng chính mình đưa nhỏ thiên nhân vĩnh cách, nếu không có thể gặp. Ô ô ô.....” Bạch Phúc một phen nước mũi một phen lệ, đã khóc được với khí không tiếp hạ khí.

Thánh Nguyên để vẫn chưa trách cứ hắn, chờ hắn khóc đủ mới thấp giọng hạ lệnh, “Người đi đem phu nhân ước đến hậu viện trong sương phòng đến, trầm muốn cùng nàng nói chuyện.”

Bạch Phúc không dám chậm trễ, lau ra quan tâm nước mũi, dùng khăn từ chà lau sạch sẽ, thế này mới lên lút đi rồi.

Đầu một ngày cúng bái hành lễ xong xuôi, Quan Tô Y đã tỉnh bì lực tẫn, nghe nói Huyền Quang đại sư cho mời, còn khi hắn muốn cùng chính mình thương lượng ngày kế cúng bái hành lễ, ngay cả nước trà đều không kịp uống liền vội vàng đi hậu viện, phủ vừa đẩy cửa ra đã bị kéo vào một cái rộng lớn mà lại ấm áp trong ngực, chặt chẽ ôm lấy, gắt gao trừ nhanh.

“Vô liêm sỉ này nọ, người lại tới nữa!” Nàng tức giận đến hai má đỏ lên, trong mắt phun hỏa, hai tay nắm tay không ngừng đánh đấm người nọ lưng, lại chỉ cảm thấy chui đến tường đồng vách sắt thượng, khớp xương vô cùng đau đớn.

“Đừng đánh, cẩn thận thương thủ.” Thánh Nguyên để cầm nàng cổ tay, nhẹ nhàng kéo xuống cô tại bên người.

“Phu nhân, làm cho trầm ốm trong chốc lát được không? Trầm rất khó quá.” Hắn đem hai má chôn ở phu nhân hương thơm gáy, buồn thanh cầu xin.

Quan Tô Y phát hiện bả vai ướt một khối, tựa hồ là nước mắt sưng nước vài dột, dính vào trên da, không khỏi có chút ngẩn ngơ. Người này khóc, đường đường đế vương nhưng lại nằm ở chính mình bên tai khóc, vì cái gì? Cũng hoặc là — vì ai?

Nàng đành chỉ giầy dựa, lẳng lặng chờ, đôi nhân tình này tự hồi hoãn mới trầm giọng nói, “Hoàng thượng, xin hãy ngai ngàng đầu nhìn xem đây là nơi nào, mà trên người ta lại mặc vật gì? Ở đệ muội nghi thức tể lễ thượng hành bậc này khinh bạc việc, người sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?”

Thánh Nguyên đế chậm rãi ngàng đầu, đương nhiên nói, “Chính là ôm nhà mình phu nhân rơi lệ một lát, có thể nào xem như khinh bạc? Trẫm chỗ vì, hoàn toàn phù hợp nghi thức tể lễ chi trang trọng túc mục cùng ai cảm tình thực.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Thổ lộ hết

Quan Tô Y bị Thánh Nguyên Đế vô sỉ ghen được nói không ra lời, trầm mặc hồi lâu mới nói, “Hoàng Thượng, thần phụ rốt cục mình bạch ngài vì sao có thể đem làm hoàng thượng.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngài vô địch thiên hạ.”

“Ah? Phu nhân càng như thế tán dương trẫm. Xác thực, trăm năm đó quét ngang Thiên Quân...”

“Không.” Quan Tô Y đánh gãy hẳn, “Trung Nguyên có như vậy hai chủng thuyết pháp, nhất viết nhân giả Vô Địch; nhị viết tiện người Vô Địch. Bệ hạ, ngài sớm đã là vô địch thiên hạ rồi!”

Thánh Nguyên Đế trên mặt đắc ý bị kinh ngạc thay thế, một lát sau lại ôm phu nhân thấp cười rộ lên, trong mắt chớp động lên khoái hoạt sáng rọi, “Phu nhân ah phu nhân, người chỉ dựa vào cái này há mồm có thể xưng bá Trung Nguyên, cho dù là trẫm, cũng phải đối với người cam bái hạ phong. Một câu sấm hai chủng thuyết pháp, gọi trẫm như thế nào tuyền? Đương nhiên không thể đem ‘Vô Địch’ hưởng tiện người trên người bộ đồ, chỉ có thể ăn hết người cái này nhớ ngấm bồ hòn. Phu nhân nếu là trong lòng không thoải mái, như thế nào mắng trẫm đều không có cái gọi là, ngàn vạn đừng có lại đánh trẫm, trẫm không sợ chính mình đau, chỉ sợ tay người đau.”

Quan Tô Y vừa thẹn vừa xấu hổ lại giầy dựa không khai mở, chỉ có thể ôn nhu khuyên giải, “Hoàng Thượng, ngài trước buông ra thần phụ, chúng ta tọa hạ : ngồi xuống từ từ nói chuyện thành sao? Thần phụ thường nghe tổ phụ cùng phụ thân khen ngài lòng dạ rộng thùng thình, bản tính nhân hậu, là vị hiếm có mình quân. Đi tại phố xá lên, dân chúng cũng đứng ngài mọi người đồng ca ngợi, kính yêu có gia. Ngài thật vất vả đánh rớt xuống bang nước, tích lũy ở dưới uy vọng, chẳng lẽ tự vì một cái không có ý nghĩa nữ tử liền hủy hoại chỉ trong chốc lát sao? Ngài có nghĩ tới hay không đời sau sẽ như thế nào viết cái này đoạn lịch sử? Sẽ như thế nào tại ngài công tích vĩ đại bên trên tăng thêm một cái vĩnh viễn không cách nào rửa sạch chỗ bẩn? Ngài nói thần phụ là đồ sứ, ngài là gạch ngói vụn, lời này lại mười phần sai! Thần phụ có lẽ là đồ sứ, có lẽ có điểm tinh xảo quý trọng, gọi người muốn sưu tầm, nhưng thể gian đồng dạng tinh xảo, đồng dạng quý trọng, thậm chí tinh ranh hơn gây nên, quý hơn trọng đồ sứ cũng không phải là không có, ngài giàu có thiên hạ, muốn muốn bao nhiêu liền có thể đạt được bao nhiêu, hơn nữa là chính Đại Quang Minh, dễ dàng.”

Nàng dùng chân thành ngữ khí tiếp tục, “Hoàng Thượng, ngài không phải gạch ngói vụn, ngài là nước khí, là trấn thủ núi sông Đông Hoàng Chuông, chèo chống vận mệnh quốc gia Cửu Long đình, ngài danh dự cùng uy vọng không cho làm bẩn. Kính xin Hoàng Thượng vì chính ngài, cũng vì thần phục, giữ lại một ít tôn nghiêm.”

Thánh Nguyên Đế đem càng dưới cúi tại nàng trên bờ vai, bên mặt nhìn xem nàng vạt sáng con mắt, lúc mở lúc đóng bờ môi, trong lòng tràn đầy quyền luyến cùng nhu tình.

“Vị người giữ lại tôn nghiêm? Trẫm còn tưởng rằng người hội (sẽ) khóc hô hào muốn trẫm giữ lại người trinh tiết. Trong các người nguyên nữ tử không đều rất coi trọng trinh tiết sao? Người bị trẫm ôm cũng ôm qua rồi, hôn cũng hôn qua, trinh tiết đã mất, liền xem như trẫm người đi à nha? Còn nữa, phu nhân cũng mười phần sai, trong thiên hạ không... nữa nữ tử có thể cùng phu nhân so sánh với, tại trẫm trong nội tâm, phu nhân mới là độc nhất vô nhị của quý.”

Quan Tô Y mảy mui lại phải chết nhanh, ần nhần nói, “Trinh tiết là vì người khác thủ đấy, tôn nghiêm nhưng lại vì chính mình lưu đấy. Ta không biết cái khác nữ tử như thế nào muốn, nếu như bảo ta mất tôn nghiêm, cùng giết ta không có cái gì khác nhau. Hoàng Thượng, ngài cao cao tại thượng, quyền thế ngập trời, cho nên cũng không đem chúng ta cái này con sâu cái kiến để vào mắt. Nhưng ngài cần biết, con sâu cái kiến cũng có sinh tồn quyền lợi, cũng có chống lại hết thấy quyết tâm, nếu như trâu đùa quá mức, tình nguyện hóa thành bùn đất cũng tuyệt không thỏa hiệp. Ngài đừng tưởng rằng ngài là quân thượng, có thể tùy ý bài bố nhân sinh của ta, ngài đã hủy ta đối với hôn nhân chờ mong, kính xin ngài lại để cho ta im lặng mà qua hết tuổi già được không? Ngài trò chơi, ta phụng bồi không đây nói!”

Thánh Nguyên Đế cảm nhận được nàng kịch liệt phẫn phùng lồng ngực cùng càng ngày càng thờ hào hển, rốt cục chậm rãi đem nàng buông ra, thở dài nói, “Phu nhân chớ khí, chọc tức thân thể trẫm hội đau lòng. Người hảo hảo ngồi, nghe trẫm nói chuyện.” Cuối cùng tại nàng xưng bá vai bên trên điểm một cái.

Quan Tô Y bả vai tê rần, theo sát lấy hai chân liền không cách nào nhúc nhích rồi, không khỏi quát lên, “Người muốn làm gì?” Chẳng lẽ hẳn thật muốn

huyền nàng trình tiết, bức nàng đi vào khuôn khổ?

Nhưng mà nàng nghĩ lắm rồi, Thánh Nguyên Đế chỉ là đem nàng ôm đến đối diện trên giường êm, làm cho nàng nghiêng tựa tại nghênh trong gối, sợ nàng đông lạnh lấy còn đóng dấu chồng một đầu mỏng thăm, dứt một cái lò sưởi tay, tỉ mỉ đem nàng mát trật tự gạch phát đẩy đến sau tai, động tác săn sóc nhập vi (*).

Lúc này đã gần đến cuối mùa thu, gian ngoài có gió bắc thổi qua, làm cho khô héo lá cây tuôn rơi rụng động. Một đám gió lạnh theo không có dính lao cửa sổ chui vào, vòng quanh trên bàn lư hương dạo qua một vòng, làm cho thẳng đứng hướng lên sương mù mờ mờ từ tán.

Yên tĩnh không khí lấy nhiệm Quan Tổ Y, mà Thánh Nguyên Đế ôn nhu thái độ cũng làm cho nàng mơ hồ ý thức được, hẳn không có thương hại chính mình dục niệm.

Nàng trì hoãn trì hoãn ngữ khí, lần nữa hỏi thăm, “Ngươi đến tốt cùng muốn làm gì? Ngươi chọn huyết của ta?” Từ khi kiến thức đến võ công thần kỳ chỗ, nàng hoa rất nhiều thời gian nghiên cứu, tất nhiên là có thể phân biệt một hai chiêu số.

“Nếu không phải ôm ngươi, không câu nệ lấy ngươi, ngươi sợ là sẽ phải muốn tất cả biện pháp chạy trốn. Trẫm đã từng nói qua sẽ không dả thương hại ngươi, thăm nghĩ cho ngươi ngồi xuống, hảo hảo nghe trẫm đem nói cho hết lời.” Thánh Nguyên Đế từ trong lòng ngực móc ra mấy trương tràn ngập văn tự giấy Tuyên Thành, tự giễu nói, “Trẫm có nhiều chuyện muốn phu nhân nói, rồi lại không biết từ đâu nói lên, vì vậy noi theo đế sư, trước khi đến ghi rất nhiều bản thảo, nhưng mà nghe xong phu nhân tế văn, trẫm bỗng nhiên ý thức được, lại ưu mỹ văn tự nếu là không có khắc sâu tình cảm chèo chống, liền cái gì cũng không phải.”

Hắn đem giấy viết bản thảo ném vào chậu than, nhìn xem nó chậm rãi hóa thành tro tàn, trên mặt buồn vui khó phân biệt. Đãi sương mù tán đi, hắn đi đến bên giường liền tiếp phu nhân ngồi xuống, cỡi nàng xinh xắn tinh xảo giày thêu, đem nàng đang đắp mỏng thăm hai chân đắp phồng tại chính mình đầu gối, một mặt vỗ nhẹ một mặt từ từ mở miệng, “Kỳ thật trẫm lần thứ nhất nhìn thấy phu nhân chính là tại Giác Âm tự, ngươi lúc ấy miệng lưỡi như đao, đem một đám Pháp gia học giả bác bỏ được á khẩu không trả lời được.”

Quan Tổ Y hung hăng trừng hắn liếc, lưỡi biếng phản ứng.

Thánh Nguyên Đế dùng đại chương bao lấy nàng hơi có chút lạnh như băng chân ngọc, cười khổ nói, “Trẫm lúc ấy thực là có mắt không trông, nghĩ thăm tiểu cô nương này miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, đau xót (a-xít) được rất, tính tình còn như vậy kiên cường khí thịnh, cũng không biết tương lai cái nào thẳng xui xẻo có thể tiêu thụ. Vì vậy đem làm Triệu Lục Ly đến đây cầu chỉ thời điểm, trẫm tuy nhiên đã có nạp ngươi vào cung cất nhắc Quan gia ý tứ, nhưng vẫn là đem ngươi ban cho hắn.”

Quan Tổ Y cười lạnh nói, “Tạ Hoàng Thượng tứ hôn. Tuy nhiên mới đầu trôi qua có chút gian nan, nhưng hiện tại phu quân yêu ta, bà mẫu hộ ta, bọn nhỏ hiếu thuận ta, hạ bệ nhóm kính sợ ta, có thể nói là không có một tia không hợp tâm ý địa phương. Ta là đầu óc bị cửa kẹp mới có thể cùng Triệu Lục Ly cùng cách, ngược lại trở thành ngài 3000 Giai Lệ một trong, chờ đợi ngài chợt có một ngày rũ xuống hạnh.”

Thánh Nguyên Đế đem nàng xanh nhạt đầu ngón tay kéo qua ra, chất chất âm thanh nói, “Phu nhân không cần dâm trẫm, trẫm đã sớm đã hối hận. Cái gì 3000 Giai Lệ, Tiệp dư sủng phi, bất quá là tung tin vịt mà thôi. Phu nhân cũng đừng (không được) đem Triệu gia hình dung cái kia giống như tốt đẹp, ngươi đến tốt cùng có tính không Triệu gia tức phụ, ngươi trong lòng tình tường, trẫm trong lòng cũng tình tường.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Tâm ma

Quan Tổ Y chích bay nhanh liếc liếc mắt một cái liền ngậy ngấn cả người, nếu người này không cởi quần áo, nàng tuyệt không pháp tưởng tượng ở hoa lệ bảo phục che giấu hạ, khối này thân thể từng gặp quá như thế nào bị thương.

Hắn xác thực rất cao đại vĩ ngạn, mỗi một khối hờ ra cơ thể đều ẩn chứa khủng bố lực lượng, nhưng mà trừ lần đó ra, nhưng cũng trải rộng lần lượt thay đổi vết sẹo, từng cây một, từng cái, từng đạo, tốt lắm lại thương, bị thương lại hảo, cái gọi là “Thương tích đầy mình” Cũng bất quá như thế.

Hắn ngực trái chiếm cứ sâu nhất cũng trí mạng nhất một đạo vết sẹo, chỉ dựa vào mắt thường có thể nhận, ở bị thương chi sơ, định là cao đến trái tim, gần như bị mất mạng.

“Ngươi, ngươi không phải Cửu Lê tộc thiếu tộc trưởng sao?” Quan Tổ Y cảm giác chính mình mau không thể hô hấp, biết rõ “Phi lễ chó thối”, lại vô luận như thế nào cũng na đui mù.

“Thiếu tộc trưởng? Như thế nào khả năng! Vậy không quá là trẫm đẳng cơ sau, thủ hạ quần thần cho trẫm trên mặt thiếp kim. Trong các ngươi người vợ chính là hoà nhã mặt, ai làm hoàng đế liên thể nào cũng phải cho hắn biên một cái không giống người thường xuất thân cùng hàng đầu.” Thánh Nguyên đế mâu sắc âm trầm, biểu tình hoảng hốt, tựa hồ ở nhớ lại cái gì.

“Phu nhân xem này,” Hắn chỉ vào chính mình vai trái thượng vai đạo vết sẹo, “Đây là trẫm 5 tuổi khi cùng cô lang tranh thực lưu lại sẹo thương, nhân mùa

hè nóng bức, con muỗi đốt, thực tại thổi rửa một hai nguyệt mới dần dần khép lại. Còn có nơi này, đây là trăm lần đầu thượng chiến trường, bị địch nhân một đao bổ ra.....”

Hắn một đao một đao tan vỡ, mỗi một nói đều là một đoạn khắc cốt铭心 tâm đau xót, mỗi một nói đều là một cái thường nhân khó có thể tưởng tượng sinh từ kiếp nạn. Hắn nay có thể thân nhiên đứng ở chỗ này, cùng chính mình nhớ lại qua lại, ở Quan Tổ Y xem ra quả thực là cái kỳ tích.

“Này nói vết sẹo lại là như thế nào lưu lại ? Nó là tội hung hiểm một lần đi?” Quan Tổ Y rõ ràng không nghĩ đáp lại, lại khó có thể khắc chế nội tâm đau đớn cùng thân thiết.

Thánh Nguyên để trăm mặc thật lâu sau mới nói giọng khàn khàn, “Đây là trăm chính mình đâm..”

Quan Tổ Y kinh hãi nhìn hắn, quả thực khó có thể tưởng tượng giống như hắn như vậy tâm kiên như thiết lại dùng mãnh vô cùng kiên hùng, nhưng lại hội sinh ra tự sát ý niệm trong đầu. Vì cái gì? Cuối cùng phát sinh loại nào thảm sự, mới có thể gọi hắn tuyệt vọng như vậy, ngay cả sống sót đứng khi đều không có?

Thánh Nguyên để nhẹ nhàng vuốt ve nàng ứng đồ khỏe mắt, trăm giọng nở nụ cười, “Phu nhân, là nguoi cứu trăm. Nếu không có nguoi, này một đao không tính cái gì, có lẽ trăm ngày sau còn có thể thứ thứ hai đao, đệ tam đao, cho đến giết chết chính mình.”

Quan Tổ Y sắc mặt trắng bệch, muốn hỏi lại không dám đi hỏi, của nàng trực giác nói cho nàng, tại đây nói vết thương trí mệnh sẹo sau lưng, khẳng định còn chôn giấu trí mạng bí ẩn, cũng không phải nàng nhất giới phụ nhân có tư cách biết được. Nhưng mà cho dù nàng không hỏi, Thánh Nguyên để từ lâu hạ quyết tâm muốn nói cho nàng tất cả.

“Lại nói tiếp, trăm thân thể cũng không phải cái gì bí mật, toàn bộ Cửu Lê tộc đều biết, Hán nhân triều thần nếu có chút tâm hồi thăm, vậy cũng sao biết được hiểu một hai.” Hắn xích trên thân ở bên trong phòng đi lại, tựa hồ nhớ tới cái gì, đem một khối che quỳen bỏ tấm ván gỗ đưa qua đi, ôn nhu phân phó, “Phu nhân mở ra nhìn xem.”

“Đây là địa ngục đồ?” Quan Tổ Y biểu tình nghi hoặc.

Tấm ván gỗ thượng vẽ một bức sắc thái cực kỳ đặc hơn bức tranh, họa trung tâm nằm một gã tóc rối tung, tay cầm loan đao nữ tử, nhất chỉch mắt mũi hung tợn la sát ác quỷ hoa khai nàng cao ngất cái bụng, kéo mấy tiết ruột đi đi ra, đi hút nàng trên cổ tay máu tươi. Huyết, nơi nơi đều là huyết, đại phiến đại phiến màu đỏ giống hỏa diễm giống nhau bị bóng những người đứng xem ánh mắt, làm nguoi ta cảm thấy cực độ không khỏe đồng thời càng cảm thấy mao cốt tưng nhiên.

Nữ nhân thể thâm đến cực điểm tử trạng cùng ác quỷ tham lam hung ác biểu tình ở cao siêu họa kĩ nhuộm đậm hạ trông rất sống động, thì dường như này đều không phải là địa ngục nhất cảnh, mà là chân thật phát sinh.

Thánh Nguyên để trả lời khẳng định này nhất suy đoán, “Này không phải địa ngục đồ, là trăm sinh ra khi cảnh tượng.”

Quan Tổ Y trái tim hung hăng nhảy một chút, cũng không là bị dọa trụ, mà là mãnh liệt hoài nghi. Cho dù nàng nếu không đợi thấy Thánh Nguyên để, không thừa nhận cũng không được đòi này hắn là cái nhân quân, chẳng sợ đòi trước, hắn trị quốc lý niệm là chính xác, ước nguyện ban đầu cũng lợi dân, chẳng qua không thể này pháp, tha rất nhiều đường vòng.

Nếu nguoi như vậy đều là ác quỷ gửi hồn nguoi sống, kia tiền triều mạt đế vậy là cái gì?

“Không, nguoi cũng không phải la sát ác quỷ. Này bức họa là hư cấu.” Nàng lắc đầu phủ định.

Thánh Nguyên để ánh mắt gian về lo lắng hoàn toàn tán đi, “Trăm xác thực không phải la sát ác quỷ, nhưng này bức họa cũng không la hư cấu. Họa thượng nữ tử đó là trăm ruột mẫu thân Hốt Tô Lực Nhã, hoàng thi thứ nhất tiểu thiếp. Nguoi cũng biết, chúng ta Cửu Lê tộc là ba vợ bốn nàng hầu chế, nghiêm thể, nhị tiểu thiếp, tiểu thiếp nếu thực lực hùng hậu, khả cùng chính thể cùng ngồi cùng ăn chẳng phân biệt được cao thấp. Trăm mẫu thân năm đó là tội chịu hoàng thi sủng ái tiểu thiếp, cũng là năng lực tối cường tiểu thiếp, ắn có thay thế được chính thể, cũng chính là đương kim Thái hậu xu thế. Hơn nữa ở nàng mang thai sau, hai nguoi trong lúc đó mâu thuẫn ít khả điều hòa, hết sức căng thẳng.”

Hắn tiếp nhận bản vẽ, hai mắt chạy xe không, “Không biết là ai động thủ, Thái hậu cũng hoặc khác thể thiếp, tóm lại làm trăm mau giáng sinh khi, nàng lại gặp được đuôi giết, trốn vào sơn cốc tị nạn. Ở nơi nào, nàng sinh ra trăm, cái bụng xé rách, cổ tay cắt qua, máu chảy đầy đất, trường hợp thập phần thảm thiết, cũng có bấy sói không ngừng ở chung quanh bồi hồi, lại ngại cho nàng đầu hạ độc phần, thủy chung không dám tới gần. Là Thái hậu nhân đầu tiên tìm được thi thể của nàng, mà trăm lúc ấy chính nằm úp sấp nằm ở vũng máu trung, hàm chứa tay nàng cổ tay, lấy máu tươi vì thực, không bị khát từ đói chết, cũng không bị dã thú ăn luôn, sống suốt ba ngày, rốt cuộc chờ đến đây cứu viện.”

“Trở về sau, Thái hậu tìm tài nghệ cao nhất tiệm Nhật Bản họa sĩ, dựa theo ở đây mọi nguoi khẩu thuật, đem chân thật cảnh tượng miêu tả xuống dưới, trình cấp hoàng thi quan khán.” Hắn điểm nét khuông, thờ dài nói, “Vì thế thì có này phúc la sát hàng thể đồ.”

Quan Tổ Y trên mặt không hiện, trong lòng đã nhắc lên sóng to gió lớn. Này bức họa thực đưa đến tiền hoàng trước mặt, này kết quả có thể nghĩ. Có thể thứ phá mẫu phúc phá thể mà ra, lại thực này máu tươi ương ngành trừ hàng, yên biết tương lai sẽ không chính tay đâm thân phụ, tai họa tộc nhân? Tiền hoàng đối tiểu thiếp có bao nhiêu sao sủng ái, đối này quý anh sẽ gặp có bao nhiêu sao cảm hận, sao có thể cho phép hắn sống sót?

Thánh Nguyên để một mặt cười khê một mặt vuốt ve nàng tái nhợt hai má, an ủi nói, “Phu nhân chớ sợ, hoàng thi không phải vậy chờ nhẫn tâm tuyệt tình nhân, vẫn chưa tự mình động thủ sát trăm, chính là đem trăm ném vào thâm sơn ỷ lang thôi.”

Này còn gọi không nhẫn tâm tuyệt tình? Hắn cuối cùng trải qua như thế nào thảm tuyệt nhân hoàn sự, tài năng cho rằng không tự mình động thủ giết hẳn phụ thân, liền xem như tốt? Quan Tố Y hốc mắt đỏ lên, tối đen hai mắt chậm rãi trôi lên một tầng hơi nước.

“Phu nhân chớ khóc, tất cả đều trôi qua. Ngươi đau lòng lắm, lắm biết.” Đệ cập tới không chịu nổi chuyện cũ, thời khắc này Thánh Nguyên đế đã cảm thụ không đến nửa điểm đau kịch liệt, lại càng không hội cảm lấy đao kiếm liều mạng tự mình hại mình. Hắn thầm nghĩ ôi vì mình khóc phụ nhân, lẳng lặng xem nàng trong chốc lát, hôn nàng trong chốc lát, nghe nàng nhỏ vụn nghẹn ngào, thậm chí tức giận quở trách, liền có thể đem tất cả đau xót tất cả đều xóa sạch bình.

“Ai đau lòng ngươi? Không mặt mũi không da vô liêm sỉ!” Quan Tố Y miễn cưỡng áp chế nước mắt, tiếng nói lại trở nên run run đứng lên.

“Hảo, lắm là vô liêm sỉ, lắm không mặt mũi không da.” Thánh Nguyên đế cảm phụ nhân mềm mại không xương thủ hướng trên mặt mình vỗ hai hạ, cảm khái nói, “Không nghĩ tới hoàng thi không cần lắm, bấy sồi lại đem lắm tha đi, dốc lòng nuôi lớn. 3 tuổi phía trước, lắm đi theo chúng nó học đi săn, ăn là thịt tươi, uống là thú huyết, sẽ không nói, chỉ biết rít gào. Ngẫu có một ngày, hoàng tử bị lạc núi rừng gặp được lắm, đưa cho lắm một cây nướng chín chân gà, kia hương vị lắm cho đến bây giờ còn không thể quên.” Nói xong nói xong nhưng lại cười rộ lên, giống nhau đây là cỡ nào tốt đẹp một đoạn nhớ lại.

“Hoàng tử chính là trưởng công chúa?” Quan Tố Y ách thanh hỏi.

“Đối, đúng là nàng. Từ nay về sau nàng thường đến xem lắm, giáo lắm nói chuyện, nhóm lửa, ăn thực phẩm chín, uống nước sôi, nói cho lắm lắm không phải dã thú, mà là nhân, sinh động có tư tưởng nhân. Cho nên vô luận hoàng tử làm cái gì, lắm đều có thể tha thứ, bởi vì không có nàng vốn không có hiện tại lắm. Cứ như vậy qua vài năm, trong tộc đem một đám đứa nhỏ ném vào trong núi, làm cho bọn họ cùng dã thú giành mạng sống, ý đồ bồi dưỡng ra một đám tử sĩ, lắm liền lẫn lộn đi vào. Trẫm vô công đều là cùng dã thú học, con vượn linh hoạt, lão hồ cương mãnh, bấy sồi ngoan lệ, so với này đứa nhỏ không biết cường bao nhiêu, vì thế thuận lý thành chương làm đầu lĩnh, mang theo bọn họ gặp ghềnh sóng sót. Một đám đứa nhỏ đi rồi, lại một đám đứa nhỏ đưa tới, không ý thức lắm liền nằm trong tay Cửu Lê tộc ám bộ.”

“Ngươi thật đúng là phúc thiên mệnh đại!” Quan Tố Y nội tâm rung động, thầm nghĩ người này quả nhiên là thật long thiên tử đi? Nếu không lại như thế nào nhiều lần đều tuyệt xử phùng sinh?

“Trẫm quả thật có vài phần vận khí. Bồi dưỡng một số lớn tử sĩ sau, Cửu Lê tộc dần dần thôn tính chung quanh tiểu bộ lạc, bắt đầu từng điểm từng điểm hướng ra phía ngoài khuếch trương, vì thế lắm lại lẫn vào quân đội, liên tục khắc địch chế thắng, sấm hạ hiển hách chiến công. Làm hoàng thi phát hiện lắm thân phận khi, lắm đã tay cầm trọng binh, thế không thể đỡ, hắn chỉ phải nắm bắt cái mũi đem lắm nhận thức hạ. Nhưng mà lắm thủy chung không phải con trai hắn, chính là một thanh lợi khí, trừ bỏ vì hắn khai cương khoách thổ, không có gì tồn tại giá trị. Chờ chuôi này lợi khí cuốn nhận, chính là nên vứt lúc. Hắn một mặt chỉ huy lắm ở tiền phương chém giết, một mặt làm cho lắm vài cái huynh đệ tắm ăn lên lắm thế lực, mắt lạnh nhìn bọn họ liên hợp lại giảo sát lắm.”

Nói đến chỗ này, hắn cười nhạo một tiếng, “Nhưng phế vật chính là phế vật, đừng nói liên thủ, chính là lại cho bọn họ một lắm cái mạng, cũng không phải lắm hợp lại chi địch. Sau lại lắm thắng vào Yên kinh, làm hoàng đế, sau nữa, Thái hậu liền đem này bức họa làm như đăng cơ lễ vật đưa cùng lắm, làm lắm sống không bằng chết.” Hắn con mắt bắt đầu đỏ lên, “Trẫm từ nhỏ ngay tại tường, vì sao người khác có cha có nương, duy độc lắm cái gì đều không có; Vì sao người khác có thể ở trong nhà lớn lên, duy độc lắm bị khí chi hoang dã. Trẫm mẫu thân là ai, lắm vì sao sẽ bị tộc nhân thị như ác quỷ? Ở thời gian trôi qua trung, ở cực khổ dày vò lý, này nghi vấn dần dần trở thành lắm tâm ma, mà Thái hậu hoàn toàn đem này chích tâm ma thả ra, ý đồ binh không nhận huyết giết chết lắm, hơn nữa thiếu chút nữa tự thành công.”

Quan Tố Y cả kinh sau một lúc lâu không nói gì, chậm rãi làm theo ý nghĩ, lại nhìn nhìn trong tay bức tranh, chắc chắn nói, “Hoàng thượng, nàng lừa ngươi. Đây bức họa không phải là sát hàng thế, mà là thánh mẫu hộ tử!”

Thánh Nguyên đế bỗng nhiên liền cười mở, nhẹ nhàng hoàn trụ phụ nhân gầy yếu bả vai, nỉ non nói, “Còn chúc phụ nhân mắt mình tâm lượng, nhất thông thấu. Nếu không có phụ nhân, lắm có lẽ sẽ bị tâm ma dây dưa nhất thế, điên chí tử. Phụ nhân, là ngươi cứu lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Xuân tử

Thánh Nguyên đế bung lên tranh khắc bản, bình tĩnh mở miệng, “Nếu là không gặp phụ nhân, lắm vĩnh viễn tường tượng không đến chính mình còn có thể như thế gần gũi thường thức nó, nội tâm nhưng không có chút sợ hãi cùng tuyệt vọng. Ở lắm tối hăng hái thời khắc, ở lắm đem toàn bộ Trung Nguyên giẫm nát dưới chân ngày nào đó, Thái hậu đó là cảm này bức họa, một mặt chỉ điểm một mặt tường thuật lắm sinh ra khi cảnh tượng.”

Quan Tố Y huyết Thái Dương bắt đầu nở, gần như có thể thiết thân cảm nhận được kia hủy thiên diệt địa cảm giác. Đối với một cái tử nhỏ bị vứt bỏ đứa nhỏ mà nói, không có gì sự hội so với tìm căn đi tìm nguồn gốc quan trọng hơn, nếu cả đời cũng không hiểu rõ cũng là thôi, lại ở vốn nên vĩnh dự nhất ngày nào đó đột nhiên xóc lên huyết đầm đìa thực • tướng, này lực đánh vào giống như cho theo đám mây ngã xuống vực sâu, này lực phá hoại không thua gì sóng thần núi lở.

Hắn sờ mong được, theo đuổi, thậm chí sờ tín ngưỡng tất cả, đều đã ở trong khoảnh khắc bị phá hủy, nếu ý chí không kiên giả, sợ là hội tại chỗ điên

mất. Quan Tô Y không biết hẳn khi đó là như thế nào cứ tới được, lại có thể tưởng tượng này 1400 nhiều ngày ngày đêm đêm, hẳn đều ở gặp như thế nào đây vò.

Nhưng mà chẳng sợ thống khổ như vậy tuyệt vọng, hẳn cũng luyến tiếc thiêu hủy này bức họa, có thể thấy được đối chưa từng gặp mặt mẫu thân ôm ấp như thế nào thật lớn áy náy cùng tưởng niệm. Hẳn là không phải nghĩ đến đem này bức họa lưu trữ, vĩnh viễn dùng để tra tấn chính mình, có thể rửa sạch giết chết mẫu thân đắc tội nghiệt?

Nguyên lai nhìn qua như vậy cường đại nam nhân, nội tâm lại che giấu như vậy một khối hư thối phá hội miệng vết thương, nhưng hẳn cũng không nghĩ trị liệu, ngược lại một đao lại một đao hướng càng sâu chỗ lấy đi. Nhân tính thần không phải vô hạn cường đại, tương phản, còn có thể theo tuổi tăng trưởng từ từ bạc nhược, nếu sở hữu kiên cường đều hao hết, luôn luôn một đao hội đâm thủng trái tim.

Quan Tô Y nhắm mắt lại, hung hăng đem mảnh liệt mà đến nước mắt áp chế đi, nàng không có tư cách vì cái này nam nhân khóc, ngay cả chính hẳn cũng không được, bởi vì này tất cả đều là giả! Là một cái nói dối như cuội! Sự thật thực • tưởng thật có chút huyết tính, lại một chút cũng không tàn khốc, tương phản còn sùng nước nồng đậm tình yêu cùng chờ mong.

Nàng miễn cưỡng duy trì vững vàng ngữ điệu, “Hoàng thượng hẳn là đã muốn đoán được mà? Ngài mẫu thân trong tay sở dĩ cầm đao, không phải vì phản kháng, lại càng không là vì giết chết ngài. Nàng lúc ấy khó sinh, lại không có người canh giữ ở bên cạnh, vì bảo trụ ngài tánh mạng, chỉ có thể chính mình hoa khai chính mình cái bụng, đem ngài lấy ra; Sự hải tộc nhân không thể đúng lúc tìm được ngài, nàng mới cắt vỡ cổ tay, dùng chính mình máu tươi đúc nuôi nấng.”

Nàng bình tĩnh nhìn ở trước mặt mình triển lộ ra yếu ớt tư thái đế vương, gần từng chữ, “Cho nên ngài chưa bao giờ là la sát, càng không có thí mẫu, mà là nàng dùng tánh mạng đổi hồi bảo bối. Ngài chẳng những không phải không có người muốn đưa nhỏ, tương phản, ngài sinh ra thừa tái so với bất luận kẻ nào còn muốn rất nặng tình thương của mẹ cùng hy vọng. Bởi vì nàng trên trời có linh, luôn luôn tại ngài bên cạnh thủ hộ, cho nên ngài tài năng tại kia dạng gian nan trong hoàn cảnh trừ hàng lại đây, thả còn lần lượt hóa hiểm vi đi, chung tới đẳng đỉnh. Hoàng thượng, xem ở của nàng phần thượng, ngày sau chớ nên tùy ý thương tổn tới mình, ngài hiện tại là đại nguy quốc quân, thiên hạ cộng chủ, ngài tánh mạng sớm đã không phải ngài một người!”

Thánh Nguyên để bị nàng này lời nói ám toàn thân đều ở nóng lên, rất nặng tâm phòng như trước cứng rắn, lại vì nàng một mình rộng mở một tia khe hở, đem chi thật cẩn thận nhét vào, hoặc đặt ở đầu quả tim thượng, hoặc giấu ở trong tâm khảm, trừ mình ra, không cho phép bất luận kẻ nào đụng chạm.

Hắn cùng với nàng mười ngón tương khấu, nóng bỏng nói, “Lời này nói được đúng vậy, trăm tánh mạng sớm đã không phải trăm, mà là phụ nhân. Nếu không có phụ nhân, trăm vĩnh viễn sẽ không phát hiện thực • tưởng.” Mổ bụng lấy con, thu được mật báo ngày đó, hẳn lập lại nhắm nuốt này bốn chữ, thực • tưởng liền giống như một đạo kinh lôi, ở trong đầu âm âm nổ vang, ngay sau đó sở hữu tất cả đều rộng mở trong sáng.

Lại đi xem Thái hậu hao tổn tâm cơ vẽ bức tranh, hẳn vẫn chưa cảm nhận được chút áy náy nan an, hoặc sợ hãi tuyệt vọng, thầm nghĩ vì mình mẫu thân hảo hảo khóc một hồi. Nàng định là trên thế giới tới đúng cảm, vĩ đại nhất mẫu thân; Chính như phụ nhân là trên thế giới tới kiên cường, thông tuệ nhất phụ nhân.

Hắn rốt cuộc hoàn toàn tiêu tan, cũng coi đây là ngạo. Hẳn không hề do dự mà có nên hay không tới gần phụ nhân, mà là lập tức đuổi tới bên người nàng, hướng nàng cho thấy thân phận. Hẳn là Hốt Tô Lực Nhã con trai Hốt Nạp Nhĩ, cũng đại nguy quân chủ Hoắc Thánh Triết, hẳn đều không phải là ác quỷ, làm sao tu giấu diếm?

Quan Tô Y cũng không có thể lý giải hẳn mảnh liệt mệnh mông cảm tình, chuyển tục chải tóc vội la lên, “Thỉnh Hoàng thượng chớ để nói những lời này, ngài mệnh thần phụ nếu không khỏi, lại càng không dám muốn. Ký đã đối diện hướng tiêu tan, xin hãy ngài chạy nhanh mặc xong quần áo thành sao?”

Thánh Nguyên để thấy nàng trên mặt hình như có xấu hổ ý, mặc dù cảm thấy thực đáng yêu, nhưng cũng không đành lòng đùa quá mức, một mặt mặc y bào một mặt bọc bạch nói, “Phụ nhân không cần xem chính mình, đối trăm mà nói, ngài là thể gian độc nhất vô nhị trần bảo. Trăm sở dĩ tranh đoạt thiên hạ, ước nguyện ban đầu chỉ là vì bảo mệnh, sau lại bị Thái hậu trong lòng thượng hung hăng trạc một đao, liền nghĩ như thế nào đem ngôi vị hoàng đế tọa càng ổn, cho dù là tử, cũng không thể tiện nghi người khác. Cho đến gặp phụ nhân, trăm mới biết được thiên hạ này không chỉ có thuộc loại trăm, còn thuộc loại lễ dân dân chúng, nuôi sống nhất người khí hậu, xa so với phá hủy một tòa thành trì càng có thể làm cho trăm thỏa mãn. Hiện tại, trăm muốn làm hảo vị hoàng đế này, tướng nắm tay người cộng trúc thiên hạ thái bình, trời yên biển lặng.”

Quan Tô Y bỏ qua một bên mặt, đồ ửng từ bên tai chậm rãi hiện lên hai má, lại kéo dài tới cổ, không cần xem người này nhiệt liệt biểu tình, chỉ bằng hẳn đầy ngập tình yêu tiếng nói, có thể làm nàng tâm thần đông đưa, suy nghĩ hỗn loạn. Nàng không thể đáp lại hẳn, chỉ có bảo trì trăm mặc.

Thánh Nguyên để nhưng không cần gì đáp lại, tiếp tục kể ra, “Nhân chưa đoán được thân thể của mình, trăm mới đầu còn tại do dự có nên hay không tranh đoạt người. Mỗi khi thấy thiên chân rực rỡ hải đồng, hoặc bụng hờ ra nữ tử, trăm sẽ gặp không chịu không chế tương, trăm là la sát ác quỷ, trăm đưa nhỏ có thể hay không cũng cùng trăm giống nhau, dùng vậy chờ huyết tính phương thức phá thể mà ra? Nếu cuối cùng hại phụ nhân, kêu trăm lấy cái gì tha lỗi?”

Quan Tô Y then quá thành giận, quay sang châm chọc nói, “Hoàng thượng, hai ta cực kỳ xa quan hệ, ngài không khỏi nghĩ đến nhiều lắm!”

“Sự thật chứng minh thật là trăm nghĩ đến nhiều lắm, cho nên trăm lập tức chạy tới Triệu phủ tìm người, hướng người thẳng thân thân phận.” Thánh Nguyên để chân chờ một lát, gian nan nói, “Bởi vì sợ hãi dân hạ lại một cái la sát, làm cho hẳn thừa nhận trăm từng thừa nhận cực khô, cho nên mấy năm nay trăm vẫn giữ mình trong sạch, không dám cùng gì nữ tử thân cận. Trăm cùng Diệp Trấn, đều không phải là người đoán trắc như vậy.....”

Đỏ mặt da đem đời này trải qua tối ngu xuẩn một sự kiện kể lại hướng phụ nhân giải thích rõ ràng, hẳn thờ dài, “Năm đó bị Diệp Trấn mua được, vài lần tam phiên hướng lão Hầu gia góp lời muốn đem con dâu hiến cho trăm lấy bác phú quý phụ tá đã muốn tìm được. Chịu Diệp Toàn Dũng sai sử theo đuổi sát trăm, sau bị Diệp gia diệt khẩu lại may mắn trừ hàng Miêu tộc dị nhân cũng đã muốn tìm được, nay đều ở trong thiên lao. Phụ nhân nếu là không tin,

đại có thể đem bọn họ mang đến, trằm trước mặt của người mặt tái thảm một lần.”

Quan Tổ Y lấy lại bình tĩnh, truy vấn nói, “Giết Diệp thị toàn tộc, lại ở Triệu phủ đầu độc hung thủ chính là kia người Miêu? Đệ muội từ, là bị Diệp Trần liên lụy?”

“Đúng vậy.”

“Hảo một cái Trung Nguyên thứ nhất mỹ nhân, hảo một cái sủng quan lục cung Diệp tiếp dư, thủ đoạn quả nhiên rất cao!” Quan Tổ Y chưa bao giờ như thế cừu hận một người, nguyên lai sở hữu tất cả, bao gồm chính mình vì sao hội lại gả cho Triệu Lục Ly, đều là nàng ở phía sau phá rối. Một người, có thể nào vô sỉ đến bậc này bộ?

Nàng muốn khác phần cao chi, vì thế cha chồng tự thành sắc cống quyền quý tiểu nhân, cuối cùng cùng con trai trở mặt thành thù; Nàng muốn phao phu khí tử, vì thế Triệu Lục Ly tự thành cần thể tử bán đứng thân thể tài năng lấy được phong tước vị người nhu nhược, từ nay về sau ấy nấy nan an, không ngẩng đầu lên được; Nàng muốn phượng tử đồng minh, vì thế Thánh Nguyên để tự thành bị đuổi giết, bị lường gạt mục tiêu, cuối cùng vì nàng khiêng hạ sở hữu bêu danh, cho vô thượng vinh hoa.

Thế gian còn có so với nàng càng “Thuần khiết thiện lương, nhu nhược lại trinh liệt” nữ tử sao? Sợ là tiền mấy trăm năm, sau mấy trăm năm, rốt cuộc tìm không ra một cái.

“Cao a, thật sự là cao! Lần trước thần phụ thấy Diệp tiếp dư, còn nói nghe danh không bằng gặp mặt, lại nguyên là thần phụ có mắt như mù! Hoàng thượng, vợ chồng các người lường một cái tâm tư giáo quyết, một cái ngu xuẩn xuyên thấu, nên thấu thành một đôi, làm chi muốn tới hại ta? Ta ở Triệu gia có phu quân sủng ái, có bà mẫu che chở, bọn nhỏ mặc dù không phải thân sinh, lại đều đối ta cung kính có thêm, hiểu thuận đến cực điểm, ta vì sao phải bỏ xuống bọn họ, cùng người này đồng lõa cùng một chỗ? Người xuân, ta cũng không xuân; Diệp Trần hạ lưu, ta cũng không hạ lưu!”

Nàng bỗng nhiên xốc lên bạc thảm đứng lên, ngay cả giày đều có không hơn mặc, bay nhanh chạy ra đi, chỉ để lại một câu châm chọc, “Hoàng thượng, hét lên nhiều như vậy viết văn, ngài quả nhiên rất có bổ ích, chiều này khổ nhục kẻ thiếu chút nữa đem ta lừa đi! Chúng ta ngày sau nếu không muốn gặp, coi như chưa bao giờ nhận thức quá đi!”

Thánh Nguyên để lừa gạt nàng, trêu đùa nàng, thậm chí dục cường đoạt nàng, đều không thể làm nàng chân chính tức giận, bởi vì nàng thừa nhận quá so với này hơn hiểm ác, hơn xấu xí thương tổn. Nhưng mà duy độc nhất điểm nàng không thể tha thứ — hẳn không nên trong lòng biết rõ ràng tình huống hạ, giúp đỡ Diệp Trần đem nàng hướng hồ lừa lý thôi.

Dựa vào cái gì hẳn khinh thường của nàng thời điểm có thể tùy ý giẫm lên, thích thời điểm lại muốn dễ dàng vấn hồi? Bằng hẳn là hoàng đế? Bằng hẳn kia thâm tuyệt nhân hoàn thân thể? Đầu năm nay, ai không có mấy cái vừa nhắc tới đến liền ruột gan đứt từng khúc nhớ lại? Thật coi chính mình cỡ nào đáng thương bất thành?

Quan Tổ Y đi được bay nhanh, trở lại sương phòng mới phát hiện lòng bàn chân bị thạch tử ma ra rất nhiều miệng vết thương, vô cùng đau đớn. Kim Tử việc xuất ra thuốc mỡ đề nàng chà lau, nghi hoặc nói, “Phu nhân, ngài hội giải huyết công phu?”

“Cái gì giải huyết? Hẳn điểm trúng huyết đạo cùng thiên tông huyết tương thông, ta chỉ nhu vấn dựa vào lưng ghé dựa, âm thầm áp bách thiên tông huyết, liền có thể sử dụng hồi huyết phá tan tắc. Người ngày sau nhiều đọc điểm thư đi, đừng giống nhà người chủ tử, đại đột bất trị!” Quan Tổ Y nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kim Tử về mặt cười khổ, “Phu nhân, ngài đừng đem khí rơi tại bản thân trên đầu a, nô tỳ chỉ có ngài một cái chủ tử, không nữa khác chủ tử! Nô tỳ đánh số đã bị âm bộ hủy bỏ, lại trừ bỏ quân hộ, rốt cuộc trở về không được.”

Quan Tổ Y ngăn người, thế này mới dùng đầu ngón tay đi trạc Kim Tử ót, “Quý nha đầu, biết lấy nói đồ ta. May mà người bị phái tới giám thị ta, ít nhiều học điểm này nọ, nếu không sớm muộn gì có một ngày cũng sẽ giống Hoắc Thánh Triết giống nhau, bị bản thân xuân tử.”

Kim Tử không dám phản bác, âm thầm ở trong lòng vì bệ hạ bị ai. Nguyên lai phu nhân tới không thể dễ dàng tha thứ đều không phải là lừa gạt, mà là nhân ngu xuẩn? Kia thâm, bệ hạ đời này sợ là không có trông cậy vào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thái hậu

Thánh Nguyên để ngồi xếp bằng sương phòng, tâm tình hậm hực. Mắt thấy phu nhân nhuyển tâm, ký vì mình nói mình thực • tướng, lại vì mình đau thương khóc, chỉ cần công đạo rõ ràng Diệp Trần chuyện đó, tái đột hiển chính mình như thế nào giữ mình trong sạch, là có thể tương thân tương ái, cuối cùng như thế nào trở nên như vậy phần nọ?

Hắn đem lúc trước nói qua mỗi một câu, thậm chí còn mỗi một cái lời mở ra đến tinh tế cân nhắc, ý đồ tiến hành bù lại. Hôm nay gặp thật có vài phần khổ nhục kẻ ý tứ, phu nhân ra sao chờ dạng nhân, không nữa so với yên lặng thủ nàng hơn nửa năm, ngay cả ăn cái gì uống gì đều phải đề hồi cẩn thận

Thánh Nguyên để hiểu biết.

Nàng là điển hình nói năng chua ngoa đậu hũ tâm, nhìn kiên cường vô cùng, kì thực nhất thiện lương, lại phá lệ thích đùa nhỏ, chỉ cần lấy đùa nhỏ nói sự, đoạn không hề mềm lòng thỏa hiệp. Cho nên hần mới đưa đề tài chậm rãi chuyển tới chính mình thơ ấu, đem tới cực khổ này năm tháng, tới trăm thống một đoạn bí ẩn, kể hết cùng nàng chia sẻ.

Nhưng mà trong quá trình này, hần nhưng lại chậm rãi được đến an ủi, cuối cùng hoàn toàn chữa khỏi. Vốn tưởng rằng càng lạnh càng sâu, càng lấy càng đau miệng vết thương, chỉ tại phu nhân nói hai ba câu gian liên thịt thối diệt hết, nháy mắt xóa sạch bình. Nàng nói hần là mẫu thân bảo bối, làm cho hần không cần thương tổn tới mình, gọi hần dữ dội cao hứng, dữ dội cảm động?

Nguyên bản tất cả đều thật tốt, lại vì sao nổi giận đứng lên? Thánh Nguyên để trăm nghĩ không thể hiểu được, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu “Diệp Trần hại trăm”. Không hề nghi ngờ, nếu nói hần hiện tại thông hận nhất nhân là ai, phi Diệp Trần đừng chúc, Thái hậu, đại hoàng tử phi, đại trưởng công chúa đám người còn phải sau này sắp xếp.

Bạch Phúc kinh ngạc cũng là quan phu nhân thân thù, không khỏi hỏi, “Bệ hạ, ngài không phải đem phu nhân hai chân điểm trúng sao? Nàng như thế nào chạy?” Nếu không đương nhiên nghĩ đến phu nhân không có cách nào khác nhúc nhích, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng thả lỏng cảnh giác.

“Hiện tại là tìm tòi nghiên cứu này thời điểm sao? Còn không mau đi tìm Kim Tử, hỏi một chút nàng phu nhân vì sao sinh khí?” Thánh Nguyên để một mặt không kiên nhẫn xua tay, một mặt đem trên đất giày thêu nhặt lên đến, thật cẩn thận vuốt ve bụi đất, tàng nhập tay áo túi.

Bạch Phúc vội vàng đi hỏi thăm, một lát sau cương nghiêm mặt trở về, nhỏ giọng nói, “Khởi bẩm bệ hạ, Kim Tử đại nhân làm cho ngài ngày sau đừng nữa đi tìm nàng, nàng sẽ không nói cho ngài gì có liên quan cho phu nhân chuyện. Nàng nói, nàng nói chính mình ngày sau chính là phu nhân nha đầu, nếu không là ngài âm vệ, của nàng chủ tử chích phu nhân một cái.” Dứt lời kinh hồn táng đảm chờ bệ hạ tức giận.

Thánh Nguyên để trên mặt mặc dù hiển kinh ngạc, lại toàn vô vẻ giận dữ, ít khi nhưng lại ha ha cười rộ lên, vỗ tay tán một câu “Hảo nha đầu”.

“Bệ hạ, Kim Tử đại nhân còn có nói muốn nô tài hỗ trợ chuyển cáo.” Thứ nhất kiếp tránh khỏi, Bạch Phúc thái dương lại toát ra càng nhiều mồ hôi lạnh, chần chờ nói, “Nàng nói, nàng nói phu nhân ngài ngài xuân, làm cho ngài ngày sau nhiều đọc điểm thư.”

“Ngươi nói cái gì?” Thánh Nguyên để trên mặt tươi cười vắn vẹo một cái chớp mắt.

“Bệ hạ mình giám, lời này cũng không phải là nô tài nói, là dùng tiền thay thế từ đại nhân chuyển cáo !” Bạch Phúc bùm một tiếng quỳ xuống, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thánh Nguyên để ngần ngừ thật lâu sau, cao ngất đáng người cuối cùng từng điểm từng điểm câu lũ đi xuống, ở trong sương phòng khô tọa nửa ngày, thế này mới vạn phần uể oải rời đi, đi tới một chỗ lương đình, gặp bên trong tụ tập rất nhiều văn nhân, chính dựa bàn viết nhanh.

“Bọn họ ở làm gì? Đi xem.”

Bạch Phúc phụng mệnh đi tham, sau khi trở về thấp giọng nói, “Bọn họ đang ở đằng sao phu nhân [tế đệ muội thư]. Nhân hôm nay tham gia nghi thức tế lễ nhân rất nhiều, Quan thị bộ tộc, Trọng thị bộ tộc đại văn hào cũng có tham dự, cổ trong kinh văn nhân giai mộ danh mà đến, lại có quyền quý tập hợp nơi này, kia tế văn phượng niệm thôi, đã thịnh hành nửa Yến kinh, tiếp qua không lâu sợ là hội nhân thù một phần.”

Thánh Nguyên để bước chân dừng một chút, mệnh lệnh nói, “Khiến nhân đem này thiên tế văn tán đi ra ngoài, vì phu nhân tạo thế.” Phục lại ôn nhu cười, “Kỳ thật không cần trăm bang phu nhân nổi danh, thiên văn chương này như thế khẩu nhân tâm huyền, ai cảm thiên địa, sớm muộn gì có một ngày sẽ trở thành thiên cô tuyệt diệu.”

Bạch Phúc không dám chậm trễ, vội vàng đi làm. Âm vệ hiệu suất tất nhiên là nhất đẳng nhất, đãi đế vương xe cái đi tới chân núi, vào cửa thành, quan phu nhân sở chỉ [tế đệ muội thư] ở Yến kinh trong thành đã là nhân thủ một phần. Mỗi đi một đoạn đường sẽ gấp gấp vài cái hốc mắt đỏ bừng văn nhân tay cầm giấy viết bản thảo đọc, còn có phu nhân đi theo ở bọn họ phía sau cẩn thận nghe, tiện đà ôm chính mình đứa nhỏ khóc ruột gan đứt từng khúc.

Tình thương của mẹ vĩ đại cùng vô tư, bị thiên văn chương này nhuộm đắm đến mức tận cùng, hiện tại bàn lại khởi Triệu phủ, nói đến Nguyễn thị, mọi người chỉ biết khen ngợi nàng anh dũng, không hề không đề cập tới cái gì yêu phụ, quý quái. Liền ngay cả này tư tưởng toan hủ lão nho sinh, đã ở báỉ độc tế văn sau hoàn toàn tỉnh ngộ, vì này đốt cháy hương nến lấy kì ai điều.

Nhân ngôn đáng sợ, nhân ngôn cũng khả kính, chỉ cần chính xác dẫn đường, liền có thể phát huy ra không gì so sánh nổi lực lượng. Khó trách người Trung Nguyên có như vậy một loại cách nói — phòng dân chi khẩu, thậm cho phòng xuyên. Là cổ vì xuyên giả, quyết chi sử đạo; Vì dân giả, tuyên chi sử ngôn. Rộng đường ngôn luận điểm này, quả thật làm đúng rồi.

Thánh Nguyên để mệnh xe cái chạy chậm chậm, một đường đi một đường xem. Từng trần đầy du hiệp nhi lác lác đầu đường, nay đã nghiêm túc đổi mới hoàn toàn, phồn vinh sơ hiện, qua lại dân chúng trên mặt nhiều trần đầy tươi cười, mặc mặc dù giản dị, cũng rất sạch sẽ; Có hài đồng ở ven đường chơi đùa, hi hi ha ha đùa giỡn mà qua, bộ dáng như vậy vô ưu vô lự, thiên chân rực rỡ.

Này một màn mạc, nhất cảnh cảnh, làm Thánh Nguyên để cảm khái rất nhiều, cũng không so với thỏa mãn, cho đến vào cửa cung, còn cảm thấy ý do chưa hết.

“Nhược phu nhân có thể bồi trăm cùng nơi đọc đã mất phong cảnh, thăm dò dân tình, thật là tốt biết bao? Nhìn thấy như thế phồn hoa cảnh tượng, phu nhân tất nhiên thật cao hứng, cũng sẽ không hội ghét bỏ trăm ngu xuẩn .” Hần đi vào Vị Ương cung, một mặt thay long bào một mặt tiếc hận không thôi

cảm thán.

Bạch Phúc không dám tùy ý chen vào nói, chỉ có thể khô cằn cười làm lành, rồi sau đó đi theo bệ hạ đi trước Trường Nhạc cung. Đó là Thái hậu chỗ ở, từ đằng cơ sau, Hoàng thượng liền rút cuộc chưa từng đặt chân, mặc dù ngại cho nho học đối hiếu đạo coi trọng, mẫu tử lưỡng còn duy trì bình thân biểu hiện giả dối, nhưng thâm cung người trong ai chẳng biết hiểu, Thái hậu đối Hoàng thượng căm thù đến tận xương tủy, Hoàng thượng đối Thái hậu cũng thế, thậm chí có qua mà đều bị cùng.

“Sao người lại tới đây?” Thái hậu bên người vòn quanh rất nhiều đứa bé, giai vì đại hoàng tử, tam hoàng tử, lục hoàng tử con mồ côi. Về phần ba vị hoàng tử là như thế nào tử, còn phải hỏi một chút Thánh Nguyên để bên hông bội đao. Bọn họ giai vì Thái hậu cốt nhục, nguyên bản tới có hi vọng đăng đại bảo, kết quả lại làm cho này la sát ác quỷ một đao chém, trong lòng oán hận sâu có thể nghĩ.

Nàng đem lão lục ấu tử ôm vào trong lòng nhẹ nhàng chụp phù, trách mắng, “Trước khi tới trước hết để cho nhân thông bẩm một tiếng, đừng làm sợ đứa nhỏ. Người là cái gì vậy, chẳng lẽ chính mình không rõ ràng lắm sao?”

“Thông bẩm? Này nguy quốc thiên hạ là trăm đánh hạ, cung điện là trăm chiếm lĩnh, long ý là trăm ngồi, các người đều là trăm phụ thuộc, chỉ có thể dựa vào trăm bố thí mạng sống, trăm đến quay lại đi, không cần hướng người thông bẩm? Nếu không có trăm lựa chọn nho học trị quốc, không thể không tuân thủ Hán nhân cái gọi là ‘Hiếu đạo’, mà người lại là trăm trên danh nghĩa mẫu thân, người cho là người còn có thể sống đến bây giờ? Hỏi người khác là cái gì này nọ phía trước, trước cúi đầu nhìn xem chính mình đi!” Thánh Nguyên để không nhanh không chậm bước vào nội điện.

Thái hậu kinh sợ dưới ẩn ẩn cảm thấy không ổn. Canh giữ cửa ngõ thị mỗ bụng lấy con tin tức truyền vào trong cung, nàng liền bắt đầu cuộc sống hàng ngày nan an, e sợ cho Thánh Nguyên để phát hiện chút cái gì. Kìa bức họa là nàng nắm trong tay đối phương, thậm chí còn giết chết đối phương duy nhất lợi khí, nếu là bị chọc thủng, khám phá, của nàng tình cảnh trở nên thập phần gian nguy, mà chư vị hoàng tôn càng không có mạng sống khả năng.

Hiếu bất hiếu thuận đều là người khác nói, thân là hoàng đế, lại chặt chẽ đem không cả tòa cấm cung, hẳn muốn làm chút xinh đẹp mặt ngoài công phu cũng không khó; Tương ứng, muốn âm thầm trừ bỏ nàng cũng là dễ dàng. Nàng đã chết, vài vị hoàng tôn tính cái gì? Còn không tùy ý bị nhân giày xéo? Hơn nữa Hốt Nạp Nhĩ vẫn là vậy chờ mang thù tính tình.

Thái hậu suy nghĩ rất nhiều, sắc mặt cũng lại càng hiển tái nhợt, vài tên hoàng tôn bị nàng sùng nịch quá mức, tính tình kỳ quái, nhưng lại chỉ vào Thánh Nguyên để mắng đứng lên, “Ác quỷ cứ ngay, không cần ô uế hoàng tổ mẫu địa giới. Người tới a, mau đưa hắn đuổi đi, hắn là ác quỷ, trên người tất cả đều là xui, ai dính đều phải霉!”

Đương nhiên cũng có nhất gan khiếp nhược, lúc này đã bỏ nhào vào Thái hậu trong lòng khóc đứng lên, trong miệng cũng là ác quỷ, la sát kêu cái không ngừng. Có thể thấy được trong ngày thường, Thái hậu không thiếu theo chân bọn họ giảng thuật vị này hoàng thúc “Truyền kỳ thân thế”.

Thánh Nguyên để dĩ vãng nếu là gặp bậc này trường hợp, luôn tự phát tránh đi, hôm nay lại lẳng lặng ngồi ở thượng thủ, biểu tình không biện hi giận. Hắn trước đây sở dĩ dễ dàng tha thứ những người này, nhất là lo lắng cho mình không có con nối dòng, muốn tìm một cái chẳng phải chán ghét đứa nhỏ cho làm con thừa tự dưới gối; Nhị cũng là vì lưu trữ bọn họ tra tấn chính mình, hảo chuộc lại trên người tội nghiệt.

Nhưng hiện tại, bọn họ sống hay chết, nói cái gì làm cái gì, cùng hắn có gì can hệ? Toàn mẹ nó gặp quỷ đi thôi!

Tư điểm, hắn cũng lười cùng Thái hậu vô nghĩa, chỉ vào Bạch Phúc trong tay này nọ, từ từ mở miệng “Đa tạ Thái hậu đem này phúc thánh mẫu hộ tử đồ đưa cho trăm, kêu trăm hiểu được trăm mẫu thân ra sao chờ anh dừng cương liệt, thương con như mạng. Đãi thời cơ thành thực, trăm chỉ điểm người trong thiên hạ chiêu cáo của nàng tồn tại, hơn nữa vì nàng làm cửu cửu tám mươi một thiên cúng bái hành lễ. Nhiều thế này năm, nàng cùng với trăm tả hữu, khắp nơi phủ hộ trăm, kêu trăm gặp dữ hóa lành, nay trăm đã tọa unction thiên hạ, nàng cũng nên cảm thấy mỹ mãn đầu thai đi. Thái hậu, có chút nhân sinh vài cái con trai liên tử vài cái con trai, hộ cũng hộ không được; Có chút nhân chích sinh một cái, còn bị muôn vạn lợi dụng, tất cả giết hại, lại bình an lớn lên. Người nói đây là vì sao? Bởi vì đi đức người đều có thiên hữu, làm ác người đều có thiên thu.”

Hắn tiếp nhận bức tranh, vạn phần quý trọng vuốt ve, thờ dài, “Trăm muốn truy phong mẫu thân vì Thái hậu, mệnh triều thần định ra vinh quang vô cùng thụy hào, không gọi của nàng tôn quý cùng hiền hách bị người khác đoạt đi. Thái hậu, người khả trăm ngàn phải bảo trọng thân thể, trăm chính vụ bận rộn, sợ là không có rảnh nhân lo liệu của người lễ tang.” Dứt lời không đợi Thái hậu phản ứng liền phát tay áo mà đi.

Vài tên tiểu hoàng tôn đi theo phía sau hắn nhục mạ, còn cầm lấy tiểu cung tiễn ý đồ tập kích, lại bị cung nga vội vàng gục, gắt gao ngăn lại. Hoàng thượng mới vừa những lời này đã muốn đủ hiểu được, hắn muốn nhận thức hồi chính mình mẫu thân, vì nàng chính danh, mà Thái hậu tôn vinh tất bị cướp lấy. Đãi nàng sau khi, chớ nói gia phong thụy hào, long trọng hạ táng, có thể hay không nhập hoàng lăng đều hai nói.

Thái hậu trừ bỏ chỗ ngồi này hình đồng lồng giam Trường Nhạc cung, sợ là cái gì đều không có, thế nào còn có thể bảo vệ vài vị tiểu hoàng tôn? Từ nay về sau, trong cung cao thấp đều phải học hội mang theo cái đuôi làm người!

Trở lại ngự thư phòng, Thánh Nguyên để thông thống khoái khoái phun ra một hơi, xoa tay nói, “Đem Diệp Trần đưa trở về. Triệu Lục Ly đợi nhiều thế này năm, cũng nên được đền bù mong muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Hai thê

Ký đã nghiêm từ cự tuyệt Thánh Nguyên đế, Quan Tổ Y cũng liền tạm thời đem chi buồng, chuyên tâm xử lý Nguyễn thị lễ tang. Nàng từ đầu tới cuối cũng chưa tính báo cho biết người nhà, miễn cho tổ phụ cùng phụ thân lo lắng, thực nháo đến quân thần phản bội, máu tươi triều đình bộ, nàng còn trọng sinh trở về làm chi? Lại tai họa trong nhà một lần? Quả thực đến cự không thể cự ngày nào đó, theo liền theo , tổ phụ cùng phụ thân nếu thấy mặt không ánh sáng còn có thể từ quan hồi hương, tiếp tục khai thư viện, tổng quá cả nhà chịu chết.

Này nhất thế, nàng lớn nhất tâm nguyện chính là thủ hộ người nhà, mà phi người nhà lại bị nàng liên lụy, kết cục thảm đạm. Cường cực tắc nhục, tuệ cực tắc thương đạo lý, nàng so với bất luận kẻ nào đều hiểu được, này đây, tất yếu thời điểm còn phải học được chịu nhục, cơ được dẫn được.

Dứt bỏ tạp niệm sau tất nhiên là một đêm vô mộng, hôm sau ánh mặt trời chưa lượng, nàng liền trương la cấp bọn nhỏ làm đồ ăn sáng. Triệu Thuần Hi cùng Triệu Vọng Thư xác thực biết điều rất nhiều, đi chỗ nào đều mang theo Mộc Mộc, rồi rành sẽ xem tiểu Hoài Ân, ánh mắt gian chậm rãi có kiên nghị sắc.

Mộc Mộc tuổi tuy nhỏ, lại cái gì đều thấy rõ ràng, vài ngày nay vẫn không thích nói chuyện, nhưng mỗi khi há miệng, tất là một câu mang theo khóc nức nở “Ta muốn nhị thẩm”. Hắn biết nhị thẩm vĩnh viễn sẽ không đã trở lại, trong lòng đau thương, nhưng không cách nào dùng chuẩn xác ngôn ngữ biểu đạt.

Quan Tổ Y đau lòng cực, đưa hắn lăm tiến trong lòng chụp phù trong chốc lát, lại đưa hắn đặt ở trên đầu gối tự mình uy com, cuối cùng làm cho hắn ăn nhiều hai khẩu. Ít khi, Kim Tử ôm gào khóc tiểu Hoài Ân đi vào, lo lắng nói, “Phụ nhân, nhị thiếu gia nháo buồn ngủ, thế nào cũng phải ngài đến điều, chúng ta đã muốn thay đổi một vòng nhân, điều hai khắc chung, hắn còn tại khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đều khóc đỏ! Người xem này đáng thương hình đáng!”

Nhân triệu Hoài Ân chưa sinh ra mẫu thân sẽ chết , Quan Tổ Y khó tránh khỏi nhiều thương tiếc một ít, rồi rành liền ôm vào trong ngực lại chụp lại điều, nhưng lại làm cho hắn nhiễm thương một cái thói hư tật xấu, buồn ngủ đến đây thế nào cũng phải bá mẫu ôm lay động, nếu không tuyệt không chớp mắt. Hắn còn sinh một bộ cầu cái mũi, không phải bá mẫu quế mũi ôm ấp, ai tới cũng không mua trướng.

Kim Tử tự tay đưa hắn phẫu ra, tất nhiên là trở thành tâm can bảo bối giống nhau đau, bỏ qua quân hộ, rồi khỏi ám bộ, nhất là vì phụ nhân, nhị cũng là vì đứa nhỏ. Tuy rằng biết phụ nhân ngày gần đây bề bộn nhiều việc lức, nhưng cũng không đành lòng tiểu Hoài Ân tổng bất nhập ngủ, đành phải kiên trì chạy tới xin giúp đỡ.

Quan Tổ Y cũng không ngại mệt, đem thìa giao cho Mộc Mộc, ôn nhu nói, “Ngươi bản thân ăn com, nương dâng ra một bàn tay ôm đệ đệ. Đệ đệ vừa ăn no, chính nhìn ngươi đâu, ngươi cũng không thể thua bởi hắn, muốn ăn nhiều hai chén cho hắn xem. Nhị thẩm không ở, tương lai đệ đệ phải nhờ vào ngươi chiếu cố .”

Bản còn có chút ý chí tinh thần sa sút Mộc Mộc lập tức bùng lên bát, nãi thanh nãi cả giận, “Nương, ngươi ôm đệ đệ, ta ăn com. Nhị thẩm chiếu cố ta, ta chiếu cố đệ đệ.”

“Hảo ngoan.” Quan Tổ Y áp chế trong mắt lệ quang, thân thủ đem tiểu Hoài Ân ôm lại đây.

Triệu Lục Ly giúp đỡ mẫu thân vào cửa khi, chỉ thấy thê tử một tay ôm Mộc Mộc, một tay ôm chất nhi, bên trái ngồi nữ nhi, bên phải ôi con trai, quả nhiên là chúng tinh cùng nguyệt. Nhưng nàng tháng 8 cũng vừa mới tròn mười cửu, ký muốn chiếu cố nhiều như vậy đứa nhỏ, vừa muốn dặm ngoài lo liệu, hiểu kính bá mẫu, tiền đường đến đây nữ tân, còn phải dựa vào nàng một người ứng phó, cho dù là làm bằng sắt, lúc này cũng nên chịu không nổi , nàng lại lưng thẳng thắn, ánh mắt quỳnh thước, trên mặt chỉ có kiên nghị, không hiện mất tinh thần, làm người bên ngoài bị chịu ủng hộ, tinh thần phấn chấn.

Triệu Lục Ly trong lòng u ám nhất thời tiêu tán, phù mẫu thân ngồi vào chỗ của mình sau liền đi tiếp chất nhi, thấp giọng nói, “Ta đến ôm đi, ngươi trước dùng bữa, dùng xong rồi chúng ta tái đổi.”

Quan Tổ Y nhẹ nhàng lắc đầu, “Mới vừa ngủ, đổi thủ thời điểm đưa hắn đánh thức thì phiền toái. Chờ hắn ngủ trầm ta liền đem hắn thả lại nôi lý, ngươi cùng lão phu nhân ăn trước đi, không cần phải xen vào ta.”

“Nương ta uy ngươi ăn.” Triệu Thuần Hi gấp một cái thức ăn chay chung giáo đưa tới kế mẫu bên miệng, thần thái chưa hiển lấy lòng hoặc tính kế, tất cả đều là tràn đầy nhụ mậ. Người với người trong lúc đó cảm tình đều là chỗ đi ra , Quan Tổ Y thật tình dạy, nàng tự nhiên cũng thật tình hiểu thuận, hơn nửa năm ở chung xuống dưới, mặc dù không có huyết thống, cảm tình đã thập phần hòa thuận.

“Ta cũng uy nương. Nương thích ăn ngàn tầng cao.” Chờ Quan Tổ Y ăn xong chung giáo, Triệu Vọng Thư cũng bài nhất tiểu khối điểm tâm đưa qua đi.

“Nương thích ăn nhất bánh bao.” Mộc Mộc không cam lòng nhân sau, cầm một cái thật lớn bánh bao hương nghĩa mẫu miệng tắc.

Quan Tổ Y không nghĩ phát bọn nhỏ hảo ý, bay nhanh ăn hoàn miệng gì đó, đem bánh bao điều trụ.

Lão phu nhân thấy như thế ấm áp động lòng người trường hợp, trên mặt bi thương sắc đậm đi không ít, một mặt khen bọn nhỏ trưởng thành, biết điều , một mặt vươn tay đem con dâu miệng bánh bao lấy lại đây, đỡ phải nàng ẻ . Triệu Lục Ly ngã một chén trà nóng, chậm rãi uy tiến phụ nhân miệng, khước mắt đuôi lông mày tất cả đều là ôn nhu ý cười.

Bọn nhỏ ăn no liền trở về đổi tang phục, Quan Tổ Y đem ngủ say tiểu Hoài Ân giao cho Kim Tử, thế này mới cầm lấy bát khoái dùng bữa.

Triệu Lục Ly làm cho người ta một lần nữa nhiệt vại đạo sớm một chút, ngồi ở một bên tường bồi, nhìn như vân đạm phong khinh, kì thực không yên bất an thử dò xét nói, “Thấy tiểu Hoài Ân, ta sẽ kim lòng không đậu tường, nếu là phu nhân cũng cho ta sinh một cái đứa nhỏ, sẽ là loại nào đáng yêu bộ đáng? Không câu nệ nam hài, cô gái, chỉ cần nhất được phu nhân một nửa, tương lai nhất định bất phàm.”

Quan Tô Y mắt cũng không chớp nói, “Trong nhà có nhiều như vậy đứa nhỏ đã muốn đủ, lại đến vài cái ta khả tiêu thụ không dậy nổi.”

“Làm sao có thể? Điều nói nhiều từ nhiều phúc, phu nhân còn trẻ tuổi như vậy, lại cho ta sinh mười bảy tám cũng không ngại nhiều.”

Quan Tô Y áp chế lòng tràn đầy không khoé, có lệ nói, “Ồ đệ muội lễ tang thượng không chỉ nói những lời này, để tránh đối vong linh bất kính.”

“Là ta hồ đồ, xin hãy phu nhân thứ tội. Đãi ra hiếu kỳ, chúng ta lại đến thương lượng lớn mạnh gia tộc việc.” Triệu Lục Ly trong lòng lược cảm tiếc nuối, nhưng cũng không sốt ruột. Hắn có cả đời thời gian đến thu hoạch phu nhân tha thứ. Cả đời, bốn năm 10 năm quang âm, cho dù là khóa tảng đá cũng có thể ủ nóng, huống chi phu nhân tâm đều không phải là tảng đá, mà là bao vây lấy băng cứng hóa điểm.

Này băng cứng vốn là hấn một tầng lại một tầng đông lạnh thượng, cũng nên hấn một tầng tiếp một tầng đánh nát. Đã làm sai chuyện, cuối cùng muốn nhận tương ứng trừng phạt.

Nhưng mà hấn thiết tường rất khá, thế sự lại tổng cùng hấn đối nghịch, gần đến giờ khai điệu khi, trước mặt cả sảnh đường tân khách cùng chư vị thân hữu mặt, một gã vù già hóa thiêu mông bình thường chạy vội tiến vào, thất thố hô to, “Lão gia, phu, phu nhân đã trở lại! Ngài mau đi xem một chút đi, là phu nhân đã trở lại!”

Diệp Trần đi rồi, Triệu gia hạ nhân tất cả đều thay đổi một lần, nhưng cũng lưu lại vài cái đặc dụng trung phó, người này phụ nhân chính là một trong số đó. Nàng đánh chết cũng không nghĩ tới phân cao chi phu nhân còn có thể trở về, gặp người tới xô lên mạn che, lộ ra nhất trương quen thuộc mà vừa xa lạ khuôn mặt, thiếu chút nữa sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nàng vừa kêu hoàn, Diệp Trần đã theo đuôi tới. Thấy âm tự là công chúng nơi, không người ngăn đón môn, làm nàng thông suốt đi đến linh đường, trước mặt mọi người mặt lộ vẻ ra hình dáng.

“Diệp thái nữ?” Có nhân nhận ra nàng.

“Không, không phải diệp thái nữ, là này song bào muội muội Diệp Trần. Người không gặp nàng khỏe mắt có một viên lệ chí sao? Diệp thái nữ cũng không có.” Không biết ai giải thích một câu.

“Diệp thái nữ muội muội không còn sớm liền chết đuối sao?”

“Chưa nói chết đuối, chính là rơi vào Hoàng Hà hưởng đi rồi. Khả năng lúc ấy phúc thiên mệnh đại, bị người nào hảo tâm nhân cứu lên bờ, mấy năm nay vẫn lưu lạc bên ngoài, cho đến hôm nay mới tìm đến.” Người này không ngừng giải thích, giống nhau ở chỗ ý dẫn đường ngôn luận.

Người chung quanh quả nhiên tin là thật, trong chốc lát nhìn xem tương đối không nói gì vợ chồng lưỡng, trong chốc lát nhìn xem biểu tình kinh ngạc quan phu nhân, tiện đà đại điều này đầu, nội tâm so đo — vợ trước không chết lại cưới kẻ thất, nay hai cái câu ở, thủ ai xá ai là cái nan đề; Hai cái đều thủ, ai cao ai thấp lại là một nan đề.

Nói lý lẽ, trước quá môn làm vì chính thể; Luận lợi, gia thể hiển hách cũng nên độc chiếm tôn vị; Luận tình, này tất là vợ trước ổn thắng a! Yển kinh trong thành ai chẳng biết nói Triệu Lục Ly vì Diệp Trần nguyện khuynh này sở hữu, hội rơi xuống hôm nay bạc này bộ, cũng là quá mức trọng tình do đó bị Diệp gia liên lụy duyên có. Huống chi hấn cùng Diệp Trần cộng đồng dưỡng dục hai cái hài tử, đây mới là tôi có phần lượng lợi thể.

Quan phu nhân như vậy kinh tài tuyệt điểm nữ tử, đối mặt loại tình huống này cũng là không hề biện pháp. Nàng ký độc chiếm không được danh phận, cũng độc chiếm không được phu quân, một câu “Thứ tự đến trước và sau” Có thể đem nàng áp tử. Người ta tái nói như thế nào cũng là cưới hỏi đảng hoàng nguyên phối vợ cả, ngay cả đồ cưới cùng đứa nhỏ đều ở trong phủ tồn rất!

Cái này có nào loạn, nhị nữ tranh phu, chờ xem ai thua ai thắng đi! Mọi người tâm tư lung lay, trên mặt lại cực vì nghiêm túc.

Diệp Trần mặc danh kỳ diệu bị tổng xuất cung, trong người vô xu tình huống hạ, đành phải tìm đến chồng trước. Này hơn nửa năm lý, nàng tuy rằng bị biếm vì thái nữ, Thánh Nguyên đế cũng không làm cho cung nhân khắt khe, ngược lại tiếp tục giống dĩ vãng như vậy sành ăn cung, thế cho nên nàng khuôn mặt mềm mại, dáng người thướt tha, tướng mạo cùng năm đó rời đi khi giống nhau như đúc.

Làm nàng miễn nghĩ đến đây là Hoàng thượng sớm đổi nàng tình cảm ám sinh dấu hiệu, một ngày nào đó hội lựa chọn tha thứ khi, lại bị vài tên hắc y nam tử tha ra Cam Tuyền cung, tùy ý nhưng ở trên đường cái. Nàng thật vất vả đi đến Triệu phủ, lại phát hiện bên trong yên tĩnh không người, hỏi hàng xóm mới biết Nguyễn thị bạo vong, cả nhà mọi người đi thấy âm tự.

“A cách, ta đã trở về! Ta rốt cuộc tìm được người!” Gặp Triệu Lục Ly chính là dùng phức tạp ánh mắt chăm chú nhìn chính mình, vẫn chưa chạy gấp đi lên tường nhận thức, nàng không thể không rung rung kêu gọi. Trong cung không thể quay về, Diệp gia lại cửa nát nhà tan, trừ bỏ chồng trước, nàng đã tìm không thấy gì dựa vào. Năm đó phi cao bao nhiêu, hiện tại rơi còn có nhiều trọng, hồi đầu lại nhìn, duy nhất có thể tiếp được của nàng chính là lúc ban đầu yêu nhau người này thôi.

“Người, người như thế nào đã trở lại? Người không phải.....” Triệu Lục Ly vẻ mặt hoảng hốt, như trong mộng.

“Có chuyện vào nhà nói!” Lão phu nhân cố nén tức giận đánh gãy.

“Đệ muội nghi thức tế lễ mau bắt đầu, các người người một nhà đi vào nói chuyện, ta cố bên ngoài.” Quan Tổ Y âm thầm hướng mẫu thân xua tay, tỏ vẻ chính mình không ngại. Lúc ban đầu, của nàng thật có chút kinh ngạc, bất quá nghĩ lại đã nghĩ hiểu được, này tất là Hốt Nạp Nhĩ thủ bút. Hắn ngại nàng ở Triệu gia quá rất thoải mái, vì thế liền đem Diệp Trần thả lại đến, dù sao Diệp Trần quý kẻ đã muốn bại lộ, ở lại trong cung chỉ có vừa chết, không bằng vật tẫn này dùng.

Không thể không nói này nhất chiêu thực thông minh. Nàng chưa bao giờ thích ngoạn cái gì bên trong thủ đoạn, lại càng không am hiểu tranh đấu gay gắt, nếu Diệp Trần muốn làm yêu, nàng lười ứng phó, chỉ có thể hòa ly. Có lẽ ở Triệu Lục Ly trước mặt vạch trần Diệp Trần bộ mặt thật cũng là một cái biện pháp, nhưng này cần gì phải? Người ta yêu Diệp Trần hai thế, không ngại làm cho hắn tròn này mộng. Mặc kệ là khổ là ngọt, chính mình trông nhân quả phải chính mình ăn.

Triệu phủ sợ là không thể đợi, nhưng Mộc Mộc nên làm cái gì bây giờ? Tiểu Hoài Ân lại nên làm cái gì bây giờ, này đó vốn không nên nàng lo lắng vấn đề, hiện tại lại thành lớn nhất ưu tư.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Truy phong

Triệu Lục Ly mang Diệp Trần đi nội viện nói chuyện, lão phu nhân lo lắng cũng đi theo đi, Triệu Vọng Thư kết thân mẹ đẻ thân thật phần tương hướng, tất nhiên là nhắm mắt theo đuôi theo tùy, duy độc Triệu Thuần Hi thực không cam lòng nguyện, xanh mặt trụ ở đội vĩ.

Có lẽ là cảm thấy chính mình vĩnh viễn sẽ không tái hồi Triệu gia, cho nên Diệp Trần ở nữ nhi trước mặt gần như không như thế nào che lấp, muốn làm chuyện gì luôn trực tiếp phân phó đi xuống, còn thường thường ở nàng bên tai giáo huấn một ít hướng lên trên leo lên kỹ xảo cùng trêu đùa lòng người thủ đoạn. Cũng bởi vậy, trừ bỏ lão phu nhân, Triệu Thuần Hi chỉ sợ là tối hiểu biết nàng chân thật bộ mặt nhân.

Nàng đối người khác không có thật tình, mặc dù là cốt nhục chí thân, ở nàng trong mắt cũng chỉ bị phân chia vì hai loại — đặc dụng hoặc không thể dùng là.

Trước đây, Triệu gia hiển nhiên là không thể dùng là, cho nên cả nhà cao thấp bị nàng khí như tề lệ; Hiện tại nàng không có dựa vào, đành phải sẽ đem này song tề lệ nhặt về. Như thế chịu nhục, hạ mình hàng quý, thực tại làm khó nàng, sẽ không sợ này đôi giày từ mặc cách chân?

Triệu Thuần Hi trong lòng phiền muộn, lại nói không nên lời đuổi nhân trong lời nói. Diệp Trần tái như thế nào không chịu nổi cũng là mẫu thân của hắn, đoạn không có mất tình tình nhìn mẫu thân lưu lạc đầu đường đạo lý. Thôi, ngày sau nhiều đề phòng điểm, đừng làm cho nàng đi tai họa kế mẫu.

Diệp Trần ở bên trong viện biên chuyện xưa, Quan Tổ Y ở linh đường chủ trì nghi thức tế lễ.

Nàng mặc vải bố tang phục, đầu đội một đóa phỉ phạm, nỗi niềm xong một đoạn kinh văn liền thành kính dập đầu, lúc trước ký đầu có khái mân bảy bảy bốn mươi chín cái, liền tuyệt không hội hàm hồ. Mộc Mộc không vui tiếp xúc người xa lạ, tất nhiên là không muốn nhìn Diệp Trần, tay nhỏ bé vẫn túm nghĩa mẫu góc áo, đi chỗ nào cùng chỗ nào.

Hắn còn tuổi nhỏ, kinh văn cũng đã niệm hữu mô hữu dạng, dập đầu khi tận lực bắt chước nghĩa mẫu, thông thả mà lại trang trọng nằm rạp người, ót để ở mặt đất sau tạm dừng nhất tức, tái khởi thân, lưng cừ thẳng tắp, nhất cử nhất động đã sơ hiện nhĩ sĩ phong phạm.

Tán tọa tế đàn chung quanh thân bằng bạn tốt minh lý ngầm đều ở chú ý này mẫu tử lưỡng, trong lòng ai cũng tán phục. Lúc trước Triệu gia là cái gì tình huống, bọn họ cùng(quân) xem ở trong mắt, Triệu Lục Ly hồ đồ độ nhạt; Lão phu nhân tinh thần uể oải; Triệu Thuần Hi nhìn như khôn khéo kì thực nông cạn xao động; Triệu Vọng Thư quả thực chính là cái Hỗn thể ma vương; Mà này tiểu Mộc Mộc nguyên bản ngay cả nói cũng không sẽ nói, hiện tại lại tài cán vì tân khách bùng trà đệ thủy, biết điều biết lễ.

Tuy nói Triệu gia đại phòng không có tước vị, nhưng người sáng suốt đều biết, có liên quan phu nhân như vậy hiển thế lương mẫu chống đỡ, hắn gia sớm hay muộn còn muốn đứng lên. Không gặp mới mấy tháng, Triệu Vọng Thư đã truyền ra chút văn danh sao? Kế mẫu sau lưng đứng nhiều như vậy văn đàn ngôn tay cái, này thân mình cũng kinh tài tuyệt diệu hạng người, chứ nói gỗ mục, đó là một khối tảng đá cũng có thể làm cho nàng đúc ra một đóa hoa nhĩ đến.

Chỉ tiếc như vậy tốt quang cảnh, cổ tình kêu Diệp Trần cấp giáo hợp, nàng kia khuôn mặt cùng diệp thái nữ bộ dạng giống nhau như đúc, đó là muốn tìm cái lấy có phủ nhận cũng khó.

Nếu là đối cái người thường, lúc này nhất định giống kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh, nhưng quan phu nhân đoan thực tại vững chắc, xem xét xem xét nàng kia diễm đạm như nước mặt mày, không hề bận tâm con người, một tia không sai tưng kinh thanh cùng ung dung không bức bách cử chỉ, hảo một phen mọi người khí tượng!

Ở cửa nàng cuốn hút hạ, bản còn có chút tâm tư đi động các tân khách dần dần quy về bình tĩnh, bắt đầu thành tâm thành ý vì Nguyễn thị cầu nguyện.

Đàn tràng bốn phía trưng bày vài cái thật lớn chậu than, không ngừng có hạ pho đem hương nến tiền giấy chõ vật quăng vào đi đốt cháy, sương khói một đoàn một đoàn dâng lên, bốn phía chân trời mà đi. Không bao lâu, chùa miếu ngoại cũng toát ra rất nhiều khói nhẹ, càng tụ càng dày đặc, như là nơi nào đó cháy bình thường.

Quan Tổ Y được nghe tân khách xôn xao, nhìn lại cũng phát hiện không ổn, việc sai sử Minh Lan đi tìm hiểu. Ít khi, Minh Lan lau nước mắt trở về, nức nở nói, “Tiểu thư, ngài tể văn đã truyền khắp Yên kinh, có hảo tâm nhân cảm phục nhị phu nhân liễu mình hộ tử, đặc vội tới nàng dâng hương. Nhân trong tể đàn nhiều là quý nhân, bọn họ không dám quấy rầy, cho nên ở chùa miếu ngoại hoá vàng mã tế điện, đã bái liền đi. Nay bên ngoài người đến người đi, nói liên không dứt, Huyền Quang đại sư mệnh tăng nhân xiêm áo mấy tôn đồng đỉnh, chuyên cung bọn họ thấp hương dùng.”

“Không phải đi lấy nước liền hảo.” Quan Tổ Y trầm ngâm nói, “Bọn họ nguyện vì đệ muội cầu nguyện cầu phúc, này phân tâm ý thực tại đáng quý, người làm cho quân gia mở khổ phòng, quân gia lý lương thực dư mang lên sơn, ngày sau lại có tiến đến tể bái thiện tâm nhân liền một người phát nhất phùng lương thực, mặc dù không nhiều lắm, lại cũng đủ ăn thượng một ngày, xem như thay đệ muội kiếp sau tích đức.”

Minh Lan liên tục đồng ý, cầm đôi bài xuống núi đi.

Các tân khách thấy nàng liệu lý hoàn mọi việc, trong lòng càng thần phục. Như vậy khí độ lỗi lạc thả còn đức hậu lưu quang nữ tử, gả nhập nhà ai chính là nhà ai phúc khí. Kia Diệp Trần lưu lạc bên ngoài nhiều năm, trở lại một cái đã nghĩ chiếm chính thể vị, có phải hay không phải rất cao xem chính mình? Thật muốn cùng quan phu nhân hạng nhất hạng nhất đến so với, trừ bỏ sinh hạ một đôi nữ nhân, nàng cũng là giống nhau cũng lấy không ra tay.

Suy nghĩ gian, buổi sáng nghi thức tế lễ không ý thức đến kết thúc, Huyền Quang đại sư niệm một câu phật, làm cho mọi người đều tự đi xuống dùng cơm bố thí.

Trọng thị vội vàng đem nữ nhi kéo đến sương phòng nói chuyện, Quan lão gia từ cùng Quan phụ một mặt phải người đi hỏi thăm Diệp Trần mấy năm nay hành tung, một mặt lo lắng lo lắng theo đi vào.

Hòa ly là khẳng định, nhưng Quan Tổ Y cũng không hội dễ dàng thoái nhượng. Diệp Trần muốn Triệu gia? Muốn làm chính thể? Tưởng đem từng vút bỏ thân tình tái nhặt về? Có thể, chính mình thân thù tới bất, chỉ hy vọng cuối cùng đừng rơi vào cái hai bàn tay trắng, danh dự tẫn hủy kết cục. Của nàng xác thực không am hiểu hậu trạch tranh đấu, người lừa ta gạt, nhưng đào hố chôn người cũng rất thuận tay. Nếu Diệp Trần thành thật bốn phận cũng là thôi, không nên chính mình hướng trong hố khiêu, kia nàng liền hung hăng thôi nàng một phen.

Trong lòng sớm có chương trình, Quan Tổ Y lại không tính hướng người nhà xin giúp đỡ, chích đối Trọng thị nói đi từng bước xem từng bước, thuận theo tự nhiên đi.

Diệp Trần vừa về nhà, chuyện gì cũng chưa phát sinh, nói tái nhiều cũng chúc uống công, quả thực chỉ có thể đi từng bước xem từng bước. Trọng thị không thể, chỉ có thở dài. Quan lão gia từ trầm tư thật lâu sau, đánh nhịp nói, “Nếu là quá không dưới đi, vậy liền hòa ly đi. Vận mệnh cho phép, Hoàng thượng tất sẽ không trách tội.”

Quan phụ cũng gật đầu, “Như phi vận bất đắc dĩ, ta cũng không tán thành hòa ly. Nhưng mà hiện tại quả thực đến này từng bước, bất hòa cách sợ là không được. Ta Quan Vân Kỳ hòn ngọc quý trên tay tuyệt không làm thiếp, càng không thể làm cái gì bình thể, chịu ai quản thúc.”

Quan Tổ Y luôn mãi cam đoan sẽ không ủy khuất chính mình, nếu thật sự quá không dưới khừ tự thu dọn đồ đạc về nhà, thế này mới đem Trọng thị dám người khuyên đi. Bọn họ chân trước mới ra viện môn, Kim Tử sau lưng sẽ trở lại, thấp giọng nói, “Phu nhân, nô tỳ mới vừa đi đông sương tìm hiểu, người đoán dù thế nào? Kia Diệp Trần thật không biết xấu hổ, nhưng lại nói chính mình quên không được cũ tình, cầu bệ hạ mấy tháng, lại lấy từ tướng bức, bệ hạ mới đem nàng thả lại đến. Nay Triệu Lục Ly chính ôm nàng khóc rống đầu, lão phu nhân cùng Triệu Thuận Hi, Triệu Vọng Thư chờ ở gian ngoại, đều là không hiểu ra sao. Triệu Lục Ly còn nói hội bang Diệp Trần an bài một đoạn thỏa đáng trải qua, tất không gọi trong nhà nhân hòa bên ngoài nhân xem nhẹ nàng. Ngài xem xét xem xét, đây là cái gì? Đây là trong truyền thuyết tình thâm tựa như biển a!”

“Đừng bần, hôm nay này ra diễn bất chính là người gia chủ từ an bài sao?” Quan Tổ Y cười lạnh, “Nói hấn xuẩn, hấn lập tức liền khôn khéo thượng, đem Diệp Trần thả ra cung, lại quyết tuyệt khẩu không đề cập tới năm đó này xấu xa, bỏ qua là muốn làm cho Triệu Lục Ly cùng nàng tái tục tiền duyên. Ta hiện tại ngược lại thành dư thừa, không nghĩ đi cũng phải đi.” Huống chi nàng đã sớm còn muốn chạy, chính là luyện tiếc Mộc Mộc cùng tiểu Hoài Ân thôi.

Ngàn sầu vạn tự đi lòng trần đầy tường, làm nàng cau mày, buồn bức không vui.

Kim Tử âm thầm mắng bệ hạ một câu, ôn nhu khuyên nhủ, “Phu nhân, nô tỳ nói một câu đại lời nói thật, ngài đừng tưởng rằng nô tỳ là bang tiền chủ từ lừa gạt ngài. Nay Triệu gia ngài đã sớm không nên đợi. Ngài như vậy thích đứa nhỏ, lại ghê tởm Triệu Lục Ly, vì sao không thừa dịp còn trẻ chạy nhanh hòa ly tái giá, chính mình sinh một cái? Người khác cốt nhục chung quy là người khác, hoặc tùy tiện châm ngòi vài câu, hoặc phát sinh cái gì khắp khiêng, hoặc ích lợi nổi lên xung đột, trong khoảnh khắc có thể cùng ngài ly tâm. Người xem kia Triệu Vọng Thư không phải ba ba dính hấn bản thân mẹ ruột đi sao?”

Dứt lời ngã một chén trà nóng đưa qua đi, “Ngài bây giờ còn tuổi trẻ, có rất nhiều quang âm có thể phí thời gian, nhưng mà nữ nhân thanh xuân dữ dội ngắn ngủi? Chờ ngài phục hồi tinh thần lại tưởng thay đổi tuyến đường khi, sợ sẽ không có đường. Lớn tuổi tái sinh đứa nhỏ, trong đó hung hiểm ngài hấn là hiểu biết.”

Quan Tổ Y bất động thanh sắc nói, “Trong lòng ta đều có đúng mực, người không cần thay người chủ từ quan tâm.”

“Nô tỳ chỗ nào là thay bệ hạ quan tâm a, rõ ràng là thay ngài quan tâm. Còn nữa, nô tỳ hiện tại cùng ám bộ không quan hệ, bệ hạ chưa cho nô tỳ sai khiến gì chuyện gì, ngược lại thêm càng nhiều thù chuyên môn bảo hộ ngài, miễn cho Diệp Trần đối ngài bất lợi. Ngài là không biết, nằng theo người Miêu kia chỗ mua rất nhiều □□, mặc dù ở Diệp gia gặp chuyện không may sau tất cả đều bị phá hủy, sớm tiền lại tặng rất nhiều cấp Triệu Thuần Hi. Cho nên ngài vẫn là chạy nhanh rồi đi Triệu gia đi, nơi này nguy hiểm.”

“Của người độc thuật không thể so người Miêu kém, ta thực yên tâm.” Quan Tổ Y lão thần khắp nơi uống trà, thẳng chờ Kim Tử nói được miệng khô lưỡi khô mới đi gian ngoài dùng bữa.

Buổi chiều khai điệu khi, Diệp Trần không ngờ phi ma đề tang đứng ở Triệu Lục Ly bên người, một tay nắm Triệu Vọng Thư, một tay kéo Triệu Thuần Hi, làm đủ chính thể tư thái. Lão phu nhân trong lòng giận dữ, lại ngại cho việc xấu trong nhà không tốt phát tác, chỉ có thể cùng con dâu cùng Mộc Mộc đứng chung một chỗ. Bên trái là một nhà tứ khẩu, bên phải là già trẻ ba người, có thể nói phân biệt rõ ràng.

Các tân khách không tốt xen vào nhà của người khác vụ sự, chỉ có thể âm thầm lắc đầu, làm bộ không biết, đang chuẩn bị ngồi trở lại bỏ đoàn tụng kinh, lại nghe bên ngoài truyền đến ồn ào náo động thanh. Ít khi, Bạch Phúc hai tay đang cầm một quyển thánh chỉ đi vào đến, phía sau đi theo rất nhiều thị vệ, nâng vài hộp trầm trọng đại thùng.

Chờ mọi người lục tục quỳ định, hần mới triển khai thánh chỉ xướng niệm, nguyên là Hoàng thượng cảm phục nguyên phu nhân vì tử xá sinh, ân son nghĩa hải, đại yêu vô tư, đặc truy phong nàng vì trinh liệt phu nhân, ban thưởng thụy hào trinh liệt phu nhân, hưởng tể nhất phẩm. Lại ngôn quan phu nhân nghĩa dũng cử chỉ cảm thiên động, ban thưởng trân bảo như sau. Lấy kỉ ngợi khen.

Quan Tổ Y bình tĩnh tự nhiên tiếp thánh chỉ, các tân khách lại nói thầm mớ: Truy phong nhị phẩm, hưởng tể nhất phẩm, còn riêng ban thưởng thụy hào, đây là nhiều vinh quang? Nguyên thị sinh tiền căn dung mạo xấu xí không dám gặp người, lại càng không dám thỉnh phong cáo mệnh, sau khi lại tắm rửa bạc này long ân mệnh mong cuốn cuộn, cũng cấp con trai tìm tới cường che chở, túng tử trăm biến cũng không hối ! Chỉ không biết Hoàng thượng vì sao đối nhất giới phu nhân như thế chú ý, nhị phẩm cáo mệnh nhưng lại được song tự thụy hào, nhìn chung các đời lịch đại, tuyệt không thấy nhiều! Chẳng lẽ là vì cất nhắc Triệu gia chi thứ hai, trấn an biên quan Triệu tướng quân?

Mọi người suy đoán xôn xao, Quan Tổ Y lại sớm hiểu rõ Thánh Nguyên để ý đồ. Hần hiện tại sở tác sở vi, chính là tự cấp chính mình mẫu thân tạo thế mà thôi. Trước đem đệ muội nâng vì trinh liệt phu nhân, bốn phía tuyên dương nàng vì tử xá sinh nghĩa cử, làm cho dân chúng cảm phục kính phục, tái thoát lộ ra một ít thân thể của mình, trong khoảnh khắc sẽ bị dân chúng tôn sùng là thiên cổ giai thoại, đương thời truyền kỳ.

Truy phong Nguyên thị, tự nhiên cũng phải đuổi phong Thái hậu, trong cung sợ là muốn thay đổi bất ngờ .

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đùa

Trong cung như thế nào, Thái hậu như thế nào, giai cùng Quan Tổ Y không quan hệ, nằng đem thánh chỉ phùng đến linh tiền tế điện, ngược lại dẫn đường Bạch Phúc cùng bọn thị vệ hướng Bồ Đề uyển đi, cho bọn họ trời hiểu bỏ lại đến dâng hương.

Này đàn thị vệ nhiều là Cửu Lê tộc nhân, ngũ quan thập phần thâm thúy, thể trạng cũng cao lớn cường tráng, một đám đứng ở phòng trong, liền giống như xử một pho tượng tôn tháp sắt, đem nguyên bản rộng mở không gian đều biến thành nhỏ hẹp vô cùng, mà Bạch Phúc gấp ở trong đó tựa như điệu nhập hạc đàn kê từ, càng phát ra có vẻ khô quắt gầy yếu.

Kim Tử đem hiếu bố phân phát đi xuống, người thường có thể ở trên lưng triền một vòng chiều dài, bọn họ lại chỉ có thể hướng trên cánh tay buộc, phát đến cuối cùng một người khi, lại nghe nhà mình chủ tử trầm giọng hỏi, “Sao người lại tới đây?”

“A? Không phải phu nhân làm cho nô tỳ đến sao?” Kim Tử trượng nhị hòa thượng sờ không được ý nghĩ, lại phát hiện Bạch Phúc cùng còn lại nhân đã lui ra khỏi phòng gian ở viện ngoại trạm định, bàn tay kim ở trên chuôi đao, hung thần khí rồi đột nhiên tràn ngập, tái ngẩng đầu nhìn duy nhất lưu lại thị vệ, đã thấy hần ánh mắt lóe sáng, khóe miệng vi loan, phát ra bệ hạ đặc hữu hùng hậu tiếng nói, “Phu nhân quả nhiên hảo nhãn lực, trầm đi rồi một đường, duy phu nhân nhìn ra manh mối, thả một ngum nói toạc ra trầm thân phận.”

Quan Tổ Y bỏ qua một bên mặt, lạnh nhạt nói, “Nói toạc ra thân phận người? Người là ai? Bản phu nhân nhận thức sao?”

Cao lớn thị vệ bái điệu trên mặt □□, cười nói, “Trong chốc lát ép hỏi trầm là ai, trong chốc lát lại không muốn thừa nhận, phu nhân rất tùy hứng. Phu nhân đối người khác như vậy ôn nhu hiền lành, duy độc đối trầm quốc mất nhìn trừng trừng, không giả sắc thái, bất quá là ý vào trầm thích người thôi.”

Quan Tổ Y quay sang đến bình tĩnh nhìn hần, nói thẳng nói, “Đối, ta chính là ý vào người thích ta. Người nếu cảm thấy đã bị mạo phạm, có thể không thích ta sao?”

“Không thể.” Thánh Nguyên để đi qua đi, tường ôm người trong lòng lại sợ tiết độc nằng, đành phải vây quanh nằng vòng vo hai vòng, khóe mắt đuôi lông mày tất cả đều là nòng đậm ý cười, “Trầm liền thích phu nhân nói thẳng thẳng ngữ bộ dáng, mặc kệ người đối trầm như thế nào, mắng cũng tốt, đánh

cũng thôi, trầm đầu chịu. Cổ ngữ có vân — yêu chi dữ thâm, hận chi dữ thiết. Phu nhân càng là chán ghét trầm, thống hận trầm, càng cho thấy người đối trầm sớm động chân tình, nếu không người đối mặt Triệu Lục Ly khi có thể nào như vậy bình tĩnh? Hắn làm này vô liêm sỉ sự người chưa bao giờ cùng hắn so đo, cũng chưa bao giờ động quá thực giận, bởi vì người áp cần không đem hắn đặt ở trong lòng. Người đối trầm sẽ không đồng”

“Đù, có thể không hướng ngài bản thân trên mặt thiếp vàng sao?” Quan Tô Y trong mắt phun hỏa, quả thực không biết nên lấy người này làm sao bây giờ. Nàng chưa bao giờ gặp qua so với hắn càng vô sỉ nhân, lúc trước như thế nào cho rằng hắn hàm hậu chắc nịch đâu? Thật sự là mắt bị mù!

“Người xem, ngài lại tức giận, nếu là không đem trầm để ở trong lòng, ngài làm gì cùng trầm so đo?” Thánh Nguyên để đem nhân kim ở trên bờ đoàn, thấy nàng tức giận phần quyền đều tạp lại đây, vốn định bay nhanh buông ra hai tay lại chặt chẽ dính ở nàng trên vai, thỏa mãn đã trúng mấy nhớ.

“Trung Nguyên tựa hồ còn có một câu câu nói dân gian, kêu đánh là cái gì mắng là cái gì.” Hắn yêu cực phu nhân vừa thẹn vừa giận bộ dáng, kia thiếu đốt hỏa diêm hai trông mắt có thể làm cho hắn chính trái tim trở nên nóng bỏng, còn có thể đem hắn toàn thân máu kích động tới sôi trào. Hắn như là kẻ nghiện bình thường, không được khẩu đưa, “Làm cho trầm rất ngấm lại, đúng rồi, kêu ‘Đánh là thân mắng là yêu’, phu nhân ngài tái nhiều đánh hai hạ, nhiều mắng vài câu, kêu trầm biết ngài đối trầm yêu cuối cùng sâu đậm.”

Quan Tô Y nháy mắt yên tĩnh, đánh cũng không phải mắng cũng không phải, chỉ có thể đỡ trán ai thán. xác thực, chỉ có đối mặt người này, nàng sở hữu táo bạo tiêu cảm xúc sẽ toát ra đáy lòng, sở hữu bốc đồng tiêu niệm tưởng đều đã thay đổi hành động, trong chỗ u minh nàng quả thật là có thị vô khùng này sao nói là yêu sao? Không thể, nhưng cũng cho thấy nàng đối hắn là đặc biệt.

Nàng không dám nghĩ lại, thấy bị nhưng ở một bên □□, không khỏi thân thủ đi lấy, “Đây là cái gì này nọ? Tựa hồ so với thuật dịch dung lợi hại hơn.”

“Phu nhân đừng nhúc nhích, này ngoạn ý bản. Đãi trầm rửa mặt lại đến nói với người nói.” Thánh Nguyên để vội vàng cảm nàng tình tế đầu ngón tay, trong mắt ẩn hiện vẻ lo âu, lại mệnh Kim Tử chạy nhanh đánh một chậu nước ấm lại đây cấp phu nhân trở lại đường ngay.

Một lát sau, hai người cùng (quân) rửa mặt chải đầu sạch sẽ, khoan chân ngồi đối diện. Quan Tô Y tưởng na xa một ít, bờ đoàn lại mỗi khi bị Thánh Nguyên để bắt lấy, dễ dàng túm trở về, mắt thấy khoảng cách càng túm càng gần, gần như bị hắn ôm vào lòng, đành phải yên tĩnh xuống dưới.

Nàng phát hiện bờ hàm hậu nguy trang, lại coi bỏ tâm ma gông xiềng Hốt Nạp Nhĩ thực tại khó đối phó, người cùng hắn nói rõ lý lẽ, hắn liền cùng người đàm tình; Người hiểu chỉ lấy tình, hắn liền rõ ràng đùa giỡn khởi vô lại, nhất chiêu nhanh hơn nhất chiêu mặt dày. Hơi chút yếu điểm da mặt mọi người ở hắn trước mặt thua trận.

“Đây là cái gì?” Nàng đã muốn bị □□ khơi mào lòng hiếu kỳ, không nên đề hỏi rõ ràng.

“Đây là theo kia người Miêu trên người suu đi ra mặt nạ, chất liệu là nhất trương nhân da. Người nói trầm như thế nào bắt lấy hắn? Nguyên là hắn nhất kể bắt thành tái sinh nhất kể, tưởng lừa dối tiền Triệu phủ tiếp tục đầu độc, vì thế theo dõi trong phủ một gã cùng hắn thân hình tương tự hạ phó, dục sát chi lột da, vừa mới làm cho trầm phái ra ám vệ trào vừa vụn. Cũng là phu nhân công việc quản gia có cách, khoan nghiêm có độ, ngoại nhân tưởng lẫn vào trong phủ thực tại gian nan. Ngày đó hắn thiếu chút nữa đã bị phát hiện, không thể không ở trên mái hiên treo nửa ngày, tới gần nửa đêm Nguyên thị bạo vong, trong phủ sinh nhiều loạn, hắn mới tìm được khoảng cách hướng phòng ăn đầu độc, nếu không sớm một hai cái canh giờ đắc thủ, Triệu phủ cao thấp nhất định thương vong vô số.”

Nghe nói đây là nhất trương nhân da, Quan Tô Y hứng thú toàn vô, nhũ mày hỏi, “Thiếu chút nữa khiến cho người mang sai lệch, Diệp Trăn là người thả lại đến đi?”

Thánh Nguyên để không nghĩ đề cập Diệp Trăn, lại không thể không đề, ôn nhu trấn an nói, “Phu nhân chớ nên trách trầm. Trầm chính là muốn cho người xem rõ ràng, vô luận Triệu Lục Ly hiện tại đối với người thật tốt, trong lòng hắn cất giấu nhân vĩnh viễn chỉ có Diệp Trăn. Không giống trầm ai cũng không thích, duy độc yêu người. Diệp Trăn thật là trầm thả về Triệu phủ, nàng tâm tư ngoạn độc, thủ đoạn biến hoá kỳ lạ, người tận lực xa nàng, nhưng cũng không cần sợ nàng, trầm ở bên cạnh người an bài không ít người thủ, có chuyên tấn công độc thuật giả, chuyên tấn công ám khí giả, chuyên tấn công điều tra giả, cùng (quân) vì ám bộ hảo thủ, chính phòng bị nàng nhất giới nữ lưu tất nhiên là dư dả. Nếu Diệp Trăn bình điệu người một cây tóc, trầm liền hoá nàng một đôi tay, kêu nàng từ nay về sau sống không bằng chết.”

Dứt lời hơi hơi một chút, kiên nhẫn khuyên giải, “Nhưng mà người làm gì cùng nàng tranh phong? Vẫn là câu kia cách ngôn, đồ sứ không cùng gạch ngói vụn tương bình, người là bảo khí thiên thành, nàng là đạo bằng uế vật, hai người nãi khác nhau một trời một vực, vốn cũng không nên tiến đến một chỗ. Người nếu cảm thấy ghê tởm, rõ ràng làm cho đề sự thỉnh chi hòa ly đi, trầm ngay cả ý kiến phúc đáp đều viết xong.” Cuối cùng theo tay áo trong túi lấy ra một quyển sách lụa, nhìn trông mong đưa qua đi.

Quan Tô Y theo dõi hắn tràn ngập bức thiết khát cầu thuần hắc con người, đột nhiên hỏi nói, “Người này màu sắc là như thế nào che giấu?”

“Phu nhân, ngài có thể hào hào cùng trầm nói chuyện chính sự sao?” Thánh Nguyên để cảm giác chính mình toàn thân khí lực đều bị phu nhân vét sạch.

“Không hiểu rõ thay đổi màu sắc thủ pháp, ta đêm nay tuyệt đối không thể nhập miên, chẳng lẽ cái này cũng chưa tính chính sự?” Quan Tô Y như rồng mây hỏi lại.

Thánh Nguyên để quả nhiên đau lòng đứng lên, kể lại giải thích che giấu đồng sắc thủ pháp, lại còn thật sự viết chính tả phương thuốc, đang định hai tay dâng, đã thấy phu nhân đã muốn đứng dậy ra sương phòng, duy dư một mảnh trắng thuần váy cư biến mất ở chỗ rẽ. Kim Tử lập tức đón nhận đi, nhần cười nói, “Bệ hạ, ngài đem phương thuốc giao cho nô tỳ liền hảo. Phía trước mau khai điệu, ngài cùng Bạch Phúc tổng quản thượng hương liền chạy nhanh hồi cung đi.”

Thánh Nguyên để cẩn rằng nói, “Hảo nha đầu, quả nhiên trung tâm.” Lại không thể không giao ra phương thuốc, mang hảo mặt nạ, đi nhanh đuổi theo.

Tế đàn bốn phía ngồi đầy thân hữu, trước mắt bao người hần không thể lộ ra dị trạng, chỉ phải thành tâm thành ý thượng một nén nhang, lén lút nhìn phu nhân trong chốc lát, thế này mới tâm không cam lòng tình không muốn hồi cung.

Đoàn người mới vừa đi, Diệp Trấn liền lập tức hướng ngồi chồm hổm linh tiên Quan Tổ Y đi đến, thấp giọng hỏi, “Muội muội, người phải làm là biết của ta đi? Mấy ngày nay tới giờ đa tạ người đổi a cách, đổi bà mẫu, đổi ta một đôi nữ nhân chiếu cố. Nay ta đã trở về, lại đứng phùng đệ muội mất, người dậm ngoài lo liệu, các nơi chu toàn, tất nhiên thập phần mệt mỏi, nếu là có cái gì có thể giúp đỡ việc chi đề ý phân phó, chớ để khách khí. Chúng ta đều là người một nhà, nên cho nhau đến đỡ, đồng tâm hiệp lực.”

Lão phu nhân vừa nghe lời này đã nghĩ nhảy dựng lên dùng quai trượng đánh nàng. Cái gì kêu cho nhau đến đỡ, đồng tâm hiệp lực? Con trai tối gian nan thời điểm nàng ở nơi nào? Triệu gia thời khắc nguy cấp nhất nàng lại ở nơi nào? Nay đau khổ cùng tai ách, không đều là nàng gây cho Triệu gia sao? Nàng dám trước mặt của mọi người nói loại này nói, cũng không sợ trời đánh ngũ lôi!

Vợ trước cùng kẻ thất giao phong, bậc này trò hay người bên ngoài có thể nào bỏ qua? Lúc này tất cả đều không nháy mắt vọng lại đây, làm lão phu nhân chỉ có thể ngạnh sinh sinh áp chế tức giận.

Diệp Trấn liệu định Quan Tổ Y không thể cùng chính mình trở mặt, càng không thể đem chính mình chặn ngoài cửa. Nàng là Quan gia nhân, phải làm hiểu được cái gì gọi là “Khắc kỷ phục lễ, nhân từ dày rộng”. Cho nên nói quân tử làm khó, cho dù bị nhân đánh rớt răng nanh, cũng phải nhặt lên đến cùng huyết nuốt.

Quan Tổ Y quả nhiên không cùng nàng tranh cãi, thuận thế đáp, “Diệp phu nhân trở về liền hảo, bọn họ phụ tử ba cái vẫn nhớ kỹ người. Ta nơi này thật có một sự kiện cần người hỗ trợ.” Nàng chỉ vào trung bày ở linh tiên hộp gấm, từ từ kể ra, “Đệ muội thực thật tính thành, cần cù mềm mại, thật là thể gian khó được hảo nữ tử, lại nhân tướng mạo sở mệ, chưa từng hưởng thụ quá bán phân vinh quang. Nay Hoàng thượng cảm động và nhớ nhung nàng hộ tử tình thâm, đặc truy phong nàng vì nhị phẩm cáo mệnh, này nhị phẩm triều phục chúng ta liền tự tay giúp nàng thay đi, bảo nàng đi phong phong cảnh cảnh.”

Diệp Trấn dịu dàng biểu tình nháy mắt vận vẹo, lại bay nhanh thu liễm, giống như lo lắng khuyên can, “Muội muội cùng đệ muội tình cảm thâm hậu ta có thể lý giải, nhưng mà sinh tử có khác, người ký muốn đãi khách, vừa muốn chiếu cố đứa nhỏ, nếu tự tay đi đổi triều phục, nhiễm từ khí lại quá cho người khác, chẳng lẽ không phải không đẹp?”

Chu vi tọa thân hữu sôi nổi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cấp người chết thay quần áo loại sự tình này cùng (quân) tử hạ phó đi làm, sau nhu các loại trừ hồi, sao có thể từ chủ mẫu thân tự động thủ? Này cũng quá không nói cứu.

Quan Tổ Y bình tĩnh xem nàng, thẳng thắn, “Người vừa trở về, có lẽ là không biết. Đệ muội vết máu trên người là ta tự tay lau khô tịnh, bụng cũng là ta tự tay vớ thượng, quần áo tất cùng (quân) tử từ từng món một mặc chỉnh tề. Ta nếu là nhiễm thượng xui, lúc này đã sớm ứng nghiệm, thế nào còn có truy phong cáo mệnh bậc này chuyện may mắn? Đệ muội nguyên bản ngay cả ánh mắt đều không thể đóng, ta phủ ba lượt, ba lượt mở, cuối cùng đem Hoài Ân cứu ra, ôm cho trước giường, nàng mới chậm rãi sáng mắt, lộ tươi cười. Đệ muội trên trời có linh, tuyệt không hội hại chúng ta, chỉ biết phù hộ chúng ta. Chính cái gọi là ‘Tinh tới thực, tâm thành tâm thành ý, tắc không gì kiêng kỵ; Không gì kiêng kỵ tắc chư tà tránh lui’. Chúng ta là người một nhà, người hoàn toàn không cần sợ hãi, vừa lúc vào xem đệ muội cuối cùng liếc mắt một cái, thuật thuật đừng tình.”

Nghe xong này lời nói, chư vị thân hữu đều bị nàng thâm tình tình nghĩa thấm thiết sở cảm, lại thấy nàng quả nhiên đại nhân đại nghĩa, dũng liệt vô song, thật sự ứng trường công chúa câu kia tán ngôn, làm chúc nữ trung Nghiêu Thuấn. Trái lại sắc mặt trắng bệch, rõ ràng không muốn còn tìm các loại lý do trốn tránh Diệp Trấn, cao thấp lập gập.

Lão phu nhân đứng lên, cười nhạo nói:

“Người cùng nàng nói chuyện gì tình thật tình thành? Nàng vừa đi bao nhiêu năm, lại cùng Triệu gia có bao nhiêu cảm tình? Chớ để ép buộc, chúng ta mẹ chồng nàng dâu hai cái tự tay thay đổi liền thôi.”

Dứt lời nhắc chân bước đi, kêu Diệp Trấn đâm lao phải theo lao, mò hôi lạnh đầm đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Yêu ai

Editor: HPH

Diệp Trấn mặt ngoài dịu dàng mềm mại, yếu đuối, kì thực nhất tranh cường hạo thẳng, nắm mới ý vào chính mình dung mạo tuyệt tục, pha mê hoặc và cái si tột độ tử, sau lại vào cung, làm Tiệp dư, lòng dạ cũng lại càng phát cao. Chẳng sợ lưu lạc đến trước mắt bậc này hoàn cảnh, nàng cũng tuyệt không khăng dễ dàng nhận thua, nên thuộc về của nàng, không từ thủ đoạn cũng muốn đoạt lấy đến; Nàng ghét bỏ, cho dù bị hủy cũng không thể để cho người khác đoạt đi.

Nàng vốn là đối Quan Tô Y thập phần kiêng kị, nay không thể không trở về Triệu gia, tất nhiên là nhắm ngay của nàng chính thể vị. Quan gia cực vì chú ý tín nghĩa nhân thiện, lại tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cũng không đem sự tình làm tuyệt, cùng Quan gia nữ nhi đầu, bắt quá vài cái qua lại liền có thể phân ra thắng bại. Đến lúc đó nàng chẳng những muốn đoạt lại thể vị, còn muốn làm cho đối phương thanh danh tấn hủy, phẩm chất bị phế, như thể tài năng hoàn toàn đem nàng ngăn chặn.

Vì thế nghi thức tế lễ vừa mới bắt đầu, nàng liền giữ chặt Triệu Lục Ly cùng hai cái hài tử, lấy chương hiền chính mình từng địa vị, sau đó lại đi tìm Quan Tô Y đáp lời, minh lý kì hảo, ngầm lại tâm tồn khiêu khích. Nàng liệu định đối phương là cái lấy đại cục làm trọng nhân, tuyệt không hội cùng nàng tranh chấp, hôm nay có thể chủ động làm cho nàng hỗ trợ đãi khách, ngày mai có thể làm cho nàng chủ trì nghi thức tế lễ, từ nay trở đi sai hạ phó, đại từ nay trở đi quản lý sổ sách. Chỉ cần nàng thoái nhượng từng bước, tương lai phải từng bước thắng lui, sớm muộn gì đem chương quản việc bếp núc quyền bính giao ra.

Được một tắc lại muốn tiến một thước từ trước đến nay là Diệp Trần sở trường trò hay, nhìn thấy Quan Tô Y sau nên nói cái gì, làm cái gì, nàng đều dự đoán thập phần chu toàn, cũng không đoán được nàng nhưng lại không ấn bài đề ý ra bài. Chẳng lẽ nàng không nên chối từ hai câu, sau đó ngại cho thanh danh làm cho chính mình hỗ trợ đãi khách sao? Bấy bầy bốn mươi chín thiên, chỉ cần lộ chừng mặt, làm đủ tư thái, sẽ tìm nhân đem chính mình nguyên phối vợ cả thân phận tuyên dương ra ngoài, Quan gia không nên ngại cho đạo đức luân lý chủ động thoái nhượng sao?

Có Triệu Lục Ly che chở, lại có hai cái hài tử giúp đỡ, nàng có cửu thành nắm chắc có thể ở nghi thức tế lễ sau lao đến một cái bình thể vị, cũng có mười thành nắm chắc có thể ở hai năm trong vòng làm cho Quan Tô Y thân bại danh liệt, hư cách Triệu phủ. Nhưng nàng tưởng phá đầu cũng không nghĩ tới Quan Tô Y phân phó nàng làm đầu một sự kiện nhưng lại không phải đãi khách, mà là cấp người chết thay quần áo.

Nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng ném qua nửa điểm đau khổ? Gặp nhân ai không đem nàng phụng ở lòng bàn tay lý che chở? Nàng làm sao dám?

Diệp Trần tức giận đến như muốn học máu, lại không thể thu hồi lời mở đầu, không khỏi hướng Triệu Lục Ly nhìn lại.

“Quên đi, Trần Nhi tính tình ti yếu, nhất gan như đậu, lại cùng đệ muội chưa từng gặp mặt, trong lòng sợ hãi luôn khó tránh khỏi. Phu nhân sẽ không muốn làm khó nàng.” Những lời này mới ra khẩu, Triệu Lục Ly trong lòng liền hung hăng thu một chút.

Hắn đột nhiên ý thức được tự mình nói sai, cái gì kêu “Phu nhân không cần làm khó nàng”? Nói cho cùng giống phu nhân cố ý khi dễ Diệp Trần bình thường. Nhưng mà phu nhân từ trước đến nay người chân thật nói lời thẳng thắn, có chuyện nói chuyện, Diệp Trần chạy tới hỏi, nàng vừa lúc cấp cho đệ muội thay quần áo, liền trực tiếp mở miệng. Nàng tính cách kiên cường, can đảm hơn người, lại có thể nào nghĩ vậy loại sự đối bình thường nữ tử mà nói ra sao chớ khủng bố?

Nếu nàng nhận định chính mình cố ý thiên vị Diệp Trần, ở hai người trong lúc đó làm ra lựa chọn, nàng sẽ làm sao? Nghĩ đến đây, Triệu Lục Ly đã là mồ hôi lạnh như bực, tâm loạn như ma.

Hơn nửa năm ở chung, đã làm hắn vậy là đủ rồi giải phu nhân bản tính. Gặp loại sự tình này, thường nhân có thể theo đề ý cố gắng; Có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục; Có thể giả bộ rộng lượng rồi sau đó từ từ đồ chi. Nhưng phu nhân ngạo sừng đầu tuyệt, đại chương không đoạt, tuyệt không sẽ vì một cái danh phận nhiều làm dây dưa; Càng miễn bản nhị vị Thái Sơn đều là ngồng nghênh đá lớn chồm nhán, nếu không sẽ không khuyên can, còn có thể lập tức thỉnh chi hòa ly.

Lúc trước hắn vài lần làm nhục, phu nhân không đi; Triệu gia ngay cả phụng đại nạn, phu nhân không đi; Chính mình thân hãm nhà tù, phu nhân không đi; Diệp Trần vừa trở lại một cái nàng lại đi rồi. Người khác sẽ không trách cứ nàng vô tình vô nghĩa, phản bội tán nàng khoan nhân rộng lượng, giúp người thành đạt.

Tóm lại, nàng nếu là lựa chọn lưu lại, nhất định nhận hết ủy khuất; Nàng nếu là lựa chọn hòa ly, còn có càng cảm tử tương lai. Bằng Quan gia quyền thế ôn tồn vọng, bằng chính nàng tài hoa cùng phẩm hạnh, chừng có thể cùng ngụy quốc ưu tú nhất nam tử xứng đôi.

Triệu Lục Ly sắc mặt dần dần trắng bệch, cùng vợ trước gặp lại vui sướng, hiện tại khản trương thành mờ mịt luống cuống cùng sợ hãi nan an. Thắng đến lúc này hắn mới mơ hồ phát hiện, chính mình đã muốn không lý khai phu nhân, chích thoảng thiết tưởng một chút không có phu nhân quang cảnh, hắn liền lòng như dao cắt, đau tận xương cốt.

“Ta không phải ý đó.” Chống lại phu nhân tràn đầy châm chọc đôi mắt, hắn lo lắng mở miệng, “Ta cũng không phải trách cứ phu nhân.”

“Phụ thân,” Triệu Thuần Hi đánh gãy hắn càng miêu càng hắc giải thích, trầm giọng nói, “Ta bồi nương đi vào cấp nhị thăm thay quần áo. Nếu mẫu thân nhất gan như đậu, vậy quý gối bên ngoài niệm kinh đi, chuyện gì cũng không dùng quản. Nàng rơi xuống nước năm ấy chúng ta là cái gì quang cảnh, hiện tại vậy là cái gì quang cảnh? Không nói tân khách, sợ là ngay cả thân hữu nàng đều nhận thức không được đầy đủ, có thể hỗ trợ cái gì?”

Dứt lời dùng sức ngăn chặn Diệp Trần bả vai, giống như ôn hòa, kì thực ngầm có ý cảnh cáo, “Mẫu thân, ngài nhiều năm chưa về, trong nhà đã sinh rất nhiều biến cố, muốn hỗ trợ không vội cho nhất thời, đem tình huống biết rõ ràng nói sau. Ta đi vào, trong chốc lát trở ra bồi ngài, ngài chờ đợi.”

Diệp Trần nguyên tưởng rằng giải thoát rồi, lại bị nữ nhi đẩy mạnh trong hồ. Làm tẩu tử không dám cấp đệ muội nhập liệm; Làm mẫu thân muốn nữ nhi xông vào đăng trước, quả nhiên hèn mọn hèn yếu, chẳng ra gì! Nay làm sao là ở giúp nàng, rõ ràng là ở tổn hại nàng!

Lễ tang vừa qua, bao nhiêu nhân hội lấy nàng cùng nghĩa đứng song toàn Quan Tô Y có về? Bao nhiêu nhân hội xem nhẹ nàng, sau đó nói một câu khác nhau một trời một vực? Diệp Trần đã muốn thua quá một lần, thà kết cục thảm thiết, tuyệt không pháp dễ dàng tha thứ lần thứ hai.

Nàng cắn răng cường cười, “Ngươi tuổi còn nhỏ, bất tự khinh, sợ là áp không được xui, mau đừng thể hiện. Ta gặp chuyện không may khi đệ muội còn chưa quá môn, nay thật vất vả gặp lại cũng là thiên nhân vĩnh cách, liền nhân cơ hội này cùng nàng từ giả, đưa nàng cuối cùng đoạn đường. Ngươi lưu lại

đãi khách đi, ta đi.”

Triệu Thuần Hi hổ mẹ ruột một hồi, tất nhiên là chuyển biến tốt hãy thu, híp mắt, mặt không chút thay đổi nhìn theo nàng vào linh đường. Hiện tại nàng làm sao vẫn là từng cái kia ngây thơ không biết lại nông cạn xao động tiểu cô nương? Triệu gia trải qua lên xuống, nàng cũng trải qua mưa gió, lại cùng tùy kẻ mẩu học tập quân tử lục nghệ cùng việc bếp núc tục vụ, tâm tính sớm bị rửa nhát thanh.

Nàng càng ngày càng tham luyện điền đàm mà lại âm áp năm tháng, không vui người lừa ta gạt bên trong tranh đấu, chút không ý thức, tâm tính đã dần dần hướng kẻ mẩu dựa. Ai đều có thể nói “Đồng tâm hiệp lực” Bốn chữ, duy độc mẩu thân không thể! Bởi vì nàng mới là đầu sỏ gây nên!

Nghĩ đến Diệp Trấn ích kỷ tham lam bản tính, âm ngoan độc lạt thủ đoạn, nàng lòng tràn đầy đều là lo lắng, nhìn chằm chằm phụ thân hai mắt, nói thẳng tướng tuân, “Mẫu thân đã trở lại, người tính như thế nào an trí nương?”

“Nàng vĩnh viễn đều là Triệu phủ chủ mẫu, gì đảm an trí?” Triệu Lục Ly tiếng nói khàn khàn, “Người nương người nọ cương cường như hỏa, ta nếu là đưa ra lập bình thê, nàng lập tức sẽ.....”

Bởi vì đối kết cục tràn ngập sợ hãi, hấn không dám đi xuống nói, tạm dừng sau một lúc lâu mới nói, “Nếu là làm cho Trấn Nhi làm thiếp, các người tự thành con vợ kế thứ nữ, cũng vạn vạn không thể. Không sợ các người chê cười, ta hiện tại cũng không hề chương trình, nếu.....” Nếu Diệp Trấn không trở về, hấn sẽ không dùng đối mặt bậc này lưỡng nan cục diện.

Làm cho hấn buông ra phu nhân, hấn luyện tiếc; Làm cho hấn khát khe vợ trước, hấn cũng không nhẫn, huống hồ biếm vợ trước chẳng khác nào bị hủy một đôi nữ nhân, vô luận như thế nào làm đều là sai.

“Làm cho ta rất ngẫm lại, hiện tại trước đem lễ tang xong xuôi đi.” Trừ bỏ kéo dài, hấn đã không có khác biện pháp.

Triệu Thuần Hi sắc mặt bụi bặm một lát, ni non nói, “Phụ thân, chúng ta vẫn là trước chuẩn bị sẵn sàng đi. Triệu gia sợ là lưu không được nương. Nàng trí tuệ dữ dội rộng lớn, tính tình dữ dội cao ngạo tiêu sái, làm sao cho người làm bình thê?”

Trong nháy mắt này, Triệu Lục Ly nước mắt thiếu chút nữa tràn mi mà ra, cũng rút cuộc hiểu được trước sau hai nhâm thê từ đối hấn mà nói cuối cùng ý vị như thế nào. Diệp Trấn là một phần tiếc nuối, một đạo chấp niệm, có thể nhớ lại truy tác, cũng có thể phai nhạt thoải mái; Quan Tố Y cũng là hấn hiện tại cùng tương lai, là hấn muốn cùng chi cùng cả đời nhân.

Theo quang âm lưu chuyển, hấn đối nàng theo phòng bị đến ghét cay ghét đắng, theo ghét cay ghét đắng đến giải, bởi vì hiểu biết mà chú ý, lại bởi vì chú ý mà cảm phục. Hấn kính phục nàng, ngưỡng mộ nàng; Tín nhiệm nàng, ý lại nàng. Hấn cùng với nàng cộng đồng đã trải qua gia tộc hưng suy, thân nhân mất, cuối cùng theo lẫn nhau đối lập đến lẫn nhau dựa vào.

Bọn họ vốn có thể cùng tốt đẹp mỹ quá cả đời, mà không phải chột tách ra, các phân này nọ. Nàng còn trẻ tuổi như vậy, không cần bao lâu liền có thể nhị gả, đối phương chắc chắn giống chính mình giống nhau, từ từ bị nàng hấp dẫn, theo xa lạ đến giải, cho đến yêu. Bọn họ hội cảm sát cùng mình, cộng dục con nối dòng, cuối cùng bạch đầu giai lão, nhập vào nhất huyết.

Triệu Lục Ly trắng bệch sắc mặt chậm rãi biến thành xanh mét, nắm chặt hai đấm phát ra chuyển xương tiếng động, hiển nhiên chính gặp vô cùng thống khổ dày vò.

Triệu Thuần Hi thấy hấn như thế, trong lòng ký khổ sở lại bất đắc dĩ, ách thanh trấn an nói, “Phụ thân ngài đừng nghĩ, thuận theo tự nhiên đi. Nương một lòng phải đi, ngài làm sao lưu được nàng?”

“Như thế nào lưu không được? Nàng nếu là hoài Triệu gia con nối dòng, không phải có thể lưu lại sao?” Triệu Lục Ly bỗng nhiên buông ra hai tay, thấp giọng nở nụ cười, “Là ta sai lầm rồi, lúc trước Tố Y phụ tiền phù, ta nên hảo hảo đãi nàng, làm cho nàng cho ta sinh một cái đứa nhỏ. Tính toán, nếu là tân hôn đêm đó liền hoài thượng, hiện tại cũng có sáu bảy tháng. Nàng cứ mang thai, có thể hướng đi nơi nào? Cho dù là lập bình thê, nàng nãi nhất phẩm cáo mệnh, xa so với Trấn Nhi tôn quý, xem ở đứa nhỏ trên mặt cũng có thể nhẫn xuống dưới. Ta tất hội mọi cách bù lại, muốn vãn che chở, không hề kêu nàng chịu nửa điểm ủy khuất.”

Nói đến chỗ này, hấn ánh mắt gian ẩn hiện kiên quyết sắc. Tang kỳ tháng 3, vô luận như thế nào hấn đều tha miễn bốn nguyệt, sau đó nghĩ biện pháp cùng phu nhân viên phòng. Chẳng sợ không hoài thượng đứa nhỏ, mất trinh tiết, nàng hòa ly tái giá tỷ lệ cũng sẽ thật to giảm nhỏ.

Làm như vậy quả thật thực ti tiện, nhưng mà hấn đã đành phải vậy. Vì lưu lại phu nhân, hấn có thể không từ thủ đoạn.

Suy nghĩ cẩn thận quan khiếu, trên mặt hấn uất khí tiêu tán rất nhiều, mệnh con trai, nữ nhi chiếu cố hảo Mộc Mộc, chính mình tắc đi đến linh đường tiền, cách một tầng rất nặng mạc bố thám thính bên trong động tĩnh. Cũng không biết xảo hoặc không khéo, nội đường bỗng nhiên truyền đến một trận ngừng cao thét chói tai, cả kinh hấn thiếu chút nữa vọt vào, mà ngồi vây quanh ở tế trước bàn các tân khách đã muốn lục tục đứng dậy, thăm dò nhìn xung quanh.

Hấn đang chuẩn bị phái vài cái hạ phó đi vào tra xét, lại bị nhân định phải đầy cõi lòng, cúi đầu vừa thấy phát hiện là Diệp Trấn, vội vàng đem nàng đẩy ra, rồi sau đó giờ lên hai tay lấy ki trong sạch.

Hết chương 101.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Ti yếu

Editor: Thiên Vi

Diệp Trần chưa từng gặp qua người chết, vạn không dự đoán được chân thật cảnh tượng so với nàng tưởng tượng đáng sợ gấp trăm lần. Vì bảo tồn di thể, Nguyễn thị bị đặt ở thật lớn băng quan nội, làn da phiếm màu xanh, hai gò má lõm xuống đi xuống, mặc dù khoe miệng mỉm cười, lại càng phát ra có vẻ âm trầm đáng sợ.

Nàng cả người cơ thể đã muốn đông lại, áp căn không thể gấp khúc tay chân, cấp cho nàng thay quần áo phải đem nàng ôm lấy đến, chậm rãi đùa nghịch. Cũng không biết Quan Tổ Y không nên lớn như vậy khí lực, một người có thể ôm lấy Nguyễn thị, sau đó lợi lưu loát tác cởi áo liệm, bỏ vào triều phục.

Hành động gian, Nguyễn thị bụng cái kia dùng châm tuyến và thượng lỗ hồng khó tránh khỏi hiển lộ ra đến, hải Diệp Trần tay chân như nhũn ra, nếu không có đúng lúc che miệng lại, sợ tại chỗ sẽ hồng mất thét chói tai. Quan Tổ Y còn làm cho nàng cấp thi thể mặc hài, nàng làm sao dám? Thủ cũng chưa đụng đến mũi chân đã bị chớp lên lay động ánh nền sợ tới mức hồn phi phách tán, một mặt thất thanh hô to một mặt chạy đi ra ngoài.

“Có quý, thật sự có quý! Trên tường có bóng dáng ở hoảng!” Nàng nhào vào Triệu Lục Ly trong lòng, ý đồ được an bình an ủi, lại phát hiện hân rất nhanh đẩy ra chính mình, sau đó giờ lên hai tay mau lui hai bước, giống như cảm thấy không ổn, lại đưa tay bối đến phía sau, nghiêm nghị nói, “Bên ngoài còn có thân bằng tân khách, chớ nên vọng ngôn quý quai việc, bằng thêm náo động.”

“Đối với người thật sự thấy.” Diệp Trần hai mắt rung rung phác đi qua, lại thứ bị tránh đi, thế này mới ý thức được trong nháy mắt đó làm bất hòa đều không phải là ảo giác. Này tính cái gì? Thánh Nguyên để nạp nàng cũng không bính nàng, hiện tại mà ngay cả Triệu Lục Ly cũng tưởng cùng nàng phân rõ giới hạn, này cuối cùng tính cái gì?

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, Quan Tổ Y đã xốc lên thủy mạc, thân nhiên mở miệng, “Triều phục đã muốn thay xong, đệ muội khí sắc không tốt, ta tái thay nàng sửa sang lại một chút đi dung, thỉnh cầu chư vị thân bằng chờ một lát.”

“Tự nhiên, tự nhiên.” Vừa rồi còn có chút bối rối tân khách chịu nàng cuốn hút, chậm rãi khôi phục trấn định.

Nàng thế này mới liếc Diệp Trần liếc mắt một cái, giải thích nói, “Ánh nền vì phong sở hám, rối loạn quang ảnh, vừa vặn ta dặn nàng cấp đệ muội đổi giày, tưởng là nội tâm quá mức sợ hãi, chính mình dọa đến chính mình. Nếu như thế, vậy liền đi bên ngoài đường tụng kinh đi, đỡ phải dọa ra bệnh đến.”

Cùng nàng tứ bình bát ổn, ung dung không bức bách thái độ vừa so sánh với, nước mắt vẩy ra, la to Diệp Trần quả thực giống cái nhảy nhót tiểu sừ, không duyên cớ làm cho người ta xem thấp vài phần.

Diệp Trần cũng hồi quá vị nhân đến, nhìn xem Triệu Lục Ly, lại nhìn xem trong mắt giấu diếm khinh thường tân khách, trắng bạch hai má xoát một chút đỏ. Nàng tuy rằng lâu cư trong cung, thực quyền nắm, lại thực tại không cần lo liệu cái gì, nội vụ cơ bản từ Bạch Phúc xử lý, trừ bỏ hồi đến một chút các cung tần phi chi phí, gần như vô sự khả làm, lại vì bảo trì chính mình “Ôn nhu thiện lương” tốt đẹp hình tượng, khắp nơi kì nhân lấy yếu, sau lưng tái trừu đùa âm mưu quỷ kế, nhưng lại đường thành một cái chẳng ra gì tính tình.

Trong cung không người cùng nàng tranh phong, nàng tất nhiên là không bắt bẻ, nay đến Quan Tổ Y trước mặt mới hiểu được cái gì kêu khác nhau một trời một vực. Chính nàng đều cảm thụ như thế mãnh liệt, càng gì luận người bên ngoài? Cái gọi là “Ganh đua cao thấp” Còn chưa bắt đầu, nàng liền hoàn toàn thua mất khí thế.

“Muội muội xin lỗi, là ta ngạc nhiên.” Nàng không thể không cường chống đỡ, “Đối đãi đi vào hướng đệ muội cáo cái tội, vọng nàng trên trời có linh thiêng chớ để cùng ta so đo.”

Quan Tổ Y cũng không thèm nhìn tới nàng, trực tiếp xoay người đi vào, qua ít khi mới truyền ra một câu “Vào đi”.

Diệp Trần liên tục hấp khí, ngửi được cũng là thi thể phát ra mùi mốc cùng vật dễ cháy gay mũi nhiên yên, thiếu chút nữa sặc khộ đứng lên.

Triệu Lục Ly thật sâu liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhiên mở miệng, “Người chớ để cùng phu nhân phân so với, đỡ phải để tâm vào chuyện vụn vặt. Người sợ hãi này đó, ta biết; Người không thiện tục vụ, ta cũng biết. Người nếu đã trở lại, liền giống dĩ vãng như vậy đi ở trong sân nhìn xem phong cảnh, viết thơ từ, cái gì cũng không dùng quản.”

Có lẽ là cách nhân trở về, đứng lặng bên cạnh người duyên cớ, dĩ vãng này bị hư hóa tiện đà điểm tô cho đẹp trí nhớ liền trở nên chân thật rõ ràng đứng lên. Diệp Trần có lẽ hiểu lắm phong hoa tuyết nguyệt, thương xuân thu buồn chi điều, nhưng luận khôi quản gia cũng là hồng bét. Năm đó mẫu thân thân thể còn thực khỏe mạnh, trong nhà thật to nhỏ, trong trong ngoài ngoài tục vụ toàn từ nàng một người lo liệu, hai cái hài tử hoặc là ném cho nãi mẫu cùng nha hoàn, hoặc là đưa đến chính viện từ cha mẹ chồng chiếu cố, Diệp Trần chỉ cần đem chính mình ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp, sau đó đốt một lò hương, hoặc ngồi cho ven hồ đánh đàn; Hoặc lập cho phía trước cửa sổ ngâm thơ; Hoặc ngấu hừng sáng tác biên phủ, truyền cùng hân nhân thưởng thức.

Lúc ấy cảm thấy như vậy tài văn chương tung hoành, linh vận vô song nữ tử, hiện tại lại nhìn, nhưng lại chính là cái ngoại tại cảm tử, nội tại khốn cùng tục nhân thôi. Nàng nếu một lòng cùng phu nhân phân so với, chỉ biết càng phát ra roi xuống tiểu thừa, làm trò cười cho người trong nghề mà thôi. Từ điểm, Triệu Lạc Ly lại báo cho nói, “Người ở Triệu gia an tâm trụ hạ, ta sẽ không bạc đãi người, nhưng là sẽ không vì thương thế của người cùng phu nhân mà may. Người đừng một ngum một cái muội muội gọi nàng, ta xem ra đến nàng thực không thích.”

Diệp Trần quả thực không thể tin được chính mình lỗ tai. Đây đó bạc tình quả nghĩa trong lời nói, thật sự là năm đó cái kia đối nàng từ tâm thấp địa Triệu Lạc Ly nói ra ? Quan Tố Y cuối cùng cho hắn quán cái gì mê • hôn • thuốc?

Nhưng lúc này hiển nhiên không thể miệt mài theo đuổi, nàng dùng sừng nước nước mắt hai mắt ngóng nhìn đối phương, đợi hắn dẫn đầu trốn tránh lảng tránh, thế này mới vào linh đường, sau đó lại bị Quan Tố Y sợ tới mức quá. Nàng, nàng thế nhưng đang ở cấp trên thì thế trang, dùng chỉ phúc một chút một chút mềm nhẹ vẽ loạn Nguyễn thị kia trương phát thanh mặt, nàng vẫn là người sao?

Thoa xong không tính, nàng nhưng lại đối chết đi Nguyễn thị nói lên nói đến, “Đệ muội, loại này mặt chỉ là Kim Tử chuyên cho người nghiên cứu chế tạo, có thể hoàn toàn che giấu người trên mặt bột, cùng màu da thập phần tương dung. Nhân bên trong đựng đại lượng bột chì, khủng đối thai nhi bất lợi, ta liền tạm thời trừ hạ, thâm nghĩ chờ người thuận lợi sinh sản, liền bắt nó tặng cho người, gọi người thật xinh đẹp ra một hồi môn, thoải mái yến một hồi khách, năm sau làm cho Triệu tướng quân thay người thỉnh phong cáo mệnh, ngắt đầu làm người. Nhưng mà thế sự khó liệu, này lễ vật ta còn không tổng xuất đi, người nhưng lại, người nhưng lại.....”

Nàng rút xuống hai hàng nước mắt, biểu tình lại hơn kiên nghị, nhắc tới bút chậm rãi miêu mi, thờ dài nói, “Nay ta chỉ có thể cho người đi cũng đi được xinh đẹp, đi cũng đi phong cảnh. Người nãi nhị phẩm cáo mệnh, thụy hào trình liệt, chẳng sợ tương lai Triệu tướng quân cưới kẻ thất, nàng cũng áp bất quá người, càng áp bất quá hải tử của người, người trên trời có linh thiêng không cần thanh. Đúng rồi, ta cấp đưa nhỏ gọi là Hoài Ân, làm cho hắn vĩnh viễn cảm hoài mẫu thân vì hắn xả sinh vong từ ân tình. Hắn thực khỏe mạnh, khóc thời điểm trung khí mười phần, nửa điểm không giống sinh non nhi, nếu là có thể, ta thật muốn đem hắn ôm lại đây cho người lại nhìn liếc mắt một cái, nhưng linh đường nội hàn khí bức người, lại có nhiên yên tử đi, khủng bị thương thân thể hắn, chỉ phải từ bỏ.....”

Theo nàng nhẹ giọng mạn ngữ kể ra, Nguyễn thị kia trương không khí trầm lắng khuôn mặt nhưng lại từng điểm từng điểm khôi phục nguyên trạng, che điệu bột, miêu mày liễu, đồ son, ngũ quan nhưng lại phá lệ xinh đẹp tuyệt trần đoan chính thanh nhã, nếu triệu cần du trở về thấy, nên loại nào kinh diễm?

Lão phu nhân rốt cuộc chỉ không được khóc rống lên, kêu một tiếng “Lão Nhị tức phụ” Lại kêu một tiếng “Con trai”, hào thiên động, như muốn té xỉu. Quan Tố Y vội vàng đi nâng nàng, trong miệng không được khuyên giải, Diệp Trần lại sớm đã dọa choáng váng, ôm hai vai tránh ở góc.

Bên ngoài thân bằng được nghe động tĩnh chạy vào, thấy chói lọi Nguyễn thị, sôi nổi phát ra sợ hãi than, tiện dãi nhớ tới trước người của nàng hèn mọn cùng nhát gan, cũng đều lệ văng đầy khuôn, khóc không thành tiếng. Nếu là không có liên quan phu nhân, nàng hội như thế nào thảm thiết xong việc?

hư thế nào chết không nhắm mắt?

Đứa nhỏ sinh không dưới đến, tất là nhất thi hai mệnh, không có cáo mệnh không có thụy hào, một ngum bạc quan ba ngày nghi thức tế lễ cũng liền qua loa hạ táng. Cùng hiện nay so sánh với, như thế nào không gọi nhân cảm khái rất nhiều, bi từ giữa đến?

“Lão Nhị tức phụ, người an tâm đi thôi, có người tẩu tử ở, Hoài Ân không kém. Lão Nhị tức phụ, mạng người khổ oa, khả mạng người cũng tốt, gặp gỡ người tẩu tử, tự tay cho người nhập liệm, tự tay cho người thượng trang, tự tay đưa người luân hồi. Người tất là sáng mắt đi? Đối với người sợ a! Ta sợ tương lai ta chết không nhắm mắt! Nếu là Triệu gia lưu không được người tẩu tử, ta chính là từ cũng không dám từ! Nay gia duy người tẩu tử là hiểu được nhân, không nàng thay ta dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, không nàng thay ta lo liệu lễ tang, ta không dám từ, ta hợp xem thường a.....”

Lão phu nhân vốn là luyện tiết nhị con dâu, lại chính phùng Diệp Trần trở về, mắt thấy Triệu gia vừa muốn sụp đổ, trong lòng khổ oán cùng bi thống liền đều phát tiết. Nàng hy vọng này lời nói có thể làm cho con trai cả tức phụ mềm lòng, nhưng cũng biết nói hy vọng xa vời, vì thế khóc hơn thương tâm

Trời giết Diệp Trần, nàng như thế nào không chết ở trong cung? Vì hai cái hải tử, Triệu gia vừa không có thể đuổi nàng, cũng không thể biếm nàng, ngày sau khả nên làm thế nào cho phải?

Lão phu nhân đã mau quyết trôi qua, Quan Tố Y không thể, chỉ phải ôm nàng không ngừng chụp vỗ về an ủi; Triệu Lạc Ly vội vàng quỳ xuống, đem hai người ôm nhẹ lay động: Triệu Vọng Thu, Triệu Thuần Hi, Mộc Mộc ba người cũng như ong vỡ tổ chạy tới, đoàn gào khóc. Một nhà lục khẩu cho nhau liếm thi miệng vết thương bộ dáng làm người ta lòng chua xót, càng làm người ta động dung.

Mà Diệp Trần sớm bị xuyên qua đám người, dùng oán hận không cam lòng ánh mắt nhìn này tất cả. Nàng rút cuộc hiểu được, vài năm quang âm tựa hồ ma rút Triệu Lạc Ly đối của nàng tình yêu, lật ngược thế cờ hơn rất nặng cảm tình giao cho Quan Tố Y. Lão phu nhân cùng vài cái đứa nhỏ cũng hoàn toàn bị nàng thu phục, khắp nơi coi hắn vì trước.

Toàn bộ Triệu gia đều ở vây quanh Quan Tố Y đảo quanh, chính mình bất quá là cái dư thừa trời buộc thôi. Từ điểm, vốn là chán kinh không nhỏ Diệp Trần lại bị chịu đã kích, một chút liền mất tinh khí thần, than ngồi ở trên bờ đoàn. Nàng hãnh thấp búi tóc, dung sắc bụi bặm, nhìn qua cực kỳ chật vật. Nhưng mà không đợi nàng một lần nữa tỉnh lại, Quan Tố Y không ngờ trấn an hảo lão phu nhân cùng vài cái đứa nhỏ, lau khô nước mắt chuẩn bị chủ trì nghi thức tế lễ.

Nàng không thể không cường khởi động bần rùn đi đứng, đi đến Triệu Lạc Ly bên trái ngồi vào chỗ của mình. Thua nhân không thua trận, tái như thế nào nàng cũng là nguyên phối vợ cả, có tư cách cùng Quan Tố Y cùng ngồi cùng ăn. Nhưng nàng xem nhẹ nghi thức tế lễ vật và trình độ, nguyên lai trừ bỏ tọa niệm kinh văn, còn muốn thường thường đứng lên xoay người cúi đầu, quỳ xuống cái trán; Tái niệm một đoạn kinh văn, tái khởi thân cúi đầu, quỳ xuống dập đầu, như thế lặp lại.

Diệp Trần lâu cư trong cung, làm bộ suy nhược, thời gian nhất dài nhưng lại biến thành thực suy nhược, nhiều đi vài bước lộ liền thở không nổi, thì như thế nào đối mặt hai cái canh giờ ép buộc? Nàng thầm nghĩ không tốt, lại chỉ có thể cứng rắn khiêng, vạn không liều vừa niệm hai đoạn trái qua, cúc hai hồi cung, liền một đầu vừa ngã vào trên bờ đoàn, nửa ngày đi không đứng dậy.

Nghi thức tế lễ là tối long trọng nghi thức, đoạn không thể ra gì sai lầm, vậy mà hôm nay lại bởi vì này vị không hiểu trở về nguyên phối, vài lần tam phiên nháo sai lầm. Nàng nên sẽ không là cố ý đi? Đây cũng quá ác độc! Nếu không phải cố ý, vậy thì càng chẳng ra gì, không bằng chạy nhanh khóa tiền sương phòng, không cần đi ra mặt mặt xấu hổ!

Chư vị tân khách trong mắt ẩn hiện oán quái, mà Triệu Lục Ly đã là tất cả bất đắc dĩ, tâm lực lao lực quá độ. Hắn biết Diệp Trần ti yếu, lại không biết nàng nhưng lại ti yếu đến bậc này bộ, ngay cả nghi thức tế lễ đều kiên trì không được, còn có thể làm chút cái gì? Năm đó hắn tại sao sẽ thích loại này nữ tử, hiện tại nghĩ đến nhưng lại cảm thấy thập phần bất khả tư nghị.

Hết chương 102

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tuyệt lộ

Editor: Thiên Vi

Kiểm nghiệm một gã tông phụ hay không đủ tư cách, chẳng những muốn xem nàng có không chừng quản việc bếp núc, liệu lý tộc vụ, phụng dưỡng cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, còn phải xem nàng chống đỡ không chịu đựng được đại trường hợp. Mà cái gọi là đại trường hợp phi nghi thức tế lễ đừng chức, trong đó có bài điều cúng tổ tiên, tộc tế, đại tế, tiểu tế, năm tế, chương tế, nếu là nhà cao cửa rộng cự tộc chủ mẫu, thậm chí còn muốn tham gia quốc tế.

Như trước mắt như vậy táng tế, nãi tối tầm thường cũng là quan trọng nhất nghi thức, chớ nói chủ gia không thể ra hiện chút sai lầm, đó là râu ria hạ phó hoặc khách, cũng theo khuôn phép cũ, sắc thủy bí chung.

Nếu Diệp Trần là bởi vì bệnh nặng mới chống đỡ không được cũng là thôi, cô tình nàng bị Thánh Nguyên để đường rất hảo, giam cầm trong cung mấy tháng nếu không không thấy tiêu tụy, ngược lại to lớn không ít, làn da sáng bóng ónh nhuận, thân thể thướt tha lộng lẫy, quý gối trên bờ đoàn chính là thờ, lưu trữ hân giọt, hai má nhân lo lắng mà dù hiển hồng nhuận, đôi mắt nhân uy khuất mà phiếm thượng hơi nước, mỗi đồ mọng vừa mở hộp lại giống như ở thân • ngâm ni non, nhưng lại không có đoạn hiện ra vài phần mị • thái đến.

Người sáng suốt vừa thấy đã biết nàng chỗ nào là sinh bệnh? Rõ ràng là thân thể quá mức mảnh mai, chịu không nổi mệt! Mà Diệp gia nãi sắc công nữ, trong tộc nữ tử từ nhỏ tu tập mị • thuật lấy đãi thừa sủng cho quý nhân lời đồn đãi lại hiện lên mọi người trong óc, làm bọn hắn lại là ghê tởm, lại là hèn mọn.

Diệp Trần mỗi kiểu • suyển một tiếng, lão phu nhân thái dương liền ngoan khiêu một cái, cuối cùng kiềm chế không được, lớn tiếng trách mắng, “Đù, chống đỡ không được thì mau xuống đi, ghé vào nơi này làm chi? Lão đại, đưa nàng đi xuống, ngày sau nghi thức tế lễ cũng không nếu đến đây!”

Triệu Lục Ly bị mẫu thân sắc bén như đao ánh mắt quả khó chịu, xoay mặt nhìn phu nhân, đã thấy nàng có tai như điếc, làm như không thấy, chích tiếp tục tụng niệm kinh văn, đứng dậy cúi đầu, quý xuống thăm viếng. Nàng đứng ở linh đường trước nhất phương, tất cả mọi người nhìn chăm chăm nàng, đi theo nàng. Nàng tụng kinh, mọi người liền tụng kinh; Nàng đứng dậy, mọi người liền đứng dậy; Nàng ngồi chồm hổm, toàn trường nháy mắt ngã vào một mảnh. Nàng nhất cử nhất động phong hành thủy thượng, vững như núi cao, rất nhanh liền đem Diệp Trần bị bám nhiều loạn đề ép đi xuống.

Dần dần, tái không người đi chú ý Diệp Trần trò hề, tái không người đi nghị luận Diệp gia gièm pha, linh đường nội phạm thanh vang lớn, niềm thương nhớ như nước, lại khôi phục trước trang nghiêm túc mục.

Triệu Lục Ly không dám chậm trễ, vội vàng nâng dậy Diệp Trần, bước nhanh lui đi ra ngoài, cảm giác thuộc hạ kiểu • nhuyển thân thể vô lực, khứu nghe thấy nàng đặc hơn xa hoa lãng phí huân hương, nghe nàng hết sức mị • thái thờ dốt, trong lồng ngực hóa điểm càng thiếu càng vương, nhưng phi nguyên cho dục niệm, mà là không thể ngăn chặn phần nộ.

“Đù, đây là đệ muội lễ tang, người có thể trang trọng một chút sao?” Hắn đề thấp tiếng nói chất vấn.

Diệp Trần vì hấp dẫn Thánh Nguyên để, mỗi khi trang bệnh đều là này phiên làm về ta đây, năm sáu năm trôi qua sớm trở thành khắc vào cốt tủy thói quen, làm sao có thể nói sửa liền sửa? Huống chi ngoại giới đồn đãi không có lầm, Diệp gia nữ nhi xác thực từ nhỏ liền tu tập mị • thuật, làm cho nàng thông đồng nam nhân có thể, làm cho nàng đáng về kịch cỡm có thể, nhưng làm cho nàng đứng ở minh quang chiếu khắp trên tế đàn dâng hương tuần, chính bản thân dẫn hạ, nàng lại không hề biện pháp cũng không hề lo lắng, bởi vì nàng cũng không biết nữ tử cũng có thể có được đàm phách cùng thiết cốt.

“Cách lang, ta thật sự rất khó chịu.” Nàng dùng run rẩy đầu ngón tay đi xúc chồng trước hai má, lại bị bay nhanh tránh được.

Triệu Lục Ly nhìn chăm chăm nàng tắm mẫn nước mắt đôi mắt, cuối cùng không tái phát tác, bước chân lại dòn dập rất nhiều. Đến đồng sương, hấn đem người thả ở nhuyển tháp thượng, trầm giọng nói, “Người ngồi một lúc nhĩ, ta đi đánh chút nước ấm đến, người rửa mặt qua đi liền nằm xuống nghỉ tạm, đêm nay không cần đi thủ lĩnh .”

Diệp Trần biết chính mình mất hết thể diện, cũng không dám quá nhiều dây dưa, cúi đầu ứng. Chờ nam nhân thân ảnh cao lớn biến mất ở góc, nàng mới cầm lấy một mặt gương đồng cẩn thận đoan trang, trong gương nữ nhân mặc dù đã muốn ba mươi xuất đầu, dung mạo lại giống như cô gái, không biết vì sao, mắt phải hạ nhưng lại xuất hiện một viên lệ chí, như thể nào đều lau không xong.

Nàng xoa nhẹ lại nhu, chà xát lại chà xát, mắt thấy làn da đã lược có chút sưng đỏ mới lòng tràn đầy không cam lòng từ bỏ. Không hề nghi ngờ, này tất là Thánh Nguyên để thủ bút, năm đó sửa một chữ, nàng liền theo Diệp Trần biến thành Diệp Trần; Này thêm một viên chí, nàng lại theo Diệp Trần biến trở về Diệp Trần, yểm đi đạo cái gì cũng chưa được đến, duy dư nhất khang oán hận, đầy người si nhục.

Trong cung rốt cuộc không thể quay về, Triệu gia tựa hồ cũng không có nơi sống yên ổn, bỗng nhiên trong lúc đó, nàng lại có chút mất hết can đảm, mờ mịt luống cuống. Nhưng nàng nếu dễ dàng nhận thua, cũng thì không phải là tâm cao ngất Diệp Trần, vì thế làm Triệu Lục Ly thỉnh tăng nhân thiêu nóng quá thủy, làm tốt cơm bổ thí, mệnh vú già đuổi về đến khi, phát hiện nàng đã khôi phục như thường, đang ngồi ở trước bàn chậm rãi viết cái gì.

“Lại đây rửa mặt dùng cơm đi.” Vì tị hiềm, hấn đứng ở cửa chưa từng đi vào.

“Ta năm đó vì cứu người nào đó nhiễm xà độc, thể lực vẫn không đông đảo, kế tiếp nghi thức tế lễ sợ là không có cách nào khác xuất tịch. Nhưng ta không thể cái gì cũng không làm, càng nghĩ chỉ có văn thái lấy ra thủ, liền viết nhất thiên tế văn cảm thấy an ủi đệ muội trên trời có linh thiêng đi. Cách lang, người lại đây giúp ta nhìn xem.”

Diệp Trần giam cầm Cam Tuyền cung mấy tháng, nào biết đâu rằng ngoại giới đủ loại? Nàng tự xưng là tài trí hơn người, cũng thật không ngờ, Quan Tô Y tài hoa cùng nàng so sánh với không biết cao hơn bao nhiêu. Ngay cả Từ Quảng Chí như vậy thiên tài cũng không dám lược này mũi nhọn, nàng Diệp Trần lại là người nào bại vị người trên vật? Gì đức gì có thể?

Không nói Triệu Lục Ly mặt lộ vẻ quái dị, ngay cả kia đoan bản từ đưa nước vú già đều thật sâu thâm vị này “Tiên phu nhân” Liếc mắt một cái, trong lòng thầm mắng một câu “Múa búa trước cửa Lỗ Ban”.

“Người có tâm, viết xong sau liền đốt cấp đệ muội đi.” Triệu Lục Ly khoanh tay đứng ở cạnh cửa, kiên quyết không chịu đi vào.

Diệp Trần đang chuẩn bị chà lau nước mắt thủ hồi hồi cứng đờ, vạn không dự đoán được hấn xem cũng không xem, lại càng không đề cảm linh tiền đọc, nhưng lại làm cho nàng ngay tại chỗ đốt cháy. Hấn làm nàng dốc hết tâm huyết viết liền văn về là tiền giấy hương nến bất thành?

“Ta nghĩ khỏi tiểu thúc còn tại biên quan chiến đấu hăng hái, thế nhĩ lại gặp đại nạn, thiên nhân vĩnh cách, trong lúc nhất thời bi từ giữa đến, cấu tứ chảy ra, qua loa viết này thiên tế văn. Người giúp ta nhìn một cái đi, nếu là cảm thấy thượng khả liền đưa linh tiền đọc. Muội muội xuất thân văn hào thế gia, phải làm cũng viết tế văn, ta tuy rằng tài học so ra kém nàng, tư cùng do ở trên cầu nại hà bồi hồi đệ muội, đành phải miễn cưỡng đề bút, lược tản bạc lực.” Diệp Trần ngoài miệng khiêm tốn, kì thực lòng tràn đầy ngao ngễ.

Triệu Lục Ly bị nàng luôn mãi thỉnh cầu, cuối cùng không thể, đành phải đi vào đến xem bản thảo, cuối cùng trong lòng thở dài. Này thật là nhất thiên từ ngữ trau chuốt duyên dáng hảo văn vẻ, Diệp Trần chỉ phụ từ trước đến nay sở trường, tổng có thể đem tối hoa lệ từ ngữ cùng tối hài hòa âm điệu kết hợp cùng một chỗ, gọi người đọc một lượt sau mồm miệng thơm ngát. Sau đó liền cái gì đều không có, trừ bỏ mỹ, này rơi xuống mẫn giấy câu chữ kì thực trông không một vật, mà tế văn tối không thể thiếu sót chính là ở bên trong niềm thương nhớ cùng thống thiết.

“Đây là phu nhân sở chỉ tế văn, người xem về sau tái quyết định muốn hay không đem thiên văn chương này xuất ra đi đọc đi.” Hấn chưa từng có khuyên nhiều trở, theo tùy thân mang theo hương túi lý lấy ra nhất trương gấp chỉnh tề bản thảo, bình pho ở trên mặt bàn.

Diệp Trần mới đầu còn có chút không chút để ý, nhìn hai đoạn đã là hốc mắt đỏ bừng, đọc tới cuối cùng nhưng lại không có thanh vô tức chảy xuống hai hàng nhiệt lệ. Kia một ngày kinh tâm động phách cùng sinh tử đan vào, cứ như vậy huyền phù cho trong óc, kêu nàng người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, đau tận xương cốt. Thiên văn chương này tuy rằng viết giản dị, không nói cách luật, lại có được trực kích linh hồn lực lượng, cũng không phải tầm thường văn tự có thể sánh bằng.

Triệu Lục Ly vạn phần quý trọng thu hồi bản thảo, thờ dài nói, “Này thiên tế văn đã trích lược ở [huyền quang văn tập] trung, thả ở vị trí đầu não, lực áp các đại ngón tay cái danh túc, trích thích đáng đại văn đàn tuyệt điều chi dự, cũng đã truyền khắp nguy quốc, xâm nhập lòng người. Lần này nghi thức tế lễ, nhân quan, trọng hai nhà cũng có tham dự chi cố, hấp dẫn vô số văn nhân tiến đến phúng viếng, vốn nên làm ra rất nhiều tế văn lấy cảm thấy an ủi vong linh, lại nhân thiên văn chương này châu ngọc ở phía trước mà không dám mạo mạo độc chi hiềm, vì thế mọi người giai nạp bút nhập tay áo, chuyên tâm cầu nguyện.”

Hấn bình tĩnh nhìn về phía vợ trước, nói thẳng nói, “Ta biết người mất đi chính thế vị trong lòng không cam lòng, vì thế nhiều lần cùng phu nhân phân so với. Nhưng mà chính người ra sao tình trạng, người hấn là hiểu biết. Văn là câu kia cách ngôn, người vừa không thông tục vụ, lại không thiện chương gia, càng đoan không ra chủ mẫu tông phụ ung dung khí độ, cùng với nhiều lời nhiều sai, từng bước mất mặt, không bằng bảo trì im lặng, an phận thủ thường. Người cảm thấy nhiên phử?”

Diệp Trần đầu tiên là bị Quan Tô Y tài cao lay động tâm thần, lại nghe chồng trước hạ thấp, trong lòng oán khí toàn bộ bộc phát ra đến, nhưng lại đã quên chính mình là cái “Cùng thế vô tranh” nhu nhược nữ tử, quả trách nói, “Triệu Lục Ly, người này bạc tình quả nghĩa phụ lòng hấn! Tước vị của người là như thế nào đến, của người tánh mạng là như thế nào bảo trụ, chẳng lẽ người đều đã quên sao? Ta cho người trả giá sở hữu, đến cuối cùng người nhưng lại như vậy đối đãi, muốn ta từ vậy hậu trách khuất nhục cả đời, nhĩ hảo ngao tâm a!”

Triệu Lục Ly cũng mất đi bình tĩnh, con mắt đỏ đậm rống giận, “Diệp Trần ngươi đủ! Ngươi cái gọi là ân cứu mạng, dẫn loại tình cảm, toàn không phải ta muốn! Nếu là có thể, năm đó ta tình nguyện chết ở quân côn hạ, mà không phải tham sống sợ chết; Nếu là có thể, ta tình nguyện đóng ở biên quan vĩnh không trở về chuyển, cũng không nguyện đi ở Yên kinh làm cái gì Trần Bắc hầu. Nói đến đề, này đó cũng không là ta nên được, mất đi chúng nó ta không biết là đáng tiếc, chỉ cảm thấy thống khoái! Ngươi tổng nói cho ta hy sinh bao nhiêu bao nhiêu, vì sao không hỏi xem ta có cần hay không của ngươi hy sinh? Làm một cái người nhu nhược, thứ hèn nhát, vĩnh viễn xa sống ở khuất nhục trung, đây là ngươi tặng cho ta tất cả!”

Hắn bỗng nhiên tỉnh táo lại, ngữ khí trước nay chưa có ôn nhu, “Mà phu nhân cũng không hội tự chủ trương cho ta trả giá. Ta làm không đúng, nàng hội trách ta, oán ta, thậm chí đánh chửi cho ta, cũng không sẽ thay ta lật tẩy, bảo ta được cầu thả, mất tôn nghiêm. Nàng làm cho ta theo sống mơ mơ màng màng trung tính táo lại; Mệnh ta lưng đeo bụi gai, rửa sạch tội nghiệt; Bảo ta ngẩng đầu lên đường đường chính chính làm người. Ta hiện tại ký không quyền thế cũng không tức vị, nhưng ta trôi qua rất nhanh sống, ta thu lưu tướng sĩ con mồ côi khai khẩn tình thế (ruộng đất), mộ binh tàn binh tổ kiến thương đội, ta cho bọn họ một cái đường sống đồng thời cũng cho chính mình tân sinh. Ta hiện tại không phải Trần Bắc hầu, mà là thứ nhân Triệu Lục Ly, nhưng ta cao hứng!”

Hắn trực câu câu vọng tiến vợ trước đây mất, gần từng tiếng nói, “Vô luận ở ngươi đi lên vẫn là đi rồi, ta chưa bao giờ như thế cao hứng quá. Ta đã biết chân chính vợ chồng nên như thế nào ở chung, không phải nhất phùng kiết lực trả giá, nhất phùng bị bắt thừa nhận; Nhất phùng tâm sự tần lẫm, nhất phùng hồ đoán loạn tưởng. Chân chính vợ chồng làm sai có thể khắc khẩu thậm chí đùa giỡn, gặp tai họa lại nhanh chóng ngưng tụ, đồng tâm hiệp lực. Bọn họ không nói chuyện không nói, thẳng thắn thành khẩn tướng đãi, vì thế có thể bạch đầu giai lão, ân ái nhất thế. Ngươi biết không? Ở ngươi trở về phía trước, ta nguyên tưởng rằng ta cùng với phu nhân có thể ân ái nhất thế, nhưng hiện tại.....”

Hắn than ngồi ở ghế dựa lý, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Nhìn ruột gan đứt từng khúc chồng trước, Diệp Trần cận tồn một chút may mắn cũng bị đánh trúng dập nát. Cho đến lúc này, nàng mới hiểu được cái gì gọi là “Hai bàn tay trắng, lộ đoạn nhân tuýt”.

Hết chương 103.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Lợi dụng

Editor: HPH

Diệp Trần mãi nghĩ đến thất mà phục Triệu Lục Ly tất hội đem nàng trở thành dịch toái bảo bồi bình thường cung đứng lên, lại không liệu cung là cung lại cùng Thánh Nguyên để giống nhau, chích cho nàng một tòa nhà cửa, một cái hàm hồ thân phận, sau đó tán gẫu độ cuối đời.

Trước đây nàng làm cho Triệu Lục Ly cầu thủ Quan Tổ Y là vì ngăn cản đối phương vào cung, tiến tới cướp đi chính mình sủng ái cùng quyền thế, kết quả là Quan Tổ Y xác thực nhập vào cung, chính mình lại trở về Triệu gia, như trước muốn ở đối phương thuộc hạ sống qua, chẳng lẽ đây là vận mệnh luân hồi, không thể đào thoát?

Diệp Trần thân thể một trận tiếp một trận rét run, ký cảm thấy không cam lòng oán hận, lại cảm thấy sợ hãi bàng hoàng, nhìn xem như trước đắm chìm ở trong thống khổ Triệu Lục Ly, cuối cùng cắn răng quay đầu thượng ngân trâm, hung hăng hướng cổ tay đâm tới. Máu tươi nhảy mất phun tung toé, rơi xuống đối phương về mặt, ảm áp chất lỏng mang theo đặc hơn mùi tanh, gọi hắn rồi đột nhiên tỉnh dậy.

“Ngươi đang làm cái gì?” Hắn cướp đi ngân trâm, dùng sức nắm chặt trên vết thương đoạn, đồng thời cời bỏ bên hông hiệu bó quần quanh cầm máu.

“Làm cái gì? Tất nhiên là vừa chết chi! Năm đó bị công công trở thành bữa ăn bình thường tổng xuất đi thời điểm, ta nên đã chết. Ta vài lần treo cổ tự tử, vài lần bị cứu, cuối cùng một lần chúng ta đã muốn thượng nề hà kiều, trong hoảng hốt nhớ tới ngươi cùng một đôi nữ nhân, nghĩ đến không có ta các ngươi nên như thế nào sống qua, liền lại giãy dụa đi để lên. Ta tại kia nhận không ra người địa phương đau khổ dày vò, chịu này đầu đá, chịu cái kia khi nhục, mỗi ngày ban đêm toàn dựa vào tưởng niệm ngươi cùng đứa nhỏ mới cử lại đây, năm mơ đều phải che miệng, sợ không cẩn thận hoán các ngươi tên họ, kêu người bên ngoài nghe qua rước lấy đại họa. Thật vất vả đợi đến người nọ ghét ta, thả ta, ngươi lại nói cho ta biết từng tất cả đều là sai lầm, ta đây Diệp Trần tính cái gì? Ta cho ngươi trả giá tất cả tính cái gì? Chê cười sao?”

Xuyên thấu qua sương mù nước mắt, nàng cố gắng nhận chồng trước biểu tình, xác định hắn là thật sự thương tiếc, cũng là thật sự áy náy, thế này mới yên lòng. May mà Thánh Nguyên để còn nhớ kỹ vài phần cũ tình, đem nàng đưa quy Triệu phủ đồng thời lại nán hạ năm đó gièm pha, nếu không nàng lần này là thật tiêu sái đầu không đường.

“Ngươi ngăn trở ta làm chi? Nếu ta chết, không phải như của ngươi nguyện sao? Không phải chuyện gì đều giải quyết sao? Ngươi đời này còn có thể cùng Quan Tổ Y bạch đầu giai lão, ân ái nhất thế. Ta có thể thành toàn ngươi một lần, lần thứ hai, tự nhiên cũng có thể thành toàn ngươi ba lượt, bốn lần, mạng của ta đều có thể cho ngươi!” Bằng nàng đối chồng trước hiểu biết, tự nhiên biết nên đi hắn trong lòng người nào địa phương trát đao, vì thế từng chữ một câu câu đều giống thói độc lợi nhận.

Triệu Lạc Ly tối không muốn nhớ lại chuyện cũ, càng thống hận người bên ngoài đề cập mây may, nhưng mà người nợ là Diệp Trần, là vì hán gần như khuyh này sở hữu Diệp Trần, trừ bỏ nhận thức hạ không còn phương pháp.

“Người đừng nói, là ta sai. Ngàn sai vạn sai đều là của ta sai. Nhĩ hảo hảo còn sống.” Hấn dùng lực quán chặt nằng cổ tay, đái máu tươi rớt cuộc ngừng, thể này mới suy sụp ngã ngồi, tâm như tro tàn.

Diệp Trần luôn như vậy yếu ớt, ngẫu gặp hoa nhi điều linh, phiến lá phi lạc, liền có thể đứng lạng phía trước cửa sổ yên lặng rơi lệ. Lúc ấy hấn cảm thấy nằng như vậy đáng thương đáng yêu, thâm nghĩ đem nằng phủng ở lòng bàn tay lý che chở, không gọi nằng chịu một chút xiu thương tổn. Nhưng hiện tại, khi hấn chính mình cũng thành một cái mình đầy thương tích nhân; Khi hấn chính mình cũng tỉnh bị lực tấn, không đường có thể đi, lại đi che chở Diệp Trần tựa như lưng đeo một khối cự thạch, càng đi đi trước càng cảm trầm trọng.

Hấn đã muốn đoán trước đến chính mình sớm muộn gì có một ngày sẽ bị áp suy sụp, thậm chí còn tan xương nát thịt, nhưng cũng không thể trên đường đem nằng phao điệu. Nếu nói Quan Tổ Y là hấn cứu thực, như vậy Diệp Trần hấn đắc tội nghiệt. Nếu này tội nghiệt đã mất pháp thoát khỏi, còn vọng tưởng cái gì cứu thực đâu?

Trong lòng hấn tràn đầy tuyệt vọng, lại rất nhanh bị kiên nghị thay thế được, lau quệt trên mặt chặt vật biểu tình, đứng lên đi rồi đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói, “Miệng vết thương có chút thâm, ta sẽ làm cho đại phu đến xử lý. Nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi đi, nếu vì ta cùng hai cái hài tử mới kiên trì đến bây giờ, vậy xem ở Hi Nhi cùng Vọng Thư phân thượng không nên tùy tiện tìm chết. Bọn họ thật vất vả đợi đến người trở về, người nếu lại bỏ lại bọn họ mặc kệ, không nói đời này, đó là kiếp sau, kiếp sau sau nữa, bọn họ cũng không hội tha thứ người.”

Diệp Trần vội vàng găt đầu đồng ý, trong mắt thấm ra mấy phần bi sắc. Nhưng mà trên thực tế, nằng đối hai cái hài tử căn bản không có cảm tình, lại làm sao sẽ ở ý bọn họ nguyên không tha thứ? Bất quá như thế cho nằng nói ra tình, không có phu quân sủng ái, nằng còn vì Triệu gia sinh hạ một đôi nữ nhân, đây mới là của nằng lập thân gốc rễ! Triệu Thuần Hi đã muốn bị Quan Tổ Y lung lạc, không tốt hồ lộng; Triệu Vọng Thư lại đối nằng thân cận thật sự, cũng Triệu gia người thừa kế, nếu lợi dụng thích đáng, định có thể giúp nằng đứng vững gót chân, chuyển bại thành thắng.

Vừa nghĩ đến nơi này, Triệu Vọng Thư bao hàm lo lắng thanh âm của liền theo ngoài cửa truyền đến, “Mẫu thân nhĩ hảo chút sao? Ta lấy có như xí vụng trộm chạy tới nhìn người, trả lại cho người dẫn theo thấy âm tự danh đồ ăn tổ tam tiên, được ăn.” Hấn dẫn theo một cái nhiệt khí bốc hơi thực hộp chạy vào, trên mặt tràn đầy nhụ mộ loại tình cảm.

Diệp Trần ra vẻ kích động tăng khởi miệng vết thương, trên mặt chậm rãi tràn ra một chút thật tình thực lòng tươi cười. Cái gì kêu trời không tuyệt đường người? Này cũng được.

Buổi sáng nghỉ thức tế lễ rớt cuộc chấm dứt, Quan Tổ Y đang chuẩn bị đứng lên, cánh tay đã bị nhân chặt chẽ cầm, ngẩng đầu vừa thấy đứng là Triệu Lạc Ly. Hấn một mặt kéo nằng đứng lên, một mặt xoay người chụp phù nằng dính một chút bụi bậm vấy cư, ân cần nói, “Ta xem người động tác lão đảo, xác nhận quý lâu đi đứng có chút chết lạng. Người chậm rãi đứng lên, chậm rãi hành tẩu, không cần dùng sức thật mạnh, bằng không làn da hội giống kim đâm bình thường khó chịu. Vì phu phù người trở về phao chân, lại dùng rượu thuốc đại lực xoa nắn cơ thể, buổi chiều liền có thể quá rất nhiều.”

Quan Tổ Y lòng bàn chân quả nhiên giống thái đến châm chiên, thứ ma lợi hại, nhất thời không thể giãy dụa, nhưng lại bị hấn bán kéo vào trong lòng, đi tây sương mang đi.

Kim Tử cùng Minh Lan vội vàng tiến lên cướp người, lại bị lão phu nhân ngăn lại, “Không nhân lực gì đó, lão gia cùng phu nhân cảm tình hảo, các người xen vào cái gì? Còn không mau đưa ta trở về?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Triệu Vọng Thư chạy vội mà đến, trước mặt còn chưa tán đi thân bằng mặt nhĩ, phù phù một tiếng quỳ gối kể mẫu trước mặt, cầu xin nói, “Nương, cầu ngài chuẩn ta mẫu thân về nhà đi! Nằng vì không cho ngài khó xử, mới vừa rồi thiếu chút nữa cắt cô tay tự sát. Nương, ngài xưa nay đại rộng nhân thiện, chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn chúng ta mẫu tử sinh mà không thấy, trời nam đất bắc? Nương, tính ta van xin ngài! Ta cho ngài dập đầu!”

Quan Tổ Y lấy tay chường nâng hấn cái trán, bình tĩnh nói, “Người ký biết ta nhân thiện, liền nên biết ta tuyệt không hội chia rẽ các người mẫu tử. Nằng không phải đã muốn để lại sao? Người trở về hảo hảo chiếu cố nằng, kêu nằng không cần nghĩ nhiều. Đối đãi người nhĩ thâm nghĩ thức tế lễ chấm dứt, nằng liền có thể với người cùng nơi về nhà.” Dứt lời kiên định mà lại thông thả phát khai Triệu Lạc Ly, hỏi, “Người thay nằng thỉnh đại phu sao? Miệng vết thương thâm không sâu? Không được, vẫn là của ta tự mình đi qua xem một chút đi.” Vừa nói vừa tự nhiên mà vậy vẫn trụ Kim Tử cùng Minh Lan, lão đảo đi đồng sương.

Triệu Vọng Thư tất nhiên là vui mừng quá đổi, việc vui vẻ theo đi qua, vẫn chưa phát hiện phụ thân, tỷ tỷ và tổ mẫu sắc mặt đã là một mảnh bụi bại.

Quan Tổ Y chính miệng thừa nhận Diệp Trần, chẳng khác nào lựa chọn chính mình rồi đi; Nằng càng bình tĩnh, nội tâm liền càng kiên định. Nằng cũng không phải một cái khó hiểu nhân, cho nên mới có được làm người ta tin cậy tiến tới không muốn xa rời mị lực. Triệu Lạc Ly như là bị nhân gỡ một cái buồn côn, đau đến thiếu chút nữa mất đi tri giác; Lão phu nhân đã choáng váng đầu hoa mắt, lung lay sắp đổ, ở Triệu Thuần Hi nằng đỡ mới không tại chỗ té ngã.

Chư vị thân bằng cũng không minh ý tưởng, chính là cho nhau cảm khái một phen quan phu nhân dày rộng rộng lượng, lại thở dài của nằng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau đó chậm rãi tan.

Vừa khóc nhĩ nháo tam thất cổ là Diệp Trần sở trường trò hay, Quan Tổ Y sao lại thật sao? Theo đại phu trong miệng xác nhận nằng miệng vết thương không ngại liền thẳng rồi đi, chưa từng nhiều làm dừng lại.

Gần đến giờ buổi chiều, thấy âm tự vọt tới rất nhiều phúng viếng tân khách, nguyên là Hoàng thượng bỗng nhiên truy phong Nguyễn thị nhị phẩm cáo mệnh, đặc ban thường thụ hào, lúc trước chích tặng lễ, chưa thân chí người ta lúc này không thể không buông dáng người, phải chủ mẫu hoặc có uy tín danh dự con trai trưởng, cháu ruột tiến đến tế bái.

Đầu vài ngày không có tới, hiện tại lại đến đây, hiển nhiên không phải cam tâm tình nguyện, bất quá ngại cho quy củ hoặc quyền thế thôi. Quan Tổ Y tình nguyện bọn họ đừng đến, cũng không không mạnh trang khuôn mặt tươi cười, đánh diệt tinh thần, nhất nhất ứng đối. Trong đó có mấy cái xuống dốc thể gia nhân chính kiến không hợp duyên cớ, cùng Quan gia rất không đúng pho, phải tới nội quyền thần đầu mặt quý, ngạo mạn không tốn, kêu Quan Tổ Y thiếu chút nữa tại chỗ phát tác.

Nàng luôn mãi mặc niệm kinh văn mới nhện xuống, lại phát hiện các nàng nhưng lại bị hậu lễ chuẩn bị đi đông sương thăm Diệp Trần, tựa hồ như vậy có thể hung hăng hạ của nàng thể diện. Lại quá một lát, Diệp Trần ở các vị nội quyền vây quanh hạ chậm rãi mà đến, cổ tay quấn quýt lấy mạng huyết băng gạc, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, nhìn qua đồ có vài phần điềm đạm đáng yêu bệnh trạng.

Thừa dịp nghỉ thức tế lễ còn chưa bắt đầu, các nàng ở linh đường một bên ngồi vào chỗ của mình, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói chuyện, âm lượng không cao không thấp, vừa mới có thể kêu chung quanh tân khách nghe thấy.

“Điều nói cái gì nghĩa dừng song toàn, ta xem là tâm ngoan thủ hắc, ngay cả bản thân đệ muội cái bụng đều có thể xé ra, còn có chuyện gì là nàng làm không được? Muội muội người cũng là đáng thương, sớm không trở về vẫn không trở về, cố tình ở nàng gả nhập Triệu gia sau trở về. Người khả cần thận điểm, nặng động thủ mổ bụng nhân, không chừng có thể làm ra cái gì ngoan sự.”

“Cứu mạng về cứu mạng, mổ bụng về mổ bụng. Nàng cứu chi thứ hai con trai trưởng không giả, nhưng thủ hắc cũng là thật sự. Ta nếu là cùng người như vậy cùng ở một cái dưới mái hiên, sợ là ngay cả buổi tối ngủ cũng không an ổn.”

“Trong thiên hạ làm sao có nữ nhân có khả năng ra loại sự tình này? Trưởng công chúa còn khen nàng nữ trung Nghiêu Thuấn, lấy vĩ ngạn trượng phu cùng nàng so sánh với, phản bảo ta nhớ tới một khác câu — vô độc bất trượng phu. Nếu luận này, nàng đồ năng lực áp rất nhiều nam tử, không tin người chạy tới phở xá thượng hỏi một câu, nhìn xem người nào nam tử dám hạ loại này quyết đoán. Nàng chiếm đại nghĩa, yên biết sau lưng càng tiết lộ tay nàng hắc. Chúng ta này đó nhân từ nương tay nhân vẫn là tận lực cách xa nàng chút đi, đỡ phải ngày nào đó nàng nương đại nghĩa hàng đầu đem chúng ta cũng cấp phầu.”

“Là vậy. Ta xem thấy nàng cặp tay kia trong lòng liền bờ ngõ, vậy cũng là may vá quá người chết bụng. Cũng không biết Hoàng thượng cuối cùng nghĩ như thế nào, nhưng lại đối nàng thừa nhận có thêm, tiến tới truy phong Nguyễn thị. Muốn ta nói vun vào nên đem nàng giáng chức một phen tái sung quân biệt trang, răn đe, miễn cho trong kinh nhưng có phụ nhân sinh sản, liền người người đi mổ bụng, để tránh một cái cáo mệnh. Từ xưa đến nay, mà sống đứa nhỏ chết đi phụ nhân nhiều đêm không xuê, bằng gì chỉ có Nguyễn thị xuất đầu? Hoàng thượng truy phong này một cái, ngày sau quân người có khó không sản, sống hay chết, người người hướng người trên bụng đồng dạng đao, bảo chúng ta nữ nhân như thế nào sống? Cái gọi là trên làm dưới theo chính là như thế, Hoàng thượng lúc này làm được thật sự thiếu sót!” Một gã tuổi trẻ phụ nhân ôm hai vai run run, trên mặt tràn đầy vẻ lo âu.

Dần dần, chung quanh tân khách bắt đầu dùng khác thường ánh mắt xem kỹ Quan Tổ Y. Cứu người không giả, thủ hắc cũng không giả, đủ để nhìn thấy người này lãnh khốc tâm tính cùng kiên định ý niệm. Cùng nàng kết giao cần khắp nơi cần thận, nếu là vì hữu cũng thì thôi, nếu là là địch, kết cục nhất định thể thảm. Thả nàng này cử tuy là cứu người, được đến vinh dự lại quá mức, nếu làm đạo mổ ta tâm tư bất chính giả, ngày sau trong nhà phụ nhân không khó sản cũng cấp phầu, kêu các nàng thượng chỗ nào kêu oan?

Vừa nghĩ như thế, quan phu nhân tựa hồ không phải có thể thâm giao loại hình, quả nhiên còn nhu xa điểm.

Bất quá nửa khắc công phu, Quan Tổ Y bên người liền không có một bóng người. Nàng tả hữu nhìn xem, cảm thấy vớ vẩn, đi đến Diệp Trần bên người nói nhỏ, “Thỉnh cầu chư vị chớ có lên tiếng, đừng thay ta Triệu gia chiêu họa. Bệ hạ cao cao tại thượng, lại vì nhất tâm thương nữ tử giống trống khua chiêng, hưng sư động chúng, các người ký đã cảm thấy không ổn, chẳng lẽ thì không thể hướng ở chỗ sâu trong ngắm lại? Xuất môn bên ngoài cái gì đều có thể không mang theo, không thể không mang đầu óc, càng không thể quán không được miệng”

Nàng song chi khép lại nhiều điểm chính mình ót, lại áp áp chính mình môi châu, dĩ nhưng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Sinh oán

Editor: Thiên Vi

Làm Diệp Trần đi ra gặp khách khi, Triệu Lục Ly tựa như bị làm tức giận đã thú, toàn thân thể mao căn căn dựng đứng. Hắn cùng với Diệp Trần cộng đồng có được tốt đẹp nhớ lại, sớm bị phụ nhân nhất nhần mày cười, vui vẻ giận dữ thay thế, cũng là có thể bảo trì thanh tỉnh, xuyên thấu qua kia tầng hư ảo quang ảnh nhìn thấy một tia chân tướng.

Diệp Trần trở về sau đủ loại biểu hiện dùng “Cấp bách” Đến hình dung tựa hồ còn chưa đủ chuẩn xác, đổi làm “Khí thể bức nhân” Mới tính thích hợp.

Nàng đang ép vội vả phu nhân thừa nhận nàng nguyên phối vợ cả địa vị, tiến tới lui cư bình thế. Nàng không phải xưa nay thiện lương nhu nhược, cùng thế vô tranh sao? Chẳng lẽ hoàng cung vườn thượng uyển thật sự là nhận không ra người địa phương, có thể làm cho nàng thay đổi như thế thật lớn?

Thấy nàng bị thế gia nội quyền vây quanh, dùng vui cười miệng chê trách phu nhân, Triệu Lục Ly cực còn muốn chạy đi qua đem các nàng toàn bộ đuổi đi. Nhưng mà phu nhân lại vững vàng đương đương, sắc mặt như thường. Nàng khép lại song chỉ điểm đánh chính mình no đủ tron bóng cái trán, lại áp bách chính mình hồng nhuận lượng trạch môi châu, trong miệng thốt ra sắc bén như đao lời nói, mọi người cảm như hén, e ngại không dám ngôn.

Bộ dáng kia đẹp mặt cực, Triệu Lục Ly gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trái tim áy náy mà động.

Triệu Thuần Hi sớm có thể chống cự kẻ mẫu sắc đẹp xâm nhập, chích lược giặt mình hai tức trở về quá thần đến, rất nhanh đi đến. Nàng biết kẻ mẫu cũng không phải bản tên không đích nhân, nàng nói Hoàng thượng truy phong nhị thẩm có khác nội tình, như vậy việc này nhất định vì thực.

“Nương, ngài đoán được chút cái gì? Cùng chúng ta có hay không quan hệ? Có nặng lắm không?”

Nàng đưa lỗ tai hỏi.

“Cùng Triệu gia không quan hệ, đừng lo lắng. Cố hảo mẫu thân người, đừng làm cho nàng bị nhân làm thương sử.” Quan Tố Y nhìn lão luyện thành thực Triệu Thuần Hi, trong lòng rất nhiều cảm khái.

nguyên bản tối kiêu kị nhân, hiện tại ngược lại cùng nàng thân cận nhất, chẳng sợ thân sinh mẫu thân đã trở lại, cũng có thể lý trí đối đãi vấn đề, cần thủ nội tâm tín niệm; Không giống Triệu Vọng Thư, vô luận phía trước đối hán thật tốt, chỉ cần người khác hơi chút châm ngòi một chút, có thể lập tức thay đổi ước nguyện ban đầu, mê mà không quay lại.

Xét đến cùng đều là tính cách cho phép, vô phần bản tính là tốt là xấu. Cho nên Quan Tố Y cũng không oán hận, càng vô phần nộ, thân nhiên phân phó nói, “Trở về quý đi, nghi thức tế lễ mau bắt đầu. Có một số việc người không cần hỏi nhiều, sớm muộn gì sẽ biết.”

Triệu Thuần Hi ngoan ngoãn gật đầu, đi đến Diệp Trần bên người nói nhỏ, “Mẫu thân, ngài thân thể có khỏe không? Nghi thức tế lễ mau bắt đầu, ngài nếu là chống đỡ không được, nữ nhi liền đưa ngài trở về phòng nghỉ ngơi.”

Diệp Trần tự nhiên không nghĩ quý lạ hai cái cạnh gờ, vội vàng giúp đỡ cái trán trang nhu nhược, lại không liệu mới vừa cùng nữ nhi đi đến hậu viện, đã bị nàng một phen đẩy vào núi giả lỗ thùng, thấp giọng cảnh cáo, “Chỉ có phụ thân mới có thể tin tưởng người tự thỉnh ra cung chuyện ma quỷ. Tính tình của người ta còn không biết sao? Điện hình không thấy quan tài không rơi lệ, nếu không có phục sủng vô vọng lại có tánh mạng chi ưu, người sao bỏ được trong cung vinh hoa phú quý? Người hiện tại hai bàn tay trắng, liền nhớ tới chúng ta, người đem chúng ta phụ tử ba cái trở thành không có huyết nhục không có cảm tình vật bất thành? Người ở trong cung làm này sự, ta biết đến không ít, nói cái gì vì phụ thân hy sinh tất cả, ta xem người thông đồng Hoàng thượng thông đồng bắt diệc nhạc hồ! Người tặng cho ta độc • thuốc người còn nhớ rõ sao? Nhạ nóng nảy ta, ta bắt nó lấy đến phụ thân trước mặt vạch trần của người bộ mặt thật!”

Thấy Diệp Trần kinh sợ nảy ra biểu tình, nàng gần từng tiếng nói, “Ta ban đầu thực chờ đợi người trở về, sau lại dần dần biết người tâm cao ngất, vĩnh viễn cũng không hội trở về, vì thế đã nghĩ ta cũng muốn bay đến cùng người vậy chỗ cao, liền có thể lúc nào cũng thấy người, cùng người thân cận.

hung ta hiện tại đã biết rõ, tề diệu người khác da thịt cứng rắn cấp chính mình sấp một đôi cánh, không có cốt cánh chống đỡ, sớm muộn gì còn phải rơi xuống. Người xem nhìn người chính mình, cỡ nào chật vật, cỡ nào thất bại, người còn không biết hối cải, làm tẫn cảm thấy then việc! Người còn vọng tưởng cùng kẻ mẫu phân so với, kiệt lực áp nàng đi xuống! Dem người tướng mạo, tài tình, khí độ, phẩm đức nhất nhất lấy ra nữa, người thể nào giống nhau có thể so sánh quá nàng? Phụ thân trúng rượu độc chết nhanh thời điểm người ở nơi nào? Triệu gia đoạt tước xét nhà thời điểm người ở nơi nào? Ta thiếu chút nữa bị quan binh vũ nhục thời điểm người ở nơi nào? Diệp gia ý đồ lập Triệu gia chôn cùng thời điểm người lại ở nơi nào? Người khắp nơi không ở, phao phu khí tử, có cái gì tư cách làm Triệu gia chủ mẫu? Có cái gì tư cách làm phụ thân thế tử? Lại có cái gì tư cách làm cho ta cùng đệ đệ gọi người một tiếng mẫu thân?”

Triệu Thuần Hi nói xong nói xong đã là rơi lệ đầy mặt, nức nở nói, “Nhưng mà người chung quy là chúng ta mẫu thân, điểm này chúng ta không thể phủ nhận. Cho nên người đã trở lại, chúng ta liền tiếp nhận, chỉ hy vọng người thành thành thật thật, an an phận phận, không cần sẽ đem chúng ta giáo hợp hồngбет, lại càng không muốn lợi dụng đệ đệ đi thương tổn kẻ mẫu! Người nếu là không nghe của ta, có thể, ta sẽ làm cho phụ thân biết người cuối cùng là loại người nào. Người thả tự giải quyết cho tốt đi!” Dứt lời hung hăng đẩy Diệp Trần một phen, phát tay áo mà đi.

Qua hồi lâu, Diệp Trần mới từ núi giả lý đi ra, trên mặt không chút biểu tình, lòng bàn tay lại khắp ra rất nhiều vết máu.

Cùng lúc đó, linh đường nội đã phạm âm lượn lờ, mở thanh thanh, trừ bỏ quý gối trước nhất phương Triệu gia nhân, dư giả giai không yên lòng, tinh thần không chú, lập lại đo lường được quan phu nhân mới vừa rồi câu nói kia. Bệ hạ tự nhiên sẽ không vì tâm thường nữ tử giống trống khua chiêng, hưng sư động chúng, nói cách khác, hẳn đủ loại hành động sau lưng nhất định có khác thâm ý. Nhưng cuối cùng là cái gì đâu? Triệu tướng quân biên quan đại thắng, cần trấn an?

Sẽ không. Gần nhất căn bản không có tiếp báo truyền đến, huống hồ trú biên tướng lĩnh đa bất thắng số, quan giai cao hơn Triệu tướng quân cũng không ở số ít, nếu người người đều như vậy trấn an, làm sao trấn an lại đây? Bên trong nhất định còn có vấn đề, chính là không người hiểu thấu đáo thôi.

Mọi người muốn đi hỏi quan phu nhân, lại lo lắng ngôn nhiều tất thất, đành phải ần hạ không đề cập tới. Bị nàng đe dọa nội quyền không chút nào không hướng trong lòng đi, nghi thức tế lễ chưa chấm dứt liền sôi nổi tìm lấy cơ rồi đi, lại đánh Triệu gia thể diện, trở lại trong phủ nhưng lại biết được nhất cộc kinh thiên kỳ văn — thế sự chính là như vậy xảo, năm đó Hoàng thượng mẹ đẻ cũng khó sản, vì cứu Hoàng thượng, bản thân lấy đao đem bụng xé ra, lại cắt cổ tay bộ chỉ lấy máu tươi, thế này mới làm hán sống sót. Nhân Cửu Lê tộc nhân gây thơ ngu muội, nhưng lại thấy này triệu điềm xấu, đối Hoàng thượng che giấu này mẹ đẻ tồn tại. Cho đến quan phu nhân mổ bụng lấy con chuyện tin đồn Yên kinh, dẫn tới dân chúng cảm thấy kính nể, cùng thừa

nhận, mới có cảm kích giả theo thật lấy cáo.

Hoàng thượng trong lòng bi thiết, lại thâm sâu cảm Hán nhân Thuận Thiên ý, minh lý lẽ, biết thiện ác, biện trung gian, cũng có rộng lớn rộng rãi ngực mang dung ngoại tộc sở không tha, nạp lễ thường sở không nạp, dừng cảm yết vển thiên, [phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới], vì thế ngự bút đảo qua, truy phong Nguyễn thị, hiện tại càng muốn truy phong chính mình mẹ đẻ vì Thái hậu.

Hiếu nãi nhân luân gốc rễ, bất đức đứng đầu, không chỉ thế nhân, động liên tục vật cũng biết hiếu đạo, cổ dương có quý nữ chi ân, nha có phụng dưỡng cha mẹ loại tình cảm. Tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo, phụng dưỡng cha mẹ thật là thiên kinh địa nghĩa, làm sao cho phép xen vào? Bởi vậy Hoàng thượng mới vừa ở triều đình thượng biểu lộ ra một chút ý nguyện, lập tức liền đạt được cả triều văn võ tán thành.

Nếu là không có liên quan phu nhân mở bụng lấy con đạt được nhận thức đồng chuyển làm chần chệ, Hoàng thượng sợ là hội cả đời ân mà không đền đáp tới. Nhớ đến mẹ đẻ, hẳn nhưng lại tại triều đường thượng thất thanh khóc rống, liên tục tự trách, có thể thấy được đã dày vò hồi lâu, đau lòng sâu sắc, nay lấy truy phong Nguyễn thị vì dân được đền bù tâm nguyện, tất nhiên là đối quan phu nhân cực vì cảm phục, càng hội thời thời khắc khắc nắm trong tay việc này phong bình đi hướng.

Tán Nguyễn thị trình liệt, quan phu nhân nghĩa dũng, chẳng khác nào tán trước Thái hậu trình liệt nghĩa dũng; Nhục mạ quan phu nhân tâm ngoan thủ hắc, không phải là mắng đến trước Thái hậu trên đầu? Quan phu nhân là phẫu người khác bụng, trước Thái hậu cũng là phẫu chính mình bụng, này gan dạ sáng suốt quyết đoán càng tốt hơn!

Nếu không có của nàng dũng mãnh quả quyết, “Tâm ngoan thủ hắc”, vốn không có hiện tại Thánh Nguyên đế. Sở hữu không hợp tình lý việc, đến Hoàng thượng nơi này đó là tình lý; Sở hữu không hợp nhân đạo việc, đến Hoàng thượng nơi này đó là thiên đạo. Thuận xương nghịch vong, bá giả thủ đoạn!

Vài vị phụ nhân sợ tới mức hồn phi phách tán, nhớ tới chính mình ở lĩnh đường thảo luận những lời này kêu rất nhiều người nghe xong đi, mà quan phu nhân tô phụ nãi đường đường đề sư, càng kiêm nhiệm Đô ngự sử, hẳn nếu tại triều thượng buộc tội vài câu, nhà mình phụ quân quan chức cũng an vị đến cùng! Khó trách quan phu nhân ám chỉ các nàng sau lưng có khác huyền cơ, nguyên lai đúng là như vậy!

Mấy người không dám giấu diếm, vội vàng chạy đi tìm phụ quân thương lượng, đều bị hung hăng giáng chức, động gia pháp, thiếu chút nữa không bảo đảm trước mặt địa vị, theo sau mọi người nghiêm túc y quan, trên lưng cảnh mạn gai, vào cung thỉnh tội. Phải biết rằng, Hoàng thượng đang ở tru bị truy phong đại điển, lại ngôn trước Thái hậu phù hộ hẳn nhiều năm, nhu tổ chức một hồi cúng bái hành lễ đưa nàng hướng sinh, đã đem trong triều trọng thần cùng(quân) thỉnh đi thương nghị. Lúc này ai nếu là hồ ngôn loạn ngữ cho hẳn ngột ngạt, kết cục nhất định thê thảm.

Quả nhiên, Hoàng thượng thập phần tức giận, tại chỗ liền hái được hai đỉnh quan mào, lại mệnh còn lại nhân chờ tá điệu chức quyền bé môn tư quá, nói thẳng bọn họ không hiểu cái gì gọi là đại nhân đại nghĩa, chỉ thân chỉ hiếu, về nhà nhiều đọc điểm thư, đọc đã hiểu lại đến.

Mọi người như thế nào chột vật tạm thời không đề cập tới, tin tức rơi vào tay thấy âm tự, mọi người cảm thấy kinh ngạc đồng thời càng đối quan phu nhân tâm phục khẩu phục. Này phân trầm ổn cơ trí, liệu sự như thần, tuyệt không phải người thường có thể sánh bằng, càng diệu là của nàng nghĩa dũng cử chỉ vì Hoàng thượng coi bỏ khúc mắc, đạt thành tâm nguyện, ở Hoàng thượng trong lòng tất nhiên lưu lại khắc sâu ấn tượng, thả cùng trước Thái hậu thập phần giống như.

Đây là loại nào thù vinh? Loại nào thiện duyên? Nếu là hảo hảo lợi dụng, đã bị đánh rớt bần để Triệu gia trong khoảnh khắc có thể Thanh Vân thăng lên. Mặc dù Triệu Lục Ly không thể hồi tước vị, chỉ cần quan phu nhân nguyện ý vì Triệu gia chu toàn, cấp Triệu Vọng Thư mưu một cái hảo tiền đồ làm chức dễ dàng, Triệu Thuận Hi hôn sự cũng đại cũng không dùng phát sầu.

Nhưng nàng nguyện ý sao? Nếu đổi lại trước kia, đáp án tự nhiên là khẳng định, nhưng mà hiện tại lại khó nói lạc!

Nghĩ như vậy, các tân khách không khỏi nhắm hướng đông sương nhìn lại, trong lòng thầm nghĩ: Cũng không biết Triệu gia chiều thế nào lộ ôn thân, mắt thấy sẽ vận may vào đầu, vợ trước nhưng lại chết mà sống lại, trở về cùng quan phu nhân tranh đoạt chính thể vị. Quan phu nhân như vậy tâm cao khí ngạo nữ tử, nháo không tốt sẽ thỉnh chi hòa ly. Nàng có thể ở trống Đẳng Văn tiền chưởng quát phụ quân, có thể sử dụng tánh mạng bảo vệ danh dự gia đình, có thể cam mạo thiên hạ to lớn sơ suất mở bụng lấy con, lại sao lại dễ dàng tha thứ người bên ngoài cùng nàng cùng ngồi cùng ăn? Hòa ly cùng chịu thiệt, thấy thế nào nàng lựa chọn hòa ly khả năng tính đều xa xa lớn hơn chịu thiệt.

Ngay cả người bên ngoài đều có thể đoán được chuyện, Triệu Lục Ly lại sao có thể không biết? Hẳn hiện tại đã là ngũ tạng câu đốt, hoang mang lo sợ. Có như vậy một đoạn sâu xa ở trong đó, chỉ cần phu nhân nói ra “Hòa ly” Hai chữ, không ngờ mình nửa điểm nguyên do, Hoắc Thánh Triết đều đã không chút do dự ý kiến phúc đáp ân chuẩn.

Nếu là Diệp Trần không trở về nên thật tốt, nếu là nàng không trở về, ta sẽ không dùng mắt đi phu nhân. Biết rõ không nên nghĩ như vậy, hẳn lại không chế không được nội tâm cuồng loạn trào lưu tư tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Bức hại

Nhân Thánh Nguyên để bất đồng cho tiền triều gì một vị hoàng đế, nãi quân công lập nghiệp, lãnh binh trăm vạn, nghiêm túc triều đình trọng thiết bộ úy sau lại nắm quyền, thanh chấn hoàn vũ. Chớ nói truy phong chính mình mẹ đẻ bậc này tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo, đức truyền thiên cổ cử chỉ, đó là ngẫu có hoa mắt ừ tai, tất cũng có thể mạnh mẽ đạt thành tâm nguyện.

Hôm sau, truy phong Thái hậu thánh chỉ đã chiếu cáo thiên hạ. Có trước Thái hậu dùng liệt ở phía trước, ai còn dám chê trách quan phu nhân một chữ nửa câu? Không muốn sống nữa? Từng vì chuyện này đại thêm thảo phạt nhân bay nhanh chạy về trong nhà, khóa từ cửa phòng, lập tức xui lơ ở, hân ra như tương.

May mắn quan phu nhân viết nhất thiên thanh tình cũng mậu, niềm thương nhớ nhất thiết tế văn, do đó thật to thay đổi thể nhân thành kiến, làm mở bụng cử chỉ phản đối ngôn luận xuống tới thấp nhất, nếu không tất hội nộ Hoàng thượng mặt rồng tức giận. Ở hân nghe tới, nểng quan phu nhân đi yêu ma nói, xích triệu Hoải Ân nãi ác quỷ chuyển thể, không phải là nểng trước Thái hậu cùng hân chính mình là yêu ma quỷ quái sao?

Ai có thể nghĩ đến đây mặt còn cất giấu như thể kinh thể hải tục nội tình? Quan phu nhân vận khí quả thực nghịch thiên, nhưng mà nhưng cũng là bởi vì nằng có được cùng trước Thái hậu bình thường viễn siêu thường nhân gan dạ sáng suốt cùng khí phách. Nếu muốn nhập quý nhân mắt, quả nhiên còn phải dựa vào bản lĩnh thật sự!

Bất quá nửa ngày công phu, quan phu nhân thanh danh liền tăng tăng cao thượng, trực bức này phụ, này giáng chức nằng tâm ngoan thủ hắc nhân còn muốn thượng can nịnh bợ, đã là đầu môn không đường. Hạ nửa ngày, Hoàng thượng lại liên phát vài đạo thánh chỉ, vừa là đại xá thiên hạ; Nhị vì giảm miễn thuế má lao dịch; Tam vì thêm khai ân khoa. Nguyên bản 3 năm sau mới bắt đầu cử hành khoa cử, sang năm đầu xuân đã đem ở các châu các phủ thiết lập địa điểm thi, vô luận là nhà cao cửa rộng đệ tử vẫn là hàn môn bán sĩ, đều có thể lấy thực học nhập sĩ.

Tiền lương đạo thánh chỉ dẫn tới tóc húi cua dân chúng hân hoan, bồn tẩu bầm báo; Sau một đạo thánh chỉ tắc vì có chí giả cung cấp thực hiện trong lòng khát vọng cách, cũng đạt được độ cao thừa nhận. Các loại nhân chính huệ cử liên phát phá, trạch cùng xương khô, thẳng đem truy phong Thái hậu một chuyện tô đậm nhiệt liệt mà lại lớn.

Đầu đường đạo bàng, cùng hạng phòng ốc sơ sài, khắp nơi đều có thể nghe thấy vì trước Thái hậu cầu phúc thanh âm của, cũng có Hoàng thượng nhân đức chí hiếu thừa nhận thanh truyền khắp nguy quốc. Thánh Nguyên để đăng cơ tới nay uy vọng lại lần nữa kéo lên, không ngờ sơ hiện vẫn không tương, bá đi Cửu Châu chỉ thế.

Triều thần nhóm ai cũng kinh sợ thần phục, được nghe hân nên vì Thái hậu tổ chức siêu độ cúng bái hành lễ, giai bày mưu tính kế, cung thể lực đi. Rất nhanh còn có rất sử làm suy tính ra ngày tốt giờ lành, quyết định ba ngày sau ở thủy âm tự vì trước Thái hậu cử hành dài đến cửu cửu tám mươi một thiên cúng bái hành lễ. Nhân chính vụ nặng nề, tiền bốn mươi chín thiên từ Hoàng thượng tự mình chủ trì nghi thức tế lễ, còn lại tắc từ Thái hậu thay thăm viếng.

Sự tình nhất định, thủy âm tự chủ trì Huyền Quang đại sư hãy thu đến thánh chỉ, trong đó có ý đề cập Nguyễn thị, làm cho tăng nhân không thể chậm trễ của nằng nghi thức tế lễ, lại càng không tùy ý gián đoạn. Đồng dạng là xả thân hộ tử, nằng cùng trước Thái hậu duyên phận không phải là ít, đang siêu độ luân hồi cũng là nhất cộc lỵ đảm.

Huyền Quang đại sư niệm một câu phật, càn phát ra cảm phục Hoàng thượng thâm nhân hậu trạch, cũng không không cho Triệu gia đem linh đường na ra chính điện, để tránh không chỗ sắp đặt trước Thái hậu linh cửu. Triệu gia tất nhiên là không dám cùng trước Thái hậu tranh phong, một lát công phu liền đăng ra chính điện, chuyển qua tăng xá.

“Hoàng thượng muốn tới? Ngươi là nói thật?” Được nghe tin tức, Diệp Trần trái tim kinh hoàng một chút. Nằng tuy rằng bị trục xuất ra cung, lại đối Thánh Nguyên để còn ôm có một tia ảo tưởng, thâm nghĩ hân nếu đã đoán ra năm đó ân cứu mạng là cái cục, lại vì sao không giết chính mình, cũng không kêu hạ nhân khất khe, ngược lại tiếp tục cắm y hoa phục cung cấp nuôi dưỡng, lại êm đẹp điều về chính mình trở về nhà? Hân rõ ràng không tha thương tồn tới mình, trong lòng có lẽ còn bảo tồn vài tia tình nghĩa, nếu là có thể đem này đó tình nghĩa tính lại, nói không chừng có thể đi trở về.

Cảm tình đều là chỗ đi ra, nằng dù sao đãi ở bên cạnh hân nhiều năm, tất nhiên là cùng người bên ngoài bất đồng.

Nghĩ như vậy, Diệp Trần đã bị luân phiên thất bại đã kích thoát phá không chịu nổi trái tim, không ngờ trào ra một cổ đã tâm. Nằng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm con trai, thấp giọng công đạo, “Ngươi đi hỏi thăm rõ ràng, xem Hoàng thượng khi nào sẽ đến, chỗ ở lại ở nơi nào.”

Triệu Vọng Thư tái ngây thơ không biết cũng hiểu được xem xét đề tung là từ tội, hoảng sợ nói, “Mẫu thân, ngài hỏi thăm này làm cái gì? Nếu là con trai không cẩn thận lộ hành tích, chỉ sợ cũng không về được!” Dứt lời cau mày, tổng cảm thấy cực khó.

Diệp Trần thấy hân tựa hồ thực không thoải mái, lập tức lừa gạt nói, “Ngươi chẳng lẽ đã quên ngươi đại di mẫu còn tại trong cung chịu tội sao? Ta cùng với nằng nhất mẫu đồng bào, muốn gặp nằng một mặt chẳng lẽ cũng không được sao? Nằng hiện tại là mang tội thân, không thể tự do, ta vừa không có phẩm chất, [người nhỏ, lời nhẹ], ngươi kẻ mẫu cực không đợi gặp ta, lại làm sao khẳng quán việc này? Còn không tự ta nghĩ biện pháp? Ta hiện tại trừ ngươi ra, có năng lực dựa vào ai? Cha ngươi cùng tỷ tỷ ngươi cả ngày vây quanh ngươi kẻ mẫu đảo quanh, ngươi tội mẫu xưa nay ghét cay ghét đắng ta, sợ là hận không thể ta chết ở bên ngoài! Sớm biết như thế, ta khỏi phục trí nhớ sau liền không nên rời khỏi đường mẫu đến kinh thành tìm các ngươi, chẳng những giáo các ngươi an bình, cũng chi tiện chính mình.” Vừa nói vừa che mặt khóc rống, tiếng nói bi thiết.

Triệu Lục Ly đã cho nằng an bài thân thế, nay bên ngoài mọi người biết nằng điệu nhập Hoàng Hà sau bị nhất thiên tâm lão phụ cứu, nhân người nọ trong nhà nữ nhân tần tang, bạn già cũng sớm cách thế, nằng liền đem đánh vỡ đầu mắt đi trí nhớ Diệp Trần nhận thức chỉ thân nữ dưỡng ở dưới gối. Không biết sao, Diệp Trần không ngờ khôi phục trí nhớ, thế này mới trở lại Yên kinh tìm thân.

Triệu Thuần Hi đối này bộ lí do thoái thác cười nhạt, Triệu Vọng Thư lại tin là thật, gấp mẩu thân thương tâm, chính mình cũng thiếu chút điệu lệ, vội vàng an ủi nói, “Mẫu thân mau đừng khóc, là con trai lang tâm cầu phê, nhưng lại đem trong cung đi cấp đã quên. Con trai cái này đi hỏi thăm tin tức. Nhưng con trai trước kia làm việc hoang đường, nay vừa mới bắt đầu dụng công, không quá nhiều tiền đồ, sợ là thám thính không đến trong cung tình huống. Mẫu thân ngài sao không làm cho phụ thân đi tìm hiểu đầu? Hẳn hiện tại tuy rằng không có tước vị, lại cứu trợ rất nhiều giả nua yếu ớt cùng tướng sĩ con mồ côi, trong quân đội rất có thanh danh, ngài nếu là cùng hắn nói, sự tình không có làm không được.”

“Ta như thế nào cùng hắn nói? Hắn cùng với người tổ mẫu giống nhau, ước gì ta vĩnh viễn đừng trở về đâu! Nhi a, mẫu thân hiện tại chỉ có người, người bang bang mẫu thân đi. Còn có, trăm ngàn đừng cho người phụ thân biết được việc này, hẳn vốn là đối Diệp gia ghét hận quá sâu, sợ là hội trách tội ta chỉ yêu, nói không chừng một cái mất hứng liền đem ta đuổi về hà đạo huyện đi.” Diệp Trần gắt gao túm trụ Triệu Vọng Thư góc áo.

“Mẫu thân ngài yên tâm, ta tuyệt không sẽ làm phụ thân đem ngài tiến bước. Kế mẫu tuy tốt, nhưng ngài dù sao cũng là ta mẹ đẻ, là ai cũng vô pháp thay thế được.” Triệu Vọng Thư cắn răng nói, “Ngài ở chỗ này chờ, ta đi tìm trước kia ngoạn bạn hỏi thăm tin tức.” Dứt lời vội vàng vàng ra sương phòng.

Nhưng mà không cần cố ý tìm hiểu, thánh giá ba ngày sau đi ra thấy âm tự, trong kinh tứ phẩm đã ngoài triều thần cùng mệnh phụ cùng (quân) mặc đồ lễ tề tុ Đại Hùng bảo điện, chuẩn bị vì trước Thái hậu tụng kinh, lại có rất sử làm dâng lên một quyển tấu chương, trong đó sáng tác chư vị đại thần cộng đồng vì trước Thái hậu định ra thủy hào, vốn là “Hiếu thánh từ tuyên khang huệ thành huy nhân mục kính thánh hiền Thái hậu”, Thánh Nguyên để cảm thấy không ổn lại thêm mấy tự, biến thành “Hiếu thánh từ tuyên khang huệ dũng liệt cực thành huy nhân mục kính thánh thiên quang trình cùng hiền Thái hậu”, lưu loát hai mươi cái tự, có thể nói sử thượng dài nhất thủy hào, đưa hẳn đối mẫu thân hồi tưởng cùng kính yêu biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Triều thần tất nhiên là không dám phản đối, bay nhanh định ra thủy hào, lại có nhân góp lời: Vì sao chích truy phong Thái hậu, không truy phong Hoàng hậu? Thái hậu chính là hoàng đế mẹ đẻ, nhưng không có nghĩa là chính là tiên hoàng chính thể, ở danh phận thượng vẫn là kém nhất tiết.

Mẫu thân sau khi, thi cốt nhưng lại bị phụ thân ném nhập thâm sơn uy lang, thế cho nên nay ngay cả di thể tìm khắp không đến, chỉ có thể lập mộ chôn quần áo và di vật. Nếu mẫu thân trên trời có linh, làm sao hội muốn làm phụ thân chính thể, cùng hẳn đồng táng nhất huyết? Có thể đem chính mình bụng xé ra nữ tử, tính cách dữ dội dũng liệt, tất nhiên là nửa điểm không khuất phục liền. Ở bên nhìn xem ra là vô thượng vinh quang, ở các nàng trong mắt có lẽ không đáng một đồng.

Căn cứ vào điểm này lo lắng, Thánh Nguyên để cự tuyệt truy phong mẫu thân vì Hoàng hậu đề nghị, lại bị triều thần hiểu lầm vì tôn trọng Thái hậu, không muốn bị thương nàng lão nhân gia mặt, càng phát ra tán hấn trung hiếu chương nghĩa, hai mặt câu toàn.

Có lẽ ngay cả lão thiên gia cũng có cảm cho trước Thái hậu dũng liệt cử chỉ cùng Thánh Nguyên để chí hiếu thành tâm thành ý, gần đến giờ khai điệu nhưng lại tích tị tích lịch hạ khỏi vũ đến. Lúc này vẫn thu đem tàn, đầu mùa đông tiểu lâm, mưa bụi tuy rằng rất nhỏ như vụ, lại bọc một đoàn hàn khí, lâm lâm khủng sẽ làm bị thương thân.

Theo lý mà nói, mệnh phụ nhóm lúc này lấy phẩm chất sắp xếp bố trước sau, thân phận càng tôn quý liền càng dựa vào nội, khả ở trong điện cư liên can tảo nơi quý lạy tụng kinh, lại có chậu than chung quanh tản phóng, gia tăng độ ấm, một ngày xuống dưới cũng không hội cỡ nào khó chịu. Phẩm chất thấp giả gục môi, càng đi ngoại trạm liền càng lạnh, tuy rằng chậu than càng nhiều, nhưng không có mái hiên che vũ, sợ là sẽ bị tưới cái thấu tâm lạnh.

Nhưng mà này chờ long trọng trường hợp, ai cũng không dám lộ ra oán dung, chỉ có thể tìm được chính mình bỏ đoàn quý định. Nếu là biểu hiện lương hảo, có lẽ còn có thể nhập quý nhân mắt, cũng coi như nhất cộc công lao.

Nhưng Quan Tổ Y lại thẳng thắn thất lạng can đứng ở hành lang hạ, thật lâu chưa từng động tác. Chương hiền tế, tân khách, tang ki việc thế phụ đi tới, ra về có lễ, kì thực khí thế bức nhân chất vấn, “Quan phu nhân, mọi người đều đã mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, tại sao ngài chưa từng nhập tòa? Nếu giáo trước Thái hậu nghi thức tế lễ, ngài tha thứ được rất tốt sao?”

Quan Tổ Y nhìn xem sắc trời, lạnh nhạt nói, “Ngài nhiều lo lắng, giờ phút này cách nghi thức tế lễ thượng có một canh giờ, ngài còn có thời gian một lần nữa sắp xếp bỏ chỗ ngồi.”

“Ta vì sao phải một lần nữa sắp xếp vị?” Cai thế phụ giận dữ hỏi.

“Ta nài nhất phẩm cáo mệnh, vốn nên quý gối trong điện, ngài đem ta cùng với tam phẩm thực nhân xếp hạng cùng nhau ra sao nguyên do?” Quan Tổ Y vốn không nguyên so đo này đó, nhưng nàng hiện tại chỗ ngồi hiền nhiên là có người cố ý an bài, vừa vặn ra mái hiên, mắc mưa thủy, cái này cũng chưa tính, mái hiên tiếp được mưa theo mái ngói vết xe hội tụ một chỗ, đầu đầu tưới xuống, không đến một khắc chung, nàng nhất định hội cả người ướt đầm. Bỏ đoàn hạ mặt đất cũng tổn hại mấy khối thanh chuyên, có đá lôm chồm thạch từ hiền lộ mà ra, quý gối trên đó liền giống như quý châm chiến, không ra nửa ngày có thể phế đi nàng một đôi đầu gối.

Nàng thật sự nghĩ không ra chính mình ở trong cung cùng ai kết sinh tử đại thù, muốn như vậy sửa trị nàng. Thánh Nguyên để dục mưu đoạt nhân • thể, tuyệt không hội chung quanh đảng hoàng, càng nghĩ chỉ có Thái hậu. Nhân chính mình mổ bụng lấy con đánh thức Thánh Nguyên để, làm nàng toàn bộ kế hoạch một khi tần hỷ, nàng sao có thể không đứng chính mình hận thấu xương?

Này thế phụ chỉ sợ cũng là Thái hậu phái tới, chỗ ngồi cũng là nàng thay mình tỉ mỉ chọn lựa. Nếu các nàng cực lực kéo dài, một bước cũng không nhường, chính mình cũng không thể đại náo bảo điện, đảo loạn nghi thức tế lễ, sợ là chỉ có ngoạn ngoạn đi vào khuôn khổ. Nghĩ như vậy, Quan Tổ Y nội tâm tràn đầy phần nộ, nhưng cũng không làm sao được.

Nàng cho tới bây giờ chỉ biết quyền thế đáng sợ cùng dơ bẩn, cũng biết nó như thế nào giết người không thấy máu, dù có boong boong thiết cốt, cũng sẽ bị căn căn đánh gãy. Cường cực tắc nhục, vừa giả dịch chiết, không nghĩ chính ứng ở tại nơi này.

Chương 107: Giải vây

Editor: Thiên Vi

Nếu hỏi ai là ngày gần đây đến Yến kinh thậm chí nguy quốc nổi bật tới kính nhân? Đáp án phi quan phu nhân đừng chúc. Nàng đầu tiên là phẫu đệ muội bụng, rước lấy một mảnh thảo phạt, theo sau mượn dùng nhất thiên tế văn thành công xoay ngôn luận. Nay thiên văn chương này bị Huyền Quang đại sư cất chứa ở mỗi năm một lần [huyền quang văn tập] thượng, bị phản đồng văn đàn ngón tay cái dự vì tế văn chi tuyệt diệu, niềm thương nhớ chi thơ văn hoa mỹ, thẳng đem của nàng tài hoa phùng đến thiên đi lên.

Mà hiện nay, nàng đường đường nhất phẩm cáo mệnh, nhưng lại bị an bài ở tam phẩm thực nhân trung, thả chiếm cứ kém cỏi nhất một vị trí, chớ nói quỳ thượng cứu cứu tám mươi một thiên, sợ chích một ngày đi đứng sẽ bị phế. Mới vừa rồi còn rất có oán niệm đề giai mệnh phụ nhóm hiện tại cuối cùng là tâm lý thăng bằng, bởi vì có nhân so với các nàng càng không hay ho; Trong điện một hai phẩm phu nhân cũng đi ra xem náo nhiệt, trên mặt tràn đầy trào phúng cùng ghen ghét sắc.

Trọng thị nguyên bản còn đang suy nghĩ nữ nhi sẽ bị an bài ở nơi nào, nghe thấy tiếng ồn ào vội vàng đi tới xem xét, tại chỗ liền nổi trận lôi đình, “Vị này thể phụ, ngài có phải hay không phải nghĩ sai rồi? Nữ nhi của ta nãi nhất phẩm cáo mệnh, nguyên nên cùng ta quỳ gối một chỗ.”

Quan Tô Y gặp mẫu thân tới nếu không không thờ phào, ngược lại càng nhắc tới tâm, e sợ cho liên lụy nàng.

“Có hay không tính sai, chẳng lẽ ngươi còn có thể so với ta rõ ràng hơn? Chính cái gọi là phu vinh thể quý, phu nhân theo phu phẩm chất, vị trí này nguyên bản chính là dựa theo các ngươi phu chủ phẩm chất đến sắp xếp. Nhân quan phu nhân tuy là nhất phẩm, Triệu gia đại lão gia cũng là thứ nhân, nàng này cáo mệnh có thể cùng cái khác cáo mệnh giống nhau? Đem nàng xếp hạng nơi này, mà phi tứ phẩm cung nhân ngồi chồm hổm bên hồ, các ngươi nên cảm tạ ta giờ cao đánh khẽ.” Cai thể phụ khuôn mặt tú lệ nhẹ, ánh mắt gian lại giấu điểm lệ khí, có thể thấy được hôm nay thể phụ phải đem nhân lòng tàn không thể.

Phu nhân theo phu phẩm chất, lời này xác thực đúng vậy, Trọng thị có chút nhụt chí, vẫn còn là năn nỉ nói, “Vây cũng không thể đối diện ngổa tào phía dưới quỳ a, người khác làm mưa nhỏ, thiên nữ nhi của ta làm mưa to, mặt đất lại tổn hại đến tận đây, không ra hai cái canh giờ nàng phải bị bệnh. Thỉnh cầu thể phụ đem nàng hướng bên cạnh na nhất na thành sao?”

Trọng thị nhận thấy được nữ nhi giống như muốn nói nói, vội vàng chặt chẽ cầm nàng cổ tay, lại không dấu vết lắc đầu, ám chỉ nàng chớ nên cùng nữ quan khởi xung đột. Hôm nay là trước Thái hậu nghi thức tế lễ, ai cũng không thể nháo sai lầm.

Cai thể phụ khinh miệt nở nụ cười, “Ngài nói được cũng thật nhẹ, há miệng khiến cho ta na vị trí, hiểu ra ngài nơi này hoạt động một cái, phía dưới sở hữu mệnh phụ đều na, lao động nhưng là mây trăm hào nhân vật. Ngài chỗ nào đến lớn như vậy thể diện? Nếu không ta đem ngài nhị vị mang đi yết kiến Thái hậu, làm cho nàng lão nhân gia tự mình cùng các ngươi đàm?”

Nghe nói muốn đi bái kiến Thái hậu, lại chỉ vì đối chỗ ngồi, Trọng thị không khỏi có chút do dự, Quan Tô Y cũng hiểu được đi càng chiếm không được hảo, Thái hậu nếu tùy tiện phát tác một cái “Đại bất kính” Đắc tội danh, đập đất có thể đem các nàng mẹ con hai người xử trí.

Quyền thế..... Cho đến lúc này nàng mới hiểu được Diệp Trần vì sao phải không từ thủ đoạn hướng lên trên đi, bởi vì quyền thế quả nhiên là tốt này nọ, có nó, muốn giết chết một người chỉ cần há miệng có thể.

Làm nàng bị lòng tràn đầy khuất nhục tra tấn khi, bên cạnh đã có người ta nói nổi lên nói mát, “Không phải là quỳ nhất quỳ sao? Đại gia hóa ai mà không như thế? Sao liền độc ngươi nữ nhi như vậy chiều chuộng? Ngươi xem xem này tứ phẩm cung nhân, có quỳ gối bên hồ nói mát, hơi chút nhất na nên xuống nước. Ngươi nữ nhi phầu.....” Phúc thời điểm khả kiên cường thực đâu! Còn lại trong lời nói, vị này nhất phẩm mệnh phụ không dám đi xuống nói. Hiện tại “Mổ bụng lấy con” Bốn chữ đã muốn thành cấm ngữ, ai bắt tại ngoài miệng ai chính là ngài chính mình mệnh dài.

“Đúng vậy, ở vũ lý ngồi chồm hổm nhân nhiều như vậy, người ta không đều sinh bị sao?” Càng ngày càng nhiều nhân mở miệng khuyên giải, trong mắt lại lóe ra vui sướng khi người gặp họa hào quang.

Kia thể phụ gặp Quan gia mẹ con không nói chuyện, thể này mới chỉ cao khí ngang nói, “Còn muốn đi gặp Thái hậu sao? Không thấy liền thành thật quỳ xuống đi!”

Quan Tô Y thất lạng can banh thẳng tắp, đầu gối vô luận như thế nào cũng loan không dưới đi, làm nàng ần ần nghĩ đến chính mình hôm nay muốn trả giá xương đùi tẫn toái đại giới khi, phía sau lại truyền đến một đạo quen thuộc tiếng nói, “Trẫm thay phu nhân cùng ngươi đàm, như thế nào?”

“Bệ hạ!” Bốn phía liền tiếp vang lên hút không khí thanh, sau đó liền ngã vào một mảnh, sơn hô vạn tuế. Kia thể phụ sợ tới mức song cổ chiến chiến, mồ hôi lạnh như bọ, lập tức quỳ xuống đất dập đầu. Nàng vạn không dự đoán được vốn nên ở phía sau điện dâng hương tắm rửa bệ hạ nhưng lại hội bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này. Nhưng mà hán ký đến đây, tất sẽ vì quan phu nhân giương mặt.

Chỉ cần một ngày, đãi quan phu nhân té xỉu sau nàng sẽ khiến nhân đem nàng đưa đi thái y viện, sau đó báo cho Thái hậu, lấy “Chỉ hiếu thành tâm thành ý” Vì từ nhỏ nàng nhất công lớn, ban cho chút châu báu tái điều về trở về nhà, coi như là đánh nhất cây gậy cấp một trái táo ngọt, lượng nàng bản nhân cũng không thể nói gì hơn. Một ngày công phu hủy nàng một đôi đi đứng, nàng ký được chỉ hiếu thành tâm thành ý thừa nhận, làm sao còn dám ồn ào đi ra, hồng rồi chính mình thanh danh?

Phía trước phía sau đều liệu lý thỏa đáng, lại không phòng trụ xuất quỷ nhập thần bệ hạ. Hẳn như thế nào bỗng nhiên chạy tới mệnh phụ tề tự sùen điện? Hay là có nhân truyền tin bất thành? Cai thế phụ còn tại miên man suy nghĩ, lại nghe Hoàng thượng thân nhiên mở miệng, “Kéo xuống đánh chết!” Mà ngay cả một câu vô nghĩa cũng không nguyện cùng nàng nhiều lời.

Lập tức còn có hai gã thị vệ đi lên tới bắt nhân. Trong điện ngoài điện mệnh phụ sớm dọa choáng váng, có mấy cái nhát gan sợ phiền phức mặc dù không phát ra tiếng khóc, lại nước mắt tứ giàn giụa, hình dung chật vật, nếu không phục trước ngăn nắp xinh đẹp.

Duy độc Quan Tổ Y bình thân ung dung trên đất tiền từng bước, hành lễ nói, “Bệ hạ, hôm nay nãi trước Thái hậu nghi thức tế lễ, không nên thấy máu.”

Quan phu nhân quả nhiên nhân hậu, lúc này còn không vong vì thế phụ cầu tình! Có trong lòng người tán nàng, cũng có người âm thầm chê cười nàng ngốc. Trọng thị khẽ kéo nữ nhi vạt áo, ám chỉ nàng chớ để lòng dạ đàn bà, lấy ơn báo oán.

Thế nào liệu Quan Tổ Y đang nói lược tạm dừng nhất tức, lại nói, “Không bằng tạm thời đóng lại, đãi nghi thức tế lễ sau khi chấm dứt đi thêm xử trí đi?”

Hay là muốn đánh chết, thời gian lại sau này na cứu cứu tám mươi một thiên, dài dòng chờ chết quá trình, so với đập đất xử trí ác hơn trăm lần! Mới vừa rồi còn mặt lộ vẻ sắc mặt vui mừng thế phụ, hiện tại đã xui xẻo như bùn, hồng mắt khóc lớn.

Thánh Nguyên để thật sâu nhìn phu nhân hai mắt, trong con ngươi đều là sợ hãi than. Hẳn biết phu nhân nhân thiện, cao ngạo, thanh cao, mà nay ngày lại ở nàng xem giống như bình thân ý nhị hạ nhìn thấy một cỗ nhuệ khí. Không, dùng lệ khí đến hình dung có lẽ hơn chuẩn xác. Nay lệ khí không nhiều không ít, vừa đúng, vừa không sẽ làm nàng yếu đuối khả khí, cũng sẽ không làm cho nàng bay lên mạnh mẽ, cái gọi là cũng chính cũng tà đó là như thế đi?

Càng xem càng thấy yêu thích, hẳn không thể không dời đi tầm mắt, hướng kia thế phụ nga đi, xua tay nói, “Không có nghe phu nhân lên tiếng sao? Dẫn đi đóng lại, chờ nghi thức tế lễ chấm dứt liền lập tức hành hình.”

Thị vệ đồng ý, đem không ngừng xin tha thế phụ tha đi. Trong điện nháy mắt an tĩnh lại, Thánh Nguyên để vòng quanh phu nhân đi rồi hai vòng, lại nhìn nhìn an bài cho nàng bỏ đoàn, nhin không được cười lạnh một tiếng, nhắc chân tảo lạc.

Quan Tổ Y thoáng nhìn quỳ gối trong mưa tam, tứ phẩm mệnh phụ, tiếp tục cả gan góp lời, “Bệ hạ, vì trước Thái hậu cầu phúc nguyên là việc thiện, lại không liệu gặp phải ngày mưa thu phi vũ, lãnh thấu xương tủy, quỳ hai cái canh giờ đã là quá, một ngày xuống dưới khung sẽ làm bị thương cùng các vị phu nhân quý thể, ngược lại không đẹp. Người xem có phải hay không phải làm cho thợ thủ công lập tức ở trên đất trồng dựng bằng ốc, đẩy lên chậu than, cung các nàng che vũ tránh rét, cũng coi như vì Thái hậu tích một phần phúc đức?”

Lời ấy vừa, liền có chịu không nổi hàn khí mệnh phụ nhìn trông mong nhìn về phía bệ hạ. Lời này các nàng chỉ có thể ở trong lòng ngấm lại, nào dám giáp mặt đưa ra? Bệ hạ ở thi son biển máu trung luyện liền long sát khí tuyệt không phải người thường có thể đỉnh chịu, cũng chỉ có tự tay may vá người chết cái bụng quan phu nhân có thể bằng chân như vại, tiện đà cùng hẳn thương thảo hai câu.

Trước đây nàng thay thế phụ cầu tình, có nhân còn tại trong lòng chê cười nàng ngốc, hiện tại sự tình quan chính mình ích lợi, thậm chí còn tánh mạng, ai cũng sẽ không tái oán thâm nàng nữa tự. Nói đến đề cũng là kia thế phụ có ý làm khó dễ, ai lại nhìn không ra đến đâu? Nếu thực căn cứ thân gia bối cảnh đến sắp xếp vị, bị để sư cùng Thái Thường phường ở lòng bàn tay quan phu nhân như thế nào tính cũng nên là Yên kinh nhất tôn quý gia bát nhân.

Ngôn luận cùng người tâm chính là như vậy dễ dàng nắm trong tay, bất quá một chút thi ân có thể lật đi lật lại. Thấy các vị mệnh phụ bị phu nhân nói mấy câu lung lạc, Thánh Nguyên để cố sao mà không làm? Lúc này xua tay nói, “Là trăm lo lắng không chu toàn, xin lỗi các vị phu nhân.” Hẳn lược nhất gạt đầu, ôn thanh hạ lệnh, “Bạch Phúc, lập tức làm cho nội vụ tư triệu tập thợ thủ công dựng bằng ốc, nơi này chậu than không thể đoạn, khương canh cũng không thể thiếu, vị ấy phu nhân nếu là chịu không nổi liền đi xuống nghỉ một lát, chớ nên bới vì té bái việc bị thương thân thể, kêu mẫu hậu địa hạ biết được, sợ cũng không thể an tâm. Nghi thức tế lễ quý trong lòng thành, không ở hình thức, tất cả giản lược, tất cả theo khoan.”

Hắn vừa dứt lời, trong điện ngoài điện đã là một mảnh cảm động đến rơi nước mắt tiếng động. Đầu nói Hoàng thượng nhân thiện, trước đây các nàng cũng không nhiều cảm thụ, hiện tại rốt cuộc thiết thân thể hội. Có như vậy quân chủ, sống ở ngục quốc thực tại hi vọng!

Thánh Nguyên để nhìn thoáng qua phu nhân, cười nói, “Không cần tạ trĩm, tạ quan phu nhân đi.”

“Tạ quan phu nhân!” Giữa sân lại là một mảnh trí tạ, ngay cả bối phận so với chính mình cao lão phong quân cũng đã bái đi xuống, làm Quan Tổ Y không chỗ tránh được, đành phải hướng Thánh Nguyên để sau lưng trạm.

Trọng thị nhìn xem nhanh nắm cùng nhau hai người, trong lòng thực khó, lại tưởng không rõ quan khiếu. Nhưng mà vô luận như thế nào, này nói khám cuối cùng là trôi qua, chỉ không biết sau lưng là ai muốn sửa trị Quan gia. Xem nữ nhi kia phó chắc chắn bộ dáng, tựa hồ đã có tính toán trước?

Không đợi nàng đem nữ nhi kéo đến một bên hỏi, Thánh Nguyên để đã hai tay thờ dài, thật sâu cúi đầu, “Phu nhân, trăm dục tự mình làm hoàng ti chỉ tế vãn, lại nhân học thức hữu hạn, chậm chạp không dám hạ bút. Phu nhân tài hoa hơn người, ra loại nổi bật, lại là tức cảnh trữ tình, thác vật ngụ cảm, thỉnh cầu phu nhân giáo trĩm!”

Nguyên là vì thỉnh giáo mà đến! Hoàng thượng quả nhiên chỉ hiếu thành tâm thành ý lại rất khiêm tốn! Các vị phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, nội tâm thâm

khen, ngay cả Trọng thị đều bị hấn xúc động, hận không thể miệng đầy đáp ứng xuống dưới.

Trước mặt bao người, Quan Tô Y không thể cự tuyệt, lược hành lễ khiêm tốn sau liền theo hấn đi trước chính điện.

Thánh Nguyên đế thả chậm tốc độ, nghiêng người nhìn lại, “Phu nhân, hôm nay nếu là không có trẫm, ngài này hai đầu gối cái liền không bảo đảm. Cái gọi là cường cực tắc nhục hoàn toàn là một câu lời lẽ sai trái. Ngài sở dĩ bị nhục, không phải bởi vì ngài quá mạnh mẽ, mà là bởi vì ngài còn chưa đủ cường. Ngài hôm nay nếu là lấy một quốc gia chỉ mẩu thân phận đứng ở trên điện, phóng nhân Trung Nguyên, ngự quốc, thậm chí còn Cửu Châu đại lục, nhìn xem ai còn dám làm nhục ngài nửa phần?”

Quan Tô Y bất vì sở động, trông mắt trầm ngâm, “Ngài nói ý tứ của những lời này giải đọc lại đây đó là — phóng nhân ngự quốc, duy độc ngài có thể nhục ta?”

Thánh Nguyên đế, “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Thỉnh giáo

Editor: Thiên Vi

Bị phu nhân ế một chút, Thánh Nguyên đế hồi lâu không nói gì, thật vất vả nghĩ đến dụ hống lí do thoái thác, cần tiếp tục mở miệng, chính điện lại đến. Nơi này nãi triều đình trọng thần cùng hoàng thất dòng họ quý lạ địa phương, lui tới đều là Yến kinh quyền thế ngập trời nhân, Quan lão gia tử cùng Quan phụ chính ngồi xếp bằng ở thứ nhất sắp xếp, cầm trong tay bản thảo, cùng Huyền Quang đại sư trò chuyện với nhau cái gì.

“Vi thần gặp qua Hoàng thượng.” Phát hiện thiên tử long hành hổ bộ mà đến, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, thoáng nhìn né tránh đến một bên quan phu nhân, ai cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Hoàng thượng đây là?” Quan lão gia tử vội vàng hỏi.

“Trẫm dọc tự mình làm hoàng tì chi tế văn, lại nhân học thức không đủ, không dám đề bút, đặc thỉnh quan phu nhân giáo trẫm. Phu nhân tế văn phá biên từ luật, hình tán mà ý ngưng, giống như trẫm bậc này chưa từng học quá âm luật cách thức thường dân tối địch nắm giữ.” Thánh Nguyên đế chính thức giải thích.

Quan lão gia tử bừng tỉnh đại ngộ, đồng ý nói, “Nếu làm cho Hoàng thượng viết biên phú, quả thật là khó xử ngài. Vi thần mới vừa rồi còn cùng Huyền Quang đại sư thảo luận, tế văn nguyên vì hồi tưởng người chết sở chí, tình chân ý thoả đáng trước, cách luật tuyệt đẹp tối thứ, không cần chú trọng hình thức, chỉ cần tấn phát cảm khái. Vi thần đám người tối thiện sách luận, nếu muốn nói khởi tức cảnh tức tình chi chí, cũng là kém hơn một chút, không dám lung tung chi giáo.” Dứt lời nhìn về phía cháu gái, thấp giọng phân phó, “Y Y, rất chi điểm Hoàng thượng, chớ đề tàng tư.”

“Cháu gái sao dám?” Quan Tô Y vội vàng chấp tay, cuối cùng lại hướng chư vị đại thần hạ bái hành lễ, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ung dung Đoan Phụng.

“Quan phu nhân người tốt mới!” Chư vị đại thần muôn miệng một lời, liên tục tán thưởng, nhìn theo thiên tử một hàng đi xa mới lại tụ cùng một chỗ nói chuyện, chút không hướng nơi khác tưởng. Nhưng thật ra Quan phụ truy tới hành lang hạ nhìn hồi lâu, gặp Hoàng thượng cố ý thả chậm bước chân, nghiêng người làm cho nữ nhi cùng hấn sống vai, trong mắt bay nhanh xẹt qua một chút tình quang.

Hai người đi vào sau điện, đang có vài cái cung nhân đem thật lớn bồn tắm nâng đi ra ngoài, lại có nội thị hướng đồng trong lò tăng thêm hương liệu, từng đợt từng đợt khói nhẹ xoay quanh mà lên, tản mát ra thanh nhã hợp lòng người mùi nhĩ.

“Trẫm mới vừa rồi đang tắm dâng hương, thu được Thái hậu cố ý khó xử ngài tin tức liền lập tức tiến đến.” Thánh Nguyên đế nâng nâng thủ, tựa hồ muốn đi dất phu nhân, cuối cùng lại không dám lỗ mãng, chỉ phải đem nạng đưa phòng trong, thỉnh nhập ghế khách.

“Đa tạ bệ hạ thay thân phụ giải vây. Thân phụ vô cùng cảm kích.” Quan Tô Y ân oán rõ ràng, lập tức nói lời cảm tạ.

Hai người ngồi xếp bằng ngồi ở phó hậu tham trên bờ đoàn, trước mặt trưng bày nhất trương bàn dài, trên đó bị có hai bộ văn phòng tứ bảo. Có lẽ là vì trước Thái hậu nghi thức tế lễ duyên cớ, Thánh Nguyên đế thái độ thập phần trang trọng, một chỗ lâu như vậy, nhưng lại chưa từng có nửa điểm cang quý cử chỉ, kêu Quan Tô Y treo cao tâm chậm rãi thả xuống dưới.

“Phu nhân người xem, đây là trẫm viết một khắc chung thành quả.” Hấn chỉ vào trên bàn nhất trương giấy Tuyên Thành, mặt trên cận rơi xuống hai hàng tự, trong đó một hàng còn bị đồ diệu, nhìn qua thập phần hỗn độn.

“Trẫm ngồi yên sau một lúc lâu, cũng không biết như thế nào viết. Trẫm ngay cả hoàng tì dài cái gì bộ dáng cũng không biết, thì như thế nào viết văn truy diệu?” Hấn cương nghị khuôn mặt hiện lộ ra một tia yếu ớt, thành tâm thành ý chấp tay, “Thỉnh cầu phu nhân giáo trẫm.”

Quan Tô Y không thể đi phòng bị một cái đau lòng luy luy, tưởng niệm vong mẫu cô nhi, càng không thể phòng bị một cái khiếm tốn thỉnh giáo đệ tử. Nàng tiếp nhận bản thảo lược xem hai mắt, chỉ điểm nói, “Bệ hạ dù chưa cùng trước Thái hậu ở chung quá, không thể theo của nàng góc độ thư đến viết té vắn, làm cho thể nhân thông qua vắn tự lãnh hội của nàng phong thái, như vậy liền đổi một cái góc độ, theo ngài tự thân xuất phát đi? Ngài tưởng niệm của nàng mỗi một cái thời khắc, nàng đã ở thiên thượng tưởng niệm ngài; Ngài đạt được mỗi một cái thành tựu, cũng tương đương là của nàng thành tựu; Ngài vĩ đại đó là nàng vĩ đại; Ngài cao thượng đó là nàng cao thượng, bởi vì ngài là nàng sinh mệnh kéo dài. Cho nên viết nàng, liền theo viết ngài bắt đầu, đem ngài đổi của nàng tưởng niệm chậm rãi mang nhập đi vào, không cần lo lắng câu nói hay không lưu loát, càng không cần lo lắng vắn thái hay không tuyệt đẹp, đem ngài có thể nghĩ đến đều viết xuống đến. Đến lúc đó, thần phụ sẽ vì bệ hạ hơi chi trau chuốt, này liền thành. Nếu trước Thái hậu trên trời có linh, nàng tưởng nghe, tất cũng là ngài thật tình tưởng đổi nàng kẻ ra.”

Thánh Nguyên để châm chúc một lát, bưng tỉnh đại ngộ, “Phu nhân nói là! Trẫm mới ra sinh, hoàng ti liền mất, trẫm chưa từng cùng nàng ở chung quá bán ngày, càng chưa từng nhìn thấy của nàng âm dung nụ cười, nhưng mà trẫm biết nàng đổi trẫm yêu không thể so gì mẫu thân thiếu, không, có lẽ còn muốn trẫm hơn trọng. Không có nàng sẽ không sẽ có trẫm. Trẫm khi còn bé thấy mẫu lang cho ăn tiểu lang, mẫu hầu ôm tiểu hầu, trong lòng tổng hội lại buồn vừa đau, lại không biết vì sao như thế. Chẳng đến gặp hoàng tỷ, được biết chính mình là nhân, mà phi dã thú, mới hiểu được kia cảm giác kêu mất mát, thống khổ, hướng tới. Từ ngày đó bắt đầu, trẫm đã nghĩ, tương lai tất yếu đi ra núi rừng, đi tìm chính mình mẫu thân. Nàng là cái gì tính cách, cái gì bộ dáng, vì sao phải đem trẫm vứt bỏ? Này đó chấp niệm làm phức tạp trẫm, cũng khích lệ trẫm, trẫm chung quanh chinh phạt, làm sao không phải vì tìm nàng?”

Hắn hốc mắt đã hơi hơi phồng hòng, tình điểm lệ quang ở trong con ngươi lóe ra, lại thủy chung chưa từng rơi xuống, một bàn tay niết phá giấy Tuyên Thành, một bàn tay nắm chặt thành quyền, cực vì khắc chế đặt ở bàn dài thượng, làm vật liệu gỗ phát ra nan thừa trọng phụ kéo kẹt thanh.

Quan Tô Y tâm sinh không đành lòng, vội vàng nói sang chuyện khác, “Bệ hạ viết đi, ngài mới vừa nói những lời này cũng rất hảo. Chúng ta không viết té vắn, sửa thư, đem ngài tưởng đối trước Thái hậu nói trong lời nói đều ghi lại xuống dưới, đốt cháy cho nàng. Nhiều thế này năm, nàng tới không yên lòng chỉ có ngài, thu được ngài âm tín tất nhiên thập phần vui mừng. Niệm tái nhiều kính vắn, điểm tái nhiều dầu vừng, đều cùng không hơn ngài này phân tâm ý.” Dứt lời ở nghiêng mực nội ngã chút nước trong, chậm rãi mài mực.

Thánh Nguyên để xoay mặt xem nàng, nắm chặt quả đấm bỗng nhiên buông lỏng ra, cực kỳ bi thương biểu tình cũng thoáng chậm lại, nói giọng khàn khàn, “Phu nhân quả nhiên tuệ tâm xảo tư. Trẫm vất hết óc, khổ tọa nửa ngày, cũng cùng không hơn ngài tam hai câu đề điểm. Trẫm cái này cấp hoàng ti viết thư, xong bản thảo sau thỉnh phu nhân thay trẫm sửa chữa.”

“Bệ hạ tán thưởng, thần phụ Ồn thỏa tận tâm tận lực.” Quan Tô Y ma hảo mặc, chọn lựa nhất chích phẩm chất vừa phải bút lông cừu, hai tay đưa qua đi.

Thánh Nguyên để tiếp bút, lại thâm sâu thâm liếc nhìn nàng một cái, thế này mới bắt đầu viết, mới đầu hành vắn có chút tắc, dần dần trở nên lưu sướng, càng viết đến mặt sau càng vận dụng ngòi bút như bay, đúng là trào lưu tư tưởng dâng, càng không thể vắn hồi, tình thâm chỗ nước mắt ngã nhào, vụng nhiễm chữ viết; Bị phân chỗ nghiêng răng nghiêng lợi, nét chữ cứng cáp; Ai tuyệt xử chung tới không nói gì, duy có thể khí bút, rồi sau đó lấy tay che mặt, thật lâu bất động.

Quan Tô Y không biết hắn hay không đang khóc, lại biết hắn giờ phút này tất nhiên cực không bình tĩnh, không chút nào cũng không thúc giục, lại càng không an ủi, chỉ chần chờ lặng lẽ ngồi chờ.

Bạch Phúc ngao không được, hòng hốc mắt tiến lên, đang định an ủi, lại bị quan phu nhân lệ trùng mắt, không thể không lui về.

Qua nửa khắc chung, Thánh Nguyên để rút cuộc thả tay xuống, trên mặt không chút biểu tình, nhưng lại biện không ra buồn vui. Quan Tô Y thế này mới cầm lấy bút, một lần nữa chăm mặc thủy, nhẹ giọng nói, “Tiếp tục đi.”

Thánh Nguyên để cũng không hé răng, lại ngoan ngoãn tiếp nhận bút, tiếp tục hành vắn, trên đường lại khí bút vài lần, làm như cực kỳ bi ai nan ức, lại mỗi khi bị phu nhân nhắt lên đến, một lần nữa tắc hồi trên tay hắn, như thế lặp lại, sau nửa canh giờ cuối cùng đem té vắn viết xong.

“Phu nhân, trẫm tâm thậm đau.” Hắn ôm ngực, tê thanh nói hết.

Quan Tô Y lấy ra một cái tú khăn, nhét vào trong tay hắn, thờ dài nói, “Bệ hạ, chà xát nước mắt đi. Ngài cảm thụ thần phụ hiểu được, chỉ có sống quá này nhất tao, ngài tài năng hoàn toàn tiêu tan.”

Thánh Nguyên để nắm chặt quế hương nồng đậm khăn tay, lại luyện tức sát lệ, trong lòng không biết sao, quả nhiên thoải mái rất nhiều, không nữa bị đau kịch liệt nhớ lại ép tới thờ không nói cảm giác.

Quan Tô Y tiếp nhận bản thảo chậm rãi xem, mặc dù sớm biết được hắn bị thâm trải qua, lại ở càng sâu vào giải sau cảm thấy kinh hãi. Nơi này có nhân gian luyện ngục, long huyết huyền hoàng; Cũng có phụ tử tương tàn, chúng bạn xa lánh; Cũng có lệ bính trắng tuyết, phi hoài bản thân mình hiện ra. Nếu là chưa thấy qua này thiên bản thảo, chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, nàng vẫn cho là Hốt Nạp Nhĩ là vô kiên bất tội.

Nhưng trên đời như thế nào có vô kiên bất tội nhân đâu? Theo bụi bậm lý từng bước một đi hướng đỉnh núi, thừa nhận cực khổ cùng thương tổn thường thường là thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Thông qua bản thảo, nàng đối Hốt Nạp Nhĩ nhận tri lại một lần nữa đảo điên. Nàng thương tiếc hắn đau khổ trải qua, càng bội phục hắn anh dũng bất khuất, hắn có thể có hôm nay, cũng không phải bằng vào vận khí. Xem tới cuối cùng, mặt nàng giáp đã bị nước mắt ướt nhẹp, nỗi lòng thật lâu khó có thể bình phục.

Thánh Nguyên để đem phu nhân đưa tặng cấp chính mình khăn tay tàng vào trong ngực, lại theo tay áo trong túi lấy ra chính mình khăn từ đưa qua đi, an

ùi nói, “Phu nhân chớ khóc, tất cả đều trôi qua. Trẫm đã muốn tiêu tan, chẳng lẽ ngài nhưng lại không thể tiêu tan sao?”

Quan Tô Y vội vàng giờ lên khăn từ sát mặt, nói giọng khàn khàn, “Ngài viết tốt lắm, phi thường tốt, đã muốn hơn xa cho ta.” Dứt lời đứng lên, đi đến bàn dài đối diện, thận trọng quỳ sát, “Bệ hạ tể văn ai cảm thiên địa, độc nhất vô nhị, nếu kêu thần phụ mà nói, nhưng lại không có nhu cái biến một chữ nửa câu. Nhưng mà ngài là hoàng đế, này thiên tể văn liền không chỉ có là tể văn, vẫn là chiếu thư, có rất nhiều địa phương không thể nói rõ, rất nhiều địa phương cần tân trang, thậm chí rất nhiều lời nói phải biến mất.”

Thánh Nguyên đế tựa hồ sớm có đoán trước, lập tức vòng qua bàn dài đi nâng phu nhân, ôn nhu nói, “Ngài tưởng như thế nào sửa đều có thể. Trẫm ngôn luận không chỉ có liên quan đến chính mình, còn liên quan đến quốc thể, trẫm hiểu được.”

Quan Tô Y lược thờ phào một cái, an ủi nói, “Này thiên bản thảo tiện lợi lắm là bệ hạ lấy con trai danh nghĩa viết cấp mẫu thân, mà phi hoàng đế danh nghĩa viết cấp trước Thái hậu. Đãi thần phụ đăng sao một lần, ngài tái đem chi đốt cấp trước Thái hậu, nàng tưởng nghe lời nói, kì thực sớm đã nghe thấy được.”

Thánh Nguyên đế rút cuộc lộ ra hôm nay cái thứ nhất tươi cười, thân thủ hư giúp đỡ phu nhân, đem nàng thỉnh hoá đơn án sau ngời xuống, thái độ cung kính, “Vậy làm phiền phu nhân đăng sao một lần, tái gia dĩ sửa chữa trau chuốt.”

Quan Tô Y tất nhiên là gật đầu đáp ứng, phô khai giấy Tuyên Thành còn thật sự đăng sao, viết viết hốc mắt lại bắt đầu phiếm hồng, lông mi lộ vẻ tình diễm nước mắt, nhìn qua thập phần đáng thương đáng yêu. Thánh Nguyên đế quận đau trái tim sớm khôi phục như lúc ban đầu, một bàn tay đặt lên bàn, một bàn tay đỡ trán, xuyên thấu qua năm ngón tay khe hở chuyên chú chăm chú nhìn phu nhân. Nguyên tưởng rằng nhớ lại chuyện cũ là thống khổ nhất thời khắc, lại bởi vì phu nhân làm bạn ở bên, thống khổ qua đi lại thường thức được rất nhiều ngọt lành.

Nếu cả đời này đều có phu nhân làm bạn, nên loại nào hạnh phúc mỹ mãn? Mẫu thân trên trời có linh, cũng sẽ vì thế cảm thấy cao hứng đi? Nàng như vậy kiên cường dũng liệt, nếu còn sống trên đời, định cũng sẽ thích phu nhân như vậy con cháu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Hoàng quyền

Mỗi một lần nhớ lại chuyện cũ, đều giống búng ngực hươu lý trát đao, này tư vị tuyệt đối xứng không hơn tuyệt vời. Nhưng mà lần này, Thánh Nguyên đế không chút nào không biết là thống khổ, ngược lại có chút lưu luyến. Phu nhân gần đây ở gang tấc, chia sẻ trí nhớ của hắn, cảm thụ được hắn vui buồn, thông qua này đó vẫn tự đi giải thật hơn thật Hốt Nạp Nhĩ, này hoàn toàn là hắn tối tưởng đối phu nhân nói hết, lại không biết nên như thế nào biểu đạt.

Nếu người bên ngoài dám can đảm xem xét hắn nội tâm, hắn nhất định hội đem đối phương xé nát, nhưng mà đối làm phu nhân, hắn chỉ có thể rộng mở tâm môn, thỉnh cầu nàng hướng lý đi, tiếp tục đi, vẫn đi. Đi đến hắn tâm linh sâu nhất chỗ.

Mà mục đích của hắn hiển nhiên đạt tới, Quan Tô Y một mặt đăng sao bản thảo, một mặt cẩn thận bình luận hắn trưởng thành, theo một cái ngẫu thơ hải đồng đến cứu thước đại hân, theo một cái ti tiện quân nô đến đương thời vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, quá trình của nó vượt mọi khó khăn gian khổ, rung động đến tâm can, kêu nàng luôn mãi xem, không đành lòng dừng tay.

“Nhìn bệ hạ tể văn, thần phụ mới khắc sâu lý giải mạnh thánh văn vẻ — có thiên đem hàng đại nhâm cho tư nhân cũng, trước phải khổ này tâm chí, lao này gân cốt. Từng ích này sở không thể. Ngài trải qua mỗi một lần cực khổ, đều trở thành ngài càng cường đại căn bản, cho nên mới có hôm nay nguy quốc, cũng mới có hôm nay Thánh Nguyên đế. Hoàng thượng, nhìn xem ngài địch nhân, nhìn nhìn lại ngài hiện tại, trong lòng có tái nhiều lệ khí cũng nên bình phục.” Nàng cảm khái nói.

“Phu nhân nói là. Trẫm địch nhân sớm trở thành xương khô, mà trẫm lại đi lên ngôi vị hoàng đế, bá xưng hoàn vũ, cho nên không có gì hay cố chấp.” Thánh Nguyên đế tâm tình rồi đột nhiên nhẹ nhàng đứng lên.

Quan Tô Y thấy hắn cao hứng, thế này mới tiếp tục nói, “Như vậy, thần phụ liền muốn sửa chữa ngài bản thảo, thứ nhất, ngài đối tiên đế miêu tả phải toàn bộ san đi trọng viết. Không chỉ có nho học tôn trọng hiếu đạo, sở hữu chính thống triết học đều thừa hành hiếu chỉ một chữ, bởi vì nó là trẫm thiên đứng đầu, nhân luân căn bản. Thứ hai, một người nếu là ngay cả cha mẹ cũng không có thể đối xử từ tế, thì như thế nào đối xử từ tế người bên ngoài? Cho nên chẳng sợ ngài nội tâm thâm hận tiên đế, cũng không thể biểu lộ mây may. Chẳng những không thể biểu lộ, còn phải làm bộ tôn sùng. Ngài ở tể văn lý thẳng xích hắn đem ngài ném vào núi rừng uy lang, lại đem trước Thái hậu thi cốt phao điệu, tuy rằng là sự thật, đã có tổn hại tiên đế danh dự, cũng có tổn hại ngài chí hiếu hình tượng, cho nên thần phụ cả gan đem một đoạn này hoa điệu trọng viết.”

Thánh Nguyên đế không nghĩ đến ngộ, hào phóng gật đầu, “Phu nhân thỉnh sửa.”

Quan Tô Y bình tĩnh liếc hắn một cái, vừa lòng nói, “Thần phụ đem một đoạn này sửa vì tiên đế phái người tìm kiếm ngài cùng trước Thái hậu, lại thù chung không có kết quả, chỉ phải buông tha cho, từ nay về sau ngày ngày tưởng niệm, đêm không thể寐. Mà ngài bị trong núi bày sỏi tha đi, dốc lòng nuôi nấng lớn lên. Ngài cảm thấy như thế nào?”

Thánh Nguyên để thấu đi qua nhìn nhìn nàng dùng màu đỏ châu phê hơn nửa câu chữ, tựa hồ có chút không cam lòng nguyện, nhưng chung quy chưa nói cái gì.

Quan Tô Y kiên nhẫn giải thích một câu, “Thần phụ sở dĩ như vậy sửa cũng là thâm ý sâu sắc. Từ xưa đến nay trời giáng thánh nhân, tất có dị tượng, hoặc long xà vũ động, hoặc nặng mây đỏ đầy trời, hoặc phạm chung lụt lội, hoặc thom nồng doanh thất, giai thực bất phạm. Nhưng mà lời nói thật nói cho ngài, trong đó ít có chân nhân chuyện thật, phần lớn bất quá tung tin vịt hoặc thánh nhân vì mình tạo thể thôi, đồ chính là bốn chữ — vãng mệnh cho thiên. Ngay cả lên trời đều nhận định ngài, ai còn dám phủ định ngài? Nay cũng là củng cố hoàng quyền một loại thủ đoạn. Ngài bị bảy sói nuôi lớn trải qua là chân thật, cũng cũng đủ truyền kỳ, nếu tuyên dương thích đáng, chắc chắn vì ngài giành được chiếm được một cái ‘Thực long thiên tử, quân quyền thần thụ’ mỹ dự. Ngày sau ngài nhưng có chính lệnh, quân thần đừng dám không theo, dân chúng đừng dám không theo.”

Nàng thoáng tạm dừng, hỏi lại một lần, “Hoàng thượng, ngài cảm thấy như vậy sửa như thế nào?”

“Hảo, cứ như vậy sửa! Ngay cả bảy sói cũng không dám phân thực trăm, ngược lại đem trăm nuôi lớn, bất chính cho thấy trăm thiên phủ hộ sao?” Thánh Nguyên để lần đầu cảm thấy bị đã thú nuôi lớn không phải cái gì si nhục, đúng là loại vinh quang. Hắn nhìn nhìn mỉm cười gật đầu, múa bút thành văn phụ nhân, cảm thán nói, “Phụ nhân thật là hiền vợ là cũng!”

Quan Tô Y ngồi bút thật mạnh dừng ở trên giấy, lưu lại một mặc đoàn, không khỏi trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái.

Thánh Nguyên để mỉm cười, nội tâm đã có một ít đắc ý. Phụ nhân hiện tại cũng không hẳn hiền vợ? Việc này, lường trước nàng chỉ vì chính mình đã làm.

Sửa hoàn đoạn thứ nhất, Quan Tô Y tìm được trung gian một đoạn, chỉ điểm nói, “Nơi này cũng phải trọng viết. Tiên đế ngài cho ngài quân công lớn lao phương bất đắc dĩ nhận thức từ, sửa vì ngẫu nhiên phát hiện thân phận ngài, mừng rỡ như điên nhận thức hạ. Các ngài phụ từ từ hiếu, hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ, không phải thâm tính kẻ, cho nhau tàn sát. Chính trị chính là như thế, đem chân thật che giấu, đem đáng ghê tởm điểm tô cho đẹp, ngày sau ngài viết chiếu thư khi cũng phải nhiều hơn tân trang.”

Thánh Nguyên để yêu cực nàng thích lên mặt dạy đời, ân cần dạy bộ dáng, một mặt cười thầm một mặt gật đầu, thái độ có thể nói thuận theo.

Bị hán ngôn ngữ khinh bạc tức giận tiêu giảm rất nhiều, Quan Tô Y dụ đi sắc mặt, tiếp tục sửa chữa, “Có liên quan cho tiên đế đoạn sửa hoàn, còn phải đem ngài giáo sát vài cái huynh đệ chuyện tích biến mất, để tránh cấp thế nhân lưu lại lục thân không nhận ấn tượng.” Nói tới đây, nàng không thể không quản cảm khái Thánh Nguyên để thật sự là lấy đức trả ơn, lấy oán báo oán điển phạm. Đại hoàng tử cố ý kéo dài viện quân, khiến hắn bị tiền triều đại quân vây giết, hắn cũng như pháp bào chế, phản làm đại hoàng tử chết ở vòng vây giữa. Tam hoàng tử cùng lục hoàng tử phải tình nhuệ mai phục, hắn thoát hiểm sau cũng đồng dạng phục kích hai người, làm cho bọn họ vạn tiền xuyên tâm mà từ.

Có lẽ bởi vì từ nhỏ chưa từng được đến quá quan yêu, lại bị đã thú nuôi lớn duyên có, hắn tự duy phương thức thực trực tiếp, người khác đối hắn hảo nửa phần, hắn có thể nhớ cả đời; Người khác đối hắn lòng mang ác ý, hắn liền phác đi lên cần xé, chỉ từ phương lưu. Hắn ra về là cái nguy hiểm nhân vật, nhưng chỉ muốn gây khó dễ hảo chừng mực, kì thực phi thường dễ dàng ở chung.

Khó trách Diệp Trần cứu hắn một lần, hắn có thể đem đối phương trở thành Bò Tát bình thường cung ở trong cung. Cho đến lúc này, Quan Tô Y mới rốt cuộc lý giải hắn làm người, oán khí không ý thức tiêu giảm rất nhiều.

“Ngài từ đầu đến cuối cũng chưa đề cập Thái hậu, thần phụ bang ngài thêm một đoạn, lược tự một chút các ngài mẫu từ từ hiếu, lấy chỉ thể nhân làm gương mẫu. Vẫn là câu nói kia, chẳng sợ ngài tái hận nàng, cũng phải đem loại này tâm tình che giấu đứng lên.” Nàng dùng bút son bay nhanh sửa chữa, ít ỏi vài câu liền buộc vòng quanh một bức mẫu từ từ hiếu đồ, lại đem cá biệt văn tự hơi thêm trau chuốt, thờ dài, “Tốt lắm, bệ hạ nhìn xem như thế nào?”

Thánh Nguyên để tiếp nhận tràn ngập hồng chữ đen tích bản thảo, cẩn thận xem, sau một lúc lâu vỗ tay đại tán, “Phụ nhân đại tài! Nay thiên bản thảo trăm thập phần vừa lòng, cổ chấp không có, hồi tưởng có; Lệ khí đánh tan, thống thiết sâu vô cùng, ký có thể cảm thiên động, có năng lực giành được chiếm được mỹ danh, đủ để cảm chiêu cáo thiên hạ!”

Quan Tô Y đang muốn xua tay khiêm tốn, lại nghe hắn thỏa mãn than thở, “thế như thế phụ phục gì cầu? Phụ nhân quả nhiên hiền lành!”

“Đây là trước Thái hậu nghi thức tế lễ, xin hãy Hoàng thượng tự trọng!” Nàng tức giận bốc lên, hai mắt bốc hỏa, ném xuống bút lông cừu sẽ rời đi, lại bị Thánh Nguyên để ngăn lại đường đi, thành tâm xin lỗi, “Phụ nhân đừng khí, này vô liêm sỉ nói trăm trong ngày thường nhắc tới thói quen, cũng không biết bất giác thốt ra. Trầm xin lỗi phụ nhân, trầm cấp phụ nhân bồi tội.”

Không giải thích hoàn hảo, nhất giải thích lại tức giận hơn. Quan Tô Y hận không thể bùng lên nghiền mực bát hắn về mặt mực nước.

Thánh Nguyên để tả hữu ngăn cản ngăn đón, bất đắc dĩ nói sang chuyện khác, “Phụ nhân phải đi có thể, có không trước thay trăm giải thích nghi hoặc? Lần trước trăm đội □□, ngài cuối cùng là như thế nào nhận ra trăm?”

Quan Tô Y tả hữu nhiều không ra, chỉ có thể cười lạnh, “Một cỗ xuân khí đập vào mặt mà đến, quả thật nguy quốc đầu một phần, ta như thế nào nhận thức không ra?”

Thánh Nguyên để nếu không không nào, ngược lại cười nhẹ đứng lên, triển khai hai tay đem cửa điện phá hỏng, còn thật sự nói, “Phụ nhân biết trăm cũng không xuân, sở dĩ như vậy nói, là ở cùng trăm liếc mắt đưa tình sao? Trăm từ nhỏ bị đã thú nuôi lớn, 3 tuổi bắt đầu học thuyết nói, tháng 1 có thể thông hiểu lý lẽ; Hán học bác đại tinh thâm, trăm hai mươi ba từ phương bắt đầu tiếp xúc, vài năm xuống dưới đã am hiểu sâu tinh túy. Từ trước ra trận đánh giặc, mỗi khi đều là lấy mệnh xét ở, cũng không hiểu được binh pháp quý nói, hiện tại lại có thể sử dụng binh như thần. Phụ nhân ghét bỏ trăm xuân, như vậy phụ nhân để tay lên ngực tự hỏi, nếu trăm đều là kẻ ngu dốt, nguy quốc còn có vài cái người thông minh?”

Hắn đến gần vài bước, thận trọng nói, “Phu nhân, trăm có lẽ xuất thân không đủ cao quý, học thức không đủ uyên bác, nhưng trăm vẫn luôn ở vì ngài thay đổi. Trăm dùng hết sở hữu biện pháp lấy lòng ngài, ngài có thể cảm nhận được sao? Mới đầu trăm không dám cho thấy thân phận, chỉ có thể dựa vào Hồng Nhạn truyền thư tán gẫu biểu tượng tư.....”

Quan Tô Y mở miệng đánh gãy, “Vậy không là Hồng Nhạn truyền thư, mà là ý đồ thông đồng thành gian.”

Thánh Nguyên đế, “.....”

Nuốt xuống một hơi, hắn tiếp tục nói, “Sau lại trăm kiểm chế không được, rút cuộc cho thấy thân phận, vốn tưởng rằng Trung Nguyên nữ tử coi trọng trình tiết, thế này mới sử chút thủ đoạn phi thường.....”

“Thông đồng thành gian không có kết quả, vì thế cường thủ hào đoạt.” Quan Tô Y ngữ khí thần nhiên.

Thánh Nguyên đế, “..... Thủ đoạn phi thường ngược lại càng chọc giận phu nhân, trăm đau sửa tiền phi, nếu không dám đối với ngài có nửa phần bất kính. Trăm hiện tại chỉ cần có thể xa xa xem ngài liếc mắt một cái liền cảm thấy mỹ mãn, giống như hôm nay như vậy một chỗ, quả thật trăm nhu cầu cấp bách phu nhân chỉ điểm, ngày sau ôn hòa thuận theo phu nhân ý nguyện.”

“Cường thủ hào đoạt bất thành, lại sửa vì lạt mềm buộc chặt. Hoàng thượng quả nhiên biện pháp hay.” Quan Tô Y chấp tay, biểu tình châm chọc.

Thánh Nguyên đế đóng nhắm mắt, thấp phần bất đắc dĩ, “Phu nhân, chúng ta có thể thật dễ nói chuyện sao? Đúng vậy, trăm xác thực ở vất hết óc lấy lòng ngài. Nhìn xem tay của ngài, nhìn nhìn lại trăm thủ, một cái mặc hương nồng đậm, một cái dính đầy máu tươi, một cái trắng nõn không tỳ vết, một cái thô ráp xấu xí, này hai thủ nguyên bản không nên giao nắm cùng một chỗ, bởi vì chúng nó thật sự rất không xứng. Nhưng trăm kiểm chế không được nội tâm khát vọng cùng vô cùng lo lắng, bởi vì trăm biết, ngài là trăm đời này có thể được đến đẹp nhất tốt bảo vật, nếu cùng ngài thất chí giao tí, trăm tất nhiên hối hận cả đời! Cho nên vô luận như thế nào, trăm cũng sẽ không buông tay.”

Hắn vươn đại chương, dùng sức nắm thành quả đầm, trong con ngươi ẩn hiện ngang ngược sắc.

Quan Tô Y chút giấu điểm khiếp dung, thối lui hai bước từ từ nói, “Bệ hạ, ngài lần trước vì phòng thần phụ đào tẩu, chẳng những điểm thần phụ huyết đạo, còn tháo thần phụ giày thêu, ngài nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ.” Thánh Nguyên đế trong lòng không hiểu.

“Thần phụ rút cuộc vẫn là trốn, lại bởi vì mất đi lí hải, bị thương hai chân.” Nàng chỉ vào ngoài điện một cái đường mòn, bình thần mở miệng, “Ngài đem thần phụ chỉ cấp Triệu Lục Ly, cỡ nào gian nguy một đoạn bụi gai lộ, thần phụ đều đã bình yên vô sự đi qua, mắt thấy tiền phương duy dư đường bằng phẳng, ngài nhưng lại hoành thêm can thiệp đưa tới Diệp Trăn, ngài sở tác sở vi cùng ngày đó giống nhau, quả thật trừ ta lí hải, tá ta giáp trụ, trí ta cho hoang dã trần chùng chạy như điên, ngài đuổi theo bất diệc nhạc hồ, yên biết ta sớm vết thương luy luy, máu tươi tắn lưu ở không muốn người biết chỗ. Ngài là hoàng đế, không người dám chế trách ngài, ta nãi nhân • thể, tất vì thiên phụ sở chỉ. Hoàng thượng, ngài nếu thật sự đem ta trở thành bảo vật, liền nên đem ta đem gác xó, bình yên giữ.” Dứt lời thật sâu bái phục đi xuống.

Thánh Nguyên đế sau một lúc lâu không nói gì, trong lòng cấp đau, đài hoàn hồn khi, phu nhân đã bước trên đường mòn, tự cố rời đi, lại nhân mưa bụi tiệp đại, yếm đất trũng, bị dài hơn một trượng thủy huê ngăn trở con đường phía trước, chỉ có thể ở chỗ cũ bồi hồi.

“Phu nhân nếu sợ trên đường đi gặp bụi gai, bị thương hai chân, trăm nguyện lấy hoàng quyền vì ngài phô lộ.” Hắn vừa nói vừa cời trên người long bào, không chút do dự điểm ở thủy huê phía trên.

Bạch Phúc sợ ngây người, không dám tin nghĩ ngợi nói: Kia, vậy cũng là long bào a! Thứ thiệt long bào! Bệ hạ ngài như thế nào có thể.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Bất khuất

Editor: Thiên Vi

Nếu ở thường lui tới, một cái thủy huê mà thôi, sai bước đi qua đi, trở về nhà đổi thân sạch sẽ quần áo cũng thì thôi. Nhưng hôm nay bất đồng, Quan Tô Y vì sửa chữa bản thảo háo gần một cái canh giờ, mắt thấy nghi thức tế lễ sẽ bắt đầu, nàng nếu tranh thủy đi qua, tới sườn điện, mà ngay cả trọng đãi một bộ đồ lễ thời gian đều không có.

Mặc lần váy ướt đầm, tiền mãn bần điểm đồ lễ tham gia nghi thức, cấp trên lập tức có thể trị nàng một cái “Đại bất kính” Chi tội.

Hiện nay, cái này hoa lệ phi phạm long bào đã hấp mất hơi nước, trở nên càng phát ra dày bành trướng, nếu đặt chân mà qua, nhiều lần ướt nhẹp hai bên, tuyệt không hội vắng lên gì bần điểm. Nhưng nó là hoàng quyền tượng trưng! Ai dám ở trên biên thái vài cái hài ần? Không muốn sống nữa sao?

Cũng chỉ có Hốt Nạp Nhĩ như vậy man nhân tài hội không chút do dự đem nó cõi ra bao trùm ở thủy huê thượng. Hắn đối hoàng quyền nhận thức có lẽ còn chưa đủ khắc sâu, ngày sau nhớ tới này tao, lại hội như thế nào chỉ tưởng? Nếu ý hắn dực thu sau tính số, đừng nói chính mình, sợ là mười cái Quan gia cũng không đủ hắn khám! Quan Tô Y tức giận đến cắn răng, vừa không dám bước qua đi, lại không cam lòng quay lại. Hốt Nạp Nhĩ chính giang hai tay cánh tay chờ nàng, nếu là đi trở về đi, thỉnh cầu hắn phái vài cái cung nhân dùng tấm ván gỗ đem thủy huê cái, làm theo cũng là hướng hắn thỏa hiệp, cùng khuất phục cho hoàng quyền có gì khác nhau?

Thật sự thực không cam lòng a! Nghĩ như vậy, Quan Tô Y sẽ vượt qua ven đường rào, hướng trong vườn hoa đi.

“Phu nhân sợ là không biết, bụi cỏ khô bại, sông nước mura, từ phía trên đi qua, dính thượng thủy tích cùng bùn điểm chỉ biết so với thủy huê càng nhiều.” Thánh Nguyên để giống như lo lắng nhắc nhở.

Quan Tô Y khi còn bé thường xuyên trèo non lội suối, lại sao lại không biết? Nàng thủ vừa đáp thượng rào liền chần chờ, cho nên thật lâu bất động. Huống chi trừ bỏ bụi cỏ, bên trong còn có các loại hoa mộc, mang thử không ở số ít, câu phá quần áo hoặc câu rối loạn bụi tóc, sẽ chỉ làm nàng càng hiển chật vật. Tựa hồ trừ bỏ bước qua long bào, nàng đã muốn không đường có thể đi.

“Người cuối cùng đem hoàng quyền xem thành cái gì?” Nàng hỏi đầu chất vấn.

Thánh Nguyên để tiến lên hai bước, ngữ khí ôn nhu, “Trước đây, trầm liên đem nó xem thành bảo mệnh công cụ. Bởi vì trầm nếu là không lo vị hoàng đế này, chỉ có chỉ còn đường chết. Sau lại đi qua phu nhân đề điểm, trầm từ từ suy nghĩ hiểu được, hoàng quyền không chỉ có là trầm cá nhân quyền lợi, cũng là thiên hạ thương sinh quyền lợi, thả thiên hạ thương sinh còn muốn quá nặng một ít. Đại đạo hành, thiên hạ vì công, trầm có thể làm được, thả đang từ từ thực hiện, cho nên trầm đem hoàng quyền nhìn xem rất nặng, nhưng cũng rất nhẹ. Trọng đến giúp đỡ thiên hạ thương sinh, khinh đến bỏ qua nhất kiện long bào, chỉ vì làm cho trầm nữ nhân đi được càng trời cháy. Trầm chung quy là nhân, cũng sẽ có cảm tình cùng tư dực. Phu nhân, ngài chỉ để ý đi về phía trước, trầm ở dưới chân ứng tiền trước ngài, tại bên người giúp đỡ ngài, ở hậu phương tiếp theo ngài, ở tiền phương chờ ngài. Vô luận ngài hướng đi nơi nào, trầm đều phụng bồi.”

Hắn thật sâu thở dài, thái độ thận trọng.

Quan Tô Y quả thật có chút động dung, nhưng là chính là một ít mà thôi. Quyền lợi tựa hồ thực mê người, lại hội phá hủy nàng bình tĩnh cuộc sống. Người này hiện tại như thế thành kính, yên biết ngày sau hội như thế nào trở mặt? Thiên gia vô tình, hắn bây giờ còn tưởng không rõ, ngày sau quyền thế ngày trọng, uy nghiêm ngày thịnh, chậm rãi cũng đã bị ăn mòn. Chính như hàn phi từ ở [bị nội] trung lời nói — nhân chủ chi hoạn ở chỗ tín nhân, tín nhân, tắc chế cho nhân.

Cho nên không có người nào hoàng đế có thể vẫn không quên sơ tâm, cũng không có người nào hoàng đế có thể không đa nghi. Hắn hiện tại càng dung túng chính mình, tương lai nghi kỵ thời điểm liền càng đáng sợ.

Quan Tô Y sẽ không lấy người nhà tánh mạng đi đồ, thừa dịp hắn hiện tại đối chính mình còn có vài phần tình nghĩa, sớm đi khuyên hắn đã chết tâm thôi. Nghĩ như vậy, nàng ngừng đầu nhìn, sau đó chậm rãi lui về phía sau.

Thánh Nguyên để ngăn trở nói, “Phu nhân, ngài nên sẽ không tưởng khiêu đi qua đi? Đây thủy huê dài đến một trượng, ngay cả thân cường thể kiện nam tử đều khó có thể vượt qua, huống chi nữ tử? Thả tiền phương đường lây lợi trơn trượt, ngài nếu là một cái không thái ổn, khủng hội ngã vào thủy huê, kết cục chỉ biết càng chật vật. Phu nhân, ngài trăm ngàn đừng tùy hứng.”

Quan Tô Y không thèm quan tâm đến lý lẽ, hãy còn thối lui một khoảng cách, sau đó gia tốc đi tới.

Thánh Nguyên để vội vàng cùng đi qua, hai tay cử thật cao, chuẩn bị tiếp được nàng, đã thấy nàng đều không phải là xa khiêu, mà là cao khiêu, một chút đã bắt trùm đầu đỉnh hoành tà một cây thân cây, dễ dàng đăng đi qua, roi xuống đất khi giống nhất chích con bướm, lặng yên không một tiếng động, tố sắc vậy cư bỗng nhiên nở rộ lại bỗng nhiên tăng liêm. Bị nàng điều hạ bọt nước leng keng thùng thùng tạp lạc, văng lên một đóa đóa nước tiểu hoa, trường hợp thập phần tuyệt vời.

Nàng một mặt phát bất nhiễm bụi bậm vật áo, một mặt khẽ cười nói, “Hoàng thượng, thần phụ cũng tưởng hiểu được. Làm người cho là tiền phương chỉ có một cái lộ, thậm chí còn không có đường khi, vậy chỉ có thể cho thấy người nhân giới còn chưa đủ rộng lớn. Người có thể thử tả xem, hữu xem, thượng khán, hạ xem, chính là không thể hồi đầu xem. Hoàng thượng, hôn đã muốn ban thưởng, thần phụ đã muốn thái quá bụi gai, tranh quá thủy huê, ngài cũng một đường hướng phía trước đi.” Dứt lời xoay người, đi nhanh mà đi, hành kinh một gã nội thị, thuận tay đoạt hắn giấy dầu dù, biến mất ở tích tí tách lịch màn mưa trung.

Thánh Nguyên để nhìn xem phu nhân mông lưng mà lại tiêu sái không kèm chế được bóng dáng, lại nhìn xem trên đất ướt đầm long bào, bỗng nhiên lãng cười rộ lên, “Phu nhân, ngài ở tiền phương đi hảo, trầm rất nhanh liền vượt qua. Ngài nói đúng, nhân xác thực muốn một đường hướng phía trước, vĩnh không để khí.”

Quan Tô Y ngay cả bước chân cũng không tạm dừng, hãy còn đi xa. Thánh Nguyên để si ngốc ngốc nhìn nàng, đôi kia tố sắc quang ảnh hoàn toàn biến mất, mới nhìn hướng việc không ngừng nhật lên long bào Bạch Phúc, “Phu nhân vừa không mộ quyền thế, lại không thích cảm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, duy nhất ham mê đó là tàng thư. Người nói trầm nên như thế nào đạt được trái tim của nàng?”

Bạch Phúc chần chờ một lát, kiên trì nói, “Bệ hạ, ngài vẫn là chờ nàng hòa ly rồi nói sau. Ngài mặc dù phu nhân, phu nhân gọi nàng, khả nàng bây giờ còn là triệu đại lão gia phu nhân đâu. Còn nữa, ngài ký biết nàng yêu tàng thư, kia trong ngày thường cũng nhiều xem chút thư đi.”

Thánh Nguyên để sắc mặt âm trầm xuống dưới, vốn định quay lại nội điện, đối nhất kiện đồ lễ, không biết sao lại dừng bước, bên hông bội đao đột nhiên ra khỏi vỏ, xẹt qua một chút hàn quang, lại ngay lập tức thu lại sát khí. Mà đỉnh đầu kia nhất tiết từng bị phu nhân cầm thân cây lúc này đã rơi xuống ở

thủy huê lý, tạp khởi một trận bùn điểm

“Trở về đi.” Hấn yên lặng đứng trong chốc lát, thế này mới lững thững rời đi.

Nửa khắc chung sau, một gã tiểu hoàng môn tranh thủy huê chạy tới, thấp giọng nói, “Hoàng thượng, Thái hậu nương nương muốn gặp ngài.”

“Muốn gặp trăm lần chính mình lại đây, bất quá đến vậy thành thật ở trong phòng đợi.”

hánh Nguyên để đem tể văn đầu nhập chậu than, cương nghị lạnh lùng khuôn mặt một nửa chiếu rọi quang minh, một nửa giấu ở trong bóng tối.

Lại quá một lát, Thái hậu vội vàng tới rồi, thấy hoành ở lộ trung gian thủy huê, không thể không dừng lại bước chân, cao giọng thét ra lệnh, “Người tới, không phát hiện đường này không thông sao? Chạy nhanh dùng cát đá điền hoặc tẩm ván gỗ cái!”

Bạch Phúc đi đến hành lang chuyển về lễ, ra về cung kính đáp lời, “Khởi bẩm Thái hậu nương nương, cát đá cùng tẩm ván gỗ đã muốn phái người đi tìm, xin ngài chờ một chút một lát.”

Thái hậu làm sao chờ được rất tốt? Tả hữu tha hai vòng, rốt cuộc không làm sao được thang thủy mà qua, hấp tấp nói, “Người đem tiểu mưới sáu bọn họ bắt đến người nào vậy? Mau trả lại cho ai gia!”

“Trẫm nói qua cho người thành thật điểm, đừng sinh sự, người Không nghe.” Thánh Nguyên để cười nhạt, “Trẫm có thể truy phong phụ thân, tổ phụ, ông cố phụ vì hoàng đế, truy phong mẫu thân vì Thái hậu, cũng có thể truy phong chết đi huynh đệ kết thân vương. Có thân vương tước vị, người đường này tiểu thẳng nhai con nhóm dù thế nào cũng có thể lao một cái quận vương danh hiệu, tương lai sống được cũng coi như dễ chịu. Tranh khắc bản việc, trẫm đã muốn tha cho người một lần, người cũng không biết hối cải, lại hướng quan phụ nhân xuống tay. Trẫm không thể, đành phải gọi người xem hiểu được, tại đây trong cung, trẫm muốn cho ai sống, ai có thể sống; Trẫm muốn cho ai tử, ai thì phải chết. Trẫm muốn nghiền ai, ai đó là kiến cang; Trẫm muốn phùng ai, ai chính là nhân thượng nhân. Người xem, đây là người Trung Nguyên cái gọi là ‘Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết’. Nay tiểu thẳng nhai con có thể hay không còn sống vượt qua này nhất tào, toàn xem Thái hậu thức không cảm thấy được.”

Thái hậu khắp cả người phát lạnh, đầu như run rẩy, run giọng nói, “Hoàng thượng, năm đó là ai gia sai lầm rồi, ngài giết ai gia ba cái con trai, này bút trưởng chúng ta liền xóa bỏ đi? Ai gia nhất định tận tâm hết sức lo liệu trước Thái hậu nghi thức tế lễ, không hề đùa giỡn thủ đoạn gì, cầu ngài buông tha tiểu mưới sáu bọn họ đi. Tính ai gia van xin ngài!”

Nàng nói xong nói xong đã là lệ văng đầy khăm, hai mắt ngao hồng, hiển nhiên đã bị bức tới tuyệt lộ.

Thánh Nguyên để nhìn chằm chằm đốt thành tro tẩn bản thảo, thần nhiên mở miệng, “Nếu nghi thức tế lễ ra lại gì sai lầm, trẫm liền dùng này tiểu thẳng nhai con huyết tế vong mẫu. Người hẳn là hiểu biết ta a mẫu tính cách, nói cái gì nghi thức tế lễ không thể thấy máu, nàng sợ là thích đến thực.”

Thái hậu nhớ tới chết đi Hốt Tô Lực Nhã, nhớ tới nàng rong ruổi sa trường, chính tay đâm quân địch tư thế oai hùng, cuối cùng chậm rãi cúi đầu, khuất nhục không chịu nổi đồng ý.

Bạch Phúc âm thầm vì Thái hậu thở dài: Đây là bị bệ hạ lợi dụng xong rồi liền vứt bỏ a. Nàng mưu hoa thời điểm bệ hạ không phát tác, chờ kia thế phụ cùng quan phụ nhân giảng thượng mới chạy tới anh hùng cứu mỹ nhân, chính là đáng tiếc, quan phụ nhân tựa hồ không ăn này bộ.

Quan Tô Y ra chủ điện, tránh đi quần thần cùng hoàng thất dòng họ, lặng lẽ trở lại sườn điện. Nhân Cửu Lê tộc nhân hành quân đánh giặc rất một bộ, dựng lều trại thủ pháp tất nhiên là thập phần cao minh, bất quá nửa lâu ngày thần ngay tại trên đất trống chỉ khởi rất nhiều lều trại, bên trong bãi đại chậu than, cũng có Thái y cùng cung nhân thị đứng ở giữ, gặp ai mặt khác thường sắc liền tiến lên cứu trị, để tránh các vị quý nhân bị hàn khí, rồi xuống bệnh căn.

Cùng mới vừa rồi oán niệm từng sinh so sánh với, hiện tại sườn điện đã là nhất phái hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ. Thấy chằm chằm mà đến quan phụ nhân, mọi người vội vàng tiến lên chào hỏi, trên mặt ai cũng toát ra thần sắc cảm kích. Quan Tô Y nhất nhất gật đầu đồng ý, đi vào nội điện, đi rồi hai vòng, vẫn còn là không thể tìm được trống không bỏ đoàn.

“Nương, vị trí của ta đâu?” Nàng đi đến Trọng thị bên người nhỏ giọng hỏi.

“Ta cũng không biết oa, mới vừa đến vài cái nội thị, thủ đi rồi của người bỏ đoàn, nhưng cũng không hướng trong điện phóng, có lẽ là đã quên. Hoàng thượng có thể đem người thỉnh đi chính điện chỉ giáo vấn về, liền tuyệt không hội bạc đãi người. Người chờ, nương giúp người đến hỏi vừa hỏi.” Trọng thị đang muốn đứng dậy, chỉ thấy Bạch Phúc tổng quản rất nhanh đi vào đến, tất cung tất kính hành lễ, “Phụ nhân, nô tài phụng bệ hạ khẩu dụ, đặc đến triệu ngài đi chính điện tham tế. Có có một chữ chỉ sự, ngài giáo bệ hạ chỉ tế thành văn, làm được rất tốt pho tượng sự vị. Thỉnh.”

Hoàng thượng thịnh tình tương yêu, ai dám chống đỡ? Quan Tô Y không thể, đỉnh các vị phụ nhân cực kỳ hâm mộ không thôi ánh mắt đi chính điện, dọc theo chân tường hướng đầu người toàn động nội gian đi, rốt cuộc ở trường công chúa bên cạnh tìm được vị trí của mình. Trường công chúa thẳng thần thất lưng can ngồi chồm hổm, trên đầu gối hoành làm ra vẻ một thanh loan đao, quanh thân sát khí dày đặc, thấy nàng đến đây mỉm cười gật đầu, nó miệng nói, “Xem xét xem xét, ngay cả bệ hạ đều đến đây, Thái hậu lại vẫn không tới, thật sự là thật là lớn cái giá. Sợ là đối bệ hạ truy phong mẹ đẻ cử chi tâm tồn bất miễn đâu.”

Lời này có thể công khai nói ra khẩu sao? Quan Tô Y nhìn xem mặt lộ vẻ dị sắc triều thần, vì Thái hậu danh dự bị ai một lát.

Chương 111: Song tử

Mệnh • sẽ bị hoàng đế niết ở lòng bàn tay, nay sống hay chết chưa biết được, Thái hậu nào dám biểu lộ ra nửa phần bất mãn? Sở dĩ muốn là vì tranh quá thủy huê thời điểm dơ bẩn vậy, không thể không một lần nữa đổi một bộ đồ lễ thôi. Đồ lễ này xa hoa nhất bảo phục, như một tầng một tầng hướng lên trên bộ, mười mấy cái cung nga đồng thời động thủ cũng phải bận việc hao một trận nhí.

Là cố, trong điện mọi người đợi một khắc chung mới gặp Thái hậu vội vàng tới rồi, ở hoàng đế tả sau sườn quý định. Triều thần cùng hoàng thất dòng họ như thế nào chỉ tưởng đã cũng chưa biết, nhưng cảm thấy nhất định rất. Thánh Nguyên để lại sắc mặt như thường, nâng thủ ý bảo nghi thức tế lễ bắt đầu, yên tĩnh trông trải đại điện lập tức vang lên bi thương nhạc buồn, hoàng chung đại lũ, chiêng trống rùm beng, phạm âm vang trời, nhất phái nghiêm nghị khí tượng.

Nhạc buồn tiem tức, tăng nhân cùng tân khách tụng kinh thanh chậm rãi hồi nhập trong đó, ở trong điện không ngừng quanh quẩn, chấn xúc màng tai. Quan Tổ Y vẫn là lần đầu tiên tham gia như thế long trọng mà lại long trọng trường hợp, không ý thức liền đắm chìm trong đó, an quyết tâm thần.

Tụng hoàn một đoạn kinh văn, Thánh Nguyên để đi lên đài cao, quý cho linh tiền, gần từng tiếng xướng đọc tế văn, dẫn tới mọi người nghiêng tai lắng nghe. Triều thần nhóm nguyên tưởng rằng bằng bề hạ văn thái, có thể đem câu viết lưu loát cho dù không sai, lại không liệu này thiên bản thảo nhưng lại như thế rung động đến tâm can, thúc giục nhân rơi lệ, thả vẫn là lấy thư cách thức viết liền, càng phát ra lập ý khắc sâu.

Nếu là không có này thiên tế văn, bọn họ tuyệt không thể tưởng được bề hạ đúng là bị bày sói nuôi lớn, cũng không thể tưởng được hấn ở trên chiến trường như thế nào quét ngang ngàn quân, lịch biến sinh tử. Nhân số dĩ trở nên cường đại tiến tới vĩ đại, quả nhiên cần không giống người thường tạo hóa, càng cần nữa vượt mọi khó khăn gian khổ tiến công. Bề hạ một đường đi tới thực tại không dễ, có thể đi lên ngôi vị hoàng đế lại ý trời!

Vốn là bị áp đảo triều thần nhóm, lúc này đối bề hạ đã là kính sợ phi thường, tái không khác tâm. Viết xong long huyết huyền hoàng, nên tế văn đầu bút lông xoay mình chuyển, không ngờ tự khởi niềm thương nhớ dừng tình, chí cương tới mạnh mẽ hành văn nội sấm tạt mấy phần nhu ti, lại nửa điểm không hiện đột ngột, ngược lại hài hòa đến cực điểm, cũng đem ngẩng cao nhạc dạo chậm rãi lập hạ, chìm vào cực kỳ bi ai.

Hiểu biết linh mãnh giả lập tức liền ý thức được: Đây vài cái định âm điệu kéo thuyền đoạn, tất là quan phu nhân gây nên. Cũng đang bởi vì nàng nâng thủ đề ép nhất áp, mới không làm cho này thiên tế văn dính đầy mùi máu tươi nhĩ cùng giết chóc khí, ngược lại tăng thêm hùng kì vĩ lược cùng kinh tâm bi phách.

Hảo văn! Chí tình chí nghĩa, chí cương chí nhu, thành tâm thành ý chí hiếu! Có thể nói lại nhất thiên truyền lại đòi sau chi chi! Đây Văn Nhược là chiêu cáo thiên hạ, hoàng uy càng tăng lên, hoàng quyền càng ổn, thực long thiên tử đồn đãi ổn thỏa tin đồn Cứu Châu! Triều thần nhóm một mặt âm thầm ủng hộ, một mặt không thể không thừa nhận: Chỉ có quan phu nhân mới có thể vì thế văn định ra bậc này vừa nhu cũng sức nhạc đạo, nếu thay gì một vị đại nho, đều không viết ra được như vậy cảm động sâu vô cùng hiệu quả. Không nói nam tử trời sinh so với nữ tử tục tần, không tốt biểu đạt nhậm nhậm tình cảm, cho dù có thể biểu đạt, lại sao dễ làm bề hạ mặt nói cho hấn “Người nên như thế nào như thế nào hồi tưởng trước Thái hậu”? Xấu hổ đều tính việc nhỏ, nháo không tốt sẽ gặp bị trừ thượng một cái “Đại bất kính” Đắc tội danh.

“Hảo văn!” Đắm chìm ở đều tự trong suy nghĩ triều thần bị Huyền Quang đại sư một câu tán thưởng tỉnh lại, phủ một hồi thần mới phát hiện hai má đã treo đầy nước mắt, mà trên đài cao thái bề hạ lại hai mắt nhắm nghiền, nghẹn ngào khôn kể, dường như đau đến mức tận cùng.

Chẳng sợ phía trước ở bên trong điện đã đã khóc một hồi, Quan Tổ Y nhâm nhiên đỏ hốc mắt, thấy trưởng công chúa truyền đạt khăn tay, vội vàng tiếp nhận sát mặt.

“Tiểu tử này văn thái tiến rất xa a! Quả nhiên chỉ có quan phu nhân mới có thể giáo hảo hấn. Nhớ năm đó lão nương dạy hấn học thuyết nói, gương mặt thiếu chút nữa bị hấn cong hoa, cuối cùng không thể, chỉ phải đưa hấn ấn đánh, mỗi ngày đánh, ngay cả đánh một tháng mới đưa hấn phục tùng. Hấn trước hết học được từ nhĩ chính là a mẫu, trước hết theo ta nói trong lời nói chính là ‘A mẫu ở đâu nhĩ’. Lúc ấy ta không dám đáp hấn, bởi vì ta cũng cho rằng hấn là ác quỷ chuyển thế, sở dĩ tiếp cận hấn, dạy hấn, bất quá vì chơi thật vui thôi.” Trưởng công chúa nhớ lại văng tích, lòng tràn đầy cảm khái.

Quan Tổ Y yên lặng nghe, trong lòng thực không phải tư vị nhĩ. Nàng vẫn như cũ câu giận Hốt Nạp Nhĩ làm việc phóng • đảng, oán khí lại giảm bớt rất nhiều. Hấn sở dĩ tính cách mạnh mẽ bá đạo, chính là sinh tồn hoàn cảnh sở trí, nào có dã thú hội cùng người giảng đạo lý? Gặp con mỗi phác đi lên cần xé mới là chúng nó bản năng. Ở trước mặt mình, hấn có thể khắc chế loại này bản năng, không làm ra không thể văn hồi việc, đã tính cực kỳ dụng tâm.

Tế văn chung quy không bị đốt cháy, tiếp tục cung ở linh tiền nhuộm dần nguyệt lực, đài Thái hậu linh cữu hạ táng ngày đó tái tùy theo mai táng.

Làm Huyền Quang đại sư tuyên bố hôm nay buổi sáng nghi thức tế lễ chấm dứt, triều thần nhóm còn hồi bất quá thần đến. Bọn họ đã muốn làm tốt ngày đêm tụng kinh không ngừng chuẩn bị. Phải biết rằng tiền triều mặt để vì mình vong mẫu tổ chức cúng bái hành lễ, ước chừng đem tăng lữ cùng văn võ đại thần giam ba cái nhiều tháng, có bao nhiêu nhân niệm tới ho ra máu, lại có bao nhiêu nhân lực kiệt mà chết, nay đã không thể thi, nhưng thâm thiết trí nhớ vẫn cứ như tân.

Nguyên tưởng rằng Hoàng thượng như thế coi trọng trước Thái hậu nghi thức tể lễ, dù thế nào cũng phải noi theo một hai, lại không liều hấn nhưng lại như vậy khoan thứ, buổi sáng hai cái canh giờ, buổi chiều hai cái canh giờ, buổi tối đều tự tán đi, nếu ngại lui tới không tiện cũng có thể ở thây âm tự trụ hạ, quả là hòa nhã nhân giả!

Các vị đại thần hoài sù ý cảm ơn chỉ tâm cung đưa bệ hạ, lại không liều hấn nhưng lại triệu tập mọi người cùng noi đi phòng ăn dùng cơm bổ thí, chút không có để vương cái giá. Mọi người thụ sủng nhược kinh, theo đuôi mà đi, Quan Tổ Y bị trưởng công chúa kèm hai bên, không thể không trụ ở sau đó.

Hai người ở bên trong cung nữ từ kia bàn ngồi xuống, thoáng nhìn biểu tình nghiêm nghị, ánh mắt thanh chính Thánh Nguyên để, nhất tề trong lòng trung cười nhạo.

“Này sốt ruột ngoạn ý, càng ngày càng hội trang! Trước kia đem cái gì đều viết ở trên mặt, đầu óc cũng là một cây cân, hiện tại làm hoàng đế, nhưng thật ra có thể giấu đi một ít xấu xa tâm tư.” Trưởng công chúa cũng không thờ phụng cái gọi là thực không nói, tâm không nói, một mặt mồm to bảo com một mặt thấp giọng trào phúng, ánh mắt chậm rãi dời, dừng ở đối diện vài tên trên người cô gái.

Quan Tổ Y theo nàng tầm mắt xem qua đi, nhướn mày nói, “Vài vị hoàng tử phi nhưng thật ra cử tâm thành, ánh mắt đều khóc đỏ, nay ngay cả com đều ăn không vô.”

Đối diện ngồi đứng là Thái hậu ba cái con dâu, nhân phu quân vẫn chưa bị truy phong, cho nên chỉ có thể lấy hoàng tử phi tương xứng, cảm giác không duyên cớ so với Hốt Nạp Nhĩ thấp hai búi. Lần trước hoa bữa tiệc gấp mặt, này mấy người bên người vây quanh rất nhiều đứa bé, nùng trang tươi đẹp xóa sạch, vênh mặt hất hàm sai khiến, hơi có chút hiện nay Vô Trần ý tứ hàm xúc nhị, cùng hiện tại thế lương sợ hãi một trời một vực. Nhất là đại hoàng tử phi, ngón tay không ngừng run run, mà ngay cả bát khoai đều đoan không dậy nổi.

Trưởng công chúa hừ lạnh một tiếng, “Cái gì tâm thành? Mệnh • rể bị nhân lấy trụ, không thể không khuất phục thôi. Trong cung đã muốn thời tiết thay đổi, nhìn một cái này Cửu Lê tộc cung phi, trước kia ngay cả Hốt Nạp Nhĩ biến cũng không dám đánh, hiện tại nhưng thật ra một đám mực hàm • □□, rục rịch; Này Hán nhân tần phi càng miễn bàn, lúc này phòng chừng đã ở cân nhắc như thế nào thông đồng, như thế nào thị tẩm. Lòng người dịch thay đổi a!”

Mệnh • rể? Chẳng lẽ là chư vị tiểu hoàng tôn? Quan Tổ Y trong lòng cân nhắc, gặp Thái hậu lâu bắt nhập tịch, không khỏi hỏi một câu.

“Người không biết sao? Nàng chủ động thỉnh cầu vì trước Thái hậu niệm chừng cửu cửu tám mươi một thiên kinh văn, lúc này nói vậy còn tại linh tiền xao mỗ đâu.” Trưởng công chúa nhếch miệng cười, “Thái hậu cùng trước Thái hậu tỷ muội tình thâm, cảm thiên động, thật là chúng ta mẫu!”

Niệm chừng cửu cửu tám mươi một thiên kinh văn, sợ là hội học máu mà chết đi? Tiểu hoàng tôn quả nhiên bị Hốt Nạp Nhĩ lấy ở. Quan Tổ Y nâng chung trà lên thiên âm, trong lòng cũng không nửa điểm thương hại hoặc không đành lòng. Đây là nội hướng tranh đấu, vốn là cùng nàng không quan hệ, nàng giữ được chính mình cùng người nhà bình an là đủ rồi. Trông mất gian, hình như có một cỗ nóng rục ánh mắt dò hỏi lại đây, tái gương mặt, thấy chỉ có Hốt Nạp Nhĩ kia trương nghiêm túc khuôn mặt, trong lòng nàng bắt đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

Đúng vào lúc này, một gã cung nga vội vàng đi tới, ở nàng bên tai nói nhỏ, “Quan phu nhân, ngoại điện tuần tra thị vệ bắt đến một gã bộ dạng khả nghi thiếu niên, đối phương tuyên bố là ngài con riêng, thỉnh cầu ngài đi qua phân biệt một phen, miễn cho ngộ thương vô tội.”

Triệu Vọng Thư như thế nào chạy tiến hoàng gia đàn tràng đến đây? Hấn không muốn sống nữa? Quan Tổ Y kinh hãi, buông bát khoai cùng đang ngồi mọi người nhất nhất xin lỗi, lặng yên đi ra ngoài, đi vào trước điện không, quả gặp Triệu Vọng Thư bị trói gô giam ở. Nàng vội vàng tiến lên cầu tình, chờ thị vệ rời đi mới lôi kéo hấn đi đến yên lặng góc, hỏi hấn vì sao sấm đến.

Triệu Vọng Thư mới đầu liều chết không nói, bị đe dọa vài câu mới khóc sụt sướt ngôn cùng Diệp Trần tưởng niệm tỷ muội, muốn cùng diệp thái nữ gặp một mặt, hấn không đành lòng đối phương thất vọng, thế này mới đã chạy tới tìm hiểu.

“Nương, ngài trăm ngàn đừng đem ta bị nắm chuyện nói cho phụ thân, nếu không hấn hội càng ghét cay ghét đắng mẫu thân. Mẫu thân cái gì đều không có, chỉ có ta cùng đại di mẫu. Ngài như vậy cao cao tại thượng, hài lòng thuận ý, là được giúp đỡ, cùng nàng một cái phương tiện đi? Tính con trai van xin ngài! Hôm nay tất cả đều là con trai tự chủ trương, cùng mẫu thân không quan hệ, xảy ra chuyện, con trai cũng một mình gánh chịu!”

Nhìn nước mắt tứ giàn giữa Triệu Vọng Thư, Quan Tổ Y nhìn không được nhớ tới đời trước hấn. Đồng dạng bị người lợi dụng, đồng dạng hăm sâu từ, một cái là di, một cái là thân mẫu, hấn như thế nào đi học không ngoan đâu? Ở trong lòng hấn, huyết thống mới là quan trọng nhất đi? Người bên ngoài đối hấn dù cho, sợ cũng để không được chỉ thân người một câu nói dối.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, bắt đắc dĩ nói, “Người chờ, ta tìm người giúp người hỏi một câu diệp thái nữ rơi xuống.” Cuối cùng vẫn là không nhìn được báo cho một câu, “Mặc kệ hôm nay là ai sai sử người tới, nàng không nên không biết tự tiện xông vào hoàng gia cấm địa là từ tội. Ngày sau làm việc phía trước hiểu rõ số, đừng dễ dàng thiệp hiềm.”

Triệu Lạc Ly vốn định phản bác, nhớ đến cùng mẫu thân ước định, cắn răng nói, “Không có người sai sử con trai, là con trai chính mình muốn tới.”

“Không cần một ngụm một cái con trai, ta không phải người nương.” Quan Tổ Y cũng không quay đầu lại đi rồi, thật vất vả tìm được một vị cung nga, hỏi diệp thái nữ tình huống, miễn nghĩ đến phải nhận được đối phương đã muốn bạo vong tin tức, lại nghe người này cung kính nói, “Phu nhân muốn gặp diệp thái nữ? Nàng ngay tại tầng xá ở đây, nô tỳ này liền bang ngài an bài.”

Quan Tổ Y lập tức ý thức được này lại là Hốt Nạp Nhĩ làm chuyện tốt, hấn nhưng lại thật sự làm ra một cái Diệp Trần! Nếu là làm cho Diệp Trần cùng

Diệp Trần gặp mặt thì như thế nào? Diệp Trần tưởng trở về cung đình mộng đẹp sợ là hội hoàn toàn thoát phá đi?

Nàng ánh mắt thoáng tối sầm lại, theo cung nga trong lời nói nói, “Vậy liền làm phiền nữ quan hỗ trợ an bài, ta còn muốn mang vài người lại đây, có thể chứ?”

“Tất nhiên là có thể. Phu nhân thỉnh đi, nô tỳ an bài hảo sau liền ở chỗ này chờ ngài.”

ung nga quả nhiên miệng đầy đáp ứng xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Thỉnh chỉ

Editor: Thiên Vi

Diệp Trần vô luận như thế nào cũng tưởng không đến Triệu Vọng Thư nhưng lại thật sự hội tìm hiểu đến Diệp Trần tin tức. Như thế nào khả năng đâu? Nàng du hồn bình thường đi theo hần đi vào tầng xá, thấy bán nằm ở trên giường nữ tử, trong lòng một trận kinh khiêu. Tuy rằng lão thái rất nhiều, cũng tiêu tụy rất nhiều, nhưng thật là của nàng ngũ quan đúng vậy.

“Người cuối cùng là ai?” Nàng không dám tin ni non.

“Các người tán gẫu đi, ta ở bên ngoài chờ.” Quan Tổ Y không có hứng thú đi thăm này ra trò hay. Tận mắt chính mình bệnh nguy kịch, một số gần như tử vong, Diệp Trần sẽ là như thế nào một loại tâm tình? Diệp Trần mới là nàng chân chính muốn thân phận, nhưng mà này thân phận lại không hiểu bị một cái cùng nàng bộ dạng giống nhau như đúc nữ tử chiếm đi, nàng hần là hội thực sợ hãi đi? Sợ hãi qua đi đó là thật sâu tuyệt vọng. Bởi vì này đại biểu cho nàng vĩnh viễn mất đi hội cung cơ hội.

Yểm đi dạo nhất vòng lớn, kết quả là nàng vẫn là chỉ có thể làm Triệu Lục Ly thê tử, mà hiện tại Triệu Lục Ly, mà ngay cả tước vị cũng chưa. Theo Tiệp dư biến thành thứ nhân chi thể, này chênh lệch giống như cho theo thiên quốc ngã vào địa ngục. Nàng tối khát vọng tất cả, đều vào hôm nay bị đều hủy diệt.....

Vừa tư điểm, phòng trong liền truyền đến một trận thét chói tai, môn phanh một tiếng đẩy ra, theo sau đó là Diệp Trần bùm mặt chạy đến, hồng mắt hô to, “Ta là ai? Ta rốt cuộc là ai? Ta là Diệp Trần, ta rõ ràng là Diệp Trần mới đúng.....”

Triệu Vọng Thư theo sát phía sau, lo lắng hô to, “Mẫu thân ngài chậm một chút, nơi này là hoàng gia đàn tràng, không thể tùy tiện chạy loạn!” Hần cho tới bây giờ còn muốn làm không rõ, Diệp Trần trong miệng “Trần” Cuối cùng là người nào tự.

Quan Tổ Y hướng phòng trong nhìn lại, đã thấy kia diệp thái nữ dùng khăn từ lau khô miệng máu tươi, “Đau khổ” Nói, “Làm cho quan phu nhân chê cười. Ta bệnh tận xương tủy, thời gian vô nhiều, lúc trước thổ một búng máu, có lẽ là đem muội muội dọa ở. Thỉnh cầu phu nhân đưa nàng trở về, chờ nên làm cho nàng va chạm quý nhân.” Nói xong nói xong nhưng lại tê tâm liệt phế khụ đứng lên, nghiêm nhiên một bộ gần chết bộ dáng.

Quan Tổ Y đi vào đi, giấu thượng cửa phòng, nhìn kỹ xem nàng mép tóc tuyến cùng má sườn, lại nheo nheo nàng cằm, cuối cùng đem kia tầng thật mỏng □□ vén điệu, sùy tiến tay áo trong túi, thế này mới yên lặng đi rồi. Bán còn hơi thở mong manh diệp thái nữ lập tức khóa từ cửa phòng, ni non nói, “Bệ hạ quả nhiên liệu sự như thần, phu nhân nhưng lại thật sự đem của ta □□ vén đi rồi. Đây là cái gì tội xấu?”

Được □□, mỗi ngày tụng kinh liền cũng không cảm thấy khó qua, tựa hồ ở trong nhảy mất, cửu cửu tám mươi mốt thiên liền trôi qua, đưa trước Thái hậu lĩnh cửu vào hoàng lăng, các vị mệnh phụ liền đều tự thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà.

Ở lay động trên xe ngựa, Quan Tổ Y thấp giọng hỏi, “Nương, Thái hậu thân thể như thế nào?”

“Ai, đại không bằng tiền. Lần này chung quy bị thương căn bản, nếu không có Hoàng thượng kiệt lực ngăn cản, sợ là hội ngao chết ở linh tiền.”

“Hoàng thượng thuần hiếu.” Quan Tổ Y che quai hàm, cảm giác nha có điểm toan.

“Cũng không phải là thôi! Hoàng thượng kia thiên tế vẫn sớm truyền đi thiên hạ đều biết.

gười khác đều nói hần là thực long thiên tử, trên người mang theo long khí, tài năng làm vạn thú thần phục. Lại nói tiếp, việc trải qua của hần thật đúng là truyền kỳ, nếu cho người ngoại tổ mẫu nghe qua, tất hội ba ba chạy tới Yên kinh, thỉnh cầu vì hần chỉ truyền. Người nhớ người ngoại tổ mẫu sao?” Trọng thị cười sờ sờ nữ nhi phát đỉnh.

Không đợi Quan Tổ Y trả lời, ngoài cửa sổ xe truyền đến một đạo sang sáng thanh âm của, “Muội muội, người cấp tỷ tỷ một câu lời chắc chắn, người gì thời điểm hòa ly a? Nay trên phố mở bàn cược, chỉ chờ người trở về đại náo Triệu gia đâu!”

Lý thị vui cười biểu tình ở vển rềm xe lên, thấy phụng phịu Trọng thị sau đông lại thành băng, lập tức quay đầu ngựa lại, chạy như điên mà đi.

“Đó là Trần Tây hầu chị dâu Lý thị? Quả nhiên thô nhân một cái. Cái gì khai bàn cực? Cái gì chờ người trở về đại náo Triệu gia? Nan bắt thành người thật muốn hòa ly? Người tổ phụ cùng phụ thân chung quy là nam nhân, không hiểu nữ nhân khổ sở, hòa ly tái giá chỗ nào có ngoài miệng nói được nhẹ? Đồn đãi vớ vẩn tạm thời không đề cập tới.”

Trải qua ba tháng lắng đọng lại, Quan Tổ Y sớm đã suy nghĩ cẩn thận. Nhân muốn nhìn về phía trước, chẳng sợ này từng bước đều không phải là chính nàng tương mại, nhưng ký đã đặt chân, thì không thể lui bước. Nàng vén tay áo lên, lộ ra khuỷu tay nội sườn chu sa chí, đánh gãy Trọng thị trong lời nói, “Nương, ta cùng với Triệu Lục Ly thành hôn gần 1 năm, hấn chưa bao giờ chạm qua ta. Hấn quên không được Diệp Trần, nên vì nàng thủ thân như ngọc. Diệp Trần không ở khi, Triệu gia đều không có của ta nơi sống yên ổn, nàng ký đã trở về, ngài còn muốn làm cho ta tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, độc thủ cả đời sao? Nữ nhi tự hồi không phạm cái gì đại sai, vì sao phải thừa nhận loại này trừng phạt?”

Trọng thị nhìn chăm chăm chu sa chí, biểu tình mấy độ biến hóa, thẳng qua một hồi lâu mới nói giọng khàn khàn, “Người như thế nào chưa bao giờ nói cho nương a? Ta số khổ nữ nhi, này 1 năm đến người đều quá như thế nào ngày? Một ta còn nghĩ đến Triệu Lục Ly sửa tốt lắm, chắc chắn toàn tâm toàn ý đối đãi người! Lão điều, thay đổi tuyến đường thay đổi tuyến đường, không đi Triệu phủ, đi đế sư phủ!”

Nàng ôm nữ nhi, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ, “Nương cái này cho người tổ phụ đi trong cung cầu hòa cách thánh chỉ! Triệu Lục Ly ký thích Diệp Trần, vậy liền làm cho bọn họ song túc song tề đi thôi!”

Không nghĩ xe ngựa vừa sử đến chân núi, liền gặp đi lên tiếp nhân Triệu Lục Ly, hấn vui mừng nhảy nhót biểu tình đang nhìn gặp nỗi giận dưng dưng nhạc mẫu sau lược hiển tri trệ, cần đón nhận tiền hồi kỹ, lại chỉ phải đến một câu “Vô liêm sỉ này nọ” lẳng nhục.

Hai lượng xe ngựa trước sau đến đế sư phủ, trong đó một chiếc nhập môn sau lại vội vàng đi ra, đi trong cung; Một khác lượng đội đến chạng vạng còn không chịu rời đi.

Triệu Lục Ly cảm giác chính mình trái tim đã muốn bị cắn nát, tiện đà hóa thành nùng huyết, từ nay về sau không bao giờ nữa có thể phục hồi như cũ. Hấn mơ hồ biết nhị vị Thái Sơn đại nhân vào cung ý muốn như thế nào, lại vô lực ngăn cản. Hấn duy nhất có thể làm chính là chăm chú nhìn trước mắt son son đại môn, hy vọng chính mình phán nhất quý, suy nghĩ nhất quý nhân có thể chậm rãi đi ra, hướng chính mình nhẹ nhàng cười.

Hấn hốc mắt sớm hồng thấu, khó có thể danh trạng sợ hãi cảm ách trụ cổ họng, làm hấn phát không ra nửa điểm nhi thanh âm.

Tổ Y, người đi ra xem ta liếc mắt một cái! Tổ Y, nói cho ta biết người đều không phải là muốn cùng ta hòa ly! Tổ Y, này ba tháng ta ngay cả gia cũng không dám hỏi, vẫn ở tại chân núi chờ người! Tổ Y, ta yêu nhân là người! Ta rốt cuộc hiểu được ta yêu nhân là người!

Hấn ở trong lòng một lần lại một lần thông báo, một lần lại một lần hò hét, lại thủy chung không thể có lấy dừng khí gõ cửa, bởi vì hấn dự cảm đến, này phiên môn mở ra thời điểm, đó là chính mình mộng đẹp thoát phá thời điểm. Nhớ ngày đó cưới Tổ Y khi, hấn là loại nào không cam lòng nguyện, lại là như thế nào bốn phía tiêu xài của nàng sẵn sóc cùng nhu tình. Nàng ở long phượng nền đỏ hạ cười đến như vậy ngượng ngừng ngọt, hiện tại hồi tưởng đứng lên lại vẫn rõ ràng ở mục, tâm tri thần đẳng.

Chích liếc mắt một cái, nàng liền khắc vào trong lòng hấn, lại nhân trong lòng bị long đông, không chịu tình ngộ.

Vị Ương cung trung, Thánh Nguyên đế chính nắm bắt một ngô đầu uy nhất chích liêu ca, nghe nói đế sư cùng Thái Thường cầu kiến tin tức, thiếu chút nữa đụng ngã bên cạnh bàn dài.

“Mau, mau tuyên nhị vị Thái Sơn đại nhân nhập điện!” Hấn một mặt phủ chính bàn dài một mặt vung tay áo.

Ngay cả “Thái Sơn đại nhân” đều kêu thượng, bệ hạ, ngài có phải hay không phải rất gấp gáp điểm? Bạch Phúc cảm thấy bất đắc dĩ, đi đến cửa đại điện lại quay lại đến, thấp giọng nhắc nhở, “Bệ hạ, ngài trước đem điều miệng phong thượng đi, miễn cho khiến cho nhị vị đại nhân hoài nghi..”

“Đối, ngậm miệng.” Thánh Nguyên đế lập tức nắm liêu ca tiêm uế, làm cho nội thị dùng tơ lụa buộc thượng.

Quan lão gia từ cùng Quan phụ đi vào nội điện khi, chỉ thấy Hoàng thượng đang ngồi ở bàn dài sau, cầm trong tay một quyển luận ngữ, nhíu lại mi tâm cùng ngẫu có linh quang hiện lên đôi mắt biểu hiện ra hấn đang ở dụng công, thả rất có đoạt được.

“Vi thần gặp qua Hoàng thượng.” Hai người còn chưa hạ bái đã bị hấn nâng dậy đến, dẫn vào hạ thủ ngồi xuống.

“Hoàng thượng đây là ở châm chọc năm nay khảo đề?” Quan lão gia từ cho rằng không thể một chút liền đem đề tài xả đến hòa ly, làm Hoàng thượng phản cảm, trước tâm sự khác, tái chậm rãi đạo đi qua.

Này khả khổ Thánh Nguyên đế, rõ ràng nội tâm đã vô cùng lo lắng không chịu nổi, thậm chí ngay cả ý kiến phúc đáp đều viết xong, lại thủy chung không thể lấy ra nữa.

Tán gẫu hoàn khoa cử tán gẫu dân sinh, tán gẫu hoàn dân sinh tán gẫu thủy lợi, tán gẫu hoàn thủy lợi lại tán gẫu chiến sự, đem hấn viên kia không ngừng kinh hoàng trái tim xoa nhẹ lại nhu, thái lại thái, thiếu chút nữa đến mức xanh cả mặt, Quan lão gia từ mới sâu kín mở miệng, “Có một việc không biết nên không nên đề.”

Đề, ngài chỉ để ý yên tâm lớn mật đề! Trẫm đã muốn chuẩn bị tốt tiếp theo phu nhân! Thánh Nguyên để nội tâm cấp kêu, trên mặt lại ra vẻ nghi hoặc, “Nga? Đề sư có gì khó chỗ? Chỉ để ý nói ra, trẫm bang ngài nghiên cứu nghiên cứu.”

“Cũng là vì ta vậy không thành dụng cụ cháu gái nhi.” Quan lão gia từ thở dài một tiếng, êm tai nói tới, cuối cùng bá phục nói, “Cầu Hoàng thượng xem ở Quan gia chích này một cây dòng độc đỉnh phân thượng, chuẩn nằng hòa ly trở về nhà đi! Nàng ở Triệu gia thật sự là đài không nổi nữa, nếu không ta cũng sẽ không nhà mình này Trương lão mặt đến cầu ngài.”

“Thỉnh Hoàng thượng thành toàn.” Quan phụ cũng thật sâu hạ bái.

Thánh Nguyên để cảm giác sâu sắc chính mình tội nghiệt ngập trời, nếu là làm cho nhị vị Thái Sơn đại nhân biết phóng Diệp Trần trở lại đắc tội khôi đúng là chính mình, không biết hội như thế nào sinh khí. May mà hần theo người Miêu kia chỗ được □□, đem năm đó lạn sự che đậy, nay ngay cả Thái hậu đều hoài nghi trí nhớ của mình xảy ra chuyện không may, trên đời quả thực có hai cái Diệp Trần, người bên ngoài lại sao lại miệt mài theo đuổi?

Hiện tại vấn đề duy nhất là nên như thế nào trấn an hảo phu nhân. Nàng tính tình tựa hồ càng lúc càng lớn. Tư điểm, Thánh Nguyên để trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, khóe miệng lại ta ra một tia vui vẻ chịu đựng mỉm cười.

“Lúc trước là trẫm thần thờ, hại phu nhân, hôm nay cũng nên trẫm đến cúi bô này kết. Nhị vị đại nhân chó nên ưu phiền, tương lai trẫm nhất định cấp phu nhân chỉ một môn trên đời tốt nhất hôn sự.” Hần nâng dậy hai vị Thái Sơn, làm bộ làm tịch nói, “Ngài nhị vị đi về trước, sau đó Bạch Phúc sẽ gặp mang theo thánh chỉ đi Triệu phủ, tất không gọi người bên ngoài bồi nhọ phu nhân nữa phần.”

Quan lão gia từ cùng Quan phụ thiên ân vạn tạ, luôn mãi dập đầu, chân trước vừa bước ra cửa điện, sau lưng còn có nhất chích liêu ca hô lạp lạp hướng để sư phủ bay đi.

Trọng thị ở phía trước thỉnh lo lắng chờ đợi, Quan Tổ Y cũng đã định liệu trước, tự cố trở về phòng tiểu khê, vừa tĩnh ngủ lại đây, chỉ thấy một con mắt châu sáng liêu ca phi lặc cửa sổ, một mặt nháy bắn một mặt hô, “Phu nhân gì thời điểm hòa ly? Phu nhân gì thời điểm hòa ly?”

“Vật nhỏ này như thế nào lại tới nữa? Cả ngày cùng gọi hồn dường như, vẫn thúc giục ngài hòa ly. Đài nô tỳ lấy đạo thước đem nó miệng đồ thượng.” Kim Từ cười hi hi đi đào túi tiền. Ở thấy âm tự niệm kinh thời điểm, toàn dựa vào này chích chim chóc nằng mới không bị buồn tẻ, một ngày qua lại phi năm sáu tranh, sau đó không gián đoạn kêu hòa ly, tiểu bộ đáng thực khiếm nẫu.

“Cho ta đi.” Quan Tổ Y tiếp nhận túi tiền, niệp một viên đạo thước đưa tới liêu ca bên miệng, ôn nhu dụ hồng, “Ngoan, theo ta học, Hốt Nạp Nhĩ vô liêm sĩ.”

Những lời này liêu ca học có một đoạn ngày, phát âm đã thập phần chuẩn xác, lặp lại một lần liền thảo một ngụm cái ăn, chờ nhất túi đạo thước toàn trác quang mới lưu luyến không rời bay đi, cách thật xa còn có thể nghe thấy “Vô liêm sĩ vô liêm sĩ” tiếng mắng.

Quan Tổ Y đứng ở bên cửa sổ nhìn ra xa, mắt thấy tiểu Hắc điểm biến mất ở chân trời mới từ từ cảm khái, “Thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hòa ly

Editor: Thiên Vi

Được tổ phụ cùng phụ thân lời chắc chắn, Quan Tổ Y ngược lại có chút không yên, thử dò xét nói, “Tổ phụ, phụ thân, ta nghĩ đem Mộc Mộc cũng mang về đến, có thể chứ?”

Quan lão gia từ trầm ngâm nói, “Nhiều một bộ bát khoái mà thôi, người muốn mang liền mang về đến đây đi. Kia đứa nhỏ ta đã thấy, là cái nhu thuận có hiểu biết, nhưng hần dù sao cũng là Triệu Lục Ly nghĩa tử, Triệu gia kia đầu sợ là sẽ không đồng ý.”

Quan Tổ Y chắc chắn nói, “Hòa ly chi phụ nếu tướng đem phu gia đình tự mang đi, tự nhiên là ngàn nan muôn vãn khó khăn, nhưng Mộc Mộc không phải Triệu gia nhân, cùng Triệu Lục Ly không có nửa điểm huyết thống quan hệ. Hần mặc dù thu lưu hần, lại chưa từng chiều cố quá hần nửa ngày, ngay cả hộ tịch cũng chưa cho hần thượng. Theo luật pháp gốc độ mà nói, Mộc Mộc chính là sống nhờ Triệu phủ, tùy thời có thể chạy lấy người.”

Quan phụ nhú mày nói, “Triệu Lục Ly mà ngay cả hộ tịch cũng chưa cấp đứa nhỏ trái qua?”

“Mộc Mộc đến khi hần chính phùng tang thê chi đau, làm sao có tâm tư trông nom người bên ngoài, nhiều nhất cấp một ngụm cơm ăn thôi. Vẫn là đệ muội xem bất quá mắt, đem đứa nhỏ nhận được chi thứ hai chiều cố, thế này mới làm cho hần bình an vừa được hiện tại. Nay đệ muội không có, Diệp Trần lại là cái ngoại tử nội độc tính tình, ngay cả thân tử cũng không cố, huống chi Mộc Mộc? Nếu là không đem hần mang về đến, ta tất nhiên ngày đêm nan an.”

“Nếu như thế, vậy liền đem hần mang về đến đây đi.” Quan lão gia từ đánh nhịp.

Quan Tô Y mừng rỡ, thế này mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị hồi Triệu gia, mới ra phủ môn chỉ thấy Triệu Lục Ly đứng ở bậc thang hạ, bóng dáng biến mất ở chập tối bên trong, có vẻ thập phần tịch liêu. Được nghe động tĩnh hân đột nhiên hồi đầu, vui vẻ nói, “Tô Y, người nguyên cùng ta trở về nhà?”

“Đi thôi.” Quan Tô Y vẫn chưa nói nhiều, cùng người nhà bái biệt sau đi lên xe ngựa, thúc giục, “Như thế nào còn không đi? Ngốc đứng ở nơi đó để làm chi?”

Triệu Lục Ly bừng tỉnh mộng tỉnh, vui mừng vui mừng hi cùng nhạc phụ nhạc mẫu bái biệt, cuối cùng khiêu lên xe ngựa vội vã đi. Hân nguyên tưởng rằng phu nhân vào đề sự phủ liền tuyệt không hội trở ra, may mắn, may mắn.

Hai người tương đối không nói gì, một cái là không lời nào để nói, một cái là lo lắng sợ hãi, tựa hồ chịu đựng hồi lâu mới cảm giác xe ngựa chậm rãi dừng lại.

“Lão gia, phu nhân, các ngài cuối cùng là đã trở lại!” Quan gia vội vàng chào đón, một bộ chung giải thoát biểu tình. Nay ba cái nhiều tháng hân thật là có cực khổ ngôn a! Nguyên tưởng rằng phu nhân chương gia nghiêm hà, ở nàng thuộc hạ đương sai không dễ dàng, cho tới bây giờ mới hiểu được khắc nghiệt so với tao loạn tốt hơn ngàn bội số lần!

“Lão gia, phu nhân, các ngài là không biết oa! Tiên phu nhân, không không không, là Diệp phu nhân, nàng đem phu nhân phía trước đuổi đi phó dịch tất cả đều lộng đã trở lại, nay trong phủ chi phí gia tăng rất nhiều, đan hạ nhân tiền tiêu vật hàng tháng liền trở mình trải qua. Nay thả không đề cập tới, những người đó sợ đi bị đuổi đi bất chính là vì trộm gian dùng mảnh lối sao? Nay có Diệp phu nhân chỗ dựa, nhưng lại so với trước kia còn gian xảo, ăn trong phủ, cầm trong phủ, chính là không chịu làm việc. Việc vẫn là chúng ta này phê lão nhân đang làm, tiền tiêu vật hàng tháng lại bị bọn họ phân bạc, nay quý phủ là oán khí tận trời, lòng người tán loạn a! Lão nô ở Diệp phu nhân trước mặt nói ra vài câu, nàng nhưng lại anh anh khóc đứng lên, nói lão nô giúp đỡ phu nhân xa lánh nàng, còn nói chúng ta vì sao liền đem của nàng thị ti đuổi đi, người khác động cũng không động. Lão nô thật sự là oan uổng, nàng này thị ti nếu khẳng thành thật đương sai, làm sao sẽ bị sung quân!”

Quan Tô Y sớm dự đoán được Diệp Trần hội chỉ yêu, cho nên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Triệu Lục Ly lại kinh vừa giận, bước nhanh sau này viện đi.

Diệp Trần tỳ bà dùng ôm sau, Triệu gia hạ nhân đều bị thay đổi một lần, ngay cả nàng ban đầu thị ti đều bị Diệp Toàn Dũng thu hồi đi, sai khiến người mới lại đây, vì đúng là hàn. Nàng lâu cư trong cung, ngay cả những người này mặt cũng chưa gặp qua, gì đảm chủ tớ loại tình cảm? Như thế phức tạp đem nhân lộng trở về, bất quá vì cấp chính mình tăng thêm trợ lực mà thôi.

Nguyễn thị phong cảnh đại táng sau, vì tránh cho cùng Diệp Trần gặp mặt, Triệu Lục Ly chạy tới phần đất bên ngoài nói chuyện nhất cộc mua bán, hồi kinh khi ai cũng không thông báo, đơn độc ở chân núi trụ hạ, cũng không biết trong nhà sinh bậc này biến cố. Ở hân trong trí nhớ, Diệp Trần nhu nhược thiện lương, cùng thế vô tranh, theo trong cung đi ra sau tuy nhỏ có thay đổi, cũng không phải gian xảo gian trá đồ đệ. Nay mấy tháng nàng tất hội an chậm đợi, bốn phận làm người.

Nhưng hân hiển nhiên tưởng sai lầm rồi, thả vẫn là mười phần sai. Hân chạy trong phủ khắp nơi nghiêm túc, gợn gợn ngăn nắp, sau khi trở về lại giống nhau thời gian đảo ngược, lại biến thành cùng phu nhân thành hôn tiền bộ dáng. Từng bị phu nhân đuổi đi hạ phó, nay lại ở trước mắt hân lác lác, trông không rất nhiều óc xá, tiến tiến xuất xuất đều là nhân, hảo nhất phái “Phồn hoa” Khí tượng.

Thấy hân đi nhanh mà đi, mọi người sôi nổi diễn mặt tới đón, một tiếng tiếp một tiếng hô lão gia, thấy Quan Tô Y, lại đều đập mi bĩu môi, nhìn như không thấy.

Triệu Lục Ly lửa giận càng thiêu càng vượng, quả thực không thể tin được đây là Diệp Trần làm đi ra chuyện. Nàng là muốn hoàn toàn lau quét phu nhân ở Triệu gia cuộc sống trôi qua dấu vết sao? Nàng vì sao trở nên như thế khí thế bức nhân? Phu nhân thấy này đó tình cảnh, lại hội chỉ gì tưởng? Sợ là không có hòa ly tâm, cũng sẽ bị nàng kích phát đi ra.

Hân liền tiếp trộm dò xét phu nhân biểu tình, lại không thể theo nàng điềm đàm tốt đẹp dung nhan trung tìm hiểu một tia dị trạng. Nàng mặt ngoài càng bình tĩnh, nội bộ càng là áp lực sóng to gió lớn, một khi bộc phát ra đến, chắc chắn đem Triệu gia đánh sâu vào phá thành mảnh nhỏ.

Miên man suy nghĩ gian, Triệu Lục Ly đã là can đảm dục liệt, dồn dập bộ pháp chậm rãi phóng hoãn, nhưng lại không dám tái hướng lý đi. Bởi vì Diệp Trần trở về, này gia giống nhau biến thành một ngục huyệt, chỉ còn chờ đưa hân mai táng.

Nhưng mà ít khi, vốn đã bị sa thải lữ tiên sinh nhưng lại mang theo Triệu Vọng Thư nghênh đi ra, rốt cuộc làm vẫn trầm mặc Quan Tô Y há miệng hỏi, “Lữ ông, ngài cũng bị thỉnh đã trở lại?”

Lữ tiên sinh ám phúng nói, “Thác Diệp phu nhân hồng phúc, lão phu tài năng trở về. Thân mẫu dù sao cũng là thân mẫu, tuyệt không hội chậm trễ con trai tiền đồ.”

Nghe nói Triệu gia không bị Diệp gia liên lụy, hân lập tức trở về Yến kinh chuẩn bị trọng thao cự nghiệp, lại bị quan phu nhân chặn ngoài cửa. Không có Triệu phủ cung cấp dừng chân cùng cái ăn, hân từng cái nguyệt còn muốn tiêu phí đại lượng Ngân Tử cô rượu, ngày quả thực khổ không nói nổi! May mà Diệp phu nhân một lần nữa sinh hân trở về, thế này mới gọi hân bạt vãn gặp ngày, tuyệt xử phùng sinh. Nay thấy quan phu nhân, tất nhiên là đầy ngập oán hận.

Quan Tô Y không quan tâm hân, lập tức nhìn về phía Triệu Vọng Thư, “Người cũng hiểu được ta là ở chậm trễ của người tiền đồ?”

Triệu Vọng Thư gục đầu xuống, nột không dám ngôn. Đứng sau lưng hân, nguyên đã bị đuổi đi gian xảo thư đồng trách móc nói, “Có phải hay không

phải chậm trễ đại thiếu gia tiền đồ, phu nhân ngài bản thân không rõ ràng lắm sao? Diệp phu nhân lúc trước đi đại thiếu gia nhập học tư thực xem qua, kia địa phương vừa cũ lại phá, thu dụng lộ về cùng khổ người ta đưa nhỏ, ngộ thiện chích cung cấp một khối lương khô, nuốt xuống đi có thể quát phá yết hầu, viết chữ nhĩ thời điểm gió lạnh theo rách nát cửa sổ tiến vào đến, đem nhân đông lạnh thấu tâm lạnh. Đói khổ lạnh lẽo dưới, ngài làm cho đại thiếu gia như thế nào tiến tới? Ngài dám vượt chính mình lương tâm, thề với trời nói ngài thật là vì đại thiếu gia được không?”

Thư đồng gia liếc Triệu Lục Ly liếc mắt một cái, nức nở nói, “Diệp phu nhân tự mình đi tư thực nhìn vài lần, hồi tộc đều khóc ruột gan đứt từng khúc, không khỏi chậm trễ đại thiếu gia tiền đồ, thế này mới đem lữ tiên sinh thỉnh trở về.”

Triệu Vọng Thư hốc mắt đỏ lên, mắt lộ ra oán sắc, hiển nhiên đã bị Diệp Trần lung lạc, cùng kẻ mẫu cách tâm.

Triệu Lục Ly đang định phát tác, lại bị Quan Tổ Y nhẹ nhàng ngăn cản một chút, thở dài nói, “Kia tư thực xác thực cũ nát, so với không thể Triệu gia gia học, nhiên ở nền chỗ dạy học phu tử nãi đại sư huynh của ta, có thể nói tài trí hơn người, học phú ngũ xe. Ta đem người giao cho hắn, đoạn không không hề yên tâm đạo lý. Nam đưa nhỏ chịu khổ một chút thì như thế nào? Chính khả mài tâm chí, cường kiện gân cốt, này mấy tháng người có vô bổ ích, chính người trong lòng rõ ràng. Người đã cảm thấy Diệp Trần là người mẹ ruột, ta là mẹ kế, nàng là vì nhĩ hảo, ta là vì hại người, cũng là thời, dù sao này gia ta là không xen vào.”

Đời trước, nàng đó là đem vị sư huynh này thỉnh hồi phủ trung giáo sư Triệu Vọng Thư, làm hắn chưa cùng quan liên tài danh truyền xa, kết quả hắn thay đổi khẩu phong, nói xấu chính mình cùng sư huynh cầu kết. Đời này không khỏi liên lụy sư huynh, nàng không đem nhân thỉnh trở về, lại bị Diệp Trần bắt một chậu “Khất khe con riêng” nước bẩn. Thật sự là hai đời trốn không ra oan nghiệt.

“Phu nhân người ở nói bậy bạ gì đó?” Triệu Lục Ly bối rối không thôi miết nàng liếc mắt một cái, cuối cùng đi thu con trai, “Còn không mau cho người nương xin lỗi! Nói người ngày sau tiếp tục đi tư thực tiến học, không ở nhà học lý hôn oán loạn!”

“Triệu lão gia, ngài đây là khinh thường lão phu sao? Hảo hảo hảo……” Lữ tiên sinh tức giận đến chòm râu phát run, đang định tiến lên lý luận, Diệp Trần ôm tiểu Hoài Ân khoan thai mà đến, xảo tiểu thiên hê, “Đứng ở chỗ này để làm chi? Có chuyện vào nhà nói đi.”

“Diệp phu nhân thỉnh.” Quan Tổ Y lười cùng mọi người dính líu, dẫn đầu đi vào.

Triệu Thuần Hi đã ngồi ở đường thượng, trong tay xếp rất nhiều sổ sách, lòng bàn chân quỳ thất tám hạ phó, thấy nàng tiến vào, trên mặt tỏ ra một chút dị sắc. Quan Tổ Y giật mình nói, “Đây là muốn thu sau tính sổ? Người đem người đồ cưới giao cho người nương?”

Triệu Thuần Hi trong lòng phỉm khổ, sắp thanh nói, “Vốn là Diệp gia tài sản, nay mẫu thân không chết, làm sao có thể không bằng sổ hoàn trả?” Hiện nay, nguy quốc nhân hiếu phong thịnh hành, Diệp Trần chỉ cần khóc nháo vài lần có thể làm cho nàng thân bại danh liệt, nào dám không giao còn đồ cưới?

“Bị đuổi đi thị tì cũng đã trở lại? Hảo, thật tốt, tất cả lại đều khôi phục nguyên dạng.” Nàng ngược lại nhìn Diệp Trần, đạm thanh nói, “Nói đi, những người này quý gối nơi này, lại là muốn cáo ta cái gì?”

Diệp Trần mở ra sổ sách, nói thẳng nói, “Muội muội, không phải tỷ tỷ không tin được người. Người xem, từ người tiếp quản của ta đồ cưới, cửa hàng chường quầy cùng điền trang đầu đều bị người thay đổi cái biến, cửa hàng lý chọn mua bữa ăn, phí tổn cũng cao hơn vài lần. Người đây là tính mưu chiếm thước sào sao? Quả thật, người đem của ta sản nghiệp xử lý tốt lắm, nhưng chúng nó tựa hồ đã muốn không họ Diệp, sửa họ đóng? Ta nếu là không trở lại, nữ nhi của ta tương lai xuất giá có thể được đến bao nhiêu?”

Quan Tổ Y mỉm cười, “Triệu Thuần Hi có thể được đến bao nhiêu, người hỏi một chút nàng chẳng phải sẽ biết sao? Ta nếu là nắm bắt mấy thứ này không dễ, người cho là sổ sách có thể dễ dàng đến trong tay người? Ta dò điều này quan sự, xét đến cùng còn họ Diệp, là người Diệp gia nhân. Người hỏi một chút quý gối dưới này đàn kháng hóa, bọn họ vì sao bị đổi? Phí tổn vì sao cao hơn mấy lần? Bọn họ một mặt giá thấp cầu nhập thứ phẩm, hàng giả, một mặt giá cả bán ra, từ giữa kiếm thù sai biệt, mà người Diệp gia kinh doanh phần lớn là hiệu thuốc bắc, lương phò, nếu dân chúng mua hàng thuốc giả, môi thước, sợ là hội ăn người chết. Ta nghiêm khắc quản không, tự hỏi vô sai, người nếu là muốn mượn này cơ đến phá hư ta thanh danh, xin hãy người tỉnh tỉnh đi, ta hôm nay trở về không phải cùng người tranh chấp, mà là trao đổi hòa ly.”

Này thạch phá thiên kinh tin tức đem Triệu Lục Ly chấn đã đánh mất hồn, cũng kêu Diệp Trần hơn nửa ngày hồi bát quá thần đến. Nàng vừa mới chuẩn bị ra tay, đối phương lại huy vung tay áo từ chạy lấy người, như là mao chùng kính nhĩ lại một quyền đánh vào bồng thượng, nghẹn khuất thật sự.

Không được, hôm nay dù thế nào cũng phải tề diệu Quan Tổ Y một tầng da mặt, Diệp Trần nhãn châu chuyển động, đang muốn dây dưa, lại nghe người gác cổng bên ngoài bẩm báo, nói là Bạch tổng quản đưa hòa ly thư đến đây.

Như thế, nàng nổi lên ba cái nhiều tháng chiêu số toàn hủy ở những lời này thượng. Mà Triệu Lục Ly sở hữu tính toán cùng mong được, tất cả đều hóa thành bọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Bóc trần

Diệp Trần hồi cung hy vọng hoàn toàn tan biến, tất nhiên là thay đổi “Thiện lương nhu nhược” tác phong, trở nên cường thế đứng lên. Nàng biết rõ nếu là ngay cả Triệu gia đều lập không được, trời đất bao la, liền không còn có của nàng chỗ dung thân. Diệp gia nhân đã muốn chết hết, chỉ còn lại có nàng cùng Diệp Phồn. Nguyên bản nếu là lung lạc đối phương, cũng coi như nhất đại trợ lực, lại không liệu Triệu Lục Ly xích nàng cùng Minh Phương phạm vào khẩu nghiệp, hồng rồi Quan Tổ Y thanh danh, sớm đã song song phái đến Thương Châu đi. Diệp Trần trái lo phải nghĩ, chỉ phải từ bỏ, thừa dịp Quan Tổ Y cùng Triệu Lục Ly cũng không ở nhà, liền cấp lão phu nhân hạ điểm thuốc, làm cho nàng ốm đau ở giường vô lực quản gia, sau đó một mặt chen ép nữ nhi, một mặt lợi dụng con trai, bay nhanh nắm trong tay Triệu phủ cao thấp, triệu hồi thị tì.

Nàng dĩ nhiên đem Quan Tổ Y sa thải từ tiên sinh, đem con riêng đưa vào cũ nát tư thực chuyện tuyên dương ra ngoài, tái ý bảo bị đuổi đi vài tên thị tì ẩn núp cho ngoài cửa, chỉ chờ hôm nay Quan Tổ Y trở về nhà liền phác đi lên, ngăn lại nàng tranh cãi âm ỉ, đem nàng chiếm lấy nguyên phối đồ cưới chuyện bốn phía tuyên dương một phen. Hai bút cùng vẽ, Quan Tổ Y nhất định sẽ bị đánh mông, lại đến cùng nàng trao đổi lập bình thê việc liền dễ dàng nhiều lắm, ngày sau hạ điểm tuyệt dục thuốc hoặc là khác cái gì, này Triệu phủ đúng là vẫn còn của nàng địa bàn. Nàng có con trai có con gái, không có phu quân sủng ái làm sao phương?

Nhưng thiết tưởng chung quy là thiết tưởng, luôn chưa thể như nguyên lấy thường. Vài tên thị tì đợi suốt một ngày cũng chưa chờ đến Quan Tổ Y, lại bị xuất môn đi dạo Triệu Thuần Hi gặp được, lập tức thu vào phủ nội thẩm vấn, thế này mới có hiện nay này ra. Triệu Thuần Hi tức giận đến cả người phát run, cùng kẻ mẫu đối diện sau càng cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà sở hữu giải thích, đều bị người gác cổng một câu phá hỏng. Hòa ly, đúng là vẫn còn đi đến này từng bước.

Bạch Phúc đi theo Quan lão gia từ đám người đi vào đến, trong tay đang cầm một quyển thánh chỉ cùng mấy trương văn thư. Không khỏi dè dặt lắm mông, hần cần tuân bệ hạ khẩu dụ, đi trước đi quan nha sửa hộ, nay quan phu nhân lại biến thành giảm tỷ, đến Triệu gia đi này nhất tào bất quá vì thông báo Triệu Lục Ly một tiếng, thuận tiện đem giảm tỷ đồ cưới mang về.

Nhân hòa ly đều không phải là chuyện tốt, Quan gia không muốn đành hoàng, tới lặng yên không một tiếng động, đem chờ ở gian ngoài, vốn định cùng quan phu nhân hảo hảo lý luận một hồi từ tiên sinh sợ tới mức quá, vội vàng che mặt bỏ chạy.

“Phu nhân nhĩ hảo ngoan tâm!” Triệu Lục Ly tiếp nhận tất cả văn thư, run giọng nói, “Cho dù cùng với cách, người cũng nên trước tiên nói cho ta biết một tiếng.”

“Ta nghĩ đến người sớm nên đoán được.” Quan Tổ Y hướng Diệp Trần thân thủ, “Ta phải đi, làm cho ta ôm một cái tiểu Hoài Ân cũng không vì quá đi?”

“Đó là đương nhiên.” Diệp Trần đem đứa nhỏ đưa qua đi, lại không liệu mới vừa vào nàng trong lòng nhưng lại oa oa khóc lớn lên, vô luận như thế nào lay động dụ dỗ cũng không chuyển biến tốt, dường như đụng phải tà bình thường.

Thấy đứa nhỏ đỏ bừng mũi, Quan Tổ Y thấp phần không đành lòng, chỉ phải lưu luyến không rời lui về, châm chọc nói, “Làm khó người ngay cả một cái đứa nhỏ đều hao tổn tâm cơ lung lạc, gọi hần thói quen trên người người hương vị. Thôi, Hoài Ân là chỉ thứ hai con trai trưởng, người định là không dám khát khe, ta cũng đi được yên tâm.”

Đứa nhỏ đến Diệp Trần trong lòng, quả nhiên khinh khừ vài cái liền ngừng khóc nỉ non, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Bất quá ba tháng, Triệu gia liền hoàn toàn thay đổi, nhân thay đổi, tâm cũng thay đổi. Quan Tổ Y có thể buông triệu Hoài Ân, lại không bỏ xuống được Mộc Mộc. Triệu Hoài Ân đối Diệp Trần hữu dụng, Mộc Mộc nhưng là nửa phần tác dụng cũng không, sợ là hội giống lúc trước như vậy, bị vứt bỏ ở góc không người trông nom. Nàng hôm nay có thể cái gì cũng không muốn, không thể không muốn Mộc Mộc.

Đang muốn ở đây, chỉ thấy Mộc Mộc mại tiểu đoàn chân theo ngoài cửa chạy vào, vòng qua sắc mặt khó coi Diệp Trần, nhào vào ghế mẩu ôm ấp, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở nàng làn váy lý tá hữu cợ cợ, nãi thanh nãi khí nói, “Nurong, mọi người đều nói người phải đi, đem ta cũng mang đi được không? Ta chỉ muốn nurong cùng nhị thẩm, không cần Diệp phu nhân.”

“Hảo, nurong hôm nay chính là tới đón của người!” Quan Tổ Y một tay lấy Mộc Mộc ôm lấy đến, gặt gao đặt ở trong lòng. Mộc Mộc cũng là nàng tự tay cứu trở về đến đứa nhỏ, là nàng không thể trốn tránh cũng không nhẫn trốn tránh trách nhiệm.

“Triệu Lục Ly, chúng ta nói một chút? Nurong, ngài đi giúp ta thu dọn đồ đạc, sửa sang lại đồ cưới, thuận tiện đi xem lão phu nhân, mới vừa nghe quản gia nói nàng bị bệnh, nếu tình huống nghiêm trọng trong lời nói ngài hay dùng của ta bái thiết đi thỉnh Thái y, chớ nên chậm trễ. Tổ phụ, phụ thân, các người ở chỗ này chờ ta, ta đi khứ tự đến.”

Nàng đem Mộc Mộc giao cho Kim Từ cùng Minh Lan, cùng Triệu Lục Ly đi thư phòng mật đàm.

“Muốn Mộc Mộc có thể, trừ phi người lưu lại. Hòa ly còn có thể tái giá, tá hữu bất quá nhiều tổ chức một hồi nghi thức.” Triệu Lục Ly đã muốn hoàn toàn tỉnh táo lại, hơn nữa hiển lộ ra một tia quyết tuyệt.

Quan Tổ Y biết hần đã bắt lấy chính mình uy hiếp, lúc này định sẽ không dễ dàng buông tay. Nhưng mà biết được Thái hậu đưa tặng tranh khắc bản một chuyện, nàng tựa hồ lĩnh ngộ đến một loại kỳ xảo — cường thịnh trở lại đại nhân, cũng sẽ tồn tại yếu ớt nhất một cây tiếng lòng, chỉ cần khắp chuẩn nó cũng hung hăng sử lực, có thể dễ dàng không chế đối phương, hiếp bức đối phương, thậm chí phá hủy đối phương.

“Triệu Lục Ly, Mộc Mộc là gì của người? Người còn tại hồ hần chết sống sao?” Nàng chậm rãi đi niết này căn tiếng lòng.

“Mộc Mộc là ta đồng bào con, cũng của ta nghĩa tử, ta đối hần thị như mình ra, đương nhiên để ý hần chết sống.”

“Người ký để ý hần chết sống, nên đem hần giao cho ta, không cần vì mình thêm nữa nhất cợ tội nghiệt.”

“Chẳng lẽ ta đem hấn lưu lại chính là không để ý hấn chết sống sao? Tô Y, người đem Triệu gia xem thành cái gì? Đầm rồng hang hổ?” Triệu Lục Ly một bước cũng không nhường.

“Người ngoài miệng nói để ý Mộc Mộc, có từng chiều cổ quá hấn? Có từng quần áo quá hấn? Có từng cho hấn trải qua hộ tịch? Người sờ làm, gần là đem hấn nhưng ở trong phủ, cấp một ngục com ăn thôi. Người có cái gì tư cách cùng ta tranh đoạt nuôi nấng hấn quyền lợi? Trước kia Triệu gia có lẽ coi như bình tĩnh, nhưng Diệp Trần đã trở lại, đối Mộc Mộc mà nói, nó đó là đầm rồng hang hổ. Người có biết Diệp Trần phạm cái gì sao? Nàng sai sử Triệu Vọng Thư đi dò hỏi hoàng gia đàn tràng, làm hấn bị cấm vệ quân bắt lấy, thiếu chút nữa tại chỗ giết chết! Nàng dù gì cũng là nhà giàu người ta xuất thân, sẽ không không biết xem xét để tung ra sao tội danh. Nàng nếu muốn gặp chính mình song thai tỷ tỷ, có thể tìm người, có thể tìm ta, thậm chí có thể mua được vài cái tiêu hoàng môn hoặc cung nga, nàng vì sao càng muốn sai khiến Triệu Vọng Thư đi? Nàng ngay cả chính mình thân sinh con trai cũng không có, ta làm sao có thể trông cậy vào nàng cố hảo Mộc Mộc?”

Thấy Triệu Lục Ly lộ ra khiếp sợ biểu tình, nàng tiếp tục nói, “Đơn giản Triệu Vọng Thư còn không có xuẩn thấu, biết đánh ra của ta danh hào, thế này mới bảo trụ một cái mạng nhỏ. Hấn khóc cầu ta nhất định phải làm cho Diệp Trần gặp diệu thái nữ một mặt, ta chỉ hảo giúp hấn an bài. Người đoán dù thế nào, hai người gặp mặt sau nàng nhưng lại khởi xướng điên đến, nói thẳng chính mình mới là diệu thái nữ, chính mình hấn là trong cung quý nhân, sau đó nổi điên bình thường chạy tới Đại Hùng bảo điện, muốn gặp Hoàng thượng. Nếu không có Triệu Vọng Thư đứng lúc đem nàng gục, cứng rắn túm trở về, một cái ‘Mạo phạm thiên nhan, ý đồ bất chính’ chi tội có thể làm cho Triệu gia mọi người chôn cùng. Người nói ta có thể nào đem Mộc Mộc giao cho một cái điên tử? Mộc Mộc chưa từng trải qua Triệu gia hộ tịch, ta hôm nay đem hấn mang đi, người nói đúng là Phá Thiên đi ta cũng không sợ, nhiều lắm chúng ta đối bạc công đường thôi!”

Dứt lời phát tay áo liền đi, vội vàng đến gian ngoài, thấp giọng phân phó, “Kim Tử, mau đưa Mộc Mộc trước đuổi về để sư phủ, ta sửa sang lại hảo đồ cưới liền trở về.” Lúc này, Triệu Lục Ly đã muốn choáng váng, sợ là cần hơn nữa ngày tài năng hoàn hồn.

Hấn nghĩ đến Diệp Trần cấp tốc cho cường quyền mới vào cung, nghĩ đến nàng đối Triệu gia cùng đưa nhỏ tất nhiên thập phần để ý, nhưng mà thông qua mới vừa rồi kia lời nói, hấn sẽ không đoán không ra một chút thực • tướng. Diệp Trần cũng không phải tự nguyện ra cung, vì trở về, nàng có thể uống cổ Triệu Vọng Thư chết sống, cũng thì càng sẽ không để ý Triệu gia. Nhìn thấy một cái khác Diệp Trần sau, nàng bỗng nhiên phát điên, khóc hô muốn tìm Hoàng thượng, này đại biểu cái gì đã không nói cũng hiểu.

Này cái gọi là hy sinh cùng trả giá, có bao nhiêu là thật, có bao nhiêu là giả, cũng hoặc toàn bộ là giả, đáp án đã ẩn ẩn hiện lên ở Triệu Lục Ly trong óc. Hấn vì vậy mà tuyệt vọng quá, sau đó đắm chìm ở đau không nơi yên sống yêu cảm xúc trung không thể tự kiềm chế; Hấn lãng phí đã nhiều năm quang âm đi nhớ lại từng, cuối cùng lại mất đi chính mình hiện tại cùng tương lai.

Sự thật chích hiển lộ ra bằng sơn một góc, lại đủ để phá hủy hấn tín niệm, hấn nếu là có thể lập tức tìm về thần trí, liền không phải miễn cảm nhiều tư Triệu Lục Ly. Kia nói mấy câu cũng đủ làm phức tạp hấn một ngày một đêm, lúc này không đi càng dài khi nào?

Quan Tô Y nhìn lão phu nhân, thay nàng thỉnh Thái y, đem kho phòng cái chìa khóa cùng đối bài trả lại cấp chờ đợi thật lâu Diệp Trần, từ từ nói, “Không có cái chìa khóa liền tra không được kho phòng, suy bụng ta ra bụng người, người tất nhiên đã cho ta đem người trương mục Ngân Tử na đi, lại tham mặc của người đồ cưới đi? Đồ cưới ra Triệu Thuần Hi cùng lão phu nhân nơi đó đều có, chính người vậy cũng lưu trữ một phần, chi để ý mở kho môn đi kiểm kê, nếu là thiếu chẳng sợ nhất kiện, không cần đến Quan gia tìm ta thảo muốn, tần có thể trực tiếp cáo Thượng Quan phủ. Nhưng mà người nếu là nói xấu, ta cũng sẽ đưa người đi ăn lao com.”

Nàng xem hướng Triệu Vọng Thư, cười đến rộng rãi, “Ta cho tới bây giờ chỉ biết người bên tai tử nhuyển, dễ dàng bị người lợi dụng. Ngày sau người thả mở to hai mắt nhìn, ai tốt ai xấu, đều có thời gian hội chứng minh tất cả. Chi hy vọng đến lúc đó người không cần tái tra giá thẩm thông đại giới.” Cuối cùng phát Triệu Thuần Hi bả vai, thờ dài nói, “Xem trọng người đệ đệ, chúng ta như vậy bái biệt, đều tự trân trọng.”

Đồ cưới đã muốn xử lý hảo, đoàn người chậm rãi ra Triệu phủ, vốn chỉ có Triệu Thuần Hi một người ở đưa, lão phu nhân lại kham kham theo hôn mê trung tỉnh lại, dám xử quái tượng đuổi theo ra đại môn, lão lệ tung hoành, bi hảo không chi, một ngục một cái “Con dâu người trở về”, kêu đặc nhân tâm trung lên men.

Quan Tô Y xoa xoa khóe mắt, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, thế này mới đi lên xe ngựa vội vã đi.

Người qua đường sớm đoán được quan phu nhân hội hòa ly, chích vậy xem lập tức chậm rãi tan, một gã đầu đội mạo che cô gái vẫn đứng ở Triệu phủ trước cửa, thật lâu bất động. Của nàng tỷ nữ nhỏ giọng nhắc nhở, “Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, nên trở về gia. Không phải là hòa ly sao? Quan phu nhân gia thế hiển hách, triệu đại lão gia lại chính là bạch thân, hai người sớm nên hòa ly. Lại nói tiếp, quan phu nhân thật sự là kinh tài tuyệt diệu, lần trước mổ bụng lấy con chuyện đó, ta còn nghĩ đến nàng chắc chắn bị mọi người nước miếng chằm nhỏ chết đuối, lại không liệu chỉ bằng nhất thiên tế vẫn liền trở mình thân, nay danh vọng tăng vọt, thẳng truy này phụ, lần này hòa ly sau, có lẽ là có thể gả nhập quyền quý nhà, một cái lương xứng.”

Đầu đội mạo che cô gái tiếng nói uyển chuyển thanh thúy, lại ngầm có ý rất nhiều khinh thường, “Kinh tài tuyệt diệu? Người thật cho là nàng là dựa vào tài hoa trở mình thân? Bất quá là vận khí tốt, đúng phùng còn có thôi. Vậy chờ kinh thế hãi tục cử chỉ, sao có thể có thể trong một đêm liền chửi bới diệt hết, duy dư ca ngợi? Này sau lưng nếu là không có trong cung vị kia xuất lực, Quan Tô Y ít nhất cũng phải điệu một tầng da. Thời gian nháy con mắt, của nàng vẫn về liền truyền khắp Yên kinh, nơi nơi đều có nhỏ sinh cảm vẫn về xướng niệm, lại có phụ nhân theo sát phía sau bi khóc, đem không khí tố đậm đến mức tận cùng. Dân chúng phần lớn ngu muội, rất dễ bị mê hoặc, người đọc sách đều nói hảo, bọn họ tự nhiên cũng đều có, làm sao sẽ có chính mình chủ trương, vì thế liền đặt Quan Tô Y hảo thanh danh. Người cho là Yên kinh trong thành người đọc sách có bao nhiêu? Ai lại có lớn như vậy năng lượng, làm cho bọn họ cam nguyện làm một giới phụ nhân bốn tẩu tạo thế?”

“Tiểu thư, ngài là nói quan phu nhân thanh danh đều là Hoàng thượng giúp đỡ tạo ra? Nàng gì đức gì có thể a?”

“Cho nên ta mới nói nàng vận khí tốt, mổ bụng lấy con cử chỉ đúng như trước Thái hậu, do đó trợ Hoàng thượng vì này chính danh. Thay nàng tạo thế

chính là thay trước Thái hậu tạo thế, Hoàng thượng bắt quá thuận tay làm thôi. Văn về tuy tốt, lại thừa nhận quá mức, đúng là a thế đạo danh.” Cô gái lắc đầu thờ dài, ngữ khí khinh miệt.

“Đúng vậy, nàng kia thiên tế văn nô tỳ xem qua, cùng tiểu thư văn về so sánh với kém xa.” Tỳ nữ lấy lòng nói.

Cô gái mỉm cười cười, xoay người rời đi, “Kém xa? Người nha đầu kia ngay cả mã thí đều chụp không giống. Nàng cùng ta tài học tương đương, chỉ tại sàn sàn như nhau trong lúc đó mà thôi. Như vậy tể văn, nàng có thể chỉ, ta cũng có thể chỉ, nhưng mà nếu muốn gặp phải sinh ly tử biệt chi đau, ta tình nguyện vĩnh viễn không cần chỉ này văn về.”

“Tiểu thư thuần thiện chí hiếu!” Tỳ nữ nịnh nọt thanh âm của dần dần biến mất ở góc đường.

Chủ tớ hai cái chân trước mới vừa đi, liền có đoàn người tới phủ trước cửa, đầu lĩnh người nọ đệ thượng nhất trương danh thiếp, tuyên bố muốn gặp triệu đại lão gia, người gác cổng tiếp nhận vừa thấy, thượng thư “Hốt Nạp Nhĩ” Ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chân tướng sự thật

Editor: Thiên Vi

Người gác cổng đem bài thiếp đưa cho Triệu Lục Ly khi, hắn còn đắm chìm ở thiên đầu vạn tự trung khó có thể tự kèm chế, mặc dù mơ hồ bắt lấy một tia manh mối, lại chậm chạp không dám đem thực • tướng túm đi ra, trong lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc. Thấy danh thiếp, hắn sững sốt một hồi lâu nhi mới ý thức được đây là Thánh Nguyên đệ tục danh, tức giận lập tức trào đi lên.

“Bệ hạ thánh giá quang lâm, không biết có gì phải làm sao?” Tự mình đem nhân nghênh vào cửa, đưa thư phòng, hắn giống như cung kính hỏi.

“Ngồi đi.” Thánh Nguyên đệ dẫn đầu ở chủ vị ngồi xuống, vừa chỉ chỉ chính mình hạ thủ, “Trẫm muốn cùng người tâm sự năm đó chuyện.”

Triệu Lục Ly trái tim hưng hăng thu một chút, không biết sao, lại có chút đoạt môn mà chạy xúc động, lại không chịu khống chế ngồi xuống, nói giọng khàn khàn, “Năm đó ngài từng hứa hẹn quá hội hảo hảo chiếu cố Diệp Trăn, lại không liệu thế này mới vài năm, nhưng lại đem nàng khí như tề lý. Diệp gia toàn từ Diệp Toàn Dững làm chủ, này tội nghiệt cùng nàng có gì can hệ? Ngài đã muốn sao Diệp gia, vì sao còn không chịu buông tha nàng? Nàng tính tình ti yếu, thân nhiễm xà độc, sống lâu một ngày đều là kiếm, đó là xem ở nàng vì ngài hy sinh như thế chi cự phản thượng, cũng nên cho nàng một cái hảo quy túc, vì sao lại đem nàng trục xuất cung đình, kêu nàng tiến thoái vô môn?”

Thánh Nguyên đệ điểm điểm mặt bàn, lập tức còn có thị vệ dâng một vò liệt rượu cùng hai cái chén rượu. Hắn chụp Khai Phong bần, chậm rãi rót rượu, cương nghị mà lại tuần vĩ khuôn mặt dần dần trở nên lãnh túc, giống nhau ở châm chúc nên như thế nào trả lời, vừa tựa hồ ở nhớ lại chuyện cũ.

Triệu Lục Ly làm sao có tâm tình uống rượu, lạnh nhạt nói, “Ngài vì mình vong ân phụ nghĩa tìm hảo viện có sao? Bởi vì ngài, ta mất đi vợ cả, cũng bởi vì ngài, ta ngay sau đó mất đi kẻ thù, ta có lẽ là đời trước thiếu ngài, bằng không vì sao luôn trốn không ra đâu.”

Thánh Nguyên đệ đem chén rượu đồ lên trước mặt hắn, ngữ khí thản nhiên, “Uống trước một ly đi, làm cho máu nóng hồi đứng lên. Đợi lát nữa nhi đàm mở, trầm lo lắng người thất vọng đau khổ thấu xương, không chịu nổi.”

Triệu Lục Ly ánh mắt lóe lóe, lập lại nắm tay lại lập lại buông ra, cuối cùng bùng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch. Quả nhiên là khó được liệt rượu, hạ hầu giống như đao, quá khó chịu, vào bụng như hòa, ngũ tạng bốc lên, nhưng lại đưa hắn lòng tràn đầy lo sợ nghi hoặc cùng kinh nghi cháy sạch không còn một mảnh.

“Người muốn nói cái gì?” Mở lại khẩu khí, hắn đã vững như Thái Sơn, biểu tình bình tĩnh.

“Đầu tiên trẫm làm sáng tỏ một chút, trẫm sở dĩ hứa hẹn hội chiếu cố Diệp Trăn, là xem ở năm đó ân cứu mạng phản thượng. Nếu này ân cứu mạng biến thành đuổi giết chi thù, trẫm vì sao phải chiếu cố chính mình cừu nhân? Trẫm chính là đem nàng thả ra cung, không sống quả nàng, đã muốn xem như pháp ngoại khoan dung.”

“Cái gì đuổi giết chi thù?” Triệu Lục Ly tiếng nói bắt đầu run run, nắm chén rượu thủ hưng hăng phát lực, khớp xương trở nên trắng.

“Còn nhớ rõ năm đó tiết tặc cho bản văn quan mai phục giảo sát trẫm, trong đó có hai trăm tinh nhuệ, hơn mười dị nhân, trẫm toàn lực chém giết phương lao ra vòng vây, lại bị dị người thả ra độc xà cắn thương, ngã nhào khe núi. Đó là vào lúc đó, trẫm bị trùng hợp đi bản văn quan tham của người Diệp Trăn gặp được, hấp ra xà độc hậu an trí ở quan ngoại, cuối cùng kiếm hồi một cái mệnh. Đuổi giết trẫm dị nhân, nay ngay tại trẫm trong tay, trước đây cấp Triệu gia đầu độc do đó hại chết Nguyên thị hưng thủ cũng là hắn. Người đoán dù thế nào? Năm đó hắn chẳng những cảm tiết tặc mua hung Ngân Tử, cũng cảm Diệp Toàn Dững mua mệnh Ngân Tử. Tiết tặc muốn trẫm tử, Diệp Toàn Dững lại muốn trẫm nửa chết nửa sống. Vì thế nửa chết nửa sống trẫm liền gặp gỡ đại tặc đại bị Diệp Trăn.”

Triệu Lạc Ly gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt người này, sau một lúc lâu nói không nên lời nói.

Thánh Nguyên để tiếp tục nói, “Trẫm còn sống trở lại trong quân, Diệp Toàn Dũng kia tư liền thập phần thông minh dâng lên sở hữu gia tài. Hắn nắm trong tay lương đạo, cỏ khô, được liệu chờ chiến thời chuẩn bị vật tư, trẫm lúc ấy cùng đình đương vang, nào có chống đẩy đạo lý? Lại nhân Diệp Trần ân cứu mạng, đối hân thương đội đại thêm đến đờ. Bất quá vài năm, hắn dâng ra đi gì đó liền lại buôn bán lời trở về, thả còn trở mình mấy lần, này mua bán thật sự là một vốn bốn lời!”

Hắn bung lên chén rượu uống xoàng một ngụm, ánh mắt có chút trống rỗng, “Trẫm bắt Diệp Toàn Dũng, hân nữ nhi lại cứu trẫm, vì thế trẫm thả người, còn khắp nơi che chở Diệp gia thương đội, làm tướng sĩ mưu lợi đồng thời cũng còn này phân ân tình. Khả vạn không dự đoán được, khi cách hai năm, trẫm tập kích bất ngờ Yên kinh trên đường không ngờ gặp nàng. Nàng chính là cùng trẫm nhiều lời nói mấy câu, cha người phụ tá liền tiến lời gièm pha, ngôn chi chuẩn xác nói trẫm định là coi trọng nàng, cho người cha dâng ra mỹ nhân, lấy bác phú quý. Người từ nay về sau hận độc trẫm, hận độc cha người cùng người nương. Khả người xem xem người nọ là ai?”

Triệu Lạc Ly theo hân đầu ngón tay nhìn lại, đúng là năm đó hân muốn tìm đi ra chém giết, lại không hiểu biến mất phụ tá. Bên cạnh hân đứng một gã mặc miều phục dị nhân, hai người trời gô, vết thương luy luy, lại nhân mặc áo choàng, vẫn chưa bị người bên ngoài phát hiện.

Không đợi Triệu Lạc Ly thăm vấn, sớm chịu đủ khổ hình phụ tá liền quỳ rạp xuống đất, thanh thanh cầu xin tha thứ, triệt để bình thường đem năm đó chuyện toàn nói, “Triệu tướng quân, cầu ngài tha mạng a! Tiểu nhân là bị Diệp Trần sai sử mới làm như vậy. Nàng theo ngài chỗ biết được Hoàng thượng tập kích bất ngờ Yên kinh lộ tuyến, sớm sẽ chờ ở bán nói, muốn mượn Triệu lão Hầu gia thủ đặt lên cao chi. Nàng cố ý làm bộ như cùng Hoàng thượng có gian • tình bộ dáng, làm cho tiểu nhân lĩnh lão Hầu gia nhìn, lão Hầu gia tin là thật, hận nàng đối ngài bất trung, lại không thể trêu vào Hoàng thượng, thế này mới đem nàng tiến bước!”

“Đù! Đừng nói nữa!” Triệu Lạc Ly đưa tay lý chén rượu hung hăng tạp đi qua, lập tức khiến cho người nọ đầu rơi máu chảy, câm như hén.

Thánh Nguyên để vẫn còn ưu tai du tai uống rượu, chờ hân ở ồ thờ dốc hơi chút bình phục, mới nói, “Trẫm đem Diệp Trần đuổi về đến, nàng tìm quá vài lần tử? Đây chính là của nàng lão chiêu số. Năm đó ở trẫm trong lều, nàng càn treo cổ tự tử liền đầu ba lượt, nói cái gì trình tiết đã mất, không mặt mũi gặp người. Nhưng mà trên thực tế, trẫm ngay cả nàng một cây ngón tay cũng chưa chạm qua. Nàng chỉ càn mặc quần áo, sải bước tuần mã, tự nhiên có tướng sĩ liều chết đưa nàng quay lại. Nhưng nàng không muốn, nói cái gì cũng không nguyện.”

Hắn nhìn chăm chăm Triệu Lạc Ly, gần từng chữ, “Năm đó chỉ cần người tiến đến tìm trẫm, nói một câu tưởng đem thê tử phải đi về, trẫm đều đã như người mong muốn. Nhưng mà người không có tới, người chẳng những không có tới, còn nhân say rượu làm chiến sự, khiến hai thành thất thủ, huyết lưu phiêu xử. Từ đó về sau, trẫm cũng không muốn cùng người giải thích cái gì, thuận thế lưu lại Diệp Trần, bồi cường đoạt thần thê bêu danh.”

Triệu Lạc Ly hai tay gắt gao đặt ở trên mặt bàn, giống nhau đầu vai có vạn cân gánh nặng, hội làm hân tan xương nát thịt.

Thánh Nguyên để lại ngã một chén rượu, chậm uống chậm ngôn, “Người xem nàng tính kế nhiều lắm hảo? Tất cả mọi người thực xin lỗi nàng, thua thiệt nàng, vì thế đều vì nàng khuyh này sở hữu. Nhưng mà trẫm không nghĩ tái làm một cái gốc tử, đem nàng tặng cho người, xem như tròn của người niệm tướng đi.”

Chuyện cũ một màn mặc ở trong đầu thả về, sở hữu không hiểu rõ lắm điểm đáng ngờ cùng chi tiết, hiện tại tất cả đều giải khai. Triệu Lạc Ly ánh mắt mấy độ biến hóa, cuối cùng đại triệt hiểu ra, “Bệ hạ, ngài nếu đã sớm bắt đến này hai người, biết được thực • tướng, đưa nàng trở về thời điểm đại có thể nói cho ta biết, hảo bảo ta không bị mộng tế, do đó cùng phu nhân ly tâm. Nhưng ngài không có, thẳng đến hôm nay ta cùng với phu nhân hòa ly, ngài mới tìm tới cửa mà nói những lời này, ngài đồ là cái gì?”

“Trẫm đồ cái gì, người không phải đã sớm đoán được sao?”

Triệu Lạc Ly cúi đầu cười rộ lên, “Hảo một cái cùng tử đồng bào! Năm đó chuyện đó chẳng trách ngài, hôm nay việc, tất là ngài làm sau lưng thôi thủ, người xem thượng ta phu nhân? Khi nào thì? Ngài vì sao tổng thích cường thù hảo đoạt? Vì sao tổng cùng ta khó xử? Ta mặc dù nghiệp chương nặng nề, nhiên ngài có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng là ta kê công tới vì.”

Thánh Nguyên để cười lạnh, “Cường thù hảo đoạt? Trẫm nếu vẫn là năm đó Hốt Nạp Nhĩ, mà phi nay Hoắc Thánh Triết, phu nhân đã sớm bị ta lược hồi cung đi, làm sao có thể lúc này cùng người tọa đàm? Trẫm chưa bao giờ bức bách quá phu nhân, nàng cùng người hòa ly, cũng không phải vì leo lên hoàng quyền. Nàng làm người cuối cùng như thế nào người phải làm rõ ràng, nếu không phải người làm nàng tâm tử, nếu không phải thương thế của người nàng sâu vô cùng, chẳng sợ đến mười cái Diệp Trần, nàng cũng sẽ không lui bước. Người sở dĩ mất đi nàng, không phải trẫm ở sau lưng làm thôi thủ, là người chính mình tạo nghiệt!”

Hắn nói xong nói xong cũng đến đây con tức, trách mắng, “Phu nhân sở dĩ hội gả cho người, quả thật Diệp Trần bày mưu đặt kế Triệu Thuận Hi cùng Lưu thị, làm cho nàng hai người cổ động người sở trí. Nếu không có người trên đường nhúng tay, nàng vốn nên là trẫm chiêu nghi, hiện tại có lẽ đã muốn sách vì Hoàng hậu, vị cư quốc mẫu, làm sao đái ở Triệu phủ chịu người làm nhục? Diệp Trần vốn nên là người vợ cả, phu nhân vốn nên là trẫm Hoàng hậu, nay bất quá các về các vị mà thôi.”

Hắn đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Xem ở năm đó đồng bào một hồi phân thượng, lại cho người để cái tình, Diệp Trần cũng không phải là đèn hết dầu, người nương sở dĩ bệnh nặng phi ưu tư quá độ, thật là trúng độc. Giải được liền giàu ở Diệp Trần trong phòng, người phái người đi sưu đó là. Thê tử của người, trẫm đã muốn trả lại cho người, này hai cái đồng lõa cũng lưu cho người xử trí, chúng ta thanh toán xong. Những lời này, trẫm ở trong lòng ghen mấy năm, hôm nay cuối cùng vừa phun vì mau, người có thể hận Diệp Trần, có thể hận trẫm, nhưng người không thể hận phu nhân, nàng không có một chút ít thực xin lỗi của người địa phương. Trẫm tuy rằng chưa từng được đến nàng, cũng không dung bất luận kẻ nào hiểu lầm nàng!”

Triệu Lạc Ly đuổi tới hành lang hạ, nhìn người nọ thân ảnh cao lớn dung nhập thiên bụi hoàng hôn, cuối cùng cắn nát hàm răng, chảy ra một tia máu tươi.

Không có, cái gì cũng chưa! Hắn cẩn thận trân quý tốt đẹp nhớ lại biến thành ác ý lừa gạt cùng hết sức lợi dụng, thật vất vả hơi có tình ngộ, không đợi bù lại cùng cứu lại, lại thành công đã trắng.

Hắn nghĩ đến mất đi Diệp Trần tương đương mất đi sở hữu, lại nhìn không thấy trân quý nhất bảo vật kỳ thật đã muốn nắm trong tay, lại nhận một lát chân chờ mà lại đánh nát. Thương thiên trêu người? Không, có thể lường gạt nhân, vẫn chỉ có đồng loại thôi. Cứ thế bảo đòi lấy uế vật, hắn ai cũng không trách, chỉ có thể tự trách mình có mắt không trông.

Tư cùng mẫu thân, hắn không dám nữa hối hận đi xuống, lập tức làm cho thuộc hạ đem kia Miêu tộc dị nhân áp đi Diệp Trần phòng, tìm kiếm giải dược. Diệp gia nhân lái nặng khinh nhĩa, mà Diệp Trần hai bàn tay trắng, tự nhiên đối ở lại trong phủ đồ cưới nhanh thật sự, lúc này chính cầm sổ sách còn thật sự điểm tính, không vội đến nửa đêm sợ là sẽ không quay lại.

Triệu Lục Ly ai cũng không kinh động, đẩy ra cửa phòng chung quanh tìm tìm, quả nhiên từ tủ quần áo ám cách lý su ra một cái mộc hộp, kêu kia người Miêu chỉ ra và xác nhận. Đủ loại khổ hình đều bị một lần, người Miêu nào dám giấu diếm, chẳng quá lão phu nhân mạch tướng sau lập tức tìm ra giải dược, giao dư vội vàng tới rồi đại phu kiểm tra thực hư.

Đại phu xác nhận giải dược không độc, thế này mới làm cho lão phu nhân cùng thủy nuốt, bất quá hai khắc chung liền khôi phục lại, há miệng nhân tiện nói, “Ta muốn con ta tức phụ! Mau đưa con ta tức phụ tìm trở về! Nếu là không có Tổ Y thay ta dưỡng lão chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, ta chết đều hợp xem thường! Người này con trai bất hiếu, Diệp Trần trở về ngày ấy ta khiến cho người mau chóng đem nàng tiễn bước, người Không nghe, nhưng người vẫn không vâng lời a! Cái này tốt lắm, cái này thật sự là thật tốt, ta lập tức có thể bính chết ở chỗ này, đi xuống tìm người cha xin lỗi.”

Bi hào thanh cắn nát Triệu Lục Ly trái tim, cũng cắn nát hắn đối Diệp Trần cuối cùng một tia tình nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chung cách

Editor: Thiên Vi

Rốt cuộc là trúng mạn tính độc • thuốc, bị thương thân thể, lão phu nhân khóc trong chốc lát liền mê man đi qua, vốn là thương lão khuôn mặt càng hiển tiêu tụy, ban đầu hoa râm tóc ở gần ngân tháng 3 gian đã hết mấy lần thành chỉ bạc, hơi có chút ai chi tượng. Triệu Lục Ly lẳng lặng ngồi ở bên giường thủ hộ, trong lòng giống như đao cắt, vô cùng hối hận không chịu nổi.

Đợi non nửa cái canh giờ, hắn mới nhớ tới còn tại trong phòng kho bạn việc Diệp Trần, khoe miệng không khỏi treo lên một chút cười lạnh.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn hôn ám, trên mái hiên đèn lồng đã muốn thấp sáng, bị Diệp Trần triệu hồi thị tì còn nhân thủ nhất trần dầu hoa đăng, đem nơi này chiếu sáng, e sợ cho còn thật sự kiểm toán Diệp Trần nhìn lâm thế nào điểm, ăn đau khổ. Triệu Vọng Thư trong tay đang cầm nhất xấp sổ sách, vây quanh nàng xoay quanh, trong mắt tràn đầy nhụ mộ. Triệu Thuần Hi tà ý ở khung cửa biên, biểu tình lãnh trào.

“Không vội sống, Quan Tổ Y tuyệt không hội tham ô người nữa điểm này nợ. Này đó tục vật nàng làm sao để ý? Suy bụng ta ra bụng người, nếu đòi thành người là nàng, này khổ phòng sợ là đã sớm bị bản vô ích đi? Khó trách người như thế khản trương.”

“Tỷ tỷ, người như thế nào có thể nói như vậy mẫu thân? Tài vật đi qua người khác tay qua một lần, chẳng lẽ không nên hào hào tra rõ sao? Này đó đều là mẫu thân gì đó, nàng cầm lại đến đúng là thiên kinh địa nghĩa.” Triệu Vọng Thư lập tức cãi lại.

“Người này ngu xuẩn! Người cho là nàng là người mẹ ruột, sẽ thật tình đối với người được không.” Triệu Thuần Hi tức giận đến cả người phát run. Này ba tháng, nàng mỗi khi bị Diệp Trần bức bách, không thể không giao ra quản gia quyền, càng phát ra thấy rõ ràng của nàng bộ mặt thật. Vì bản thân tư lợi, nàng cái gì đều có thể bán đứng, cái gì đều có thể không để ý, nàng căn bản không có tâm!

“Tỷ tỷ, người định là bị Quan thị lừa gạt. Người xem xem nàng là như thế nào đối đãi, nhưng lại làm cho ta đường đường Triệu gia đại thiếu gia chạy tới tư thực tiến học, làm cho ta cùng với nhất bang cùng tiểu tử xen lẫn trong một chỗ, tương lai ta có thể có cái gì đại tiền đồ? Phụ thân rõ ràng cho ta số tiền lớn cam kết đại nho lữ tiên sinh, lại thiếu chút nữa bị nàng khí đi, nàng đây là cố ý đem ta đường phế, hảo cho nàng thân sinh con trai làm đá kê chân đầu.

àng đi rồi, chúng ta một nhà ngũ tài ăn nói có thể quá sống yên ổn ngày. Người nói ta xuẩn, người mới là thật xuẩn, ngay cả người tốt, người xấu, ngoại nhân, người nhà đều phân không rõ.”

Ba tháng tẩy não đã trọn đủ làm Triệu Vọng Thư đối kẻ mẫu phòng bị đến trong khung, ngược lại kết thân nương nói gì nghe nấy.

Triệu Thuần Hi dĩ nhiên không nói gì, đang muốn phát tay áo rồi đi, đã thấy phụ thân đứng ở hôn ám góc, một đôi đôi mắt hình như có vô số vẻ lo lắng, lại có tình lượng kinh người. Hắn chậm rãi đi vào đến, ôn thanh hỏi, “Tra rõ sao? Có thể có đã đánh mất này nợ?”

Diệp Trần không cam lòng không muốn nói, “Tạm thời không ném.” Nếu là thiếu chẳng sợ giống nhau, nàng lập tức có thể đánh thượng Quan gia, tề điều

Quan Tô Y kia khuôn mặt da. Không biết vì sao, nàng chính là hận nàng, hận thấu xương!

“Sắc trời không còn sớm, ngày mai lại đến tra đi. Các ngươi theo ta đi chính đường, ta có lời muốn nói.” Hần dẫn đầu rời đi, căn bản không cho người bên ngoài cự tuyệt đường sống. Diệp Trần hướng thị tì sử cái ánh mắt, thế này mới cùng đi qua. Đây họ không thiếu, nàng liền bị phá hủy vài món, cuối cùng lại đi tìm Quan Tô Y thảo muốn, xem nàng như thế nào công đạo.

Chính đường lý điểm rất nhiều ngọn nến, hai gã nam tử trối gô ngồi chồm hổm cho, được nghe tiếng bước chân, không khỏi hoảng sợ nhìn lại, vừa mới cùng Diệp Trần đối diện thượng. Nàng hô hấp đột nhiên cứng lại, bất quá giây lát liền mồ hôi lạnh như bộp, ướt đầm bối ý. Kia người Miêu nàng chưa từng gặp qua, nhưng phụ tá lại thuộc như cháo, năm đó nếu không phải người này chạy trốn mau, nay sớm hóa thành xương khô. Triệu Lục Ly đem hân buộc đến, chẳng lẽ là đã biết cái gì?

Diệp Trần giúp đỡ khung cửa, hồi lâu không dám đi vào. Triệu Vọng Thư thấy nàng sắc mặt không đúng, vội vàng tiến lên nâng, bán tha bán tùm đem nàng kéo vào đi.

Triệu Lục Ly nâng lên giữa không trung vò rượu, quán nhất mồm to. Hoắc Thánh Triết nói đúng, hân hiện tại quả thật thực cần thứ này. Hân tứ chi lãnh, huyết lãnh, nhưng tâm không lạnh, bởi vì hân tâm đã sớm bị Diệp Trần giẫm lên thành bột mịn.

“Ta lo lắng thật lâu, có nên hay không cho các ngươi biết chính mình mẫu thân cuối cùng là như thế nào nhân. Ta nghĩ bí mật đem nàng tiễn bước, làm cho nàng vô thanh vô tức chết ở bên ngoài, lại sợ các ngươi đuổi theo ta hỏi của nàng hành tung, cả đời tìm nàng, niệm nàng, không thể tiêu tan. Như vậy khổ sở ta chịu đủ, không thể cho các ngươi giẫm lên vết xe đổ.” Đặc hơn mùi rượu theo miệng hân môi khép mở ở bên trong phòng lan tràn.

“Phụ thân ngươi đang nói cái gì?” Triệu Vọng Thư về mặt nghi hoặc.

Triệu Thuần Hi tắc thật sâu vui đầu đi.

“Ta đang nói cái gì, tỷ tỷ ngươi nói vậy nhất thanh nhị sở.” Triệu Lục Ly khóa tử cửa phòng, quan trọng cửa sổ, gần từng tiếng mở miệng, “Việc này còn phải từ đầu nói lên, các ngươi im lặng nghe, không thể ngắt lời. Ta cũng không muốn cho các ngươi lưng đeo này không chịu nổi qua lại, lại càng không nguyện ý các ngươi bị chính mình mẹ ruột lợi dụng, cuối cùng từ không minh bạch. Ngươi nếu là nghĩ đến nàng nhu nhược đáng thương, cần bảo hộ, vậy mười phần sai, luận khởi tâm địa ác độc, thủ đoạn nham hiểm, nguy quốc sợ là không người có thể ra này hữu.”

Theo ánh nến chớp lên, quang ảnh biến ảo, năm đó đủ loại bị hân nhất nhất nói tới, tính cả lão phu nhân như thế nào trúng độc hôn mê cũng không lậu hạ. Triệu Thuần Hi đã là về mặt chết lặng, Triệu Vọng Thư lại giống như ngũ lõi oanh đình, kinh hồn động phách.

“Không có khả năng! Cha ngài nhất định là bị Quan thị lừa!” Hân ngược lại đi lạp Diệp Trần, thúc giục, “Mẫu thân, ta tin tưởng ngươi. Ngày đó ta rõ ràng thấy đại di mẫu, nàng sống được thật tốt, mẫu thân như thế nào có thể là nàng đâu!”

Diệp Trần một mặt lắc đầu rơi lệ một mặt đi ôm con trai, giống nhau không chịu nổi chịu được này chờ nói xấu. Nhưng nàng nội tâm thập phần rõ ràng, nhân chứng vật chứng câu ở, Triệu Lục Ly sợ là rốt cuộc dung không dưới nàng. Nàng này khổ tâm lập nói dối, cũng chỉ có thể lừa dối Triệu Vọng Thư mà thôi.

“Ngươi tưởng lấy ta như thế nào?” Nàng tiếng nói giống như cát đá bình thường thô lẹ, “Vừa không đem ta tiễn bước, đó là muốn cho ta bạo bệnh mà chết? Ngươi sẽ không sợ con trai hận ngươi?”

“Bạo bệnh mà chết? Như thế nào?” Triệu Lục Ly bỗng nhiên nở nụ cười, “Ngươi có lẽ là không biết, ngươi rất muốn, Tô Y đã muốn chiếm được. Ta nghĩ cho ngươi tận mắt xem ngày đó quang cảnh, cũng tưởng biết ngươi cuối cùng hội lộ ra như thế nào biểu tình. Nương phía trước được bệnh gì, ngươi liền bệnh gì đi, hảo hảo ở trên giường nằm, Triệu gia không thiếu ngươi này cả lắm thực.”

Hần mãnh quán một ngụm rượu, ngược lại nhìn Triệu Vọng Thư, ngữ khí lạnh như băng, “Ta biết ngươi tính tình giống chừng ta, mất mủ tâm mủ, điển hình không thấy quan tài không rơi lệ. Ngươi ký cho rằng Diệp Trần đều là vì tốt cho ngươi, nàng thỉnh trở về từ tiên sinh ta cũng không sa thải, nàng triệu hồi đến thư đông ta cũng không phát mại, ngươi liền chiếu nàng thay ngươi an bài con đường đi xuống đi, đến lúc đó là long là trùng, gặp mặt sẽ hiểu. Ngươi một ngày dứt khoát sửa, ta liền một ngày sẽ không quán ngươi, miễn cho ngươi nói ta nói xấu Diệp Trần, hại cả ngươi.”

Đã muốn say chuẩn choáng hân nhìn nữ nhi cười rộ lên, “Lúc trước ngươi tối giống Diệp Trần, giúp đỡ nàng lừa gạt ta, bảo ta rơi vào hôm nay kết cục này. Nay ngươi nhưng lại càng ngày càng giống Tô Y, kiên cường quả cảm, làm rõ sai trái. Hảo, rất tốt! Ta Triệu gia cuối cùng không bị Diệp Trần hủy sạch sẽ! Đi thôi, đều đi thôi, làm cho ta im lặng đãi trong chốc lát.”

Hần vừa dứt lời, liền có hai gã chân thọt gia đình đẩy cửa đi vào đến, đem hoảng sợ muôn dạng Diệp Trần tha đi xuống. Triệu Vọng Thư ngăn người, đứng là vẫn còn đuổi theo, trong miệng vội vàng hô mẫu thân.

Triệu Thuần Hi nay đã hối chặt đứt tràng, nức nở nói, “Phụ thân, năm đó ngài say rượu làm đại sự, nay vừa muốn giẫm lên vết xe đổ sao? Ngài đừng cho Quan Tô Y khinh thường ngài!”

Những lời này giống búa tạ bình thường đem Triệu Lục Ly xao tỉnh, vừa tựa như ngã xuống vách núi đen nhân bắt lấy một cây dây, nháy mắt ngừng rơi xuống xung lượng, miễn cho tan xương nát thịt kết cục. Hân ném xuống vò rượu, ni non nói, “Đối, ngươi nói đúng. Ta không thể kêu Tô Y khinh thường. Ta phải đi tẩy nhất tẩy, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đi liễu châu đàm nhất cộc mua bán. Ta muốn đem Triệu gia tái khởi động đến, trong phủ này đó già nua yếu ớt, thôn trang thượng này tướng sĩ con mồ côi, đều chờ ta nuôi sống đâu.”

“Ai, nữ nhi phụ ngài trở về. Ngài hảo sinh ngủ một đêm, ngày mai rời giường liền cái gì cũng tốt.” Triệu Thuần Hi treo cao tâm rớt cuộc rơi xuống đất,

nước mắt hội như chảy ra. Nguyên lai thích như thế nào nhân sẽ gặp được đến như thế nào hồi báo, yêu sai lầm rồi chỉ có tuyệt vọng, yêu đúng rồi chẳng sợ trải qua mất đi, cũng còn bảo tồn vô cùng vô tận đừng khi.

Quan gia.

Quan Tố Y mỹ • mỹ ăn một chút, bồi Mộc Mộc cùng tổ phụ vòng quanh sân đi rồi vài vòng tiêu thực, sau đó chạy đến phụ thân thư phòng luyện chữ.

“Sau này người tính làm sao bây giờ?” Quan phụ phò khai nhất trương tuyết tuyến, giống như lơ đãng hỏi.

“Còn không có hiểu rõ sở, nhưng tuyết đối không lấy chồng nhân.”

“Vậy liền hỏi Giao châu bồi cùng người ngoại tổ cùng ngoại tổ mẫu. Nếu không có người cùng trước Thái hậu rất có sâu xa, lại vào Hoàng thượng mất, trong kinh sợ là sớm đã lời đồn đãi đầy trời. Chúng ta tái chiếm đề ý, người ta cũng sẽ chê trách người xem không dậy nổi Triệu gia, ghét bỏ Triệu Lục Ly là bạch thân, thế này mới vội vã hòa ly. Người đi trước Giao châu trụ một đoạn thời gian, chờ khẩu phong qua rồi trở về.”

Quan Tố Y trong lòng nảy lên một cỗ oán khí, “Chớ nói ta đều không phải là vì vậy mới hòa ly, đó là ghét bỏ Triệu gia dòng dõi thấp kém thì thế nào? Nếu nói đến ai khác dễ dàng, xem kỹ chính mình lại nan. Tùy tiện kêu trong kinh vị ấy quý nữ cùng ta đối nhất đôi, nhìn xem các nàng có thể hay không nhẫn! Các nàng yêu nói liền nói, ta như cũ quá của ta ngày, sợ cái thậm?”

Quan phụ nhủ mảy, “Người đi không đi Giao châu? Lữ tiên sinh trước đó vài ngày phát ra nhất thiên văn chương thảo phạt người, nói người khát khe con riêng, không tôn sư trọng đạo, đem người như thế nào khiến đi hần, thì như thế nào đem Triệu Vọng Thư ném vào tư thực chuyện bốn phía tuyên dương một phen. Ngại cho thanh danh của người cùng trước Thái hậu ngay cả ở cùng nơi, người bên ngoài không dám chê trách, nhưng mà trong lòng nghĩ như thế nào, người hần là rõ ràng. Người sư huynh chịu người liên lụy, tư thực lý đã muốn không có đệ tử, trước mắt chỉ có thể ăn không khí. Người này ngay thẳng tính tình đặc tội bao nhiêu nhân, lại rước lấy bao nhiêu chê trách? Nếu không phải người vận khí tốt, có Hoàng thượng ra tay hộ một phen, sao có thể an an ổn ổn đứng ở chỗ này luyện chữ? Đã sớm bị đưa đến trong chùa miếu đi!”

Quan Tố Y oán khí biến mất, vội vàng văn trụ Quan phụ giải thích, “Phụ thân, ta đi Giao châu vẫn không được sao? Kia lữ tiên sinh say rượu thành nghiện, cả ngày say khướt, làm sao có thể chỉ điểm đệ tử? Nữ nhi tự hỏi vô sai, nhưng làm phiền hà sư huynh nhưng thật ra thật sự, ngày mai phải đi tìm hần bồi tội!”

“Thôi, người cùng người tổ phụ giống nhau, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái gì, ta cũng không trông cậy vào người có thể sửa hảo, thiếu cho ta sấm chút họa liền vạn hạnh. Hoàng thượng có thể hộ người một lần, làm sao có thể hộ người nhất thế?” Quan phụ ánh mắt vì thiêm, trầm ngâm nói, “Ta đã cho người ngoại tổ viết thư, ngày gần đây liền an bài người khởi hành.”

Quan Tố Y lúng ta lúng túng ứng, không yên lòng luyện trong chốc lát tự, sau đó trở về nhà ngủ, vừa đẩy ra cửa phòng đã bị nhất chích bàn tay to giữ chặt, khinh túm đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Dạ thám

Editor: Thiên Vi

Rồi đột nhiên rơi vào một cái âm áp mà lại rộng lớn ôm ấp, Quan Tố Y hoảng sợ, đang muốn kêu cứu, môi lại bị nhất chích bàn tay to che, trấn an nói, “Đừng kêu, là trẫm.”

“Hốt Nạp Nhĩ? Là người này vô liêm sỉ này ọ!” Quan Tố Y một mặt giấy dựa vừa dùng gót chân hung hăng nghiền áp đối phương mũi chân.

Thánh Nguyên để lập tức đem người thả khai, để tránh trong bóng đêm nàng không thể thấy vật, dựa vào cái bàn lộng thương chính mình, thuận tay đem nàng ấn nhập nhuyễn tháp trung, thấp giọng trên chọc, “Câu này ‘Hốt Nạp Nhĩ vô liêm sỉ’, phu nhân nắn so với kia liễu ca dễ nghe hơn. Trẫm nay bắt nó đường ở bên trong điện, tưởng phu nhân thời điểm liên uy một đạo thuốc, nghe nó lặp lại vài câu, phu nhân cùng trẫm liếc mắt đưa tình bộ dáng liền hiện lên trong óc, trông rất sống động, kêu trẫm nhất giải tương tư. Nhưng mà hiện tại, chân chính nghe thấy phu nhân nắn trẫm, dường như ăn linh đan diệu dược bình thường, cả ngày mệt mỏi đều biến mất hầu như không còn, duy dư vui mừng.”

“Người quả nhiên khiếm mẫn.” Quan Tố Y cười lạnh.

Thánh Nguyên để sớm thành thói quen phu nhân giương thương múa kiếm, một mặt vẫy lui vội vàng chạy vào xem xét tình huống Kim Tử cùng Minh Lan, một mặt chỉ vào đặt lên bàn cây đèn, thấp giọng nói, “Phu nhân xem cẩn thận, trẫm cho ngài biểu diễn một cái ảo thuật.”

Quan Tố Y lập tức bị dời đi lực chú ý, nháy mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm cây đèn. Chỉ thấy hần cũng chỉ ở trên đó nhẹ nhàng nhất phủ, cháy đen

bắc đèn liền tự đứng dậy lên nhất đậu ngọn lửa, đầu tiên là theo gió lay động, theo sau chậm rãi nhảy lên thẳng, chiếu sáng lên bốn phía.

“Này cũng là võ công?” Quan Tô Y cảm thấy thần kỳ, hận không thể đang cầm đối phương ngón tay xem xét, lại nỡ hấn ban đêm xông vào khuê phòng, không chịu tới gần.

“Thế gian vạn vật đều có này chúc, hoặc giống như nhân bình thường chia làm âm dương, hoặc giống như vật bình thường chia làm ngũ hành, nội lực cũng không ngoại lệ. Trầm trong vòng lực vì dương viêm, chí cường chí cương, ngưng cho đầu ngón tay liền có thể nhiên vật.” Hấn vừa nói vừa nắm bắc đèn, hoàn toàn không sợ tổn thương, thoải mái đem chi nghiền diệt, sau đó một lần nữa châm

Lập lại biểu thị ba lượt, phu nhân mới bị lòng hiếu kỳ sử dụng, chậm rãi đi đến hấn đối diện ngồi xuống, há miệng liền hỏi, “Người nào đó không phải nói chỉ cần xa xa xem ta liếc mắt một cái liền vậy là đủ rồi sao? Hiện tại lại là ban đêm xông vào khuê phòng, lại là bắt đe dọa, chẳng phải từ lúc miệng?”

“Mới vừa rồi túm ngài là lo lắng ngài chán kinh sau kêu to, triệu đến tạp vụ nhân chờ, đãi ngài khôi phục bình tĩnh, trầm không phải rất nhanh liền buông ra sao?” Thánh Nguyên để mở ra hai tay, biểu tình bất đắc dĩ, “Trầm xác thực nói qua xa xa xem ngài liếc mắt một cái là đủ rồi. Nhưng mà có một từ không biết phu nhân nghe chưa từng nghe qua?”

“Cái gì?” Quan Tô Y mắt lé nghề hấn.

“Gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt. Phu nhân chẳng sợ cùng trầm gần trong gang tấc, chỉ cần trầm một ngày chưa từng có được ngài, liền giống như xa ở thiên nhai. Người xem ta hai người cách này mặt bàn tròn, đo đạc xuống dưới cũng bất quá nhị thước chi cự, ở trầm trong lòng lại hình đồng ngàn phong vạn hác, xa không thể thành.” Hấn sâu kín thờ dài, biểu tình cô đơn.

Quan Tô Y lại hoàn toàn không để mình bị đẩy vòng vòng, theo trên tường tháo xuống một thanh loan đao, nhỏ vô đao, đem sống đao đặt tại trên mặt bàn, đao tiêm đối diện người nợ ngực, ngân nga nói, “Ngàn phong vạn hác có thể nào thiếu nhận thụ kiểm son? Ta cho người thêm một đao kì hiểm, phong cảnh làm hơn lưu tình bao la hùng vĩ. Này ngoạn ý nhưng là ta chuyên môn chạy đến trường công chúa phủ vì ngài cầu đến, ngài hẳn có thể hưởng thụ hưởng thụ. Đề nói loạn quyền đánh chết lão sư phụ, ta nơi này lung tung sứt mẻ đao, cũng không biết phách không phách người chết, nếu không chúng ta thử xem?”

Phu nhân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại bộ dáng thập phần sống động, cũng đáng yêu phi thường, làm Thánh Nguyên để thiếu chút nữa cười ra tiếng đến, lại sợ nằng da mặt mỏng, thẹn quá thành giận, chỉ phải kiềm chế đi xuống, “Phu nhân chớ nên hồ nháo. Cái chuỗi này đao nhưng là mở nhận, lung tung sứt mẻ đứng lên khủng sẽ làm bị thương ngài chính mình. Chúng ta ngồi nói một lát nói, nói xong trầm bước đi.”

Quan Tô Y kéo chính mình một cây tóc xuy phát tới lưỡi đao thượng, gấp nó nhàn rồi gián đoạn thành hai đoạn, lạnh nhạt nói, “Biết nó khai quá nhận liền hảo. Người muốn nói cái gì? Nói xong chạy nhanh chạy lấy người.”

“Trầm mới vừa đi Triệu gia, đánh thức Triệu Lục Ly. Chung quy là cùng bào một hồi, không đành lòng thấy hấn bị Diệp Trấn mông té cả đời.”

“Ngài đừng cách ta nơi này trang hảo nhân, tưởng đánh thức hấn vì sao phải kéo dài tới hiện tại? Hấn có lẽ là đoán được của người ý đồ đi? Mưu đoạt nhân • thể chẳng lẽ là kiện sáng rọi sự? Đáng giá ngài tuyên dương khắp chốn, chiêu cáo thiên hạ?” Nàng thân thủ cầm chuỗi đao, hận không thể đánh chết trước mắt này nhìn như đau kịch liệt, kì thực đắc ý dào dạt hóa.

Thánh Nguyên để ra về ai thiết biểu tình lập tức rút đi, khoe miệng chỉ không được giờ lên, lại bay nhanh đè ép áp, “Phu nhân yên tâm, ở ngài gật đầu đáp ứng gả cho trầm phía trước, trầm tuyệt không sẽ làm nhân hồng rồi ngài thanh danh. Triệu Lục Ly biết ngài là như thế nào nhân, tuyệt không hội đem ngài cùng Diệp Trấn nói nhập làm một. Trầm cùng hấn ăn như vậy một cái đau khổ, há có thể nuốt xuống này khẩu khí? Phóng Diệp Trấn trở về nhà cũng không phải là làm cho nàng hưởng phúc đi.”

“Nếu ngài là muốn cùng ta thảo luận Triệu phủ hoặc Diệp Trấn chuyện, vậy thì mời hồi đi, ta hoàn toàn không có hứng thú biết.” Quan Tô Y về mặt không kiên nhẫn.

Thánh Nguyên để thấy nàng quả thực đối Triệu gia không có một tia lưu luyến, thế này mới yên tâm, từ trong lòng ngực lấy ra nhất trương văn thư, cười nhẹ nói, “Kia trầm liền cái gì cũng không nói, chuyện quá khứ khiến cho nó đi qua. Trầm mới vừa rồi đi đến nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện. Trầm làm cho Bạch Phúc thay ngài công việc hòa ly phân hộ, lại đã quên thay Mộc Mộc nhập quan thị tịch, nếu Triệu Lục Ly hiểu được, giành trước đi phủ nha đăng ký tạo sách, liền có thể cùng ngài đối bạc công đường, tranh đoạt nuôi nấng quyền. Để tránh ngài chịu hấn can tay, trầm vừa rồi chạy tới tìm hộ tào, mệnh hấn đem tất cả văn thư đều chuẩn bị thỏa đáng, cái bảo lưu dấu gốc của ấn triện, phu nhân ngài cẩn thận thu.”

Quan Tô Y không phải không biết tốt xấu nhân, vội vàng tiếp nhận văn thư thành tâm nói lời cảm tạ.

Thánh Nguyên để thế này mới đứng lên, lưu luyến không rời nói, “Văn thư đã muốn đưa đến, trầm cái này đi rồi. Phu nhân, chẳng sợ ngài nãi nhị gả thân, chẳng sợ ngài còn mang theo ấu tử, trầm cũng không khí. Chỉ cần ngài hiện tại điem gật đầu một cái, trầm ngày khác liền phong phong cảnh cảnh nghênh ngài vào cung làm hậu, nhận thức Mộc Mộc làm nghĩa tử, dốc lòng giáo dưỡng hấn lớn lên. Chẳng sợ ngày sau ngài cùng trầm khác dục con nối dòng, trầm cũng đồng dạng đối hấn thị như mình ra.”

Hấn hắc trung mang lam hai tròng mắt bình tĩnh ngó nhìn phu nhân, bên trong tràn đầy lưu luyến tình ti cùng hết sức chân thành mong mỏi.

Quan Tô Y nhìn thẳng hấn liếc mắt một cái tựa như bị nằng bình thường, vội vàng nghiêng đi mặt đi. Nàng mỗi khi đều đã bị hấn ngọt ngôn mềm giọng xúc động, lại nhiều lần nhanh chóng trốn khỏi tâm phòng, nếu vẫn mãi ở Yên kinh, thường xuyên gặp mặt, thật là có chút khó có thể chống đỡ. Quả nhiên còn phải hồi Giao châu đi.

Nghĩ như vậy, nàng âm thanh lạnh lùng nói, “Sắc trời không còn sớm, ngài cần phải đi. Ta đời này đoạn sẽ không nhị giả, ngài sớm làm đã chết tâm đi.”

Thánh Nguyên để ánh mắt âm đạm đi xuống, đi đến cạnh cửa dừng bước, chắc chắc nói, “Phu nhân, trăm có thể làm cho ngài hòa ly, cũng có thể đã động ngài tâm, trí ngài tái giá. Ngài sớm muốn gì sẽ là trăm Hoàng hậu.”

Nhớ tới bị Diệp Trần ghê tởm đến ngày, Quan Tô Y trong lòng rồi đột nhiên dâng khởi một cổ lửa giận, châm chọc nói, “Đầu tiên là thay Triệu Lục Ly dưỡng sáu bảy năm trước thê, hiện tại lại muốn thay hẳn dưỡng kẻ thất cùng nghĩa tử, ngài hoặc là có làm coi tiền như rác ham mê; Hoặc là liền đổi hẳn yêu thâm trầm, không thể gặp bên cạnh hẳn bạn nữ nhân. Ta cả gan đề cái đề nghị, ngài lưỡng rở rằng thấu một đôi nhi được, xứng!”

Thánh Nguyên để một chân bước ra cửa, một chân còn tại nội môn, được nghe lời ấy rồi loạn bộ pháp, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Hắn hít sâu hai khẩu khí, vừa yếu vừa hận nói, “Phu nhân, ngày nào đó ngài nếu là nguyện ý hảo hảo cùng trăm nói chuyện, trăm tất nhiên tự mình thượng thấy âm tự cấp Bồ Tát thiêu tam chú cao hương.”

“Ồ ta trước mặt ngài còn trang cái gì đâu?” Quan Tô Y cười nhạt, “Kia liễu ca ngài hoàn hảo đoạn đoạn dưỡng ở trong cung, có thể thấy được cỡ nào thích thú.”

Thánh Nguyên để vi não thần sắc nhảy mắt biến mất, sung sướng cười nhẹ đứng lên, “Tại đây trên đời, mỗi người đều dục lấy lòng trăm, duy độc tài nhân người chân thật nói lời thẳng thắn, châm chọc khiêu khích, trăm còn hàng ngày thích này giọng. Phía trước là trăm nói sai rồi, phu nhân ngài không cần hảo hảo cùng trăm nói chuyện, ngài càng là như vậy, trăm lại càng yêu ngài. Sắc trời không còn sớm, trăm cáo từ.”

Quan Tô Y biết rõ đây là hẳn phép khích tướng, lại khó tránh khỏi có chút bị quân chế cho nhân nôn nóng. Vạn nhất hẳn quả thực thích cùng hẳn làm trái lại nhân đâu? Nếu không lần tới hảo hảo cùng hẳn nói chuyện? Ôi, hạt tương cái gì? Đã muốn không có lần tới, tiếp qua vài ngày nàng liền tiến đến Giao châu, cuộc đời này đã mất duyên tái kiến.

Tu điểm, nàng thở phào khẩu khí, nội tâm lại ần ần có chút cô đơn.

Mà bước ra cửa phòng Thánh Nguyên để nhưng chưa nhanh chóng rời đi, ở hành lang hạ đứng trong chốc lát, gặp trong phòng thối tắt ánh đèn, phu nhân hô hấp cũng xu cho bằng phẳng lâu dài, thế này mới ần vào bóng đêm, hướng hoàng thành cướp đi. Làm cho phu nhân rời đi Yên kinh chuyển nhà Giao châu? Như thế nào khả năng!

Để sự phủ so với Chinh Bắc tướng quân phủ càng hào rộng rãi, dân cư lại cực vì đơn giản, hầu hạ hạ phó thích như vậy vài cái, chia việc tự nhiên mà vậy liền nhiều đứng lên. Chủ tử nhóm đủ khả năng chuyển, ví dụ như mặc quần áo, rửa mặt chờ, cùng (quân) tử tự mình động thủ, phòng trong bình thường không cần nhân hầu hạ. Kim Tử cùng Minh Lan sáng sớm đứng lên quét tước sân, chà lau cửa sổ, tuy rằng làm nhị, tam chờ nha đầu việc, cảm giác lại thập phần thoải mái.

Quan Tô Y tóc tai bù xù bò lên giường, mị trường mắt nhìn một hồi lâu nhi mới ý thức được chính mình về nhà, không bao giờ nữa là Triệu phủ chủ mẫu.

“Thật tốt.” Nàng long dầy áo ngủ bằng gấm, từ từ thở dài. Gã hơn người mới biết được vẫn là ở nhà mẹ đẻ làm thiên kim tiểu thư tốt nhất, chuyện gì cũng không dùng quân, chỉ cần nhâm ăn, nhâm ngủ, nhâm ngoạn.

“Nương, ngoại tử mẫu để cho ta tới kêu ngài rời giường. Nàng nói thái dương đều phơi nắng thí • cỏ, ngài ngủ tiếp đi xuống nàng liền tự mình lại đây, lấy chôi lông gà trừu ngài.” Mộc Mộc trong tay nắm bắt nhất chích trúc chuồn chuồn chạy vào, hai giáp đồ rực, thập phần đáng yêu.

Hắn thực thích để sự phủ, nơi này trên mặt người đều mang theo thật tâm thật ý tươi cười, trong ánh mắt có trong suốt ánh sáng, nhìn chăm chú hẳn thời điểm làm hẳn phi thường tự tại. Hắn bỏ nhào vào bên giường, bản thủ bản cước hướng lên trên đi.

Quan Tô Y vợ vàng đưa hẳn ả đến, ôm vào trong ngực xoa nắn một hồi lâu nhi, vừa vui sướng hôn vài hớp. Trở lại nhà mẹ đẻ, chẳng những Mộc Mộc tự tại, ngay cả nàng đều có thủ văn khai gặp nguyệt minh cảm giác. Đây mới là chân chính việc nặng một hồi, cái gì Triệu gia, Diệp Trần, đều gặp quỹ đi thời.

Nàng ôm Mộc Mộc ngủ lại, cảm lấy thấp khấn từ thay hẳn sát mặt, trở lại đường ngay, thế này mới bắt đầu xử lý chính mình. Trong gương đồng là nhất trương tuổi trẻ động lòng người khuôn mặt, song đồng tiền thủy, khí chất nể, hoàn toàn có khác vu thượng đời suy sụp tinh thần chết lặng. Mặc dù tái cấu giận Hốt Nạp Nhĩ làm việc vô trạng, nàng cũng không thể không cảm tạ hẳn, nếu không có hẳn bức bách cùng thời động, nàng sẽ không bán ra hòa ly này từng bước. Nàng trên vai lưng đeo nhiều lắm gánh nặng, trong lòng chôn cất nhiều lắm cố kỵ, là Hốt Nạp Nhĩ từng cái từng cái giúp nàng bản khai, giống nhau giống nhau thay nàng lau đi.

Nàng không bước trên cái kia phô long bào lầy lội đường mòn, nhưng nàng quả thật dính hoàng quyền quang, điểm này không thể phủ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Thử

Editor: Thiên Vi

Sửa phụ nhân kể vì thù hoàn, thù diệu vàng bạc châu sai, chỉ tại tấn biên sáp một đoá vừa tiền xuống hồng nhạ cây hoa hồng, Quan Tổ Y nắm Mộc Mộc đi nhà giữa cấp mẫu thân thỉnh an.

Thấy làm cô gái ăn mặc nữ nhi, Trọng thị sừng sốt mấy tức, thẳng chờ Mộc Mộc đi lên tiền nãi thanh nãi khí kêu “Ngoại tổ mẫu” Mới kham kham hoàn hồn.

“Hảo ngoan, mau tới đây làm cho ngoại tổ mẫu nhìn xem.” Trong nhà đứa nhỏ thiếu, Trọng thị tự nhiên đối Mộc Mộc yêu không được, đầu một ngày đến liền tâm can bảo bối đau thượng, rất có đem nữ nhi phao chi sau đầu tư thế. Quan Tổ Y cười ghé hai người, chậm rãi phao trà.

“Nương cũng thật biết điều, ta vừa nói ngoại tổ mẫu muốn trừu nhân, nàng liền lập tức rời giường.” Mộc Mộc không quên thay nghĩa mẫu phóng thích.

“Nàng là cái gì đức hạnh ta biết. Chịu khó thời điểm ngủ so với cầu vãn, thức dậy so với kê sớm, Lười biếng thời điểm có thể nằm cả một ngày, ăn uống lạp tất tất cả trên giường. Lúc này hòa ly trở về nhà, được giải thoát, ngoại tổ mẫu lường trước nàng chắc chắn ngủ thẳng mặt trời lên cao mới đứng lên.” Trọng thị chia chia ngoài cửa sổ, “Người xem xem, nếu không Mộc Mộc đứng lúc đem người kêu đứng lên, lão gia tử cùng cha người đều đã muốn hạ hướng, gặp được người còn tại ngủ định đánh một chút bản tay.”

Quan Tổ Y vội vàng nắm chặt trong lòng bàn tay, ngượng nói, “Nương, ngài như thế nào có thể ở con trai ta trước mặt yếm của ta góc gác nhỉ? Ngày sau làm cho ta như thế nào dạy hần?”

“Biết giáo không được liền hảo, càng nên làm gương tốt mới là.” Trọng thị trạc trạc nữ nhi ót, trong mắt tràn đầy ý cười.

Thấy lần này tình cảnh, Minh Lan tất nhiên là tập mãi thành thói quen, Kim Tử lại hơn nữa ngày hồi bất quá thần. Nguyên lai lão luyện thành thực, khôn khéo quả cảm phụ nhân, trở lại nhà mẹ đẻ đúng là như vậy làm về ta đây. Nàng cũng sẽ lười nhác, lại giường, làm nũng, khoe mẽ, nói đến dễ, nàng cũng bất quá là cái mười tám • 9 tuổi cô gái thôi, còn có sáng quắc phượng hoa cùng yêu đào nùng lý chờ đợi sau đó.

Giống chưa từng nở rộ liền gặp phải héo rũ đoá hoa trở lại cảm rã thổ nhượng, nhanh chóng trở nên sống động minh tươi đẹp, Kim Tử cảm khái cho phụ nhân chuyển biến, Trọng thị làm sao không vui hỉ? Một bàn tay ôm Mộc Mộc, một bàn tay ôm nữ nhi, nhưng lại nửa điểm luyến tiếc buông ra.

Hàn huyền ước chừng một khắc chung, bên ngoài báo lại, nói lão thái gia cùng lão gia đã trở lại, Trọng thị thế này mới làm cho người ta đưa lên ngọc thiện, không quên trên nói, “Vừa cảm giác ngủ thẳng dùng cơm trưa canh giờ, vài lần Yến kinh nữ tử, sợ cũng chỉ có người một cái. Mộc Mộc, trăm ngàn đừng với người nương học!”

“Nương gần nhất quá mệt mỏi. Nàng cấp cho trước Thái hậu nương niệm kinh, niệm cửu cửu tám mươi mốt thiên, chích ngủ một ngày còn chưa đủ, nhiều lắm ngủ vài ngày.” Mộc Mộc còn thật sự giải thích, nhạ Trọng thị đại yêu, ôm hần tâm can thịt trực khiếu.

Quan Tổ Y bắt lấy hần tiểu béo thủ dùng sức hôn hai miệng, cười nói, “Nương bình thường không bạch thương người. Chúng ta Mộc Mộc tương lai tất là Yến kinh trong thành tối hiếu thuận, tối có tiền đồ đứa nhỏ.”

“Vây cũng không!” Lão gia tử cười ha hả đi vào đến, một mặt coi quan mạo một mặt phát tay áo phát ngón bừa bãi, “Lúc này ta tự mình dạy hần, ai cũng không chuẩn nhúng tay! Ta có sinh chỉ năm tất yếu bồi dưỡng ra một thế hệ học giả uyên thâm, tấn thừa ta nho học y bát.”

Quan phụ theo sát phía sau, biểu tình bất đắc dĩ. Lão gia tử này lời nói không phải ám chỉ hần dạy hư Y Y sao? Nhiều điểm sự? Dùng cả ngày nhắc tới?

Người một nhà hoà thuận vui vẻ hoà thuận vui vẻ hàn huyền trong chốc lát, đãi đồ ăn thượng tề liền ngồi xuống dùng bữa. Lo liệu thực không nói tâm không nói quy củ, trong thính đường cực vì im lặng, cơm tất, hạ phó lập tức đem tàn canh thịt nguội thu thập sạch sẽ, lão gia tử đám người đều tự tan, Quan phụ mới giống như lơ đãng hỏi, “Lần trước người bị nội cung nữ quan làm khó dễ, là Hoàng thượng thay người giải vây?”

“Là.” Quan Tổ Y một hơi nói ra đi lên.

“Hôm nay ta đi cấp Mộc Mộc lục tịch, hộ tào nói trắng ra tổng quản hôm qua cái đã muốn làm tốt, ngay cả văn thư đều giao cho người, có việc này sao?”

“Có.”

“Hoàng thượng còn thay người xóa sạch bình mỗ bụng lấy con chuyện đó, người nhưng thật ra dính hết hoàng quyền quang.”

“Cũng không phải là thôi.” Quan Tổ Y biểu tình bình tĩnh, “Quyền lợi thật là một thứ tốt, có thể tạo thế, có thể áp nhân, còn có thể bảo mệnh. Nếu không có ngài cùng tổ phụ thân cư địa vị cao, thực quyền nắm, lần này hòa ly sợ là không có dễ dàng như vậy. Thử nghĩ, nếu chúng ta vẫn là mới vào Yến kinh kia phiên quang cảnh, ta ở Triệu gia bị tái đại ủy khuất, cũng chỉ có thể nén giận, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Bởi vì đắc tội hần gia, sẽ gặp liên lụy các người, dù có đầy người ngông nghênh, cũng sẽ bị bẻ gãy hầu như không còn.”

Phát hiện nàng trong lời nói tràn đầy oán khí, giống nhau thực bị đánh gãy quá ngông nghênh, Quan phụ không khỏi đề điểm nói, “Chưa từng phát sinh, càng không thể có thể phát sinh chuyện, không cần hao phí tâm thần niên mãn suy nghĩ? Quân tử ái tài thủ chi lấy nói, quân tử nhiếp quyền lại làm như

thế nào?”

Quan Tô Y không chút nghĩ ngợi nói, “Tư Lộ viết: ‘Vệ quân đả tử làm chính, tử đem hề trước?’ tư viết: ‘Tất đã chính danh hồ!’ quân tử cho này sở không biết, cái thiếu sót cũng. Danh bất chính, tắc ngôn không thuận; Ngôn không thuận, tắc sự bất thành. Cổ quân tử nhiếp chính, nhiếp quyền, làm danh chính ngôn thuận.”

Quan phụ vui mừng gật đầu, “Thậm thiện. Còn đây là cảnh thế ngôn, cũng vì xử thế chi đạo. ‘Danh’ nãi pháp luật luân thường, ‘Chính danh’ tức là hợp pháp luật, không vi luân thường. Quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử, các hữu này vị, ai làm việc của người nấy, không thể đi quá giới hạn. Danh bất chính ngôn bất thuận, mặc dù từng bước đăng cao, quyền trọng vọng sùng, cũng chung hội chịu này phản phệ, không thể này tử.” Dứt lời, hần trực câu câu nhìn về phía nữ nhi, ánh mắt lợi hại.

Quan Tô Y trông mắt mím cười, “Phụ thân không cần cùng ta tham thảo thánh nhân ngôn, nữ nhi rất nhanh liền phải về Giao châu bồi ngoại tổ phụ làm ruộng đi, ngày sau ngài tái kiến ta, sợ sẽ không phải nắm bút lông cừu văn sĩ, mà là khiêng cái cuốc nông nữ.”

Quan phụ bình tĩnh xem nàng sau một lúc lâu, thế này mới vuốt râu lẳng cười. Quan Tô Y đại thờ phào, lập tức cáo từ rời đi, nói là muốn đi đông giao thăm đại sư huynh. Mộc Mộc bị lão gia tử mang đi thư phòng, lúc này đang ở luyện chữ, mũi dính một giọt mực điểm, tiểu bộ dáng thập phần đáng yêu. Nàng đứng ở bên cửa sổ nhìn hồi lâu, không đành lòng đã quấy rầy tổ tôn lương, đành phải một mình ra đi.

Minh Lan vừa trở về, chính vội vàng chung quanh liên lạc của nàng tiểu thư muội, chỉ có Kim Tử đi theo chủ tử bên người. Hai người cưỡi xe ngựa đến tư thực, còn chưa đi vào chợt nghe gặp phụ nhân hùng hùng hổ hổ thanh âm của, “Người này kẻ bất lực! Cho người đi để sư phủ thỉnh tiến làm quan người không đi, càng muốn tham gia cái gì khoa cử. Người cả ngày đọc này đó thư có gì dùng? Có thể nhiều kiếm mấy lượng bạc sao?”

Người tốt lắm sư muội làm hại người sở hữu đệ tử đều chạy hết, không có tiền trả công cho thầy giáo, chúng ta ăn cái gì, uống gì? Người nhanh lên cho ta mặc quần áo xuất môn, đi để sư phủ mọn Ngân Tử. Tái dù thế nào cũng là hần gia hại người, không thể một chút bồi thường cũng không cấp đi?”

Tổng đại tẩu tử, thật sự là đã lâu! Trong nháy mắt, Quan Tô Y suy nghĩ liền theo hiện tại ngược dòng tới đi qua. Đồi trước nàng nguyên có thể làm sáng tỏ này nói xấu, lại không liệu vị này hảo tẩu tử nhưng lại bỗng nhiên lật lọng, ngôn chi chuẩn xác nói từng thấy tận mắt nàng cùng đại sư huynh pha trộn. Sung quân Thương Châu sau, đi qua Triệu Vọng Thư tự thú nàng mới biết được, đối phương nhưng lại chỉ là vì chính là ngân lượng Ngân Tử liền bán đi đại sư huynh, cái nhân đại sư huynh đạo đức cá nhân có một bị từ bỏ công danh, nàng sợ hãi tiếp tục đi theo hần chịu khổ chịu tội.

Tại đây trên đồi, chẳng những nữ sợ gả sai lang, lang cũng sợ thú sai phụ, này đại giới cùng (quân) thập phần thảm thiết.

Quan Tô Y đẩy cửa đi vào, thờ dài nói, “Đại sư huynh, ngày trước làm phiền hà người, sư muội trong lòng thực tại nan an, đặc hướng người bồi tội. Lữ tiên sinh chuyện đó người không cần chú ý, không ra hai tháng, ai đúng ai sai gặp mặt sẽ hiểu.”

Mặc áo lạnh, tay cầm thư cuộn nhỏ nhả nam tử vội vàng đáp lễ, “Sư muội khách khí. Nơi này tranh cãi âm ỉ, chúng ta đi vào nói chuyện.” Hần cũng không thêm nhìn tới thế tử Tổng thị, dẫn sư muội hướng phòng trong đi.

Tổng thị mặc dù ở trong nhà kêu gào lợi hại, cũng là cái bất nạt kẻ yếu chủ nhân, trong người mặc hoa phục, khí chất ung dung Quan gia đích tiểu thư trước mặt căn bản không ngẩng đầu lên được, làm sao còn dám nhắc tới nửa tự? Nàng vội vàng chạy tới phòng bếp nấu nước pha trà, trong lòng nóng bỏng nàng có thể bỏ thí chút ngân lượng.

Quan Tô Y đưa tay lý nhất tương bộ sách để đặt ở trên bàn, cười nói, “Mất thấy khoa cử sắp tới, ta liền sửa sang lại một bộ kinh sử từ tập đưa cho sư huynh, chỉ mong sư huynh lần này có thể trung học, tiến tới đại triển dài mới. Nay bao nhiêu nhân phi người báng người, tương lai còn có bao nhiêu nhân tiện người tật người.”

“Mọn sư muội cát ngôn. Người không cần để ý tới Tổng thị, toàn làm lời của nàng là quá nhĩ gió thu, nghe một chút liền thôi. Ta nơi này không có đệ tử, vừa lúc thanh tĩnh xuống dưới nghiên cứu học vấn, chuẩn bị chiến tranh khoa cử. Sư muội thư vừa mới đưa đến lòng ta khâm thượng, chính như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, người am hiểu nguy vậy, ta từ chối thì bất kính.”

“Sư huynh khách khí, ngày sau như có điều nhu, cứ việc đi để sư phủ tìm ta cùng phụ thân.” Quan Tô Y cùng hần dài nói chuyện nửa lâu ngày thần, đề tài cùng (quân) vây quanh lần này khoa cử. Nàng tuy rằng nhớ rõ năm đó khoa cử đề thi, cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, có thể hay không thi trung, thả các bằng bản lĩnh. Đồi trước sư huynh có thể trung học đứng đầu bảng, đồi này định sẽ không quá kém. Hơn nữa nay cục diện chính trị đại biến, đề thi có lẽ cũng sẽ thay đổi, ai còn nói chuẩn đâu?

Rời đi tư thực sau, nàng mơ hồ nghe thấy Tổng thị hờn hển thanh âm của cách ly ba truyền đến, “Đưa ngân lượng không có? A nha, như thế nào chích tặng mấy quyển sách? Quan gia tiểu thư nhưng lại keo kiệt đến nước này! Ta phi!”

Kim Tử tức giận bất bình nói, “Vị bạn tâm người đại sư huynh thế diện, chúng ta cố ý đem Ngân Tử tặc ở thư hộp dưới, như thế nào phản gặp một chút nể đâu? Cùng người kia phong cảnh tế nguyệt đại sư huynh so sánh với, Tổng thị thực tại không chịu nổi!”

“Cho nên trên đồi này phần lớn là xảo phụ xứng chuyết phu hoặc phu quân xứng ác phụ, khó có vẹn toàn đôi bên việc.” Quan Tô Y sớm đã xem phai nhạt.

Kim Tử nghĩ đến nàng ở ánh xạ bệ hạ, nhất thời không dám nhiều lời, ghen một hồi lâu nhi mới nói, “Nhược phu nhân đại sư huynh chưa từng thi trung khoa cử, ngày sau còn không tiếp tục khai tư thực? Nhưng mà có lữ tiên sinh bút tru mặc phạt ở phía trước, hần sợ là chiêu không đến vài cái đệ tử, tương lai rất khó sống qua a.”

Quan Tô Y cười lạnh đứng lên, “Cái gì đương thời đại nho, thanh danh văn hoa? Bất quá là lừa đời lấy tiếng thôi. Hắn say rượu thành nghiện, rượu độc sớm sùng nước can đảm, ngày gần đây đến khủng có tánh mạng chi ưu. Chúng ta làm gì cùng một cái đem từ người so đo?”

“Phu nhân ngài vừa nói, nô tỳ nhưng thật ra nghĩ tới, hấn sắc mặt hồng trung mang hắc, con mắt hoàng trọc động lại, quả là can đảm câu suy hiện ra. Không thể tưởng được phu nhân ngài còn tinh thông y lý.” Kim Tử cảm thấy bội phục.

Quan Tô Y xác thực thông hiểu y lý, nhưng phi nguyên vu biểu chứng mới liệu định lữ tiên sinh hẳn phải chết, mà là đi qua đời trước trí nhớ. Thượng nhất thể năng đem lữ tiên sinh sa thải, người này càng phát ra uống tràn mưa vui, còn viết liền nhau rất nhiều phạt văn nói xấu nàng, cuối cùng tụy chết ở ven đường, lại bị khi nhân xuyên tạc vì bị nàng tức chết, kêu nàng vốn là hắc thấu thanh danh lại thêm nhất bút số nợ rồi mù.

Đời này hẳn yếu có chết hay không, toàn bằng ý trời.

Nghĩ như vậy, Quan Tô Y bỗng nhiên trách mắng, “Ngươi một ngum một cái ‘Phu nhân’ bảo ta, hay là còn tưởng rằng ta sẽ gả cho ngươi tiền chủ tử? Ngày sau sửa kều tiểu thư, nếu không trừ ngươi 3 năm tiền tiêu vật hàng tháng.”

Kim Tử ngánh ngánh, chỉ phải ngoan ngoãn sửa miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tình thú

Editor: Thiên Vi

Chủ tớ hai người theo đông giao trở về, gặp Yến kinh trong thành đã là nhất phái phồn hoa thịnh cảnh, không khỏi nổi lên đi dạo hứng thú. Đầu đường đám đông như chức, hai bên cửa hàng lâm lập, phướn gọi hồn theo gió phấp phới, rao hàng thanh liên tiếp, cùng khai quốc sơ kỳ tiêu điều bộ dáng một trời một vực.

“Thế này mới vài năm, Yến kinh liền đã tái hiện lúc trước đi lên kinh thành lý ồn ào náo động náo nhiệt. Nếu vẫn như vậy đi xuống, nguy quốc tất nhiên phú cường nhất phương, thống ngự Cửu Châu.” Quan Tô Y cảm khái nói.

Kim Tử từng là quân hộ, không khỏi lắc đầu thở dài, “Phú cường nhất lại vừa vì, thống ngự Cửu Châu lại nan. Tiết tặc chiếm đi thực châu chờ, bốn phía trừ hàng quân đội, chiếm lấy tinh thể (ruộng đất), thu nạp lưu dân, khuếch trương thế lực, không ra vài năm cùng ta nguy quốc tất có một trận chiến. Hiện tại thái bình yên vui, có lẽ chính là phù dung sớm nở tối tàn thôi.”

Đời trước Quan Tô Y khi chết, Thánh Nguyên đế cùng tiết minh thụ xác thực hàng năm đều có thật to nhỏ chinh chiến phát sinh, hai người đều muốn lẫn nhau thôn tính, lại không làm gì được đối phương, sau lại nguy quốc phát sinh dân loạn, tiết minh thụ thừa cơ khởi binh, thiếu chút nữa thắng vào Trung Nguyên bụng, lại cuối cùng bị ngự giả thân chinh Thánh Nguyên đế che ở biên giới ở ngoài.

Trận chiến này sau, hai người giai nguyên khí đại thương, có lẽ lại hao rất nhiều năm, cuối cùng ai tiêu diệt ai, ai lại thống ngự ai, Quan Tô Y đã mất theo biết được, nhưng năng có thể đoán được, khỏi thuốc súng cùng giết chóc, tử vong cùng hủy diệt, cho tới bây giờ cũng chưa rời đi quá kia phiên thổ địa.

Nhưng mà đời này, tình huống đã hoàn toàn bất đồng. Hiện tại nguy quốc càng yên ổn, càng phú cường, càng đoàn kết, Thánh Nguyên đế ở dân gian uy vọng như mặt trời ban trưa, dân chúng đối quốc gia lòng trung thành cũng phá lệ mãnh liệt, nếu là cùng tiết minh thụ binh đao gặp lại, thắng bại hoặc ở tứ lục trong lúc đó. Nếu nguy quốc tái nhiều vài năm nghỉ ngơi lấy lại sức thời gian, phần thắng còn có thể lớn hơn nữa.

Tư điểm, Quan Tô Y trong lòng về lo lắng rốt cuộc chậm rãi tiêu tán, chỉ vào tối náo nhiệt tây thị nói, “Đi, chúng ta thượng chỗ nhìn xem.”

Chủ tớ hai người đi qua mấy cái ngã tư đường, trên mặt vẫn là hứng thú bưng bưng biểu tình, ánh mắt lại hơi xúc tức cách.

“Ta có loại đứng ngồi không yên cảm giác, ngươi có sao?” Quan Tô Y môi bất động, tiếng nói lại rõ ràng truyền vào Kim Tử màng tai.

“Nô tỳ cũng có. Chúng ta có lẽ là bị theo dõi, nhưng nô tỳ lại tìm không ra là ai, lại càng không biết đối phương giấu ở nơi nào. Có thể tránh thoát ám bộ tử sĩ hiểu biết, nguy quốc chỉ sợ chỉ có bệ hạ có thể làm đến.”

“Ta cũng hiểu được là kia vô liêm sỉ. Phía trước có một nhà bố trang, ta đi vào mua một bộ quần áo, cái trang giả dạng rồi đi, ngươi hậu bên ngoài gian, một khắc chung sau còn không gặp ta đi ra liền bản thân trở về.”

“Phu.” Kim Tử bị trùng mắt một cái, đành phải sửa miệng, “Tiểu thư, ngài một người trở về thật sự không thành vấn đề sao? Nếu không ngài công đạo một chỗ, hai ta bỏ ra bệ hạ sau lại đi chạm trán?”

Quan Tô Y chưa bao giờ một mình cuồng quá phở xá sầm uất, không khỏi ngoan tâm nổi lên, quả quyết cự tuyệt Kim Tử đề nghị. Hai người đi vào bố trang, một cái đi vào thay quần áo, một cái ngồi ở bên ngoài liên lụy theo dõi giả tầm mắt. Ước chừng một khắc chung sau, Kim Tử chấp hai tay sau

lưng, ưu tai du tai bước ra cửa, mới vừa đi quá một chỗ ám hạng đã bị đột nhiên túm đi vào.

“Phu nhân đi đâu vậy?” Thay đổi đồng sắc Thánh Nguyên để sắc mặt thập phần khó coi.

“Nô tỳ gặp qua bệ hạ.” Kim Tử đề thấp tiếng nói, biểu tình có chút tiểu đắc ý, “Phu nhân làm cho nô tỳ chờ một khắc chung liền bản thân trở về, nay nàng đi đến chỗ nào, nô tỳ cũng không biết. Bệ hạ ngài thần thông quảng đại, chỉ đề ý đi thăm dò đi.”

Thánh Nguyên để quả nàng liếc mắt một cái, xoay người ra ám hạng, ở đầu đường đứng trong chốc lát, cẩn thận phân biệt lui tới mỗi một cái người đi đường. Phu nhân được nhất trương nhân bên ngoài cụ, là dựa theo Diệp Trần ngũ quan thác ẩn, nàng có lẽ là hội giả dạng thành đôi phượng, theo bố trang cửa sau bỏ chạy.

Y theo của nàng tính tình, lúc này hội như thế nào làm? Vì phòng chính mình bị nhận ra, sợ là hội lập tức phản hồi để sư phủ. Nghĩ như vậy, Thánh Nguyên để mũi chân xê dịch, lại bỗng nhiên dừng lại. Không đứng, nhược phu nhân đeo nhân bên ngoài cụ, ẩn núp ở chỗ này ám vệ sẽ không nhận thức không ra kia khuôn mặt.

Nàng sẽ không phi thiên đột, muốn theo bố trang rời đi, chỉ có cái trang giả dạng, giấu nhân hiểu biết. Nàng là cuối thu nhân bên ngoài cụ, nay đều nhanh đầu xuân, ba cái nhiều tháng thời gian cũng đủ nàng đem mặt nạ hủy đi lại bỏ, bỏ lại sách, nghiên cứu cái thấu triệt. Bằng thông minh của nàng tài trí, mặc dù không giết người lột da, muốn làm ra nhất trương hoàn toàn mới nhân bên ngoài cụ nên không phải việc khó. Cho nên nàng áp cần không ra về Diệp Trần, mà là có khác bộ mặt.

Thánh Nguyên để mờ mịt một lát, tiện đà cười nhẹ đứng lên, nỉ non nói, “Phu nhân thực gọi người đau đầu.”

Kim Tử không nhanh không chậm theo ở hần phía sau, cười hi hi nói, “Thủ lĩnh, ngài đoán tiểu thư hiện tại dài cái dạng gì? Nam vẫn là nữ? Các người nếu là đem Yên kinh thành trở mình cái đề nghị hướng lên trời, có thể hay không đem nàng tìm ra? Ta xem ngài vẫn là đừng phí cái kia sự, chạy nhanh về nhà đi thôi.”

Thánh Nguyên để ngễ nàng liếc mắt một cái, chắc chắn nói, “Ta tuy rằng đoán không chuẩn phu nhân hiện tại biến thành cái gì bộ dáng, lại có thể đoán được trong lòng nàng suy nghĩ cái gì. Nàng xem giống như lão luyện thành thực, lại chính là biểu tượng mà thôi, nếu không có Triệu gia nhân đem nàng bức đến vậy chờ không khí trầm lắng bộ, nàng bướng bỉnh tính tình không thể so hài đồng thiếu. Nàng có thể ném người cái trang rời đi, định là nổi lên ngoạn tâm, nếu không sẽ không không rõ ta đi theo nàng chính là tưởng nhiều xem nàng vài lần mà thôi, cũng không hội đối nàng tạo thành chút tổn hại, càng không cần lo lắng thoát khỏi. Nàng xem giống như tránh né ta, kì thực vì mình một mình chạy tới phổ xá chơi đùa tìm cái lấy có thôi.”

Trở lại để sư phủ, Kim Tử mới biết được phu nhân trừ bỏ ung dung Đoan Phụng, khôn khéo quả cảm, còn có sống động linh động một mặt. Những lời này nếu là đặt ở trước kia kêu nàng nghe thấy, nàng chắc chắn cười nhạt, hiện tại lại sâu có cảm xúc. Nàng gần như ngày ngày đêm đêm bận ở phu nhân bên cạnh người, tự cho là thực hiểu biết đối phượng, nhưng mà cùng bệ hạ tương giác, nhưng vẫn tâm hình uế.

Bệ hạ cũng không phải tâm tư nhẩn nhai nhân, không hiểu nghiên ngắm người khác tính cách, nhất là nữ nhân, nếu không Diệp Trần đi theo bên cạnh hần nhiều năm như vậy, hần sẽ không đến bây giờ mới phát hiện của nàng xấu xa niệm tưởng. Nhưng là đối mặt phu nhân, hần lại có thể kiểm chế chính mình đoạt lấy bản năng, từng bước một đi thử thăm của nàng điểm mấu chốt, sau đó đứng ở tương đối thư thích khoảng cách đi chú ý nàng, bảo hộ nàng.

Nguyên nhân vì tư nàng đầm chiêu, tưởng nàng suy nghĩ, tài năng của nàng nhất cử nhất động nghiên ngắm như vậy tinh chuẩn. Bệ hạ đối phu nhân quả thật dùng thật tình, này đối trong máu chảy xuôi thú tính hần mà nói phi thường không dễ.

Kim Tử vừa cảm khái hoàn, lại nghe hần từ từ phân tích nói, “Phu nhân trừ bỏ mê, còn tốt lắm cường, hơn nữa không thích bị ta áp chế, mỗi khi đều phải dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cho đến gặp ta kinh ngạc mới có thể vừa lòng. Lần này có thể thuận lợi thoát khỏi ta, nàng tuyệt không hội dễ dàng rời đi, tất hội tránh ở chỗ tối quan sát của ta hành động, nhìn xem ta sẽ phủ toát ra uế oải thất bại biểu tình. Ta nếu là như của nàng nguyện, nàng tất hội cao hứng cả một ngày.”

Kim Tử đã muốn hết chỗ nói rồi, than thở nói, “Thủ lĩnh, oan oan tương báo khi nào, các ngài lại là tội gì?”

“Người không hiểu, đây là ta cùng phu nhân tình thú.” Thánh Nguyên để đưa mắt chung quanh, vẻ mặt thương hoàng, ngữ khí lại lộ ra nồng đậm ý cười, “Đây đúng là phu nhân đáng yêu nhất chỗ, biết rõ con đường phía trước xa vời, biết rõ hoàng quyền không thể trái kháng, nàng vẫn là cố gắng cũng không có sức giãy dụa. Nàng vừa không đã thương người cũng không thương mình, có thể đi vào tắc tiến, không thể vào liền thuận theo tự nhiên. Nàng thực kiên cường, nhưng cũng thực mềm mại, nàng hiểu được bảo hộ chính mình, càng hiểu được bảo hộ người nhà.”

Kim Tử lúng ta lúng túng nói, “Bệ hạ, tuy rằng ngài cùng phu nhân thời gian ở chung rất ít, nhưng ngài so với ta càng hiểu biết nàng.”

“Vô hần, dụng tâm mà thôi.” Thánh Nguyên để ở đầu đường bồi hồi, một đôi lợi hại hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm qua lại mỗi một cái người qua đường, tiếp tục nói, “Ta hiện tại liền dùng hành động nói cho nàng, ta đã muốn biết nàng thay đổi khuôn mặt, bằng nàng tranh cường hão thắng tính cách, lúc này lại càng không sẽ rời đi, mà là theo góc sáng sửa đi ra, chủ động tới gần ta, thử ta. Cho nên ta không rảnh cùng người nói chuyện với nhau, bản thân hồi để sư phủ đi thôi.”

Kim Tử cũng trợn to mắt thấy lui tới người qua đường, cầu xin nói, “Thủ lĩnh, người khiến cho ta đi theo đi, ta rất muốn biết hai người các người hôm nay ai hội bắt lấy ai.”

Trả lời của nàng là Thánh Nguyên để lạnh như băng một quả mắt đao. Kim Tử không thể, chỉ phải phẫn nộ rời đi, đi qua hai điều phố còn liên tiếp sau này xem.

Lui tới người đi đường tựa hồ cũng thực tầm thường, bọn họ thấp phần tự nhiên tới gần, lại thấp phần tự nhiên đi qua, làm Thánh Nguyên để nhìn xem hoa cả mắt. Nếu phu nhân liền giấu ở trong những người này, hẳn không thể không thừa nhận đối phương thuật dịch dung đã muốn viễn siêu kia Miêu tộc dị nhân.

Bỗng nhiên, một tia nhẹ quế hương chui vào lỗ mũi, làm hấn ánh mắt khẽ run lên. Là phu nhân, nàng quả nhiên ngay tại phụ cận, che giấu dung mạo lại không thể che giấu mùi, nếu là đối cá nhân, không chắc đã muốn đối của nàng thần hồ kỳ kỳ cam bá hạ phong, nhưng hấn là bị bảy sói nuôi lớn, từ nhỏ liền dựa vào khứu giác đi săn, lại sao lại dễ dàng bị mộng tể?

Trong lòng hấn nhộn nhạo vô hạn vui mừng, biểu tình lại hơn ừ đột, đem đi qua bên người mỗi người nhìn thấu, nhìn thấu, lợi hại ánh mắt làm người ta sợ. Có nhân “Ai nha” Một tiếng tránh ra; Có nhân khí bất quá, hồi đầu thối một ngụm; Còn có chưa lấy chồng có gái xích hấn vô lễ.

Hấn thủy chung bất vì sở động, tiếp tục về phía trước đi, tiếp tục dùng lệ mang vậy ánh mắt xem kỹ người chung quanh lưu. Hấn biết chính mình càng là chuyên chú, phu nhân lại càng không chịu nhận thua, tất hội theo xa xa theo đuôi biến thành gần đây bồi hồi, thậm chí hội có ý theo bên cạnh mình đi qua, lợc làm khiêu khích.

Quan Tố Y cải trang thành da thịt vàng như nến, thiếu niên tướng mạo bình thường, theo bố trang cửa sau nghênh ngang đi ra, ả núp ở chỗ này ám vệ quả nhiên không mật báo, kêu nàng thấp phần thuận lợi chạy mất. Nàng ban đầu định đi tây thị cuồng nhất cuồng, lại bán nói lộn trở lại đến, hiện lên đối phó trà lâu, ở cạnh cửa sổ vị trí ngồi xuống, vừa uống trà vừa nhìn diễn.

Nàng đồ muốn nhìn Hốt Nạp Nhĩ ra sao phản ứng, phát hiện chính mình không hiểu biến mất, có thể hay không uể oải, có thể hay không thất bại? Chỉ cần vừa nghĩ tới hấn kinh ngạc vạn phần biểu tình, nàng liền vui, vội vàng bụng lên tách trà lớn che giấu thật cao giọng lên khoe miệng.

Hốt Nạp Nhĩ quả nhiên theo chỗ tới toát ra đến, bắt được Kim Từ không ngừng hỏi. Hấn mới đầu thực mê mang, lại bay nhanh phản ứng lại đây, bắt đầu quan sát lui tới người đi đường. Đúng rồi, nhân bên ngoài cụ là từ trong tay hấn được đến, hấn tất nhiên có thể xuyên qua chính mình kỹ xảo. Nói cách khác, hấn biết chính mình ở phụ cận.

Thú vị, rất thú vị! Từ gà nhập Triệu phủ, Quan Tố Y thiếu chút nữa liền đã quên chơi đùa tư vị, lập tức buông chén trà, hưng phấn dị thường đi lên đầu đường

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tình cảm

Editor: Thiên Vi

Thánh Nguyên để biết phu nhân ở phía sau đi theo chính mình, trên người nàng mùi khi đoạn khi tục, khi xa sắp tới truyền đến. Làm bộ phát hiện vài cái khả nghi nhân vật, hấn trừng mắt đối phương theo bên cạnh mình đi qua, hồi đầu nhìn hồi lâu, khỏe mắt dư quang chuẩn xác bắt giữ đến phu nhân thân ảnh.

Đó là một gã mười sáu 7 tuổi thiếu niên lang, không biết như thế nào làm cho, nhưng lại so với nàng thực tế thân cao cao hơn không ít, mặc hình thức thông thường lam sam, trát một khối màu đen khăn vấn đầu, màu da vàng như nến, ngũ quan bình thân, gọi người xem vô số hồi cũng không nhớ được tướng mạo, hương trong đám người ném một cái, lập tức có thể ẩn nấp không thấy.

Hảo, này trương mặt nạ làm được thực tại xinh đẹp! Thánh Nguyên để trong lòng thầm khen, ánh mắt hình như có ý giống như vô tình theo trên người nàng xẹt qua. Hấn biết phu nhân định sẽ không bị này ngẫu nhiên chú ý dọa lui, hoàn toàn tương phản, nàng hội hiểu thẳng tâm tăng vọt, cứng rắn chạy đến trước chân tới thăm dò, thậm chí khiêu khích.

Quả nhiên, phát hiện chính mình bị thấy, làm bộ ngồi xổm ven đường mua trái cây phu nhân ném một khối tiền đồng, chọn lớn nhất mới nhất tiên một cái, biên cần thực biên lão đảo tới gần. Nếu không có theo mùi phán đoán ra thân phận của nàng, Thánh Nguyên để đều phải hoài nghi trước mắt này cả lo phát phơ tiểu lang có phải hay không phải học phú nữ xe, đoạn trang hiền thực phu nhân.

Vạn không dự đoán được nàng còn có như thế bất cần đời một mặt. Làm sao bây giờ? Càng hiểu biết nàng liền càng vì nàng mê, thật muốn ở nàng tới gần thời điểm không quan tâm đem nhân kéo vào trong lòng chặt chẽ ôm lấy! Mau ức chế không được nội tâm vui sướng, mỗi một cái lỗ chân lông đều ở vì nàng thư giãn, hoan hô.....

Cuối cùng nên làm cái gì bây giờ?

Thánh Nguyên để cố gắng khắc chế nội tâm kích động, thâm trầm ánh mắt trực câu câu vọng tiểu lang đáy mắt. Tiểu lang không tránh không tránh, ngược lại nường mảy sao ngoan trừng trở về, dùng còn chưa hoàn toàn phát dục hoàn toàn thô dật tiếng nói mắng, “Nương, nhìn cái gì vậy? Thảo đánh sao?” Cuối cùng giọng lên quyền đầu, liên thủ thượng lân da đều là vàng như nến, không có một tia sơ hở.

Nghe thấy nàng đột nhiên thay đổi tiếng nói, Thánh Nguyên để trong lòng kinh dị thán phục, trên mặt lại toát ra hoài nghi tần thích biểu tình, đạm mạc bỏ

qua một bên đầu, hướng tên còn lại nhìn lại. Hắn lưu ý đến phu nhân bay nhanh vểnh vểnh lên khoe môi, tựa hồ rất đắc ý, chính mình cũng tránh không được cao hứng đứng lên. Nàng mê, vậy thì bởi nàng ngoạn đó là.

Hắn theo tây thị đi đến chợ phía đông, qua lại dạo qua một vòng, rốt cuộc có chút mệt mỏi, bắt đầu không hề chú ý bên người nhân, ngược lại nhìn ven đường bán hàng rong.

Quan Tổ Y theo Thánh Nguyên đến một đường, lường trước hắn hẳn là đã muốn buông tha cho, liền cũng thả lỏng cảnh giác, bắt đầu chậm rãi đi dạo. Nhưng nàng vẫn chưa đi xa, mà là không xa không gần trụ tại kia nhân thân sau, muốn nhìn một cái để vương nhân hạ rất nhiều đều là như thế nào phải thời gian.

Hắn tựa hồ rất ít đi dạo phố. Cũng là là, kiến quốc phía trước hắn đều ở trên chiến trường chém giết, kiến quốc sau ở thâm cung diệu lý chính vụ, giống loại này dân sinh trăm thái, phong thổ, đối người bên ngoài mà nói đã nhìn quen lắm rồi, đối hắn mà nói phải làm là cực mới mẻ.

Ven đường rao hàng rất nhiều này nọ, hắn tựa hồ cũng không biết, thường thường ngồi xổm xuống xem cái nửa ngày, thân ảnh cao lớn đem còn lại khách hàng ngăn trở, kêu quán chủ thực khó chịu mau, ác ngôn ác ngữ đuổi vài thứ. Hắn cũng là không cùng tầm thường dân chúng so đo, chính là biểu tình có chút quái đản, bàn tay to trào trào cái ót, bộ dáng thập phần chắc nịch hàm hậu.

Nguyên lai lúc ban đầu nhận thức cái kia Hốt Nạp Nhĩ đều không phải là hắn nguy trang đi ra, cũng là hắn chân thật nội tâm nhất bộ phận. Quan Tổ Y tránh ở góc cười trộm, không biết sao, tâm địa trở nên phá lệ mềm mại, cái gì thắng thua thắng bại, người áp chế ta ta phản kháng người, đều trở nên chẳng phải trọng yếu.

Nàng tiếp tục đi theo hắn, thấy hắn ở một cái bán đường vẽ quầy hàng ngồi xổm xuống. Thứ này ngay cả 3 tuổi tiểu hài tử đều nhận thức, hắn tự nhiên sẽ không không biết đến vậy chờ trình độ, ôn thanh nói, “Quán chủ, cho ta họa một con ngựa. Nhiều phóng đường, nhiều hơn phóng.”

“Được rồi, vị đại ca này chờ!” Quán chủ múc một muỗng nước đường, ở bóng loáng đá phiến thượng tưới lâm, bay nhanh đáp nện ra một ánh vàng rực rỡ tuần mã.

“Tái nhiều hơn điểm đường, nhiều một chút!” Hắn tựa hồ cực kỳ thị ngọt, đối quán chủ keo kiệt dùng liều thực không hài lòng, bàn tay to nhất áp, đem nhất chước nước đường toàn quán ở mã bụng thượng. Quán chủ “Ai nha ai nha” kêu đứng lên, xem ra thập phần đau lòng, thấy hắn theo trong ví lấy ra một góc Ngân Tử, vừa vui miệng cười khai, vội vàng đem trúc ký đặt ở nước đường lý, dải đường họa phục hồi liền sạn đứng lên đưa qua đi.

Cửu thước cao tráng hán cầm một khối thật lớn đường họa đi khắp hang cùng ngõ hẻm là bộ dáng gì? Trước hôm nay, Quan Tổ Y hoàn toàn không thể tưởng tượng, hiện tại lại cười không thể ngừng. Nàng dụng quyền đầu ngăn chặn miệng, lặng lẽ theo một đường, càng xem càng thấy thú vị.

May mà Hốt Nạp Nhĩ đúng lúc phát hiện người qua đường khác thường ánh mắt, bên tai chậm rãi phiếm hồng, thấy bên đường đứng một cái chảy nước miếng tiểu hài tử, liền đem đường họa đưa qua đi, cả tiếng nói, “Nhạ, cảm ơn đi.”

“Cấp, cho ta sao?” Tiểu hài tử nhìn trông mong nhìn hắn, tương tiếp lại không dám tiếp.

“Đưa cho người, cầm cùng bọn họ phân thực đi.” Hắn chỉ chỉ lui ở tiểu hài tử phía sau một đám cây cải củ đầu.

Tiểu hài tử luôn mãi xác nhận, cuối cùng tiếp nhận đường họa, xoay người bay nhanh chạy đi rồi, vừa chạy vừa hô bằng dẫn bạn, kêu mọi người cùng nơi hưởng dụng. Nhìn bọn nhỏ vui mừng nhảy nhót bộ dáng, hắn lắc đầu mỉm cười, lưng chừng rời đi. Bọn nhỏ cha mẹ ngay tại phụ cận, hoặc hướng hắn mỉm cười, hoặc hướng hắn thờ dài, hắn cũng nhất nhất hoàn lễ, toàn vô nửa điểm tài trí hơn người tư thái.

Đây mới là chân thật Hốt Nạp Nhĩ đi? Ngược lại là trong hoàng cung vị kia đức hậu lưu quang, bí hiểm Thánh Nguyên đế, mới là hắn nguy trang đi ra. Không ý thức, Quan Tổ Y khàng cự chỉ tâm lại tiêu giảm rất nhiều, chỉ vì nàng phát hiện, chính mình cùng đối phương trong lúc đó khoảng cách, tựa hồ cũng không có trên trời dưới đất như vậy xa xôi.

Hai người một trước một sau đi đến tranh hoa điều phố, vừa lúc gặp được có người ở ngoạn xiếc ảo thuật, trong tay nắm nhất chích mặc hồng áo khoác ngoài tiểu hầu tử, mệnh nó biểu diễn lộn nhào, khiêu quyền lừa chờ động tác. Tiểu hầu tử nhưng có chần chờ, sẽ gặp chịu đựng một cái roi, đau xèo xèo kêu to.

Người qua đường mừng rỡ, sôi nổi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, náo nhiệt là náo nhiệt, cấp tiền đồng cũng không nhiều, kêu kia nghệ nhân hơn sót ruột, roi truru ba ba rung động. Thấy ôm đầu tránh né, nước mắt liên liên tiểu hầu tử, Quan Tổ Y tâm sinh không đành lòng, đang do dự có nên hay không bại lộ thân phận, đã thấy Hốt Nạp Nhĩ một phen túm trụ roi, giọng nói, “Đừng đánh, người này hầu tử ta mua hạ.” Vừa nói vừa lấy ra túi tiền, phát hiện bạc vụn đã muốn dùng hoàn, chỉ phải lấy ra một viên kim châu.

Người qua đường ồ lên, nói thẳng người này có tiền, thể trạng lại cường tráng, tất là một vị quân gia. Nghệ nhân không dám đắc tội hắn, càng sợ hắn đòi ý, đem roi ném một cái, đoạt kim châu bay nhanh trốn.

Hắn hướng ôm đầu tiểu hầu tử câu ngón tay, đạm thanh nói, “Ngồi chỗ làm chi? Tùy ta đi thôi.”

Tiểu hầu tử thế nhưng nghe hiểu, lập tức dọc theo hắn một đôi chân dài đi đến đầu vai, vũng vàng ngời, một bàn tay còn nhỏ tâm cẩn thận cầm hắn sau đầu bím tóc, miễn cho ngã xuống. Người qua đường lại ồ lên, nói thẳng này hầu tử thần, phía trước mọi cách sử dụng bất động, hiện tại có thể nghe hiểu tiếng người, mua trở về rất điều • giáo, tất nhiên không một vân vân.

Quan Tô Y nhìn xem trọn mắt há hốc miệng, ít khi lại cười nhẹ đứng lên, cười thôi trái tim nổi khổ riêng. Nàng hoàn toàn xem hiểu Hốt Nạp Nhĩ, ở trong lúc lơ đãng, nàng sớm bị hấn rộng mở tâm môn hấp thu đi vào, không tự chủ được giải độc hấn tất cả.

Hấn nghĩ đến chính mình là ác quỷ chuyển thế, chẳng những khắc tử mẫu thân, còn có thể khắc tử thê nhi, một khi thê tử sinh sản, chính mình bị kịch sẽ ở trên người bọn họ tái diễn, cho nên hấn làm bất hòa sở hữu nữ nhân cùng đứa nhỏ, cố tình lại ở trong lòng khát vọng. Hấn khát vọng thân tình, tình yêu, chỉ vì hấn nghĩ đến chính mình vĩnh viễn đều không thể được đến.

Mà hấn đối mặt đã thú thời điểm, ánh mắt tựa như nhìn chăm chú vào đồng loại. Nhiều như vậy qua tuổi đi, chẳng sợ rời đi núi rừng, hấn trong khung đối thú loại lòng trung thành càng muốn viễn siêu nhân loại, hấn rất khó dung nhập đám người, lại không thể không dung nhập, có thể khắc chế trong lòng thú tính đi đến hiện tại, hấn thấp phần không dễ, càng thấp phần rất cao.

Quan Tô Y bỗng nhiên đã nghĩ chấm dứt này trò chơi, thoải mái đi qua đi, cùng hấn đánh một tiếng tiếp đón, đã thấy hấn bước chân một quai, vào một gian thư tử.

Bởi vì khoa cử sắp tới, thư tử thiên thánh bị có rất nhiều bàn dài, mua không dậy nổi thư hấn môn đệ tử có thể biên vì chủ quán chép sách biên ôn tập công khóa, cuối cùng còn có thể kiếm điểm tiền bạc. Ngoại đường thập phần im lặng, vô luận ai đi vào đến đều đã chủ động phóng hoãn bước chân, để thấp âm lượng, miễn cho quấy người khác.

Vốn định chủ động biểu lộ thân phận Quan Tô Y chỉ phải kiềm chế xuống dưới, cách một tòa giá sách vụng trộm quan sát Hốt Nạp Nhĩ nhất cử nhất động. Hấn lấy chính thức hạ bác cổ trên kệ mặc điều, đặt chóp mũi khứu nghe thấy, cuối cùng kinh ngạc nói, “Thật là thối! Như thế nào như thế tanh tưởi?”

Chủ quán đoạt quá ma điều thả lại hộp gấm, trách mắng “Người này man nhân biết cái gì? Mặc điều đều là này vị nhân, người nếu không mua liền không cần tùy ý lộn xộn! Ai, người như thế nào đem hầu tử cũng mang vào được? Nó nếu là ở ta trong điểm chung quanh chạy loạn, bình hồng rồi này nọ, người thường nói sao? Đi một chút đi, mau đi ra!”

Quan Tô Y đang muốn tiến lên giải vây, một gã mặc xanh biếc nhu váy, mặt che đồng sắc sa mòng nữ tử tà sát • tiến vào, nhẹ giọng nói, “Chủ quán, mở cửa việc buôn bán liền muốn đón khách, sao có thể mục dừng hỏi phân, bất cần nhân tình? Man nhân làm sao vậy? Man nhân thì không thể đọc sách tập viết? Yên biết Hoàng thượng cũng là hai mươi mấy tuổi mới bắt đầu nghiên tập nho học, nay cũng đã tài hoa hơn người, đầy bụng kinh luân. Học vấn bản vô phân cao thấp quý tiện, chính là tục nhân ngu mi mắt thường thôi.”

Chủ quán thấy nàng nâng ra Hoàng thượng, mà người này lại là cái Cửu Lê tộc nhân, xem này khí thế giống cái quân gia, vội vàng cười làm lành nói, “Tứ nhị tiểu thư nói là, tiểu nhân hẹp, chậm đợi vị đại gia này. Ngài muốn xem cái gì xin cứ tự nhiên.”

Nữ tử chỉ chỉ tiểu hầu tử, đề điểm nói, “Nó nhìn nhu thuận, khôi xướng cuồng đến nhưng cũng quân không được, lần tới vẫn là dưỡng ở nhà đi.” Dứt lời đi đến quầy, lấy ra mấy quyển sách sách, tiếng nói cực vì mạn diệu, “Chủ quán, người muốn thư đã muốn sao tốt lắm, người kiểm tra thực hư kiểm tra thực hư, nếu là không hề dối địa phương ta cảm lại gia trọng sao, tất không gọi người khó xử.”

“Tứ nhị tiểu thư nói chi vậy! Ai chẳng biết nói ngài tự tay sao chép bộ sách chưa bao giờ sai lậu, một tay trăm hoa chữ nhỏ lại có một không hai đương thời, bao nhiêu nhân hao phí số tiền lớn đặt hàng tay của ngài bản sao, tiểu nhân chọn ngài thứ nhì không phải là trúng gà lý chọn xương cốt thôi!” Chủ quán tiếp nhận sách, hai mắt sáng lên.

Vốn định chạy lấy người Thánh Nguyên để được nghe lời ấy lập tức dựa vào đi qua, hướng kia mở ra trang sách lý xem. Hấn muốn nhìn một chút cái gọi là có một không hai đương thời tự thể cuối cùng như thế nào. Quan Tô Y cũng đi dạo đi qua, dùng khước mắt dư quang đánh giá nên nữ tử. Tứ nhị tiểu thư? Sẽ không là Hốt Nạp Nhĩ đời trước Hoàng hậu, Tứ Quảng Chí đích thứ nữ đi?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Phóng túng

Editor: Thiên Vi

Lại nói tiếp, vị này Tứ nhị tiểu thư cũng là một vị truyền kỳ nhân vật. Đời trước, Quan Tô Y cùng nàng chưa từng gặp mặt, lại có thể thường xuyên nghe thấy của nàng nghe đồn, thả tất cả đều là thừa nhận, toàn vô chửi bới. Nàng ngẫu có một ngày sửa sang lại tổ mẫu bản thảo, cảm động và nhớ nhung tổ mẫu tang phụ sau kiên quyết không chịu tái giá, trải qua thiên tân vạn khổ đem chính mình phụ thân giáo đường thành tài, liền viết nhất thiên văn chương lấy chi kỷ niệm.

Nên văn từ tao hoa lệ, cảm tình chân thành tha thiết, đem tổ mẫu trung trình phẩm chất đại thêm nhuộm đậm, rất nhanh ngay tại Yến kinh trong thành tin đồn mở ra. Lúc ấy Tứ Quảng Chí đã đứng hàng công khanh, thực quyền nắm, ngậm đầy mấy đem, Tứ nhị tiểu thư cũng thì càng thêm thanh danh văn hoa, thuận lý thành chương vào cung, che cheu nghi, không ra 1 năm lại sách vì Hoàng hậu.

Sau nàng lại viết nhất thiên dạy trong cung tần phi như thế nào thái tập “Cổ thánh tiên hiền” văn vẻ, này ngôn này đi dần dần bị quý nữ nhóm dẫn vì điển phạm. Đi lên phượng vị sau, của nàng rất nhiều ngôn luận bị biên soạn thành sách, chung quanh truyền lưu, vì thế được gọi là [nữ giới], ý là nữ tử ngôn hành chi giới luật, mặc dù ở hạ tầng dân chúng trung pha chịu mâu thuẫn, lại thấp phần chịu thượng tầng huân quý tôn sùng, nhất là tư tưởng thủ cựu lạc hậu nho sinh, quả thực đem tiêu chuẩn, mệnh trong tộc nữ tử nỗ lực thực hiện không tha.

[nữ giới] được xuất bản không biết sát hại bao nhiêu vô tội nữ tử, mà Quan Tổ Y đúng là trong đó một cái, lại như thế nào đối vị này Từ nhị tiểu thư có hảo cảm? Nàng trượt đi đật đật đi qua đi, hướng nàng sao chép sách lý xem.

Từ nhị tiểu thư trầm hoa chữ nhỏ quả thật viết xinh đẹp, lại nhân thân trọng, chưa bao giờ xuất hiện lỗi chính tả, cuối cùng còn có thể dùng huân hương đem trang bìa huân nhất huân, mở ra sau chẳng những cảnh đẹp ý vui, càng thấm vào ruột gan. Nàng tự hào Thái Vi tán nhân, mỗi sao một quyển sách sẽ ở mặt trang lạc một cái khoán, dần dần đánh ra một ít danh dự. Trong kinh rất nhiều nhà cao cửa rộng đệ tử chiếu sáng muốn đặt hàng nhất sách “Thái Vi tán nhân” viết tay bản, nàng cũng liền một tháng viết hai cuốn, lấy đến thư tứ lý bản.

Vạn không dự đoán được đòi trước quý là quốc mẫu Từ nhị tiểu thư, đòi này nhưng lại lưu lạc đến chép sách sống qua bộ, thật sự là vận mệnh đảo ngược, thế sự vô thường a. Quan Tổ Y một mặt than thở một mặt cẩn thận quan sát của nàng hình chữ cùng tự ý, quả thật có xuất sắc chỗ, phi lãng hư danh.

Bên kia, Thánh Nguyên để xem thôi sách, vì không thể tra lắc lắc đầu.

Tài tử phần lớn thanh cao cao ngạo, tài nữ tự nhiên cũng không ngoại lệ. Phát giác này không thông viết văn Cừu Lê tộc đại hán nhưng lại đối chính mình viết tay bản lộ ra khinh thường thái độ, Từ Nhã Ngôn, cũng chính là Từ nhị tiểu thư, khẽ cười nói, “Vị nhân huynh này nhưng là đối tiểu nữ chữ viết có cái gì chỉ giáo?”

Thánh Nguyên để tính tình so với phu nhân còn muốn ngay thẳng, lúc này liền nói, “Ngươi này chữ viết chích cụ này hình, không thấu đáo này thần, càng không có nửa phần khí khái. Nhìn xinh đẹp, nghe cũng hương, lại đến cân nhắc lại trông không một vật, thực tại chán nản thật sự.”

“Ngươi này mắng hán làm sao nói chuyện?” Từ Nhã Ngôn từ nữ mới vừa rồi ở bên ngoài mua này nọ, vừa bước vào điểm môn chợt nghe gặp có nhân chữ bói nhà mình tiểu thư, lập tức tiến lên sắc thanh, “Có biết hay không trong kinh bao nhiêu thế gia đệ tử nguyện ý tiêu phí số tiền lớn đặt hàng tiểu thư nhà ta viết tay bản? Ngươi nếu không có kiến thức sẽ không muốn đi ra mặt mặt xấu hổ!”

“Thứ này cũng có người tiêu phí số tiền lớn đặt hàng?” Thánh Nguyên để đuôi lông mày cao gầy, có vẻ phi thường giật mình, cuối cùng xem kia Từ nhị tiểu thư liếc mắt một cái, giật mình nói, “Sợ là ý không ở trong lời.”

Cuối cùng câu này chẳng những đem từ nữ khí tặc, cũng làm Từ nhị tiểu thư lửa giận từng sinh, đầu ngón tay vì đau. Nàng lấy lại bình tĩnh, thờ dài nói, “Ta thay ngươi giải vây trước đây, ngươi lại nói nhục ta ở phía sau, xin hỏi vị nhân huynh này, ta có từng đắc tội quá ngươi?”

Thánh Nguyên để nhức đầu, nghi hoặc nói, “Nói vài câu lời nói thật chính là nhục ngươi sao? Vậy coi như, ta không nói đó là.”

Quan Tổ Y “Phốc xuy” Một tiếng phun cười, gặp Từ nhị tiểu thư từ ngoan trừng chính mình liếc mắt một cái, vội vàng nhiều đến Hốt Nạp Nhĩ phía sau trạm định. Nàng xem như đã nhìn ra, người nọ là thực ngay thẳng, cũng là thực tục tằn, nếu không sẽ không đem này chủ tớ hai người tức chết đi được, chính mình còn không mình không bạch. Khó trách Diệp Trấn đãi ở bên cạnh hán nhiều năm như vậy cũng chưa có thể như nguyện, thật sự là hán rất không hiểu nghiên ngắm người khác tâm tư, lại càng không hiểu được chiếu cổ người khác cảm thụ.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, hán tài cán vì chính mình làm được hiện tại như vậy, đã đúng là không dễ.

Phát hiện phu nhân hướng chính mình phía sau tránh thoát đến, Thánh Nguyên để theo thói quen xoa khai hai chân, bày ra bảo hộ tư thái. Cùng hán ngay mặt tương đối Từ Nhã Ngôn đầu tiên cảm nhận được hán rồi đột nhiên ngoại phóng cao ngất khí tràng, sắc mặt không khỏi đối đối. Nàng mơ hồ ý thức được, người này có lẽ không phải bình thường quân hán.

“Ngươi nói đúng vậy, của ta tự xác thực thiếu vài phần khí khái, nhưng nữ tử bấp thịt hữu hạn, cũng là không làm sao được.” Nàng buông tha cho cùng tranh biện ý tưởng, hướng chủ quán xua tay, “Chưong quây, mau chút kiểm tra thực hư đi.”

Chủ quán kinh doanh thư tứ nhiều năm, cũng có thể nhìn ra một ít môn đạo, bằng lương tâm nói, Từ nhị tiểu thư tự so với không thể đương thời mọi người, nhưng ở nữ tử giữa xem như bạt tụy ra đàn, mua về nhà trân quý cũng không tính mệt. Này mắng hán nên sẽ không cùng này bởi hồi phụ cận nho sinh bình thường, muốn mượn này hấp dẫn Từ nhị tiểu thư chú ý đi? Mỹ nhân chính là dễ dàng chiêu họa a!

Hán vừa tư điếm, chợt nghe đối phương không thuận theo bắt nạt nói, “Đều không phải là nữ tử bấp thịt hữu hạn, là ngươi không luyện đến gia thôi. Ta chỉ biết có một người thắng ngươi vạn lần.”

Từ Nhã Ngôn vừa ngủ lại đi hảo thắng tâm lại bị kích phát, nhủu mày hỏi, “Nga? Cuối cùng là vị ấy tài cao?”

“Quan gia đích tiểu thư.” Ta phu nhân. Thánh Nguyên để yên lặng ở trong lòng thêm một câu.

Từ Nhã Ngôn tìm tòi nghiên cứu biểu tình nháy mắt đậm đi, cười như không cười nói, “Là nàng? Ngươi thấy tận mắt của nàng tự?”

Thánh Nguyên để chưa quên chính mình hiện tại chính là một gã bình thường quân hán, làm sao có tư cách chính mắt nhìn thấy phu nhân bút tích thật? Nếu trước mặt mọi người thừa nhận, chẳng phải là phá hư nàng thanh danh? Chỉ có thể không tình nguyện lắc đầu.

Từ Nhã Ngôn cười đến cànng phát ra khinh miệt, “Ký chưa thấy qua, tại sao thắng ta ngàn lần vạn lần cách nói? Quả nhiên là a thể đạo danh đồ đệ, khắp nơi đều có nhân giúp đỡ tạo thế.” Dứt lời hứng thủ đả độn lắc đầu, không bao giờ nữa đi quan tâm đối phương.

Thánh Nguyên để đối người bên ngoài cảm thụ không chút nào để ý, lại cực lực trọng thị phu nhân tất cả, thấy nàng giống nhau thực khinh thường phu nhân, mảy mảy liền thụ đứng lên, đang định tiến lên lãnh giáo, đã thấy phu nhân giả dạng mà thành tiểu lang thủ lưu một tiếng theo chính mình nách hạ chui ra đến, hướng trên quây nhất nằm úp sấp, cả người như là không có xương cốt bình thường, trên mặt cànng bày biện ra một loại bỉ lý bỉ tức giận biểu tình.

“Vậy ngươi gặp chưa thấy qua Quan gia tiểu thư tự nhi?” Nàng ngữ mang khiêu khích.

Từ Nhã Ngôn phản ứng cực nhanh, từ từ nói, “Tự nếu như nhân, khí khái giai hồi cho bút pháp bên trong, đồ xuống cho nét mực ở ngoài, cuồng ngạo người chữ viết cũng ngạo, đậm bạc người chữ viết cũng đậm. Kia giảm tỷ có thể vô có đuổi đi lữ ông, gọi hần thiếu chút nữa lưu lạc đầu đường, không chỗ nhưng đi, thật là nhục này môn phong, hủy này danh dự gia đình, nãi nhất lỗ mắng lũng cuồng người. Của nàng tự cuối cùng như thế nào, ta không xem cũng thể.”

“Vậy ngươi cũng biết nàng vì sao đuổi đi lữ ông? Ngươi thì như thế nào biết không là lữ ông phạm sai lầm trước đây, có nhục nhả nhận đâu? Chẳng lẽ lữ ông so với nàng văn danh càng tăng lên, đó là chiếm để ý nhất phương sao?” Quan Tố Y đốt đốt ép hỏi.

“Vậy ngươi làm sao biết việc này định là lữ ông có sai?” Từ Nhã Ngôn hỏi lại.

“Ta tất nhiên là biết.”

“Ngươi như thế nào biết? Có cái gì bằng chứng?”

“Nói ta biết chính là ta biết. Ta mẹ nó chính là biết, như thế nào đi?” Quan Tố Y một bàn tay chống nạnh, một bàn tay đặt ở trên quây, hai chân ngẫu nhiên run run hai hạ, đem cái xảo quyết đùa giỡn bát phổ phường vô lại suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Này thật đúng là “Thư sinh gặp binh, hữu lý nói không rõ”, Từ Nhã Ngôn bị tức ngã ngựa, hơn nửa ngày phun không ra nói. Nàng kia tỷ nữ xông lên trước sẽ sắc thanh, đã thấy này lưu manh giờ lên quyền đầu huy huy, một bộ muốn đánh cái bộ dáng, chỉ phải phần nộ câm miệng. Các nàng cùng(quân) vì nữ tử, sao hảo cùng một danh nam tử bên đường tư đánh, truyền đi ném tử cá nhân!

Cuối cùng vẫn là chủ quán xem bất quá mắt, cầm lấy chổi lông gà trách mắng, “Từ đâu tới vô lại, chạy đến trong điểm quấy rầy của ta khách nhân. Lăn, chạy nhanh cút cho ta!”

Quan Tố Y hướng Từ nhị tiểu thư thủ nhe răng, thế này mới lôi kéo Hốt Nạp Nhĩ bay nhanh chạy ra đi, trên mặt nhộn nhạo xán lạn tươi cười, trong lòng tràn đầy đều là ánh mặt trời cùng mưa móc, chỉ cảm thấy cả vật thể thư sướng, thân thanh khí sáng. Nguyên lai định người khác khuôn mặt làm phóng • đang không kèm chế được chuyện, đúng là như vậy thông khoái! Khó trách có một câu tên là “Theo thiện như đấng, theo ác như băng”, kiên trì làm việc thiện ngàn nan muôn vạn khó khăn, học cái xấu lại chỉ tại sớm chiều trong lúc đó.

Thánh Nguyên để nghiêng đầu chăm chú nhìn nàng thần thái bay lên khuôn mặt, chính mình cũng đi theo nở nụ cười. Ở Từ Nhã Ngôn xem ra, này tiểu lang định là bộ dạng đáng ghét; Nhưng mà với hần mà nói, trên đời không nữa so với phu nhân càng đáng yêu nữ tử. Đoan trang cũng tốt, giáo hoạt cũng thể, thậm chí ngay cả nàng chơi xấu bộ dáng, đều có thể thật sâu đã động hần tâm, gọi hần mê muội không thôi.

Hai người ha ha cười chạy ra thật xa, ở một chỗ hồn đồn quán tiền dừng bước.

“Đói bụng, đi ăn một chút gì?” Quan Tố Y dùng ngón tay cái so đo.

“Đi.” Thánh Nguyên để phát nàng bả vai.

Hai người nghênh ngang đi qua đi, xoa khai hai chân ngồi ở ghế đầu thượng, trăm miệng một lời nói, “Lão bản, đến hai chén hồn đồn.”

“Được rồi, khách quan chờ, tiểu nhân lập tức tới ngay.” Lão bản cười hi hi đồng ý, bắt quá một lát liền bùng lên hai chén mạo hiểm nhiệt khí, biểu hành thái hồn đồn.

Quan Tố Y xốc lên một cái hồn đồn thổi thổi, sau đó nhét vào miệng té ăn, trên mặt lộ ra trở về chỗ cũ biểu tình. Hôm nay thực khoái hoạt, nói là hai đời tới nay nhanh nhất sống một ngày cũng không đủ. Nàng phạm rất nhiều từng muốn làm cũng không có khả năng chuyện. Nàng bạo thô tục, nếu để cho tổ phụ nghe thấy chắc chắn giận tím mặt tiện đà thi triển gia pháp, nhưng nàng tuyệt không hối hận, ngược lại ý do chưa hết.

Thay đổi gương mặt da, vứt bỏ cái gọi là “Nhân nghĩa đạo đức”, nguyên lai nàng cũng có thể quá như vậy tùy ý. Nàng cảm giác chính mình giống nhau đẩy ra nhất phiền cực kỳ nguy hiểm đại môn, cũng hoặc là trượt vào nỗ cái vọng không thấy đề vực sâu, nếu theo đuổi đi xuống, tất hội làm tâm kính bị long đóng.

Không được! Chích ngoạn lúc này đây là đủ rồi, nhân không thể vô hạn chế phóng túng chính mình, nếu không tất hội sa đoạ. Nàng âm thầm báo cho chính mình, lòng tràn đầy vui mừng nháy mắt tiêu tán, nhưng là chống lại chén lớn ăn canh, mồm to ăn hồn đồn Hốt Nạp Nhĩ, lại lần nữa khoái hoạt đứng lên. Người này sợ là không biết chính mình với ai chạy một đường, lại cùng ai cùng nhau ăn quán ven đường đi? Ngày sau gặp mặt nói cho hần, thế nào cũng phải gọi hần lộ ra không dám tin lại thất bại không thôi biểu tình.

Nghĩ như vậy, nàng lấy quyền để môi, cười trộm đứng lên, lại nghe bên cạnh người nọ không nhanh không chậm nói, “Phu nhân, ngài hôm nay ngoạn khả cao hứng?”

Chương 122: Người thắng

Editor: Thiên Vi

Quan Tô Y không phải ngốc tử, lập tức đã nghĩ hiểu được trong đó quan khiêu, đem chiếc đĩa hương trên bàn vỗ, chất vấn nói, “Người chừng nào thì phát hiện?”

“Rời đi bỏ trang sau bất quá hai khắc chung, ta liền nhận ra phu nhân.” Thánh Nguyên để ý cười nòng đậm quay đầu xem nàng.

Nhanh như vậy liền nhận ra chính mình, lại làm bộ không biết, một chính mình còn chạy đến hấn trước mặt khiêu khích, không duyên cớ làm một hồi nháy nhót tiểu sừ! Quan Tô Y trên mặt không hiện, đáy lòng đã là điện thiểm lôi minh, sóng dữ mãnh liệt. Cái gì thắng bại thắng thua cũng không trọng yếu? Bị Hốt Nạp Nhĩ xiêm áo một đạo sau, nàng phát hiện kia rất trọng yếu, cực kỳ trọng yếu!

“Người bằng vào cái gì nhận ra của ta? Ta sửa lại khuôn mặt, thân cao, tiếng nói, màu da, ta dám khẳng định cho dù cha ta nương ở chỗ này, cũng không có cách nào khác đem ta vạch đến.” Nàng nhất định phải tìm ra sơ hở cũng già đi bù lại, nếu không tất hội mấy ngày mấy đêm ngủ không yên. Người này thực tại đáng giận, nhưng lại đùa giỡn nàng một đường!

Thánh Nguyên để biết nàng kia yêu tử đầu tật xấu, cũng không bán cái gì cái nút, chỉ vào chính mình chớp mũi thẳng thắn thành khẩn nói, “Nếu đổi cá nhân, hôm nay thật muốn bị ngài nan trụ. Nhưng ngài đừng quên, ta là bị bảy sói nuôi lớn, ta trừ bỏ hiểu biết lực viễn siêu thường nhân, khứu giác lại tuyệt đỉnh sâu sắc. Ngài trên người hương vị đã thật sâu tuyên khắc ở trong đầu ta, tất nhiên là vừa nghe liền biết.”

Hắn hút hấp cái mũi, biểu tình có chút say mê.

Quan Tô Y bị hấn lỗ mẫn mà lại đắc ý bộ dáng kích tức giận bưng bưng phần chân, trên mặt không chút nào cũng không hiển lộ, thối thối trong bát nhiệt canh, từ từ nói, “Thì ra là thế. Sẽ đổi trả cho người biến sắc mặt không đủ, còn phải thay đổi mùi. Chích này một sơ hở sao? Không có khác?”

“Không có, phu nhân thuật dịch dung so với kia người Miêu còn lợi hại, không ngờ nguy trang đến tiếng nói.” Thánh Nguyên để thật tình thực lòng tán thưởng.

“Này không có gì. Trước kia ta cùng với tổ phụ bên ngoài du lịch khi từng gặp quá một cái dựa vào phúc ngữ thuật đi lừa nói bà. Nàng có thể không há miệng, lại đồng thời phát ra năm sáu loại thanh âm bất đồng, có nam có nữ, có lão có ấu. Đem nàng thỉnh đi tác pháp dân chúng bị nàng lừa táng gia bại sản cũng không sinh nghi, ta tổ phụ chọc thủng nàng, nhưng lại bị dân bản xứ vây lại đánh cho một trận. Ta thật sự khí bất quá, trở về về sau cân nhắc vài nguyệt, thế này mới học xong thay đổi tăng cùng phúc ngữ thuật, nghĩ rằng nhất định phải tìm kia nói bà đầu một trận, phân cái cao thấp thắng thua, lại không liệu nàng nhân vợ vết của cái quá mức, bị đạo phi cướp bóc chém giết.”

Quan Tô Y ánh mắt chạy xe không, hồi ức chuyện cũ. Nàng đi qua rất nhiều lộ, gặp qua rất nhiều người, nguyên tưởng rằng chính mình tài hoa cái thế, tiền đồ quang minh, lại nguyên lai chung quy đầu không lại lòng người, thắng không được quyền thế. Đời này nàng vẫn như cũ không muốn thỏa hiệp, lại hiểu được cơ được dân được đạo lý.

Thánh Nguyên để bình tĩnh xem nàng, không khó tưởng tượng phu nhân vừa tức vừa nảo lại kiên quyết không chịu nhận thua bộ dáng. Như vậy nàng phá lệ gọi hấn đau lòng, càng yêu đến trong khung.

“Lại nói tiếp, kia người Miêu chế tác mặt nạ biện pháp chích hai loại, nhất là trực tiếp bác thủ người khác da mặt; Nhị là cát điệu người nào đó bụng một khối da, dùng vôi thủy dung giải huyết nhục sau mông ở người sống trên mặt, đem ngũ quan thác ẩn xuống dưới. Phu nhân lần trước lấy đi mặt nạ chính là dựa theo Diệp Trần mặt hình thác ẩn, này trương cũng là lấy ai ngũ quan? Ta nhìn kỹ một chút, tựa hồ cũng không phải nhân da?” Chuyện cũ cũng không tuyệt vời, hấn cố ý nói sang chuyện khác.

Này trương tự nhiên không phải nhân da, mà là sống quá trư da giao hơn nửa nhựa cây điều hòa mà thành, thứ năm quan là nàng tùy tiện điêu khắc một cái khuôn mẫu, hướng lý đúc phục hồi, bác hạ liền thành. Nàng ngày sau tưởng ra về ai chỉ cần một lần nữa điêu khắc một cái khuôn mẫu, áp cần không cần giết người, lại càng không dùng lột da.

Hơn nữa càng diệu là, loại này giao cùng chi hỗn hợp thể phao mạnh thủy sau thực dễ dàng thay đổi nhuộm, phúc ở trên mặt tùy tiện xoa bóp cũng có thể tức khắc thay đổi ra nhất trương tân mặt, nhưng bảo trì thời gian không quá dài, bất quá hai cái canh giờ sẽ khôi phục mặt nhẵn, làm người ta liếc mắt một cái kham phá.

Trong đó huyền cơ, Quan Tô Y tuyệt đối sẽ không nói cho Hốt Nạp Nhĩ, hấn vừa không có không chiếm được đáp án liền ngủ không yên tật xấu. Nghĩ như vậy, nàng ăn luôn cuối cùng một cái hòn đồn, bỗng nhiên thấu quá gần, trực câu câu vọng tiến đối phương đáy mắt.

Phu nhân phóng đại khuôn mặt gần trong gang tấc, tuy rằng ngũ quan bình thường vô kì, da thịt thô ráp vàng như nền, nhìn qua không có nửa điểm nên

chỗ, mùi lại thấp phần mê người. Làm nhất chích bán thú, Thánh Nguyên để công nhận người trong lòng càng nhiều là dựa vào khứu giác, mà phi thị giác, cho nên hắn tìm đập gia tốc, hô hấp đình trệ, một cỗ nhiệt khí ở trong cơ thể đánh thẳng về phía trước, tiện đà toàn hướng bụng vọt tới.

“Muốn biết đây là cái gì da sao?” Hắn nghe thấy phu nhân gần từng tiếng hỏi, tiếng nói không hề là thô dất thiếu niên tiếng nói, mà là độc thuộc về của nàng, mang theo lưu luyến mị ý ngọt ngào ngất ngưởng.

“Tuồng, muốn biết.” Thánh Nguyên để cổ họng phát làm, trong lòng cũng có một đoàn hỏa ở thiêu, thế cho nên tàn đông chưa quá, cái trán lại mạo một tầng tinh mịn mồ hôi.

Mặt giả hiệu còn chưa tê điếu, hiện tại Quan Tổ Y vẫn là cái kia xảo quyết dùng mảnh lối vô lại. Nàng nhếch môi nở nụ cười, trong mắt tràn đầy lóe sáng ác ý, “Muốn biết? Nhưng ta Không nói cho người!” Dứt lời đá văng ra ghế đầu bay nhanh chạy đi, cũng không quay đầu lại xua tay, “Hôm nay hôn đồn người thỉnh!”

Thánh Nguyên để lập tức đã nghĩ đuổi theo, lại bị quán chủ ngăn lại, lo lắng nói, “Ai ai ai, khách quan chạy đi đâu? Ngài còn không có cấp đồng tiền đâu!”

“Không thể thiếu của người!” Hắn lấy tay đi sờ bên hông, sau đó sắc mặt đại biến — phóng ngân lượng túi tiền không thấy! Khi nào buộc? Bằng võ công của hắn, không có khả năng trên người thiếu này nợ cũng chưa phát hiện!

Quán chủ dĩ nhiên ý thức được cái gì, càng phát ra túm nhanh hắn không chịu buông tay, miệng ồ ào “Ăn trắng thực, chộp tới gặp quan” Chờ ngừ, dẫn tới người qua đường xúm lại lại đây xem náo nhiệt, mất hết thể diện. Cuối cùng vẫn là ẩn núp ở bốn phía ám vệ đi ra, thay sứt đầu mẻ trán chủ tử giao tứ khối tiền đồng, chấm dứt trận này phân tranh.

Quét tới đây người chật vật sau, hai người đi đến yên lặng góc nói chuyện với nhau.

“Chủ tử, phu nhân bỗng nhiên tới gần ngài nói chuyện, đến nỗi ngài rối loạn phương tắc. Đó là vào lúc đó, nàng cầm đi ngài bên hông túi tiền, sau đó chạy. Ta chờ không dám mạo phạm, chỉ phải phóng nàng rồi đi.” Ám vệ một thân bình dân ăn mặc, khuôn mặt cũng phổ bình thường thông, gấp chi tức vong. Loại này diện mạo thích hợp nhất ẩn nấp, cho nên Thánh Nguyên để mới có thể nói phu nhân mặt nạ làm được xinh đẹp.

“Thì ra là thế, phu nhân thật sự là kêu trầm đầu đầu!” Hắn làm bộ làm tịch ẩn nhu mi tâm, giống nhau phi thường buồn rầu, khoe miệng lại kiêu thật cao, đáy mắt cũng tràn đầy ý cười. Ngay cả ngốc từ đều có thể thấy ra hắn kiêu ngạo cùng khoái hoạt.

Một khác danh ám vệ bay nhanh nhiều tiến ngõ nhỏ, hai tay đang cầm một cái túi tiền, “Khởi bẩm chủ tử, phu nhân mượn một chiếc xe ngựa hồi để sư phủ đi, đem này túi tiền bắt tại đuôi xe. Thuộc hạ sợ người khác trộm đi, đành phải nhân cơ hội cầm trở về.”

Thánh Nguyên để cau mày, hình như có bất khoái, mở ra túi tiền hương lý vừa thấy, lại dung sắc đại tể. Chỉ thấy bên trong một tờ giấy điều, thượng thư một hàng chữ nhỏ — hôm nay chung quy là ta thắng.

Đúng vậy, là người thắng! Ở trăm thích của người kia một khác người liền thắng. Hắn thật cẩn thận điệp hảo tờ giấy, để vào túi tiền, đầu tiên là bắt tại bên hông, cảm thấy không ổn lại thu vào tay áo túi, vẫn cảm thấy không đủ bảo hiểm, rõ ràng suy tiến trong lòng.

“Đi thôi, hồi cung.” Một câu liền làm ám vệ tất cả đều ẩn nấp, hắn một mình đi ra hạng khẩu, hừ không biết từ đâu nhi nghe tới cười nhỏ, cảm thấy mỹ mãn đi trở về.

—

Quan Tổ Y ở trong xe ngựa tháo mặt nạ, vén rèm xe lên khi cả kính phu xe trọn mắt há hốc miệng, lại không dám hỏi nhiều, chỉ coi chính mình nhớ lầm.

Sớm chờ ở cửa Kim Tử vội vàng tiến lên nghênh đón, “Tiểu thư ngài cuối cùng đã trở lại, mau chút đi vào, miễn cho bị Triệu Vọng Thư gặp được. Hắn ở chỗ này chờ ngài cả một ngày, phi nói muốn gặp ngài một mặt, may mắn vừa rồi cảm giác đói bụng, chạy đi tìm này nợ ăn, nếu không chắc chắn bỏ lên đến.”

“Hắn tới tìm ta làm gì?” Quan Tổ Y nắn tâm tình bịt kín một tầng vẻ lo lắng.

“Hắn làm cho ngài trở về cấp Diệp Trần làm chứng kiến, nói ngày đó thật là ngài an bài nàng cùng diệp thái nữ thấy một mặt. Nô tỳ hỏi hắn vì cái gì, hắn đánh chết cũng không nguyện nhiều lời, miệng cũng thật nhanh.”

“Vì mẹ nó thanh danh, miệng có thể không nhanh sao? Hắn tuy rằng bên tai tử nhuyển, xúc động, lỗ măng, miễn cảm nhiều tư, đã có một chút là tốt, hiểu thuận, tha là ngu hiểu, nếu không có bị buộc tới tuyệt cảnh, định sẽ không hoài nghi thân nhân của mình. Với hắn mà nói, tái nhiều trả giá, tái rất nặng cảm tình, đều so ra kém huyết thống ràng buộc. Huyết thống là hắn phân biệt tốt xấu chuẩn tắc, cùng hắn không có huyết thống, quan hệ trước hết thiên một tầng.”

“Kia tiểu thư ngài đối hắn hảo chẳng phải là uy cầu?” Kim Tử lòng mi đồ dựng thẳng, lòng đầy căm phẫn.

“Thuận tay làm thôi.” Quan Tổ Y áp căn không đem Triệu Vọng Thư để ở trong lòng, cho nên cũng sẽ không sinh ra mất mát, tức giận vân vân tự. Chỉ cần trong tay nàng có cũng đủ cái ăn, cho dù là một cái đã cầu đi qua đi, nàng cũng sẽ nhưng mấy khối xương cốt, huống chi là nhân? Nhưng là chính là nhưng một khối xương cốt mà thôi, sẽ không càng nhiều.

Hai người chân trước vào để sự phủ, Triệu Vọng Thư sau lưng đi ra, vừa đi vừa lau miệng giác quần áo dính dầu mỡ, có vẻ thập phần vội vã. Nhưng mà bỏ qua chung quy là sai quá, đợi đến mặt trời lặn Tây Sơn cũng không thể đợi đến nhân, người gác cổng lại cự tuyệt ban thông báo, hẳn chỉ có thể ủ rũ cúi đầu quay lại.

“Tìm Tố Y đi? Nàng bằng lòng gặp người sao?” Lão phu nhân nằm ở tháp thượng chợp mắt.

“Không muốn. Nhưng là ta thật sự thấy đại di mẫu. Nàng ở trong cung đâu, mẫu thân như thế nào có thể là nàng! Ngươi cùng phụ thân đều hồ đồ!” Triệu Vọng Thư trong giọng nói ngầm có ý một tia oán hận.

Lão phu nhân cười lạnh đứng lên, “Cha ngươi nói làm ra vẻ người đứng quân, ta còn trách hẳn chẳng phân biệt được nặng nhẹ, nhưng hiện tại ta cuối cùng tỉnh hiểu được, chúng ta tái như thế nào quân người cũng vô dụng, ngươi là cái du mộc đầu, không ra khiếu. Thôi, ngươi ký cảm thấy Diệp Trần vô tội, ngươi liền cùng nàng đi qua đi. Người tới, đưa đại thiếu gia hồi Đông phủ!”

Triệu Vọng Thư hồi hận này ra, tưởng lưu lại giải thích chút cái gì, lại bị phó dịch xô đẩy tới Đông phủ, đóng cách môn. Hắn bồi hồi một lát, cuối cùng đi trước Bồng Lai uyển thâm mẫu thân, thấy nàng tê liệt ở giường, hấp hối, lập tức rút xuống lệ đến, “Phụ thân bị Quan Tố Y quán mê • hôn • thuốc, biện không rõ tốt xấu! Tỷ tỷ cũng không nguyện ý ý ta, chỉ tại Tây phủ đợi. Mẫu thân, Đông phủ lý chỉ có đôi ta, ngày sau khả nên làm cái gì bây giờ? Con trai tưởng thay ngài tìm thuốc giải, khả phụ thân nói toàn ném. Hẳn thật là lòng dạ độc ác!”

Diệp Trần trong mắt lay động hai luồng U Minh chi hỏa, lớn tiếng răn dạy, “Khóc cái gì! Chỉ cần ngươi có tiền đồ, làm nhân thượng nhân, gì nhu hướng bọn họ thảo muốn giải được? Ngươi nếu tưởng đem ta cứu ra đi, phải dụng công đọc sách, khảo thủ công danh, vị cực nhân thần! Ta đem ngươi theo kia nông gia tư thực lý mang về đến, lại lần nữa mời làm việc Lữ ông, vì bất chính là của ngươi tiền đồ? Đầu xuân sẽ cử hành Ngụy quốc lần đầu tiên khoa cử, ngươi tất nhiên không thể buông lỏng, nương ngày sau toàn dựa vào ngươi. Ngươi đứng lên đến, nương có thể sống; Ngươi lập không được, nương chỉ có vừa chết!”

Triệu Vọng Thư lau quệt nước mắt, trọng trọng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Lòi

Editor: Thiên Vi

Vị Ương cung ngoại, một gã đáng người cao gầy nữ tử chính khoanh tay mà đứng, mục thị phương xa. Nàng mặc nhất kiện Cửu Lê tộc hoa phục, dài cùng cái mộng ô phát bện thành rất nhiều tiểu biện, ở giữa làm đẹp ngũ sắc bảo châu, ở trần bì tịch dương chiếu rọi hạ có vẻ sắc sỡ loá mắt. Nghe thấy phía sau truyền đến cánh vỗ thanh âm của, nàng quay đầu nhìn lại, lộ ra nhất trương diễm lệ phi phạm mà lại anh khí bừng bừng khuôn mặt, ánh mắt lưu chuyển, mị • thái mọc lan tràn.

“Chim yểng?” Nàng nhướn mày sao, khẽ cười nói, “Hốt Nạp Nhĩ còn cùng trước kia giống nhau, tổng thích đem tiểu động vật dưỡng tại bên người.”

Bạch Phúc đuổi theo chim yểng chạy đến, thấy nữ tử, cuống quýt hành lễ, “Nô tài ra mắt Bàn tiếp dư. Sắc trời không còn sớm, Tiếp dư nương nương liền đi về trước đi, bệ hạ nay còn tại phê duyệt tấu chương, sợ là muốn việc đến nguyệt thượng đầu cảnh mới có rảnh.”

Bàn tiếp dư danh gọi Bàn Đóa Lan, nữ Cửu Lê tộc thập đại họ gì chi nhất, gia thế phi thường hiển hách, năm rồi từng đi theo trưởng công chúa Nam chinh bắc chiến, lập hạ quân công vô số. Kiến quốc sau Thánh Nguyên đế vốn định phong nàng một cái nữ tướng quân, mệnh này trấn thủ nhất phương, lại bị nàng quả quyết cự tuyệt, ngược lại yêu cầu vào cung vì phi. Ngại cho trưởng công chúa cùng Bàn thị gia tộc mặt, Thánh Nguyên đế vẫn chưa cự tuyệt, sắc lập nàng vì nữ thánh, sau lại Diệp Trần thất thế, lại thăng chức vì Tiếp dư, nay thay quản lý chung lục cung.

Nói là quản lý chung, quyền lợi vẫn còn là niết ở Bạch Phúc trong tay, nàng chỉ phụ trách quản thúc hậu cung tần phi, kêu các nàng an phận thủ thường cũng thì thôi. May mà nàng nữ bình nghiệp xuất thân, cũng không bình tĩnh xử lý tục vụ, ngược lại đối chính đồn kỹ luật, điều • giáo nhân tân nhân viên rất có tâm đắc, rất nhanh ngay tại hậu cung tạo khởi nói một không hai uy tín. Nay ngay cả Thái hậu Trường Nhạc cung cũng muốn nghe nàng quản hạt, là vị không thể đắc tội cứng rắn phái người vật.

Đương nhiên này chính là đối Vị Ương cung bên ngoài nhân mà nói, ví dụ như trước mắt Bạch Phúc, đối thái độ của nàng liền cũng không thân thiện, ngược lại có vài phần có lệ.

Nàng tựa hồ cũng có sở phát hiện, không khỏi cười khổ nói, “Bạch tổng quản làm gì gạt lừa bản cung? Bản cung tuy là trưởng công chúa dưới trưởng, cũng từng trợ Hoàng thượng đánh quá mây trăng khổ chiến, đồng bào quá một đoạn năm tháng, đối hẳn hiểu biết sẽ không so với người thiếu. Hẳn lúc này có hay không Vị Ương cung, người biết ta biết, trời biết đất biết, còn có này chim yểng cũng biết.”

Nàng mở ra lòng bàn tay, mặt trên nhưng lại nằm mấy lạp ngô, dẫn tới chim yểng lập tức bay qua đi mổ, bị nàng nhẹ nhàng che cánh.

“Đi? Người sao đem nó tìm về lại đến đây?” Gặp chim yểng chính là kinh ngạc, ngộ lại một viên chưa thiếu, Bàn Đóa Lan tỉnh tể vừa thấy mới phát

giác chìm yểng ngoài miệng bộ một cây hắc thăng. Nàng không chút nghĩ ngợi mở ra, phóng nó thẳng khoải mở, dẫn tới Bạch Phúc mờ mờ lạnh tanh mào, trong lòng như có lửa đốt, hận không thể phác đi lên đem chìm yểng cướp về.

“Phu nhân gả trăm, phu nhân gả trăm, phu nhân gả.....” Mặt sau nói mấy câu đều bị Bạch Phúc rơi nhất vàng óng ánh thóc đỏ hồi trong bụng, đỏ đỏ đỏ, đỏ đỏ đỏ, ngoài điện duy dư chìm yểng còn thật sự mở thanh âm của.

“Phu nhân? Vị ấy phu nhân? Hoàng thượng quả nhiên muốn lập sau sao?” Bàn Đóa Lan trên mặt cũng không dị sắc, trong lòng lại trở mình giảo sóng to gió lớn. Nàng không phải đứa ngốc, sẽ không đoán không ra này vài chữ hàm nghĩa. Hoàng thượng sợ là có người trong lòng, thả câu thú ý nguyện thấp phần mãnh liệt, nếu không sẽ không đối với nhất chích chìm yểng không ngừng nhắc tới, kêu nó trong lúc vô ý học xong những lời này. Nhưng này cũng không đúng, nào có chưa gả chỉ nữ liền miệng nói phu nhân?

Làm nàng càng nghĩ càng thâm khi, một gã nam tử cao lớn từ từ theo trong điện đi ra, cũng không thèm nhìn tới nàng, chích hướng chìm yểng ngoắc. Chìm yểng lập tức bỏ qua thóc, bay đến trên vai hắc trạm định, dùng tiếm uế trác trác hắc bên tai tóc.

“Nô tì gặp qua bệ hạ.” Bàn Đóa Lan không rảnh nghĩ nhiều, lập tức hành lễ, còn chưa đứng dậy chỉ thấy nam tử lại đi trở về nội điện, đúng là một câu đều lười cùng nàng nhiều lời. Đúng là vẫn còn không giống với, nhớ năm đó bọn họ tín mã từ cương, cộng xem tịch dương. Lại từng kẻ vai chiến đấu, xuất sinh nhập tử. Nếu không phải Thái hậu vì ly gián Bàn thị gia tộc cùng bệ hạ quan hệ, đem bệ hạ thân thể báo cho biết cho nàng, nàng sẽ không đối hắc tì rắn rết, lại càng không hội nháo cho tới bây giờ này khó có thể vẫn hồi bộ.

Bệ hạ hiển nhiên đã đối nàng lạnh tâm, hơn nữa ở biết được năm đó thực • tướng sau, chỉ sợ lại càng không hội tha thứ của nàng ngu muội cùng khinh bỉ. Nàng có thể nào như vậy xuân? Có thể nào tra cũng không tra liền rất tin không nghi ngờ? Nay thân thể của hắc đã phi tội nghiệt, ngược lại thành người trong thiên hạ tán tụng truyền kỳ, tương lai tất hội lưu danh thiên cổ, bị hậu nhân biết.

Hắc làm sao là yêu ma quỷ quái? Rõ ràng là thật long thiên tử, thiên phù hộ! Từng cho rằng hắc sẽ không lưu lại con nối dòng, càng tọa không xong ngôi vị hoàng đế Cửu Lê tộc họ gì, nay rốt cuộc sốt ruột, sôi nổi ở trong triều thượng biểu, yêu cầu hắc chạy nhanh sắc lập Hoàng hậu, dẫn hạ hoàng tử.

Bàn Đóa Lan vốn là đối bệ hạ dư tình chưa xong, được trong tộc phân phó liền tích cực hành động đứng lên, ý đồ chữa trị hai người quan hệ. Nhưng tình huống tựa hồ so với nàng dự đoán còn không xong, bệ hạ trong lòng đã muốn có người, đối phương cuối cùng là ai? Nàng một mặt suy tư một mặt ở trước điện bồi hồi, thật lâu không thấy bệ hạ truyền triệu, thế này mới không cam lòng không muốn rời đi.

Trong điện, Thánh Nguyên đế đang ở cấp tiểu hầu tử rửa sạch miệng vết thương, nguyên bản kiệt ngạo bất tuân tiểu tử kia, lúc này lại ngoan ngoãn ngồi xôm án mây thượng, chẳng sợ đau nhe răng cũng không dám lung tung nhúc nhích. Chìm yểng nghiêng đầu xem nó, thỉnh thoảng trác trác nó tay nhỏ bé, chân bó, sinh nhật, đầu đen vậy trong mắt tất cả đều là tò mò.

Bạch Phúc một mặt điều hòa thuốc bột một mặt thấp giọng hồi bẩm, “Bệ hạ, ngài vừa rời cung, Bàn tiếp dư đã tới rồi, đợi ngài hơn phân nửa ngày, nô tì khuyên như thế nào cũng không nguyên đi.”

Thánh Nguyên đế đối Bàn Đóa Lan nguyên bản rất có hảo cảm, nàng nói muốn vào cung, ý tứ muốn làm nữ nhân của hắc. Hắc lúc ấy mấy tuổi cũng lớn, dù thế nào cũng phải có nhân hầu hạ, liền thuận thể đáp ứng xuống dưới. Thế nào liêu vào cung hôm đó, Thái hậu thỉnh nàng phó một lần yến, nàng liền đối hắc tránh lui 90 dặm, mỗi khi thấy hắc còn có thể toát ra thẳng khổ mà lại về mặt sợ hãi.

Đánh vậy sau này, hắc đối trong cung này đó nữ nhân sẽ thấy vô nửa phần niệm tưởng. Các nàng yêu như thế nào liền như thế nào, tưởng chết già cũng là các nàng chính mình lựa chọn, cùng người bên ngoài có gì can hệ? Nhưng mà hiện tại, thân thể nghịch chuyển sau, các nàng không ngờ liền tiếp phác đi lên, tranh quyền đoạt lợi, người lừa ta gạt, làm về ta đây không khỏi quá mức xấu xí, gọi hắc nhiều xem liếc mắt một cái đều thấy phiền chán.

“Nàng yêu chờ khiến cho nàng chờ. Không câu nệ nàng một cái, sau này ai tới đều giống nhau, không chuẩn bước vào Vị Ương cung nửa bước.” Thánh Nguyên đế chậm rãi đem thuốc bột chiếu vào tiểu hầu tử trên vết thương, gấp nó chính là xèo xèo kêu to, không dám nhúc nhích, vì thế khen nói, “Người tính tình này nhưng thật ra cứ kiên cường, không sai. Đây là người huynh đệ, danh gọi Tiểu ca nhi, ngày sau người kêu Đại lang, hiểu chưa?”

Nghe thấy chủ nhân gọi chính mình tục danh, chìm yểng nhảy đến trên bả vai hắc, trác trác hắc lỗ tai.

Tiểu hầu tử như là nghe hiểu, hướng Thánh Nguyên đế nhếch miệng.

Bạch Phúc mỉm cười, cuối cùng lo lắng lo lắng nói, “Bệ hạ, mới vừa rồi Bàn tiếp dư nghe thấy Tiểu ca nhi trong lời nói, người xem.....”

“Không ngại, phu nhân rất nhanh sẽ gả cho trăm, nghe thấy có năng lực như thế nào?” Hắc cầm lấy một viên thóc, dụ hồng nói, “Những lời này phải hao hao học, học giỏi thưởng người trái cây ăn. Phu nhân gả trăm, phu nhân gả trăm.....”

Chìm yểng theo hắc bên trái bả vai bính đáp đến bên phải bả vai, đem những lời này nói được cực vì có thứ tự.

Từ Nhã Ngôn hoài ôm một cái tiểu bồ túi về đến nhà, chỉ thấy mẫu thân đang ở quét tước dưới mái hiên khô chi lá héo úa, bởi vì quần áo đơn bạc, ngón tay đông lạnh đỏ bầm, khớp xương bộ vị đã lâu ra bọc mủ, ần ần có thối rửa dấu hiệu. Trong nhà duy nhị lão bộc đang ở sau trù nấu cơm, chỉ dựa vào mũi có thể phán đoán ra hôm nay xanh xao thập phần đơn sơ, sợ lại là hi cháo cùng dưa muối.

“Ngôn Nhi, lấy đến Ngân Tử không có?” Từ Quảng Chí phu nhân Lâm thị vội vàng chào đón, đáy mắt tràn đầy mong được.

Từ Nhã Ngôn trong lòng đau xót, việc theo bố trong bao lấy ra hai thỏi bạc từ đưa qua đi, “Lấy đến, chừng hai mươi hai, ta tìm ngũ hai cấp phụ thân mua văn phòng tứ bảo. Gần nhất hẳn ở trữ thư, mấy thứ này tiêu hao mau. Tháng này ta nhiều sao hai quyển sách, hạ nguyệt có thể cấp phụ thân cùng đại ca mua thêm mấy bộ đồ mới thường, gọi bọn hắn xuất môn ứng thù thời điểm không đến mức dọa mặt.”

“Tháng 1 hai vốn đã đủ vát vã, đừng nữa sao, miễn cho ngao phá hư ánh mắt. Ngươi năm nay mười tám, nguyên nên luận gả, khả chúng ta này quang cảnh, thật sự là.....” Lâm thị đem ngân lượng khóa tiền tiền hộp, thờ dài nói, “Cũng không biết cha ngươi cha nghĩ như thế nào, nguyên bản có thể dựa vào Cảnh quận vương, mưu một cái chuyện tốt, cuối cùng ngược lại chào từ giả trở về nhà, chuyên tâm trữ thư. Nay chúng ta đều nhanh đói, toàn dựa vào ngươi một người chống đỡ. Tỷ tỷ ngươi xa gả Thái Nguyên, nghe nói qua cũng không hảo, thường bị phụ gia ghét bỏ chúng ta dòng dõi thấp kém, là cái liên lụy. Ngươi lớn tuổi, chậm trễ không dậy nổi, trong lòng ta sâu cùng cái gì dường như, này ngày thật là không có pháp qua.”

Lâm thị nắm bắt khăn từ một góc, nhẹ nhàng sát lệ, bắt quá 1 năm quang cảnh, hai tán liền sinh rất nhiều đầu bạc.

Từ Nhã Ngôn nhưng thật ra thật muốn khai, an ủi nói, “Nuông nhai không cần thay nữ nhi quan tâm, chỉ cần phụ thân mãnh liệt thành, tuyên dương mở ra, tất nổi danh mẫn Ngụy quốc, trọng tổ thanh danh. Nữ nhi đến lúc đó tái nghị hôn, tất nhiên so với hiện tại phong cảnh ngàn lần vạn lần.”

Lâm thị thấp thỏm nói, “Ngươi cấp nương nói thật, cha ngươi cha lúc này thật có thể xoay người? Chỉ bằng một quyển sách?”

“Phụ thân viết không phải bình thường văn vẻ, mà là đem nho học điển tịch nhất nhất tập hợp, chú thích, phân tích. Nay khoa cử sắp tới, có bao nhiêu nhân sinh được rất tốt học giả uyên thâm vi sư? Lại có bao nhiêu nhân trở ra khỏi tháng 1 mấy lượng bạc tiền trả công cho thầy giáo? Tuyet đại đa số học sinh lấy đến tứ thư ngũ kinh lại không người hỗ trợ giải thích nghi hoặc, toàn dựa vào cá nhân lý giải mà thôi, thượng trường thi làm sao có thể không 慳 慳? Phụ thân này bộ thư vừa ra, tất bị đương thời học sinh tôn sùng là bảo điển, nhất truyền mười mười truyền trăm, rất nhanh sẽ thịnh hành Ngụy quốc, trích ‘Thiên hạ sư’ chỉ dự.”

“Thiên hạ sư? Lợi hại như vậy?” Lâm thị hai mắt tròn lên, tâm tình kích động.

“Đó là tự nhiên. Để sư tính cái gì? Thiên hạ sư mới kham xứng phụ thân tài.” Từ Nhã Ngôn trong mắt tràn đầy ngao nghể.

“Ha ha ha, tôi biết phụ thân phi Ngôn Nhi đừng chúc!” Từ Quảng Chí cảm một quyển sách đi vào nội đường, phía sau đi theo trưởng tử, đồng dạng đang cảm thật dày nhất xấp bàn thảo. Hắn ở chủ vị ngồi vào chỗ của mình, vỗ án nói, “Lấy một vò hảo tửu đến, ta hôm nay nhất định phải chén chén một phen.”

“Xem ra phụ thân thư cáo đã muốn thuận lợi kết thúc?” Từ Nhã Ngôn vui mừng quá đổi.

“Nhanh đuổi chậm đuổi, cuối cùng ở khoa cử phía trước hoàn thành, chỉ cần đăng sao sổ phân tán đi ra ngoài, liền có thể bay nhanh tích lũy danh vọng. Ta cũng không tin bằng ta Từ Quảng Chí đại tài, vẫn không thể ở Yên kinh quyền quý trung có được nhỏ nhen. Phía trước là ta tưởng xóa, Hoàng thượng thờ phụng bá quyền, độc đoán triều cương, nếu muốn ở hẳn dưới trướng xuất đầu, không thể dựa vào gì thế lực, chỉ có thể làm thuần thân. Như vậy ta liền chuyên tâm tu thư, dùng thực học mở một cái thông thiên đường. Ngôn Nhi hôn sự không vội, tương lai tất có rất tốt lựa chọn.”

Lâm thị vâng vâng đồng ý, Từ Nhã Ngôn tắc hưng phấn nói, “Phụ thân chỉ để ý đưa tay cáo giao dư ta, ta đó là không miên không ngọt cũng cho ngài đăng sao đi ra! Ta cùng với mấy nhà thư tứ chương quây quây rất quen thuộc lạc, thỉnh bọn họ hỗ trợ tẩn, tốc độ tất nhiên cực nhanh.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chớ đi

Editor: Thiên Vi

Quan Tổ Y ở nhà đợi bán nguyệt, này ngày rốt cuộc chuẩn bị khởi hành đi trước Giao châu. Nàng dậy thật sớm, cũng không rửa mặt mặc quần áo, chích ngồi ở trước gương mặt ngẩn người. Trọng sinh lúc đầu, nàng nghĩ nhiều quay đầu trở về Giao châu, từ nay về sau vĩnh bất nhập kinh, nhưng mà hiện tại nguyện vọng rốt cuộc thực hiện, đáy lòng lại chông chênh nói không rõ nói không rõ về u sầu.

Kim Từ cùng Minh Lan bao lớn bao nhỏ thu dọn đồ đạc, ngay cả trên cửa sổ sa liêm đều coi xuống đến tính mang đi.

Bỗng nhiên, nhất chích chim yểng theo rộng mở cửa sổ vã tiến vào đến, phi roi xuống gương đồng thượng, nghiêng đầu xem nàng, “Phu nhân chớ đi, phu nhân gả trầm!” Nó tả nhảy nhảy, hữu nhảy nhảy, không ngừng lặp lại hai câu này nói.

Minh Lan đổ trừu một ngụm khí lạnh, vội vàng quan trọng cửa sổ, chạy đến bên ngoài xem xét, gấp bốn phía cũng không tạp vụ nhân chờ xuất nhập, thế này mới phát ngực, than tựa vào khung cửa thượng. Vật nhỏ này thỉnh linh chạy đến, nói này đó ngoại nhân tuyệt không có thể nghe nói, nhiều nháo vài lần sợ là hội đem của nàng linh hồn nhỏ bé dọa ném. Quả nhiên còn phải nhanh chóng rời đi Yên kinh mới là.

“Ngươi một ngụm một cái ‘Trầm’, sẽ không sợ người khác đem ngươi trở thành ‘Loạn thần tặc tử’ cấp nấu?” Quan Tổ Y trầm muộn tâm tình thoáng sáng sủa, nắm chim yểng mở nhọn giễu cợt. Chim yểng quạt hương bỏ cánh, muốn dùng móng vuốt gãi, lại do do dự dự buông, hiển nhiên nhận quá

nghiêm khắc cách huấn luyện, đoạn sẽ không thương nàng mây may.

“Thôi, những lời này ngày sau cũng không có người hội nghe, cho người chủ từ tự ngu tự nhạc đi thôi.” Quan Tổ Y theo trong ví lấy ra mấy lạp thóc, triệu hồi nói, “Đến ăn cái gì. Ta sẽ dạy người cuối cùng một câu, trân trọng, trân trọng.”

Chim yểng thập phần thông minh, nghe xong mấy lần có thể lặp lại, Quan Tổ Y thế này mới đem nó phụng đến ngoài cửa sổ cho phép cất cánh, ánh mắt tan rã nhìn nó biến mất ở hoàng thành phương hướng. Đi thời điểm mới phát giác, ở lại trong kinh năm tháng đều không phải là tất cả đều là áp lực cùng thống khổ, cũng có ánh mặt trời khắp cả, nắng xuân phong; Cũng có tiêu sái tùy ý, du dương không kèm chế được, mà này loại trí nhớ, cố tình đều cùng Hốt Nạp Nhĩ có liên quan.

Cho nên mặc dù lòng có không tha, cũng là nhân thường tình đi?

Quan Tổ Y không dám thăm tướng, bay nhanh trang điểm hảo bản thân, đi đến tiền đình bái biệt người nhà. Dùng thôi đồ ăn sáng, rộng mở phủ môn, mấy chục danh thị vệ hộ tống thất chiếc xe cái, ý muốn đi trước Giao châu. Lui tới người qua đường chỉ trò, nghị luận âm ỉ, đều nói nhà cao cửa rộng quý nữ quả nhiên phải đoàn mười phần, ra cái môn lại có nhiều như vậy hành lý, sợ là vật đáng tiền không ở số ít.

Nhưng mà ai lại biết, bên trong xe nữ trang chỉ có mấy túi, còn lại giai chuyên chở sách mà thôi, đối tóc húi cua dân chúng mà nói chúng nó không đáng giá một đồng tiền, ở Quan gia trong mắt người lại có thể so với trọng bảo.

Quan lão gia từ ôm ngực nhắc tới, “Y Y, người ngoại tổ trong nhà tàng thư quá lớn, vì sao còn muốn đem chúng ta thư mang đi? Đến lúc này một hồi nhiều phiền toái?”

“Không phiền toái, đi thời điểm ta chỉ trang thất lượng xe ngựa, trở về thời điểm nói không chừng sẽ có mười bốn lượng, cái này gọi là luyện tiếc đũa nhỏ bộ không lang. Tô phụ ngài đại khí một chút.” Quan Tổ Y khước mắt dư quang hướng bên đường đào qua, sau đó dừng lại. Hốt Nạp Nhĩ quả nhiên đến đây, trên mặt che một tầng □□, trên vai đứng nhất chích chim yểng, chính bám vào hân bên tai nói chuyện.

Hắn nhận thấy được của nàng tầm mắt, dùng khẩu hình không tiếng động khẩn cầu, “Chớ đi.”

Không đi lại nên như thế nào? Thật chẳng lẽ gả vào trong cung? Lần trước phụ thân hỏi nàng quân tử nhiếp chính làm như thế nào, này đó là ám chỉ nàng, chẳng sợ Hoàng thượng tái tình thâm nghĩa trọng, hai người một khi kết hợp, sẽ biến thành thuần túy chính trị quan hệ. Mà chính trị hoàn toàn là nguy hiểm nhất cũng khó nhất lấy nắm chắc. Nàng là nhị gả thân, vốn là danh bất chính ngôn thuận, địa vị nhất định so với khác tần phi thấp một đầu, lại làm sao có thể quản lý chung lục cung?

Hướng hồ nàng ngay cả quản lý Triệu phủ đều cảm thấy mệt mỏi, lại càng không hội không đầu không đuôi hướng núi đao biển lửa lý khiêu.

Tương thời, nàng thu hồi tầm mắt đi lên xe ngựa, lại nghe xe ngoại có nhân cấp kêu, “Lão thái gia, Giao châu gởi thư, ngài trước mở ra nhìn xem, hay là bên kia xảy ra điều gì thay đổi.”

Quan lão gia từ mở ra phong thư rất nhanh xem hoàn, không tha biểu tình lập tức bị vui mừng thay thế được, “Mau dỡ hàng!” Hắn hướng thị vệ xua tay, “Chớ đi, ông thông gia, bà thông gia đã muốn ở đến kinh trên đường. Y Y xuống dưới, cùng ta về nhà.”

“Sao lại thế này?” Quan Tổ Y vén rèm xe lên hỏi.

“Hoàng thượng nên vì Ngụy quốc chú sử, vì mình lập truyền, riêng triệu người ngoại tổ mẩu đến kinh trú thư. Sách sử nào có dễ dàng như vậy sáng tác, lần này trở về sợ sẽ đi không được! Chúng ta người một nhà rốt cuộc có thể đoàn tụ, tốt, thật tốt quá!” Lão gia từ vui mừng khôn xiết, Quan phụ lại ninh khỏi mây, mắt lộ ra sâu lo.

Quan Tổ Y lập tức nhảy xuống xe, liên tục truy vấn, “Là thật sao? Mau làm cho ta xem xem.” Thẳng đến lúc này nàng mới phát hiện, chính mình tuyệt không tưởng rời đi Yên kinh, rời đi này cho nàng thông khổ, cũng cho nàng sung sướng địa phương.

Đám người bên ngoài, Thánh Nguyên để cười tùm tùm nhìn phu nhân. Nàng vui mừng nhảy nhót bộ dáng như vậy rõ ràng, nghĩ đến cũng là cực luyện tiếc hân. Trân trọng? Hắn không cần cái gì đều tự trân trọng, chỉ nguyện nắm chắc thiên trường địa cửu. Không có hân cho phép, phu nhân chỗ nào cũng không thể đi, mặc dù là nhị vị Thái Sơn đại nhân cũng không thể an bài của nàng đi lưu. Hắn có thể cho nàng lựa chọn tự do, cũng không sẽ cho nàng cự tuyệt quyền lợi, là hiện tại đáp ứng vẫn là ngày sau đáp ứng, bất quá là thời gian sớm muộn gì mà thôi.

Hành trình hủy bỏ, Quan gia duy nhất không cao hứng nhân chỉ có Quan phụ, nhưng hân cái gì cũng không có thể nói, chỉ phải nghĩ biện pháp khác, may mà khoa cử sắp tới, cả nước các nơi học sinh giai dừng mãnh vào Yên kinh, lúc này chính khả chọn lựa vài cái thích hợp con rể chọn người. Trọng thị cũng không có làm cho nữ nhi độc thủ cả đời ý tưởng, thừa dịp nàng còn chưa tuổi tròn hai mươi, chạy nhanh tìm hảo nhà dưới mới là đứng đắn.

Lập xuân này ngày, Huyền Quang đại sư ở thấy âm tự mời dự hợp văn hội, rất nhiều văn hào, nho sinh, học sinh, huân quý, tề tụ nhất đường, trao đổi lẫn nhau, kham vì Yên kinh nhất đại thịnh sự. Mà nay năm chính phùng khoa cử, văn hội tự nhiên thành học sinh nhóm nổi danh lập vạn cơ hội, không biết bao nhiêu nhân hoài ôm leo lên quyền quý ý tưởng mà đến, ý đồ lạng lẽ đi một cái tiếp kính, nếu là may mắn bị vị nào văn hào hoặc quý nhân nhìn trúng, rất nhanh liền có thể một bước lên mây.

Đế sư cùng Thái Thường không phải là ở Bồ Đề uyển văn trong buổi họp bị bệ hạ nhìn trúng sao? Đòi lại người bên ngoài chưa hân không có cái kia vận khí. Vạn nhất bệ hạ vị khảo sát nay khoa học từ nhân phẩm tài trí, đồng dạng cái trang vị hành mà đến đâu? Vừa nghĩ như thế, tiến đến tham gia văn hội

nhân quả thực nối liền không đứt, ngay cả trong kinh quý nữ cũng thành đàn kết đội đến son hạ.

Quan Tô Y sáng sớm đã bị Trọng thị xốc lên đến mặc quần áo ăn mặc, áo đơn thường liền thay đổi vài bộ, cuối cùng trạch định nhất kiện vàng nhạt sắc tề ngực nhu váy, ngoại xứng quần áo màu trắng sa y, váy cur dùng tơ vàng chỉ bạc tú mấn liễu điệp, chợt vừa thấy cũng không thấy được, đi đến ánh mặt trời hạ lại rạng rỡ sinh huy, ánh sáng ngọc loá mắt.

Này cũng không sao, nàng nhưng lại lấy ra một cây đồng sắc ti mang, ở nữ nhi ngực hạ gắt gao trói lại một vòng, lại ở trước ngực đánh một cái nơ con bướm, đem nữ nhi vốn là to lớn bộ ngực thúc càng phát ra cao thẳng, kia thật sâu một đạo khe rãnh ngay cả Quan Tô Y tự xem đều cảm thấy mặt đỏ nhũ nhiệt.

“Nương, ngài như thế nào làm cho ta mặc loại này quần áo? Rất xấu hổ!” Nàng ôm ngực oán giận.

“Ngươi biết cái gì? Đây là theo Cửu Lê tộc truyền tới hình thức, đại trưởng công chúa mỗi ngày mặc loại này váy rêu rao khắp nơi, trời nóng nực ngay cả sa y đều lột qua, quang cánh tay xuất môn, xem lâu cũng thành thói quen, tình tế nhất tướng còn thật xinh đẹp, ít nhất so với mang tay áo nhu váy xinh đẹp.” Trọng thị xoay người thay nữ nhi mang xích chân, ân cần dạy bảo, “Triệu gia vừa không nhập thế gia mắt, lại so với không thể triều đình tân quý, sau lại rõ ràng ngay cả tước vị cũng chưa, lưu lạc vì bình dân. Ngươi cho dù đỉnh nhất phẩm phu nhân danh hiệu, trong kinh cũng không có quý nhân để ý, ngày thường sợ là ít có giao tế. Đến đây Yên kinh 1 năm, ngươi ra quá vài lần môn? Phở quá vài lần yến? Có biết hay không các gia phu nhân? Có biết hay không Yên kinh trong thành tối lưu hành một thời quần áo, châu báu, đồ trang sức đều là cái dạng gì thức? Cả ngày chỉ biết đọc sách, quả thực sống uổng phí.”

Mang hoàn xích chân, nàng bàn ra rất nhiều tinh xảo mộc hộp, thay nữ nhi chọn lựa đồ trang sức, lời nói thâm thía nói, “Ngươi là hòa ly thân, tuy rằng tài hoa xuất chúng, tính cách lại quá mức kiên cường. Nương nói một câu đại lời nói thật ngươi đừng không vui ý, giống ngươi như vậy tức phụ, người nào bà bà dám muốn? Cũng không sợ thú một pho tượng thần Phật trở về, áp đều áp không được. Ngươi hiện tại ưu thế lớn nhất đó là này khuôn mặt, nương không đem ngươi ăn mặc xinh đẹp một ít, làm cho các gia công tử chủ động mở miệng cầu thủ, sợ là không có băng nhân trong buổi họp môn.”

Nàng đem một bộ phi thủy đồ trang sức cấm ở nữ nhi tóc mai thượng, nắm bắt nàng càng dưới quẹo trái quẹo phải, than thở nói, “Nữ nhi của ta như thế tuyệt sắc, đó là tán một câu khuynh quốc khuynh thành cũng khiến cho, đến văn hội mờ ra dài mới, này hôn sự sẽ không dùng sâu.”

Quan Tô Y vẫn lấy tay chường ôm chính mình lạnh lẽo ngực, mỉm cười nói, “Nương, nữ nhi vừa hòa ly, hiện tại không vội mà lập gia đình.”

“Ngươi không vội ta cấp. Cầm miệng, cho ngươi đồ điểm khẩu chi.” Trọng thị lấy ra nhất đồng lớn chai chai lọ, bắt đầu hướng trên mặt nữ nhi vẽ loạn. Trọng thị nãi nông học thế gia, cực kỳ am hiểu gieo trồng thực vật, càng am hiểu trích lợi dụng. Trong tộc nữ tử sử dụng son bột nước cùng (quân) vì các nàng chính mình điều phối, hiệu quả so với nội cung công phẩm càng giai. Mà Trọng thị là trong đó người nổi bật, còn thật sự đứng lên ngay cả gỗ mục đều có thể điêu ra mây đá nhiều loại hoa, huống chi Quan Tô Y đều không phải là gỗ mục, mà là mỹ ngọc.

Hai khắc chung sau, đi vào ốc thu dọn đồ đạc Kim Từ cùng Minh Lan quả thực không dám nhận thức, lấp bắp nói, “Tiểu, tiểu thư như thế nào mặc thành như vậy?”

Giai nhân ý cửa sổ mà đứng, cảm y hoa phục. Nguyên bản trắng trong thuần khiết khuôn mặt thoa lên tiên điểm ướt át khẩu chi, đuôi lông mày hai bên các thiếp một mảnh nhỏ nhỏ điểm trang lá vàng, một đôi đôi mắt đẹp dùng ngọn bút miêu tả ra mắt vĩ hành tích, chậm rãi kéo dài, dần dần giờ lên, cuối cùng lặng lẽ kết thúc, ánh mắt lược nhất lưu chuyển đó là một đoạn kiều diễm phong tình, dường như một phen móc, đem nhân đầu quả tim gắt gao ôm lấy, vừa giống như một phen độn đao, chậm rãi hướng ngươi ngực lý thống, gọi ngươi chỉ có thể nháy mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm nàng tài năng giảm bớt kia tim đập mất tốc độ thống khổ.

Đan chính này trương câu hồn đoạt phách khuôn mặt cũng là thôi, nàng nhưng lại mặc nhất kiện tối lưu hành một thời tề ngực nhu váy, ngoại nhân hai vú bán lộ giấu diếm, rất tròn cừ kiêu; Oánh bạch da thịt bán che không che, thủy trượt nhẵn nhụi; Hành tẩu khi gió nhẹ phát y, buộc vòng quanh không chịu nổi nắm chặt eo nhỏ; Lân váy tùy theo nở rộ, tái ánh sáng ngọc tơ vàng ngân tuyến cũng so ra kém năng khéo léo tinh xảo hai chân cùng mắt cá chân thượng không buông không nhanh giắt một quả hồng ngọc loá mắt.

Hồng sầm huyết, bạch trong sáng, nàng từng bước một không phải giẫm nát trên đất, mà là giẫm nát người bên ngoài tiếng lòng thượng. Này làm sao phải đi tham gia văn hội, cũng là giết người đi! Hôm nay qua đi, không biết bao nhiêu tuấn tú công tử tâm muốn bóp chết ở trong tay nàng. Nghĩ như vậy, Kim Từ cùng Minh Lan nhất tè phun ra một hơi, cuối cùng là có thể hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.